NAİL SATLIGAN
SUNGUR SAVRAN
E. AHMET TONAK

KAPİTAL'İN İZİNDE

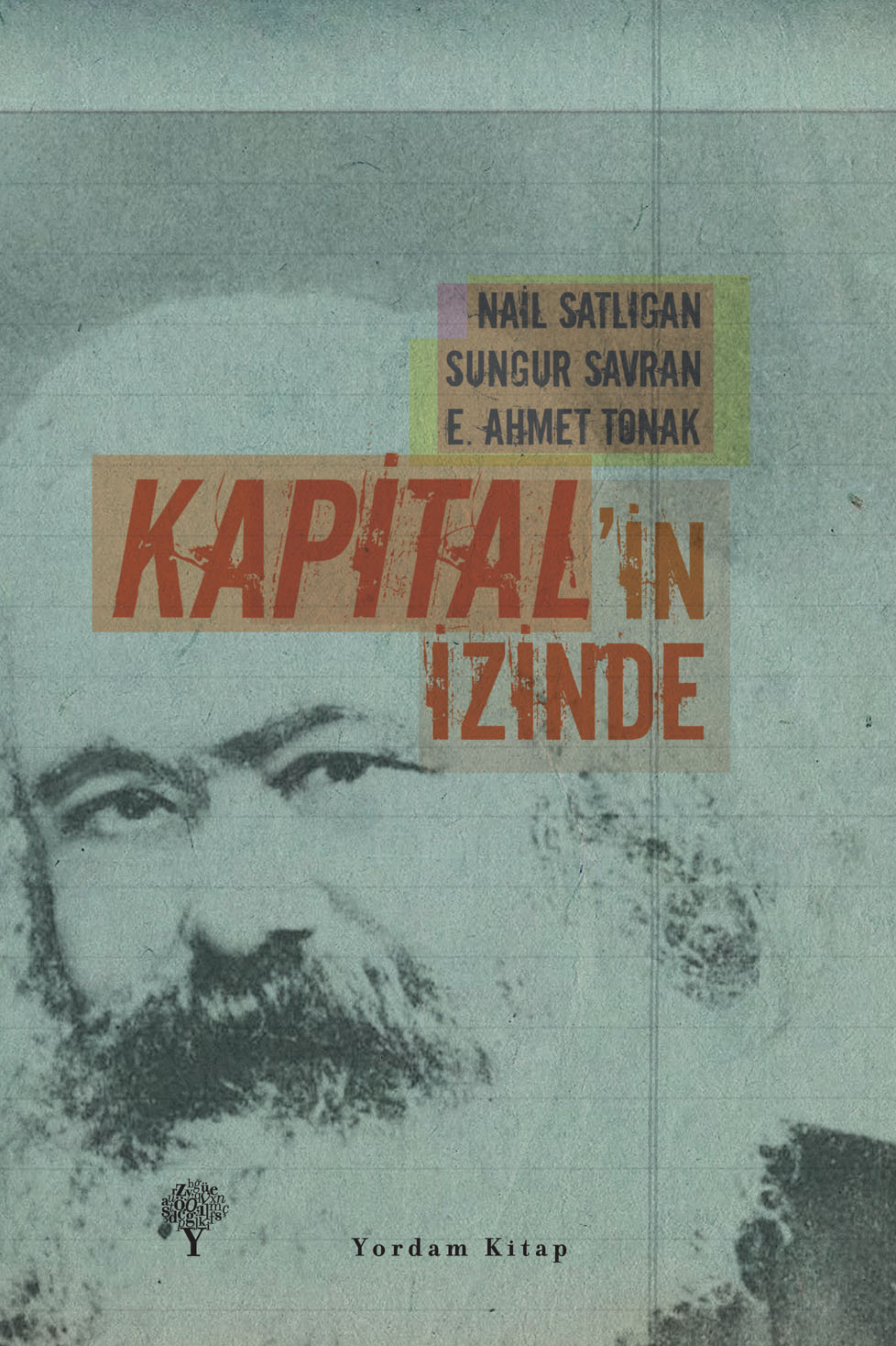

Yordam Kitap

Nail Satlıgan

Marksist iktisatçı ve çevirmen. Uzun yıllar İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde öğretim üyesi olarak çalıştıktan sonra 2006 yılında emekli oldu. *Dünya Kapitalizminin Bunalımı* adlı kitabın derleyenlerindendir (Sungur Savran ile, Belge Yayınları, 2009). Yordam Kitap'ın Almanca aslından bir çeviriyle yayınladığı *Kapital*'in I. cildinin ortak çevirmeni ve kavram editörü, II. cildinin kavram editörüdür. Satlıgan, Türkçeye başta *Komünist Manifesto* olmak üzere çeşitli kitap ve makaleler kazandırmıştır.

Sungur Savran

Lisans eğitimini siyasal bilim, doktorasını iktisat dallarında yaptı. 1973-83 arasında İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde asistan ve yardımcı doçent olarak çalıştı. 1983'te YÖK'ü ve 1402 sayılı yasaya dayanılarak çeşitli öğretim üyelerine işten el çektirilmesini protesto ederek üniversitedeki görevinden ayrıldı. Değişik zamanlarda yurtdışında çeşitli üniversitelerde araştırma ve misafir öğretim üyeliği yaptı. Yayınlanmış kitaplarından bazıları şunlardır: *Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri-I* (Kardelen, 1992; Yordam Kitap, 2010, 2011) *Kod Adı Küreselleşme* (Yordam Kitap, 2008, 2011), *Avrasya Savaşları* (Belge Yayınları, 2001); *Dünya Kapitalizminin Bunalımı (*der., Nail Satlıgan ile, Belge Yayınları, 2009).

İşçi Mücadelesi gazetesinin ve *Devrimci Marksizm* dergisinin yayın kurullarında görev yapmaktadır. Devrimci İşçi Partisi'nin kurucularındandır.

E. Ahmet Tonak

1951 İstanbul doğumlu olan E. Ahmet Tonak, 1972'de İTÜ'nden makine mühendisi olarak mezun oldu. 1972-73 döneminde *Yeni Ortam* gazetesinde ve *Asyalı* dergisinde çalıştı. 1973'te İsveç'e, ardından ABD'ye gitti. New York Türk Öğrenci Derneği'nin başkanlığını, 12 Eylül 1980 askeri darbesinden sonra da Committee for Human Rights and Democracy in Turkey'nin kuruculuğunu yaptı. SUNY-Stony Brook'ta uygulamalı matematik ve istatistik alanında yüksek lisans ve New School for Social Research'te iktisat alanında doktora derecelerini tamamladıktan sonra, ABD'de 25 yıl öğretim üyeliği yaptı. İTÜ, Boğaziçi, ODTÜ'de çalıştı; halen İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapıyor. Yazarın *Milletlerin Zenginliğinin Ölçülmesi: Ulusal Hesapların Ekonomi Politiği* adlı kitabı da (A. Shaikh'le, çev. Hakan Arslan, 2012) Yordam Kitap tarafından yayınlanmıştır.

Kapital'in İzinde

Nail Satlıgan
Sungur Savran
E. Ahmet Tonak

Yordam Kitap: 169 ✤ ***Kapital*'in İzinde** ✤ Nail Satlıgan, Sungur Savran, E. Ahmet Tonak
ISBN-978-605-5541-74-3 • *Düzeltme:* Volkan Alıcı
Kapak ve İç Tasarım: Savaş Çekiç • *Sayfa Düzeni*: Gönül Göner
Birinci Basım: Kasım 2012 • *Yayın Yönetmeni*: Hayri Erdoğan
© N. Satlıgan, S. Savran, E. A. Tonak, 2012; © Yordam Kitap, 2012

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti. (Sertifika No: 10829)
Çatalçeşme Sokağı No: 19 Kat: 3 Cağaloğlu 34110 İstanbul
T: 0212 528 19 10 **F:** 0212 528 19 09 **W:** www. yordamkitap. com
E: info@yordamkitap. com

Baskı: **Pasifik Ofset** (Sertifika No: 12027)
Cihangir Mah. Güvercin Caddesi Baha İş Merkezi A Blok
Haramidere-İstanbul
Tel: 0212 412 17 77

iktisat

Kapital'in İzinde

İçindekiler

İlk Aşk *Nail Satlıgan, Sungur Savran, E. Ahmet Tonak* 9

I. Kısım

EKONOMİ POLİTİK VE MARX'IN *KAPİTAL*'İ

Marksist İktisat, Yeniden! *Nail Satlıgan* 15

Işık Yüzlü Marksist *Nail Satlıgan* 24

Marx'ın *Ekonomi Yazıları* Kitabına Önsöz *Nail Satlıgan* 32

Kapital'in Planı ve Kapitalist Devlet Üzerine Bir Not *E. Ahmet Tonak* 41

Kapital'de Anlatılan... *E. Ahmet Tonak* 47

140 Yaşında Bir Genç *E. Ahmet Tonak* 51

Ricardo'nun Dehası ve Körlüğü *Sungur Savran* 55

Siyasal İktisadın Eleştirisi *Sungur Savran* 68

II. Kısım

DEĞER, ARTIK DEĞER VE BİÇİMLERİ

Bir Üretim Tarzı Olarak Kapitalizm *Sungur Savran* 91

Kapitalist Üretim Tarzında Yüzey Biçimleri *Sungur Savran* 133

Dönüşüm Sorunu Üzerine Bir Not *E. Ahmet Tonak* 159

Değer Büyüklüklerinin Belirlenmesi Üzerine: Filolojik Bir Deneme *Nail Satlıgan* 166

Günümüz Kapitalizminin Pamuk İpliği: Hayalî Sermaye Spekülasyonu *Nail Satlıgan* 184

Üretken Sermaye Hareketleri ve Çağdaş Eşitsiz Mübadele Kuramcıları: Emmanuel, Amin, Mandel *Nail Satlıgan* 206

Üretken Emek ve Üretken Olmayan Emek: Açıklığa Kavuşturma ve Sınıflandırma Denemesi *Sungur Savran ve E. Ahmet Tonak* 239

III. Kısım

MARKSİST KATEGORİLERİN SOMUTLANMASI

Artık Değer Oranının Ölçümü: ABD ve Türkiye *E. Ahmet Tonak* 275

Türkiye'de Üretken Olmayan İşçiler Sömürülmüyorlar mı?
Yiğit Karahanoğulları ve *E. Ahmet Tonak* 314

Marksist Teorinin Yenilenmesi (mi?):
Düzenleme Okulu Örneği *E.Ahmet Tonak* 329

Kapitalist Devlet Karşısında İşçi Sınıfı: ABD Örneği *E. Ahmet Tonak* 341

Refah Devleti ve Sosyal Ücret Efsanesi:
ABD, 1952-1985 *Anwar Shaikh* ve *E. Ahmet Tonak* 378

Dünya Kapitalizmi: Bunalımı Bitirmeyen Toparlanma *Nail Satlıgan* 391

IV. Kısım

RİCARDO, MARX, SRAFFA

Sraffa'nın Ötesindeki Marx: Sraffacılığa Eleştiri *Sungur Savran* 405

Marx'ın Değer Teorisinin Tutarlılığı Üzerine *Sungur Savran* 430

Sraffa İktisadının Teorik Tutarlılığı Üzerine *Sungur Savran* 443

Sraffa (ve Marx) Konusunda Kafa Karışıklıkları:
Eleştirilere Cevap *Sungur Savran* 454

EPİLOG

Kapital'de Komünizm Tasarımları *Nail Satlıgan* 471

İlk Aşk

Nail Satlıgan, Sungur Savran,
E. Ahmet Tonak

Çok değil, daha on yıl önce, ünlü "Milenyum" (binyıl) karşılanırken pek moda olan yaklaşımlar, günümüzde tarihin çöplüğünde hazin sonlarını yaşıyor. Ne "tarihin sonu"ndan bahseden var artık, ne "postmodern çağ"dan. Şimdi herkes yeniden kapitalizmin derin buhranından, neoliberalizmin sonundan, sınıf mücadelesinden söz eder oldu. Tabii, tarih geri gelince Marx da bütün azametiyle avdet etti! Bu dev kriz döneminde doğal olarak koltuğunun altında *Kapital* ile!

Sadece bu bile elinizdeki kitabı anlamlı kılıyor. Bu kitaptaki yazılar, adı üstünde, ***Kapital*'in İzinde** olduğunu açıktan deklare ederek, Marx'ın kapitalizmi anlama ve dönüştürme yolundaki muazzam çabasına sahip çıkan bir konumdan yazılmış çalışmalar. Marx'ın, kapitalizmin dinamiklerini, özgünlüğünü, tarihiliğini çözümlemesi en yetkin şeklini *Kapital*'de almıştır. Üniversitelerde bıktırana kadar okutulan, sonra krizler patlak verdiğinde yalan yanlış olduğu anlaşılan, sonra hacıyatmaz gibi yeniden yerinden doğrularak üniversitelerde bıktırana, kusturana kadar okutulmaya devam eden, kapitalizmi hem ebedi hem de var olabilecek dünyaların en iyisi olarak ilan eden resmî iktisadın karşısında tek başına *Kapital* vardır. Tabii, "*Kapital*'in izinde" yürüyen bütün Marksist iktisatçıların katkılarıyla birlikte. Bu hâkim iktisat anlayışının üzerini örttüğü, açıklayamadığı, öngöremediği kapitalist dinamiklerin tahlili, kapitalizmin iç çelişkileri *Kapital*'de sistematik bir biçimde adım adım inşa edilmiştir. Bu yanıyla, kapitalist ekonomilerin gidişatını anlamak için bu devasa eserden başlamak, onun izini sürmek, her şeyden önce bilimsel dürüstlüğün gereğidir. Ama aynı zamanda, kapitalizmin sömürdüğü, vasıfsızlaştırdığı, manen ve maddeten göreli bir yoksullaşmaya maruz bıraktığı, kendi işine yaramadığında kullanılmış bir mendil gibi fırlatıp attığı, böylece her türlü yaşam olanağından yoksun bıraktığı, çocuklarını

güvencesiz bir geleceğe mahkûm ettiği, mücadele ettiğinde bastırdığı, isyan ettiğinde, ta ki büyük proleter devrimleri zafere ulaşana kadar ezdiği, milyarlarca ve milyarlarca işçiye ve ailelerine de bağlılığın, insanlığın geleceğini onlarda görmenin bir ifadesidir.

İşte bu bağlamda, bu kitapta yazıları yayınlanmakta olan yazarlar olarak biz, o pek ürkütücü "dogmatiklik" iddialarına güler geçeriz. Çünkü bu iddia, dünyayı sermayenin gözlerinden seyreden, onun ihtiyaçlarına göre teori üretip onun hâkimiyetini ve kudretini yeryüzünün bütün mülksüzlerinin yararına uygunmuş gibi göstermeyi görev edinmiş, onun günlük ihtiyaçlarına "döviz düştü, altın çıktı" ayarında, sarraf ağzıyla hizmet eden resmî teorisyenlerden gelmektedir. Onun için ciddiye alınacak bir yanı yoktur. Bize, "19. yüzyılın teorilerini savunuyorsunuz" diyenlere, bugünkü resmî teorinin temellerini oluşturan John Locke, David Hume ve Adam Smith'in 17. ve 18. yüzyılda yaşamış ve yazmış olduğunu hatırlatırız. Daha da önemlisi, *Ulusların Zenginliği*'nde Adam Smith'in de, *Kapital*'de Marx'ın da kapitalist üretim tarzının *temel* işleyiş mekanizmalarını ortaya koymak üzere çalışmış olduğudur. Kapitalizm devam ettikçe ya biri, ya öteki, bazen de ortaklaştıkları ölçüde ikisi de haklı olacaktır. Bu temel yapının üzerinde yükselen *ikincil* özellikler elbette teorik olarak çözümlenmelidir. Ama temeldeki sürekliliği yadsımadan, onun sağladığı zemin üzerinde.

İşte buradaki yazılar bu anlamda ***Kapital**'in İzinde* yazılmıştır. Onun büyük keşiflerini sadece tekrar etmek amacıyla değil. Bu keşiflerin sayesinde daha ileriye gitme çabasıyla. İlkin yukarıda söylediğimiz anlamda. Kapitalizmin yeni olan yanlarını sağlam bir temelde kavrayabilmek için. Ama aynı zamanda bir başka anlamda. *Kapital*, üç kalın cildine, hatta "*Kapital*'in dördüncü cildi" olarak anılan *Artık Değer Teorileri*'ne rağmen, Marx'ın kitap için hazırladığı planlara bakıldığında görüleceği üzere (kitaptaki yazılardan bir tanesi bütünüyle bu soruna ışık tutmak için yazılmıştır), Marx'ın gerçekleştirebildiği kısmıyla, devasa bir projenin sadece başlangıç aşamalarını oluşturan bir kitaptır. Bu demektir ki, Marx'ın emek-değer ve artık değer teorilerinin, yani *Kapital*'in muhtevasının tamamlanmamış bir proje olduğunun kavranması elzemdir. İşte, bu ihtiyacın kendisi, elinizdeki kitabın yazarlarını yıllardır motive eden ve bir arada tutan bir başka faktördür.

Umuyoruz ki, bu kitapta yer alan bazı yazılar, Marx'ın analizini, onun yöntemini uygulayarak ileri taşımada birer halka rolünü oynayabilir. Bu kitapta yer alan, Marx'ın ele almayı planladığı, ama ömrü vefa etmediği için giremediği iki önemli alana, devlet ve uluslararası ticaret konularına giren çalışmalar, emek-değer teorisinin uygulanma alanının sınırlarını genişletme çabaları olarak görülebilir. Öte yandan, emek-değer teorisi öteden beri Marksistlerin elinde kapitalizmin emek sömürüsüne dayanan özünü eleş-

tirmek için çok önemli bir teorik araç olmakla birlikte, verili bir kapitalist ekonomiyi ampirik olarak çözümleyebilecek yetkinliğe ve dolayısıyla operasyonel biçimde kullanılmaya henüz ulaşamamıştı. Bu alanda yapılan ilk çalışmaların bazı sonuçlarını, ABD ve Türkiye ekonomisi üzerindeki ölçümler temelinde "sosyal ücret" ve "refah devleti" konularını ele alan makalelerde görmek mümkündür. Bu son iki konunun ayrıca kapitalizmin 20. yüzyıldan itibaren geliştirdiği yeni biçimlere yönelik Marksist bir bakış açısı geliştirmek olarak okunabileceği de ortada.

Son yıllarda küresel neoliberalizmin iflası ile özellikle gençler arasında Marksist teori ve pratiğe ilginin arttığı aşikâr. Genç okuyucu, bu kitaptaki yazılarda *Kapital*'in muhtevasına, planına, yöntemine ilişkin yazılardan başlayarak, emek-değer teorisinin inceliklerine, farklı alanlara uygulanmasına, Sraffacı yorumlarına giren yazılara kadar Marx'ın kapitalizm tahlilinin derinliğini, kapsamını, zenginliğini bulacaktır.

Kitabı oluşturan yazıların çoğunluğu erişimi nispeten zor olan dergilerde, kitaplarda, ansiklopedilerde yayınlanmıştı. Bir kısmı orijinal olarak yazıldığı İngilizceden Türkçeye henüz çevrilmemişti, bir kısmı ise hiçbir dilde henüz yayınlanmamıştı. Çoğunluğu internet çağından önce yazıldığı ya da yayınlandığı için dijital ortama aktarılmamış yazılardır. Yazıların çoğu, ya yayınlandığı dönemin teorik tartışmalarına katkı niteliğindedir ya da yeni tartışmaları başlatan türdedir. Her bir yazının, ele aldığı konu ve sorunların günümüz bağlamında önemi, konuya ilişkin daha geniş literatür içinde konumlanışı, yer yer yaşadığı serüven, o yazının başına konulmuş olan kısa sunuşta ortaya konuluyor.

Geriye açıklanması gereken bir tek şey kalıyor. Kitaptaki yazıların bazıları '70'li yıllarda yazılmış. 40 yıla yayılan bu teorik ısrar nereden geliyor? Bu kitapta yazıları bir arada yayınlanmakta olan üç yazar (birlikte yazı yazdığımız arkadaşlarımız için de aynı şeyin söylenebileceğini sanıyoruz, ama kendi adımıza konuşalım) hayatlarının erken bir aşamasında işçi sınıfının kapitalizm tarafından sömürü ve baskıya mahkûm edilmiş olan bu dünyayı değiştirecek esas güç olduğu fikrine ikna olmuş ve onun mücadelesine gönül vermiş insanlardır. Her birinin bu mücadeleye geliş ve ona bağlanış yolu da farklı olmuştur, bugün o mücadele ile kurdukları ilişki biçimi de farklıdır. Ama onları bir şey birbirine bağlıyor. Marx'ın modern çağın temel gizini çözdüğü, muammasını herkes için görülebilir hâle getirdiği ve yıkılışının bütün dinamiklerini ortaya koyduğu kapitalizmin anlaşılması için *Kapital*'in ve yönteminin önemini nispeten erken bir aşamada kavramak. Her üç yazar da, akademik çalışmalarının en verimli çağında bu kitaba ve bu yönteme ilişkin çalışmalar yapmıştır. Her üçünün doktora tezi de, konuları bütünüyle farklı olmakla birlikte, esas olarak Marx'ın *Kapital*'i ile ilgilidir. Her üç yazar da

daha ileri yaşlarında da *Kapital*'e geri dönmüşlerdir. Nail Satlıgan, Mehmet Selik çevirisi temelinde *Kapital*'in birinci cildini Almanca aslından yeni bir edisyon çerçevesinde yayınlamış ve buna "Doğrudan Üretim Sürecinin Sonuçları" olarak tanınan ünlü "Yayınlanmamış Altıncı Bölüm"ü çevirerek eklemiştir. Ahmet Tonak ile Sungur Savran da İstanbul Özgür Üniversite'de birkaç yıldır yoğun bir *Kapital* seminerleri dizisini yönetmektedir.

Yani Marx ve *Kapital*, bizim komünizmle kurduğumuz bağda unutulmamış bir ilk aşk niteliğini taşıyor. Bu kitap işte o aşkın ilanıdır.

I. Kısım

Ekonomi Politik ve Marx'ın *Kapital*'i

Marksist İktisat, Yeniden![1]

Nail Satlıgan

1960'larda ve '70'lerde sosyalist siyasete katılanların önemli bir bölümünün gözünde Marksist "teorik eğitim"in hem başlı başına hem de siyasal pratik açısından büyük bir önemi vardı. Bu eğitimde, o günlerin yaygın deyimiyle "ekonomi politik" seçkin bir yer tutardı. Leontyev, Nikitin vb. gibi ünlü Sovyet iktisatçılarının ders kitapları elden ele dolaşırdı. Ancak bu kitaplar, Marksist iktisat kategorilerini tanıtmak açısından büsbütün yararsız sayılmasalar bile, onulmaz bir kusurla maluldü. Yazarlarının başta gelen kaygısı, Marksist iktisadi tahlilin harbi bir sergilemesinden çok, yozlaştırılıp ülkelerinin resmî ideolojisi hâline getirilmiş bir öğretinin apolojisini yapmaktı. Nitekim bu kitapların çoğunun ikinci yarısı, "sosyalizmin ekonomi politiği" denilen bir alana ayrıldı. Bu ikinci alanın anahtar kavramı "sosyalist meta üretimi" idi. Marx'ın özgün iktisat teorisinde sosyalizmin anlamı, meta üretiminin aşılmasıyken, "sosyalist meta üretimi" gibi bir "terimler arası çelişki"nin icadının kaçınılmaz uzantısı, meta kavramının kendisinin, yani *Kapital*'deki ekonomi politik eleştirisinin başlangıç adımının iğdiş edilmesiydi.

Eleştirmek ve eleştirilmek, oluşumunun her evresinde Marksizmin hayatiyet kaynağı oldu. Resmî ideolojiler ise her türlü tartışmanın dışında ve üstünde tutulur. Bu kitapların yazarlarının, ülkelerindeki, resmîleştirilip karikatürleştirilmiş Marksizm versiyonu karşısındaki tutumu da tam buydu. Bunları okuyanlar, Marksist teorinin gerek kendi içerisinde gerekse Marksizm ile başka düşünce akımları arasında sıcak tartışmalara konu olan "sorunlar" üzerine ya hiç bilgi edinmezler ya da ortada hiçbir sorun yokmuş gibi, tartışmaları örtbas eden bir anlatımla karşılaşırlardı.

---

1 *Virgül*, Kasım 1997. Jacques Gouverneur'ün *Kapitalist Ekonominin Temelleri* adlı eserinin (İmge Yayınları, Ankara, 1997) yayınlanışı vesilesiyle.

O yıllarda, Sovyetler Birliği kökenli kitapların bu kusurlarını taşımayan ekonomi politik el kitapları hiç yayınlanmadı değil. Bunların en önemlisi kuşkusuz Paul Sweezy'nin, bugün dahi Marksist iktisada giriş olarak yaygın bir şekilde önerilen *Kapitalizm Nereye Gidiyor*'uydu. Bir başka örnek P. Salama ile J. Valier'nin el kitabı olabilir. Bu tür yapıtların o tarihlerde fazla ilgi görmemesinin bir nedeni, solun, Sovyetçi ve Maocu çizgiler arasında aşırı parsellenmiş ortamında İsa'ya ya da Musa'ya da yaranamamaları olabileceği gibi, haksız bir şekilde Troçkist diye nitelenmeleri de olabilir. Gene de Sweezy'nin kitabının yeni bir basımının, aradan çeyrek yüzyılı aşkın bir zaman geçmesine karşın yapılmamış olmasını anlamak zor.

Peki, Marksist iktisadi tahlilin temel kaynağı *Kapital* olduğuna göre yapıtın kendisi, Marksist iktisadı özümlemek için en iyi başlangıç noktası olamaz mıydı? Bence hayır. Çünkü birtakım "ortodoks" Marksistler daima tersini ileri sürseler de *Kapital* hem tamamlanmamış hem de okunması alabildiğine zor bir metindir. Muhakeme, Hegel diyalektiğine özgü felsefi giriftliklerle örülüdür ve bu tür bir gidimli düşünmeye alışık olamayanların henüz (ve özellikle) I. ciltte yollarını kaybetmeleri işten değildir. Ayrıca *Kapital*'in Türkçeleştirilmesinin oldukça maceralı bir tarihçesi var. 1978'e dek Türkçe *Kapital*'in bitmiş bir çevirisi yoktu. Alaattin Bilgi'nin, yayınlanışı o yıl tamamlanan çevirisi ise, *Kapital* ile haşir neşir olan herkesin minnettarlık duyması gereken bir emek ürünü olmakla birlikte, hem çevirinin özgün dilden yapılmamış olması hem de kimi kritik noktalarda, çevirmeninin iktisat teorisine ve iktisadi düşünce tarihine yeterince aşina olmayışından ileri gelen zaaflar taşıması yüzünden, kusursuz olmaktan uzaktır.

Marksist iktisat

Marksizm, o yıllarda, dünya çapındaki düşünsel akımları belirleyen Batı ülkelerinde ilginç ve çelişik gelişmelerin merkezinde yer alıyordu. Bir yandan 1973-74'ten başlayarak dünya kapitalizminin içine girdiği uzun dönemli bunalım, bu bunalımda kâr haddinin azalışının anahtar rol oynadığını gösterir ampirik kanıtların ortaya konuluşu, Marksizme, tarihinde belki hiç görmediği denli akademik saygınlık kazandırdı. Bu gelişme, akademik kurumlarda o güne dek mutlak bir egemenlik kurmuş olan neoklasik iktisadın gerilemesiyle el ele gidiyordu. Ne var ki neoklasik iktisadın boşalttığı alanın tek talibi Marksizm değildi. İtalyan komünizminin yakın çevresinden gelen ve A. Gramsci'nin dostu olan Piero Sraffa, 1960'ta İngiltere'de yayınladığı küçücük bir kitapta, neoklasik fiyat teorisinin psikolojik tercihlere dayalı temeline ağır bir darbe vurmuş, metalar arasındaki

mübadele oranlarının üretimin teknik koşullarından ve bölüşüm alanındaki sınıflararası dengenin bir göstergesi olarak kâr haddinden türetilebileceğini göstermişti. Komünist partilere üye ya da Sraffa gibi bunların nüfuz alanlarından gelen bazı ünlü iktisatçılar (İngiltere'de Dobb, Meek, İtalya'da Komünist Partili iktisatçılar) Marksçı ve Sraffacı yaklaşımları sentezleştirme çabalarına giriştiler. Ne var ki Marksçılık ile Sraffacılık arasındaki bu balayı uzun sürmedi. İktisadi düşünce tarihi ve sosyolojisi açısından ilgi çekici bir örnek olaya tanık olundu. '70'li yılların sonlarında bir kısım komünist partili akademisyen, Sraffacı yaklaşımın yalnız neoklasik iktisadın değil, Marx'ın emek-değer teorisinin de içsel tutarsızlığını gösterdiğini, kapitalizmin eleştirisini, Marksist teoriyi terk ederek Sraffacı temeller üzerinde yeniden inşa etmek gerektiğini öne sürerek Marksizm tarihinin belki en ağır "Marx eleştirisi"ni başlattı.

Marksistler, 1980'lerin yeni muhafazakârlığının karanlık ortamında, akademik dünyanın 1970'lere göre çok daha kenarlarına savrulmuş olmakla birlikte bu eleştiriye göğüs gerdiler. İç tutarsızlık eleştirisini çürütmekle kalmadılar; eleştiriyi gerisin geri püskürterek, asıl tutarsızlığın Sraffacılığın kavramsal çerçevesinde saklı olduğunu açığa çıkardılar. Elbette bu süreç boyunca Marksistler, kendi teorik sistemlerinin biçimsel ve özsel birçok kusurunu giderme fırsatını da bulmuş oldular. Sonuç olarak Marksist iktisat, bu ciddi meydan okumadan güçlenerek çıktı. '70'li yılların anti-kapitalist Sraffacılarının ise çoğu, ya sosyal demokratlaştı ya da barikatın ötesine geçip liberalizmin saflarına katıldı. Böylece Marksizmin tarihinde sık görülen bir gerçek bir kez daha doğrulandı: Marksizme yönelik teorik hücumlar, sınıflar mücadelesi karşısında, başlangıçtaki kişisel niyetlerden büyük ölçüde bağımsız olarak çoğu zaman masum değildir. Bir başka deyişle, Marksizmin kendisi sınıf mücadelesinin bir konusudur.

İşte *Kapitalist Ekonominin Temelleri*, böyle bir ortamda, Marksizmin öğrenilmeyi en çok hak ettiği dönemlerden birinde yayınlandı. Aynı zamanda, bu öğrenimi kolaylaştıracak kaynak sıkıntısının, son yirmi yılda doğru dürüst bir Marksizme giriş kitabının yayınlanamadığı Türkiye'de kendini fazlasıyla hissettirdiği bir dönemde... Bu koşullarda *Kapitalist Ekonominin Temelleri*'nin çevrilip yayınlanmasının başlı başına olumlu bir çaba olduğu su götürmez. Ama bu çaba asıl, arkası geldiği zaman değer kazanacaktır. Yani şu ya da bu ölçüde farklı bakış açılarının sunulduğu yeni yeni "girişler", bunların, izlenmelerini mümkün kılacağı daha ileri düzeyde incelemeler yayınlandığı zaman... Öyleyse yazarın, metnin, çevirinin ve yayının kimi özellikleri üzerinde durmakta yarar olsa gerektir.

Yazar

Jacques Gouverneur, Belçika'nın Louvainla-Neuve Üniversitesi İktisat Bölümünde öğretim üyesi. Fransızca dışında yayınlanmış kitapları, makaleleri de olduğu için, bu dilin konuşulduğu ülkeler dışında da tanınan bir Marksist iktisatçı. Başlıca uğraşılarından birisi, Marksist teorinin kategorileri ile ampirik-istatistik veriler arasında ilişki kurmak, böylece Marksist teorik önermelerin geçerliliğinin pratik gelişmeler karşısında sınanmasını mümkün kılmak. Gouverneur'ün somut olanı aralıksız kollayan bu tavrı, teorik kategorileri türetme tarzına da, Marksist iktisadın temel kavramlarının işlemsel tanımlarıyla tanışmak isteyen bir giriş kitabı okurunun işini kolaylaştıracak bir disiplin kazandırıyor. Kitabın bir başka olumlu özelliği, Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çöküşünden sonra yazılmış olması. Böylece yazar, bu "dünya-tarihî" olaylar zincirinin Marksizmin geçerliliği açısından vargıları konusundaki görüşlerini okurla paylaşma fırsatı buluyor. Bu görüşler, Maocu Sovyetler Birliği eleştirisinden esinlendiği izlenimini verseler de ana çizgileriyle doğru ve kimseyi fazla irkiltmeyecek yumuşaklıkta.

Kitabın önemli ve yararlı bir metodolojik özelliği, basit meta üretimi ya da mutlak kapitalist üretim gibi gerçeklikten kopuk soyutlamalara iltifat etmemesi. Böylece okur, daha baştan, meta üretimi ile meta dışı üretimin, kapitalist işletmeler ile kamu işletmeleri ve bağımsız üretim birimlerinin, üretici emek ile üretici olmayan emeğin karmaşık ve çelişik ilişkiler içinde yan yana yer aldığı bir dünyaya adım atıyor. Bu sayede güncel tartışmalarda ve sınıf tahlillerinde kilit yer tutan kategorilerin de, bazıları tartışmalı olsa bile derli toplu tanımlarıyla Marksist iktisada girişinin ilk basamaklarında karşılaşıyor.

Bu kategorilerin en önemlilerinden birisi üretici emek ile üretici olmayan emek arasındaki ayrım. Gouverneur, üretici emeğin maddi ürünler üretimiyle sınırlı olmadığını, her ücretli emeğin üretici emek, her üretici emeğin de ücretli emek olmadığını, Marx'ın bu konudaki dağınık görüşlerinin akla yakın bir sentezini yaparak açıklıkla ortaya koyuyor. Ne var ki "dolaşım emeği"ne geldiğinde, "her türlü mülkiyet hakkı devri veya para ve ürünlerin kullanım hakkı devrini, kısaca, üretimin meta karakterinin zorunlu kıldığı faaliyetleri kapsayan" (s. 170) satış, finansman, ticaret, bankacılık gibi hizmetlerin de üretici emek olduğunu öne sürerek Marx'ın çizgisinden uzaklaşıyor. Gouverneur, bu aykırı görüşünü, bu emeklerin de "kapitalist toplumda toplumsal gelirin yaratılmasına katkıda bulunduğu" (s. 171) gerekçesine dayandırıyor. Burjuva iktisat teorisine ve resmî istatistiklere göre kuşkusuz öyle. Ama Gouverneur'ün "milletlerin zenginliği"ne

hiçbir şey katmayan bu tür emekleri üretici sayan bir yaklaşımı Marksist iktisadi tahlilin içine yerleştirmek için öncelikle, Marx'ın bankacılık kârını toplam girişimci kârından bir kesinti olarak gören yaklaşımıyla hesaplaşması gerekirdi. Yazarın bunu yaptığını söylemek olanaksız. Ancak ilgili bölümde, birinci olarak, Gouverneur'ün "Alternatif Görüş"ünün (s. 171) yanı başında "Klasik Marksist Anlayış"ın da doğru bir biçimde sergilenmiş olması (s. 170-71), ikinci olarak da, ücretli olan ve olmayan emek arasındaki ayrımın sınıfsal bir farklılığa tekabül etmediğinin vurgulanması (s. 172-73) sözünü ettiğim sakıncayı önemli ölçüde hafifletiyor. Ne yazık ki bu ikinci vurgunun yapıldığı alt bölümün başlığının Türkçe basımda, muhtemelen kitabın aslında var olan soru işaretinin atlanması sonunda "Verimli ve Verimsiz Ücretliler: İki Sosyal Sınıf" diye yer alışı, okurun kafasını karıştıracak bir dikkatsizlik.

Değer

Gelelim, hem Marx'ın teorisinin hem de kitabın omurgası olan değer teorisiyle ilgili bölümlere... Marx'ın değer teorisinin, farklı soyutlama düzeylerinin hiyerarşik biçimde eklemlendiği bir mimarisi vardır. Soyuttan somuta yükselinirken kategoriler karmaşıklaşır, ek belirlenimlerle zenginleşir ve gündelik gerçekliğe adım adım yaklaşır. Bu değişimin nicel bir boyutu da vardır ve iktisadi düşünce tarihinin ünlü "dönüşüm sorunu" çevresindeki tartışmalar, esas olarak bu nicel boyut üzerinde odaklanmıştır. Kategorilerin türetilmesine "değer biçimi" alanı, bunun nicel ifadesine "değer büyüklüğü" alanı denebilir. Bununla birlikte dönüşüm nihayet "transformasyon", yani biçim değişimi demektir ve bu hâliyle, bu konuda bugüne dek harcanan teorik çabalar, ağırlıklı olarak matematiksel nitelikte olmuşsa da son irdelemede değer biçimi sorunsalının bir parçasıdır. Bu paradoks dahi, Marx'ın kavramsal yapısı içinde soyut ile somut arasındaki teorik güzergâhın ne denli çetrefil olduğunu göstermeye yeter. Nitekim Marksist iktisatçılar arasında, teori ile görgü arasındaki ilişkinin nasıl kurulacağı hararetli tartışmalar doğurmuş, değer kategorilerine dayanarak türetilmiş eğilim yasalarının, örneğin kâr haddinin azalma eğiliminin, ampirik verilere başvurularak sınanamayacağını öne sürenler çıkmıştır. Yukarıda belirttiğim gibi, Gouverneur'ün bu tür "teorisist" yaklaşımlara itibar etmemesi olumlu bir özellik. Gelgelelim onun da çubuğu ters yönde fazla büktüğünü saptamak gerekiyor.

Gouverneur değerlerden fiyatlara geçiş sorununu neredeyse tamamen bir nicel büyüklük ve ölçme birimi değişimine indirgiyor –üretimde harcanan emek-zaman E katsayısıyla çarpıldı mı, para birimi cinsinden fiyat büyüklüğüne ulaşılır. Bu kat sayının Marksist iktisada girişin erken bir aşamasında

işin içine sokulması yerinde; böylece okur, bu parametrenin "değerin", "emeğin" veya "emek-zamanın parasal ifadesi" ya da "paranın değeri" gibi adlarla sık sık kullanıldığı güncel tartışmaları daha rahat izleme olanağı bulabilir. Ancak Marksist iktisatta nitel biçim değişileri -hem mantıken hem de sergilenme sırası bakımından- nicel başkalaşımlardan önce gelir. Gouverneur'ün izlediği yöntem ise, "üretim fiyatı" kategorisinin buharlaşmasına, daha doğrusu, yazarın kullandığı terimlerle "basit fiyat" ile "efektif fiyat" arasında çözünmesine yol açıyor. Sonuç olarak, Sovyet "bilim emekçileri"nin giriş kitaplarında dönüşümün bir sorun olduğu örtbas edilirken burada dönüşümün kendisine yer verilmiyor.

Gouverneur'ün farklı soyutlama düzeylerine ait kavramları birbiri içinde çözündürücü tutumu, düzenlemeler arasındaki geçişlere yaklaşımına da yansıyor. Örneğin Marksist iktisadi tahlilin temelinde yatan değeri nasıl tanımladığına bakalım. Yazarın tanımının iki ögesi var. Birincisi, "değerin mal üretimini varsayması" (s. 56). Bu ne denli doğruysa ikincisi, "değerin, üretilen malların satılmasını varsayması" (s. 56) o denli yanlış. Bu tanımda üretim süreci ile dolaşım (mübadele) süreci birbirine indirgeniyor. Oysa Marksist iktisatta bu ikisi arasında, bu tür bir indirgemeciliğe cevaz vermeyen bir gerilim vardır. Bir başka deyişle, değer üretim sürecinde yaratılır; ama mübadele sürecinde "gerçekleşir", paraya dönüştürülür. Değeri üreten emek harcanırken, bu emeğin ürününün satılacağı, bir varsayım olmaktan o kadar uzaktır ki Marx, metanın satılışı için "*salto mortale*" mecazını kullanır. Uzun söze ne gerek var? Gouverneur'ün tanımının ikinci ögesi doğru olsaydı, Jean-Baptiste Say'in "mahreçler yasası" Marx'ın değer teorisiyle bağdaşırdı.

Gouverneur kitabın sonuna bir "Ekler" bölümü eklemiş. Yukarıda sözü edilenlerin yanında başka metodolojik ve teorik sorunlara da değindiği bu bölümde yazar, kendi yaklaşımını "heterodoks" (s. 272) olarak niteliyor; "dikkate alınmayan klasik temalar" (s. 274) için okuru daha eski tarihli başka bir kitabına gönderiyor. Yazarın kitapta yer vermediği bu temalar arasında dönüşüm sorununun yanı sıra "yeniden üretim şemaları" da var. Gouverneur'e bakılırsa, "Teorinin bu veçheleri Marx'ın tezlerini çürütmek ya da onu gerçeği anlamada hiçbir değeri olmayan modellere entegre etmede kullanılan iki 'kremalı pasta' niteliğindedir." (s. 274) Bir başka deyişle, yazar, Marx'ın kimi tezlerini çürütülmekten sakınmak için bu tezleri -en azından elimizdeki kitapta- devre dışı bırakıyor. "Kremalı pasta" benzetmesine gelince, pastanın tadı yenmeden bilinemeyeceğine göre ve Türkçe basımı okuyanların muhtemelen büyük çoğunluğu gibi ben de Gouverneur'ün öteki kitabına başvuramayacağım için bu konuda daha fazla bir şey söylemek istemiyorum. Ama bence Gouverneur'ün yaklaşımı "heterodoks" değil, olsa olsa "kişiye özgü"

dür (*idiosyncratique*). Buradan, kitabın Türkçeye çevrilmesine yön veren tercih için bir sonuç çıkarılabilir: Gouverneur'ün seçilmesi doğrudur; ama ilk çevrilen kitabı, dönüşüm sorunu ve yeniden üretim şemalarını ele aldığı öteki yapıtı olsaydı daha iyi olurdu.

Çeviri

Söz Türkçe basıma gelmişken, kitabın künye sayfasındaki ilginç bir özelliğe değinmeden geçmeyeyim: Burada "yayına hazırlayan" olarak seçkin bir toplumsal bilimcimizin adına yer verilmiş: Mehmet Ali Kılıçbay. "Yayına hazırlayan" sıfatı "editör" yerine kullanılmış olamaz. Çünkü kitap bir seçme değil, Fransızca bir kitabın baştan sona çevrilmesinden ibaret, Türkçe basıma özgü yorumlar yok (olması da gerekmezdi). Kitap, İmge Kitabevi'nin herhangi biz dizisi içinde de yer almıyor. Öyleyse Kılıçbay'ın yaptığı, dizi yöneticiliği de olamaz. Geriye tek bir olasılık kalıyor: Kılıçbay, her yayınevinde mutlaka yapılması gereken bir işi yapmış, yayınevinin yaptırdığı ya da ona sunulan bir çeviriyi basımdan önce incelemiştir. (Bu işi yapanlara başka dillerde "lektör" deniyor.) Dilimize çevrilmiş Marksist edebiyatın ne denli büyük bir bölümünün bozuk ve yanlış çeviriler sonunda okunmaz ve anlaşılmaz hâle geldiğini yakından bilen birisi olarak yayınevinin bu tutumunu kutluyorum. Lektörün adının anılmasını, daha önce pek tanık olmadığım bir uygulama olarak yadırgadıysam da, yayıncılık mesleğinin içinde olmadığım için, bu konuda bir yargıda bulunmak istemiyorum.)

Akademik kitap basmak, hele simgesel bir yazılış biçimi içeriyorsa, matematik ve cebir işin içine giriyorsa özel bir sorumluluk ister –hem basım öncesinde hem de basım sırasında. Çünkü Marksist iktisadın Marksizm içindeki vazgeçilmez yerinin farkında olanlar dâhil, toplumsal bilimler alanındaki okurların büyük çoğunluğu için simgeler, formüller, diyagramlar ne yazık ki daha baştan caydırıcı ve ürkütücüdür. Bunlarda yanlış yapılırsa ürkek okur işin içinden hiç çıkamaz. Türkçe basımı bu açıdan gözden geçirdiğimizde, birkaç noktayı saptamak zorundayız.

Birincisi, ilk bakışta sanılabilecek olanın aksine, simge ve kısaltmaların çevrilmesi diye bir sorun vardır. Bununla elbette "değişmez sermaye"nin c ile, "değişir sermaye"nin v ile gösterilmesini kastetmiyoruz. Bu simgeler evrenseldir ve her iki kavram Türkçede aynı harfle başladığı için, Türkçeleştirilmeleri olanaksızdır. Ama başka simgeler için aynı şeyi söyleyemeyiz. Söz gelimi parasal büyüklükler, salt birer örnek olarak iş gördükleri yerlerde f (frank) değil, pekâlâ TL cinsinden verilebilirdi. Daha önemlisi: Paranın A ile, üretim sürecinin P ile, üretim araçlarının MP ile, emek gücünün FT ile gösterilmesinin ne anlamı olabilir –bunların söz konusu kavramların Fransızca

karşılıklarının baş harfleri olmasından başka? Buralarda sırasıyla P, Ü, ÜA, EG kullanılmış olsa okur, metin ile şemalar arasındaki bağlantıyı daha kolay kurmaz mıydı?

İkincisi, simgeler cebirsel işlemlere konu olduğunda, gösterilmesi gereken dikkat, büsbütün artar. Ne yazık ki kitapta tam da bu noktada üst üste dizgi yanlışları göze çarpıyor. Örneğin 67. sayfada "100 milyon sf" olarak verilen fiyatlar toplamı "100 milyon f" olacak; kitaptaki yanlış, E'nin biriminin, nasıl olup da "f/s" olduğunu kavramayı güçleştiriyor. Birkaç paragraf ilerde (s. 68, par. 1), değer ile E kat sayısının çarpımının fiyatı verdiği formülde hem çarpı işareti yerine "X" harfi (hem de majiskül!) kullanılmış, hem de arkasına gereksiz yere virgül konmuş. Bir başka örnek: 278. sayfadaki dipnotta "... sistematik olarak italik kullanılacak" deniyor. Oysa gözlediğimiz, italiklerin sistematik olarak kullanılmadığı. İtaliklerin sistemli olarak kullanılmayışı, en vahim sonucu, 293. sayfada başlayan matematiksel türetimlerde veriyor. Bu sayfada hem "MP başına ortalama fiyat", yani parasal bir büyüklük, hem de "MP başına değer", yani emekzaman cinsinden bir büyüklük, aynı simgeyle, PM ile verilmiş. Oysa ikincisi için italik kullanılması gerekirdi. Kullanılmayışı, bütün bir "IV. Bölümüne Ek" bölümünü okur açısından anlaşılamaz, bu yazı açısından da eleştirilemez kılıyor.

Kitaptaki muhakemenin doğası gereği içeriği de etkileyen bu yanlışlardan sonra birkaç kavramsal eleştiriye (ya da öneri) geçelim. Kitabın başlarında (s. 19) hoş görülmesi olanaksız bir yanlış yer alıyor. Bilindiği ve Gouverneur'ün vurguladığı gibi, kapitalist toplumu öteki sömürücü toplumlardan ayırt eden özellik, kapitalizmde sömürünün eşit ve gönüllü mübadele peçesi ardına gizlenmiş olmasıdır. Bir bütün olarak Marksizmin, özel olarak da Marx'ın değer ve artık değer teorisinin insanlığın bilgi birikiminde meydana getirdiği asıl devrim, tam da bu peçenin kaldırılıp atılmasıdır. Oysa çeviri, yazara şunu söyletiyor: "Feodal toplumdakinden farklı olarak, gerekli çalışmayla fazla çalışma arasındaki ayrım kapitalist toplumda görülmez değildir." (s. 19) Elbette "görülür" olacak! "Arif olan anlar" denemez... Bu tür giriş kitapları, okuru "arif" yapmak için yazılıp yayınlanmıyor mu?

Dar anlamda yanlış olmasa bile isabetsiz bir Türkçe karşılık tercihi: 3. bölümde "küçük meta üreticisinin ... çevrimi" (s. 79) ile "sermayenin çevrimi"nden (s. 83) söz ediliyor. Çevrim (*Kapital*'in dili olan Almancada *Zyklus*, Fransızcada *cycle*) inişli çıkışlı bir hareketi, bir dalgalanmayı anlatır. Bu bölümde sergilenen harekette ise basit ya da genişleyen bir yeniden üretim söz konusu. Burada kullanılması gereken terim "dolaşım" ya da "döngü" olmalı; "çevrim", "Büyüme ve Krizler"e ayrılan 9. bölüme (s. 238 vd.) bırakılmalıydı. Böyle yapılmayışı, bu ikinci bağlamda, "konjonktürel"in eş anlamlısı

olarak “devrevi” denemesine yol açıyor ki bu hem eskimiş hem de dar anlamda yanlış (doğrusu “devrî” olacak) bir karşılık. Aynı türden bir başka örnek: Yazarın en çok önem verdiği konulardan biri, yukarıda değindiğimiz, üretici olan ve olmayan emek ayrımı. Çevirenin bu bağlamda kullanıldığı terimler “verimli” ve “verimsiz” ya da “verimli olmayan” emek (s. 167). Burada bir yanlışlık yok. Ama çevirmenin tercihinin isabetsiz olduğu kanısındayım.Çünkü yazar, bu çerçevede nitel bir ayrıma işaret ediyor: Emek, artık değer üretiyorsa “prodüktif”tir; artık değer üretmiyorsa prodüktif değildir. Verimli-verimsiz ikilisi ise, daha çok aynı ölçek üzerindeki farklı düzeyleri, nicel bir ayrımı çağrıştırıyor. Nitekim 5. bölümün 2. alt bölümünde (s. 127. vd.) “Verimli ve Verimli Olmayan Kapitalist İşletmeler Arasındaki İlişkiler”den söz ediliyor. Burada söz konusu olan, artık değer üretimi bakımından aynı statüde olan işletmeler arasındaki nicel bir farklılıktır. Verimlilik kavramı bir kez burada kullanılınca, çevirmenin, nitel bir ayrım yapıldığı zaman –Türkçe buna elveriyorsa– değişik bir kavram kullanması gerekirdi. Kaynak dilde mümkün olmayan bir açıklık hedef dilde sağlanabilir.

Bu ve buna benzer eleştiriler, Marksizmin her zamankinden çok doğrulandığı, kapitalizmin yıkıcılığının her zamankinden çok açığa çıktığı, dolayısıyla Marksizmi öğrenme ihtiyacının her zamankinden çok kendini duyurduğu, ama ülkemizde Marksist iktisat edebiyatı yayıncılığının uzun süreden beri neredeyse durduğu bir ortamda *Kapitalist Ekonominin Temelleri*’nin basılmasının kendi içinde son derece önemli ve sevindirici bir gelişme olduğu gerçeğini kesinlikle gölgelemez. Bu kitabı eline kâğıt kalem alıp “çalışanlar”, güncel Marksist tartışmaların büyük bölümünü, okul sıralarında biraz matris cebiri öğrenmişlerse neredeyse tamamını izleyebileceklerdir.

Kitabın çevirmenine, yayıncılarına, sıfatı ne olursa olsun, emeği geçen herkese teşekkür borçluyuz. Umarız, arkası gelir...

Işık Yüzlü Marksist

Nail Satlıgan

Hayatını kaybettiği tarihte dünyadaki Marksist iktisatçıların muhtemelen en kıdemlisi olan Paul Sweezy, 1990'lı yılların başlarında, İktisat Fakültesi Mezunları Cemiyetince düzenlenen İktisatçılar Haftasına katılmak ve "The Triumph of Finance" adlı bildirisini sunmak üzere Türkiye'ye geldi. Bu metin, Sweezy'nin 1980'li yıllar boyunca adım adım geliştirdiği finans kapitalizminin yükselişi tahlilinin bir özeti ve dergisi *Monthly Review*'nun 1990'larda izleyeceği siyasi ve teorik yaklaşımın veciz bir habercisi niteliğindeydi. Sweezy'yi bu ziyareti sırasında şahsen tanıma fırsatını buldum. Bu buluşma, o güne kadar sırf yazılarından hareketle, bir hoca ve usta olarak bellediğim bu büyüğümüze olan hayranlık ve saygımı bir kat daha artırdı. Yazının ana gövdesini Sweezy'nin uzun yıllara yayılmış olan *œuvre*'ünün toplu bir değerlendirmesi oluşturmakla birlikte, o görüşmenin bende yaratmış olduğu olumlu izlenimler yazıya sinmiş olsa gerektir. Umuyorum ki bu tür öznelliklerin yer alması bir nekroloji için mazur görülebilir, hatta belki de istenilir bir özelliktir. Bu yazının yazılmasına vesile olan ve *İktisat Dergisi*'nin mükemmel bir Sweezy özel sayısı yayımlamasına önayak olan genç meslektaşım Dr. Sermin Sarıca'ya teşekkür ederim.

1970'te Paul M. Sweezy'nin, hâlâ vazgeçilmez olan Marksist iktisada giriş kitabı *Kapitalizm Nereye Gidiyor*'un Türkçesi yayınlandığında, ona, Türkiye'nin devletçi (güdümcü) iktisat siyasetleri eşliğinde kapitalizme geçişinin parlak bir özetini içeren bir "Önsöz" yazan Sencer Divitçioğlu sözlerine şöyle başlıyordu:

"*Monthly Review*'de buluşan L. Huberman, P. Baran ve P. Sweezy sacayağı çağdaş Amerikalı Marksistlerin en önemlilerindendir. L. Huberman ve P. Baran öldüler. P. Sweezy bu sacayağından sağ kalan tek kişidir. Yorgun ve ihtiyarlamış olarak..." (çev. Aslan Başar (Başer) Kafaoğlu, Ağaoğlu Yayınevi, 1970, s. 9.)

2004 Şubat'ının sonunda Sweezy'yi yitirişimizin ardından geriye dönüp baktığımızda, yukarıdaki cümlelerin sonuncusundaki yargının, fazlasıyla abartılmış olduğunu düşünmeden edemiyoruz. Bu satırların yazılmasını izleyen tam 34 yıl boyunca Paul Sweezy, düşünsel faaliyetini, hızını hemen hiç düşürmeden sürdürdü: *Monthly Review*'nun dünya Marksizmi içindeki yerini pekiştirdiği gibi, bu derginin hemen her sayısına, kendisi de şimdi doksan yaşını aşmış olan çalışma arkadaşı Harry Magdoff ile birlikte kaleme aldığı "Review of the Month" (ayın "icmal"i) yazılarıyla, çok sayıda kitaba denk düşen –ve nitekim belli aralıklarla kitaplaştırılan– bir uygulamalı Marksist teori birikiminin yaratıcısı oldu. Bir nokta daha var: 1970'ten 34 yıl geriye gidersek 1936'ya geliriz ki o tarihte Sweezy 26 yaşında bir delikanlıydı; London School of Economics'te ünlü anti-komünist von Hayek'in "rahle-i tedris"nden geçmiş olmanın kışkırtıcı, Troçki'nin *Rus Devriminin Tarihi*'ni okumuş olmanın özendirici etkisiyle henüz çiçeği burnunda bir Marksistti. Demek Sweezy, imrenilesi bir uzun ömürlülüğün (1910-2004) mümkün kıldığı bir kıdemin en az yarısını "yorgun ve ihtiyarlamış olarak" geçirmiş oluyor. Paradoksun sırrını, gene S. Divitçioğlu'nun "sacayağı" benzetmesine başvurarak bulabiliriz. Bu mecaz bir ortaklaşa çalışma üslûbunu dile getiriyorsa, Svveezy'nin Huberman ile Baran'ın ölümlerinden sonra hiçbir zaman inzivaya çekilmediğini hatırda tutmak gerekir. Önce Harry Magdoff (*Emperyalizm Çağı*), daha sonra John Bellamy Foster, Robert W. McChesney, Michael D. Yates, kısa bir süre için Ellen Meiksins Wood gibi çalışma arkadaşlarının adları, derginin künyesinde hep Sweezy'ninkinin yanı başında yer aldı.

* * *

Svveezy'nin *Kapitalizm Nereye Gidiyor*'unun hâlâ vazgeçilmez bir ders kitabı olma niteliğini koruduğunu söyledim. Bunun çeşitli nedenleri var. Birincisi, bazı Marksistlerin düşündüklerinin tersine, Marx'ın *Kapital*'inin, Marksist kapitalizm teorisini öğrenmek için didaktik açıdan en uygun başlangıç noktası olmamasıdır. İkincisi, Svveezy'nin kitabının yayınlanışını izleyen yarım yüzyılda çıkmış "ekonomi politik el kitaplarının büyük bir bölümünün, o dönemde bir devletler topluluğu hâlinde örgütlenmiş olan Stalinciliğin ekonomi politiğini Marksist terimlerle haklı çıkarmayı gözeten, o arada klasik ve özgün Marksizmi, kaçınılmaz olarak bir "resmî ideoloji"ye dönüştüren bir anlayışın ürünü olmasıdır. Üçüncü olarak ise, kitabın kendi meziyetleri üstünde durmak gerekir.

Sweezy, kitapta, Marx'ın değer, birikim ve bunalım teorisini sergiledikten sonra çok sayıda önemli teorik tartışmaya değinir; hatta bir emperyalizm ve faşizm tahlili sunarak Marx sonrası Marksizm alanına el atar. Kitabın

ilk kez yayınlandığı 1942 yılı, bugün geriye dönüp baktığımızda çok daha rahatça saptayabiliyoruz ki yalnız genel olarak dünya için değil, bütün ülkelerin sosyalistleri için de, İngilizcenin lingua franca hâline gelmek üzere olduğu bir tarihtir. Sweezy bu kitapla Anglosakson Marksizm tartışması üzerinde kalıcı bir etki yarattı. Yazarın kendi deyişiyle "Kısa zamanda çok sayıda yabancı dile çevrilen bu kitabın, Marksçı iktisadi teorilerin incelenip yorumlanışının sistemleştirilmesinde önemli bir etkisi oldu." (Paul M. Sweezy, "Monopoly Capitalism," *The New Palgrave: Marxian Economics,* hzl. John Eatwell, Murray Milgate, Peter Newman, London, Macmillan, 1987, s. 300.) Divitçioğlu'nun değerlendirmesiyle "Eser... Marksist ekonomi politiği toparlamak ve İngilizce konuşan dünyaya Marx'm ölümünden sonra Alman Marksist iktisatçıları tarafından yapılan tahlilleri tanıtmak amacı ile yazılmıştır." (Divitçioğlu, "Önsöz," s. 10.) O kritik dönemeçte, "Alman Marksist iktisatçılarının, daha doğru bir ifadeyle, Almanca yazıp da, Marksist olan ya da sadece Marx ile ilgilenen düşünürlerin (Engels, Kautsky, Polonyalı Luxemburg, Avusturyalı Böhm-Bawerk, Polonyalı-Rus von Bortkiewicz, Grossmann, emperyalizm teorisinde Lenin'in esin kaynağı Hilferding vb.) katkılarını içeren bir *compendium*'u Almancaya ve kıta Avrupa'sı sol kültürüne olan nüfuzuyla belki yalnızca Sweezy kaleme alabilirdi.

Gelgelelim *Kapitalizm Nereye Gidiyor*'un, bir ders kitabı olarak "vazgeçilmez" oluşu, elbette, onun "ideal" ya da mükemmel olduğu anlamına gelmez. Kitap, içerdiği "sistemleştirme" ile, savaş sonrası dünyada Marksist iktisat teorisinin öğrenilip tartışılmasını kolaylaştırdığı kadar, bu tartışmanın, niceleyici boyutu aşırı vurgulanmış bir değer teorisi yorumu üzerinde yoğunlaşmasında, değer biçimi tahlilinde ifadesini bulan özgül biçim sorunsalının geniş ölçüde ihmale uğramasında da belirleyici oldu. Keza Marksizmde parasal alanın uzun süre, neoklasik iktisatta olduğu gibi daha çok, "gerçek" iktisadi süreçleri örten bir tür peçe olarak ele alınmış olmasında Sweezy'nin yaklaşımının etkisi büyüktü.

Bu noktada, *Kapitalizm Nereye Gidiyor*'a damgasını vuran niceleyici çerçevenin ve onun beraberinde getirdiği matematiksel tahlilin, ancak 1980'li yılların başlarından bu yana bazı Marksist çevrelerin şimşeklerini üzerine çekmeye başlayan bir boyutuna değinmek yerinde olur. Sweezy, *Kapital*'in III. cildinin yayınlanışından hemen sonra başlayıp bugüne dek süren "dönüşüm sorunu" tartışmalarını yorumlarken hem von Böhm-Bawerk'in Marx'a yönelttiği tutarsızlık eleştirisine hem de von Bortkiewicz'in bu "tutarsızlığa" bulduğu çözüme hak verir. Bortkiewicz'in yaklaşımı, emek-zamanları yansıtan mübadele değerleri ile ortalama kâr haddini cisimlendiren üretim fiyatları arasındaki dönüşüm sorununu eş zamanlı denklemler cebri yardımıyla çözmeye dayanıyordu. On yıllar boyunca Sweezy'nin otoritesinin onayıyla

gerek akademik gerek Marksist çevrelerde neredeyse itirazsız kabul gören bu çözümün, giderdiği umulan "tutarsızlık"tan çok daha vahim aykırılıklara yol açtığı 1970'li yıllarda görüldü. Eş zamanlı denklemler cebrinin üretim süreci (teknolojik değişme, sınıf mücadelesi) gibi, gerçek zamanda şekillenen bir alana uygulanışı, Marksist iktisadi tahlili zaman boyutundan yoksun bırakmak anlamına geliyordu. Ian Steedman'ın başını çektiği bir çığır, Bortkiewicz'in cebirsel çerçevesini, dönüşüm sorunu tartışmalarının ilk evresinde su yüzüne çıkmamış sorun alanlarına uygulayarak yeni yeni "tutarsızlıklar" türetti. Bu yeni sorunlara, eş zamanlı denklemler cebrinin, hemen hemen aynı anlama gelmek üzere Walras'çı genel denge yaklaşımının çerçevesi içerisinde kalınarak çözüm bulmak da, artık mümkün değildi. Sonuç, azımsanmayacak sayıda Marksist toplumsal bilimcinin önce Marksist iktisat teorisini, ardından, adım adım gelişen bir süreç içinde, genel olarak Marksizmi, sonra sosyalizmi, en nihayet de her türlü solu terk edişi oldu. Sweezy'yi eleştiregelen Marksistlerin bir temsilcilerinin deyişiyle "Walras'çı Marksizmin psikopatolojisi" (Alan Freeman) olarak tanımladıkları bu görüngüden *Kapitalizm Nereye Gidiyor*'un birinci derecede sorumlu olduğu, olgusal gerçeklik payı su götürmez bir iddiadır. Şu da var ki, bütün bu hercümerci doğuran sorunların kökeni, Marx'ın yapıtının tümü içerisindeki yerleri, tartışmanın tarihçesi konusunda bilgilenmek, bir başka deyişle tartışma içinde bilinçli bir yer almaya hazırlanmak için en uygun başlangıç noktalarından birisi, hâlâ Sweezy'nin kitabıdır.

* * *

Kapitalizm Nereye Gidiyor'a farklı bir açıdan dönmeye çalışalım: Kitap, Marx'ın iktisadına bir giriş niteliğiyle Marksist tartışmaları özetler; o arada, Sweezy'nin kendisinin bu soruya cevabının ne olduğunu ana hatlarıyla sezdirir. Bu yaklaşımı "eksik tüketimci" olarak nitelendirenler çok oldu. Bence, bu yargıyı enikonu görelileştirmek gerekir. Sweezy, her şeyden önce, kapitalizmin iktisadi çöküşünü tüketim malları talebinin yetersizliği ya da –değişmez sermaye girdisinin sürekli artışının sonucu olarak– kâr hadlerinin azalışından türeten görüşlerden kendini ayırmaya çalışır. Sweezy'ye göre, kapitalizm bir iktisadi durgunluk eğilimi barındırsa da, siyasal müdahale yoluyla bu eğilimin aşılması mümkündür. Bu, onun Keynes'e en çok yaklaştığı uğraktır. Bu açıdan bakıldığında "kapitalizmin nereye gittiği", ekonominin tunç yasalarından çok birbiriyle mücadele hâlindeki sınıfların stratejileri ve bu sınıflar arasındaki güç dengelerine bağlıdır. Bu noktada, Sweezy'nin temel fikirlerinden bir başkasına dikkat çekmek yerinde olur. Sınıf mücadelesi, çoğunlukla ulusal çerçeve içinde açılıp gelişse de bu çerçevenin ötesine taşar.

Kapitalizmin nereye gittiği, dünya ekonomisi, emperyalizm ve milliyetçilikler arası çatışmalardan ayrılamaz. Sweezy'nin, bazılarınca "üçüncü dünyacılık" olarak yerilecek olan düşünce çizgisinin başlangıcında böylesine isabetli bir saptamanın yer aldığını göz ardı etmemek gerekir.

* * *

Svveezy'nin Marksizme katılışı *New Deal* ve anti-Hitler koalisyon dönemine rastlar. Bunlar, ABD ile Sovyetler Birliği'nin Nazi Almanya'sına karşı askerî ve siyasal ittifak içinde olduğu yıllardır. (Sweezy'nin o sırada Almanya'daki ABD işgal kuvvetleri içinde istihbarat subayı olarak görev yapmış olması, ne yazık ki ülkemizde, sözüm ona "reel sosyalizm"in şu ya da bu merkezine yaranmayı komünistlik sayanlar tarafından CIA ajanlığı imalarına malzeme yapılmak istendi.) Savaş bitip de ABD burjuvazisi dış siyasette militan bir anti-komünizme yönelince Sweezy, yeni koşullarda yapılması gerekenin, bağımsız bir sol inşa etmeye çalışmak olduğunu düşünenler arasında yer aldı. *Monthly Review*, 1949'da Leo Huberman ile birlikte kurduğu derginin –ve daha sonra kurulan yayın evinin– adı oldu. Dergi, ABD antikomünizmi ile Sovyet "komünizm"i arasındaki cepheleşmenin dışında kalarak 1960'lı yıllarda –İngiltere'deki *New Left Review*'ya benzer şekilde, ama siyasal pratiği ondan çok daha fazla vurgulayarak– "yeni sol"un teorik odak noktalarından biri olacaktı.

1950'li yıllarda faal siyasetin kenarına çekilmiş olan Sweezy'nin ilgi alanı içinde teorik sorunlar ön sıraya geçti. Bunlar arasında Sweezy'nin feodalizmden kapitalizme geçiş konusundaki açıklamasını vurgulamak gerekir. O tartışmanın bir başka merkezî figürü, iktisatçı ve tarihçi Maurice Dobb, bu geçişi toprak sahipleri ile köylüler arasındaki sınıf mücadelesi, bunun sonucu olarak her iki sınıfın yeni bir bileşimden geçmesi, nihayet iki yeni temel sınıfın –burjuvazi ile proletaryanın– oluşmasıyla açıklıyordu. Sweezy, bu ortodoks Marksist yaklaşıma karşı, Avrupa, Afrika ve Amerika arasındaki üç taraflı ticaretin kapitalizmin oluşması açısından önemini vurguladı. Bu, dünya pazarının, kapitalist gelişmenin sonucu olarak değil, başlangıç noktası olarak görülmesi demekti. Sweezy ve *Monthly Review* okulunun geçen yüzyılın ikinci yarısının Marksizmi içinde üçüncü dünyacı bir damar sayılmış olmasının ikinci bir dayanağı burada yatar. Kapitalizm başından beri bir "dünya sistemi" idiyse, sistemin aşılmasının ille metropollerde başlaması gerekmez; sistemin "çevre"sinden de başlayabilir. Böylece devrimin başlangıç noktası, Marx'ta metropollerin proletaryası, Lenin'de ise emperyalist zincirin "en zayıf halkası" iken kapitalist çevreye taşınmış oluyordu. Sweezy'nin Küba devrimine çalışma arkadaşlarıyla birlikte duyduğu büyük yakınlığın

kaynağını da burada aramalıyız. Ancak *Monthly Review*'nun ve onun başyazarının, işçi sınıfı hareketinin geçmişinin ortaya çıkarmış olduğu terimleri kullanacak olursak, "ikameci" olan, ama "öncücü" olmayan bu görüşlerinin, esas olarak *Tekelci Kapitalizm* (1966; Paul A. Baran, Paul M. Sweezy, çev. Filiz Onaran, Ankara, Doğan Yayınevi, 1970)'in yayınlanışıyla örtüşen görece kısa bir zaman dilimiyle sınırlı kaldığını, en geç 1980'lerin başlarından beri işçi sınıfının dönüştürücü "eyleyiciliği" konusundaki klasik Marksist tutuma dönmüş olduklarını kaydetmeden geçemeyiz. Hele 1980'li yıllarda dünya solunda proletaryaya "veda" modası pek çoklarını etkilemişken Sweezy ile arkadaşları, bu akıma hiç yüz vermediler. Sweezy'nin aramızdan ayrıldığı gün, *Monthly Review*'nun ağ sayfasında yer alan bir yorumun başlığının "Can the Working Class Change the World (İşçi Sınıfı Dünyayı Değiştirebilir mi?)" (Michael D. Yates) oluşu ve yazının soruya olumlu cevap verişi bu açıdan anlamlıdır.

* * *

Böylece, Sweezy üzerine yapılacak her türlü dünden bugüne değerlendirmesinin, olmazsa olmaz ögesine gelmiş olduk: *Tekelci Kapitalizm*'e. Sweezy'nin, arkadaşı P. Baran ile birlikte yazıp onun ölümünden sonra tek başına yayına hazırladığı bu kitap, kendisinin yapıtları arasında, Marksist öğretinin esaslarını bozmak anlamında "revizyonizm" suçlamasını en çok üzerine çekmiş olandır. O dönem, dünyanın her tarafında milyonlarca genç insanın, bir eleştiri silahı olarak Marksizmi keşfetmenin coşkusunu yaşadığı, bu coşkunun bir bölümünün bazen Marksistlerin kendi arasındaki tartışmalara abartılı suçlamalar şeklinde yansıdığı bir zamandır. Ama *Tekelci Kapitalizm* örneğinde, Baran ile Sweezy (B/S) tarafından açıkça sahip çıkılmış bir "revizyon" söz konusudur.

B/S'ye göre kâr haddinin azalma eğilimi yasası, kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde geçerlidir. Tekelci kapitalizm döneminde geçerli olan yasa ise, B/S tarafından formüle edilen şekliyle "fazlanın artma eğilimi"dir. (İngilizce aslı *surplus* olduğu için buna "artığın artma eğilimi" de diyebiliriz.) Marksistler arasında, B/S'nin tekelci sermaye tahlili böylesine "revizyonist" bir temele dayanıyor diye kitaptan uzak duranlar varsa, bir uygulamalı Marksist iktisat şaheserini okuma tadından kendilerini yoksun bıraktıklarını bilmelidirler. Marksist gelenek içinde yazılmış başka pek az yapıt vardır ki, çağdaş kapitalist emperyalizmin hegemonyacı ülkesinin azınlık diktacısı iç yüzünü örten burjuva demokrasisi maskesini bu denli acımasızca düşürsün; o arada, yalnız iktisadi boyuta odaklanmanın çok ötesine geçip, askerlik, antropoloji, diplomasi, ırk, ulusal ve uluslararası siyaset vb. düzlemlerini işin

içine katan mükemmel bir "makro-sosyal" bilim örneği versin. "Revizyon"a gelince, burada, olsa olsa eski deyimle bir "nakıs teşebbüs" söz konusudur. Çünkü B/S'nin "fazla"sı ile Marx'ın artık değeri arasındaki soyutlama düzeyi ve kapsam farkını bir yana bıraksak bile fazlanın artma eğilimi kâr haddinin azalma eğilimini nakzetmez. Hatta kapitalizmin gelişmesinde, bir yandan artık değer haddi ve kütlesi artarken, öbür yandan kâr haddinin azalışı –"uzun süreler" için dahi– tipik bir örüntüdür.

Tekelci Kapitalizm'in belki en büyük sorunu, başka bir yerde, bugünden bakıp anladığımız kadarıyla, kapitalizm tarihinin en uzun soluklu hızlı büyüme döneminden geçerken, bir "durgunluk" eğilimi teşhis edip, bunu neredeyse mutlaklaştırmasında yatar. Kapitalizmin uzun dönemli hareket yasalarından yola çıkarak İkinci Dünya Savaşı sonrasının inişli çıkışlı evrimini açıklamaya dönük daha olgun sentezlere B/S'nin *Tekelci Kapitalizm*'inden sonra ulaşıldı. Bunlar arasında Ernest Mandel'in *Der Spätkapitalismus* (1972)'u başta gelir. Ama Mandel'inki olsun başka yapıtlar (söz gelimi Paul Mattick'in 1969 tarihli *Marx and Keynes*'i) olsun gökten zembille inmedi; B/S'nin açtığı çığır izlenerek, verdikleri ipuçları geliştirilerek yaratıldı.

* * *

"Che" Guevara'nın, bütün öteki olumlu özellikleri es geçilmemek kaydıyla, büyüleyici güzelliğinden söz edildiğinde rahatsız oluyor muyuz? O hâlde Sweezy'nin de hakkını yemeyelim...

Sweezy'nin ölümünden sonra yazılmış "ağıtlar"da, fiziksel çekiciliğine düzülen övgülerden geçilmiyordu. Kimi (ünlü Hintli Marksist iktisatçı Prabhat Patnaik), Sweezy'nin yakışıklılığını "olağanüstü", kimi (Amerikalı radikal iktisatçı Robert Pollin), "destansı" buluyordu; onu bir "Yunan tanrısı"na benzetenler (Amerikalı iktisat tarihçisi Alice Thorner) de vardı.

Aslında bu iltifatlar zincirinin uzun bir geçmişi, bir de umulmadık başlatıcısı var. Akademik neoklasik iktisadın "duayen"i Paul Samuelson, altmış beş yıl önce Harvard Üniversitesinde Sweezy'nin okul arkadaşıydı. O günlerde düzenlenen ve ünlü Avusturyalı iktisatçı Joseph Schumpeter ile 29 yaşındaki Sweezy'nin Wassily Leontief'in yönetiminde "kapitalizmin geleceği"ni tartıştığı bir açık oturumla ilgili anılarını anlatırken, Kral Arthur efsanelerinden alınma bir sahne kurar (John Bellamy Foster, "Remarks on Paul Sweezy on the Occasion of His Receipt of the Veblen-Commons Award," *Monthly Review,* c. LI, Nu.: 4, Eylül 1999, s. 39-40'tan Paul Samuelson, "Memories," *Newsweek,* 2 Haziran 1969, s. 84). Samuelson'ın bu hikâyecikte Schumpeter'a biçtiği rol "hilebaz büyücü" (foxy Merlin), Sweezy'ye uygun gördüğü karakter ise Kral'ın kusursuz şövalyesi "genç Sir Galahad"dır. Samuelson'a göre

tanrılar adaletsiz davranmış, Sweezy'ye "parlak bir zekâ"nın yanı sıra "güzel bir yüz ve nüktedanlık" da vermişti. Sweezy o gün çok göz doldurmuş olmalı ki Samuelson, "O gece ona yıldırım çarpsaydı herkes, tanrıların hasedini üstüne çektiğini düşünecekti" diye devam eder.

Eskiden bizde, hayatının olgunluk çağına gelip de, iç dünyasının güzelliği yüzüne vurmuş insanlara "nur yüzlü" denirdi. Ne ki bu sözün, Sweezy gibi tutarlı bir maddeciye pek yakışmayacak ruhanî bir tınısı var. Bana "Müteveffayı nasıl bilirdin?" diye soran olsa içimden, şöyle cevap vermek gelir: "Işık yüzlü bir Marksistti. Kitaplarıyla benim ilk öğretmenlerimden oldu. Memleketime uğradığında, sofrasında bulunmak onurunu yaşadım. Babası hasebiyle çok zengindi. İçinden çıktığı sınıftan başka kimseye ihanet etmedi. Bütün hayatı boyunca, ülkesinin mazlumları ezmemesi için uğraştı. Işık içinde yatsın!"

Marx'ın *Ekonomi Yazıları* Kitabına Önsöz

Nail Satlıgan

2005 yılında Hil Yayınları, muhtemelen, Marx'a olan ilginin yeniden canlanmaya başlamasının yarattığı ihtiyaca cevap vermek amacıyla Marx (ve Engels)'ın yazılarından oluşan üç derleme yayınladı. Bu derlemelerden, iktisatla ilgili olanına (*Ekonomi Yazıları*, Hil Yayınları, İstanbul, 2005) bir giriş ya da ön söz yazmam istendi. Derleme, *Kapital*'in başında yer alan ve Marx'ın kendisinin de kabul ettiği gibi, yapıtın anlaşılması en zor bölümü olan "değer biçimi" tahliliyle başlıyordu. Bu durumda, ön söze, değer biçimi bölümüne sinmiş olan Hegelci diyalektik söylemi kavramayı biraz olsun kolaylaştırmasını umduğum bir "şerh" ile başlamayı, ön sözün ikinci yarısında da Marx'ın iktisat teorisinin barındırdığı uzun dönemli gelişme kestirimlerinin günümüzün ampirik olgularınca ne denli doğrulandığı üzerinde durmayı uygun buldum. Doğaları gereği hayli farklı, belki de birbirine aykırı olan bu iki söylem düzenini aynı metin içinde kaynaştırmayı ne ölçüde başarmış olduğumun takdiri, eleştirici okurlara aittir.

Dünya burjuvazisi Marx ile uğraşmaktan vazgeçmiyor. Geçen yüzyıl gibi, içine yeni girdiğimiz yüzyıl da, Marx'ın nihayet öldüğünün ilan edilişine defalarca tanık olacağa benzer. Heyhat, Marx'ın ta 1848'de sözünü ettiği komünizm "heyula"sının dünyanın hâkim sınıfının yakasını bir türlü bırakmadığı anlaşılıyor. Şu var ki, yüzyıllar geçtikçe burjuvazi, Marx'ı "öldürmenin" kaba yöntemlerinin yanı sıra ince yöntemlerini de geliştiriyor.

Kaba yöntemlere iyice aşina olduk sayılır. Marksist iktisat ya da daha doğru bir deyimle "iktisadın Marksist eleştirisi"[1] söz konusu olduğunda bu

---

1 Marx'ın *Kapital*'inin Almanca aslı *Ekonomi Politiğin Eleştirisi* alt başlığını taşır. Yapıt, günümüzün en yaygın dili olan İngilizceye çevrilirken bu alt başlığın "Kapitalist Üretimin Eleştirel Bir Tahlili" şeklini alışı, Marx'ın kapitalizm teorisinin klasiklerinkinden farklı ve ona alternatif bir ekonomi politikten çok her türlü ekonomi politiğin (ve iktisadın) bir eleştirisi olduğu vurgusunu zayıflatmıştır. Marx'ın yapıtında bu "eleştiri" boyutunun önemi konusunda aydınlatıcı bir Türkçe kaynak için, bkz. Sungur Savran, "Siyasal İktisadın Eleştirisi," *Birikim*, C VII, Nu. 49 (Mart 1979), s. 30-40. [Bu kitapta s. 68 ve devamında.]

kaba yöntemlerin en bildik olanı, Marksizmin, 19. yüzyılda kurulmuş bir teori olarak şimdiki duruma ışık tutamayacağı iddiasıdır. Oysa bugünden *Kapital*'e baktığımızda, verilmesi gereken belki en yerinde hüküm, bu yapıtta formüle edilen uzun dönemli "hareket yasaları" toplamının muhteşem bir kestirim, çağdaş verilerle fazlasıyla doğrulanmış bir öngörü oluşturduğudur. *Kapital*'in ilk kez yayınlandığı 1867'de sermayenin egemenlik alanı, esas olarak Batı Avrupa ve Kuzey Amerika ile sınırlı ve uçsuz bucaksız bir kapitalizm öncesi ilişkiler ummanıyla çevrili bir "ada" görünümündeydi. Bugün, sermayenin "küreselleştiği" lafı dillerden düşmüyor. *Kapital*'in yayınlandığı tarihte, hayatını çalışarak kazananların büyük çoğunluğu modern sermaye ilişkisinin dışındaydı; bugün dünyanın hemen her yerinde çoğunluktalar. Üretimin bilgisayarlaşması, otomasyonu, sermayenin organik bileşiminin yükselmesinden, bir başka deyişle, makine ve "yüksek teknoloji"nin, giderek artan bir ölçüde canlı emeğin yerine ikame edilmesinden başka nedir ki? Son otuz yıldır dünya ekonomisini yorumlayan herkes, durgunluğun ya da patlamanın (*boom*) hangi evresinde olduğumuza kafa yormaktan başka bir şey yapmıyor. Hani Marx'ın "konjonktür çevrimleri" tarihe karışmıştı? Bu bayağı Marx "reddiye"sinin daha fazla üzerinde durmaya değmez.

1989-91 aralığında "Doğu Bloku" ekonomilerinin çoğunun utanç verici çöküşünün ardından, Marx'ı ve Marksizmi "çürütmenin" kaba yöntemlerine bir yenisi eklendi: Değil mi ki Marksist iktisat bu ülkeler topluluğunda uygulanmış ve başarısızlığa uğramıştı, onu bu hezimetten sonra öğrenmeye, öğretmeye ne gerek vardı? *Kapital*'in sayfalarını azıcık karıştırmış olan herkes, bu akıl yürütmenin kuru bir iftira olduğunu kavrar. *Kapital*'de geliştirilen teorinin nesnesi "mutasavver" bir sosyalist toplum değil, kapitalizmdi. Marx (ve Engels), kapitalizmin yerini alacak toplumun herhangi bir kertesi için uygulama kılavuzları geliştirmeyi "geleceğin mutfakları için yemek tarifleri hazırlamak" olarak nitelemiş, bilim dışı bir tutum saymıştı. *Kapital*'de sosyalizm için ancak, kapitalizmle karşılaştırma içinde formüle edilmiş birtakım ipuçları bulunabilir.[2] Doğu Bloku rejimlerinin tarihine eleştirel bir bakış, bu rejimlerin kuruluşunun, o ipuçlarının izlenmesine değil, onların tam tersinin uygulanmasına dayandığını ortaya koymaya yeter.

Marksizmi tahrif edip "çürütmenin" son zamanlarda gittikçe daha sık tanık olduğumuz "ince" yöntemlerinin en yaygını, Marx'ı haklı çıkaranın bizatihi "küreselleşme" olduğunu ileri sürmektir. Bu iddiaya bakılırsa Marx "küreselleşme"nin ilk kuramcısı ve şampiyonudur. Marksizm, elbette, bir "dünya pazarı" yaratma eğilimini, bir başka deyişle, kapitalizmin uluslararasılaşmasını sermaye kavramına içkin saymıştır ve bu anlamda günümüz

---

2 Bu ipuçları için, bkz. Nail Satlıgan, "*Kapital*'de Komünizm Tasarımları", *Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi*, drl. Ertuğrul Kürkçü, c. 1, s. 258-59. [Bu kitapta s. 471 ve devamında].

dünya ekonomisinin somut gelişme tarzı Marx'ın öngörülerinin parlak bir kanıtıdır. Ama aynı Marksizme göre, "küreselleşme" ideologlarının, aşındığını, yok olduğunu savundukları "ulus-devlet", insan toplumunun gelişmesinin önüne dikilmiş ve kapitalizm varlığını sürdürdükçe kendisinden kurtulunması olanaksız bir cendere, bir "deli gömleği"dir. "Küreselleşme" ile haklı çıkacak bir Marksizm, can alıcı tarihî ve teorik dayanaklarından birini, belki başlıcasını yitirmiş olurdu.

Marksizmin "küreselci" sahte dostlarından söz etmişken "küreselleşme karşıtları"na da değinelim. Bu hareketin Marksist olmayan mensupları arasında rağbet gören bazı yapıt ve söylemlere baktığımızda, bunların, Marx'tan ödünç alınmış teorik kategorilerle örülü olduğunu görüyoruz. Bu kategoriler, yer yer, Marx'ınkilere taban tabana zıt önermeler türetmekte kullanılıyor. Demek ki "küreselleşme" gibi temel ve güncel bir sorunda da sağlıklı bir yargıya varmak için, Marx'a, o arada onun iktisadi yapıtına başvurmak kaçınılmaz oluyor. Marx'ın "iktisadının" zirvesi kuşkusuz *Kapital*'dir. Bu yapıt ise, onu okumak isteyecekleri daha baştan çetin didaktik güçlüklerle karşı karşıya bırakır. En büyük güçlüğü yaratan, "değer biçimi" bölümü, yani birinci bölümdür. O yüzden, *Kapital*'i okumaya başından değil, ortasından, hatta sonlarından başlamak gerektiğini salık verenler (örneğin Althusser) olmuştur. Her hâlükârda, hangi sırayla ve nasıl bir bağlamda (tek başına ya da bir kolektif içinde) okunursa okunsun, kesin olan bir şey varsa, *Kapital*'in birinci bölümüyle başlayan bu derlemenin, Marx'ı okuyacak, okumakta ya da okumuş olan herkesin elinin altında bulunması gereken metinleri bir araya getirdiğidir. Bu ön sözün tek amacı da, özellikle değer biçimi tahlilinin geliştirilmiş olduğu bölümlerin anlaşılmasını, biraz olsun kolaylaştıracak bir yorum sunmak olacaktır.

Kapitalizmin "hücre biçimi": Metanın ve değerin esrarı

Marx, *Kapital*'in birinci bölümünde piyasanın salt iktisadi değil, "toplum bilimsel" bir teorisini geliştirir. Marx'a göre piyasa yalnızca, bireylerin, metaları mübadele etmek üzere bir araya geldikleri bir kurum değildir ve meta üretiminden kopuk olarak anlaşılamaz; çünkü mübadelenin kendisinin üretim üzerinde etkileri vardır. Fiyat mekanizması, görünüşte bağımsız üreticileri, toplumsal ihtiyaçlara uygun olarak üretim yapmaya ikna eder: Bir meta fazla üretilmişse o metanın fiyatı düşer ve o meta daha az üretilir; üreticiler, emeklerini başka malların üretimine yöneltirler. "Etkinsiz" üreticilerin yaptıkları işin piyasada tam olarak onaylanmayışı, onları, etkinliklerini arttırmak zorunda bırakır. Bir başka deyişle, piyasa, bireysel üreticilerin emeğinin öteki üreticilerin, dolayısıyla bir bütün olarak toplumun emeğiyle ilişkisinin

kurulduğu yerdir. Piyasa, bireylerin, başkalarınca kullanılacak malları üretmek için, birbirinden bağımsız olarak çalıştıkları tikel bir toplumda, toplumsal emeği farklı üretim dalları arasında dağıtmanın tikel bir yoludur. Bir başka deyişle, meta üreten bir toplumda bireysel üreticiler arasındaki ilişki, doğrudan doğruya toplumsal bir ilişki olarak tanınmaz. Üreticilerin, üretimi planlamak üzere, toplumun karşılıklı bağımlı üyeleri olarak bir araya gelmeleri yerine bu üreticiler arasındaki toplumsal ilişki, şeyler arasındaki, birbiriyle mübadele ettikleri mallar arasındaki bir ilişki biçimine bürünür. Dolayısıyla metaların mübadele oranı ya da mübadele değeri salt cansız nesneler arasındaki nicel bir oran değildir; o metaları üretmiş olan bireylerin emekleri arasındaki ilişkiyi de dile getirir. Marx'ın değer teorisinin ana fikrini böyle özetleyebiliriz.

Birinci bölümde geliştirilen değer teorisi Marx'ın kapitalist toplum teorisinin temelidir. Bu teorinin temel kavramları bu bölümde tanımlanır. Değer kavramının kendisinin Marksist düşünce tarihinde sayısız tartışmaya ve farklı yoruma yol açmış olması, kavramın karmaşıklığını ve kavranmasının zorluğunu göstermeye yeter. Bölüm, dört kesime ayrılmıştır. **Birinci kesimde** iki temel kavram, değer ile kullanım değeri, işlenir: Doğrudan tüketim için değil, satış için üretilmiş bir şey olan meta hem bir kullanım değeri hem bir değerdir. Değer, mübadele değeri biçiminde görünür. **Değer** terimi, metaların, birer emek ürünü olarak belirli bir emek-zaman miktarını cisimlendirdiğini gösterir. Değer, metanın tikel bir bireyin özel emeğinin değil, **toplumsal emeğin**, **toplumun** bütününün emek-zamanının bir parçasının ürünü olduğunun ifadesidir. Öyleyse: Değerin **(t)özü** "soyut olarak insan emeği", "türdeş insan emeği", "harcanış biçimi ne olursa olsun insan emek gücü"dür. Değer **büyüklüğü** ise, söz konusu metayı üretmek için toplumsal olarak gerekli emek-zamanla belirlenir. Bu süre, "bir kullanım değerini, normal üretim koşullarında, o sıradaki ortalama hüner derecesi ve yoğunluğu ile elde etmek için gerekli zaman" olarak tanımlanır. Demek ki meta, toplumun emek-zamanının belirli bir parçasını cisimlendiren bir **şeydir** ("kullanım değeri"). **İkinci kesim**, soyut emek kavramını daha derinlemesine irdeler. Kullanım değeri ile değer arasındaki ayrımın gerisinde somut "yararlı" emek ile soyut ("toplumsal") emek arasındaki ayrım yatmaktadır.

Bu kesimdeki bazı ifadeler, soyut emek kavramının fizyolojik-teknolojik bir ortalama olduğu izlenimini uyandırabilir. Bölümün başka yerlerinde Marx'ın, soyut emeğin **toplumsal emek**, yani toplumsal olarak gerekli olduğu **ölçüde** insan emek gücü harcaması olduğunu sık sık vurguladığı göz önünde tutulursa, bu izlenimin yanıltıcı olduğu ortaya çıkar. Bu anlamda meta değeri, belirli bir birey tarafından fiilen harcanmış emek miktarını değil, toplumsal emeğin, o metaya atfedilmiş bölümünü temsil eder. Bu büyüklü-

ğü saptamak için, söz konusu metanın üretilişinin ne kadar zaman aldığına bakmak yetmez; çünkü üretici, emek-zamanının ne kadarının toplumsal olarak gerekli olduğunu ancak mübadele içinde görür. Mübadelenin yerine getirdiği işlev tam da budur: tikel bir metayı piyasada aynı ya da başka türlerde metalarla karşılaştırarak, o metanın üretilmesinde harcanan emeğin, toplumsal olarak gerekli olduğunu onaylamak.

Birinci bölümün **üçüncü kesimi**, mübadele değeri konusuna geri döner. Marx, birinci kesimde, mübadele değerinin temelinde değerin yattığını ileri sürmekle yetinmiş, ardından değere yoğunlaşmışken üçüncü kesimde, metaların değerinin, nasıl olup da doğrudan doğruya değil, ancak mübadele değeri biçiminde ifade edildiğini açıklamaya girişir. Bu kesimdeki muhakeme, kılı kırk yarıcı gözükse de sonuçları bakımından önemlidir. Mübadele değeri metanın "değer biçimi" olarak ele alınır: Kullanım değeri metanın doğal biçimi, mübadele değeri onun toplumsal biçimidir (dolayısıyla kullanım değeri yalnız metanın nihai tüketicisini ilgilendirirken, toplumsal açıdan önemli olan, değerdir).

Değer, salt toplumsal bir görüngü olduğu için dolaysız bir doğal ifade bulamaz; ancak metalar arasındaki ilişkide ifadesini bulabilir: "Meta ile meta arasındaki toplumsal ilişki" olan mübadele değeri, toplumun bütününün emeğinin birer parçası olarak her bir metaya harcanmış emekler arasındaki orandır.

Bu kesim bir başka açıdan da Marx'ın yöntem arayışının iyi bir örneğidir. Marx, mübadele ilişkisi temelinde paranın ortaya çıkışının hem mantıki hem tarihî bir açıklamasını sunar. Paranın bir değer ifadesi olduğunu göstermekle kalmaz; meta mübadelesinin zorunluluklarının, bir değer ifadesi olarak parayı **doğurduğunu** da gösterir.

Marx, mübadelenin, mümkün olan en basit türüyle işe başlayıp, giderek daha karmaşık biçimlerine geçer; en sonunda da para biçimine ulaşır. Bu çaba, kendini ilk bakışta salt nicel bir oran olarak ortaya koyan mübadele ilişkisinin altına nüfuz ederek, bu ilişkinin gerçek toplumsal içeriğini açığa çıkarmaya yöneliktir. Dolayısıyla mübadele biçimlerinin tahlilini, mübadelenin (tarihî olarak değilse bile mantıki olarak) farklı gelişme düzeylerine uygun düşen farklı toplumsal ilişki türlerinin bir tahlili olarak anlamak gerekir. Tahlilin amacı, değerler arasındaki ilişkinin, en basit olandan en gelişkin olana dek bütün mübadele biçimlerinin temeli olduğunu göstermektir. Sonuç olarak bu tahlil, mübadeleyi doğuranın para değil, parayı doğuranın mübadele olduğunu göstermeye çalışır. Dolayısıyla para, meta mübadelesinin içerdiği toplumsal ilişkilerin büründüğü en gelişkin biçimdir: Paranın kendisi bir toplumsal ilişki biçimidir.

Dördüncü kesim birinci bölümdeki muhakemeyi derleyip toplar. Marx'ın "meta fetişizmi" diye nitelediği olgu, meta üreten bir toplumda üreticiler arasındaki toplumsal ilişkilerin "emek ürünleri arasında toplumsal bir ilişki" biçimini alışıdır. Dolayısıyla toplumsal emeğin, tikel metada cisimlenmiş bölümünün bir ifadesinden başka bir şey olmayan meta değeri, metanın ayrılmaz ve âdeta doğal bir özelliğiymiş gibi görünen bir boyut kazanır: fiyat. Gerçekte, söz konusu metalarda cisimlenmiş toplumsal emek miktarları arasındaki bir ilişkiden başka bir şey olmayan mübadele ilişkisi, üreticileri devre dışı bırakarak, metaların kendileri arasında var olan bir ilişkiymiş gibi görünür.

Meta fetişizmi, meta üreten emeğin doğrudan doğruya toplumsal olmayışından kaynaklanır. Metalar, birbirinden bağımsız çalışan bireyler tarafından üretilir. Bu bireysel emeklerin toplamının, toplam toplumsal ürünün üretilmesine ayrılmış toplam toplumsal emeği oluşturmasına karşın üreticiler, ürünlerini mübadele edinceye kadar birbiriyle ilişki kurmazlar. O yüzden üreticilerin emeğinin toplumsal karakteri ancak mübadele içinde kendini ortaya koyar. Üreticilerin emeklerini başkalarınınkiyle mübadele etmelerinin tek yolu, ürünlerini mübadele etmektir.

Marx'ın deyişiyle, "Bunun için, bir bireyin emeğini öteki üreticilerin emeklerine bağlayan ilişkiler, üreticilere, aslında olduğu gibi, çalışan bireyler arasında doğrudan toplumsal bir ilişki olarak değil, tersine, kişiler arasında maddi ilişkiler ve şeyler arasında toplumsal ilişkiler olarak görünür." Dikkat edilmesi gereken şudur: Marx, görüngünün bir yanılsamadan ibaret olduğunu söylüyor değildir: Görüngü, alabildiğine gerçektir; üreticiler arasındaki toplumsal ilişki, gerçekten ancak meta mübadelesi aracılığıyla varlık kazanır. Bu fetişizm yüzünden üretici, emeğini başkalarının emeğiyle, bilinçli olarak mübadele etmez; ürünlerini, meta olarak satarken, yaptığı işin tam da bu olduğunun farkına varmaz. Görünüşe göre değer, iradesini üreticiye zorla dayatan ürünlerin ayrılmaz birer niteliğidir. Çünkü insanlar, ne kadar üretim yapacaklarına, ürünleri için hangi fiyatı elde edebildiklerine bakarak karar verirler. Öyleyse meta mübadelesi iş bölümünün, bireysel emekler arasında ilişki kurmanın toplumsal biçimlerinden yalnızca bir tanesidir; ama gizemleştirilmiş bir biçimidir.

Kapital'in birinci bölümünün anlaşılmasındaki zorluk, kısmen Marx'ın argümanını sunuş tarzından kaynaklanır. Görünüşe bakılırsa bölümün ilk üç kesiminde teknik bir iktisadi muhakeme, dördüncü kesimde ise, mübadelenin beslediği yanılsamalar üzerine bir tür sosyolojik yorum sergilenmektedir. Bu görünüş yanıltıcıdır. Çünkü Marx'ın muhakemesinin anlamlı olması için, dördüncü kesimin, bölümün tümünün, hatta değer teorisinin tümünün

temeli olarak görülmesi gerekir. Marx'ın değer teorisini, kendisinden önce gelen klasik ekonomi politikçilerin, özellikle Ricardo'nun değer teorisinden açıkça farklı kılan, bu temeldir. Ancak birinci bölümün ilk iki kesimine geri dönüp baktığımızda, Marx'ın kendi değer teorisini, birer şey olarak metalar arasındaki nicel oranların, yani fiyatların belirlenmesini konu alan teknik bir iktisadi muhakemeden ibaretmiş gibi sergilediği yerlere sık sık rastlarız. Buraların yaratabileceği yanlış izlenime karşı uyarıda bulunmak, meta fetişizmi teorisinin, bir başka deyişle "değer biçimi" tahlilinin değer teorisinin temeli ve ayrılmaz bir parçası olduğunu bu ön söz çerçevesinde vurgulamak şu açıdan da önem taşır: Marksist değer ve iktisat teorisiyle ilgili okumalarını bu derlemedeki metinlerle sınırlı tutacakların, güncel kapitalist ekonomilerde de metaların mübadele oranlarının üretimleri için (toplumsal olarak) gerekli emek-zamanla belirlendiğini sanmaları doğal olur. Oysa bu doğru değildir. Farklı malların farklı teknolojilerle üretildiği bir kapitalist ekonomide malların mübadele oranlarını belirleyen, değer büyüklüğü değil, bunun "tadil edilmiş" bir biçimi olan "üretim fiyatı"dır. Marx, bunu, *Kapital*'de benimsemiş olduğu soyutlama düzeyleri hiyerarşisinin bir gereği olarak ancak yapıtın üçüncü cildinde açıklayacaktır.

Derlemenin başıyla ilgili bu sözleri burada keselim ve büyük bir sıçrayışla derlemenin sonuna geçelim. Bu sıçrayışın nedeni yalnız, sermaye olarak para ve artık değer teorilerinin geliştirildiği, emek süreci ve değerlenme süreci ayrımının yapıldığı, artık değer üretiminin ana ve alt biçimlerinin tanımlandığı bölümlerin Marksist iktisadi düşünce tarihinde değer teorisine oranla daha az hararetli tartışma doğurmuş olması değil, aynı zamanda bir ön sözün, esas metni okumaya özendirmekle sınırlı olması gereken amacını aşmama kaygısıdır.

Kapitalizmin diyalektiği: üretici güçlerden yıkıcı güçlere

Derlemedeki metinlerin sonunda okurun varacağı yer, göreceli artık değer üretiminin işbirliği, iş bölümü ve makineler gibi yöntemlerinin geliştirilip tanımlandığı noktadır. Bu, tarihî olarak gerçek anlamda kapitalist üretimin başlangıcı olduğu kadar, *Kapital*'in teorik merceğiyle günümüze bakmak için de elverişli bir hareket noktasıdır. Burada "kapitalizmde üretici güçlerin gelişmesinin yıkıcı potansiyeli" ya da "üretici güçlerin yıkıcı güçlere dönüşmesi" diyebileceğimiz ve hiç kuşkusuz kapitalist üretim tarzının tarihî sınırlarına işaret eden bir sorunsalla karşılaşıyoruz.

İşbirliğine dayalı emek süreci eş güdüm gerektirir. Kapitalist üretim sürecinde bu işlevi sermayeci üstlenir. Ancak sermayecinin güdümü, yalnız teknik-örgütsel işlevleri yerine getirmez; aynı zamanda sömürünün örgüt-

lenişidir ve o nedenle sömürücü ile sömürülenler arasındaki karşıtlıkla belirlenmiştir. Marx, bundan, kapitalist güdümün "biçim itibariyle despotik" olduğu sonucunu çıkarır; işçi sayısı çok olduğunda –orduda olduğu gibi– sermaye adına emir veren sınai subay ve çavuşlara ihtiyaç duyulur.

İşletme içi egemenlik ilişkilerinin biçimi, 20. yüzyılda yer yer çok büyük değişiklikler geçirdi. Bir yandan yasal düzenlemeler, öbür yandan sendikal pazarlık süreçleri kapitalizmin despotluğunu kısıtladı. Özellikle son on yılda bir dizi iş kolunda, sermaye tarafının, çalışanların emek süreci içindeki özerkliğini güçlendirme eğilimi gösterdiği bile gözlendi. Ne var ki bu değişikliklerin hiçbiri, kapitalist üretimin amacını, sermayenin değerlenmesini ve artık değer üretimini, sorguya çekmiyor. Söz konusu olan sadece, bu amacı gütmenin farklı tarzlarıdır. Bu arada özellikle vasıflı faaliyetlerde, çalışanları sürekli baskı ve denetim altında zorlamak yerine, onlara daha yüksek düzeyde bir özerklik tanımanın, o yoldan, tecrübe ve kapasitelerini gönüllü olarak üretime katmaya isteklendirmenin daha yararlı olacağı anlaşıldı. Ancak bu özerkliğin çalışanlar açısından sonuçları, bu gibi durumlarda bir "öz örgütlenme" kılıfına bürünmesi bir yana, çoğu kez eski despotik biçimler kadar yıkıcı olabiliyor.

Kapitalizmde üretici güçlerin artışının emek gücü açısından yarattığı yıkıcı eğilimler, çalışma süresinin uzatılması, son zamanlarda da "esnekleştirilmesi" eğiliminde somutlaşıyor. Gerçi üretici güçlerin artışı, aynı miktarda ürünün daha kısa zamanda üretilebilmesi demektir. Ama kapitalizm koşullarında üretici güçlerin artışı, çalışma süresinin kısalmasına yol açmıyor. Özellikle üretici güçlerin artışı, makine kullanılarak sağlanmışsa sonuç, çok zaman, makinenin çalışma süresinin mümkün olduğu kadar uzun tutulması amacıyla, çalışma süresinin uzaması oluyor.

Yeni makine henüz toplumsal standart hâline gelmediği sürece, onunla üretim yapan sermayeci bir "ekstra artık değer" elde eder. Bu istisnai durumda ne kadar çok ürün üretip satarsa ekstra artık değer o kadar büyür. Yeni makinenin kullanımı ileride ortalama üretim koşulları arasında yer alsa bile, makinenin çalışma süresinin uzun olması gene de büyük bir kazançtır. Makinenin kârlı bir şekilde kullanılma süresinin ne kadar olacağı, yalnız fiziksel aşınmasına değil, yeni, daha iyi bir makinenin piyasaya çıkıp çıkmadığına da bağlıdır. Bir makine değerini, kendisinin yardımıyla üretilmekte olan ürünlere ne kadar hızlı aktarırsa, o makinenin, değerinin tümünü aktarmadan önce yeni, daha iyi bir makineyle ikame edilmesi zorunluluğuyla karşılaşılması riski o kadar azalır. Çalışma süresinin uzatılması yasa ya da toplu sözleşme engellerine takılacak olursa sermayeci, çok kez, söz gelimi makinelerin temposunu yükselterek, emeği yoğunlaştırmaya çalışır.

Üretimin teknik temelleri durmadan altüst edilir; emeğin üretkenliği durmadan artırılır. Bu çabada tek güdü, kârı arttırmaktır. Bu süreç boyunca, yeni makineler tedarik etmek ya da yepyeni üretim tesisleri kurmak için dev yatırımlara girişilir. Bu yatırımlar, ürünün maliyetinin azalmasına hizmet ettiği ölçüde gerekli sayılır. Buna karşılık, çalışma koşullarını çalışanlar için daha rahat kılmaya, hatta sağlık ve kaza tehlikelerini azaltmaya yönelik yatırımlardan kaçınılır; çünkü bunlar, kâr kütlesini azaltan birer kesintidir.

Kapitalist üretimin biricik amacı sürekli artık değer üretimidir. Rekabet, tek tek sermayecileri, birer sermayeci olarak varlıklarının sona ereceği korkusuyla, gittikçe büyüyen bir artık değer peşinde koşmaya zorlar. Tıpkı emek gücü gibi **doğa** da, bu hedefe ulaşmakta sırf bir araçtır. Sermaye, tek tek emekçilerin uğradıkları yıkım karşısında ne kadar kayıtsızsa, yaşamın doğal temellerinin uğradığı yıkım karşısında da, iç mantığının gereği olarak bir o kadar kayıtsızdır.

Üretici güçlerin kapitalist gelişiminin barındırdığı bu yıkıcı potansiyel, ancak işçilerin direnişi ya da devletin gücüyle, sonuç olarak "dışarıdan" dizginlenebilir. Bu tür engeller yoksa ya da zayıflamaktaysa, kapitalist üretim tarzına içkin olan bu yıkıcı potansiyel, yeniden ve daha da güçlenmiş olarak hükmünü geçirir.

Burada örneği, insan toplumunun doğayla olan ilişkisinden verdik. Gittikçe daha çok insan emeği ve üretim aracının, öldürücülüğü gittikçe artan silahların, yani "yıkım araçları"nın üretilmesinde heder edilmesinden, çalışmak isteyip de iş bulamayan yüz milyonlarca insanın aileleriyle birlikte sefalete, hatta açlığa sürüklenmesine kadar toplumsal hayatın hemen her alanından daha pek çok örnek verebiliriz.

Sonuç olarak, üretici güçlerin yıkıcı güçlere dönüşmesi kapitalizmin temel çelişkisinin günümüze özgü görünüm biçimidir. 19. yüzyıl Marksist sosyalizminin formüle etmiş olduğu "ya sosyalizm ya barbarlık" alternatifinin günümüzde "ya sosyalizm ya yok oluş" ikilemine dönüştüğünü ileri süren çağdaş Marksistlerin kastettikleri tam da budur.

Kapital'in Planı ve Kapitalist Devlet Üzerine Bir Not

E. Ahmet Tonak

1970'li yılların sonlarında, doktora tezi konum olan **kapitalist devlet** üzerine okumalar yaparken ilginç bir durumla karşılaştım. Devlet, daha çok Marksizmin siyasi metinleri baz alınarak ve siyaset teorisinin terminolojisi ile çözümleniyordu. O yıllarda, Poulantzas-Miliband tartışmasının yanı sıra devletin görece özerkliği kavramı etrafında geçen teorik tartışmalar ve somut durumun somut siyasi tahlili türü çalışmalar literatüre hâkimdi. Nispeten *Kapital*'den esinlenerek kapitalist devlet çözümlemesine girişen 'Sermaye Mantığı' (*Capital Logic*; Holloway ve Picciotto, 1978) ve 'Devletin Mali Krizi' (*Fiscal Crisis of the State*; O'Connor, 1973) ekolleri ise yeterince yaygınlaşmamıştı. Oysa, *Kapital*'in süreç içinde değişen taslaklarından haberdar olanlar, Marx'ın kapitalizmin hareket yasalarının maddeci analizi bağlamında devlet konusuna ayrı bir cilt ayırdığını, ama yazamadığını bilirler.

İlk olarak *Onbirinci Tez*'in 1986 tarihli 2. sayısında yayınlanan aşağıdaki yazı, kapitalist devleti Marx'ın yolundan çözümlemeye girişirken dikkate alınması gereken boyutların ipuçlarının, **Plan Sorunu** diye bilinen, *Kapital*'in plan ve taslaklarının değişimi tartışmalarından çıkarılabileceğini göstermek için kaleme alınmıştır. Bizzat doktora tezimin metodolojik formülasyonunda, bu geri planın yanı sıra sermaye devrelerinin, devletin iktisadi işlevlerini içerecek biçimde yeni alt devreler eklenmesi yoluyla geliştirilebileceğine de değinmiştim. Türkçeye çevrilmemiş tezimin o bölümü ve 1970'lerdeki kapitalist devlet literatürünün eleştirel değerlendirilişi üzerine olan bölüm aşağıdaki kısa yazıyı tamamlar mahiyettedir (Tonak, 1984).

Her bilimsel çalışma alanında olduğu gibi, kapitalist devlet teorisi üzerinde çalışanlar da kendilerinden önce bu konuda nelerin, nasıl tartışıldığını öğrenmeye girişirler ve birikmiş bilgiyi kendilerince tasnif ederler. Kapitalist

devletin iktisadi işlevini emek-değer teorisi bağlamında ele almayı düşünmeye başladığımda haliyle benim için de başlangıç noktası farklı olamazdı: O güne kadar yazılanları okumaya giriştim. Nispeten değişik sayılabilecek hemen hemen her yaklaşım yeni bir Marx yorumu yapmaktaydı. Herkesin üzerinde anlaştığı nokta, Marx'ın kapitalist devlet konusunda sistematik bir çözümleme bırakmadığı görüşüydü. Durum böyle olunca, Marx sonrası düşünürlere sistematik olmayan değinmelerden sistematik bir yaklaşım üretmek kalıyordu. Bu çabanın ilk adımı da, Marx'ın değişik yerlerde yazdığı değinmeleri arka arkaya dizerek söz konusu metinlerden ipuçları yakalayıp genel yorumlara, dolayısıyla da zaten ana hatları önceden belirlenmiş kapitalist devlet teorisine geçerlilik zemini oluşturmaya varmak oluyordu. Açıkça belirtilmiyordu ama, okuduklarımdan çıkan buydu ve de eldekilerin teorik yetkinlik açısından doyurucu olduğu söylenemezdi.

Aşağıdaki not, belirtmeye çalıştığım doyumsuzlukla, literatürün bir başka açıdan, o ana kadar düşünülmemiş yeni bir alana çekilerek değerlendirilmesinin gerekliliğini ve geçerliliğini göstermek için kaleme alınmıştır. Daha uzun bir metnin ilk bölümüdür; ikinci bölüm ise özellikle Marx sonrası katkıları tasnife ilişkindir ve daha sonra yayınlanması düşünülmektedir.

* * *

Genellikle kapitalist devlete ilişkin Marksist teorik tartışmalar siyasi ya da sosyolojik boyutlar merkez alınarak yürütülegelmiştir. Devletin iktisadi rolüne ilişkin nispeten az olan çalışmada ise, emek-değer teorisinin kategorilerini kullanmak yerine, açık ya da kapalı, şu ya da bu biçimde Keynesgil yaklaşım hâkimdir. Kapitalist devlet üzerine siyaset ve sosyoloji yanı ağır basan çalışmaların çoğunlukta oluşu, bir ölçüde Marx'ın devlet üzerine yazmalarının *Kapital* öncesi döneme rastlaması ile de açıklanabilir. *Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı* (1859) (EPEK) ve *Grundrisse* (1857-8) ile son bulan bu dönemin karakteristik özelliği, Marx'ın Hegel'le yakın ilişkisi, giderek bu teorik bağın zayıflaması ve kuramsal bazda kavramsallaştırılmış sivil toplum kategorisinin yoğun olarak kullanımıdır. Söz konusu dönem boyunca Marx, devleti, sivil toplumun siyasi bir kurumu olarak ele almıştır. Bu notta, devletin siyasi boyutu ile doğrudan ilgilenilmediği için, Marx'ın katkılarının bu veçhesi ele alınmayacaktır.[1] Yine de geçerken, devlete ilişkin yeni siyasi analizlerin çoğunda gözlemlediğim bir eksikliği, *Grundrisse* sonrası (ya da "olgun Marx" dönemi) iktisadi tahlillerin bu kavramsallaştırma çabalarına yeterince yedirilememiş oluşunu, kaydetmek isterim.

1 Bu kısa not devlet gelir ve giderleri üzerine ve ABD ekonomisine uygulamalı daha geniş bir çalışmadan aktarılmıştır. (Tonak, 1984)

Devletin iktisadi rolü üzerine birçok yeni çalışmada da, bizatihi devlet kategorisinin Marksist iktisat teorisi içindeki konumsal belirsizliğinden kaynaklanan bir karışıklık sürmektedir. Devletin iktisadi rolünün hangi boyutları, ne tür sorular sorularak, nasıl çözümlenecektir? Bu karışıklığın, bir ölçüde "plan sorunu"nun çözümü ile Marksist devlet teorisi arasındaki bağın görülemeyişinden kaynaklandığı kanısındayım. Plan sorununa kapitalist devlete ilişkin olarak eğilmeden önce, kısaca sorunun ne olduğunu görelim.[2]

Plan sorunu, Marx'ın *Kapital*'i yazmaya hazırlanırken değişik zamanlarda oluşturduğu ön taslaklar ve çerçeveler ile, gerçekte yazabildikleri arasındaki ilişkinin niteliği üzerine geçen tartışmaya verilen addır. Marksist toplum bilimciler için bu tartışmanın ne denli hayati olduğunu vurgulamaya gerek yoktur. Tartışmanın yoğunlaştığı boyutlar, Marx'ın değişik taslakları oluştururken sahip olduğu yaklaşım biçimleri ve bitmiş ya da bitmemiş çalışmalarında (özellikle *Kapital*'in değişik ciltlerinde) çerçevelerin ne şekilde benimsendiği, gerçekleştirildiğidir. Dolayısıyla, sadece neyin planlanıp da gerçekleştirilemediği değil, aynı zamanda hangi sıra içinde ve nasıl yapılması gerektiği konularında da ipuçları elde edilecektir.

Aşağıda, Marx'ın devleti ele alış biçiminin "plan sorunu" bağlamında geçirdiği değişiklikler değerlendirilecektir. Oakley'ye göre, Marx'ın ilk planı, *İktisadi ve Felsefi El Yazmaları*'na (*Paris Manuscripts*; Nisan - Ağustos 1844) yazdığı önsözün taslağındadır.[3] Öte yandan, söz konusu önsözde Marx, siyaset-felsefe üzerine *Deutsch - Französische Jahrbücher*'de yayınlanan "Critique of Hegel's Philosophy of Law. Introduction" (Aralık 1843-Ocak 1844) makalesinden bahsettiğine göre, devlet üzerine ilgisinin bu ilk plandan daha eski olduğunu varsaymakta sakınca yoktur (Oakley, 1983, s. 28).

Marx'ın devlet üzerine oluşturduğu en ayrıntılı çerçeve-plan, Kasım 1844'te yazıldığı tahmin edilen ve "Modern Devlete İlişkin Bir Çalışma İçin Taslak Plan" başlığını taşıyan metindir. Metin aşağıdaki gibidir:

> 1. Modern devletin doğuşunun tarihi ve Fransız Devrimi. Siyasi kertenin kendini beğenmişliği – kendini kadim devlet sanmasından dolayı. Devrimcilerin sivil topluma ilişkin tutumları. Cümle-unsurlar medenî ve devlet ögeleri olmak üzere ikili nitelik taşırlar.
>
> 2. *İnsan hakları beyannamesi* ve *devletin* teşekkülü. Kişisel özgürlükler ve kamu otoritesi. *Özgürlük*, *eşitlik* ve birlik. Halkın Hâkimiyeti.
>
> 3. *Devlet* ve *sivil toplum*.
>
> 4. *Temsilî devlet* ve *anayasa*.

2 Oakley'nin, Marx'ın düşüncesinin gelişimi üzerine yazdığı kitaptan çok yararlandığımı belirtmek isterim. Plan sorunu üzerine bilinen kaynaklardan bazıları şunlardır: Grossman (1929), Rosdolsky (1977), Itoh (tarihsiz), Rubel (1981) ve Vygodski (1976).

3 Rubel, Marx'ın bu önsözde bahsettiği devlet üzerine tasarladığı çalışmanın ana temasının "bürokrasi" ağırlıklı olma ihtimalinin yüksek olduğunu öne sürmektedir. (Rubel, 1968, s. XXV'den yorumlayan Carver, 1975, s. 13).

> Anayasal temsilî devlet, demokratik temsilî devlet.
>
> 5. *Kuvvetlerin dağılımı.* Yasama ve yürütme yetkileri.
>
> 6. *Yasama yetkisi* ve yasama organları. Siyasi kulüpler.
>
> 7. *Yürütme yetkisi.* Merkezîleşme ve hiyerarşi. Merkezîleşme ve siyasi sivilleşme. Federal düzen ve sanayileşme. *Devlet teşkilatı* ve *yerel* hükümet.
>
> 8'. *Yasama yetkisi* ve *hukuk*.
>
> 8. *Milliyet* ve *halk*.
>
> 9'. Siyasi partiler.
>
> 9". *Genel seçim hakkı*, *devletin lağvı* için mücadele ve burjuva toplumu. (Marx, K. ve Engels, F., 1975, s. 666.)[4]

Görüleceği üzere, Marx'ın yaklaşımına özellikle hâkim olan, sivil toplum bağlamında devletin tarihî gelişimi ve siyasi boyutun tahlilidir; iktisat hiç yoktur. Öte yandan, Marx'ın iktisadi boyutun önemini devlet tahlili bağlamında sezişinin ipuçlarına 1846'da bile rastlamaktayız. Marx'ın 28 Aralık 1846'da Annenkov'a yazdığı mektup, hem devlet tahliline ilk yaklaşımını göstermesi bakımından hem de daha sonraki dönemlerde geliştirdiği maddeci yaklaşım ile karşılaştırma imkânı vermesi açısından önemlidir.

> İnsanoğlunun üretim güçlerinin belli bir gelişmişlik düzeyini varsaydığımızda, belli bir ticaret ve tüketim biçimi elde ederiz. Üretimin, ticaret ve tüketimin belli bir gelişmişlik düzeyi varsayıldığında, buna tekabül eden bir sosyal düzen, **sosyal kurumların veya sınıfların** tümünün bir organizasyonu, tek kelimeyle bir **sivil toplum** olacaktır. Böylesi bir **sivil toplum varsayıldığında da, ona uygun, sivil toplumun resmî ifadesinden başka bir şey olmayan bir siyasi düzen olacaktır**." (Marx, K. ve Engels, F., 1965, s. 30; vurgular bana ait –*EAT.*)

Görülebileceği üzere sivil toplum/devlet ikilemi Marx'ın 1846'daki yaklaşımının ana çizgisidir. O dönemler için, toplumsal belirlenim/etkileşim süreci içinde, farklı düzeylerin hiyerarşik ilişkilerini Marx'ın ele alış biçimini aşağıdaki gibi şematize edebiliriz.

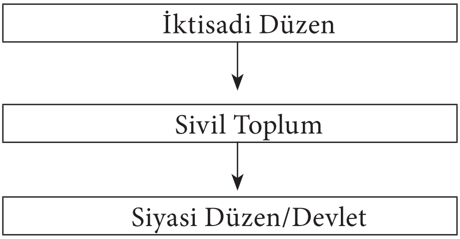

4 Marx - Engels *Toplu Eserler* (İngilizce) editörlerine göre, Marx, bu yazmaya bir başlık vermemiştir ve 1844-47 defterinin başlarında bir yerdedir. Yazmanın ana noktaları, Marx'ın 1843 yazında dünya ve Fransız Devrim tarihi üzerine kaleme aldığı *Kreuznach Defterleri*'nin konu başlıkları ile uyum göstermektedir. (Marx, K. ve Engels, F., 1975, s. 719).

Bir bakıma, yukarıdaki mektupta iktisadi altyapı ile üstyapı ayrımının bir ön kavranış biçiminin var olduğu öne sürülebilir: bir yanda sivil toplum ve devlet, öte yanda iktisadi düzen. Marx'ın maddeci perspektifinin gelişimi sırasındaki en gelişmiş/yetkin formülasyon, EPEK'nin malum önsözündedir; artık sivil toplum/devlet ayrımından vazgeçilmiştir.

Marx, 1857-58 dönemi boyunca daha çok bir düşünce berraklığına varmak kaygısıyla *Grundrisse*'yi kaleme almıştır. Görebildiğim kadarıyla, *Grundrisse*'de Marx'ın araştırma tasarılarına ilişkin ve her birinde "devlet"e yer verilen iki ayrı plan vardır. Tek tek ele alalım bunları. 1857 Eylül'ünde yazılan ve diğer plana göre bir hayli ayrıntılı olan bu ilk plan, devleti üçüncü araştırma kalemi olarak ele almaktadır. Bu kalemin alt başlıkları ise şöyle: "Burjuva toplumunun devlet biçiminde yoğunlaşması – kendisi ile ilişkili olarak. 'Üretken olmayan' sınıflar. Vergiler. Devlet borcu. Kamu kredisi. Nüfus. Sömürgeler. Göç." (Marx, 1973, s. 108). İkinci plan ise ana hatlarıyla ilk plana benzemektedir ve 1857 Kasım'ında yazılmıştır. Bir bakıma bu plan, ilk planın geliştirilmiş biçimi olarak da görülebilir. Devleti, ilkin ülke içi bağlamda, daha sonra da dünya ekonomisi bağlamında "dışsal olarak" ele almaktadır. Alt başlıklar da şöyledir: "Devlet ve burjuva toplumu. Vergiler-üretken olmayan sınıflar. Devlet borcu. Nüfus. Sömürgeler." (Marx, 1973, s. 264). Ayrıca, Marx, Lasalle'e yazdığı 22 Şubat 1858 tarihli mektubunda, esas çalışmalarını altı kitapta toplayacağını ve altıncının tamamen devlet üzerine olacağını belirtmiştir (Marx, K. ve Engels, F., 1975, s. 96-7).

Marx'ın, 1859'da maddeci sorunsalı gayet berrak bir biçimde formüle edebilecek olgunluğa eriştiğini aşağıya EPEK'in önsözünden aktardığımız (ünlü) alıntıdan izleyebiliriz.

> Vardığım ve keşfeder keşfetmez çalışmalarıma yol gösteren ilke haline gelen sonuç, kısaca aşağıdaki şekilde formüle edilebilir.
>
> İnsanlar, hayatlarının toplumsal üretimi içinde belirli ve iradelerinden bağımsız, üretim güçlerinin belirli bir gelişmişlik düzeyine tekabül eden üretim ilişkileri içine girerler. Bu üretim ilişkilerinin tamamı toplumun iktisadi yapısını, üzerinde belli toplumsal bilincin tekabül ettiği bir hukuki ve siyasi üstyapının oluştuğu, gerçek temeli meydana getirir. Maddi hayatın üretilme biçimi, genelde toplumsal, siyasi ve entelektüel hayat süreçlerini belirler." (Marx, K. ve Engels, F., 1969, s. 503).

Yukarıdaki alıntı, üretim güçleri tarafından belirlenen üretim ilişkileri bütünlüğü anlamında, toplumun iktisadi yapısı ile, toplumsal bilincin oluşmasında önemi büyük yasal ve siyasi yapıları açıkça ayırt etmektedir. Bu ayrım, sivil toplum/devlet ayrımının hayli önemli olduğu Hegelci sorunsaldan radikal bir kopmanın sonucudur. Marx'ın bu yeni formülasyonu sadece iktisadın birinciliğini vurgulamakla kalmamakta, ayrıca esasta üstyapısal olan

kurumların iktisat ile olan ilişkilerinin belirlenmesine de bir hayli önem atfetmektedir. Marx'ın kapitalist toplumu kavrayışındaki bu metodolojik değişim ve değişen planlar bağlamında iktisadi kerteye genel araştırma projesi üzerine görüşleri, kapitalist devletin ele alınışının Marx'a giderek iktisat içi bir alan olarak gözükmesi anlamına gelmektedir. Bu olgu, bir bakıma devletin çözümlenişine rehber niteliği taşımaktadır. "Vergiler", "üretken olmayan emek", "devlet borcu" ve "kamu kredisi" vb. şeklindeki kalemlerin son dönem planlarında tekrar tekrar kullanılması, devletin iktisadi rolünün anlaşılmasının, vergilerin ve çeşitli devlet harcamalarının emek-değer teorisi bağlamında kavramsallaştırılması gereğine dikkati çekmektedir.

Özetle, Marksist kapitalist devlet çözümlemelerinin bu tür bir noktadan yola çıkması yeni ve verimli alanlar açacaktır. Bu metodolojik dayatma, Marx'ın uzun yıllar boyunca değiştirip yenilediği taslak planlarının yukarıdaki türden bir yorumunun tabii sonucudur.

Kaynaklar

Carver, T. (drl. ve çev.), 1975. *Karl Marx: Texts on Method*, New York: Harper and Row Publishers.

Grossman, H., 1929, *The Change of the Original Structural Plan of Marx's Capital, and Its Causes.* Basılmamış çeviri.

Itoh, M., tarihsiz, *The Plan Problem and System of Marxian Economics.* Basılmamış makale.

Marx, K., 1973, *Grundrisse: Foundations of the Critique of the Political Economy* (Rough Draft), New York: Vintage Books.

Marx, K. ve Engels. F., 1969, *Selected Works - I*, Moskova: Progress Publishers.

Marx, K. ve Engels, F., 1975, *Selected Correspondence*, Moskova: Progress Publishers.

Marx, K. ve Engels, F., 1975, *Collected Works* - IV, New York: International Publishers.

Oakley, A. 1983, *The Making of Marx's Critical Theory*, *Bibliographical Analysis*, London: Routledge and Kegan Paul.

O'Connor, J., 1973, *The Fiscal Crisis of the State*. New York: St. Martin's Press.

Rosdolsky, R., 1977, *The Making of Marx's "Capital",* Londra: Pluto Press.

Rubel, M., 1968, "Intro, Marx, K.," *Deuvres: Economie*, Paris.

Rubel, M., 1968, *Rubel on Marx: Five Essays*, Cambridge: Cambridge University Press.

Tonak, E. A., 1984, "A Conceptualization of State Revenues and Expenditures: U.S.A.,1952-80", basılmamış doktora tezi, New School for Social Research. (http://tinyurl.com/ccfkk2o)

Vygodski, V. S., 1976, *Marx'ın Düşüncesinin Gelişimi*, İstanbul: Bilim Yayınları.

Holloway, J. ve Picciotto, S. (der.), 1978, *State and Capital: A Marxist Debate,* London: Edward Arnold.

Kapital'de Anlatılan...[5]

E. Ahmet Tonak

Karl Marx'ın *magnum opus*'u *Kapital*'in I. cildi tekrar Almanca aslından Türkçeye kazandırıldı. "Tekrar", çünkü meraklılarının bilebileceği üzere *Kapital*'i orijinal dilinden çevirmeye daha önce de teşebbüs edilmişti: İlki, Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın *Kapital*'i fasiküller halinde, maalesef tamamlanamamamış basma girişimi (1937), ikincisi ise Doç. Dr. Mehmet Selik'in hem Sol Yayınları'nca (1966) hem de daha sonra Odak Yayınları'nca (1974) basılan bir buçuk ciltlik çevirisidir (I. cildin tamamı ve III. cildin yarısı). Selik çevirisi artık kitapçılarda bulunmamakta, sahaflarda bile nadiren rastlanmaktadır. Yordam Kitap'ın yayınladığı *Kapital*'in I. cildi işte bu Selik çevirisinin gözden geçirilmiş ve **iki** yeni **ek** ile zenginleştirilmiş halidir. Eklerden daha önemli olanı ilk defa Almanca aslından Nail Satlıgan tarafından çevrilen 117 sayfalık "Dolaysız Üretim Sürecinin Sonuçları", diğeri ise *Kapital*'de geçen kavramların Almanca, İngilizce, Fransızca ve Türkçe karşılıklarını veren 7 sayfalık bir "Sözlükçe"dir. Bu yazıda, mana ve ehemmiyetini, "fonksiyonel kapitalist"lerimizden İshak Alaton'un bile teslim ettiği *Kapital*'in muhtevasını tanıtmak yerine, Marx'ın yöntemi ve bu yeni çevirinin iki eki üzerinde kısaca durmak istiyorum.

* * *

1875'te *Kapital*'in Fransızcada fasiküller halinde yayınlanması üzerine Marx sevincini, "**Eser, bu biçimde, işçi sınıfına daha kolay ulaşacaktır ve başka hiçbir düşünce benim için daha önemli değil**[dir]" diyerek dile getirir. Fakat, kitabının fasiküller şeklinde basılması Marx'ı aynı zamanda telaşlandırmıştır da. Telaşının kaynağı, hem "sabırsız" Fransızların aradıklarını

---

5 *Cumhuriyet Kitap*, 24 Haziran 2011.

ilk fasiküllerde bulamayınca *Kapital*'in geri kalanını okumamaları ihtimali hem de *Kapital*'de kullanılan "**ve daha önce iktisadi sorunlara uygulanmamış olan inceleme yöntemi** [yüzünden] **ilk bölümlerin okunmasını**[**n**] **hayli güç**" olmasıdır (Marx'tan yaptığım alıntılar *Kapital*'in değişik basımlarına bizzat Marx'ın değişik tarihlerde yazmış olduğu önsözlerdendir [Yordam edisyonu]). Nedir bu Marx'a kadar kimsenin "**iktisadi sorunlara uygulamamış ol**[duğu] **inceleme yöntemi?**" Acaba bu yöntemin, yani **inceleme yöntemi**'nin kendisi mi, yoksa başka bir şey mi "**ilk bölümlerin okunmasını hayli güçleştirmiş bulunuyor?**" Bu sorulara tatmin edici cevap, ancak ve ancak, Marx'ın **iki adet** yöntemi olduğu kavrandığında verilebilir. İlk yöntem, sözü edilen **inceleme yöntemi**'dir. Bunun da, Marx'a özgü orijinal bir şey olmadığını, sadece kendisinden önce bu yöntemin **iktisadi sorunlara** uygulanmamış olduğunu bizzat Marx söylemektedir. Kendi yaptığı işle doğa bilimcilerin yaptıkları arasındaki farkı belirtirken "... **iktisadi biçimlerin analizinde** [incelenmesinde, yani] **mikroskoptan ve kimyasal ayıraçlardan yararlanılamaz. Bu ikisinin yerini, soyutlama gücünün alması gerekir**" derken de **inceleme yöntemi**'nin adını koymuştur: **soyutlama**. Marx, kapitalist toplumsal gerçekliğin bütününden ve bu gerçekliğe ilişkin kendisinden öncekilerin ve çağdaşlarının eserlerinden yola çıkarak *Kapital*'in malzemesini üretmeye başlamıştır. **Soyutlama** yöntemi ile adım adım bu başlangıç aşamasının çok belirlenimli, yanıltıcı görünenler düzleminden, gerçekliğin asli ögelere indirgenmiş kertesine vardığında, Marx artık kapitalizmi yeniden zihninde kurmuş ve yıllar süren incelemesini bitirmiştir! Şimdi sıra, bu asli ögelerine indirgenmiş kapitalist gerçekliğin modelini, Marx'ın tabiriyle "**aynadaki ... ideal ... yansımasın**[ı]" sunmaya gelmiştir. Bu da **başka bir yöntem** gerektirmektedir, çünkü "**sunuş tarzının** [yönteminin] **araştırma tarzından** [yönteminden] **şekil olarak ayrılması gerekir.**" İşte bizim *Kapital*'in ilk bölümlerinde (fasiküllerinde) karşılaştığımız kavramlar, metinler bu sunuş yönteminin uygulanışı ile oluşmuş sıralamadır. 'Organizmanın' hücresi olarak **meta,** soyutlama yoluyla keşfedilmiş ve sunuşa onunla başlamak Marx'ın kafasına yatmıştır. "[İ]**lk bölümlerin okunmasını hayli güçleştir**[en]" şeyin, başlangıç olarak seçilen **meta** kavramının, **kullanım değeri** ve **mübadele değer**inin, **eş değer** ve **göreli** değerin vd.'nin soyut niteliği olduğunun tabii ki Marx da farkındadır. Kanımca, *Kapital*'in ilk bölümlerinin zorluğunu, Marx 1872'de "*inceleme yöntemi*"ne bağlamasına rağmen, 1873'te sunuş ve araştırma yöntemlerinin farklılığına dikkat çekerek bu zorluğun sunuş yöntemine ilişkin yapmış olduğu tercihlerden de kaynaklanabileceğini ima etmiştir.

* * *

Nail Satlıgan'ın Almanca orijinalinden titiz bir çeviri ile Türkçeye kazandırdığı "Dolaysız Üretim Sürecinin Sonuçları" (DÜSS) kapitalizmin kriz dinamiklerini kavrayışımızı zenginleştirmesinin yanı sıra, üretken olan ve olmayan emek (faaliyet) ayrımına, eksik tüketim, teknolojik gelişme konularına ilişkin içerdiği ipuçları bakımından da çok önemli bir metindir. DÜSS, Marx tarafından yayınlanmadığı için tam olarak ne zaman ve ne maksatla yazıldığı tartışmalara yol açmıştır. Örneğin, Ernest Mandel, *Kapital*'in İtalyanca çevirisine sunuş yazan Bruno Maffi'nin görüşünü benimseyerek, bu metnin 1863 Haziran'ı ile 1866 Ağustos'u arasında ve ilk ağızda "***Kapital*'in I. cildinin Yedinci Kısmı olarak planlan**[dığını]" söylemektedir (Mandel, E. 2008, *Marx'ın Kapital*'i, İstanbul: Yazın Yayıncılık. s. 115-6. abç). Marx'ın *Kapital*'e ilişkin yıllara yayılan inceleme ve defalarca tekrarlanan yazma-bozma-yeniden yazma faaliyeti sonunda kitabının kapsamını, ana başlıkları ve de bunların ciltlere dağılımını birçok kez değiştirdiğini bilmekteyiz. Bu plan değişikliklerini bilmek, bize ulaşan *Kapital* ciltlerinin ne denli tamamlanmış olduğu ve daha önemlisi eksiklerin nasıl tamamlanması gerektiği sorularını ele alış şeklimizi belirler. İşte, tam da bu yüzden Marksistler "Plan Sorunu" başlığı altında yıllardır *Kapital* projesinin bu yanını tartışagelmişlerdir. DÜSS'ün Türkçeye kazandırılış şeklinde sözünü ettiğimiz "Plan Sorunu" bir ölçüde rol oynamıştır. Şöyle ki, Mandel'e göre, "*Kapital*'i **'diyalektik olarak eklemlenmiş sanatsal bir bütün' olarak sunma arzusu**" ile DÜSS metnini bağdaştıramadığı için Marx bu bölümü dışarıda bırakmıştır (s. 119) Yine Mandel, Marx tarafından, ilkin *Kapital*'in I. cildinin **Yedinci Bölüm**ü olarak kullanılması düşünülen DÜSS'ün daha sonra **Altıncı Bölüm** olarak değiştirildiğini ve "**I. ve II. ciltler arasında bir köprü olarak ikili bir didaktik işleve"** sahip olduğunu belirtir (s. 119). Nitekim, Satlıgan'ın yeni çevirisi de bu değişikliği dikkate alarak DÜSS'ü, "Yayınlanmamış 6. Bölüm" başlığı ile *Kapital*'in I. cildine eklemiştir. Ayrıca, bu **ek** önceki Ceylan Yayınları'nca İngilizceden yapılan çeviriden farklı olarak ve bence haklı gerekçelerle Almanca versiyondaki şekli benimseyerek, 2. ve 3. alt başlıkları 1. ve 2. sıraya, 1. başlığı da 3. sıraya kaydırmıştır.

* * *

Marx'ın, tabir caizse bir kısmını kendisinin uydurduğu kavramları, terimleri Türkçeye çevirme çabaları her zaman başarılı sonuçlar vermemiştir. Dolayısıyla Yordam Kitap'ın bu yeni *Kapital* edisyonuna ikinci bir **ek** olarak "Sözlükçe" koyma kararı övgüyle karşılanmalıdır. "Sözlükçe" ile terimlerle ilgili kargaşaya bence çok yerinde bir müdahale yapılmıştır. Almanca '*konstantes kapital*' (İngilizce '*constant capital*') Türkçeye genellikle '**sabit**

sermaye' diye çevrilegelmiştir. Oysa, '**sabit sermaye**' aslında Almanca '*fixes kapital*' (İngilizce '*fixed capital*') demektir. Dolayısıyla, "Sözlükçe"nin (Satlıgan'ın) '*konstantes kapital*' için '**değişmez sermaye**' önerisi son derece doğrudur ve umuyoruz bu terime ilişkin yanlışlığın düzeltilmesine katkısı olur. Bir başka örnek, Türkçede '**ilkel birikim**' diye sık sık kullanılan Marx'ın temel kavramlarından Almanca '*ursprüngliche akkumulation*' dır (İngilizce '*primitive accumulation*'). "Sözlükçe" bu kavramla esas anlatılmak istenenin **tarihî öncelik** (**ilklik**) olduğu, gelişmemişlik anlamında bir '**ilkel**'lik imasının söz konusu olmadığını dikkate alarak '**ilk birikim**'i önermiştir. Şüphesiz, bu yerinde müdahaleleri yüzünden "Sözlükçe"nin bütün tartışmalı terimlere ilişkin son sözü söylemiş olduğunu iddia edecek değiliz. Tersine, '**artık değer**' veya '**artık değer,**' '**üretken emek**' veya '**üretici emek,**' '**bunalım**' veya '**kriz**' gibi farklı terimsel tercihlerin Marksist iktisat yazının nispeten kısır olduğu Türkçede, daha bir süre birlikte var olmasını doğal karşılamak gerektiğini düşünüyorum. Son olarak, Yordam Kitap'ı ve başta N. Satlıgan olmak üzere *Kapital*'in bu yeni basımının hazırlanmasında emeği geçen herkesi kutlarken, Marx'ın bu kitaba omuz silkenlere ne dediğini bir kez daha hatırlatalım: *De te fabula narratur!*

140 Yaşında Bir Genç[1]

E. Ahmet Tonak

14 Eylül'de *Kapital*'in I. cildinin basımından bu yana tam 140 yıl geçmiş olacak. Çoğu yazar son noktayı koyduğunda, hemen olmasa bile, kitabını olabildiğince çabuk basılı görmek ister. Sanırım bu, Marx için de doğruydu. Yıllardır meşakkat içinde tamamlamaya çalıştığı ama hiçbir zaman tamamlayamayacağı *magnum opus*'u, *Kapital*'in I. cildi nihayet 1867 Nisan başında gün yüzüne çıkmaya hazırdı. Marx, 2 Nisan 1867'de can yoldaşı Engels'e yazdığı mektupta, I. cildi bitirmeden cevap yazmamak konusunda kendini nasıl frenlediğinden söz eder.[2] Artık, her zaman olduğu gibi gecikme nedenlerinden, sağlık sorunlarından bahsederek Engels'i sıkmak istemez. "Kıçına ve penis"ine yakın bölgelerdeki kan çıbanlarını gecikme gerekçesi olarak göstermektense, kitabı bitirdiğini ilan etmeyi kafasına koymuştur. Ve o an 2 Nisan 1867'de geldiğinde, Marx, yol arkadaşına bu haberi vermekten son derece mutludur.

Aynı mektupta, Marx, *Kapital*'in el yazmalarını, yine birçok yazar gibi, arasının pek iyi olmadığı Hamburg'daki yayıncısına şahsen götürmeyi planladığını, ama parasız olduğunu da belirtir. 4 Nisan'da Engels cevabi mektubunda, "Yaşasın! Bağırmamı engelleyemedim..." diyerek, ânın mutluluğunu paylaşır ve 35 sterlin yollar. 10 Nisan'da, içinde yolcuların yanı sıra yüzlerce domuz da taşıyan bir gemiyle Londra'dan ayrılan Marx, 12 Nisan'da Hamburg'a varır. Havanın fırtınalı oluşu yolcuları kırıp geçirirken, 49 yaşındaki, bayağı sağlam yapılı Marx, yolculuğunun "500 domuzunki gibi son derece neşeli" geçtiğini söyler.

Uzatmayalım, Hamburg'a vardığı akşam Marx, yayıncısı Otto Meissner ile yemek yer ve ertesi gün de el yazmalarını teslim eder. Yayıncının planı II. ve III. ciltleri de bir yıl içinde basmaktır, Marx'ı da ikna eder. Hamburg'daki

1 *Radikal Kitap*, 9 Eylül 2007.

2 Tarihî bilgilerin çoğu Marx-Engels yazışmalarından, Saul Padover'in *Karl Marx: An Intimate Biography*'sinden ve Hal Draper'in üç ciltlik *The Marx-Engels Chronicle*'ındandır.

matbaaların yetersizliği yüzünden Meissner, I. cildin el yazmalarını Leipzig'deki Wigand matbaasına yollamaya karar verir, Marx'tan da tashihlerin çabuk yapılabilmesi için İngiltere'ye dönmemesini ister. Fakat yayınevi fiilî olarak basıma ancak 29 Nisan'da başlayabilir, ilk tashihlerin Marx'ın eline ulaşması 5 Mayıs'ı bulur. Marx, sadece ilk sayfaları da olsa, nihayet *Kapital*'i basılı olarak görür, hem de doğum gününde! Basım işinin uzayacağı açıktır, Londra'da aile yalnızdır ve yeterince I. Enternasyonal toplantısı kaçırılmıştır. Marx 19 Mayıs'ta, bu kez trenle Londra'ya döner. Tashihlerin tamamlanması 16 Ağustos'u bulur, sabaha karşı saat ikiyi... Yine bitirir bitirmez Marx, Engels'e bir mektup daha yazarak müjdeyi verir ve yardımları için teşekkür eder: "Şükranla doluyum, seni bağrıma basıyorum!"

Marx'ın *Kapital*'de farklı bir ekonomi politik anlayışı geliştirip geliştirmediği tartışma konusu oldu. Bu tartışmaya kısmen de olsa, Marx'ın *Kapital*'in alt başlığını "Ekonomi Politiğin Eleştirisi" olarak koyuşunun da yol açtığını düşünüyorum. Bugün üniversitelerde öğretilen şekli ile sosyal bilimlerin bir dalı olarak iktisat ya da günümüzün moda tabiriyle ekonomi, o tarihlerde mevcut değildi. Adam Smith, David Ricardo gibi klasiklerin yazıp çizdiği, kafa yorduğu alanın genel adı ekonomi politik idi. Marx da bu ekonomi politiği eleştirdiğine göre *Kapital*'i, alternatif de olsa, bir başka ekonomi politik metni gibi görmek manasız olurdu. Nitekim, modern makro iktisatın kurucusu John Maynard Keynes, *Kapital*'i klasiklerin izinde "bilimsel açıdan yanlış" ve "işe yaramaz bir ders kitabı" olarak görüyor. Dolayısıyla *Kapital*'i bazı Marksist çevrelerce sadece bir eleştiri metni gibi okumak ve kullanmak yaygın bir eğilim olarak günümüze kadar geldi.

Kapital'in, emek-değer teorisi de dahil olmak üzere tamamen farklı bir teorik çerçeve sunduğu görüşünü hafife alan eğilime, özellikle pratikteki sonuçları bakımından mesafeli olduğumu belirtmek isterim. Bu tür yorumların *Kapital*'in tamamını okumayı, kavramayı ve kullanmayı olumsuz etkilediği görüşündeyim. Yaygın kanılardan biri, *Kapital*'in I. cildini okumanın yeterli olduğu, gerekli eleştirel mühimmatın bu ciltte, hatta bu cildin 1. bölümünde mevcut olduğu şeklindedir. I. cildin Marx'ın ölmeden önce bitirip yayınlayabildiği tek cilt ve diğer iki cildin Friedrich Engels, *Kapital*'in IV. cildi sayılabilecek *Artık Değer Teorileri*'nin ise Karl Kautsky tarafından daha sonra basılmış olması da bu kanıya yol açıyor. İşin ilginç yanı, özellikle *Kapital*'in II. ve III. ciltleri çalışılmadan ne Marx'ın bilimsellik anlayışını nasıl uyguladığını ne de kapitalizmin ampirik çözümlemeleri için *Kapital*'in nasıl kullanılabileceğini anlamak mümkün. Bir başka ilginç husus ise, *Artık Değer Teorileri*'nin Marx'ın sadece ekonomi politiğin eleştirisi ile uğraştığı görüşünü savunanların esas metni olması gerekirken, belki de en az okunan olgun Marx metinlerden biri olarak kalması. I. cildin ötesine geçme-

mek Marksistler arasında o kadar yaygındır ki, "I. cilt Marksistleri", hatta "1. bölüm Marksistleri" diye sınıflandırmalar yapılır olmuştur. Bilindiği gibi, I. bölümün sonundaki "meta fetişizmi" alt bölümünden etkilenip kapitalizm eleştirilerinin tamamını o metne dayandıran alt Marksizmler bile yaratıldı.

Herhalde tamamı bir türlü okunamadığı için olsa gerek, *Kapital*'e ilişkin çok tekrarlanan şeylerden biri, I. cildin "meta" kategorisi ile başladığıdır. Bu başlangıca atfedilen mana ve ehemmiyet üzerine binlerce makale yazıldı. Oysa, "meta" kategorisi ile başlama kararını Marx'a verdirten, çözümleme yöntemi ile sunma yöntemi arasındaki fark, dolayısıyla somuttan soyuta, soyuttan somuta gitme arasındaki fark ve farkındalıktır.

Marx'ın yöntemi

Açıktır ki, Marx kapitalist ekonominin somut, kompleks, çok belirleyenli halini gözlemleyerek, onu çözümleyerek yola çıktı. Kendini yıllarca British Museum'un kitaplığına hapsetti, ne bulduysa okudu. Sadece doğrudan *Kapital*'e ilişkin kaydını tuttuğu bibliyografik malzemenin miktarı bile 1500'ü aşıyor. Tabii, esas olarak *Kapital*'e bilimsel karakterini kazandıran, Marx'ın bu yolculukta kullandığı yöntem, görünür olguların arkasındakini soyutlamalarla anlama çabasının kendisidir. "Meta" ile başlayan ve bir dizi başka kategori ve kavram ile binlerce sayfa boyunca adım adım örülen *Kapital*, Marx'ın, tabir caizse keşfettiği kapitalist gerçekliği okuyucu ile paylaşımıdır. *Kapital*'in herhangi bir yerinden çekilerek alınmış herhangi bir kategorinin, reel kapitalizmin anlaşılmasında, ait olduğu soyutlama düzeyinden, teorik çerçevenin bütünü içindeki konumundan azade bir biçimde kullanılmasından işe yarar sonuç beklemek safdillik olur. Bu tür *Kapital* kullanımları Marksist teorinin geliştirilmesine, kapitalizmin dönüştürülmesine değil, eklektik yaklaşımların yaygınlaşmasına yol açar.

Bu yorumumuzu bir iki örnekle açalım. Özellikle, damarlarında egemen iktisadın asil kanı dolaşanlar arasında, ki bunlara kıdemli akademisyenler de dahildir, Marx'ın *Kapital*'ine ilişkin şu tür, bir hayli klişe dudak bükmelere çok rastlanır: "Fiyatları, Marx'ın dediği gibi emek değerler değil, arz ve talep belirler. Arz ve talepten bihaber iktisat yapılır mı?" "Canım, sizin bu artık değer dediğiniz, aslında bizim kâr dediğimiz şey. Ne fark var ki?"

Kapital'de arz ve talep kavramlarının bulunmadığını varsaymak cehaletinin üzerine gitmeyelim. Özellikle III. ciltte arz ve talebe yeterince referans gösterildiği neredeyse ansiklopedik bir bilgidir. Arz ve talep kavramlarına fiyatların belirlenmesinde asli önem atfetmeyişe gelince... Bu durum, Marx'ın bilimsellik ölçütü olarak kullandığı, görünenin arkasındakini ortaya çıkarma çabasının sonucudur. Nitekim, III. ciltte ele alınan konulardan

biri, gözlemlenebilen piyasa fiyatlarının, en temel belirleyen, özsel (görünmeyen/keşfedilmeyi bekleyen) toplumsal açıdan gerekli emek-zamanlardan nasıl farklılaştığıdır. Ve bu soru Marx tarafından arz ve talep bağlamında sayfalarca tartışılır. Keza, kâr, artık değer eşitliğinde ısrar etmek de banallık düzeyinde bilgisizliktir. I. cildin soyutlama düzeyinde sunulan ve geliştirilen özsel artık değer, ancak *Kapital*'in ileri sayfalarında gözlemlenebilen faiz, rant, kâr gibi somut biçimlere dönüşür. Daha da ileri gidelim; başbakanın ve şoförünün maaşı, banka kapılarındaki güvenlik hizmetlilerinin ücretleri de, tabancaları da artık değerin somut biçimleridir. Dolayısıyla, herhangi bir kapitalist ekonominin artık değer üretebilme kapasitesinin seyri, ancak ve ancak artık değerin bütün somut biçimlerini bilerek, gözlemleyerek, hatta ölçerek, biçerek kavranabilir.

Zaman, sermaye birikimini, yeniden üretimi gevşek terminolojilerle tartışmak değil, *Kapital*'in yöntemiyle, Marx'ın kategorilerini ampirik gerçekliği anlamak için seferber etme zamanıdır. Görünen, öz olsaydı bilime; isteyen istediği zaman toplumu dönüştürebilseydi ampirik gerçekliğin maddeci analizine ihtiyaç olmazdı.

Ricardo'nun Dehası ve Körlüğü

Sungur Savran

Aşağıdaki metin, Adam Smith ile birlikte klasik ekonomi politiğin iki büyük dehasından biri olan David Ricardo'nun başyapıtı *Ekonomi Politiğin ve Vergilendirmenin İlkeleri*'nin ilk kez 1997'de yayınlanan Türkçe çevirisi için (Belge Yayınları, İstanbul, ikinci basım 2007) yazılmış olan Önsöz'dür. Bilindiği gibi, klasik ekonomi politik Marx'ın ekonomi politiğin eleştirisinin düşünsel kaynağını oluşturur. Bu bakımdan, Ricardo, Marx'ın düşüncesini anlamak için çok önemli bir anahtardır. Bunun yanı sıra, 1970'li ve 1980'li yıllarda Marksist değer teorisi üzerine yapılan tartışmalarda, Ricardo yeniden gündemin merkezine oturmuş, tartışmanın taraflarından biri "yeni-Ricardoculuk" olarak anılmıştır. Ricardo'nun yapıtı elbette çok daha kapsamlı biçimde incelenmelidir. Ama bu kısa yazıyı, onun teorisine ve iktisadi düşünce tarihinde Smith ile Marx arasındaki halka olarak tuttuğu yere bir giriş olarak anlam taşıyabileceğini düşünerek burada yayınlıyoruz.

> Klasik ekonomi politiğin son büyük temsilcisi Ricardo, sınıf çıkarlarının, ücret ile kârın, kâr ile rantın çelişkisini safdil bir biçimde toplumsal bir doğa yasası sanarak, bu çelişkiyi nihayet (bilinçli olarak) araştırmalarının başlangıç noktası haline getirdi. Ama bu katkıyla birlikte, burjuva iktisat bilimi, ötesine geçemeyeceği sınırlara varmıştı.
>
> (Karl Marx, *Kapital*)

David Ricardo'nun, iktisadi düşüncenin tarihsel serüveninde ana doruklardan birini oluşturan *Ekonomi Politiğin ve Vergilendirmenin İlkeleri Üzerine* (1817) başlıklı büyük yapıtı nihayet Türkçede yayınlanıyor. Bu yapıtın değeri ve önemi ne kadar vurgulansa azdır. Haklı olarak ün kazanmış bir notunda Lenin, Hegel'in *Mantık* başlıklı kitabı kavranmaksızın Marx'ın anlaşılamayacağını ileri sürüyordu. Buna en azından kapitalizmin ekonomik işleyişi

açısından şu önermeyi ekleyebiliriz: Ricardo'nun *Ekonomi Politiğin İlkeleri* gerçek anlamıyla kavranmaksızın, Marx'ın *Ekonomi Politiğin Eleştirisi* alt başlığını taşıyan *Kapital*'ini anlamak mümkün değildir! Çünkü, aşırı şematikleştirme pahasına denebilir ki, Marx'ın bilimsel-felsefi dehası, Hegel'in diyalektik yönteminin ekonomi politiğin devrimci biçimde eleştirisi yolunda uygulanmasından kaynaklanır.

Ricardo, ekonomi politik biliminin, Marx'tan bu yana "klasik ekonomi politik" olarak anılan düşünce okulunun, en ileri, en tutarlı, en sistematik temsilcisi olduğu içindir ki, başyapıtı *Ekonomi Politiğin İlkeleri* genel olarak düşünce tarihi için, özel olarak da Marksizmin bir tarihsel kaynağı olarak bu denli büyük önem taşır. Elbette, klasik ekonomi politik denince, ünlü kitabı *Ulusların Zenginliği* (1776) daha önce Türkçede yayınlanmış olan (ve yakında ikinci baskısı Belge Yayınları'ndan çıkacak olan) Adam Smith'i unutmamak gerekir. Elbette Smith hem klasik ekonomi politiğin hem de genel olarak iktisat biliminin atasıdır. Ricardo'nun elinizdeki kitabın önsözünde Adam Smith için yazdıkları yalnızca bir 19. yüzyıl İngiliz "centilmen"inin nezaketiyle açıklanamaz: Ricardo, Smith'i çeşitli konularda eleştireceğini söylerken hemen "bu ünlü yazarın derin yapıtının çok haklı olarak herkeste uyandırdığı hayranlığı paylaştığını" eklemeden edemiyorsa, bu, ekonomi politik biliminin kurucusuna gerçek bir saygının ifadesidir. Zaten birazdan Ricardo'nun bütün düşünsel serüveninin Smith'te doğru olanı izlemek ve bu temelden hareketle yanlış olanı ayıklamak türünden bir yönteme yaslandığını göreceğiz. Ama tam da bu nokta, yani Smith'in yapıtında doğru olanla yanlış olanın iç içe yer almasıdır ki, onun klasik ekonominin olduğu kadar, daha sonra burjuva iktisat düşüncesi çerçevesinde klasik ekonomi politikten kopacak düşünce akımlarının da atası olmasına olanak sağlar. Smith'in ikircikli teorik mirası, Ricardo'da yerini yalın ve sistematik bir klasik ekonomi politik yaklaşımına terk eder. İşte bu yüzden, Smith klasik ekonomi politiğin atası olabilir ama Ricardo bu okulun düşünsel doruğudur.

Ricardo, klasik ekonomi politiğin sadece en büyük temsilcisi değildir, aynı zamanda son büyük temsilcisidir. Ricardo'dan sonra iktisat bilimi adım adım klasik ekonomi politiğin ufkundan ve derinliğinden koparak önce Marx'ın bayağı (vülger) iktisat adını verdiği bir yaklaşıma, ardından da bu yaklaşımın formelleştirilmiş, sistematize edilmiş, matematik modellere dönüştürülmüş bir versiyonu olarak görülebilecek olan neoklasik özürcülüğe yönelir. Bu ayrımı ilk kez dile getiren Marx'a kulak verelim:

> İlk ve son kez belirteyim ki, klasik ekonomi politik ile kastettiğim, burjuva üretim ilişkilerinin görünürdeki çerçevesi içinde debelenmekten öteye gidemeyen, bilimsel ekonomi politiğin çoktan beri geliştirmiş olduğu malzemeyle geviş ge-

> tirip duran ve burjuvazinin ayak işlerine yetişmek amacıyla en yüzeysel olgulara bu malzeme içinde akla yakın açıklamalar arayan bayağı iktisada karşıt olarak, W. Petty'nin döneminden bu yana, üretim ilişkilerinin gerçek içsel çerçevesini araştırmış olan bütün iktisatçılardır. Bayağı iktisatçılar ise, bütün bunların yanı sıra, burjuva üretimin ajanlarının, kendilerine olanaklı dünyaların en iyisi gibi gelen dünyaları konusunda sahip oldukları rahat ve sığ kavramları, cafcaflı bir biçimde sistemleştirmekle ve sonsuz gerçekler olarak ilan etmekle yetinirler. (*Kapital*)

Öyleyse, bu kitabı eline almış olan okuyucuyu, özellikle de resmî iktisat öğrenimi görmüş ya da görmekte olan okuyucuyu uyaralım: Ricardo'yu anlamak istiyorsanız, iktisat ders kitaplarında öğrendiklerinizi unutun! Çünkü o ders kitaplarında anlatılan neoklasik dünyada sınıflar yoktur, sadece "akılcı biçimde kullanılan kıt kaynaklar" olarak "üretim faktörleri" vardır. Ricardo ise iktisat biliminin konusunu, daha önsözünün girişinde, "toplumun üç sınıfı, yani toprak sahibi, toprağın işlenmesi için gerekli olan stok ya da sermayenin sahibi ve çalışmalarıyla toprağı işleyen işçiler" arasındaki "bölüşümü düzenleyen yasaların belirlenmesi" olarak tanımlıyor. Çünkü neoklasik dünyada, malların değerini farklı üretim faktörlerinin kıtlık fiyatları belirler. Ricardo'da ise (yapıtındaki bütün görünür ve gerçek çelişkilere rağmen) değeri belirleyen bir malın üretimi için gerekli olan emek miktarıdır; yani burada insanın üretici faaliyetiyle metaların değeri arasındaki ilişki temeldir. Çünkü neoklasik dünyada emekçi, üretime (marjinal) katkısı ne ise onun karşılığını alır, her şey bu yüzden olabileceklerin en iyisidir! Ricardo ise iktisadi düşünce tarihinde emek harcaması ile ücretin belirlenmesini birbirinden kesin biçimde koparan ilk düşünürdür. Çünkü neoklasik dünyada veri miktarda üretim faktörlerinin kıtlığından hareketle statik bir tahlil yapılır. Ricardo'da ise her şey birikim sürecinin gelişmesi içinde ortaya çıkacak dinamik sonuçların araştırılmasına yöneliktir.

Öyleyse, sevgili okuyucu, bu kitabı bugün üniversitelerde okutulan iktisadın bir ilkel biçimi olarak okumaktan kaçınmalısın! Ancak o zaman bu yapıtın insanlığın düşünsel serüveninde temsil ettiği görkemi ve körlüğü kavramak mümkün olur.

* * *

Bir büyük düşünürün yapıtının oluşumunda çağının ve sınıfsal konumunun etkisi olmadığını düşünmek mümkün değildir. Hele bu büyük düşünür, Ricardo gibi, bir fildişi kuleye kapanmaktan çok uzak, pratik bir işadamı ise! Öyleyse, yapıtını anlamaya çalışacağımız bu düşünürün hayatı hakkında kısaca bilgilenmekte yarar var.

David Ricardo 1772 Nisan'ında, zengin bir burjuva ailesinin çocuğu olarak İngiltere'de dünyaya geldi. Babası, Hollanda iş dünyasıyla da ilgisi olan varlıklı bir borsa simsarıydı. Annesi ise tütün ve enfiye ticaretinden zengin olmuş bir ailenin kızıydı. Baba Ricardo, Portekiz kökenli Yahudi bir aileden geliyordu. (Ricardo'nun adının Latin dillerinin adlarını çağrıştırmasını açıklayan da budur.) İberik Yarımadası'nda (İspanya ve Portekiz'de) Katolikliğin İslam üzerinde zaferinin sağlandığı 15. yüzyılda Yahudilerin gördüğü baskı dolayısıyla aile (bizde "Selanik dönmesi" olarak bilinen Sabetay Sevi cemaati misali) Yahudiliği görünüşte terk ettiği halde gizlice uygulayan Marrano topluluğuna katıldı. (Dinsel baskının tarihinde anlamlı bir gösterge olarak, Marrano sözcüğünün "domuz" ve "pis" anlamları taşıdığına işaret etmek anlamlı olabilir.) Aile ancak 17. yüzyılda Hollanda'ya göçtükten sonra yeniden Yahudi inancını özgürce açıklayabilecekti. İngiltere'ye göç ise 1760 yılında olacaktı. Yani David gerçek bir "ikinci kuşak"tı. Çocukluğunda ve gençliğinde Hollanda'yı birkaç kez ziyaret edecekti.

David, babasının yolunu izleyerek 14 yaşında erkenden iş hayatına giriyor, 1793'te, daha 21 yaşında iken kendi bağımsız işini kuruyordu. İşi baba mesleğiydi: borsa simsarlığı. Teorik iktisadın bu dahisi (daha sonra Keynes gibi örneklerde de görüleceği gibi) borsada da zeki bir oyuncuydu: Birkaç yıl içinde büyük bir servet yapacak, 1809'a gelindiğinde "İngiliz finans dünyasının varlıklı ve etkili bir üyesi" olarak anılmaya başlayacaktı.

İş hayatı, Ricardo'nun bilim ve felsefeyle ilgilenmesine engel olmuyordu. Ama başlangıçta ilgisi iktisat dışındaki alanlara yönelmişti. Matematik, kimya, mineraloji, jeoloji gibi alanların yanı sıra edebiyatla ilgileniyordu. İktisadi düşüncenin bu devi, iktisat bilimiyle ancak 27 yaşında tanışacaktı. 1799'da bir gezi esnasında tesadüfen Adam Smith'in ünlü *Ulusların Zenginliği*'ni eline aldığı an, bu tanışıklığın başlangıcını oluşturuyordu. İlk makalesinin yayınlanması için bir on yıl daha beklemek gerekiyordu (1809). Ama bu arada İngiliz finans dünyasının bu önde gelen temsilcisi, aynı zamanda dönemin iktisatçılarıyla yakın ilişkiler kurmuştu. Çağının bütün büyük İngiliz iktisatçılarıyla (James Mill, Malthus, McCulloch, Torrens, Trower, West, hatta Fransız J.-B. Say ile) arkadaşlık ediyor ve tartışıyordu. Bunlar arasından Thomas Malthus 1811'den itibaren en iyi arkadaşı haline gelecekti. Birçok konuda anlaşmazlık içindeki bu iki iktisatçı, Ricardo'nun ölümüne kadar bilimsel konularda mektuplaştılar ve yüz yüze tartıştılar. Ricardo'nun en önemli teorik önermelerinden bazıları bu mektuplardadır.

1814 yılından itibaren Ricardo aktif iş hayatından uzaklaşarak, o güne kadar kazanmış olduğu büyük servet sayesinde kendisini bilimsel çalışmaya verdi. Şehir dışında satın aldığı muhteşem bir evde yaşıyor, dostları ve çocukları (8 çocuğu olmuştu) ile geçirdiği keyifli anların dışında bilimsel

çalışmalarını yürütüyordu. Bu hayatı iktisadi düşüncenin Ricardo'dan sonra gelen ilk büyük devi Marx'ın kendi yapıtını hazırlarken yaşadığı hayatla karşılaştırmak insana çok şeyi anlatıyor. Ricardo kendi başyapıtını pastoral bir dünyadan (kendi deyişiyle) "neredeyse çocuksu bir haz" duyarak keyif içinde kaleme alıyordu. Marx ise Londra'nın yoksul bir mahallesinde beş kuruş kazanamayan üç çocuklu bir aile babası olarak *Kapital*'i yazarken, parasızlıktan pabuçlarını rehin olarak vermek zorunda kaldığından sokağa bile çıkamadığı oluyordu. İki yapıtın sınıfsal bakış açısının bu kadar farklı olmasına şaşmamak gerek!

İngiliz finans ve düşünce dünyasında eşit biçimde parlayan Ricardo'ya sonunda parlamentonun yolu da görünecekti. 1819'da Avam Kamarası'na seçiliyordu. Milletvekili oluşunun hikâyesine de kısaca değinmek anlamlı olur. Ricardo'nun seçildiği bölge Londra'nın Portarlington semtiydi. O dönemin İngiliz toplumunda en yoksul proleter katmanların saflarını dolduran İrlandalıların bir mahallesiydi bu. Üstelik Ricardo bu mahalleye hiç uğramadan seçilmişti. Bütün yaptığı, bu yoksul mahallenin acil para ihtiyacını faizsiz olarak verdiği 20 bin sterlin tutarında bir borç para ile rahatlatmasıydı. Yani seçimi satın almıştı Ricardo!

Bu mutlu ve başarılı yaşam erken bir yaşta, henüz Ricardo 51 yaşındayken, 1823'te sona erecekti. Bunun her bakımdan erken bir ölüm olduğuna kuşku yoktur: Ölümüne doğru, Ricardo yapıtının en önemli sorunlarından birini (mutlak değer/göreli değer farkı ve değerin değişmez ölçüsü) çözmek için çalışıyordu. O çalışmadan bize sadece taslak halinde el yazmaları kalmıştır.

* * *

Ricardo'nun yaşadığı çağa iki büyük gelişme damgasını vurmuştu: Sanayi Devrimi ve Büyük Fransız Devrimi. Sanayi Devrimi olarak anılan büyük tarihsel dönüşüm, bir yandan makinelerin ve mekanik enerji kaynaklarının (buhar enerjisi) üretime uygulanması yoluyla fabrika üretimine geçişi simgeliyordu, bir yandan da gerçek anlamıyla kapitalist üretimin, yani kendi hâkimiyeti altında çalışan binlerce ücretli işçinin ürettiği artık değere sanayi kapitalistinin doğrudan üretim süreci çerçevesinde el koyduğu bir sistemin yükselişini. Ricardo 17 yaşındayken patlak veren Fransız Devrimi ise feodal toplumun hücreleri içinde gelişmekte olan burjuvazinin, peşine emekçileri ve yoksulları da takarak, feodalizmin iktidar kalesi olan mutlakiyetçi devleti yıkarak kaynağını modern mülk sahibi kapitalistte bulan yeni bir devlet iktidarını kurma mücadelesinin, ilk örneği değilse bile doruk noktasıydı. Yani 18. yüzyıldan 19. yüzyıla geçiş dönemi, burjuvazinin hem sosyoekonomik, hem de politik olarak dünyanın çehresini devrimci biçimde değiştirmeye giriştiği

bir çağdı. Feodal toplumun bağrından doğan modern kapitalist toplumun çizgileri bu dönemde yavaş yavaş belirginleşiyor, sınıf yapısı şekilleniyordu.

Adam Smith ve David Ricardo'nun klasik ekonomi politiği işte bu çağın çocuğudur. Yaşadıkları dünya, burjuvazinin, eski düzenin hâkim sınıfı feodaliteye karşı ayaklandığı bir dünya idi. Burjuvazi henüz yükselen bir devrimci sınıftı. Burjuvazinin aydınlarının sınıflardan ve sınıf mücadelelerinden korkması için bir neden yoktu. Klasik ekonomi politiğin, kendinden sonraki bayağı iktisat okullarından farklı olarak ekonomiyi sınıflar temelinde incelemesinin tarihsel temeli burada yatar. Gerçek anlamıyla feodal bir sınıf olmamakla birlikte hem tarihsel olarak onun bir kalıntısı olan hem de pratikte soylularla iç içe geçen büyük toprak sahipleri sınıfının, kapitalist üretimin gelişmesi önünde, yeni yükselmekte olan genç burjuvazinin tam tersine bir engel olarak yükselmesidir ki, klasik ekonomi politiğin emek-değer teorisini (yani metaların değerinin içerdikleri emek miktarınca belirlendikleri önermesini) benimsemesini olanaklı, hatta gerekli kılar. Bu emeğin harcanmasında ya da örgütlenmesinde hiçbir katkısı olmayan toprak sahiplerini ve onların toplam üretimden elde ettikleri geliri, yani rantı, bir parazit olarak sunmak, kapitalistlerin kârından ve işçilerin ücretinden ayrıştırmak ancak böyle mümkün olabilirdi. İşte klasik ekonomi politiğin toplumun iktisadi hayatının temelinde mücadele içindeki sınıfları ve değerin yaratıcısı olarak emeği bulması bu tarihsel koşulların bir ürünüdür.

Ricardo'nun içinde yaşadığı çağın daha özgül olayları da elbette düşünürün yapıtında yansımasını bulacaktı. Ama burası bu ince ayrıntılara girmenin yeri değil. Tek bir nokta daha ekleyerek bu konuyu bağlayalım. Genel bakışı icabı toplumsal üretimin gelişmesinde yararlı bir işlev gördüğünü düşündüğü burjuvazi ile bu gelişmeye engel olan toprak sahipleri arasındaki çelişkiyi yapıtının merkezî sorunu haline getiren Ricardo, tam da bu nedenle Napolyon Savaşları'nın sonlarından itibaren İngiliz toplumunun başlıca ekonomik tartışmalarından birini oluşturan "Buğday Yasaları" ("*Corn Laws*") üzerine dikkatle eğilmiştir. Bu yasalar İngiltere'nin ülke dışından buğday ithaline kısıtlamalar getirerek buğday fiyatının yüksek tutulmasına katkıda bulunuyor, bu da toprak sahiplerinin lehine, kapitalistlerin ise aleyhine bir durum yaratıyordu. Bu durum karşısında burjuvazinin yandaşları serbest ticareti ve dolayısıyla Buğday Yasaları'nın iptalini savunuyorlardı. (Bu amaca nihai biçimde ancak 1846'da ulaşabildiler.) Aslında Ricardo'nun döneminin bütün önde gelen iktisatçıları (Malthus, Torrens, West ve diğerleri) bu konuda kalem oynatmışlardır. Ricardo'yu bütün bunlardan ayıran, bu tartışmadan hareketle bütünsel bir teorik atılım yapması oldu.

Daha önce para üzerine yapılmış bazı önemli çalışmaları olsa da, Ricardo ilk başyapıtını 1815'te, tam da Buğday Yasaları'nın iptali tartışması dolayı-

sıyla yazdığı, başlığı kısaltılarak *An Essay on Profits* ("Kârlar Üzerine Bir Deneme") olarak ünlenen kitapçığıyla verir. *Deneme*'nin genel yapısı, kendisinden iki yıl sonra yayınlanacak olan *İlkeler*'in bütün ipuçlarını verir. Burada Ricardo ilk kez, kâr ile rant arasındaki bölüşümün, buğday üretiminde zaman içinde daha verimsiz topraklarda üretime geçildikçe kötüleşen emek üretkenliği dolayısıyla rantın yükselmesi ve kârın düşüşü ile sonuçlanacağına ilişkin temel önermesini ortaya koyar. Bu kısa yapıt Ricardo'nun sınıflararası bölüşüme ilişkin temel önermesini içermektedir böylece. Ama *Deneme*'de yalınlık amacıyla bilinçli olarak ele alınmayan bir teorik alan vardır: değer teorisi. Yani metaların değerinin oluşumunu yöneten yasaların ele alındığı teorik alan. *İlkeler*, işte değer teorisinin işin içine sokulduğu bir çerçevede daha önce *Deneme*'nin ulaştığı temel sonuçların daha kesinlikli biçimde ortaya konulduğu bir bütünsel yapıt olarak tarihteki yerini alır.

İlkeler ilk kez 1817'de yayınlanmış, daha sonra Ricardo'nun yaşam süreci boyunca iki yıllık aralıklarla (1819 ve 1821) iki yeni basımdan geçmiştir. Bu yeni basımlarda Ricardo, ilk basıma yöneltilen eleştiriler ışığında, çeşitli konularda (ücretlerin fiyatlara etkileri, değerin değişmez ölçüsü vb.) fikirlerini gözden geçirmiştir. Elbette günümüzde kullanılan metin, *İlkeler*'in bu gözden geçirilmiş 3. basımıdır.

Ricardo'nun para teorisi ve tarımla ilgili olarak yayınladığı başka yapıtları da olmakla birlikte, iktisadi düşüncenin tarihinde esas tartışılan iki yapıtı bunlardır. Bu iki yapıttan, elinizde tuttuğunuz *İlkeler*'in tartışmasız biçimde yazarın başyapıtı olduğunu da ekleyelim. Belki *İlkeler*'e ilişkin daha sonra yapılan tartışmalar açısından büyük önem taşıdığı için son (ve bitmemiş) bir çalışmadan daha söz etmek yararlı olur. Yukarıda da belirttiğimiz gibi Ricardo hayatının son demlerinde yapıtında o aşamaya kadar çözümsüz olarak kalmış bir sorunu çözebilmek için bir metin yazmaya başlamıştı. Bu metin *Mutlak Değer ve Mübadele Değeri* başlığını taşıyordu. Ne var ki, ölümüyle birlikte geriye sadece bir ilk kaba taslak ile daha gelişmiş ama son hali verilmemiş bir metinden başka bir şey kalmayacaktı.

Ricardo, yaşadığı çağın İngiltere'sinde en önemli iktisatçı olarak kabul edilmişti. Ölümünden sonra uzunca bir süre ekonomi politikten "Ricardocu iktisat" olarak söz edildi. Hatta "Ricardocu sosyalistler" olarak anılacak bir okulun (Bray, Gray, Hodgkin vb.) doğmasına bile temel olacak kadar çığır açıcı görülüyordu. Ama 19. yüzyılın ikinci yarısından sonra yıldızı yavaş yavaş da olsa gerileyecekti. Bu dönem boyunca Ricardo iktisadı esas olarak Marksist gelenek aracılığıyla yaşatılacaktı. Ne var ki 1960'lı yıllarda Ricardo adı, Batı üniversitelerinin doktora seminerlerinde yeniden tartışmanın merkezine yerleşiyordu. İtalyan asıllı, İngiltere'de yaşayan bir iktisatçı olan Piero Sraffa, 1960 yılında İngilizce ve İtalyanca olarak eş anlı biçimde yayınlanan

ve Türkçede de *Malların Mallarla Üretimi* başlığıyla yayınlanan kitabında sergilediği ve neoklasik iktisadın köklü bir eleştirisini içeren orijinal teorisinin kökenini Ricardo'ya bağlıyordu. Bunu izleyen yıllarda Sraffa'nın izleyicileri önce (Marksistlerle birlikte) neoklasik iktisada ağır darbeler vuracak, sonra '70'li yıllarda (Marksistlerle karşı karşıya gelerek) Marksist emek-değer teorisine saldıracaklardı. Bu yeni okula gerek sağdan (neoklasik kamptan), gerekse soldan (Marksist kamptan) verilen ad ikiliydi: Sraffacı ya da yeni-Ricardocu. Böylece Ricardo'nun yıldızı yüzyıllık bir gerilemeden sonra 20. yüzyılın ikinci yarısında yeniden yükseliyordu. Her ne kadar bu "*basübadelmevt*" esnasında (ayrıntısına giremeyeceğimiz bir dizi gelişme sonucunda) Ricardo iktisadı burjuva akademik dünyasına girebilmek için merkezî teorisi olan emek-değer teorisini vestiyerde bırakmak zorunda kalmışsa da, bu gelişme kendi başına Ricardo'nun büyüklüğünün bir kanıtı olarak kabul edilmelidir. Düşünün, yeniliğe maymunca bir iştahla düşkün bir akademik dünyada 1817'nin sözleri 1967'de ya da 1977'de seminerlerin baş köşesinde! Elinizde tuttuğunuz kitabın sadece Marksist teori için değil, bütün iktisat teorisi için vazgeçilmez bir önem taşıdığını hiçbir şey daha açık gösteremezdi.

Ricardo'nun Sraffa aracılığıyla bu yükselişinin bir de tartışmasız biçimde hayırlı bir ürünü vardır. Bugün bu büyük düşünür üzerine çalışmak isteyenler, İngilizcede düşünürün bütün yapıtlarına sahiptir artık. Ricardo'nun bütün yapıtları, İngiliz Marksist iktisatçı müteveffa Maurice Dobb'un da katkısıyla, Piero Sraffa'nın editörlüğünde *The Works and Correspondence of David Ricardo* (10 cilt, Cambridge University Press, 1951-55) başlığıyla yayınlanmıştır.

* * *

Bir kitabın okuyucusuna kitabın içeriğini anlatmak, kötü bir sinema eleştirmeninin filmi görmemiş okuyucusuna filmin sonunu anlatması kadar anlamsız bir şey olurdu. Üstelik, düşünce tarihinde bu kadar önemli ve tartışmalı bir konumu olan Ricardo'nun yapıtına ilişkin ana noktaları bile bir önsöz yazısının sınırları içine sığdırmak mümkün değildir. Öyleyse bu önsöze burada son vermek mi gerekiyor? Hayır. Sanıyorum, yapmamız gereken iki iş daha var.

Bunlardan birincisi, Ricardo'nun yapıtıyla ve genel olarak klasik ekonomi politik ile henüz tanışık olmayan okuyucuya bir tür harita sunmak. Ricardo'nun yapıtının mimarisi çok özgül kaygılarla inşa edilmiş olduğu için, bu mimari planın ardında yatan kaygılardan haberdar olan okuyucu, kitabın içinde çok daha rahat gezinecek, mimarın amaçlarını çok daha iyi kavrayabilecektir.

Bu mimarinin sırrı Ricardo'nun Adam Smith ile ilişkisinde yatar. Öyleyse önce Smith'in *Ulusların Zenginliği*'nde sergilediği temel fikirlere kısaca değinmeliyiz. Elbette okuyucu Smith'in Türkçede yayınlanmış olan bu başyapıtını okuyarak konuya çok daha derinlemesine vâkıf hale gelebilir.

Ricardo, her şeyden önce, çağının bütün öteki iktisatçıları gibi, teorik alanının temel parametrelerini Smith'ten olduğu gibi devralır. Smith, ekonomi politiğin kuramsal alanını iki temel öge aracılığıyla tanımlar: (1) meta üretimi, yani üretimin mübadele amacıyla yapılması ve (2) sermayenin belirli ellerde birikmesi ve toprağın mülk edinilmesi. Bu koşullar altında toplum üç ayrı sınıftan oluşur (kapitalistler, işçiler ve toprak sahipleri) ve bunların toplumsal ürünü bölüşmeleri sonucunda ortaya üç temel gelir kategorisi çıkar: kâr, ücret ve rant.

Ricardo bu genel çerçeveyi olduğu gibi benimseyerek bütün tahlilini bu temel üzerinde geliştirmiştir. Bu, iki yazarın başyapıtlarının genel mimarisinin arasındaki benzerliği açıklar. Ricardo'nun yapıtı, iki temel fark dışında, Smith'inki ile aynı biçimde düzenlenmiştir. Bu iki noktadan birincisi, Ricardo'nun Smith'ten farklı olarak rantı hemen değerden sonra incelemesidir. Bu noktanın önemine aşağıda değineceğiz. İkinci fark ise Smith'in değere 5. bölümde, iş bölümü, meta üretimi vb. türden kapitalist üretimi tanımlayan nitelikleri ele aldığı ilk dört bölümden sonra girmesine karşılık, Ricardo'nun yapıtına değer kavramını inceleyerek başlamasıdır. Bunu olanaklı kılan, Ricardo'nun Smith tarafından kurulan teorik alanı olduğu gibi varsaymasıdır. Bu anlamda *Ulusların Zenginliği*'nin ilk dört bölümü, *İlkeler*'in ilk dört bölümüymüş gibi okunabilir. İşte, Ricardo'nun kitabının daha ilk satırlarına "Adam Smith'in belirttiği gibi..." diye başlaması, bu yüzden okuyucuyu şaşırtmamalıdır.

Ama buraya kadar söylenenden daha da önemli olan, Ricardo'nun ekonomi politiğin ana sorununu saptarken Smith'le kurduğu ilişkidir. Burada, teorik alan konusundan farklı olarak, toptan devralma değil, hem süreklilik hem de yenilik söz konusudur.

Smith, kitabının başlığının da açıkça ortaya koyduğu gibi, kapitalist toplumda genel servetin nasıl artacağını, yani günümüzdeki deyişle büyümenin nasıl sağlanacağını araştırmıştır. Araştırmanın sonucunda vardığı temel önerme, büyümenin koşulunun sermaye birikimi olduğu, birikimin kaynağının ise kâr olduğudur. Böylece Smith (kâr, rant ve ücret arasındaki) bölüşüm ile büyümenin ilişkisini tek yönlü olarak sonuca bağlamış olmaktadır. Kurulan ilişki tek yönlüdür, çünkü sadece bölüşümün büyüme üzerindeki etkisini ele almaktadır. Smith sorunun diğer yönünü, yani büyümenin (birikimin) zaman içinde bölüşüm üzerinde yaratacağı etkiyi de araştırmış, fakat bu konuda (burada giremeyeceğimiz nedenlerle) başarısızlığa uğramıştır.

Ricardo'nun hareket noktası, Smith'in büyüme ile bölüşüm arasındaki ilişkiyi açıklamaktaki bu yetersizliğidir. Ricardo için de bölüşüm ile büyüme (birikim) arasındaki ilişkiyi araştırmak ekonomi politiğin temel amacıdır. Ne var ki, ona göre, Smith bu ilişkinin bir yönü (bölüşüm/büyüme) üzerine doğru bir tahlil geliştirmişken, öteki yönü (büyüme/bölüşüm) konusunda bütünüyle yanlış bir sonuca ulaşmıştır. İşte bu sorun, Ricardo'nun temel araştırma programını tanımlar: birikim sürecinde bölüşüm ya da bölüşüm aracılığıyla birikim. Elinizdeki kitabın Önsöz'ünde bu araştırma programı açıkça belirtilir: "... toplumun değişik dönemlerinde, toprağın toplam ürününün, rant, kâr ve ücretler adı altında, bu sınıfların her birine verilecek olan oranları köklü biçimde değişecektir... Bu dağılımı düzenleyen yasaları belirlemek Ekonomi Politiğin ana sorunudur." "Köklü biçimde değişecektir" diyor Ricardo. Yani birikim (büyüme) süreci içinde bölüşümü dinamik biçimde incelemek, Ricardo ekonomi politiğinin ana sorunudur.

Teorik alan ve ana bilimsel sorun konularının ötesinde, Ricardo'nun Smith'le ilişkisinde üçüncü belirleyici unsur, değer teorisi ile ilgilidir. Yapıtının belki de en önemli boyutu olan değer teorisini ele alırken, Ricardo'nun kurduğu mimari bütünüyle Smith'in (yukarıda "ikircikli" olarak andığımız) mirasını tutarlı hale getirme kaygısının ürünüdür. Bir bakıma Ricardo, Smith'te klasik ekonomi politik yaklaşımına uygun olarak var olan unsurları temel olarak kabul edip, üstadının bayağı iktisada kaynak olabilecek önermelerini bu zemin üzerinde eleştirmiş ve reddetmiştir. Yani Ricardo, klasik Smith'i bayağı iktisatçı Smith'e karşı savunmuştur. Ricardo'yu klasik ekonomi politiğin en tutarlı temsilcisi haline getiren tam da budur.

Smith'in metaların hangi değerler (fiyatlar) üzerinden mübadele edilecekleri sorusuna getirdiği cevap karmakarışıktır. Smith'in ilk önermesi, daha sonra Ricardo'da ve ondan çok daha gelişkin biçimde Marx'ta ifadesini bulacak olan emek-değer teorisinin temelidir: Malların değeri, her birinin üretimi için gerekli olan emek miktarı tarafından belirlenir. Ne var ki, bu ilk önermeden sonra Smith bu teorik yaklaşımla tutarsız başka açıklamalara başvurmuştur. Bu tutarsızlıklar iki başlık altında toplanabilir: (1) Değerin ikileşmesi olarak anabileceğimiz bir yaklaşımla Smith, emek-değer teorisini oluşturan asıl önermesinin yanı sıra, bununla iç içe, ikinci bir tanım ("malın emrettiği emek") geliştirmiş ve bu iki tanımı ilkiyle eş anlamlı imişçesine kullanmıştır. (2) Daha da önemlisi, tahlilinin sonucunda, her iki ölçütün de sermaye birikiminden ve toprağın mülk edinilmesinden sonra geçerliliğini yitirdiğini, bu aşamada işin içine kâr ve rant da girdiğinden, değeri malın üretimi için gerekli maliyetlerin toplanmasıyla elde edilecek bir "doğal fiyat"ın oluşturduğunu ("toplama teorisi") ileri sürerek emek-değer teorisini kapitalizm öncesi bir dünyaya hapsetmiştir.

İşte Ricardo'nun değer teorisine yaklaşımını ve yapıtının mimarisini tam da Smith'in bu tutarsızlıklarından kurtulma çabası belirler. Ricardo, Smith'in emek-değer teorisinin temelini oluşturan önermesini ("bir malın değerini belirleyen, o malın üretimi için gerekli emek miktarıdır") bir postüla olarak alır ve buradan hareketle hem emek emri teorisini, hem de "toplama teorisi"ni eleştirir ve reddeder. Burada daha önemli olan ikincisidir, çünkü Ricardo'nun bütün amacı emek-değer teorisinin kapitalizm koşulları altında da geçerli olduğunu kanıtlamaktır. Bunu yapabilmek için önce emek-değer teorisinin rant ve kâr ile çelişmediğini ortaya koymak zorundadır. İşte, Smith ile Ricardo'nun yapıtlarının arasında (yukarıda sözü edilen) ikinci temel fark tam da buradan doğar. Smith değer konusunu ("fiyat" adı altında) 5. bölümde ele aldıktan sonra, ranta 11. bölüme kadar değinmediği halde (ücret 8. bölümde, kâr ise 9. bölümde ele alınır), Ricardo ranta hemen değerin ardından 2. bölümde girmek zorundadır, çünkü rant kategorisinin emek-değer teorisiyle çelişmediğini, tam tersine bu teorinin işleyişinin bir sonucu olduğunu kanıtlamak amacındadır. İşte Ricardo'nun rantı incelediği ikinci bölümün açılış cümleleri: "Ancak, daha toprağın mülk edinilmesinin ve bunun sonucunda rantın yaratılmasının malların göreli değerinde, üretim için gerekli emek miktarından bağımsız olarak bir değişikliğe yol açıp açmayacağını incelemek gerekiyor. Konunun bu yönünü anlayabilmek için, rantın doğasını ve artış veya azalışını düzenleyen yasaları araştırmalıyız." Ricardo, bu araştırmadan başarıyla çıkacak, klasik Smith'i bayağı iktisatçı Smith'ten koruyarak emek-değer teorisini sağlam bir zemine oturtacaktır.

Smith-Ricardo ilişkisi üzerine bu söylenenlerin, okuyucuya elindeki yapıtı tarihsel-teorik bağlamına yerleştirmek bakımından yardımcı olacağını umarak bu tartışmaya son verelim. Ama geçerken şunu da belirtmekte yarar var: Okuyucu, Ricardo'nun zorlu akıl yürütmesinin gerçek özüne varmak açısından kitabın bütün bölümlerinin eş değer taşımadığını bilirse, bu uzun kitabı daha az ürkütücü bulabilir. Bir ilk yaklaşım olarak, Ricardo'nun iktisadi düşüncenin gelişiminde temsil ettiği büyük atılımı kavramak için, ilk altı bölümü (ve 21. bölümü) okumak yeterlidir. Elbette, daha sonra dış ticarete ilişkin 7. bölümü, makineleşmenin işsizlik üzerindeki etkisine ilişkin 31. bölümü mutlaka okumak ve okuyucunun ilgisine göre kitabın diğer bölümlerine girmek kaydıyla.

* * *

Ricardo'nun büyük erdemi, iktisadi düşüncenin tarihsel gelişimi içinde temsil ettiği büyük atılım, emek-değer teorisini tutarlı biçimde inşa etme yolunda katettiği kararlı mesafeden kaynaklanır. Bu çabanın önemi, kapitalist

ekonomi üzerine geliştirilen bütün teoriler arasında, yalnızca emek-değer teorisinin (daha sonra Marx'ın yapıtında göz kamaştırıcı biçimde ortaya çıkacağı gibi) değeri, insanın doğayla (toprakla, makineyle vb.) bir ilişkisi olarak değil, üretim faaliyeti içindeki insanlar arasında, yani insanla insan arasında bir ilişki olarak kavramayı mümkün kılmasından kaynaklanır. İşte emek-değer teorisinin bu tekil, benzersiz özelliğidir ki, kendisi bu ilişkiyi bütünsel biçimde açıklamamış olsa da, Ricardo'nun teorik yönelişini bu kadar değerli kılar.

Ama tutarlı olmayı istemek bir şeydir, tutarlı olmak başka bir şey. Ricardo, Adam Smith'in yapıtında var olan tutarsızlıkları temizlemiştir, ama kendisi başka çelişkilere düşmüştür. Bunların arasında bir tanesi o kadar patlayıcı bir çelişkidir ki, bu kısa giriş yazısında Ricardo'nun öteki tutarsızlıklarının ve yetersizliklerinin sözünü etmeye değmez.

Ricardo'nun emek-değer teorisinin nasıl inşa edildiğini hatırlayın. Smith kapitalist toplumda ortaya çıkan bölüşüm kategorilerinin (rant, kâr, ücret) emek-değer teorisini bu toplum çerçevesinde geçersiz kıldığını ileri sürdüğü için, Ricardo'nun bütün çabası bölüşümün değeri etkileyemeyeceğini, tam tersine değerin bölüşümü belirlediğini kanıtlamaya yöneliktir. Bakın Ricardo kendisi bu konuda ne diyor: "... ne var ki, bu bölüşüm, malların değerlerini etkileyemez çünkü sermayenin kârları çok da olsa az da, yüzde elli de olsa, yüzde yirmi de, yüzde on da, işçinin ücretleri yüksek de olsa düşük de, bu bütün dalları eşit şekilde etkileyecektir." Ama Ricardo, bu satırları yazdığı "Değer" bölümünün üçüncü alt bölümünden hemen sonra gelen dördüncü alt bölümde, ücret değişikliklerinin malların göreli değerleri üzerinde bir etki yaratacağını belirterek bambaşka bir yönde açılım yapar. Bu durum iki yüzyıla yakın süredir Ricardo iktisadının temel sorunu olarak bilinen "tadilat sorunu"nu doğurur. Ricardo yorumcularının önemli bir bölümü bu garip çelişkinin doğasını kavrayamamış, hatta bunlardan biri (Stigler), Ricardo'nun bölüşümdeki bu değişikliğin malların değerini en fazla yüzde altı ya da yedi oranında etkileyebileceğini söylemesine dayanarak Ricardo'nun teorisini, alaycı biçimde "%93 emek-değer teorisi" olarak adlandırmıştır.

Ricardo iktisadının bu temel sorununun dehlizlerine burada girmemiz mümkün değil. Şunlara değinmekle yetinelim. Ricardo iktisadı hiçbir biçimde "%93 emek-değer teorisi" olarak adlandırılamaz. Ricardo'nun sorunu, bu %6-7'nin çok ötesinde kavramsal bir sorundur, bir eksik soyutlama sorunudur. Çünkü Ricardo, artık değeri keşfedememiştir. Bu yüzden, farklı değer kategorilerini birbirine karıştırmış, Marx'ta daha sonra farklı soyutlama düzeylerinde değer ve üretim fiyatı olarak tutarlı biçimde ayrıştırılacak iki kategoriyi aynı soyutlama düzeyinde ele almıştır. Bu sorunla hayatının sonuna kadar cebelleşmiş, mutlak değer ve göreli değer kategorilerini ve bunları

birbirlerinden ayırt etmek için kullanılabilecek bir araç olarak değerin değişmez ölçüsünü büyük bir zihinsel zahmetle araştırıp durmuş, ama başarıya ulaşamamıştır.

Erken öldüğü için değil. Marx’ın açıklıkla belirttiği gibi burjuva bakış açısını aşamadığı için. Bundan dolayı kârı artık değerden ayıramadığı, bu ikisinin yer aldığı iki ayrı soyutlama düzeyine ulaşamadığı için. İşte bütün büyüklüğüne rağmen klasik ekonomi politiğin ve onun en önemli temsilcisi Ricardo’nun “körlüğü”nün nedeni budur. Bu yazının başına aldığımız Marx alıntısı, Ricardo’yla birlikte, “burjuva iktisat bilimi(nin), ötesine geçemeyeceği sınırlara varmış” olduğunu işte bunun için söylüyor.

* * *

Ne var ki bütün bu yetersizliklerine rağmen, Ricardo emek-değer teorisini ayakları üzerine bir kez oturtmuştur. Bu teorinin tutarlı bir hale getirilmesi Marx’ın sadece dehasını değil, aynı zamanda topluma farklı bir sınıfın, proletaryanın bakış açısından bakmasını da bekleyecektir. Ve teori bir kez tutarlı hale getirildiğinde, kapitalizmin hâkim sınıfı burjuvazi için başa çıkılması zor bir patlayıcı madde olduğu ortaya çıkacaktır. Çünkü artık değer ve sömürü kavramları, emek-değer teorisinin kaçınılmaz mantıksal sonuçlarıdır. Bütün tutarsızlıklarına rağmen Ricardocu sosyalistler de Marx’tan evvel teorinin bu yanını sivriltmeye başlamışlardı.

19. yüzyılın düşünsel tarihinin en önemli boyutlarından biri, işte bu nedenle, Ricardocu iktisadın burjuvazinin temsilcilerince terk edilmesidir. Önce “liberal” ve “ilerici” John Stuart Mill (Ricardo’nun arkadaşı James Mill’in oğlu), anlamlı biçimde 1848 devrimleriyle eş anlı olarak yayınladığı kitabında Ricardo iktisadını eklektik biçimde sulandıracak, ardından da yine anlamlı biçimde Paris Komünü (1871) ile aynı zaman dilimi içinde üç ülkenin üç iktisatçısı (İngiltere’de Jevons, İsviçre’de Walras ve Avusturya’da Menger) “marjinalist devrim” olarak anılan keşifleriyle burjuva iktisadını Ricardocu emek-değer teorisinden bütünüyle kurtaracaklardır. Ama tam da aynı zaman dilimi içerisinde, 1867’de, bir Alman komünisti, 1848 devrimindeki faaliyetleri dolayısıyla mülteci olarak sığınmak zorunda kaldığı İngiltere’de, Ricardo’nun yapıtını bütünsel bir eleştiriden geçirerek emek-değer teorisini yeni bir doruğa taşıyan yapıtının ilk cildini yayınlayacaktır: *Kapital: Ekonomi Politiğin Eleştirisi.*

Siyasal İktisadın Eleştirisi

Sungur Savran

Aşağıdaki yazı ilk kez 1979 yılında *Birikim* dergisinin ilk dizisinin Mart 1979 tarihini taşıyan 49. sayısında yayınlanmıştı. Aradan geçen yıllarda yazı farklı kuşaklardan Marksistlerce okunmakla birlikte başka hiçbir yerde yayınlanmamıştı. *Kapital*'in 140. yılının kutlandığı 2008 yılında, Marx'ın bu yapıtında gerçekleştirdiği teorik projenin ayırıcı yanını ortaya koymaya çalışan böyle bir yazının, artık 1980 öncesinde yayınlanan *Birikim* dergilerine erişme olanağını çok zor bulacak olan genç kuşaklar için yararlı olacağını düşünerek yazıyı bir kez daha *Devrimci Marksizm* dergisinin 5. sayısında (Kış 2007-2008) yayınladık.

Burada, yazının orijinalinin yayınlandığı dergi hakkında kısa bir not düşmekte yarar var. *Birikim* dergisi bugün sol liberalizmin, ütopik sosyalizmin, sosyalizmi ahlaki temellere indirgeyenlerin en önemli teorik yayını karakterini taşıyor. Oysa bu, 1980 öncesi için doğru değildir. 1980 öncesinde yayınlanan *Birikim*, bazı sorunlu kavramsallaştırmalarına rağmen, esas olarak Marksist bir dergiydi. Özelliğini, o dönemde dünya ve Türkiye solu üzerinde büyük bir ağırlık taşıyan Sovyet ve Çin bürokrasilerinin Marksizm anlayışının dışına çıkma çabası oluşturuyordu. Derginin yayını 12 Eylül askerî diktatörlüğü ile birlikte son buldu. 12 Eylül dönemi sona erdikten yıllar sonra, 1989'da *Birikim* dergisinin yeni dizisi yayınlanmaya başladığında ise solda köprülerin altından çok su akmıştı. Dünyada 1989, Doğu Avrupa'nın bürokratik olarak yozlaşmış işçi devletlerinin toptan çöktüğü yıldı. Sovyetler Birliği, Gorbaçov'un yönetiminde kapitalist restorasyonun kapılarını zorluyordu. Çin ise Deng Şiao Ping yönetiminde bir yandan kapitalistleşirken bir yandan Tienanmen katliamını gerçekleştiriyordu. Sovyet Marksizmi ve Maoizm buharlaşmıştı. Türkiye'de ise solun büyük bölümü, eski *Birikim* dergisinin yayıncıları başta olmak üzere Marksizmden uzaklaşmış, sivil toplumculuğu, yani sol liberalizmi benimsemişti. Yeni *Birikim* bu yüzden '70'li yılların *Birikim*'inden çok farklı bir karakter taşır.

Terminoloji hakkında da kısaca bir şeyler söylemek yararlı olabilir. Yazıda kullanılan ve başlığa da yansıyan "siyasal iktisat" terimi, yaygın olarak kullanılan "ekonomi politik" teriminin Türkçeleştirilmesi yolunda bir çabadır. Çabanın gerekçesi yazının 3 no.'lu dipnotunda açıklanıyor. Ancak aradan geçen yıllarda "ekonomi politik" terimi yaygınlığını koruduğu için bu konuda ısrarlı değiliz. Öte yandan, bizim kullandığımız "siyasal iktisat" teriminin ya da bazen "politik iktisat" terimi-

nin de birçok Marksist tarafından kullanılmakta olduğunu görüyoruz. Bu terminoloji meselesini gelecek kuşaklar kararlaştıracak. Yazıyı bugün yayınlarken "siyasal iktisat" terimini kullanmaya devam edişimizin esas nedeni, bir ısrar değil, yazının orijinaline sadık kalma kaygısı. Zaten Türkçe veya dizgi bakımından açıkça yanlış olan bazı yerler dışında yazının orijinal haline dokunmadık.

İktisat bilimi son yıllarda önemli bir bunalımın içinde. Bu bunalımın belirişinde 1960'lardan bu yana süregelmekte olan bazı teorik tartışmaların önemi küçümsenemez; ama asıl belirleyici etmen, bir dünya sistemi olarak kapitalizmin kendisinin büyük bir bunalım dönemini yaşıyor olması. İki savaş arasının "Büyük Bunalım"ı, bilimin kendisini kapitalizmin acımasız gerçekliğine uyarlamak için yeniden biçimlendirmesine yol açmıştı. Bu dönemin ürünü olan Keynesçilik, 2. Dünya Savaşı sonrasında sermaye birikiminin hiçbir ana bunalımla karşılaşmadan sürdüğü bir bağlamda, üstelik "aşırı" yanları törpülenerek, resmî dogma niteliğini kazanmıştı. Yeni bir bilimle donanmış olan devletin artık kapitalizmin doğasını değiştirdiğine, dönemsel bunalımların geride kaldığına ilişkin inanç, tüm burjuva dünyasını olduğu gibi, iktisat bilimini de büyük bir rahatlığa ve kendine güvene boğmuştu. Ama 1960'lardan itibaren ilk işaretleri beliren bunalım, 1970'lerde bu düşler dünyasının paramparça olmasına yol açacaktı. Aniden, dünün dogmaları bugünün efsaneleri haline geliverdi. Keynesçilik "ölü bir köpek" gibi bir kenara itilirken, 1960'ların "meczubu" Milton Friedman, 1970'lerde "politikacıların düşüncelerini yöneten yaşayan iktisatçı" haline geldi.[1]

Burjuva biliminin içine sürüklendiği bu sarsıntının gülünç ve ciddi sonuçları var. Kapitalizmin bunalımından çok fazla bunalınca, önceki yıllarda iktisat biliminin özgüveninin ve küstahlığının simgesi haline gelmiş olan Paul Samuelson, ABD'de milyonlar satan bir haftalık siyasal dergide okurlarına Marx'ı tavsiye etmeye başladı. Ya da, emperyalist hiyerarşi içinde, ABD'ye bile ödünç verebilecek bir duruma gelen Federal Almanya'nın Başbakanı H. Schmidt, son aylarda, kimden ödünç aldığını açıklamadığı bir kavram kullanarak, Keynesçiliği "bayağı iktisat" olarak niteleyiverdi.[2] Ama bunlar

1 "... ister haklı olsunlar, ister yanılsınlar, iktisatçıların ve siyasal felsefecilerin düşünceleri genellikle sanıldığından çok daha etkilidir. Gerçekte dünyayı hemen hemen tümüyle bunlar yönetir. Kendilerini düşünsel etkilerden arınmış sanan eylem adamları genellikle ölü bir iktisatçının köleleridir". J.M. Keynes, *The General Theory of Employment, Interest and Money*, Macmillan, Londra, s. 383. Keynes'in yargısının buram buram idealizm koktuğunu eklemek bile gereksiz. Sadece iktisatçıların kimin "kölesi" olduğu sorusunu sormak bile, çerçeveyi parçalamak için yeterlidir.

2 ABD'nin uluslararası sermayesinin sözcüsü *Washington Post*'un bir muhabirinin şu satırları son yılların havasını yansıtması bakımından anlamlı: "Marx, Schumpeter ve öteki birkaç devin gözlemlemiş olduğu gibi, bunalım kapitalizmin doğasından gelen bir hastalıktır." *The Guardian Weekly*, v. 119, No. 18. Marx'ın bir "dev" olarak ilan edilmesinin tarihi çok kısa. Öte yandan, öteki devlerin kim olduğu sorusu bir yana, Schumpeter'in bunalımı kapitalizmin değil genel olarak sanayi üretiminin doğasından çıkarsadığını hatırlatmak yararlı olacak.

sadece ilginç belirtileri bunalımın: Daha ciddi sonuçlar da var. Bu bunalım, karmaşık bir süreç sonunda ortaya çıkan bir başka olguyla, yani Marksizmin elli yıllık durgunluğundan sıyrılarak yeniden canlanışı ile bir araya gelince, kapitalist topluma Marksizmin bakış açısının etkisi, Batı üniversitelerinin en sağlam duvarlarını bile aşarak yayılmaya başladı. Çeşitli ülkelerin özgül koşulları bu yayılma sürecine şüphesiz damgasını vuruyor: Marksist geleneğin henüz güdük olduğu ülkelerde, yeni akım "radikal" vb. adlar benimsiyor. Ama bu yeni etkinin, aldığı somut biçimler ne olursa olsun, bir **eğilim** olarak varlığı kuşku götürmez.

Bu sürecin özellikle İngilizce konuşulan ülkelerde, yarattığı bir yan etki de, Marksist olsun olmasın, birçok yazar ve teorisyenin sürekli olarak, "siyasal iktisat" (ekonomi politik) kavramını kullanmaları.[3] Her bağlamda, iktisat kelimesinin yerini siyasal iktisat deyimi ile dolduruyor bu kişiler. Örneğin, dün enflasyon iktisadı diyenler, bugün "enflasyonun siyasal iktisadı" yazıyorlar kitaplarının kapağına. Bunun iki, birbirine yakından bağlı anlamı var: Biri, geleneksel (neoklasik) iktisat biliminin analizlerinde siyasal süreç ve ilişkilerden tümüyle soyutlamasından, bunları alanının dışında bırakmasından kaynaklanıyor. Bunalım içinde emperyalist sermayeler arasındaki çelişkilerin ve sınıf mücadelelerinin keskinleşmesi, bu soyutlama işlemini, gerçek dünya hakkında herhangi bir gözlem yapmak isteyen teorisyen için yırtılıp atılması gereken bir ateşten gömlek haline getiriyor. Dolayısıyla, siyasetin ve sınıfların zorla kovuldukları iktisat biliminin kalesine yeniden ve zaferle girmelerinin bir ürünü bu yeni eğilim. İkinci neden yine sınıf mücadelesinin gelişme biçimleriyle ilgili ama burada girilemeyecek kadar karmaşık; sosyal demokrasinin gelişmiş kapitalizmde, özellikle bunalım çerçevesinde, kazandığı önemle ilgili. Bu yeni siyasal ve ideolojik bağlamda, neoklasik iktisadın ve Friedman okulunun parasalcılığının gericiliğini bir ilericilik maskesiyle değiş-tokuş etmek isteyen "liberal" bilim adamları, "siyasal iktisat" kavramını bu ilericiliklerinin bir simgesi olarak kullanıyorlar.

Nedenleri ne olursa olsun, "siyasal iktisat" kavramı yeniden geçer akçe niteliğini kazanıyor Marksizmin dışında. Bu, uzun yıllardır süregelen başka bir eğilimle bir araya gelince garip bir durum çıkıyor ortaya: Burjuva biliminin "iktisat" terimini benimsemesinden sonra Marksizm de kendi yaklaşımını "siyasal iktisat" olarak nitelemekte bir zarar görmemişti yirminci yüzyılda. Dolayısıyla burjuva iktisadı, "siyasal iktisat" terimine bir buçuk yüzyıl sonra

---

3 ABD'de bu bazan eski terimin ("*political economy*"), burjuva biliminin aşısıyla soysuzlaşmış bir biçiminin ("*political economics*") benimsenmesi biçiminde oluyor. Burada, bu metinde neden Türkçede yaygınlık kazanmış "ekonomi politik" yerine "siyasal iktisat" teriminin kullanıldığını kısaca açıklamak uygun olur. "Ekonomi politik" terimi sıfat ile isim arasında Türkçenin değil Fransızcanın kurallarına uygun bir sıralanmaya dayanır. Bu yüzden de bu yabancı dille yakınlığı olmayanlar için kafa karıştırıcı olmaktan başka bir erdemi yoktur.

yeniden sahip çıkmaya kalkışınca ortaya **ilk bakışta** sadece terminolojik olan yeni bir sorun çıkıyor: Bu “siyasal iktisat”, kapitalizmin analizinde Marksist yaklaşımı mı belirtecek, yoksa burjuva yaklaşımını mı?[4]

Bu terminolojik soruna bir ikincisini katmak mümkün. Marx’ın hayatı boyunca yayınlanmış eserleri arasında iki tanesi, kapitalist üretim tarzının bütünsel olarak incelenmesine ayrılmış: 1859 yılında yayınlanan *Siyasal İktisadın Eleştirisine Bir Katkı* ve birinci cildi 1867 yılında yayınlanan *Kapital.* Bu ikinci, temel eserin alt başlığı da *Siyasal İktisadın Eleştirisi.* Marx’ın her iki eserini de siyasal iktisadın bir eleştirisi olarak nitelemesi bir rastlantı olamaz. Ne de buradaki eleştirinin sadece o güne kadar geliştirildiği biçimi altında siyasal iktisada yönelik olduğu düşünülebilir. *Kapital* kadar temel, üzerinde onca yıl çalışılmış, bir üretim tarzını bütün ayrıntılarıyla inceleyen bir eserin **sadece** bir düşünce okulunun yani klasik siyasal iktisadın eleştirisine hasredildiğini kabul etmek imkânsız. O zaman, bu “eleştiri” kavramını gerçek teorik ve pratik boyutları içinde anlamaya çalışmak gerekli. Ancak bu araştırmanın sonucunda, Marx’ın eserinin “siyasal iktisat” denen bilimle ilişkisi doğru biçimde kavranabilir.

Gerçekte, yukarıda sözü edilen yeni teorik durumda ortaya çıkan karışıklık, daha genel bir açıdan bakıldığında hiç de yeni değil. Marx’ın kapitalizm analizinin başka iktisadi düşünce okullarıyla karıştırılması ilk kez olmuyor: *Kapital* yayınlanalı beri, Marx’ın teorisini çeşitli başka iktisat teorileriyle özdeşleştirme eğilimi sürekli olarak var olmuştur. Önce klasik siyasal iktisata özümlenmiştir Marx’ın eseri. Burjuva iktisadı, burada girilemeyecek nedenlerin etkisinde, klasik iktisatın temelini oluşturan emek-değer teorisinden kopunca, kendisi de genel bir anlamda bir emek-değer teorisi sayılabilecek olan Marksist yaklaşım, Schumpeter’den Samuelson’a dek birçok burjuva iktisatçısı tarafından klasik teorinin bir alt başlığı, bir dipnotu olarak ilan edilir. İşin ilginç ve acıklı yanı, neoklasik iktisadın egemenlik döneminde başlayan bir eğilimle, birçok Marksistin de bu özdeşleştirmenin terimlerini olduğu gibi kabullenmeleri: Batı’da bir dönemde (ama artık değil) Marx’ın “iktisadi” düşünceleri konusunda rakipsiz birer otorite olarak kabul edilen Maurice Dobb, Ronald Meek gibi yazarlar bir “Ricardo-Marx” geleneğinden bile söz ederler giderek. Öte yandan, “Keynes devrimi”nin heyecanı ile Marx, Keynes’in bir öncüsü olarak kabul edilmeye başlanır. Ama Marx’ın belirli bir iktisat teorisine özümlenmesi yolundaki en ciddi eğilim ve çaba son on beş yıla aittir: Piero Sraffa’nın 1960’da yayınlanan ve daha sonraki yıllarda neoklasik teorinin eleştirisine temel olan kitabı *Production of Commodities by Means of Commodities*’de geliştirdiği tezlerden kalkan güçlü bir akım, Marx’ın kapitalizm analizini bu yeni yaklaşımla bütünleştirmeye ve gide-

4 “Burjuva bilimi” kavramından irkilenler için bu aşamada yazının geri kalan bölümlerini beklemelerini önermekten başka yapılabilecek bir şey yok.

rek Sraffacı teoriyi Marksizmin yeni biçimi olarak sunmaya çalışmaktadır. Oldukça karmaşık olan bu tartışmaya burada girmek mümkün değil. Ancak bu yeni tartışma bağlamında Marx'ın siyasal iktisatla ilişkisi yeni bir güncellik kazanmakta. Dolayısıyla, "siyasal iktisadın eleştirisi" kavramı Marksizmin teorik gündeminin acil bir maddesi. Aşağıda görüleceği gibi, **Marx'ın düşüncesinin özgüllüğü ancak bu kavram aracılığıyla tanınabilir**.

Klasik siyasal iktisat

İktisadî düşüncenin tarihinde klasik siyasal iktisadın özel bir yeri vardır. Sanayi burjuvazisinin yükseliş çağında, 18. yy. sonunda ve 19. yy. başında Adam Smith ve David Ricardo gibi iki büyük iktisatçının eserlerinde en olgun biçimine kavuşan bir düşünce tarzıdır bu. Klasik siyasal iktisadı öbür burjuva iktisat teorilerinden farklılaştıran ayırıcı özelliği, kapitalist üretim ilişkilerinin kendini sunduğu yüzey biçimlerinin analiziyle yetinmemesi, bu ilişkilerin derinde yatan, özsel biçimlerini araştırmaya çabalamasıdır. Bu özelliği ile, tarihî olarak kendisini izleyen bayağı iktisattan (ve onun en gelişmiş biçimi olan neoklasik iktisattan) temel bir anlamda ayrılır.[5] Klasik siyasal iktisadın bu üstünlüğü göz önünde tutulduğunda, Marx'ın bilimsel olarak nitelediği bu düşünce tarzına yöneltiği eleştirilerin, bayağı iktisat için haydi haydi geçerli olacağı da anlaşılır.

Klasik okulun bu çabası Adam Smith ile Ricardo'nun eserlerinde farklı biçimlerde ortaya çıkar. Burada şüphesiz bu düşünürlerin eserlerini ve ikisi arasındaki farklılıkları ayrıntılarıyla ele almaya imkân yoktur. Dolayısıyla, her iki yazar da klasik iktisadın kapitalizme bakış tarzını belirleyen yönleri ile kısaca ele alınacaktır.

Smith, kapitalist toplumun iktisadi anatomisinin incelenmesine meta üretiminin temel kavramlarını (iş bölümü, mübadele vb.) araştırarak girer. Baş eseri ve iktisat biliminin ilk sistematik ürünü olarak kabul edilen *Ulusların Serveti (The Wealth of Nations)* adlı kitabının ilk dört bölümü, bu kavramlara ayrılmıştır. Smith'in bu analizi bir anlamda, günümüze kadar tüm burjuva iktisadının çerçevesini belirleyen bir ön kabulün mantıki temelini attığı için son derece önemlidir.

5 "İlk ve son kez belirteyim ki, klasik siyasal iktisat ile kastettiğim, burjuva üretim ilişkilerinin görünürdeki çerçevesi içinde debelenmekten öteye gidemeyen, bilimsel siyasal iktisadın çoktan beri geliştirmiş olduğu malzemeyle geviş getirip duran ve burjuvazinin ayak işlerine yetişmek amacıyla en yüzeysel olgulara bu malzeme içinde akla yakın açıklamalar arayan bayağı iktisada karşıt olarak W. Petty'nin döneminden bu yana, üretim ilişkilerinin gerçek içsel çerçevesini araştırmış olan tüm iktisatçılardır. Bayağı iktisatçılar ise, bütün bunların yanı sıra, burjuva üretim ajanlarının, kendilerine mümkün dünyaların en iyisi gibi gelen dünyaları konusunda sahip oldukları rahat ve sığ kavramları, cafcaflı bir biçimde sistemleştirmekle ve sonsuz gerçekler olarak ilan etmekle yetinirler." K. Marx, *Capital*, Penguin basımı, 1976, s. 174n (Türkçesi: *Kapital*, (Mehmet Selik çevirisi) c. 1, k. 1, Odak Yayınları, Ankara, 1974, s. 142n).

Analizin odak noktası iş bölümü ile mübadele arasındaki ilişkidir. Smith'e göre mübadele, yani üreticilerin ürünlerini karşılıklı olarak değişmesi, insan doğasındaki belirli eğilimlerin bir sonucudur: İnsanın her faaliyetini iletişim ve mübadele çerçevesinde gerçekleştirme yolunda bir eğilimi vardır. Takas ve mübadele eğilimi, işte bu doğal eğilimin iktisadi faaliyet alanında aldığı özel bir biçimden ibarettir.

Böylece mübadele ile iş bölümü arasında zorunlu bir bağıntı kurulmuş, birincisi ikincisinin gerekli koşulu haline getirilmiş olmaktadır. Smith'in bu analizinin vargısı açıktır: Üretici güçlerin belirli bir gelişme aşamasında ortaya çıkan iş bölümünün var olduğu her yerde mübadele de zorunlu olarak var olacağından, meta üretimi ve onun en gelişmiş biçimi olan kapitalist üretim tarzı sonsuza dek varlığını sürdürecektir. Bu, tüm burjuva iktisadının temel ön kabulüdür.

Bu şekilde tanımlanan bir teorik alan içinde Smith iki soruya cevap arar: Birinci soru, mübadele içinde malların birbirlerine karşı değerlerinin belirlenmesiyle ilgilidir. Bu soruya Smith'in getirdiği cevap oldukça karmaşıktır: Bir ilk adım olarak değeri, malların üretimi için gerekli emek miktarıyla ilişkilendirdikten hemen sonra, bununla özdeş olduğunu düşündüğü bir ikinci ölçütü de paralel olarak geliştirmiştir: bir malın "emrettiği", yani satın alabildiği emek miktarı. Bu iki kavram arasındaki ilişki ve çelişkinin niteliği ne olursa olsun, asıl önemli olan Smith'in analizinin sonunda, her iki ölçütün de kapitalist toplumda geçerli olmadığına karar vermesi ve başlangıçtaki emek-değer teorisinin yerine maliyetler tarafından belirlenen bir doğal fiyat teorisini benimsemesidir.

İkinci soruya gelince, Smith'in asıl amacı şüphesiz bu soruyu çözmektir. Bu soru toplumsal ürünün artışının (yani günümüz iktisadının deyimiyle büyümenin) açıklanmasıyla ilgilidir. Smith'in bu soruya getirdiği cevap, ayrıntılarından arındırılarak, sermaye birikiminin kapitalist toplumda toplumsal ürünün artışının gerekli koşulu olduğu biçiminde özetlenebilir. Sermaye birikiminin gelişimini belirleyen ise toplumun "üç büyük sınıfı" (kapitalistler, işçiler ve toprak sahipleri) arasındaki bölüşümdür: Bu bölüşüm içinde kapitalistlerin payı olan kâr, birikimin tek kaynağını oluşturduğundan, kâr oranının gelişimi toplumun bir bütün olarak geleceği konusunda belirleyici bir yer kazanmaktadır. Bu cevap çok önemlidir: Burada, sermaye birikimi ve bunun kaynağı olan kâr, kapitalist toplumun hayat sürecinin merkezi olarak ortaya çıkmakta, aynı zamanda tüm toplumun "genel çıkarı" ile kapitalistin "özel çıkarı"nın özdeşliği ilk kez "bilimsel" olarak gösterilmektedir.[6]

---

6 Bu "özdeşlik" burjuva ideolojisinin en güçlü ögelerinden biridir. Çok uzağa gitmeden, günümüz Türkiye'sinde "sanayileşme" adı altında, sınıfsal ilişkilerden bağımsız bir görünüm altında bir amaç olarak sunulan süreç, gerçekte sermaye birikiminin önündeki engelleri yıkarak daha hızlı

Ricardo'nun teorisi Smith'in analizi bıraktığı noktadan kalkar. İki anlamda: Birincisi, Ricardo'nun sorunsalını belirleyen, Smith'in kurduğu çerçeve ve vardığı sonuçlardır. Çağının tüm iktisatçıları gibi Ricardo, teorik alanını Smith'ten olduğu gibi devralır. Smith'in kapitalist toplumun doğası, iş bölümünün önemi ve mübadeleyle zorunlu bağları konusundaki tüm önermeleri Ricardo için birer varsayımdır; bunlar hakkında en ufak bir soru dahi sormaz Ricardo. Bu genel çerçeve içinde Smith'in büyüme ile sermaye birikimi, bu sonuncusu ile kâr arasında kurduğu ilişkiye de olduğu gibi katılır. Onun da temel sorunsalı toplumsal ürünün sınıflar arasında bölüşümü ile büyüme arasındaki ilişkidir. Ne var ki, Smith/Ricardo ilişkisinin ikinci yönü burada ortaya çıkar: Smith, bölüşümün sermaye birikimi üzerindeki belirleyici etkisini tutarlı bir biçimde açıkladığı halde, sermaye birikimi sürecinin bölüşüm üzerindeki etkisini analiz edememiştir. Oysa birikim süreci içinde bölüşümün gelişmesinin kendi kurduğu teorik çerçeve içindeki önemi açıktır: Kâr oranının zaman içindeki devinimi kapitalist toplumun tüm hayat sürecini belirler bu teorik çerçevede. Ricardo'nun sorunsalı işte Smith'teki bu boşluğun yerini doldurmaya yönelir: Teorisinin baş sorunu, birikim içinde bölüşümün ve özellikle de kâr oranının gelişimini incelemektir. Başeseri *Siyasal İktisadın ve Vergilemenin İlkeleri*'nde *(Principles of Political Economy and Taxation*, ilk basımı 1817) bu ana sorunsalını ünlü bir bölümde şöyle dile getirir Ricardo: "... toplumun değişik dönemlerinde, yeryüzünün toplam ürününün, rant, kâr ve ücretler adı altında, ... sınıfların her birine verilecek olan oranları köklü olarak değişecektir ... Bu dağılımı düzenleyen yasaları belirlemek Siyasal İktisadın ana sorunudur."[7]

Bu bölüm, siyasal iktisadın sorunsalını, en olgun biçimini aldığı iktisatçının kaleminden sergilediği için son derece önemlidir. Aşağıda, siyasal iktisadın eleştirisi kavramının araştırılmasında bu noktanın önemi ortaya çıkacaktır.

Kapitalist toplumda bölüşümün incelenmesi, siyasal iktisadın alanına son derece önemli bir ikinci ögenin, değer teorisinin de katılmasını zorunlu kılar.[8] Bunun nedeni, bu toplumda sınıflar arasında her türlü iktisadi ilişkinin metaların mübadelesi yoluyla kurulması yani metaların değerleri üzerinde temellenmesidir.

---

bir biçimde gelişmesinin ideolojik ifadesinden başka bir şey değildir.

7 *Principles of Political Economy and Taxation*, Penguin, Harmondsworth, 1971, s. 49.

8 Sraffa'nın getirdiği yeni bir Ricardo yorumu, Ricardo'nun daha erken bir eserinde (*Essay on Profits* - Kârlar Özerine Bir Deneme, 1815) bölüşümü değer sorununa girmeden analiz ettiğini ileri sürer. Burada bu konunun tartışılmasına girilmeyecektir. Sraffa'nın yorumu için bkz. "Introduction", *The Works and Correspondence of David Ricardo*, c. 1, Cambridge University Press, Cambridge, 1950.

Değer teorisi, Ricardo ile Smith'in ikinci ayrılık noktasını oluşturur: Ricardo, Smith'i tutarsızlıkla suçlayarak kendi analizini bir malın değerinin üretimi için harcanan emek miktarı tarafından belirlendiği önermesi üzerine yerleştirir. Bu önermenin önemi açıktır: Ricardo, malların birbirlerine karşı değerini açıklarken, fiyat oluşumunu kapitalistlerin algıladığı biçimler içinde araştırmaktan kaçınmaktadır. Kapitalist açısından malının fiyatı, üretim için gerekli parasal maliyetlerin üzerine toplumda geçerli olan ortalama kâr oranının eklenmesi yoluyla belirlenir. Oysa Ricardo, fiyatı bu verilmiş yüzey biçimi içinde olduğu gibi almaz: Malların birbirlerine karşı göreli değerlerinin üreticilerin üretim içinde harcadıkları emek miktarlarıyla belirlenimini temel alır. Bu, siyasal iktisadı, kapitalist toplumu yüzeyde görünen kategoriler aracılığıyla anlamaya çalışan bayağı iktisata göre üstün kılan özelliktir. Buna karşılık, Ricardo için malların üretimi için gerekli emek ile malların değeri arasındaki bu ilişki bir **varsayımdır**. Değer ile emeğin ilişkisi hiçbir zaman araştırılmaz, doğrudan doğruya bir postüla olarak kabul edilir. Bu postülanın ardında yatan gerçekliği açıklayabilecek bir akıl yürütmeye siyasal iktisat çerçevesinde rastlamak mümkün değildir.

Marx'ın eleştirisine giriş

Adam Smith ve Ricardo'da en önemli temsilcilerini bulan klasik siyasal iktisat ile Marx'ın eseri arasında önemli yönlerden bir süreklilik ilişkisinden söz edilebilir. Marx, bir anlamda, kapitalist üretim tarzının analizini, klasik siyasal iktisadın **içsel sınırları** dolayısıyla durduğu noktadan kalkarak gerçekleştirmiş ve bu okulun teorik yaklaşımını mantıki sonucuna götürmüştür.[9] Iktisadi düşünce tarihinin bütünü göz önüne alındığında, bu gerçek daha da belirgin olarak ortaya çıkar: Emek-değer teorisi Smith ve Ricardo'dan geçerek Marx ile birlikte doruğuna yükselir ve bu andan sonra burjuva iktisadı tarafından tümüyle terk edilir. Bu durum, Marx'ın siyasal iktisadın eleştirisinden klasik teorinin bazı eksik yönlerinin sağlam bir mantıki süzgeçten geçirilerek düzeltilmesini anladığı yolunda bir görüşe temel olmuştur. Bu görüş şöyle de formülleştirilebilir: Klasik iktisadın teorik çerçevesi geçerlidir (emek-değer teorisi, sınıflararası bölüşüm mücadelesi vb.); ama bu teorik çerçeve içinde vardığı bazı **sonuçlar** yanlıştır. Marx işte bu yanlışları eleştirmiştir.

Marx'ın gerek Smith'in gerekse Ricardo'nun eserinde bulduğu teoriyi birçok özgül yönü dolayısıyla eleştirdiği doğrudur. Para konusunda, rant konu-

9 Marx, *Kapital*'in ikinci Almanca basımı için yazdığı sonsözde Rus yazar N.I. Ziber'in şu yargısını onaylayarak aktarır: "Daha 1871'de Kiev Üniversitesi siyasal iktisat profesörü N.I. Ziber benim değer, para ve sermaye teorimin ana çizgileriyle, Smith-Ricardo öğretisinin zorunlu bir gelişimi olduğunu göstermişti." *Capital*, a.g.y., s. 99. (Türkçesi: *Kapital*, a.g.y., s. 45).

sunda, sermayenin ögeleri konusunda, emek/emek gücü ayrımı konusunda ve daha birçok konuda Marx, klasik iktisadın analizlerini yetersiz bulur, bu analizlerin yerine yenilerini önerir. Bütün bunların ötesinde, değer ile üretim fiyatı arasında, artık değer ile kâr arasında geliştirdiği ayrımla, klasik değer teorisinin yalpalamalarını, yanılgılarını, kararsızlıklarını açık bir biçimde ortaya koyar ve aşar. Ne var ki, bütün bunları yapmakla, dolayısıyla emek-değer teorisini mantıki bir tutarlılığa, bütünlüğe kavuşturmakla birlikte, Marx klasik siyasal iktisadın temel çerçevesinin doğru olduğunu kabul etmez. Aksine: Marx'ın Smith ile Ricardo'da yarım kalanı tamamlayabilmesini, tutarsız olanı tutarlılığına kavuşturabilmesini **mümkün kılan**, kapitalist üretimin analizine onlardan çok değişik bir bakış açısı, köklü olarak farklı bir yöntem ile yaklaşmış olmasıdır.

Bu köklü farklılığın niteliğini anlayabilmek için işe siyasal iktisadın sorunsalını irdelemekle girişmek gerekir. Bu sorunsalın kapitalist toplumda malların değerinin oluşumu ve toplumsal ürünün sınıflar arasında bölüşümü tarafından belirlendiği yukarıda görülmüştü. Ne var ki, değerin ve bölüşüm kategorileri olan kâr, rant, ücret vb.'nin belirlenimini araştıran siyasal iktisat, bu kategorilerin kendilerinin niteliği üzerinde hiç düşünmez. Bunları **veri** olarak alır. Bunun nedeni, siyasal iktisatçıların kapitalist toplumun kategorilerini tarihî olarak belirlenmiş, geçici bir toplum türüne ait toplumsal biçimler olarak değil, **doğal biçimler** olarak düşünmesidir. Bir kez bu kabul edildiğinde bu biçimler genel, değişmez ve evrensel olarak geçerli bir nitelik kazanırlar. Dolayısıyla, siyasal iktisat açısından, bunların hangi tarihî koşullar altında ortaya çıkacakları ve varlıklarını sürdürebilecekleri bir sorun niteliğini taşımaz: Bunlar, kaçınılmaz olarak, siyasal iktisadın **teorik sorunsalının, araştırma alanının dışında kalacaktır**.

Marx'ın siyasal iktisada yönelttiği eleştirinin **başlangıç noktasını** kapitalist ilişkilerin **tarihîliği** oluşturur. Bu ilişkiler ve bu ilişkilerin teorik ifadesi olan kategoriler belirli tarihî koşullar altında ortaya çıkar ve geçmişteki tüm öteki ilişkiler gibi, ancak bu tarihî koşullar altında geçerlidir: Bu koşullar ortadan kalktığında kapitalist toplumsal ilişkiler de yerini yeni ilişkilere bırakır. Kısacası, Marx, siyasal iktisadın, kapitalizmi tarihî geçerliliği sınırlı olan bir **üretim tarzı** olarak anlayamamasını eleştirmekle başlar işe.

Siyasal iktisadın eleştirisi kavramının içeriği genellikle bu başlangıç noktasıyla sınırlanmıştır: Bu anlayışa göre, Marx, kapitalist üretim tarzında geçerli olan kategorilerin evrensel değil tarihî olduğunu göstermiştir. Siyasal iktisattan ayrıldığı nokta budur. Bu görüş, Marx'ın eleştirisini bu eleştirinin başlangıç noktasına indirgediği için siyasal iktisadın eleştirisi kavramını gerçek ve en önemli boyutları içinde kavrayamaz.

Kavramın gerçek içeriğini geliştirmeye geçmeden önce, bu başlangıç noktasının önemli bir yönüne dikkati çekmek gereklidir. Klasik siyasal iktisadın, özellikle de bu okulun tarih bilinci en gelişmiş üyesi olan Adam Smith'in, kapitalizmin insanlık tarihinin ta başlangıcından itibaren geçerli olduğunu ileri sürebileceğini düşünmek mümkün değildir. Kaldı ki, bu tür bir yanılsamanın, kapitalizmin hemen hemen evrensel biçim haline geldiği günümüz dünyasına karşıt olarak, bu üretim tarzının toplumsal hayatı yeni yeni ele geçirdiği, bu süreç içinde sürekli olarak eski toplumsal biçimlerle yüz yüze geldiği bir çağda ortaya çıkması çok güçtür. Gerçekten de, klasik siyasal iktisadın teorik öncüllerini geliştiren Smith, insanlığın geçimini sağlama tarihinde dört ayrı aşamadan geçtiğini belirtir: avcılık, çobanlık, tarım ve ticaret.[10] Kapitalist toplum, iktisadi faaliyetin bu dördüncü türünün geçerli olduğu bir toplumdur. Smith'in deyişiyle, her insanın bir dereceye kadar bir "tüccar", toplumun ise gerçek anlamıyla bir "ticari toplum" haline geldiği tarihî aşama.[11] Böylece, ilk bakışta, Smith'in kapitalizmi insanlığın üretim faaliyetinin doğal ya da evrensel biçimi olarak kabul etmediği söylenebilecektir. Ricardo'ya gelince, bu yazarın değer teorisini tümüyle Smith'in kurmuş olduğu teorik çerçeve içine yerleştirmiş olduğu yukarıda belirtilmişti. Ricardo'nun bu genel çerçeveden burada ayrıldığını düşündürecek bir belirti yoktur. Kaldı ki, o da aynen Smith gibi bir "ilkel toplum" soyutlamasına başvurmuştur, kapitalist topluma karşıt olarak.

Bu gerçekler göz önünde tutulduğunda Marx'ın siyasal iktisat eleştirisinin daha baştan bir yanılgıdan kaynaklandığı, eleştirinin temelinin ortadan kalktığı düşünülebilir. Görünüşe bakılırsa, siyasal iktisat, kapitalizmi öbür üretim tarzlarının yanı sıra, onlarla aynı statüde özgül bir üretim tarzı olarak görmüş ve analiz etmiştir. Bu görünüş bazı yazarların klasiklerde emek-değer teorisinin varlığını bir tür tarihî maddeciliğe bağlamalarına bile yol açmıştır: Örneğin, Meek, Smith'in sadece emek-değer teorisinin değil, tarihî maddeciliğin de temelini attığını ileri sürmüştür.[12] Maddeci tarih anlayışı Marx'ın düşünce tarihindeki en özgül katkılarından birini oluşturduğuna göre eğer bu görüş mantıki sonucuna götürülürse, A. Smith'in Marx öncesi bir Marksist statüsünü kazanması gibi bir paradoksa da yol açabilir.

Gerçekte bu anlayış Marx'ın siyasal iktisat eleştirisinin yanlış bir biçimde yorumlanmasının basit bir ürünüdür. Klasik iktisatçıların kapitalizm öncesinde insanlığın üretim faaliyetlerinin başka biçimler altında sürdürülmüş

---

10 A. Smith, *The Theory of Moral Sentiments* (1758), c. 1., s. 23. Aktaran A. Skinner, "Introduction", *The Wealthof Nations*, Penguin, 1973, s. 21. Bu ayrım Smith'in de üyesi olduğu İskoç Tarihçi Okulu'nun genellikle kabul ettiği bir sınıflandırmaya dayanır.

11 *The Wealth of Nations*, a.g.y., s. 126.

12 R. Meek, "The Scottish Contribution to Marxist Sociology", *Economics and Ideology and Other Essays*, Chapman and Hill, 1967.

olduğu yolundaki görüşlerinin varlığını Marx hiçbir zaman yadsımamıştır. Eleştirisi bambaşka bir temelden kaynaklanır: Siyasal iktisatçıların yanılgısı, kapitalist ilişkilerin **insan doğasına uygun**, bu yüzden de evrensel ve sonsuz olduğu varsayımından kalkmalarıdır. Geçmişte başka tür üretim faaliyetleri, biçimleri var olmuş olabilir. Ancak bunlar bir yandan "erken ve azgelişmiş" bir aşamanın ürünüdür: Yani insanlığın ilkel bir aşamasına uygun düşer.

Bir yandan da, insanın tarih içinde kendini ağır ağır gerçekleştiren doğal eğilimlerine uygun olmadığı için yapaydır, geçicidir bu üretim aşamaları. Marx, siyasal iktisatçıların bu yaklaşımını şöyle özetler:

> İktisatçıların çok garip bir yöntemi vardır. Onlar için sadece iki tür kurum mevcuttur: yapay kurumlar ve doğal kurumlar. Feodalitenin kurumları yapay kurumlardır, burjuvazininkiler ise doğal kurumlar. Bu açıdan, iki tür din tanıyan dinbilimcilere benzerler: Onlar için de kendilerininkinin dışındaki tüm dinler insanların bir uydurmasıdır, ama kendi dinleri Tanrı buyruğudur... Yani, **tarih var olmuştur ama artık yoktur.**[13]

Böylece, siyasal iktisadın hangi anlamda "doğal" bir üretimi incelediği de anlaşılmaktadır. Başka üretim örgütlenmeleri, insan doğasına uygun olmadıkları, insan doğasında eğilim halinde var olan potansiyelleri karşılayamadıkları için ortadan kalkmışlardır. Ama "ticari toplum" insan doğasına uygundur: Bu yüzden de insanların evrensel ve sonsuz olarak bu ilişkiler içinde yaşamaları kaçınılmazdır.[14] Bu yaklaşımın en iyi örneği Adam Smith'in iş bölümünün gerekli koşulu olarak sunduğu mübadeleyi insan doğasındaki içkin eğilimlere bağlayarak, kapitalizmi ebedîleştirmesidir. Marx mübadele ile iş bölümü arasında kurulan bu ilişkiyi eleştirir.[15] Gelişmiş bir iş bölümü meta üretimi olmadan da var olabilir. İş bölümünün varlığında mübadelenin hangi tarihî koşullar altında ortaya çıkacağına aşağıda geri dönülecektir. Bu tarihî koşullar var olduğu içindir ki mübadele (meta üretimi) kapitalist üretim tarzının temel toplumsal biçimi olarak ortaya çıkar. Ama Smith, kapitalist toplumun bu özgül yönünü evrenselleştirir akıl yürütmesiyle. İşte Marx'ın siyasal iktisatta eleştirdiği anlayış budur: Kapitalizmi, tarihî olarak belirlenmiş, öbür üretim tarzlarıyla aynı statüde, onlar gibi belirli bir hayat süreci olan bir üretim tarzı olarak anlayamaması. Kapitalizm insanlığın

---

13 *Felsefenin Sefaleti*, Sol Yayınları, 1975, s. 126-127. Marx bu önemli bölümü *Kapital*'in bir dipnotunda yeniden aktarır. Bkz. *Capital*, I, s. 175n. Metindeki çeviri bu son eserden yapılmıştır (*Kapital*, a.g.y., s. 143n).

14 Klasik siyasal iktisadın "son büyük temsilcisi Ricardo, sınıf çıkarlarının, ücret ile kârın, kâr ile rantın çelişkisini safdil bir biçimde toplumsal bir doğa yasası sanarak, bu çelişkiyi nihayet (bilinçli olarak) araştırmalarının başlangıç noktası haline getirdi. Ama bu katkıyla birlikte, burjuva iktisat bilimi ötesine geçemeyeceği sınırlara varmıştı." *Kapital*'in ikinci basımına sonsöz, *Capital*, I, s. 96 (*Kapital*, a.g.y., s. 41).

15 "İş bölümü meta üretimi için gerekli bir koşuldur, ama tersi doğru değildir: Meta üretimi toplumsal iş bölümü için gerekli bir koşul değildir." *Capital*, I, 132 (*Kapital*, a.g.y., s. 89).

sürekli olarak yönelmek istediği ve doğasına uygun olduğu için hiç ayrılmayacağı bir durumdur siyasal iktisat için. Marx'ın Proudhon'u eleştirirken yazdığı şu satırlar tüm siyasal iktisada bakışı için geçerli sayılabilir:

> Böylece siyasal-iktisadi kategorileri gerçek, geçici, tarihî toplumsal ilişkilerden çıkarsanmış soyutlamalar olarak düşünmek yerine, Bay Proudhon, mistik bir altüst etme işlemiyle, gerçek ilişkilerde bu soyutlamaların ete kemiğe bürünüşünden başka bir şey bulamamaktadır. Bu soyutlamalar ise, dünyanın başlangıcından beri Tanrı Baba'nın bağrında uyuyakalmış formüllerdir.[16]

Siyasal iktisadın eleştirisi

Kapitalist toplumun kategorileri, siyasal iktisat çerçevesinde olduğu gibi doğal kategoriler olarak görüldüğünde bilim için bir sorun oluşturmaz. Oysa aynı kategoriler, başka bütün üretim tarzlarının kategorileri gibi tarihî olarak belirlenmiş, geçici kategoriler olarak görüldüğünde bilimsel analiz için ortaya yepyeni bir sorun çıkar. Eğer bu kategoriler ancak belirli bir tarihî koşullar demeti altında geçerli ise, bu tarihî koşulların, bu özgül ilişkilerin anlaşılması teorik açıdan **öncelik** kazanır. Bu ilişkilerin birer özgül tarihî biçim olarak anlaşılmasından önce ve bağımsız olarak toplumsal hayatın bu ilişkiler çerçevesinde nasıl devindiğini anlamak imkânsızdır. Bu durumda, siyasal iktisatçılar için birer **varsayım** olan toplumsal biçimler, Marx için **sorunun kendisi** haline gelir. Engels'in deyişiyle, ötekilerin "bir **çözüm** gördüğü yerde (Marx) bir **sorundan** başka bir şey görmemiştir."[17]

Siyasal iktisadın eleştirisi kavramının gerçek anlamı burada yavaş yavaş ortaya çıkmaktadır. Bu kavramı, Marx'ın kapitalizmin tarihîliğini vurgulamasıyla sınırlamak, sorunu son derece eksik koymak demektir: Siyasal iktisadın eleştirisi bunun **ötesine** gider. Bu eleştiri açısından gerekli olan, kapitalist toplumun ilişkilerinin ve bu ilişkilerin birer ifadesi olan kategorilerin **araştırmanın temel konusu** haline getirilmesidir.[18] Bilim, sadece değerlerin oluşumunu ve bölüşümü anlamaya çalışmakla yetinemez, klasik sorunsalda

---

16 "Annenkov'a mektup", 28 Aralık 1846, K. Marx/F. Engels, *Lettres sur "le Capital"*, Editions Sociales, 1964, s. 32.

17 F. Engels, "Préface", *Le Capital*, c. 2., Bölüm 1, Editions Sociales, 1974, s. 21.

18 Bu anlamıyla siyasal iktisadın eleştirisine Marx henüz 1844'te kaleme aldığı fakat ancak 1932'de yayınlanan *İktisadî ve Felsefi Elyazmaları*'nda girer ilk kez. Bu gençlik eserinde eleştirinin temeli büyük bir açıklıkla atılır ve Marx'ın teorik tasarımının programı çizilir: "Siyasal iktisat özel mülkiyet gerçeğinden kalkar. Bu gerçeği açıklamaz. (Vardığı) yasaları anlamaz, yani bunların nasıl özel mülkiyetin doğasından ileri geldiğini göstermez... açıklaması gerekeni varsayar... Bizim şimdi özel mülkiyet, açgözlülük, emek, sermaye ve toprak arasındaki ayrılık... bütün bu yabancılaşma sistemi ile para sistemi arasındaki temel ilişkiyi kavramamız gerekiyor." "Economic and Philosophical Manuscripts", *Early Writings* içinde, L. Colleti (der.), Penguin, 1975, s. 322-323. (Türkçe kaynak: *1844 El Yazmaları*, çev. Murat Belge, Payel Yayınevi, İstanbul, 1969, s. 65-66.)

olduğu gibi. Amaç, söz konusu toplumsal ilişkilerin hangi tarihî koşullar altında var olabileceğini, varlıklarını hangi süreçler aracılığıyla sürdüreceğini ve hangi yeni koşullar altında yeni, farklı toplumsal ilişkilere dönüşebileceğini araştırmaktadır. Oysa kapitalist ilişkilerin tarihî varoluş koşullarının ne olduğu sorusunu bile sormayan iktisatçılar, sadece bu ilişkilerin varsayıldığı durumda ortaya çıkan **nicel** yasaları araştırmışlardır. İki yaklaşım arasındaki farkı ve siyasal iktisadın eleştirisinden ne anlaşılması gerektiğini en özlü biçimde Marx'ın kendisi şu bölümde ortaya koyar:

> Bizim bakışımız, kapitalist sisteme hapsolmuş oldukları için, kapitalist ilişkiler içinde nasıl üretildiğini görebilen, ancak bu **ilişkinin kendisinin** nasıl üretildiğini ve aynı zamanda kendi çözülüşünün maddi koşullarını nasıl yarattığını anlayamayan iktisatçılardan ... temel olarak farklıdır... Onların aksine, biz sermayenin hem nasıl ürettiğini hem de nasıl üretildiğini görmüş bulunuyoruz.[19]

Araştırma konusunun kendisindeki bu değişikliğin Marx'ın teorisi açısından sonuçları çok önemlidir. Smith ve Ricardo'da da var olan emek-değer teorisinin sorunsalı tümüyle değişmiştir böylece. Siyasal iktisatçıların değer teorisinin sorunsalı, göreli değerlerin oluşumu, toplumsal ürünün bölüşümü ve büyümesi çevresinde odaklaşır, bunlarla sınırlıdır. Marx'ın teorik alanı hem daha geniştir hem de odak noktası değişmiştir: Klasiklerin ilgilendiği sorunları terk etmemiştir Marx, sorunsalı o sorunları da içerir. Ama bu yeni sorunsalın asıl dikkati üretim ilişkilerinin üretimi ve yeniden üretimi üzerinde yoğunlaşmıştır. Sorun, doğan, gelişen ve yerini yeni bir üretim tarzına bırakacak olan bir tarihî bütün olarak kapitalizmi, kapitalizmin devinim yasalarını anlamaktır.[20]

Bu yeni sorunsal çerçevesinde düşünüldüğünde Marx'ın siyasal iktisat ile ilişkisi çok farklı bir ışıkta görülecektir. Artık söz konusu olan Marx'ın klasik iktisadın şu ya da bu yanını, örneğin rant teorisini ya da üretim fiyatı teorisini eleştirmesi, düzeltmesi değildir. Marx'ın sorguya çektiği, siyasal iktisadın olumsal, kusurlu bazı yönleri değildir, temel teorik çerçevesidir, araştırdığı konuyu anlamaya elverişli **bir bilim olarak statüsüdür.**[21]

Bu nedenle, Marx'ın teorisini, bütünü bir yana, **sadece değer teorisini** bile bir "iktisat teorisi" olarak sunmaya çalışanlar yanılmaktadırlar. Değer teorisinin konusu öncelikle birer özgül tarihî/toplumsal biçim olarak kapitalist ilişkilerin hayatıdır. Marx önce bu biçimlerin hangi tarihî koşullar al-

19 K. Marx, *Un chapitre inédit du Capital*, 10/18, Paris, 1971, s. 264. Vurgu sonradan. *Kapital*'in yayınlanmamış altıncı bölümü olarak bilinen bu çok önemli metin, birinci cilt Marx tarafından yayına hazırlanırken bir kenara bırakılmış, ancak 1933'te Almanca ve Rusça olarak yayınlanmıştır. İngilizce çevirisi ilk kez *Kapital*'in birinci kitabının Penguin basımı içinde yer almıştır (s. 949-1084).

20 E. Mandel, "Introduction", K. Marx, *Capital*, c. 1, Penguin, içinde, s. 12.

21 S. Veca, *Marx e la critica dell'economia politica*, Il Saggiatore, 1973, s. 48.

tında var olduğunu ve varlığını sürdürdüğünü araştırır: *Kapital*'in konusu her şeyden önce meta üreticileri arasındaki ilişkilerin (değer) ve kapitalistle ücretli emekçi arasındaki ilişkinin (sermaye) nasıl üretildiğini ve yeniden üretildiğini araştırmaktır. Bu araştırmanın temeli üzerinde kapitalist üretim tarzının devinim yasalarını inceler Marx: Amacı, tarihî olarak geçici bir nitelik taşıyan bu toplumsal biçimlerin çözülmesinin, yerini yeni biçimlere terk etmesinin koşullarını araştırmaktır. Göreli değerlerin (fiyatların) oluşumu, bölüşümün nicel belirlenimi, kapitalist ekonominin nicel büyüme hızı, kısacası iktisat biliminin asal konuları hep ikincildir Marx için. Şu anlamda ikincil: Bu belirlenimler, kapitalist üretim tarzının tarihî devinimini etkilediği sürece şüphesiz önemlidir. Ama bu önemleri kendiliğinden gelmez: Bu etmenler biçimlerin deviniminin, bir biçimden öbürüne geçişin temelini hazırladığı ölçüde Marx için önemlidir.[22] Bu yüzden Marx'ın bilimi, toplumsal ilişkilerin genel bilimidir. Bu, iktisadı kısmi olarak içine alan ama onu eleştiren, tek yanlılığını aşan bir bilimdir.

Bir örnek: Bir üretim ilişkisi olarak değer

Marx'ın değer teorisine getirdiği yeni sorunsalın tüm zenginliği içinde kavranması, ancak bu teori çerçevesinde gerçekleştirdiği derin analizin bütünü ile anlaşılmasından sonra mümkün olabilir. Teorinin bu sayısız boyutunun tek bir yazı çerçevesinde ele alınamayacağı açıktır. Buna karşılık, Marx'ın yeni yaklaşımı ile ne tür sorunların çözümüne yöneldiği ve bu sorunların siyasal iktisadın sorunlarından nasıl farklılaştığı da, Marx'ın kendi teorik yaklaşımı incelenmeden anlaşılamaz. Dolayısıyla burada, Marx'ın özgül yaklaşımının bir örneği olarak, tüm teorik yapısının **temel taşı** olan değer kavramı kısaca geliştirilecektir. Ancak bu kavramın Marx'ın teorisinin tüm zenginliği içinde tanınması için kesinlikle **yetersiz olduğu** vurgulanmalıdır. Belirtildiği gibi, bu sadece bir **örnek** olarak düşünülmüştür.

Soruna Marx'ın, siyasal iktisatçıların teorik çerçevesinin yanlışlığını ileri sürerken yaptığı bir gözlemle girmek yararlı olabilir: Marx, iktisatçıların bu temel boşluğunun nedenini kısaca "kapitalist topluma hapsolmuş" olmalarına bağlamıştır, yukarıda alıntıda.[23] Gerçekten, siyasal iktisadın sorununun temelinde, görüş alanının kapitalist toplumun biçimleriyle sınırlı olması

---

22 Marx'ın *Kapital*'in Almanca ikinci basımına yazdığı sonsözde bir yorumcudan onaylayarak aktardığı ("burada diyalektik yöntemden başka neyi anlatıyor ki?") şu bölüm soruna açıklık getirmektedir: "Marx için önemli olan araştırdığı olguların yasasını bulmaktır; ancak onun için anlam taşıyan, verilmiş bir tarihî dönem içinde kesin bir biçime ve karşılıklı bir bağıntıya sahip oldukları ölçüde, sadece bu olguları yöneten yasa değildir. Onun için çok daha büyük önem taşıyan, bu olguların değişimlerinin, gelişmelerinin, yani bir biçimden öbürüne, bir dizi bağıntıdan ötekine geçişlerinin yasasıdır" *Capital*, c. I, s. 100 (Türkçe kaynak: *Kapital*, a.g.y., s. 47-49).

23 Bkz. 19 no'lu dipnotun metni.

yatmaktadır. Oysa kapitalizmi insanlık tarihinin belirli bir aşaması olarak anlamanın ön koşulu, ilk aşamada analizin kapitalist üretim tarzının özgül koşullarından soyutlanması, bu üretim tarzının da kendinden öncekiler gibi **dışarıdan, eleştirel** bir bakış açısı ile incelenmesidir.[24] Bu yapılmadıkça, başlangıç noktasını oluşturan kapitalist biçimler tarih dışı, evrensel biçimler olarak algılanacak, kapitalist toplum özgüllüğü içinde tanınamayacaktır. Marx'ın bu eleştirel bakış açısına sahip olmasını mümkün kılan teorik temel, maddeci tarih anlayışıdır.[25]

Marksist anlayış dışındaki tüm öteki tarih görüşlerinin bir ortak yanı vardır: Tarihin belirleyici koşulları, süreçleri, faaliyetleri vb. konusundaki seçimleri belirli bir rastgelelik taşır. Başka bir deyişle, eğer belirli bir noktanın ötesine kadar zorlanırsa, bu görüşlerin temelinin araştırılmamış, sadece varsayılmış olduğu ortaya çıkar. Buna karşılık, Marx'ın maddeci anlayışı insanlık tarihinin her zaman var olan, mantıki ön koşullarını araştırır: Vardığı indirgenemez, kendisinden soyutlanamaz[26] temel, toplumsal üretim faaliyetidir. Tarihin varlığının ön koşulu olan insanlığın maddi yeniden üretimi, insanların doğayı mülk edinerek yeniden üretim araçlarını üretmelerini gerekli kılar. İnsanlık tarihinin bu gerekli koşuluna, tüm aşamalarının bu ortak yanına Marx "genel olarak üretim" adını verir. İnsanların doğayla zorunlu olarak girdikleri bu ilişki **gerçek** mülk edinme sürecidir. Bu sürecin tüm ögeleri, emek süreci, kullanım değerleri üretimi vb. **her toplumda zorunlu olarak vardır**.

Ne var ki, hiçbir tarihî dönem "genel olarak üretim"in analizi yoluyla açıklanamaz. Farklı toplumlarda bu sürecin aldığı biçimler çok farklıdır. Üreticiler birbirleriyle çok farklı ilişkiler içindedir. Toplumsal yeniden üretim sürecinin kendi gerekleri bile üretimin bu ilişkiler içinde aldığı **toplumsal biçimlere** bağımlı duruma gelir. Üretim tarzı kavramı işte bu toplumsal biçimlerin, üretici güçlerin belirli bir gelişme düzeyiyle birlikte oluşturduğu bir bütündür. Bir üretim tarzı olarak kapitalizm bu niteliğiyle insanlık tarihinin bir alt bölümüdür ve genel olarak üretimin özgül bir tarihî biçimi olarak anlaşılmalıdır.

Bu temel yaklaşım, Marx'ın kapitalizm analizinin her noktasına sinmiştir. Metanın ikiliğinden (kullanım değeri/değer) üretim sürecinin ikiliğine (emek

---

24 Marx'ın 1857 Önsöz'ündeki, çağdaş toplumun geçmişi anlamada bir anahtar olduğu yolundaki gözlemi (insan/maymun benzetmesi) yer yer yanlış anlaşılmıştır. Marx, orada, çok açık bir ifadeyle, ancak çağdaş toplumun özeleştirisinin başladığı yerde geçmişin de gerçek anlamıyla kavranabileceğini belirtmiştir. Böylece incelemenin başlangıç noktası bugünün toplumu değil, yarının toplumudur. Bkz. *Grundrisse*, Penguin, 1973, s. 105-106.

25 Bu teorik temelin kaynağında yatan sınıf bakış açısının önemi aşağıda ortaya çıkacaktır.

26 K. Marx/F. Engels, *The German Ideology*, International Publishers, 1969, s. 6-7. (Türkçe kaynak: *Alman İdeolojiisi*, çev. Selahattin Hilav, Sosyal Yayınlar, 1968, s. 37 vd.)

süreci/değerlenme süreci) tüm analiz, kapitalist üretim tarzını **aynı anda** hem genel olarak üretimin devamı hem de tarihî olarak özgül bir toplum olarak inceler. Ne var ki, buradaki amacımız açısından önemli olan Marx'ın bu yöntemle değer kavramına getirdiği açıklamadır. Marx'ın değer teorisinin temelinde de bu ikilik yatar: Yeniden üretimin toplumsal biçimi ne olursa olsun, her toplum, üyelerinin emeğini farklı üretim faaliyetleri arasında yeniden üretimin gereklerini karşılayacak biçimde dağıtmak zorundadır. Teknik iş bölümünün gelişmiş olduğu bir toplumda, eğer üretim için alınan kararlar merkezî bir eşgüdüme tâbi değilse, bu kararları alanlar birbirlerinden bağımsız davranıyorsa, yani **özel üretim** geçerli ise, bu üreticilerin emeklerinin toplumsal emeğin öbür bölümleriyle ilişkisi ancak ürünlerinin birer meta olarak, yani değerleri aracılığıyla eşitlenmesi yoluyla kurulabilir. Böylece, gelişmiş bir iş bölümü ile özel mülkiyetin bir araya geldiği kapitalist toplumda üreticilerin ürünlerini birer meta olarak mübadele etmeleri **gereklidir**. Değer, bu durumda, bireysel emeklerin kapitalist toplumda birbiriyle ilişki kurmasının özgül toplumsal **biçiminden** başka bir şey değildir. Kısacası değer, meta üreticisi topluma özgü bir **toplumsal ilişkidir**. Bu toplumda, Marx'ın deyişiyle, "birey toplumsal gücünü de, toplumsal bağını da cebinde taşır."[27]

Marx'ın değer analizinin bu niteliğiyle, klasik emek-değer teorisinin en olgun biçimini sunan Ricardo'nunkinden ne denli farklı olduğu açıktır. Daha önce de belirtildiği gibi, Ricardo emek ile değerin arasındaki ilişkiyi hiç araştırmamış, malın değerinin, üretimi için harcanan emek miktarınca belirleneceği önermesini teorinin bir **postülası** olarak kabul etmiştir. Burada emek ile değerin ilişkisi dışsaldır, iki kavram arasındaki içsel bağıntı hiçbir zaman araştırılmaz.[28] Marx'ta ise bu içsel bağıntı açıkça belirir: Toplumsal soyut emek, değerin içeriğidir (tözü), değer ise toplumsal emeğin kapitalist toplumda alması gerekli biçim. Marx siyasal iktisadın bu eksikliğini şöyle ifade eder:

> Siyasal iktisat gerçi değeri ve değerin büyüklüğünü, yetersiz bir biçimde de olsa, tahlil etmiş ve bu biçimlerin altında yatan içeriği keşfetmiştir. Ama, bu içeriğin neden bu özgül biçimi aldığı, yani emeğin neden değerde ve emek-zamanın ölçüsünün neden ürünün değerinin büyüklüğünde temsil edildiği sorusunu hiçbir zaman sormamıştır.[29]

---

27 *Grundrisse*, a.g.y., s. 157. Bu analizle birlikte, Smith'in iş bölümü ile mübadele arasında kurduğu zorunlu ilişki de ortadan kalkar; artık arada bir ikinci koşul vardır: özel mülkiyet. Özel mülkiyetin olmadığı bir toplumda emeğin toplumsallaşması çok farklı yollardan olur.

28 H. G. Backhaus, "Dialectique de la forme de la valeur", *Critiques de l'Economie Politique*, 18, Ekim-Aralık 1974.

29 *Capital*, s. 174. Marx bunun nedenini aynı sayfada bir dipnotta şöyle açıklar:"Emeğin ürününün değer-biçimi burjuva üretim tarzının en soyut ama aynı zamanda en evrensel biçimidir. ... Dolayısıyla, eğer bu biçimi toplumsal üretimin sonsuz doğal biçimi olarak alırsak, değer-biçiminin ve dolayısıyla daha öte gelişmeleri, yani para-biçimi, sermaye-biçimi vb. ile birlikte meta-biçiminin

Böylece siyasal iktisat çerçevesinde, doğal ve sonsuz olduğu için araştırılmayan değer kategorisi bilimin sadece çerçevesini, başlangıç noktasını oluşturur. Marx ise bu kategorinin **kendisini** araştırma alanının merkezine getirmiş, bir toplumsal üretim ilişkisi olarak hangi tarihî koşullar altında ortaya çıkabileceğini, çıkması gerektiğini göstermiştir. Bu, teorinin ilk adımında Marx'ın biliminin konusunun iktisat biliminin konusunun nasıl ötesine geçmiş olduğunu açıkça gösteren bir örnektir.

Kapitalist gerçekliğin eleştirisi

Bu ana kadar geliştirilen akıl yürütme, şu gerçeği açık olarak ortaya koymuştur: Siyasal iktisatçılar kapitalizmin, tarihî olarak geçici toplumsal biçimlerini sonsuz ve doğal ilişkiler olarak görmüşlerdir. Marx siyasal iktisadın bu yönünü eleştirirken, ana konusu bu toplumsal biçimler olan yeni bir bilim kurmuştur. Tartışma burada durdurulursa, siyasal iktisadın eleştirisinin iktisat biliminin kuramsal statüsünü sorguya çeken bir bilimsel eleştiri olduğu sonucu çıkarılabilir. Bu da kendi başına, son derece önemli bir sonuçtur: Marx'ın herhangi başka bir iktisadi düşünce okuluyla birlikte ele alınamayacağını kesin olarak gösteren bir sonuç.

Ne var ki, son derece önemli olmakla birlikte, bu sonuç siyasal iktisadın eleştirisi kavramını tüm zenginliği içinde temsil etmeye engeldir. Marx'ın eleştirisinin en az birincisi kadar önemli başka boyutları da vardır. Bu boyutların araştırılması, kavramın tüm belirlenimleriyle birlikte anlaşılması için gereklidir.

Bu yeni alana yaklaşırken, en iyi başlangıç noktası şu sorudur: Bayağı iktisatçılara karşıt olarak, "gerçek ve gizli" ilişkileri derinlemesine araştıran, bunları keşfetmesine ramak kalan siyasal iktisat, bu ilişkileri neden teorik olarak doğru bir biçimde formülleştirememiştir? Özellikle Ricardo gibi kusursuz bir bilimsel titizlik ve soğukkanlı bir mantıkla çalışan bir iktisatçı, neden çabalarında başarısızlığa uğramıştır? Maddeci bir anlayış, bu sorulara mutlaka bir cevap getirilmesini gerektirir: Bu yöntem, bilimsel teorilerin teorik eleştirisi ile yetinemez, bu teorilerin yerleştiği maddi çerçeveyi anlamak zorundadır. Eğer iki yüzyıl boyunca (Petty'den Ricardo'ya) bilimsel siyasal iktisat belirli sınırları bir türlü aşamamışsa, bunu iktisatçıların bireysel eksikliklerine bağlamak imkânsızdır; olayın toplumsal gerçeklikteki temelini araştırmak gerekir.

Bu soruya Marx'ın getirdiği cevabın temeli, siyasal iktisadın burjuva ideolojisi ile ilişkisine dayanır. Siyasal iktisat tüm bilimselliğine rağmen, burjuva

---

özgüllüğünü zorunlu olarak gözden kaçırırız." A.y., s. 174n. (Türkçe kaynak: *Kapital*, a.g.y., s. 141-142 ve 142n).

ideolojisinin sınırları içinde hapsolduğu, dünyayı bu ideolojinin bakış açısından kavramaya çalıştığı için kapitalist toplumun gerçek, özsel toplumsal ilişkilerine varamaz. Marx'ın deyişiyle, "klasik siyasal iktisat sorunların gerçek niteliğine karanlıkta sağa sola çarparak yaklaşır, ama bu niteliği hiçbir zaman bilinçli bir formülle ifade edemez. **Burjuva derisi içinde kaldığı sürece** bunu yapabilmesi imkânsızdır."[30]

Neden imkânsızdır? Yani burjuva ideolojisi, bir bilim olarak siyasal iktisadı neden sınırlamakta, kapitalist ilişkileri gerçek doğası içinde kavrayabilmesini engellemektedir? Bu soruya ancak, burjuva ideolojisinin kapitalist gerçekliğin kendisi ile ilişkisi araştırılarak cevap verilebilir. Siyasal iktisatın kapitalist ilişkileri anlayış biçimi burjuva ideolojisinin bir ürünüdür, ama bu ideolojik bakış açısının kendisi de kapitalist ilişkilerin yapısının bir sonucudur. Dolayısıyla, siyasal iktisadın temel yanılgıları, burjuva ideolojisinin yeniden üretiminin maddi temelini sürekli olarak yenileyen kapitalist gerçekliğin özgül doğasından kaynaklanır.

Kapitalist üretim ilişkilerinin burjuva ideolojisini sürekli yeniden üretmesini sağlayan, bu ilişkilerin niteliğidir. Bu niteliğin temeli ürünün meta biçiminde yatar. Kapitalist üretimde üreticilerin emeklerinin, ancak ürünlerinin eşitlenmesi yoluyla toplumsal bir ilişki içine girdiği, yukarıda değer kavramı incelenirken görülmüştü. Dolayısıyla, bu toplumda insanlar arasındaki ilişkilerin zorunlu olarak aldığı biçim, **metalar arasında bir ilişkidir**. Metalar arasındaki ilişkiler insanlar arasındaki ilişkilerin zorunlu bir dolayımıdır. Böylece metalar dünyası üreticiler açısından bağımsız, üzerinde egemenlik kurulamayacak bir nitelik kazanır. Bu egemenlik basit bir yanılgının ürünü değildir: Üreticiler, bu üretim tarzında, kendi ilişkilerinin ürünü olan metalar dünyasının **gerçekten** egemenliği altına girerler. Bu dünya, yani **piyasa**, tekil üreticilerin biçimsel bağımsızlığını ortadan kaldırır, onları kendine bağımlı kılar, egemenliğini her biri için "doğal bir yasa" biçiminde bütün ağırlığı ile duyurur.[31] Vurgulamakta yarar var: Burada sözü edilen, bireylerin ruh durumu ya da ideolojik bakış açısı ile ilgili bir olgu değil, toplumun örgütlenişi ile ilgili **nesnel** bir gerçektir.

Meta fetişizmi teorisi ile birlikte kapitalist gerçekliğin çok önemli bir yönü ortaya çıkar: Bu toplumda, üreticiler ürünlerinin egemenliği altındadır, özne

30 *Capital*, c. I., s. 682. Marx'ın siyasal iktisadın boşluklarını, iktisatçıların burjuva ideolojisine tutsak olmalarına bağladığı daha önce de görülmüştü. Bkz. örneğin 19 no'lu dipnotun metnindeki alıntı: "kapitalist sisteme hapsolmuş oldukları için…"

31 Bu analizi çok "metafizik" bulanlar, son yıllarda Alman demir-çelik kodamanı Krupp'un ya da Fransız dokuma kralı Marcel Boussac'ın "piyasa koşulları" karşısında içine düştükleri aczi göz önüne alırlarsa, burada kapitalist toplumun, boyu bosu ne olursa olsun, bütün bireyleri açısından geçerli olan bir yasasının sözünün edildiğini anlarlar. Şüphesiz aynı şey işçiler için de söz konusudur: bunalım anında, "piyasa koşulları" elvermediği için işçiler de ellerindeki tek metayı, emek güçlerini, satamaz hale gelebilirler. Bunun burjuva toplumundaki adı "işsizlik"tir.

ile nesne yer değiştirmiştir. Marx kapitalist toplumun bu özelliğine "altüst olma" adını verir. İlişkilerin bu "altüst" niteliği, ürünlerin üreticiler üstündeki egemenliği, insanlar arasındaki ilişkilerin özgül niteliğinin ürünlere, nesnelere atfedilmesine yol açar. Böylece, insanların dünyasına egemen olan ilişkiler nesneler arasında ilişkiler olduğundan, bu ilişkilerin **doğal** ilişkiler olduğu, bu ilişkilerin tâbi olduğu yasaların **doğal** yasalar olduğu inancı gelişir. Kapitalist toplumun özgül sonuçları, üreticilere doğal ve sonsuz gerçekler gibi görünür. Bu toplumun kaçınılmaz olarak sonsuza dek süreceği tartışılmaz bir gerçek niteliği kazanır. Kısacası, **kapitalist gerçeklik bu toplumun sonsuzluğunu tartışmasız kabul eden burjuva ideolojisini üretir ve yeniden üretir**.

Bilimsel araştırmaları, siyasal iktisadın fetişizme hapsolma yanılgısından metanın analizi aşamasında kaçınmasını mümkün kılmıştır. Siyasal iktisadın ayırıcı özelliği, metaların değerinde eşitlenenin üreticilerin emeği olduğunu görmesi, bunu tüm araştırmalarına temel yapmasıdır. Ne var ki, değer-biçiminin gelişmesiyle ortaya çıkan para-biçimi, sermaye-biçimi karşısında siyasal iktisat da, öbür tüm iktisat okulları gibi, kapitalist toplumun fetişist niteliğinin tutsağı olmuştur. Bunun en iyi örneği, bu okulun sermaye karşısındaki konumudur.

Kapitalist üretim tarzının ikili niteliği üretim sürecinde de belirir: Kapitalist üretim süreci hem bir emek süreci hem de bir değerlenme sürecidir. Bir emek süreci: Tarihin tüm dönemlerinde olduğu gibi kapitalist toplumda da üreticiler kullanım değerleri üretirler. Bir değerlenme süreci: Kapitalist toplumda üretimin amacı olan artık değer (kâr) üretimi, üretim sürecinin her şeyden önce sermayenin genişlemesini, eski değerine yeni bir değer (artık değer) katarak büyümesini sağlayan bir süreç olmasını gerektirir. Kapitalist üretim sürecinin bu ikili özelliği, yani sürecin bir emek süreci olmakla birlikte aynı zamanda dolayımsız olarak bir değerlenme süreci olması, değerlenme sürecinin her üretim tarzının zorunlu bir ögesi olduğu inancını yaratır. Daha özgül olarak, sermayenin artık değer elde edebilmesi için mutlaka üretim sürecini düzenlemesinin gerekliliği, bu süreç içinde işçiyi üretim araçlarıyla karşı karşıya getirir. Bu karşılaşma, artık değer çıkarımı için gereklidir: Burada üretim araçları, işçinin karşısında sermayeyi temsil eder. Böylece, sermaye ile ücretli emeğin ilişkisi zorunlu olarak üretim aracı biçimindeki metaların, nesnelerin dolayımından geçer.

Burada meta fetişizminin gelişmiş bir biçimi ortaya çıkmaktadır: "Sermaye fetişizmi" olarak adlandırılabilecek **nesnel** bir olgudur bu. Bu nesnel olgu, kapitalist topluma eleştirel bir gözle bakamayan bilinç açısından temel bir yanılgının kaynağı olur, bu yanılgıyı sürekli olarak yeniden üretir: Bu bakış açısı için, nesnelerin bu zorunlu rolü, sermayeyi doğal, kaçınılmaz ve

sonsuz bir kategori haline getirir. Sermaye bir üretim ilişkisi olmaktan çıkar, üretimin her toplumsal örgütleniş biçiminde zorunlu bir teknolojik ögesi niteliğini kazanır.[32] İşte siyasal iktisat bu yanılgıyı bilimsel olarak yeniden üretir: Burjuva ideolojisinin bu ögesi siyasal iktisadın da ayrılmaz bir ögesidir.

Burada, siyasal iktisadın burjuva ideolojisinin sınırları içinde kaldığı için kapitalist üretimi "altüst" olmuş biçimiyle algıladığı, bu üretim tarzını doğal biçimlerle özdeşleştirerek sonsuzlaştırdığı açık olarak ortaya çıkar. Dolayısıyla, Marx'ın siyasal iktisat eleştirisi bir yandan da **burjuva ideolojisinin bir eleştirisidir**. Ama bununla da yetinmez Marx: Burjuva ideolojisinde kapitalizmin "altüst" olmuş, doğallaştırılmış biçimde yeniden üretilmesinin temelinde kapitalist üretim tarzının kendisinin "altüst" olmuş niteliğinin yattığını gösterir. Siyasal iktisatın boşluğu bu üretim tarzının fetişist niteliğinin mantıki bir ürünüdür.[33] Böylece Marx'ın eleştirisi aynı zamanda **kapitalist gerçekliğin bir eleştirisidir**.

Sonuç

"Siyasal iktisat" teriminin kazandığı yeni yaygınlık Marksistler açısından fazla kaygı verici olmamalı. Marksizm yirminci yüzyılda kendini burjuva iktisat biliminden ayırmak amacıyla siyasal iktisat terimini benimsemiş olsa da, burjuva biliminin bu terimi yeniden mülk edinmeye çalışması karşısında terminolojik kargaşayı önleyecek başka yollar var. Çünkü siyasal iktisat zaten bir burjuva biliminin adı. (Bugünün "siyasal iktisadı", örneğin Ricardo gibi büyük bir iktisatçıyla karşılaştırıldığında ne derece siyasal, ne derece bayağı iktisat olabilir, o ayrı sorun). Marksist yaklaşımın adı ise dün olduğu gibi bugün de siyasal iktisatın eleştirisi olmalı. Şüphesiz, bir bilim adı değil bu. Ama Marksizm de sadece bir bilim değil. Yine de, ille Marksist bilim için bir ad aranıyorsa, burjuvazinin toplumsal bilimler arasında açtığı uçurumu reddeden Marksizm için genel bir ad bulunabilir. Ama bu terminolojik sorun kesinlikle ikincildir, önemli olan Marksizmin **neden** bir siyasal iktisat olmadığını belirlemek. Bu ise, "siyasal iktisadın eleştirisi" kavramının gerçek içeriğinin, tüm boyutlarıyla birlikte kavranması yoluyla yapılabilir ancak.

32 Günümüz iktisat düşüncesi de sermayeyi "üretilmiş üretim araçları" olarak tanımlarken aynı yanılgıyı başka biçimde tekrarlamakta, kapitalist üretimi genel olarak üretimle karıştırmaktadır.

33 "Emeğin toplumsal biçimlerinin sonuçları nesnelere, bu emeğin ürünlerine atfedilir; ilişkinin kendisi ortaya nesnelerin fantastik biçimini alarak çıkar. Bunun meta üretimi üzerine temellenmiş emeğin özgül bir niteliği olduğunu görmüş bulunuyoruz. ... Hodgskin bunda, sömürücü sınıfların hilesini ve çıkarlarını gizleyen öznel bir hayalden başka bir şey göremez. Sunuş biçiminin gerçek ilişkinin kendisinin bir sonucu olduğunu, ilişkinin sunuş biçiminin değil, tersine, bu sonuncunun ilişkinin bir ifadesi olduğunu anlayamaz." K. Marx, *Theories of Surplus Value*, III, Lawrence and Wishart, 1972, s. 295-296. (Alıntıda sözü edilen Hodgskin, Ricardocu sosyalist olarak bilinen ve işçilerin tüm ürünün sahibi olması gerektiğini savunan 19. yy. düşünce okulunun bir üyesidir.)

Bu yazının amacı bu kavramın üç boyutu olduğunu göstermekti: (1) Marx'ın yaklaşımı, siyasal iktisadın veya genel olarak iktisat biliminin kapitalist toplumu veya bu toplumun bir yönünü incelemek açısından yetersiz bir bilim olduğunu gösterir. Bu bilim doğru soruları sormadığı için doğru cevapları elde etmesi mümkün değildir. Marx'ın kendi eserinin sorunsalı iktisat biliminin sorunsalından çok farklıdır: Temel konusu üretim tarzının hayat sürecidir. Bu yüzden, Marx'ın eseri iktisat biliminin sınırları içinde ele alınamaz. (2) Marx için, siyasal iktisat bir burjuva bilimidir. Burjuva ideolojisinin önyargıları bu bilimin öncüllerini oluşturur ve bu bilim aracılığıyla bilimsel kılıkta yeniden üretilir. Burada "burjuva bilimi" kavramı, bu bilim çerçevesinde çalışanların ne kapitalistlerin paralı ajanları olduğunu ne de burjuva düzenini sürdürmeyi bilinçli olarak amaçladıkları anlamını taşır (şüphesiz, birçok durumda her iki ihtimal de güçlüdür). Burjuva bilimi kategorisi, bu bilimin gerçekliği anlama çabasında içsel yapısı gereği **burjuva ideolojisinin tutsağı** olması demektir. Siyasal iktisat burjuva ideolojisinin bilimsel ifadesi olduğu ölçüde, Marx'ın eseri aynı zamanda burjuva ideolojisinin bir eleştirisidir. (3) Burjuva ideolojisinin kapitalizmi algılayış biçimleri, kapitalist gerçekliğin kendisinin altüst olmuş doğasının bir ürünüdür. Dolayısıyla, Marx'ın siyasal iktisat eleştirisi, son olarak, bu fetişist gerçekliğin bir eleştirisidir.

Bilim ile toplumsal pratik arasına pozitivist bir anlayışla kesin, aşılmaz sınırlar yerleştiren bir bakış açısı için, bu eleştirinin farklı boyutları birbirinden bağımsız, kopuk gibi görünebilir. Ama insanlık tarihini bütünlüğü içinde anlamaya ve dönüştürmeye çalışan bir düşünce ve hareket için bu farklı boyutlar, teori/pratik diyalektik birliğinin ögelerinden başka bir şey değildir. Kapitalizmin fetişizminin eleştirisi hem doğru bilimsel analizin ön koşuludur hem de toplumsallığın şeylerde, nesnelerde ifade edilmeyeceği yeni bir toplumun habercisidir.

II. Kısım

Değer, Artık Değer ve Biçimleri

Bir Üretim Tarzı Olarak Kapitalizm

Sungur Savran

Bu metin, 1970'li yılların ortalarında hazırladığımız ve 1977 yılında İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde savunduğumuz doktora tezimizin ikinci bölümüdür. Tezin başlığı, "Emek-Değer Kuramları Karşısında Sraffa İktisadı" idi. '70'li yıllar, "yeni-Ricardoculuk" olarak anılan bir düşünce okulunun, İtalyan iktisatçı Piero Sraffa'nın 1960'ta yayınlanmış olan *Production of Commodities by Means of Commodities*'de (Türkçesi: *Malların Mallarla Üretimi*, çev. Ümit Şenesen, Yordam Kitap, İstanbul, 2010) geliştirdiği teorik çerçeve temelinde, Marksist değer ve sermaye teorisine dünya çapında yönelttiği bir taarruzun doruğunda olduğu bir dönemdi. Bu gelişme, Türkiye'de de Marksist ve solcu iktisatçılar arasında canlı bir tartışma yaratmıştı. Doktora tezimiz bu tartışmaya bir katkı ve müdahale amacını taşıyordu. Bu kitapta yayınlanan bir dizi başka metnimiz de uluslararası planda aynı doğrultuda yapılmış müdahaleler olarak görülmelidir.

Aşağıda yayınlanmakta olan metin, kendi başına ele alındığında, Marksist değer teorisine bir giriş olarak okunabilir. Ama değer teorisinin tam olarak kavranması, ancak değerlerle üretim fiyatları arasındaki ilişkinin de (yani genellikle "dönüşüm" olarak anılan teorik alanın da) anlaşılması ile mümkündür. Dolayısıyla, bu metnin bu kitapta "Kapitalist Üretim Tarzında Yüzey Biçimleri" başlığıyla yayınlanmakta olan (ve doktora tezimizin 3. bölümü olan) metinle birlikte okunması tavsiye edilir.

Tezimizin diğer bölümleri Ricardo ve Sraffa sistemleriyle ve bunların Marx'ın teorisiyle ilişkisinin değerlendirilmesiyle ilgilidir. Bunlar bu kitapta yayınlanmıyor. Ama Ricardo ile ilgili görüşlerimizin kısa bir özeti, bu kitapta "Ricardo'nun Dehası ve Körlüğü" başlığı ile yayınlanmakta olan ve Ricardo'nun başyapıtı *Ekonomi Politiğin İlkeleri*'nin Türkçe basımına önsöz olarak yazılmış olan yazıda bulunabilir. Sraffa iktisadı ve bunun Marksist teoriyle ilişkisi konusundaki görüşlerimiz ise yine bu kitapta çeşitli yazılarımızda ifadesini buluyor.

Bu ve bir sonraki bölümde, Marx'ın yapıtlarına atıfların yabancı dilde olduğu görülecektir. Bunu kısaca açıklamak gerekiyor. İki temel nedenden söz edilebi-

lir. Birincisi, tezin yazıldığı dönemde, Marx'ın değer ve sermaye teorisiyle ilgili bütün yapıtları henüz Türkçeye çevrilmemişti. *Grundrisse*, bazen "*Kapital*'in dördüncü cildi" olarak anılan *Artı-Değer Teorileri* ve Marx'ın *Kapital*'in birinci cildinin altıncı bölümü olarak yazıp sonradan kitaba dahil etmediği "Yayınlanmamış Altıncı Bölüm" olarak anılan çok önemli metin Türkçede yoktu. (Bunların hepsi şimdi Türkçeye çevrilmiş bulunmaktadır.) İkincisi ve daha da önemlisi, yapılmış çeviriler ve en başta *Kapital*'in çevirisi, güvenilir değildi. Bu çevirileri yapan ve yayınlayanların emeğini küçümsemek bizden uzak olsun. Ancak her kavramın dirhem dirhem tartılması gereken bir tartışma bir fırtına gibi devam ediyordu. Burada Marx'ın meramından milim sapma ciddi sorunlara yol açabilirdi. Dolayısıyla, alıntıları, bildiğimiz Batı dillerinden kendimiz çevirmeyi tercih ettik.

Nihayet, okuyucuyu uyarmak gerekiyor. Bu bölümde dipnotlarında gönderme yapılan "bölüm"ler, elinizdeki kitabın değil bizim doktora tezimizin bölümleridir.

1. Siyasal iktisadın eleştirisi kavramına giriş[1]

İktisat düşüncesinin tarihinde en az anlaşılmış ve en yüzeysel değerlendirmelerle geçiştirilmiş sorunlardan biri, Marx'ın kendisinden önceki iktisatçılarla ve özellikle klasik okul ile ilişkisidir. Aslında, bu çalışmanın odak noktalarından biri olan Marx/klasikler ilişkisinin ana çizgileriyle incelenmesi aşağıda "Sonuç" bölümünde gerçekleştirilecektir. Bu ilişkinin niteliği üzerinde kesin bir değerlendirmeye varabilmek amacıyla, daha önceki bölümlerde klasik iktisat için yapıldığı gibi, Marx'ın değer kuramı (ya da aynı şey demek olan kapitalizm tahlili) üzerinde de ayrıntılı biçimde durulmasının gerektiği açıktır. Dolayısıyla bu ve bunu izleyen bölümler, Marksist değer kuramının, çalışmanın genel sorunsalını ilgilendiren boyutları içinde bir tahlilini hedef alacaktır.

Ne var ki, böyle bir tahlilin kendisi, Marx'ın yapıtının klasik siyasal iktisat karşısındaki yeri konusunda asgari bilgiyi temel almak zorundadır. Marksist kapitalist üretim tarzı tahlilini anlayabilmenin birinci koşulu, ku-

1 Karışıklığa yol açmamak için bazı terimlerin daha başlangıçta açıklığa kavuşturulması yerinde olacaktır: "Siyasal iktisat" kavramı, Marx tarafından genellikle, emek-değer kuramından kalkarak kapitalizmin işleyişini kuramsal biçimde açıklamaya yönelen ve Ricardo ile doruğuna yükselen bilimi ifade etmek için kullanılır. Bu bilim, kapitalizmi salt yüzeysel görünümlerden kalkarak anlamaya (daha doğrusu özürlemeye) çalışan **bayağı iktisata** karşıt olarak düşünüldüğünde **klasik** siyasal iktisat olarak anılır. Biraz aşağıda görüleceği gibi Marx kendi yapıtını tüm siyasal iktisadın bir **eleştirisi** olarak kabul eder. Dolayısıyla Marksist tahlili bir siyasal iktisat olarak adlandırmak yanlıştır. Kıta Avrupası ülkelerinde (Fransa, İtalya vb.) Marksist bakış açısını nitelemek için "siyasal iktisadın eleştirisi" kavramı kullanıldığı halde, İngilizce konuşulan ülkelerde "siyasal iktisat", neoklasik "iktisat"a karşıt olarak, **hem** klasik **hem de** Marksist tahliller için kullanılmaktadır. Aslında bu, bir terminoloji sorununun ötesinde, aşağıda görüleceği gibi belirli bir **kuramsal tavrın ürünüdür:** Birinci yaklaşım, klasikler ile Marx arasında bir kopuş, ikincisi ise bir süreklilik görür.

ramın klasik iktisat ile gösterdiği **yüzeysel** benzeşmenin dar çerçevesine hapsolmaktan kaçınarak, bu iki düşünce tarzı arasındaki ilişkiyi doğru biçimde belirlemektir. Aksi takdirde, Marx'ın kapitalizm tahlili, kendisinden önceki iktisatçıların (özellikle Smith ve Ricardo'nun) yapıtlarıyla diyalektik ilişkisi içinde görülemeyecek, tüm özgüllüğü içinde kavranamayacaktır. Dolayısıyla Marx'ın yapıtının incelenmesine, bu yapıtın siyasal iktisat ile ilişkisini, özet biçimde de olsa ele alarak girmek doğru olacaktır.

Marx'ın yaşamı süresince yayınlanmış olan yapıtları arasında iki tanesi, kapitalist üretim tarzının bütünsel bir biçimde incelenmesine ayrılmıştır: 1859 yılında yayınlanan *Siyasal İktisadın Eleştirisine Bir Katkı* (bundan sonra *Katkı* olarak anılacaktır) ve birinci cildi 1867 yılında yayınlanan *Kapital*. Bu ikinci (ve Marx'ın temel) yapıtının alt başlığının da *Siyasal İktisadın Eleştirisi* olduğu düşünülürse, Marx'ın, kendi yapıtının kendinden önceki iktisat düşüncesiyle olan ilişkisini belirli bir biçimde algıladığı ve ifade ettiği ortaya çıkar. Bu ilişkinin anlaşılabilmesi için Marx'ın yapıtının hangi anlamda 'siyasal iktisadın eleştirisi' olduğunu belirlemek gereklidir.

Siyasal iktisat, kapitalist toplumun tahlilini yaparken, bu toplumda geçerli kategorileri (değer, fiyat, kâr, ücret, rant vb.) birer **veri** olarak almış, bu kategorileri hiçbir zaman sorgulamamıştır. Bunun nedeni siyasal iktisatçıların kapitalist toplumun kategorilerini tarihsel olarak belirlenmiş, geçici bir üretim tarzına ait toplumsal biçimler olarak değil, doğal biçimler olarak düşünmesidir.[2] Böylece, bu biçimler bir anlamda **genel, değişmez ve evrensel olarak geçerli** biçimler niteliğini kazanmakta, dolayısıyla hangi tarihsel koşullar altında ortaya çıkacakları ve var olabilecekleri sorunu, zorunlu olarak **araştırma alanının dışında** kalmaktadır.

Marx'ın yapıtının siyasal iktisattan ayrıldığı temel nokta, kapitalist toplumun ilişkilerini, diğer tüm toplum biçimlerinde olduğu gibi, tarihsel olarak belirlenmiş, geçici ilişkiler olarak anlaması ve incelemesidir. Bu, klasik iktisatçılar için veri olan kategorilerin kendilerinin birer araştırma konusuna dönüşmesi, söz konusu toplumsal biçimlerin hangi tarihsel koşullar altında geçerli olacağı sorununun, incelemenin merkezine yerleşmesi anlamını taşır. Engels'in deyişiyle, diğerlerinin "bir **çözüm** gördüğü yerde, [Marx] bir **sorun**dan başka bir şey görmemiştir."[3]

Bu temel fark, siyasal iktisadın eleştirisinin özünü oluşturur: Marx'a göre, siyasal iktisat kapitalist toplumdaki ilişkileri doğal olarak gördüğü, tarihselliğini kavrayamadığı içindir ki, bu ilişkilerin yeterli bir açıklamasını yapa-

---

2 "Doğal" kavramının kesin içeriği ve Smith'in bu konuda kendisini izleyen iktisatçılardan sınırlı ölçüde de olsa farklı tavrı üzerinde burada durulmayacaktır. Bu aşamada önemli olan, bu kavramın bir anlamda **insan doğasından ayrılmaz** nitelikleri ifade etmesidir.

3 F. Engels, "Préface", *Le Capital*, II, i, Editions Sociales, 1974 içinde, s. 21.

mamış, uğraştığı tek yön olan nicel büyüklüklerin belirlenimini bile doğru bir çözüme kavuşturamamıştır. Ancak toplumsal üretimin tarihsel olarak aldığı özgül biçimlerin (meta, değer, sermaye vb.) doğru olarak anlaşılması yoluyladır ki, bu toplumda geçerli kategorilerin birbiriyle ilişkisi içinde belirlenen nicel büyüklükleri yöneten yasalar kesin biçimde ortaya çıkarılabilir. Ne var ki, siyasal iktisadın eleştirisinin Marx için çok önemli bir boyutu daha vardır. Klasik iktisatçılar, kapitalist toplumdaki gerçek ilişkileri "altüst" olmuş biçimde yansıtırlar. Onların biliminde insanlar arasındaki ilişkiler nesnelerin özelliği, insanın üretici gücü nesnelere ait bir nitelik gibi görünür. Marx bu "altüstlüğün" nedenini meta fetişizmi kuramında açıklar. Bu aşamada önemli olan şudur: Söz konusu "altüstlük" siyasal iktisadın kapitalist gerçekliği ifade biçiminden doğmaz, kapitalist gerçekliğin kendisinde yatar.[4] Marx'ın bu önermesinin temelleri aşağıda meta fetişizminin incelenmesi sırasında ortaya çıkacaktır. Ancak şimdiden beliren sonuç şudur: Marx, siyasal iktisadın eleştirisini salt bir bilimin eleştirisi olarak değil, aynı zamanda bu bilimin sadık olarak yansıttığı bir toplumun, kapitalist toplumun da eleştirisi olarak düşünmektedir.

Burada kısaca özetlenen Marx/klasik iktisat ilişkisi, Marx'ın eleştirisinin basit bir düzeltme anlamında alınmasını olanaksız kılar. Bu eleştiri ile Marx kendini kapitalist üretim tarzını anlama konusunda diğer tüm kuramlardan farklı bir yere yerleştirmiş olmaktadır:[5] Sorguladığı, siyasal iktisadın şu ya da bu yönü değil, **bir bilim olarak statüsüdür**.[6] Onun sorunu, tarihsel olarak doğan, gelişen ve yerini yeni bir üretim tarzına bırakacak olan bir bütün olarak kapitalizmi anlamaktır.[7] Oysa kapitalist ilişkilerin tarihsel varoluş koşullarının ne olduğu sorusunu bile sormayan iktisatçılar, sadece bu ilişkilerin varsayıldığı durumda ortaya çıkan nicel yasaları araştırmışlardır. Marx'ın deyişiyle:

---

4 "Emeğin toplumsal biçimlerinin sonuçları nesnelere, bu emeğin ürünlerine atfedilir; ilişkinin kendisi ortaya nesnelerin fantastik biçimini alarak çıkar. Bunun meta üretimi üzerine temellenmiş emeğin özgül bir niteliği olduğunu görmüş bulunuyoruz... Hodgkin bunda, sömürücü sınıfların hilesini ve çıkarlarını gizleyen öznel bir hayalden başka bir şey görmez. Sunuş biçiminin gerçek ilişkinin kendisinin bir sonucu olduğunu, ilişkinin sunuş biçiminin değil, tersine, bu sonuncunun ilişkinin bir ifadesi olduğunu anlayamaz." K. Marx, *Theories of Surplus Value*, iii, Lawrence and Wishart, 1972, s. 295-296. Bu yapıt aşağıda *Theories* olarak anılacaktır.

5 Marx siyasal iktisadın eleştirisine henüz 1844'te kaleme aldığı fakat ancak 1932'de yayınlanan *İktisadi ve Felsefi Elyazmaları*'nda girer ilk kez. Bu gençlik yapıtında eleştirinin temeli büyük bir açıklıkla atılır ve Marx'ın kuramsal tasarımının programı çizilir: "Siyasal iktisat özel mülkiyet gerçeğinden kalkar. Bu gerçeği açıklamaz…[Vardığı] yasaları anlamaz, yani bunların nasıl özel mülkiyetin doğasından ileri geldiğini göstermez. ... açıklaması gerekeni varsayar. ... Bizim şimdi özel mülkiyet, açgözlülük, emek, sermaye ve toprak arasındaki ayrılık ... bütün bu yabancılaşma sistemi ile **para** sistemi arasındaki temel ilişkiyi kavramamız gerekiyor." *Economic and Philosophical Manuscripts*, *Early Writings*, L. Colletti (der.), Pelican Marx Library, 1975 içinde, s. 322-323.

6 S. Veca, *Marx e la critica dell'economia politica*, Il Saggiatore, 1973, s. 48.

7 Bkz. E. Mandel, "Introduction", K.Marx, *Capital*, v. l, Pelican Marx Library, 1976 içinde, s. 12.

> Bizim bakışımız, kapitalist sisteme hapsolmuş oldukları için, kapitalist ilişki içinde nasıl üretildiğini görebilen, ama bu **ilişkinin kendisinin** nasıl üretildiğini ve aynı zamanda kendi çözülüşünün maddi koşullarını nasıl yarattığını anlayamayan iktisatçılardan ... temel olarak farklıdır.[8]

Kendini böylece klasik iktisatçılardan farklı bir bakış açısına yerleştiren Marx'ın kapitalist üretim tarzına yaklaşımı, bu üretim tarzının insanlık tarihinde toplumsal üretimin aldığı özgül bir biçim olarak anlaşılmasını gerektirir. Kısacası, Marx'ın kapitalist ilişkilere getirdiği açıklamayı anlamanın koşulu, **üretim tarzı** kavramının ayrıntılı olarak incelenmesidir.

2. Üretim tarzı kavramı

Üretim tarzı kavramı Marx'ın, sonsuz sayıda, iç içe geçmiş olgudan oluşan insanlık tarihini **anlaşılabilir** kılmak amacıyla geliştirdiği genel yöntemin, **maddeci tarih anlayışının** bir kavramıdır. Bu kavramın kuramsal statüsünü, kuruluş yöntemini ve uygulandığı alandaki açıklayıcı işlevini kavrayabilmek için, içine yerleştiği kuramsal bütünün genelliğinden kalkarak kavramın bu bütün içindeki yerine varmak gereklidir.

Maddeci tarih anlayışı

Marx soyutlama yöntemiyle çalışır: Bu yöntem inceleme konusu olan bütünün en temel, indirgenemez özelliklerinden, kategorilerinden, ilişkilerinden kalkarak, bütünün temel belirlenim mantığını yakalamaya yönelir. Bütünün ikincil ilişkileri bu temelin diyalektik olarak geliştirilmesi yoluyla açığa çıkarılır. Soyut düzeyde yapılan bu tahlilde bütünün belirleyici ilişkileri elde edilir. Bundan sonra tarihsel olarak tekile varış, bu temel, belirleyici ilişkilerden kalkılarak, her defasında daha alt bir soyutlama düzeyindeki belirlenimleri saptama yoluyla olur. Değişik belirlenimlerin düğüm noktası tarihsel olarak tekil olandır, yani somuttur.

> Bu tekil anlar az çok sağlam bir şekilde yerleşince ve soyutlanınca, emek, iş bölümü, mübadele değeri gibi basit ilişkilerden kalkarak, devlet, uluslararası mübadele ve dünya pazarı gibi kavramlar düzeyine varan iktisat sistemleri ortaya çıktı. Açıktır ki, bilimsel açıdan doğru yöntem budur. Somut, birçok belirlenimin yoğunlaşması, dolayısıyla çeşitliliğin birliği olduğu için somuttur.[9]

Marx'ın, tarihi bilimsel olarak yeniden kurarken kalkış noktasını oluşturan temel, insan toplumunun varlığının bir ön koşulu olarak üretim faaliye-

---

8 K. Marx, *Un chapitre inédit du Capital*, 10/18, 1971, s. 264. Vurgu sonradan. *Kapital*'in yayınlanmamış altıncı bölümü olarak bilinen bu çok önemli metin, birinci cilt Marx tarafından yayına hazırlanırken bir kenara bırakılmış, ancak 1933'te Almanca ve Rusça olarak yayınlanmıştır. Bu yapıt aşağıda *Chapitre inédit* olarak anılacaktır.

9 K. Marx, *Grundrisse*, Pelican Marx Library, 1973, s. 100-101.

tidir. İnsanlık tarihinin ilk koşulu insanların varlığını sürdürmesidir. Bu ise ancak insanların varlıklarını sürdürebilmeleri için gerekli araçların üretimi ile olanak kazanır. Üretimin ve yeniden üretimin tarih içinde aldığı biçimler, aynı zamanda insanların toplumsal ilişkilerinin diğer biçimlerini de belirler. "İnsanların geçim araçlarını üretme tarzı ... belirlenmiş bir yaşam tarzını verir."[10]

Marx tarihin yeniden kurulmasında, bu öncüllerin inceleme konusu bütünün indirgenemez, **kendisinden soyutlanamaz** temelleri olduğunu belirtir:

> Kalkış noktamızı oluşturan öncüller rastgele öncüller, dogmalar değil gerçek öncüllerdir; hayal gücü dışında bunlardan soyutlamak olanaklı değildir.[11]

Öyleyse, tarih insanlığın üretim faaliyetinden kalkılarak kurulmalıdır. İnsanlar tarihin her döneminde, her anında, yaşamaları, kendilerini yeniden üretmeleri için gerekli geçim araçlarını üretmeye mecbur olduklarına göre, insanlığın tarihi ancak bu üretim faaliyetinin öncül olarak alınmasıyla açıklanabilir.

Genel olarak üretim

Tarih boyunca insanlar bütün dönemlerde ve her toplumsal örgütleniş biçimi altında üretim yapmış, doğayı çeşitli yollardan işleyerek gereksinimlerini karşılamış, kendilerini ve insan soyunu yeniden üretmişlerdir. Marx, tüm insanlık tarihinin bu zorunlu koşuluna ve ortak yönüne "genel olarak üretim" adını verir.

> Üretimin bütün dönemlerinin bazı ortak nitelikleri, ortak noktaları vardır. **Genel olarak üretim** bir soyutlamadır, ancak ortak niteliği ortaya çıkarttığı ve saptadığı, böylece bizi tekrarlamalardan kurtardığı ölçüde ussal bir soyutlama.[12]

Genel olarak üretim böylece ilk anda, insanlık tarihinin çeşitli dönemlerde geçirdiği dönüşümlerin, örgütlenişlerin, bu örgütlenişlerin çözülüşünün ve yeni dönüşümlerin bir anahtarı gibi görünür. Ne var ki, insanlık tarihinde üretimin zorunluluğu ne denli ortaksa, bu üretimin gerçekleştiriliş tarzı da o denli büyük bir farklılaşma gösterir. Dolayısıyla, yöntemsel olarak zorunlu bir çıkış noktası olan "genel olarak üretim" kavramı, insanlık tarihinin geçirdiği dönüşümleri açıklamakta yetersizdir; tarihsel gelişme içinde ortaya çıkan üretim biçimlerinin işleyişini açıklama faaliyetinde, kavram hiçbir dayanak noktası sağlamaz. Marx'ın kendi deyişiyle:

---

10 K. Marx/F. Engels, *The German Ideology*, International Publishers, 1969, s. 6-7. Rastgele öncül seçme yöntemini yadsıyan Marx'ın günümüzde sık sık sözü edilen ve evrensel bir kullanıma ulaşan "model" yaklaşımından ne denli uzak olduğu açıktır. Bu nokta D. I. Rosenberg tarafından da vurgulanmıştır. Sözünü eden: Mandel, a.g.m., s. 21n.

11 K. Marx/F. Engels, a.g.y., s. 6-7.

12 Marx, *Grundrisse*, s. 85

> Özetleyelim: Üretimin bütün aşamalarının bazı ortak nitelikleri vardır; bunlar us tarafından genel nitelikler olarak kavranır; ama tüm üretimin **genel ön koşulları** olarak adlandırılan bu nitelikler, soyut anlar olmaktan öteye geçemez; tarihsel olarak verilmiş hiçbir üretim dönemi bu ögelerden kalkılarak anlaşılamaz.[13]

Yapılması gereken, toplumsal örgütlenişte belirleyici olan üretim faaliyetinin tarih içinde aldığı **özgül** biçimleri bütünlüğü içinde yakalamak, her birini tarihsel olarak özgül kılan temel ilişki(ler)den kalkarak bütünü yeniden kurmaktır. Böylece, tarihsel dönemleri anlayabilmenin ön koşulu, bu dönemlerin her birine damgasını basan üretimin özgül örgütleniş biçimini, bilimsel olarak, soyutta yeniden üretebilmek olmaktadır. "Genel olarak üretim" öncülü ise ancak üretimin bu özel örgütleniş biçimlerini yeniden kurma faaliyetini yönlendirebildiği, bu faaliyete yol gösterebildiği ölçüde insanlığın tarihinin açıklanmasında önem taşıyacaktır.

Bu genel sorunsal içinde üretim tarzı kavramının kuramsal statüsü yavaş yavaş billurlaşmaktadır. İnsanlık tarihinin geçirdiği aşamaları açıklamak, her biri tekil birer somut olgu olan tarihsel olayları tarihsel gelişimin bütünlüğü içinde anlayabilmek için, üretimin tarihsel olarak aldığı özgül örgütleniş biçimlerini kuramsal birer bütün olarak yeniden kurmak gerekmektedir. İşte bu kuramsal bütüne Marx'ın verdiği ad, "üretim tarzı"dır.

Üretim tarzı

İnsanlar varlıklarını sürdürebilmek, geçim araçlarını sağlayabilmek için doğayı işlemeye, ürünlerini mülk edinmeye mecburdurlar. Ne var ki, insanın doğa ile ilişkisi tarih içinde büyük dönüşümlere uğramıştır: Değişik çağlarda insanlığın doğaya yaklaşımı, onu sömürme biçimi, gerek kendi yetileri gerekse geçmişten devraldığı ve geliştirdiği üretim araçları bakımından büyük farklılıklar göstermektedir. İnsanın geçmiş bilginin birikimiyle edindiği emek üretkenliğinin düzeyi, emek süreci sırasında kullanılan gereçler, bu sürecin değişik dönemlerde kazandığı özgül nitelik ve üzerinde çalışılan nesneler (toprak, hammadde) belirli bir dönemin **üretici güçler** bütününü verir.

Tarihin verilmiş bir döneminde, verilmiş bir üretici güçler bütününü (bu güçleri geliştirerek de olsa) kullanmaya mecbur olan insanlar, bu güçlere uygun biçimde üretim faaliyetini sürdürürken sadece doğa ve kullandıkları araçlarla değil, birbirleriyle de belirli ilişkiler içine girerler. Bu ilişkilerin niteliğini belirleyen, insanların üretimin nesnel koşulları karşısındaki durumlarıdır. **Üretim ilişkileri**, toplumsal üretime katılan bireylerin üretimin nesnel koşulları karşısındaki benzer veya farklı durumlarını ve bunun sonucu olarak birbirleri ile giriştikleri ilişkileri belirtir. İlkel sınıfsız toplumda ve sosyalist

13 A.g.y., s. 88.

toplumda tüm bireyler üretimin nesnel koşulları karşısında aynı durumdadır: Gerek üretim araçları gerekse üretimin ürünleri üzerinde burada ortaklaşa bir mülk edinme söz konusudur. Bu iki toplumsal örgütleniş biçimi arasında yer alan **sınıflı** toplumlarda ise, bir sınıf bireyin üretimin nesnel koşulları üzerinde denetimi vardır ve bu denetim yer yer diğer sınıftan bireylerin yani üreticilerin kişilikleri üzerine dek uzanır. Buna karşılık bu ikinci sınıfın üretimin nesnel koşullarıyla ilişkisi birinci sınıfın denetimi altındadır.

Üretici güçlerin belirli bir gelişme düzeyine uygun olarak biçimlenen üretimin nesnel koşulları karşısında, toplumu oluşturan insanlar bu koşullar aracılığıyla birbirleriyle belirli, bu üretici güçlere uygun üretim ilişkilerine girerler: Üretici güçler ile üretim ilişkilerinin bu çelişkili birliği **üretim tarzı** kavramını verir. Başka bir deyişle, üretim tarzı, farklı sınıfların üretimin nesnel koşulları karşısındaki (benzer veya farklı) durumlarıyla dolayımlanan ve üretici güçlerin belirli bir gelişme aşamasına karşılık veren ilişkilerinin belirlediği bir kuramsal bütündür.

Tarih boyunca insan toplulukları değişik üretim tarzları çerçevesinde biçimlenen toplumsal örgütlenme koşullarında yaşamışlardır. Tek tek üretim tarzlarının tahliline girişmeksizin, tarihsel hareket içinde yer alan üretim tarzları dizisi üç genel sınıfa ayrılabilir: Üretici güçlerin az gelişmiş olduğu bir aşamada, ortak mülkiyet ve ortak çalışma temelinde örgütlenen insanlar, üretimin ürünlerini de tüketim gereksinimlerine göre aralarında bölüşürler. Çok farklı toplumsal örgütleniş biçimlerini kapsayan bu üretim tarzı ilkel sınıfsız toplumu verir. Üretici güçlerin gelişmesiyle birlikte, üretim içinde, toplumun üretici bireylerinin, kendi tüketimleri ve üretimin aynı ölçekte yenilenmesi için gerekli olandan fazlasını üretebilmeleri olasılığı doğmuştur. Bu **artık ürünün** ya daha kısa bir deyimle **artığın** ortaya çıkmasıyla birlikte toplumun bazı bireyleri üretim faaliyetine katılmamaya ve topluluk içinde başka tür işlevler görmeye yönelmişlerdir. Burada ayrıntılarına girilemeyecek değişik süreçler içinde, topluluğun belirli bireyleri giderek üretimin nesnel koşulları üzerinde önce topluluğun bir üyesi sıfatıyla, daha sonra da doğrudan doğruya kişiliklerine bağlı olarak özel bir denetim gücü kazanmışlardır. Üretimin nesnel koşullarını ele geçiren kişiler bu mülkiyet haklarına dayanarak, üretime katılmadıkları halde toplumsal ürünün belirli bir bölümünü, artık ürünü mülk edinirler. Böylece toplum "üretici" ve "üretici olmayan" olarak iki kategori insana ayrılır: Bireylerin üretim karşısındaki bu farklı durumları aynı zamanda toplumun sınıflara bölünmesinin de kaynağında yatar. Bu şekilde, üretici güçlerin gelişmesiyle toplumsal üretim sürecinde bir artık yaratılmaya başlanınca, sınıflı toplumlar doğar. Çeşitli üretim tarzları sınıflı toplum kategorisine girer: Köleci, Asyagil, feodal, kapitalist üretim tarzları, üretimin sınıflı toplumlarda örgütlenişinin farklı biçimleri-

dir.[14] Kapitalist üretim tarzı üretici güçleri devrimci biçimde geliştirerek ve üretimi toplumsallaştırarak özel mülk edinmenin maddi temelini ortadan kaldırır. Sosyalist üretim tarzı, özel mülkiyetin yerini toplumsal mülkiyetin alacağı, üreticilerin üretim içinde iradelerine bağlı olarak birleşeceği ve toplumsal ürünün kişilerin gereksinimlerine göre bölüşüleceği sınıfsız bir toplumu verir.

3. Meta üretimi, değer ve fetişizm

Maddeci tarih anlayışı Marx'ın tüm çalışmalarının yönetici ilkesidir.[15] Tarihsel gelişmenin bütünselliği içinde kavranışı, Marx'ın kapitalist üretim tarzını da diğerleri gibi özgül, geçici, kendi öz yasalarına uygun olarak hareket eden bir alt bütün olarak görmesini sağlamıştır. Siyasal iktisadın eleştirisi sürecinde Marx'ın amacı, kapitalist toplumun hangi tarihsel koşullar altında var olduğunu ve hangi özgül **hareket yasalarına** göre geliştiğini araştırmaktır.[16] **Böylece değer kuramının sorunsalı tümüyle değişmektedir**. Klasik iktisat için araştırma konusu, değerin nasıl belirlendiğini anlamak olduğu halde, Marx'la birlikte kuramsal alan genişlemektedir: Sorun, değerin sadece nicel belirlenimini değil varlığının koşullarını ve kapitalizmin gelişme yasalarını araştırmaktır.

Söz konusu yasalara varmak için Marx, yukarıda açıklandığı gibi soyutlama yöntemiyle hareket eder. Yöntemine uygun olarak, önce incelediği bütün olan kapitalist toplumun en temel, indirgenemez ilişkilerini ele alır. Bu toplumu diğer üretim tarzlarından ayıran temel özgül niteliği, burada üretimin tümüyle mübadele çerçevesinde gerçekleşmesidir. Dolayısıyla Marx, kapitalizmi incelemeye girişirken diğer tüm ilişkilerden, hatta sermaye ile ücretli emeğin ilişkisinden bile soyutlar. İlk adımda gerçekleştirilmesi gereken, soyut ve genel mübadele ilişkisini diğer tüm ilişkilerin etkisinden yalıtılmış biçimi içinde inceleyebilmektir. Bu anlamda Marx'ın ilk aşamadaki araştırma konusunun "genel olarak mübadele" olduğu söylenebilir.[17] Ancak bu ilk aşamanın verileri ışığında, mübadele gerçeğinin üzerinde yükselecek olan sermaye/ücretli emek ilişkisi (ve bunu izleyerek diğer ilişkiler) ele alınabi-

14 K. Marx, *A Contribution to the Critique of Political Economy*, Lawrence and Wishart, 1971, s. 21. Bu yapıt aşağıda *Contribution* olarak anılacaktır.

15 Bkz. *Contribution*, s. 20.

16 "... bu yapıtın temeldeki amacı, çağdaş toplumun iktisadi hareket yasasını açığa çıkarmaktır..." *Le Capital*, I, i, s. 19. *Kapital*'e bundan sonraki tüm gönderiler bu Fransızca basım üzerinden yapılacaktır: *Le Capital*, Editions Sociales, 1969-1974. Büyük romen rakamıyla Marx'ın cilt ayrımı, küçük sayıyla ise bu ciltlerin Fransızca basımda ayrıldığı cilt sayısı gösterilecektir.

17 Marx, Ricardo'yu bu soyutlamayı tutarlı biçimde yapamadığı için eleştirir. Bkz. *Theories*, ii, s. 190-191 ve aşağıda "Sonuç" bölümü. Marx, "genel olarak mübadele" kavramını kendisi de kullanır: Bkz. *Theories*, i, s. 77.

lir. Aşağıda Marx'ın, çalıştığı soyutlama düzeyini değiştirdikce bir sonraki ilişkiyi diyalektik olarak bir öncekinden türettiği ve kapitalist üretim tarzını bir çelişkiler bütünü olarak ortaya koyduğu görülecektir. Yine bu süreç içinde, kapitalist üretim tarzında belirleyici üretim ilişkisi olan sermaye/ücretli emek ilişkisinin de bir mübadele ilişkisi olduğu ortaya çıkacaktır.

Mübadelenin incelenmesine tanınan bu öncelik, Marx'ın başlangıç noktasını da belirler: En genel anlamıyla mübadele için üretilen ürün anlamını taşıyan **meta**, "... kapitalist üretim tarzında **ürünün, evrensel ve zorunlu** biçimi ve özgül belirlenimi"[18] olarak, kapitalizmin tahlilinde kalkış noktasını oluşturur.

Metanın tahlili: kapitalist üretimin ikiliği

Kapitalist üretimin "hücresel biçimi"[19] olarak meta, bu üretim tarzını baştan başa kavrayan temel ikiliği bağrında taşır. Metanın bu ikiliği, bir yandan bir kullanım değeri, diğer yandan ise bir mübadele değeri olmasından ileri gelir. Metalar toplum içinde yaşayan insanların çeşitli gereksinimlerini karşılayan yararlı nesneler olarak birer kullanım değeridir. Her toplum, hangi üretim tarzında olursa olsun, varlığını sürdürebilmek için kullanım değerleri üretmeye mecburdur. Dolayısıyla emeğin ürünü her toplumda kullanım değeri niteliğini kaçınılmaz olarak taşır. Bu niteliği ile kullanım değeri hiçbir toplumsal üretim ilişkisini ifade etmez.

Buna karşılık, tarihin sadece bir döneminde emeğin ürünleri aynı zamanda bir mübadele değeri[20] biçimini kazanır: Bu dönem, kapitalist üretim tarzının toplumsal üretimi egemenliği altına aldığı dönemdir. Burada, hiçbir üretici ürününü derhal tüketmek üzere üretmez: Emeğin ürünleri ancak birbirleri ile mübadele sonucunda el değiştirdikten sonra tüketim amacıyla kullanılabilir. Böylece mübadele değeri bu toplumda, kullanım değerinin alması gereken bir biçim, yararlı bir nesne olarak kullanılabilmesi için geçmesi gereken bir dolayımdır.

Burada, her toplumda zorunlu olarak yapılan üretimin kapitalist toplumda aldığı **özgül toplumsal biçim**, bu toplumun hücresel biçimi içinde ifadesini bulmaktadır. Bu hücresel biçimin temelinde yatan **ikilik** (ya da daha doğru bir söyleyişle, oluşturduğu **çelişkili birlik**) aynı zamanda kapitalist üretim tarzının da temel ikiliğini verir: Bu üretim tarzı bir yandan genel olarak üretimin bir devamıdır; bu anlamda toplumsal üretimin tarihsel olarak geçirdi-

---

18 *Chapitre inédit*, s. 79

19 *Le Capital*, I, i, s. 18.

20 Gerçekte değer. Değer ve mübadele değeri kavramlarının farkına ve ilişkisine aşağıda değinilecektir. O noktaya kadar bu iki kavram eş anlamlı imiş gibi kullanılacaktır.

ği diğer aşamalarla ortak yönleri vardır. Öte yandan, kapitalist toplumda bu üretim belirli özgül belirlenimler altında, kendisini üretimin diğer tarihsel dönemlerinden tümü ile ayıran bir toplumsal **biçim** kazanmıştır. Bu çelişkili birlik, kapitalist üretim tarzının diğer tarzlara göre özgüllüğünü oluşturur. Marx, kapitalizmin tüm yasalarını metada gizli bu çekirdek çelişkiden diyalektik olarak türetecektir.[21]

Kapitalist üretimin özgül toplumsal biçimi olarak mübadele değeri, siyasal iktisadın gerçek konusunu oluşturur. Kullanım değeri ise **kendi başına** alındığında inceleme alanının dışında kalır. Ne var ki, Marx için kullanım değeri, inceleme sırasında kendisinden tümüyle soyutlanacak bir kategori değildir. Klasik siyasal iktisadın aksine,[22] Marx, kullanım değeri kavramına tahlilinde önemli bir yer ayırır. Aslında böyle olması gereklidir çünkü yukarıda da belirtildiği gibi mübadele değeri/kullanım değeri çelişkisi, kapitalist üretim tarzının bütün çelişkilerinin tohumunu oluşturur. Kullanım değeri, özgül bir toplumsal biçimin konusu olduğu zaman siyasal iktisadın alanına girer.[23] Kavramın Marx'ın yapıtındaki önemli işlevlerine aşağıda yeri geldikçe değinilecektir.

Meta üretiminin tarihsel koşulları

Siyasal iktisatçıların aksine, Marx, emeğin ürününün meta biçimini bir veri olarak almamış, hangi tarihsel koşullar altında toplumsal üretimin bir meta üretimi niteliği kazanacağını araştırmıştır. Gerek Smith gerekse onu izleyen Ricardo, metaların değerinin üretimleri için gerekli emek miktarı ile belirlendiği temel önermesinden kalkarken, değer ile emeğin ilişkisini bir anlamda **dışsal** olarak koymuşlar, iki kavram arasındaki içsel bağıntıyı araştırmamışlardır. Bunun nedeni, siyasal iktisatçılar için emeğin değer biçiminin, açıklanması gerekmeyen doğal bir biçim niteliğini taşımasıdır. Marx bu gerçeği şöyle ifade eder:

> Siyasal iktisat gerçi değeri ve değerin büyüklüğünü, yetersiz bir biçimde de olsa, tahlil etmiş ve bu biçimlerin altında neyin yattığını keşfetmiştir. Ama, neden

---

21 Bu temel çelişkiyi C. Benetti, *Valeur et répartition*, P.U.G.-Maspero, 1974, s. 138 ve R. Rosdolsky, *La genèse du 'Capital' chez Marx*, v. l, Maspero, 1976, s. 184-185 vurgular.

22 Smith kullanım değerinden **tümüyle** soyutlamıştır; Ricardo ise bir ürünün mübadele değeri olabilmesi için kullanım değeri niteliği taşımasının gerekli bir koşul olduğuna dikkati çektikten sonra bu ikincisini bir kenara bırakmıştır. Marx *Grundrisse*'de Ricardo'yu kullanım değerinin önemini görmezlikten gelmekle suçlar. Sözünü eden: M. Nicolaus, "The Unknown Marx", *New Left Review*, 48, s. 55.

23 Bkz. *Contribution*, s. 28. Marx, son iktisat metni olan "Notes marginales pour le 'Traité d'économie politique' d'Adolphe Wagner"de (*Le Capital*, I, iii içinde, s. 248) kendi yapıtında kullanım değerinin taşıdığı öneme ve çeşitli işlevlerine değinir. Kullanım değerinin önemli işlevleri konusunda ayrıntılı bilgi için bkz. Rosdolsky, a.g.y., s. 112-140. Marx'ın sözü edilen metni aşağıda "Wagner" olarak anılacaktır.

> emeğin değerde ve emek-zamanın ürünün değerinin büyüklüğünde temsil edildiği sorusunu hiçbir zaman sormamıştır.[24]

Marx'ın değer kuramı çerçevesinde sorduğu temel soru ise budur: Neden tarihsel gelişmenin belirli bir aşamasında üreticilerin emeğinin değerler tarafından temsil edildiği ya da, aynı şey demek olan, emeğin ürününün meta biçimini aldığı. Bu sorunun karşılığı, ancak meta üretiminin tarihsel koşullarının belirlenmesi ile verilebilir.

Marx'ın değer ile emek arasında kurduğu ilişki, genellikle, birincisinden ikincisine bir hareket olarak tasvir edilir: Gerçekten de Marx gerek *Kapital*'de gerekse *Katkı*'da metadan kalkarak mübadele değerine ve değere varmış, değerin ardında ise emeğin yattığını göstermiştir.[25] Ancak bu kuramsal hareket, Marx'ın emek ile değer arasındaki ilişki konusundaki açıklamaları açısından ne tüketicidir, ne de özgül olarak Marx'ın tahlilinin bir parçasıdır. Yukarıdaki alıntıdan da anlaşılabileceği gibi, değerin ardında emeğin keşfedilmesi, gerçekte klasik siyasal iktisadın kuramsal hareketinin özgül yönüdür. Marx'ı klasiklerden ayıran, bu soyutlama ile yetinmeyip, tersine bir kuramsal yolculukla kapitalist toplumda emeğin neden söz konusu özgül biçimi içinde örgütlendiğini araştırmasıdır.[26]

Meta üretiminin varlığı için gerekli ilk tarihsel koşul iş bölümüdür. Toplumun bireylerinin üretim faaliyetinin belirli alanlarında uzmanlaştıkları, emeğin biri diğerinden farklı somut biçimler aldığı bir toplumda, üreticilerin faaliyetleri arasında zorunlu bir **karşılıklı bağımlılık** (*interdependence*) baş gösterir. Bu koşullar altında toplumun varlığını sürdürmesi, çeşitli emek türlerinin, farklı üretim alanlarına toplumun gereksinmelerine uygun biçimde dağıtılmasını zorunlu kılar. Her üreticinin emeği bir yandan çok özel bir üretim alanına uygulanmış bir emek iken, aynı zamanda zorunlu olarak toplam toplumsal emeğin de bir parçası olmaya mecburdur. İş bölümünün geliştiği toplumda, bireyler çok yanlı bağımlılık ilişkileri içinde üretim yaptıkları için, üretimin toplumsal niteliği kendini açıkça duyurur.

---

24 *Le Capital*, I, i, s. 91-92. Çeviri, İngilizce basım ile karşılaştırılarak yapılmıştır. *Capital*, v.1, International Publishers, 1968, s. 80.

25 *Kapital*, birinci cilt, birinci bölüm, birinci başlıkta ("Meta ve Para"), Marx'ın mübadele değerlerinde ortak olan tek şeyin emek olduğu sonucuna soyutlama yöntemi ile varması, bazı yazarlarca (bu geleneğin öncüsü Böhm-Bawerk'tir) emek-değer kuramını beceriksiz bir biçimde kanıtlama çabası olarak görülmüştür. Oysa somuttan soyuta geçiş hiçbir zaman bir "kanıt" oluşturmaz: Marx'ın emek-değer kuramı için bir kanıt aranıyorsa bu, meta üreticisi toplumda emeğin aldığı biçimin tahlilinde bulunabilir ancak. Marx, Kugelmann'a ünlü mektubunda "kanıt" talebinin yersizliğine değinir: "değer kavramının kanıtlanmasının gerekliliği üzerindeki gevezelik, sadece söz konusu sorun konusunda değil, aynı zamanda bilimsel yöntem konusunda da mutlak bir cehaletin ürünüdür." K. Marx/F. Engels, *Lettres sur "Le Capital"*, Editions Sociales, 1964, s. 229. Yani asıl önemli bölümler söz konusu başlığın birinci paragrafı değil ikinci ve üçüncü paragraflarıdır.

26 Bu önemli noktaya I. I. Rubin değinir. Bkz. *Essays on Marx's Theory of Value*, Black and Red, 1972, s. 81-83.

Ne var ki, somut emeklerin toplumsal niteliği, özel mülkiyetin geçerli olduğu, üreticilerin kendi hesaplarına, bağımsız olarak çalıştığı bir toplumda doğrudan doğruya sağlanamaz. Böyle bir toplumda, somut emek aynı zamanda **özel** bir emektir. Özel emeğin toplumsallaşması için gerekli koşul, emeğin somut niteliklerinden, belirli bir üretim faaliyeti türünün özel damgasından sıyrılarak, genel olarak insan emeği harcaması niteliğiyle soyut emek haline gelmesidir. Özel üreticilerin somut emeği, ancak kendi karşıtına, soyut emeğe dönüşerek toplumsal emeğin bir bölümü haline gelir. Kapitalist üretim tarzında emeğin kazandığı bu **ikili** nitelik, Marx'ın kuramının en önemli özgül yönlerinden birini oluşturur.

Özel emekler doğrudan doğruya, dolayımsız olarak toplumsal olmadığı için, kapitalist toplumda somut emeklerin soyut emek biçimini kazanması ancak farklı emeklerin ürünleri aracılığıyla gerçekleşir. Emekler doğrudan toplumsal olmadığından, toplumsallık ancak ürünlerin eşitlenmesi yoluyla gerçekleşir. Bu ise ancak değer biçimi altında, yani emeğin ürününün meta biçimini aldığı durumda olanak kazanır.

Soyut emek kavramı, teknolojik, bir anlamda insan emeğinin doğal bir niteliğini değil tümüyle **meta üretimine özgü** bir kategoriyi ifade eder. Bunun nedeni, meta üreticisi bireylerin bir araya geldiği toplumun dışında, her toplum biçiminde somut, bireysel emeğin aynı zamanda **doğrudan doğruya** toplumsal bir emek olmasıdır. Marx kapitalist toplumun dışında, üretimin diğer tüm örgütleniş biçimlerinde, bireyin somut emeğinin aynı zamanda dolayımsız olarak toplumsal bir nitelik taşıdığını, çeşitli üretim tarzlarından örneklerle açıklar. Kısaca özetlenirse, kapitalizm dışındaki üretim tarzları bu açıdan genel olarak ikiye ayrılabilir: Feodal toplum örneğinde olduğu gibi, üretim sürecinde iş bölümünün gelişmemiş olduğu kapitalizm öncesi üretim tarzlarında, toplumsal emek birbirinden bağımsız sayısız bireysel emekten oluşur. İş bölümünün var olduğu üretim örgütlenişlerinde ise, (ataerkil aile veya sosyalist toplum) topluluğun farklı bireylerinin emeği, topluluğun bilinçli kararları ile üretimin çeşitli faaliyetleri arasında dağıtılır: Bu durumda bireysel emekler arasında bir karşılıklı bağımlılık vardır, fakat emek özel olmadığı için bir toplumsallaşma sürecine, yani bireysel emek ile toplumsal emek arasında bir dolayıma gereksinim yoktur. Kısacası burada bireysel emek doğrudan doğruya toplumsaldır.[27] Oysa kapitalist toplumda özel, somut emeğin toplumsallaşabilmesi için karşıtına yani soyut, evrensel emeğe dönüşmesi gerekir. **Değer biçimi işte kapitalist toplumda bu zorunlu toplumsallaşma sürecini gerçekleştiren özgül tarihsel biçimdir**.

27 Farklı üretim tarzlarının karşılaştırılması için Bkz. *Le Capital*, I, i, s. 88-90 ve *Contribution*, s. 32-34. Marx, *Kapital*'deki bölümün başında başka üretim tarzlarının düşünülmesinin kapitalist toplumda emeğin ürünlerinin niteliğinin anlaşılmasını güçleştiren mistikliği ortadan kaldıracağını belirtir.

Böylece insanların, ancak emeklerinin ürününün değerleri aracılığı ile bir toplumsal ilişkiye girişebilmesi, üretici güçlerin belirli bir gelişme aşamasını ifade eden iş bölümünün doğurduğu **çok yanlı bağımlılık** ile özel üretimin üreticileri birbirleri karşısında biçimsel olarak yerleştirdiği **bağımsızlık** arasındaki çelişkinin zorunlu bir sonucudur. Bu koşullar altında bireyin toplumsal bağını sağlayan tek şey, ürününün değeri ya da bu değerin zorunlu olarak alacağı biçim olan paradır. Marx'ın deyişiyle, "birey toplumsal gücünü de, toplumla bağını da cebinde taşır."[28]

Meta fetişizmi

Kapitalist toplumda bireyler arasındaki ilişkilerin ancak bu tür bir dolayım yoluyla kurulabilmesi, Marx'ın meta fetişizmi adını verdiği bir olgunun kaynağında yatar. Toplumsal bağların para aracılığıyla kurulması gerçekte fetişizmin gelişmiş bir biçimidir: Marx fetişizmin en çıplak biçiminin meta biçimi ile ortaya çıktığını belirtir.

Fetişizm kuramı genellikle, kapitalist toplumda insanlar arası ilişkilerin nesneler arasında bir ilişki olarak algılandığını ortaya çıkaran, yani bir **yanılgıyı**, bir **ideolojik bakış açısını** sergileyen bir kuram olarak görülür. Oysa gerçekte bu kuram sadece bu tür bir yanılgılar dünyası ile değil, aynı zamanda ve **daha önemli olarak** kapitalist toplumda insanlar arası ilişkilerin aldığı gerçek nesnel biçimler ile ilgilidir.

Yukarıda da belirtildiği gibi, kapitalist üretimde insanların emekleri ancak ürünlerinin eşitlenmesi yoluyla toplumsal bir ilişki içine girer. Burada, insanlar arasındaki toplumsal ilişkilerin zorunlu olarak aldığı biçim, **metaların** yani ürettikleri nesnelerin **arasında bir ilişkidir**. Yani, meta üreticisi toplumda metalar arasında kurulacak ilişki, üreticiler arasındaki ilişkilerin zorunlu bir dolayımıdır. Marx'ın deyişiyle, "mübadele değerinin insanlar arasında bir ilişki olduğunu söylemek doğru olsa bile, bunun maddi bir peçe tarafından gizlenen bir ilişki olduğunu eklemek gereklidir."[29]

Metalar arasındaki ilişki, insanlar arasındaki ilişkilerin zorunlu bir biçimi olduğu için aynı zamanda bu ilişkileri perdeler, gözlerden gizler. Burada meta fetişizmi kuramının ikinci yönü ortaya çıkar: Gerçekte insanlar arasındaki üretim ilişkisinin bir dolayımı, bir temsilcisi olması gereken metalar, üreticiler için bağımsız, üzerinde egemenlik kurulamayacak bir dünya oluşturur. Ne var ki burada, yine genellikle sanıldığı gibi, basit bir yanılgı **değil**, üretim tarzının özgüllüğünden ileri gelen özel bir egemenlik biçimi söz konusudur: Üreticiler, bu üretim tarzında, kendi ilişkilerinin ürünü olan

---

28 *Grundrisse*, s. 157. İş bölümü ve özel mülkiyetin meta üretimini zorunlu kılan tarihsel koşullar olarak açıklanması için Bkz. *Le Capital*, I, i, s. 57 vd.; *Contribution*, s. 32-34; *Grundrisse*, s. 156-172.

29 *Contribution*, s. 34.

metalar dünyasının egemenliği altına girerler. Metalar dünyası, yani **piyasa**, tek tek üreticilerin **biçimsel bağımsızlığını ortadan kaldırarak** onları kendine bağımlı kılar ve egemenliğini bütün ağırlığı ile duyurur. Yani Marx'ın sözünü ettiği, üreticilerin ruhsal durumu ile değil toplumun örgütlenişinin **nesnel** gerçekliği ile ilgili bir özelliktir.

> Üreticiler ancak ürünlerinin mübadelesi yoluyla toplumsal temasa geçtiklerinden, özel emeklerinin toplumsal niteliği önce sadece bu mübadelenin sınırları içinde ortaya çıkar. ... Bunun sonucu olarak, özel emekleri arasındaki ilişkiler üreticilere **olduğu gibi** görünür: İnsanların çalışma içinde dolayımsız toplumsal ilişkileri olarak değil, **şeyler arasında toplumsal ilişkiler olarak**...[30]

Meta fetişizmi kuramı ile birlikte yukarıda sözü edilen bir noktanın, kapitalist üretim tarzında **gerçekliğin kendisinin** "altüst" oluşunun açıklanmasına doğru önemli bir ilk adım atılmış olmaktadır. Bu toplumda, üretimin öznesi olan insan, kendi ürettiği ürünlerin ve ilişkilerin, kısacası metalar dünyasının, tutsağı haline gelmekte, egemenliği altına girmektedir. İnsan kendi üretimini ve ilişkilerini denetimi altında tutacağına, ürünleri, üreticiyi ve üreticiler arasındaki ilişkileri egemenliği altına almaktadır.[31] Kuşkusuz klasik siyasal iktisat (bayağı iktisata karşıt olarak) henüz bu aşamada meta fetişizminin tümüyle tutsağı değildir: Değerlerin ardında insan emeğinin bulunduğunu keşfetmiş, metaların mübadelesinin emeklerin mübadelesi olduğunu açığa çıkarmıştır. Ancak Marx, fetişizmin buğulandırıcı etkilerinden bu aşamada kurtulmanın kolay olduğunu, asıl güçlüğün daha gelişmiş biçimler (örneğin sermaye) ile birlikte doğacağını hatırlatır.[32]

Değerin büyüklüğü

Değerin, emeğin örgütlenmesinin, tarihin belirli bir döneminde aldığı, özgül bir toplumsal biçim olarak incelenmesi, Marx'ın emek-değer kuramının temelini oluşturur. Bir kez **değer biçimi** anlaşıldıktan sonra, bir nicel belirlenim sorunu olarak **değerin büyüklüğü**ne geçmek son derece basit bir adım olur.

Metanın, emeğin ürününün özgül bir biçimi olarak tahlili, özel üretimin temel olduğu bir toplumda somut emeğin ancak karşıtına, farklılaşmamış, ge-

30 *Le Capital*, I, i, s. 85. Vurgu sonradan.

31 Burada yabancılaşma kuramının da ilk ögeleri ortaya çıkar: İnsanın emeğinin ürününün kendisini egemenliği altına alması anlamında. Ne var ki, yabancılaşmış emek, asıl sermaye kavramı ile birlikte gelişmiş biçimini kazanacaktır.

32 "Bu buğulandırma salt meta söz konusu olduğunda henüz çok basittir... Bu basitlik görünüşü daha gelişmiş üretim ilişkilerinde ortadan kalkar. Parasal sistemin [Marx bu terimle Merkantilizmi anlatır. –*SS*] tüm yanılgıları, paranın, özel nitelikleri olan bir fiziksel nesne olmakla birlikte, bir toplumsal üretim ilişkisini temsil ettiğini anlamaktaki başarısızlığından doğar. Parasal sistemin yanılgılarıyla alay eden çağdaş iktisatçılar, daha karmaşık iktisadi kategorilerle, örneğin sermaye ile karşılaştıkları zaman aynı hayaller içine düşerler." *Contribution*, s. 34-35.

nel insan emeğine, yani soyut emeğe dönüşerek toplumsallaştığını göstermiştir. Soyut emek niteliğiyle bireysel üreticilerin emeği, toplam toplumsal emeğin birer bölümünden başka bir şey değildir. Toplam toplumsal emeğin değerlerle ifadesi, bu emek toplamının her bölümünün de toplam içindeki yeri, oransal büyüklüğü ölçüsünde bir değer büyüklüğü ile temsil edilmesi anlamını taşır. Bu anlamda, bir malın değeri toplumun o malın üretimi için ayırmaya hazır olduğu emek miktarı tarafından belirlenir. Bu miktar ise **toplumsal olarak gerekli emek miktarıdır**. Böylece bir malın değeri, verilmiş üretim koşulları altında, toplumda geçerli ortalama ustalık ve emek yoğunluğu derecesinde, bir ürünün üretilmesi için gerekli emek miktarı tarafından belirlenir.

Marx'ın, değerin büyüklüğünü toplumsal olarak gerekli emek miktarına bağlarken, mübadele öncesinde ve dışında farklı emeklerin eşitliğini varsaymadığı gözden kaçırılmamalıdır. Nitelikçe farklı, değişik üretim alanlarında harcanmış somut emeklerin, soyut, eşit emeğe dönüşümü ancak bu emeklerin ürünleri birer meta olarak mübadele edildiği için olanak kazanır.

> Üreticiler emeklerinin ürününü birer değer olarak karşı karşıya getirdiklerinde, bu ürünleri, altında özdeş bir insan emeği gizlenmiş olan basit bir zarf olarak görmezler; tam aksine: Mübadele sırasında farklı ürünlerini eşit ilan ederken, bu süreç içinde, farklı emeklerinin eşitliğini de kurmuş olurlar. Bunu, farkına varmadan yaparlar.[33]

Değer biçiminin tahlili ile birlikte emek ile değerin karşılıklı ilişkisi siyasal iktisatta olduğundan farklı bir yere yerleşir. Smith ve Ricardo'da değerin bir malın üretimi için gerekli emek miktarı tarafından belirlenmesi açıklanmayan bir önerme, neredeyse bir varsayımdır: Bu, söz konusu yazarların sadece kapitalist ekonominin kategorilerini değil, bu kategoriler arasındaki belirlenim ilişkilerinin bazılarını da **veri** olarak aldıklarını gösterir. Oysa Marx ile birlikte değerin toplumsal olarak gerekli emek miktarı tarafından belirlenmesi, değer biçiminin tahlilinin kaçınılmaz bir mantıksal sonucu niteliğini kazanır. Artık, değerin büyüklüğünün emekten başka bir etken tarafından etkilenip etkilenmeyeceğini sormak bile anlamsız bir soru haline dönüşmektedir. Marx'ın deyişiyle,

> Metaların mübadele değeri gerçekte, bireylerin, eşit ve evrensel emek olarak düşünülen farklı türden emekleri arasında karşılıklı bir ilişkiden, yani emeğin özgül bir toplumsal biçiminin maddi ifadesinden başka bir şey olmadığına göre, emeğin, mübadele değerinin ve dolayısıyla **mübadele değerinden oluştuğu ölçüde** servetin tek kaynağı olduğunu söylemek bir totolojidir.[34]

---

33 *Le Capital*, I, i, s. 86.

34 *Contribution*, s. 35. Vurgu sonradan. Marx'ın servet konusunda bu tür bir ayrım getirmesinin nedeni, maddi bir anlamda, fiziksel ürünler olarak düşünüldüğünde, toplumların servetinin doğanın katkısı olmadan, doğadan bağımsız biçimde üretilemeyeceğidir. Ne var ki, mübadele değeri bu üretimin toplumsal biçimidir: Bundan dolayı, insanların üretimleri sırasında emekleri

Değer, mübadele değeri, para

Marx'ın değer kuramını siyasal iktisat karşısında özgül kılan en önemli ögelerden biri, değer biçiminin kavramsal olarak farklı kategorilerin varlığını gerekli kıldığını göstermiş olmasıdır. Klasik siyasal iktisat, en büyük temsilcisi Ricardo da dahil olmak üzere, paranın kapitalist üretimde taşıdığı büyük önemi kavrayamamıştır: Klasik iktisatçılar için para, metaların mübadelesinde salt bir araç rolü görür, işlevi mübadelenin gerçekleşmesinde kolaylık sağlayan bir peçeden öteye gitmez.[35] Bu da klasiklerin değer kavramına yaklaşımlarının kaçınılmaz bir sonucudur: Değer onlar için doğal, tarih dışı bir olgu olduğu için biçimi araştırılmaz, sadece emekle olan ilişkisi içinde düşünülür. Bu, değer ile emeğin özdeşleştirilmesine ve emek miktarlarının değer haline gelebilmek için hangi biçim altında ifade edilmeleri gerektiğinin gözden kaçırılmasına götürür onları. Marx değer kuramını yeniden kurarken, "siyasal iktisadın hiçbir zaman denemediğini"[36] gerçekleştirmeye girişir: Bu, değerin para ile zorunlu ilişkisini ortaya koyma çabasıdır.

Burada Marx'ın, metanın çelişik birliğinin diyalektik bir tahlili ile paraya varış süreci incelenmeyecektir. Bunun yeri doğrudan doğruya para kuramı üzerinde yapılacak bir çalışma olabilir ancak. Dolayısıyla, bu çalışmanın sınırı içinde Marx'ın para konusunda vardığı sonuçlar kısaca özetlenecektir.

Ancak buna geçmeden önce, Marx'ın değer ile mübadele değeri arasında yaptığı ayrıma kısaca değinmek yerinde olur: Başlangıçta[37] yaygın kullanıma uygun olarak Marx, değer kavramının yerine mübadele değeri kavramını kullanır. Ne var ki, bir kez emeğin ürününün kapitalist toplumda aldığı toplumsal biçim olarak değer açıklığa kavuşturulduktan sonra, bu iki kavramı ayırmak olanak kazanır. Değer yalınlığı içinde bir toplumsal ilişkiyi, emeğin ürünlerinin, metaların **mübadele edilebilirliğini** ifade eden bir kavramdır. Bu anlamda kapitalist toplumun en temel toplumsal biçimidir. Mübadele değeri ise Marx'ın deyimiyle değerin "olgusal biçimi"dir: Metaların değer biçimi ancak birbirleri karşısında **göreli** birer değer olarak, yani birer mübadele değeri olarak ifade edildiklerinde gerçekliğe kavuşur. Marx'ın bu ayrımı, Ricardo'nun başka bir bağlamda, değerin ifadesini ve belirlenimini göz önünde tutarak (yani yine bir nicel belirlenim sorunsalı içinde) yaptığı ve yapıtında büyük bir önem taşıyan mutlak değer/göreli

---

aracılığıyla birbirleri ile giriştikleri ilişkilerden öteye bir etkenle açıklanamaz.

35 Bunun en önemli sonuçlarından biri, Ricardo'nun da kabul ettiği, Say Yasası'dır. Bu yasanın ilk yanılgısı, malların mallarla doğrudan doğruya mübadele edildiklerini varsayması, yani paranın önemini gözden kaçırmasıdır.

36 *Le Capital*, I, i, s. 63.

37 Bkz. yukarıda 20 no'lu dipnot.

değer ayrımının kapitalist üretimin özgül biçiminde temellendirilmiş yeni bir biçimidir.[38]

Marx parayı metanın ikiliğinin doğurduğu çelişkinin daha üst bir düzeyde aldığı yeni bir biçim olarak niteler. Tahlilinin sonucunda, meta üretiminin bir **genel eş değer** olarak paranın varlığını zorunlu kıldığını ortaya koyar. Bu toplumda ne üreticinin emeği ne de bu emeğin ürünü doğrudan doğruya toplumsaldır: Emeğin ürününün toplumsallaşması, ancak bir dolayım sonucunda gerçekleşir. Bu dolayım para biçimidir.[39] Böylece, mübadele değerlerinin birbirleriyle karşılaştırılabilmesi için zorunlu olarak parayla ölçülmeleri gerekir; ancak metaları karşılıklı olarak ölçülebilir kılan para değildir. Metalar soyut emeğin birer ürünü oldukları içindir ki karşılıklı olarak ölçülebilirler; bunun sonucunda metalardan biri diğerlerinden ayrılarak para işlevini yüklenir. Para bu ölçü işlevinin yerine getirilmesi için zorunludur. Bu anlamda değerin **dışsal** ölçüsü paradır; ancak para bu ölçü niteliğini emeğin (soyut emek miktarının) bir **içsel** ölçü olarak zaten var olması sonucunda kazanır. Böylece Marx'ın, Ricardo'da değer ile bölüşüm arasındaki ilişkilerin açıklığa kavuşturulabilmesi açısından çok büyük önem taşıyan[40] değer ölçüsü sorununa **iki farklı düzeyde** yaklaştığı görülmektedir: Değerin kaynağı soyut emek, zaman ile ölçülen miktarıyla değerin içsel, kuramsal bir ölçüsünü oluşturur; para ise metalar dünyasında değerin dışsallaşmış, nesnel ölçüsüdür zorunlu olarak.[41]

Para, değerlerin alması gereken zorunlu biçim olarak, aynı zamanda değerin temsil ettiği üretim ilişkilerinin de zorunlu olarak aldığı bir biçimdir. Ricardo değer biçiminin zorunlu sonucu olarak paranın önemine değinmediğinden, Ricardo'yu izleyen dönemde gerek Ricardocu sosyalistler gerekse Proudhon ve izleyicileri, paranın kapitalist üretim tarzında neden üretim ilişkilerini zorunlu olarak temsil eden bir biçim olduğunu kavrayamamışlardır.[42] Marx, özellikle *Grundrisse*'de bu düşünce çizgisinin para yerine

38 Bir **ilk** biçim: Ricardo'nun ayrımı aynı zamanda Marx'ın değer/üretim fiyatı ayrımına karşılık verir. Bu iki noktanın ilişkisine aşağıda dönülecektir. Ricardo'nun ayrımının önemi için bkz. yukarıda, Bölüm 1, 6. alt bölüm. Marx, Ricardo'nun söz konusu ayrım üzerinde bu denli önemle durduğunu hiçbir zaman öğrenememiştir. Ricardo'nun bu ayrımı geliştirdiği metin 1823'te yazılmış fakat ancak 1950'lerde Sraffa tarafından yayınlanmıştır. Ana yapıtı *Ekonomi Politiğin İlkeleri*'nde Ricardo aynı ayrıma ancak kısa ve kaçamak biçimde değinmiştir.

39 *Grundrisse*, s. 172.

40 Bkz. yukarıda Bölüm 1, 6. alt bölüm, bütünü.

41 Marx *Theories*' de (ii, s. 202), Ricardo'yu değerin dışsal bir ölçüsünün gerekliliği sorununu ortaya koymamakla suçlar. Ricardo'nun değerin değişmez bir ölçüsünü bulabilmek için harcadığı büyük çaba göz önüne alınınca ilk bakışta garip gibi görünen bu eleştiri, aslında Ricardo'nun **gerçek dünyada** paranın bir dışsal değer ölçüsü olarak zorunluluğunu kavrayamamasına yöneliktir.

42 H. G. Backhaus, "Dialectique de la forme de la valeur", *Critiques de l'Economie Politique*, 18, s. 18-20.

önerdiği "emek bonoları"nı kıyasıya eleştirmiştir.[43] Bu eleştirinin mantığı, paranın sadece bir simge, kapitalistler tarafından diğerlerini aldatmak için bulunmuş bir araç olduğu düşüncesinin reddine dayanır; para bir simge değil bir üretim ilişkisinin maddi bir nesnede beliren zorunlu bir biçimidir.[44] Bu anlamda, diğer tüm biçimler gibi para da kapitalist üretim tarzına özgü, geçici bir biçimdir.

Metaların basit dolaşımı

Meta üretiminin temel özelliğinin, üreticilerin doğrudan doğruya kendi gereksinimlerini karşılamak için değil, mübadele amacıyla ürettikleri olduğu yukarıda belirtilmişti. Bu üretim çerçevesinde, her üretici ürününü piyasaya götürerek satar ve kendi gereksinimlerini karşılamak için başka üreticilerin üretmiş olduğu malları satın alır. Böylece üretici için sadece bir mübadele değeri niteliğini taşıyan ürünü, başkaları için bir kullanım değeri niteliğine sahiptir.[45]

Herhangi bir üreticinin piyasa ile ilişkisi şu şekilde özetlenebilir: Üretici malını piyasaya sunar, satış karşılığında malın toplumsal olarak belirlenen değeri üzerinden bir miktar para elde eder, daha sonra bu parayı kendi gereksinimlerini karşılamak için başka üreticiler tarafından üretilmiş olan başka mallara harcar. Bu süreç şu şekilde gösterilebilir:

M - P - M (M: Meta, P: Para)

Çeşitli bağımsız üreticilerin bu türden iç içe girmiş, sayısız alışveriş işlemlerinin bütününe Marx, **dolaşım süreci** adını verir. Burada sözü edilen özel bir türüdür dolaşımın: Bu tür dolaşımda mübadelecinin amacı, kendisi için bir kullanım değeri taşımayan malını elinden çıkarmak, buna karşılık gereksinimlerini karşılamak için nitelikçe farklı mallar satın almaktır. Kısacası, dolaşımın amacı bir kullanım değeri elde etmektir: Mübadele değeri ve para burada salt birer araç, birer dolayım niteliğini taşır. Marx bu tür bir dolaşıma **mataların basit dolaşımı** adını verir.[46] Bunu izleyen bölümde,

43 Bkz. *Grundrisse*, "Chapter on Money", bütünü.

44 Niteliğinin anlaşılmasını da güçleştiren bu aykırılıktır: Tarihsel olarak özgül üretim ilişkilerinin doğal bir nesnel biçim alması.

45 Gerçekte metanın bir mübadele değeri olabilmesi için önce başkaları için bir kullanım değeri olması gerekir. Bu konuda Marx ile Ricardo'nun görüşleri arasında hiçbir fark yoktur.

46 "Basit meta üretimi" değil. Bu kavram Marx tarafından hiçbir zaman kullanılmamıştır. Gerçekte kavramın, Marx'ın bir soyutlama düzeyini temsil etmek amacıyla kullanılması önemli yanlışlara yol açmaktadır: İleri sürüldüğüne göre (bu iddiayı benimseyen yazarlar sayılamayacak kadar çoktur), Marx **değer kuramında** bir küçük üreticiler toplumunu inceler; kapitalist topluma ancak **artık değer kuramı** ile girer. Bu **yanlış** görüş, Marx'ın yönteminin iyi anlaşılmadığını gösterir. Marx, değeri, **kapitalist** üretim ilişkilerinin bir soyutlaması olarak inceler. Basit meta **üretimi** kavramı bu yüzden uygunsuzdur Marx'ın amacına: Söz konusu olan **kapitalist üretimdir** çünkü. Marx sadece basit **dolaşımdan** söz eder. Bu da, aşağıda ele alınacak olan, paranın sermaye olarak

dolaşım alanında ikinci tür bir sürecin de yer aldığı görülecektir. Bu ikinci tür sürecin açıklanması ile birlikte sermaye kuramına girilmektedir.

4. Sermaye, ücretli emek ve artık değer

Meta kuramı, Marx'ın, kapitalist üretim çerçevesinde yeniden üretimin diğer üretim tarzlarından farklılaştığı yönü, mübadeleyi, tüm soyutluğu ve yalınlığı içinde incelediği yerdir. Bu kuramla birlikte, kapitalist üretim tarzını diğer sınıflı toplumlardan farklı kılan özgül toplumsal ilişkinin, yani sermaye ile ücretli emeğin ilişkisinin, gerçek boyutları içinde araştırılabilmesi için gerekli olan temel hazırlanmış olmaktadır. Marx'ın kuramsal hareketi, genel olarak mübadeleyi inceledikten sonra, araştırma konusunu oluşturan üretim tarzının **özgül, belirleyici mübadelesi** olan sermaye/ücretli emek mübadelesine geçmek biçiminde özetlenebilir.

Artık değer kuramı, değer kuramının sağladığı temeller üzerinde yükselir. Ne var ki artık değer, aşağıda görüleceği gibi, salt dolaşım alanının çerçevesi içinde anlaşılamaz: Kavramın açıklanması, kapitalist üretim tarzında dolaşım ve üretim alanlarının çelişik bir birlik olarak anlaşılmasını gerektirir. Zaten dolaşım ve üretim alanlarının bu özel eklemlenme biçimidir ki, Marksist artık değer kavramına diğer tüm kâr kuramları karşısındaki özgül niteliğini kazandırır.

Sermaye olarak para

Sermaye, tarih içinde üretimin nesnel koşulları üzerindeki denetimin diğer türlerinden farklı olarak para biçiminde ortaya çıkar. Bundan dolayı, sermaye kavramının anlaşılması için ilk adımın, paranın doğuş alanı olan dolaşım süreci çerçevesinde atılması gerekir.

Yukarıda, metaların basit dolaşımı (yani M-P-M) sürecinin, dolaşım alanında görülebilecek iki farklı süreçten birini oluşturduğu belirtilmişti. Dolaşım alanında rastlanabilecek diğer süreç, para sahibinin bir malı (ya da bazı malları) satın alarak yeniden satmak için giriştiği faaliyetten doğar. Birinci tür faaliyette amaç satın almak için satmak olduğu halde, ikinci tür sürecin amacı satmak için satın almaktır. Bu ikinci süreç birincisine karşıt olarak şöyle gösterilebilir:

P - M - P

dolaşımı ile birlikte kapitalist üretim çerçevesinde var olabilecek iki dolaşım biçiminden biridir. Basit dolaşım, hiçbir şekilde bir küçük üreticiler toplumunu gerektirmez: Aşağıda yapılacak açıklamalardan ortaya çıkacağı gibi, kapitalist üretim tarzında işçilerin giriştikleri mübadelenin aldığı biçimdir.

Marx söz konusu dolaşım türünün birincisine oranla açık bir farklılık içerdiğine işaret eder: M-P-M dolaşımında, mübadeleyi yapan kişinin amacı, kendisi için kullanım değeri taşımayan bir malı işine yarayabilecek bir mal ile mübadele etmek olduğu halde, P-M-P dolaşımında mübadele başladığı noktada sona ermekte, dolaşıma para ile giren kişi yine para ile çıkmaktadır. Oysa paranın hiçbir özel kullanım değeri yoktur: Para, mübadele değerinin kullanım değerinden bağımsızlaşmış biçimidir.[47] İki para miktarı arasında, iki tür kullanım değeri arasında olduğu gibi, nitelikçe bir fark yoktur: Tek olanaklı fark nicel bir farktır. Öyleyse P-M-P dolaşımının tek bir amacı olabilir: Dolaşım sırasında elde edilecek ikinci para miktarının dolaşıma sokulan para miktarından fazla olması. Bu koşulun yokluğunda bu ikinci dolaşım biçimi **varlık nedenini yitirir**. Dolayısıyla bu tür dolaşım yeniden şöyle yazılmalıdır:

$$P - M - P' \ (P' > P)$$

Marx, dolaşımdan çekilen para ile sürülmüş olan paranın farkına, **artık değer** adını verir: Değerdeki bu büyüme, artık değerin varlığı, dolaşıma sokulan para miktarının **sermaye** niteliğini kazanmasına yol açar. Buradan kalkarak bu dolaşım türüne Marx, "paranın sermaye olarak dolaşımı" adını verir.

Görüldüğü gibi sermayenin Marx'ın yapıtındaki ilk tanımı, bir miktar değeri temsil eden paranın genişlemesi süreci ile temellenir. Bu tanımda sermaye, dolaşım sürecinde genişleyen, başlangıçtaki değerine bir artık değer katan bir değer miktarıdır. Marx bu ilişkiye, "sermayenin genel formülü" adını verir. Ne var ki bu formül sermayenin ancak dolaşım alanında gözlenebilen biçimsel, soyut özelliklerini ortaya çıkarır.[48] Marx'ın sermaye kuramı, bu özelliklerin açıklanmasına yönelen, dolaşım alanındaki bu gözlemi üretim alanında temellendirmeyi amaçlayan, böylece artık değerin gerçek niteliğini keşfetmeyi hedefleyen bir kuramdır.

Bir yüzey süreci olarak dolaşım

Genel olarak mübadelenin tahlili, metanın, özel emeklerin değerler aracılığıyla eşitlenmesi yoluyla toplumsallaşmasının biçimi olduğunu göstermiştir. Mübadele içinde üreticilerin birbirlerine karşılıklı olarak verdikleri metalar birbirlerine eşit değerdedir. Meta üreticileri birbirleri ile karşı karşıya geldiklerinde tümüyle eşittirler: Biri diğerinden hiçbir fark taşımaz, birbir-

47 *Grundrisse*, s. 145.

48 Para olarak sermaye, değerin genişlemesinin en çarpıcı yönünü veren biçim olarak temeldir. Ancak tek biçim olarak görülmesi, dondurulması aldatıcıdır: Sürecin temelinde **üretimin** kapitalist niteliğinin yattığını gözlerden saklar. Bkz. *Le Capital*, II, i, s. 56-58.

lerine verdikleri metalar emeklerinin eşitlenmesinin birer aracı olduğundan her biri mübadeleye ne büyüklükte bir değer sürdü ise mübadeleden aynı büyüklükte bir değer çeker.

Gerçekten, dolaşım alanında mübadelecilerin herhangi birinin verdiğinin tam karşılığını almadığını bildiği bir durumda mübadelenin sürmesi olanaksızdır. Çünkü bu alanda mübadelecilerin her biri özgürdür: Kimse malını dolaşıma sürmesi için zor kullanamaz mübadeleci üzerinde. Mübadeleci olarak düşünüldüğünde üretici hiç kimseye kişisel bağlarla bağımlı değildir. Karşılıklı olarak özgür kişiler mübadele içinde birbirleriyle, tümüyle özgür istemlerine bağlı olarak ilişkiye girerler. Bu yüzden, hiçbir mübadelecinin verdiğinin karşılığını alamadığını bildiği, mübadelenin eşit olmadığını anladığı bir durumda özgür istemi ile mübadeleye girişmesi beklenemez. Dolaşım alanı, bu soyutlama düzeyinde, bir **özgürlük** ve **eşitlik** alanıdır.[49]

Dolaşımın bu özellikleri sermayenin varlığını ilk bakışta anlaşılmaz kılar. Eşitlerin mübadelesi ilkesi gereğince, her mübadeleci dolaşıma ne miktarda değer sokarsa, mübadelenin sonunda aynı miktarı elde etmek zorundadır: ne daha az, ne daha fazla. Oysa sermayenin genel formülü incelendiğinde, dolaşıma bir miktar para süren kapitalistin dolaşım sonunda daha büyük miktarda bir para elde ettiği görülmektedir. Bu durumda, kapitalistin, malını satın alırken ödediği paradan daha yüksek bir değerde satması gerekir; ne var ki, eşitlerin mübadelesi alanı olan dolaşım sürecinde, istisnai, geçici durumlar dışında bu olanaksızdır. Dolayısıyla sermayenin varlık koşulu olan artık değer, dolaşım alanında doğamaz. Bu, sorunu bir çelişki haline dönüştürür. Marx'ın deyişiyle:

> Dolayısıyla sermayenin dolaşım tarafından üretilmesi olanaksızdır ama dolaşım dışından kaynaklanması da aynı derecede olanaksızdır. Yani sermayenin kökeni hem dolaşımda olmalıdır hem de dolaşımda olmamalıdır. ... Sorunun koşulları bunlardır.[50]

Bu çelişki, Marx'ın artık değer kuramının düğüm noktasıdır. **Klasik siyasal iktisat işte tam bu noktada başarısızlığa düşmüş**, kapitalist üretim tarzının gerçek ve bütünsel bir tahliline kavuşamamıştır. Kısaca özetlendiğinde sorun şudur: Gerek Smith'in gerekse Ricardo'nun yapıtında değer kuramı ile artık değerin varlığının birbiriyle nasıl uyuşabileceği açıklanamamıştır. Bu sorunla kâr ve rantın varlığı biçiminde karşılaşan Smith, çareyi değer

49 Kapitalist toplumun diğer alanlardaki özgürlük ve eşitlik ilkeleri de maddi temelini, üretim tarzının bu özelliğinde bulur. Marx bu konuyu *Grundrisse*'de ayrıntılı olarak incelemiştir. Bkz. s. 239-245.

50 *Le Capital*, I, i,, s. 168-169. Çeviri İngilizce basım ile karşılaştırılarak yapılmıştır. Bkz. *Capital*, v. l, International Publishers, s. 165-166.

kuramını kapitalist toplumda geçersiz ilan etmekte bulur.[51] Ricardo'ya gelince, onun yapıtında değer kuramı, belirli tutarsızlıklara rağmen yine de sistemleşmiş bir yapı halinde ortaya çıkar; ancak Ricardo bunu, kâr ve rantın değer kuramının geçerli olduğu bir dünyada nasıl doğduğu sorusunu tümüyle görmezlikten gelerek gerçekleştirir. Değer kuramındaki tutarsızlıkları da, kendinden sonraki yazarlar (gerek izleyicileri gerekse Ricardocu sosyalistler) tarafından yanlış yorumlanması da hep, artık değeri açıklamak bir yana, kavramsal olarak oluşturmakta bile düştüğü bu başarısızlıktan kaynaklanır. Bu sorunlara, aşağıda, Marx'ın siyasal iktisat karşısındaki özgül yeri incelenirken dönülecektir.[52]

Marx'ın bu çelişkiye getirdiği çözüm, dolaşım sürecinin kapitalist üretimin bütünlüğü içinde tuttuğu yerin değerlendirilmesine dayanır. Dolaşım süreci bu üretim tarzında, üretimi kavrayan bir zarf, üretim ilişkilerinin **zorunlu** olarak aldıkları biçimleri içeren bir yüzey sürecidir.[53] Yeniden üretimin bu biçimler altında gerçekleşmesi, kapitalist üretim tarzının anlaşılması için girişilecek bir tahlilde söz konusu süreçten soyutlanmasını olanaksız kılar. Buna karşılık, dolaşım alanında kalarak **üretim** tarzını anlamaya çalışmak, bu yüzey biçimlerini, kendilerini ampirik olarak sundukları nitelikleri ile, yani görünüş biçimleriyle kabul etmek anlamını taşır. Mübadele (dolaşım) sürecinin anlaşılabilmesi için bu sürecin temelinde yatan üretim sürecine girilmesi, kapitalist üretim tarzında nasıl üretildiğinin anlaşılması gerekir.

Sermaye ve ücretli emek

Dolaşım alanından üretim alanına geçişi sağlayan, kapitalist üretim tarzına bir üretim tarzı olarak özgüllüğünü veren, özel bir mübadele türüdür: sermayenin ücretli emek ile giriştiği mübadele. Bu mübadele aynı zamanda dolaşım alanı çerçevesinde çelişik bir kavram olarak ortaya çıkan sermayenin ve dolayısıyla artık değerin kaynağına ışık tutar.

Metaların dolaşımında mübadelecilerin bir miktar para karşılığında, değerini ödeyerek kendi gereksinimlerini karşılayacak kullanım değerleri elde ettikleri bilinmektedir. Kapitalist için ise amaç dolaşıma soktuğu paranın dolaşımdan genişleyerek çıkmasıdır. Bu amaç, eşitlerin mübadelesi ile temellenen dolaşım sürecinde tek bir durumda gerçekleşebilir: P-M-P sürecinde, M'nin değerinin alım ve satım işlemleri arasında genişlemesi. Bunun için ise para sahibinin piyasada, **özgül kullanım değeri, mübadele değeri yaratmak**

51 Smith'in Ricardo'ya üstünlüğü sorunu sezmiş olmasıdır.

52 Bkz. aşağıda "Sonuç" bölümü.

53 "Çağdaş burjuva toplumu bir bütün olarak düşünüldüğünde, bu fiyatların varlığı ve dolaşımı, altında, derinlerde, görünürdeki bireysel eşitlik ve özgürlüğün kaybolduğu, tümüyle farklı süreçlerin yer aldığı bir yüzey süreci olarak ortaya çıkar." *Grundrisse*, s. 247.

olan bir mal bulması gerekir. İşte bu mal, metalaşmış olan emek gücü ya da ücretli emektir.

Ücretli emeğin artık değer üretimine nasıl yol açtığını araştırmadan önce, bu kategorinin salt kapitalist toplumda geçerli olduğunu, doğal bir biçim değil insanlığın üretim tarihinde emeğin aldığı çeşitli biçimlerin (köle emeği, serf emeği vb.) yanı sıra tarihin salt bu dönemine özgü bir biçim oluşturduğunu vurgulamak gerekir. Ücretli emeğin oluşması için gerekli koşullar şunlardır:

1) Emekçinin özgürleşmesi: Emek gücünün piyasada bir meta olarak alınıp satılabilmesi için sahibince satışa çıkarılması gerekir. Bu ise ancak işçinin kişisel bağlardan kurtularak, kendi emek gücü üzerinde mutlak bir tasarruf hakkına sahip olmasıyla gerçekleşebilir. Üstelik işçi emek gücünü ancak geçici olarak, belirli bir süre için satıyor olmalıdır: Süresiz bir satış, köleliği doğurarak emeğin özgürlüğünü ortadan kaldırır.

2) Emekçinin mülksüzleşmesi: Emekçinin emek gücünü satmaya mecbur olması için emeğini gerçekleştirebileceği, kendi başına üretim yapabileceği koşullardan tümüyle kopması gerekir. Bu, tarihsel bir süreç içinde emekçinin üretimin nesnel koşullarından ayrılması yani mülksüzleşmesi yoluyla gerçekleşir.

Bu koşulların gerçekleştiği[54] tarihsel dönemde, emekçinin emek harcama kapasitesi, yani emek gücü bir meta haline gelir. Burada emek gücü/emek ayrımının Marx'ın yapıtındaki önemine kısaca değinmek yararlı olacaktır. Ricardo kapitalist üretim tarzının belirleyici mübadelesi olan sermaye/ücretli emek mübadelesi ile karşılaştığı zaman, emekçinin üretimden aldığı payı "emeğin değeri" kavramına dayanarak açıklamıştır. Oysa bu kavram, emek-değer kuramı çerçevesinde çelişik, hatta anlamsız bir kavramdır. Kısa bir irdeleme, emeğin değeri kavramının, tahlili iki almaşık sonuçtan birine götüreceğini gösterir: (1) Ya emeğin değeri emeğin yarattığı değere eşittir; o takdirde tüm değer, emek harcanması yoluyla yaratıldığına göre kâr ve dolayısıyla kapitalist üretim ortadan kalkar. (2) Ya da, emeğin değeri, yarattığı değere eşit değildir; bu durumda mübadelede eşitlik ortadan kalkar, değer kuramı bu özel durumda işlemez. Kısacası, bu kavramın kullanılması sonucunda ya sermaye ortadan kalkar, ya da değer kuramı.[55] Bu çelişki gerçekte, Ricardo'nun değer yasası ile kârın varlığını bağdaştırmakta düştüğü başarısızlığın beliriş biçimlerinden biridir.

---

54 Marx kapitalist üretim tarzının öz yasalarını araştırırken, bu koşulların tarihsel olarak ortaya çıkışının hangi süreç içinde gerçekleştiğiyle ilgilenmez, bu koşulları varsayar. Ücretli emeğin doğuşuna ilişkin sorunlar, kapitalizmin kendi hareket yasalarıyla açıklanamaz, kapitalizmin doğuş sürecinin bir ögesidir ve **ilk birikim** sürecinde incelenir.

55 Emeğin değeri kavramının çelişkileri için Bkz. Cl. Napoleoni, *Smith Ricardo Marx*, Boringhieri, 1975, s. 100-101; M. Bianchi, *La teoria del valore dai classici a Marx*, Laterza, 1972, s. 42-43 ve M. Nicolaus, "Foreword", *Grundrisse* içinde, s. 44-46.

Marx, Ricardo'nun bu "us dışı" kavramını, işçinin mübadele sırasında emeğini değil emek harcama, üretim yapma kapasitesini, yani emek gücünü sattığını belirterek terk etmiştir. Kapitalistin piyasada satın aldığı emek gücüdür; değerlerin yaratıcısı olarak emeğin kendisinin bir değeri olamaz.[56]

Artık değer

Artık değer, sermaye ile ücretli emek arasındaki mübadelenin ikili niteliğinden doğar. Bu mübadelenin özgüllüğü bir yönü ile **dolaşım** alanında yer alması, bir diğer yönüyle de kapitalist **üretimin** en temel niteliğini tanımlamasıdır. Söz konusu ikilik tüm metalar gibi emek gücünün de, kullanım değeri ile mübadele değerinin çelişik bir birliği olmasından doğar.

Dolaşım sürecinde kapitalist ile işçi arasındaki mübadele, diğer tüm mübadeleler gibi, eşitler arası bir işlemdir. İşçi satacak başka bir malı olmadığı, emeğini gerçekleştirecek nesnel koşullardan yoksun olduğu için dolaşıma sadece emek gücünü getirebilir satmak için. Kapitalist bu özel malı gerçek değeri üzerinden satın alır. Bütün diğer mallar gibi emek gücünün değeri de üretimi ya da yeniden üretimi için gerekli emek miktarı tarafından belirlenir. Emek gücünün yeniden üretimi işçinin ve yerini alacakların (yani ailesinin) yeniden üretimi olduğuna göre, emek gücünün değeri, yeniden üretimi için gerekli malların değerine eşittir. Emek gücünü diğer mallardan ayıran, değerinin salt fizyolojik bir belirlenime değil, aynı zamanda toplumsal ve tarihsel bir belirlenime bağlı olmasıdır. Son tahlilde, emek gücünün değerini belirleyen, işçinin bir **işçi olarak** yeniden üretimidir:[57] Yani elde ettiği değer miktarı, bir yandan işçinin mülksüzlüğünü, üretimin nesnel koşullarından ayrılığını yeniden üretirken, bir yandan da sermayenin emrinde işçi olarak çalışmayı kabul edeceği bir büyüklükte olmalıdır. Bu ise ancak, sermaye sınıfı ile işçi sınıfı arasındaki sürekli mücadele sonucunda belirlenir.[58]

Kapitalist ile işçi arasındaki mübadelenin bu ilk yönü, değerlerin mübadelesinin eşitlik ilkesine tümüyle uygun olarak gelişir. Ancak mübadelenin bu yönü ile yetinmek ve ikinci yönünden soyutlamak, sermaye/ücretli emek ilişkisini salt biçimsel olarak ele almak ve tüm özgüllüğünü gözden kaçırmak anlamını taşır.[59] İşçi açısından bakıldığında emek gücünün satışı diğer tüm mübadeleler gibi metaların basit dolaşımının bir başlangıcıdır. Emek gücünün satışı ile elde ettiği parayı, yaşamını sürdürmek için gerekli gördüğü

---

56 Bu noktayı kavrayamaması Ricardo'ya değişmez ölçü arayışlarında çok ağıra mal olmuştur. Bkz. yukarıda Bölüm 1, 6. alt bölüm.

57 Marx, *Travail salarié et capital*, *Oeuvres: Economie*, I, Bibliothéque de la Pléiade, 1969, s. 210.

58 Bkz. Marx, *Ücret*, *Fiyat ve Kâr*, Sosyal Yayınlar, 1975, s. 88 vd. Marx'ın ücret kuramı ve bunun yoksullaşma sorunu ile ilgisi için Bkz. E. Mandel, *La formation de la pensée économique de Karl Marx*, Maspero, 1972 ve R. Rosdolsky, a.g.y., s. 361-398.

59 Bkz. *Chapitre inédit*, s. 163.

malların satın alınmasında kullanacaktır. Mübadelenin sonucu bir kullanım değeridir, para burada salt bir dolaşım aracıdır.[60]

Oysa kapitalist, bir mal satın almıştır, şimdi bu malın kullanım değeri onun mülkiyetine geçmiştir. Emek gücünün kullanım değeri ise emek harcamak, değer yaratmaktır. Kapitalist, denetimi tümüyle kendisine geçen[61] emek gücünün kullanım değerini, üretim sürecinde kendisine bir artık değer sağlayacak biçimde kullanacaktır. Bunun için yeterli koşul, emekçinin üretim sırasında, kendisine sermaye tarafından mübadele sırasında ödenmiş olan değerden daha büyük bir değer yaratmasıdır. Emek gücünün değeri ile emekçinin üretim sürecinde ürettiği değer arasındaki bu fark, artık değerin kaynağıdır.

Emek gücü ile birlikte üretim için gerekli diğer araç ve hammaddeleri satın alan kapitalist, üretim sürecinde bu ögeleri bir araya getirir. Üretim sırasında işçi, emek harcayarak belirli bir miktar değer yaratır. Emekçinin kendi emek gücünün değerine eşit bir değer yaratmak için harcadığı emek, Marx tarafından **gerekli emek** olarak adlandırılır.[62] Ne var ki, üretim bu noktada durdurulursa, işçi sadece kendisine mübadele sırasında ödenmiş olan değer büyüklüğünü üretmiş olacaktır kapitalist için: Bu durumda artık değer çıkamaz ortaya. Bu ise sermayenin varlık nedenini de, sermayenin ücretli emek ile giriştiği mübadelenin tüm anlamını da ortadan kaldırır. Dolayısıyla sermayenin mantığı, üretimin, gerekli emekten fazla bir emeğin, **artık emeğin** harcanacağı bir noktaya kadar sürdürülmesini gerektirir. Kısacası, **artık değer bir artık emeğin harcanmasından doğar**; üretim sürecinin sermayenin egemenliği altına girmesinin bir sonucudur.[63]

Böylece, araştırmanın başında bir **sorun** olarak konulmuş olan artık değer (ve sermaye) çelişik niteliği içinde anlaşılmış olmaktadır. Sermaye ile ücretli emek arasındaki mübadele, değerlerin mübadelesinin kurallarına tümüyle uygun biçimde gerçekleştiği halde, dolaşım alanının yalıtılmış biçimde gözlenmesi halinde anlaşılmaz bir sorun niteliği kazanan artık değer, emek gücünün kapitalist üretim içindeki yerinin anlaşılmasıyla birlikte açıklığa kavuşmaktadır. Eşitlerin mübadelesi süreç sonunda bir artık değerin ortaya çıkmasına olanak tanımakta, paranın sermaye olarak dolaşımı böylece bütünlüğü içinde ortaya konulmuş olmaktadır.

Artık değerin oluşumuna getirilen bu açıklama, aynı zamanda, dolaşım alanıyla üretim alanının ilişkisi konusunda kesin bir değerlendirme yapılmasına izin vermektedir. Dolaşım sürecinin tek başına ele alınması, kapitalist üretim tarzının anlaşılmasını olanaksız kılar; bunun için dolaşımın gerisine

60 *Le Capital*, II, s. 31.

61 Böylece kapitalist üretim tarzında emekçinin özgürlüğü sürekli olarak karşıtına dönüşür.

62 Bu kavramın "toplumsal olarak gerekli emek miktarı" ile karıştırılmaması gerekir.

63 Bu sorunun önemi için bkz. aşağıda 5. alt bölüm: "Bir **üretim** tarzı olarak kapitalizm".

geçerek üretim sürecini de incelemek gerekir. Ne var ki, bu inceleme sırasında dolaşım sürecinden **soyutlanamaz**: Üretim süreci bu toplumda dolaşım sürecinin **içinde** yer almaktadır. Dolaşım burada yeniden üretimin zorunlu olarak aldığı biçimdir. Kapitalist üretim tarzı ancak dolaşım ile üretimin, mübadele ile üretimin birliğinde anlaşılabilir.

Dolaşım ile üretimin, değer ile artık değerin bu özgül eklemlenmesi, aynı zamanda, Marx'ın kapitalist üretim tarzında sömürünün varlığını açıklamasında çok büyük bir önem taşır. Marx'ın üretim tarzları konusundaki savları incelenirken[64] sınıflı toplumlarda üretici olmayan sınıfların, üretimin koşulları üzerindeki egemenlikleri dolayısıyla, üreticiler sınıfının ürettiği artığı mülk edindikleri belirtilmiştir. Çeşitli sınıflı toplumları birbirinden ayıran, artığın mülk sahibi sınıflar tarafından mülk edinilmesinin tarzıdır.[65] Artık değer, artığın mülk edinilmesinin kapitalist üretim tarzında aldığı biçimdir. Bu biçimin, kapitalist üretim tarzını kendinden önce gelen tüm üretim tarzlarından ayıran çok önemli özellikleri vardır.[66]

Kapitalizm öncesi sınıflı toplumlarda artığın mülk edinilmesinin tarzı saydamdır: Örneğin feodal toplumda üretici (serf) ya emeğinin ürününün bir bölümünü feodal beye verir, ya da haftanın belirli günlerinde onun toprağında karşılıksız olarak çalışmakla yükümlüdür. Bu durumda serfin çalıştığı, beyin ise onun emeğinin ürünü ile yaşadığı açıkça ortadadır. Oysa kapitalist üretim tarzında, dolaşım sürecinde yasa eşitlerin mübadelesi olduğundan, burada hiç kimse karşılığını ödemeden bir başkasının emeğinin ürününe el koyamaz. İşte dolaşım alanındaki bu görünürdeki eşitliğin altında, Marx, işçinin günün belirli bir bölümünde karşılıksız olarak kapitalist için emek harcadığını saptayarak bu toplumda sömürünün kaynağına varır. Burada önemli olan, sömürünün kapitalist toplumda değerlere uygun mübadeleye **rağmen** değil, özellikle bu "eşit mübadele", sermaye ile ücretli emek arasındaki mübadeleye de uygulandığı için, bundan **dolayı** gerçekleştiğidir.[67] Kapitalist üretim tarzı, yüzeydeki eşitlik ve özgürlük ile birlikte derinde yatan sömürü ve eşitsizliğin çelişik birliğidir. Dolaşım alanındaki eşitlik burada bir yandan sömürünün gerçekleşmesinin zorunlu aracı iken, bir yandan da sömürünün gizlenmesini sağlar. Tüm siyasal iktisadın, değer kuramı ile artık değerin bir arada var olmasını açıklamakta düştüğü başarısızlık, işte üretim tarzının kendi gerçekliğindeki bu buğulandırıcı nitelikten ileri gelmektedir.[68]

---

64 Bkz. yukarıda 2. alt bölüm: "Üretim tarzı kavramı".

65 *Le Capital*, I, i, s. 214-215.

66 Bu noktanın önemi için bkz. aşağıda 5. alt bölüm: "Bir **üretim** tarzı olarak kapitalizm".

67 Cl. Napoleoni, *Lezioni sul capitolo sesto inedito di Marx*, Boringhieri, 1972, s. 62.

68 Burada Marx'ın "siyasal iktisadın eleştirisi"nden neden kapitalizmin eleştirisini de anladığını gösteren yeni bir öge çıkmaktadır ortaya.

Emek süreci/değerlenme süreci

Kapitalist üretimin hücre biçimi metada ve daha sonra bu toplumda örgütlenmiş emekte görülen ikilik, kapitalist üretim sürecine de yansır. Bu üretim sürecinde bir yandan insanlık tarihinin her döneminde olduğu gibi kullanım değerleri üretilir. Bu yönüyle kapitalist üretim, diğer üretim tarzlarından ayrılmaz, genel olarak üretimin bir parçasıdır. Diğer yönüyle ise, söz konusu üretim süreci, üretime giren değerin genişlediği bir süreçtir: Kapitalist üretimi diğerlerinden ayıran da budur. Kapitalist üretim bu iki sürecin, yani **emek süreci** ile **değerlenme sürecinin** doğrudan, dolayımsız birliğidir; yani bu iki süreç aynı üretim sürecinin farklı yönleridir.[69]

Marx önce bir emek süreci olarak inceler kapitalist üretim sürecini.[70] Toplumun varlığını sürdürebilmesi için gerekli kullanım değerlerinin üretildiği bir süreç olarak emek süreci, diğer tüm çağların üretim süreçleri ile ortak nitelikler taşır: Diğerlerinde olduğu gibi, burada da insanın üretici faaliyeti, emeğin üzerinde çalıştığı nesneler (doğal ya da üretilmiş hammadde) ve emeğin çalışma araçları üretimin gerekli ögeleridir. Kullanım değerleri üretimi insan ile doğa arasındaki maddi ilişkinin genel koşuludur ve toplum biçimlerinden bağımsızdır.

Kapitalist üretim sürecinin **aynı zamanda**, dolayımsız olarak bir emek süreci olması, siyasal iktisatçıların kapitalist üretimi bir emek sürecine indirgemelerine, tarihsel olarak özgül olan bu üretimi genel olarak üretimle özdeşleştirmelerine olanak tanımıştır. Oysa bir emek süreci niteliğiyle kapitalist üretim süreci, her türlü özgül, toplumsal, iktisadi belirlenimden bağımsız olarak çıkar ortaya ilk bakışta. Burada sermaye temelinde üretimin özgül belirlenimlerinden soyutlanmıştır. Bu belirlenimler ancak kapitalist üretim sürecinin özgül yönünü oluşturan değerlenme süreci içinde ortaya çıkar.

Değerlenme süreci, bir miktar değerin üretim sürecinde genişleyerek daha büyük bir değer halini almasıdır. Bu niteliği ile kapitalist üretimin özgül yanını temsil eder, çünkü bu üretim tarzında üretim doğrudan doğruya sermayenin büyümesi, artık değer elde etmesi amacı ile yapılır. Kapitalist, emek sürecinin çeşitli ögelerini piyasada satın alarak üretim için bir araya getirir. Üretim süreci başladığında üretim araçları gibi emek de artık sermayenin denetimi altındadır tümüyle. Emek bu süreçte salt sermayenin bir ânı haline gelmiştir.[71] Emek sürecinde, en azından kapitalist üretimin

69 Napoleoni, *Lezioni*, s. 27. "Değerlenme süreci" kavramı, Marx'ın Almancada kullandığı "*Verwertungsprozess*", kendi onayıyla yayınlanan Fransızca basımda kullanılan "*procès de valorisation*" karşılığıdır. *Kapital*'in eski İngilizce basımlarında, bu kavram "*self-expansion*" olarak ifade edilmiştir; ancak 1976'da yayınlanan B. Fowkes çevirisi doğru terimi, "*valorisation*"ı benimsemiştir.

70 Bkz. *Le Capital*, I, i, s. 180-187; *Chapitre inédit*, s. 126; *Grundrisse*, s. 302-304.

71 *Grundrisse*, s. 298.

başlangıcında,[72] üretim araçlarını kullanan emekçi olduğu halde, değerlenme sürecinde üretim araçlarında somutlaşan sermaye, emekçiyi daha fazla değer yaratmak için kullanır. Burada, değerlenme sürecinde, emekçi sermaye-değerin bir varoluş biçimi, değerin büyümesi için bir araç haline gelir.[73] Böylece kapitalist üretim tarzında gerçeklik, yeni bir anlamda, "altüst" olma niteliğini kazanmaktadır.

Nesnelleşmiş emek/canlı emek

Klasik siyasal iktisat, sermayeyi başka tür tanımların yanı sıra "birikmiş emek" olarak da tanımlamıştır. Bu tanımın kalkış noktası açıktır: Geçmiş üretim dönemlerinde üretilmiş üretim araçları birer değer olarak o dönemlerde harcanan emeğin birer ürünüdür. Daha sonraki üretim dönemleri açısından bakıldığında, bu araçları satın alan sermayenin de geçmiş, birikmiş emeği temsil ettiği sonucuna varılabilir.

İlk bakışta emek-değer kuramıyla son derece tutarlı görünen bu tanımı Marx sert bir şekilde eleştirir. Bu eleştirinin odak noktası, "birikmiş emek" indirgemesinin temelinde sermayenin bir **ilişki** değil, bir şey, bir nesne olduğu düşüncesinin yatmasıdır.[74] Üretim araçları, geçmişte kendilerinin üretimine harcanan emeği edilgen bir biçimde saklar ve son ürünün üretimine o dönemde harcanan canlı emeğin yanı sıra katkıda bulunurlar. Bu görüş, son tahlilde, kapitalist toplumda üretimi iki sınıfın ortaklaşa yaptığı yolundaki görüşe açılan bir kapıdır.[75]

Marx, sermayenin bir şey, bir nesne değil, bir toplumsal üretim ilişkisi olduğunu göstermiştir. Dolayısıyla sermayenin satın aldığı üretim araçları ile canlı emek arasında bir ilişki kurulmadan sermayenin doğasının anlaşılamayacağını belirtir. Üstelik bu ilişki bir çelişki, bir karşıtlık ilişkisidir. Marx'ın deyişiyle, "ancak dolaysız ve canlı emek üzerindeki egemenliği sayesindedir ki, birikmiş, geçmiş ve maddeleşmiş emek, sermaye haline dönüşür."[76] Marx'a göre, siyasal iktisadın nesnelleşmiş emek (Marx "birikmiş" yerine bu terimi ya da "ölü emek" terimini kullanır) ile canlı emek arasındaki karşıtlığın kapitalist üretim tarzının anlaşılmasında taşıdığı önemi kavrayamamasının nedeni, emeğin ve giderek üretim sürecinin ikili niteliğini ayırt edememiş olmasıdır.[77] Toplumsal üretimin her döneminde insan, belirli üretim araçları kullanmıştır. Bu araçlar kuşkusuz geçmişte harcanan emeğin ürünleridir.

72 Bu sınırlamanın anlamı, aşağıda 5. alt bölümde ortaya çıkacaktır. Bkz. özellikle 99 no'lu dipnot.

73 *Chapitre inédit*, s. 138-142.

74 *Grundrisse*, s. 257-258.

75 Bu son görüşün Ricardo tarafından ifadesi için bkz. yukarıda Bölüm 1.

76 *Travail salarié et capital*, s. 214.

77 Bkz. *Chapitre inédit*, s. 146-150.

Bu anlamda, geçmiş emeğin ürünlerinin insanın güncel üretiminde büyük kolaylıklar sağladığı, canlı emeğin üretkenliğinin artmasında önemli bir rol oynadığı açıktır. Üstelik bu, **bir emek süreci olarak düşünüldüğünde** kapitalist üretim süreci için de geçerlidir.[78]

Ne var ki, kapitalist üretim tarzını doğal bir olay olarak düşünen siyasal iktisatçılar, bu özgül üretim sürecini genel olarak üretim süreciyle özdeşleştirmişler, başka bir deyişle kapitalist üretim sürecini basit emek sürecine indirgemişlerdir. Bu tavır, kapitalist üretimin asıl belirleyici yanının değerlenme süreci olduğunu gözden kaçırır. Üretim sürecinin bu ikinci yönü göz önüne alındığında, nesnelleşmiş emek ile canlı emeğin ilişkisi bambaşka bir ışık altında görülecektir: Bu süreçte, gerek üretim araçlarında gerekse geçim araçlarında nesnelleşmiş emekten başka bir şey olmayan bir değerler kitlesi canlı emeği denetimi altına almakta, sömürmekte, bu emeği emerek kendini hem korumakta hem de genişletmektedir.

Gerçekte nesnelleşmiş (ölü) emek ile canlı emeğin karşıtlığı, Marx'ta salt siyasal iktisadın bir savının eleştirisi ile sınırlı bir kavram değildir. Aksine ayrım Marx'ın yapıtında merkezî bir yer tutar.[79] Bir bakıma, sermaye ile ücretli emeğin ilişkisini, dolayısıyla artık değeri tanımlayan, bu iki emek türü arasındaki karşıtlık ve çelişkidir. Artık değer, gerçekte, bir miktar nesnelleşmiş emeğin kendinden büyük bir canlı emek miktarı ile mübadelesinden başka bir şey değildir.[80] Üretimin nesnel koşullarının (üretim ve geçim araçlarının) emekçinin karşısına nesnelleşmiş emek biçiminde çıkması sonucunda, emekçi kendisine emek gücünün değeri olarak ödenen bir miktar nesnelleşmiş emeğe karşılık kapitaliste daha fazla canlı emek vermektedir. Böylece sermaye, geçmiş emek tarafından belirlenmiş değerinin ötesine doğru genişlemekte, süreç sonunda daha büyük bir değer kitlesi olarak ortaya çıkmaktadır. İşte sermaye-ücretli emek ilişkisini veren bu ölü/canlı emek ilişkisidir. Kapitalist, işçi üzerindeki egemenliğini ancak daha önce harcanmış ve **değer biçimini almış** olan emeğin ürünleri aracılığı ile kurabilir. Böylece sermaye ile ücretli emek arasındaki ilişki ancak nesneler aracılığıyla gerçekleşen bir ilişki haline (yani meta üretiminin fetişizmine uygun hale) gelir. Marx'ın deyişiyle:

> Dolayısıyla, kapitalistin işçi üzerindeki egemenliği, nesnenin insan üzerindeki, **ölü emeğin canlı emek üzerindeki**, ürünün üretici üzerindeki egemenliğidir...

---

78 Günümüz iktisat düşüncesi de sermayeyi "üretilmiş üretim araçları" olarak tanımlarken aynı yanılgıyı başka biçimde tekrarlamakta, kapitalist üretimi genel olarak üretime indirgemektedir.

79 Söz konusu karşıtlığın önemini Napoleoni, *Lezioni*, s. 44-48 ve S. Caliccia, *Lavoro, valore e prezzo nella teoria di Marx*, Laterza, 1973, s. 33 vurgular. Ayırımın ne denli önemli olduğu aşağıda Bölüm 3'te [bu kitapta "Kapitalist üretim tarzında yüzey biçimleri" altında yayınlanan bölüm] açığa çıkacaktır.

80 *Chapitre inédit*, s. 175.

> Nesnelleşmiş emek ile canlı emek arasındaki özgül ilişki birincisini sermaye, ikincisini de üretken emek haline getirir.[81]

Değişmez sermaye/değişken sermaye

Smith ile Ricardo, sermayeyi dolaşım biçimi ya da hızına göre sabit (*fixed*) ve dolaşır (c*irculating*) olarak ikiye ayırmışlardır.[82] Marx, sermayenin dolaşımını ve devir hızını incelerken kendisi de bu ayrıma başvurmakla birlikte,[83] kapitalist üretim sürecini incelerken artık değer kuramı açısından çok daha temel bir ayrıma gider. Bu, sermayenin, değişmez (*constant*) ve değişken (*variable*) olarak iki bölüme ayrılmasıdır .

Sermaye, üretim sürecini başlatmak için bir yandan üretim araçları (bu terim emeğin araçları ile emeğin üzerinde çalıştığı nesnelerin bütününü ifade eder), bir yandan da emek gücü satın almak zorundadır. Üretim araçları daha önce emek harcanarak üretilmiş olduklarından, bunların değerinin de ürünün değerinde hesaba katılması gerekir. Bu araçların değeri üretim sürecinde kullanıldığı oranda son ürünün değerinde belirir. Bu açıdan bakıldığında hammaddeler ile emeğin araçları (makineler vb.) arasında önemli bir fark görülür: Birinciler üretim sırasında tümüyle kullanıldıkları için tüm değerleri son ürüne geçtiği halde, ikincilerin kullanımı birden fazla üretim dönemine yayıldığı için, bunların değeri son ürüne ancak söz konusu üretim döneminde geçirdikleri aşınma oranında girer. Burada yeni bir değer yaratılmasının söz konusu olmadığı açıktır: Üretim araçlarının zaten var olan değeri (kısmen de olsa) yeni ürüne aktarılmaktadır. Sermayenin üretim araçları tarafından temsil edilen bölümü, süreç içinde sahip olduğunun ötesinde bir değer yaratmadığından, bu bölüme Marx, değişmez sermaye adını verir.

Sermayenin diğer bölümü ise emek gücü tarafından temsil edilir. Emek gücü, üretken sermayenin (Marx, sermayenin üretim içinde, değer yaratma sürecinde aldığı biçime bu adı verir) bir parçası olarak harekete geçtiğinde gerçekleşen, canlı emeğin harcanmasıdır: Böylece, bir yandan kapitalistin emek gücü için ödemiş olduğu değer yeniden üretilirken, bir yandan da artık değer üretilmiş olur. Sonuç, sermayenin bu bölümünün değerinin değerlenme süreci içinde değişken hale gelmesi, büyümesidir. Böylece verilmiş bir değer kitlesi olan sermaye, değerlenme sürecinde değişken bir büyüklük haline gelir. Marx sermayenin emek gücü tarafından temsil edilen bölümünü sahip olduğundan daha fazla bir değer yarattığı için değişken sermaye olarak niteler.

---

81 A.g.y., s. 142 ve 232.

82 Bkz. yukarıda Bölüm 1, s. 67 vd. ve 93 no'lu dipnot.

83 *Le Capital*, II, i, s. 145-169.

Değişken sermaye kavramı genellikle yanlış anlaşılmış, yer yer Marx'ın bu konuda değerin kaynağının emek olduğu önermesi ile çelişkiye düştüğü belirtilmiştir. Örneğin Bortkiewicz, sermayenin hiçbir türünün değer yaratamayacağını belirtir.[84] Bu eleştirilerin temelinde, değişken sermayeyi işçilere ödenen ücret ya da işçilerin geçimlik malları olarak düşünme yanılgısı yatar. Oysa Marx, sermayenin bu bölümünün ne paranın (ücretin) ne de geçimlik araçların niteliğinden dolayı değişken olmadığını açıkça belirtmiştir. Değişken sermayeye bu niteliğini veren, yaşayan emek kapasitesi ile mübadele edilmesi ve üretim sürecinde bu biçimi almasıdır.[85]

5. Bir üretim tarzı olarak kapitalizm

Marx'ın değer kuramı genellikle, diğer değer ve fiyat kuramları ile birlikte, bir bölüşüm kuramı olarak düşünülür. Bu düşünce tarzına göre, Marx'ın kapitalist üretim tarzını tahlil ederken amacı, bu üretim tarzında sınıflararası bölüşümün nasıl belirlendiğini araştırmaktır; Marx'ı diğer iktisatçılardan farklı kılan, vardığı bölüşüm yasalarının toplumun her aşamasında değil, sadece kapitalist toplumda geçerli olduğunu vurgulamasıdır.

Oysa gerçek hiç de böyle değildir. Marx kuşkusuz kapitalist üretim tarzının bölüşüm yasalarını araştırmış ve bu yasaların tarihsel olarak özgüllüğünü ortaya koymuştur. Ne var ki, asıl amacı kapitalist toplumda malların ve ilişkilerin **nasıl üretildiğini** araştırmaktır. Tarihin diğer dönemlerinde üretime yön veren ilişkilere göre açık bir özgüllüğü olan kapitalist üretim ilişkileri, bu toplumda üretimin diğer toplumlardan farklı bir nitelik kazanmasına yol açar. Marx işte kapitalizmi her şeyden önce bir **üretim** tarzı olarak anlamaya çalışmıştır. Üretim tarzı bir kez anlaşıldığında, bölüşüm de ona bağlı olarak çözülecek türev bir sorundur. "Bölüşümün yapısı tümüyle üretimin yapısı tarafından belirlenir."[86]

Aşağıda kapitalist **üretimin** diğer üretim tarzları karşısında nasıl bir özgüllük taşıdığı kısaca incelenecek ve Marx'ın kuramının bir bölüşüm kuramı değil **her şeyden önce** bir üretim kuramı olduğu gösterilmeye çalışılacaktır. Ancak buna geçmeden önce bir noktaya kısaca değinmek gerekir. Marksist değer kuramı başlı başına bir üretim kuramıdır: Marx, yukarıda ayrıntılı olarak açıklandığı gibi, değerin yeniden üretimin toplumsal biçimi haline gelişinin hangi koşullar altında gerçekleştiği sorununu değer kuramının

84 L. von Bortkiewicz, "Calcolo del valore e calcolo del prezzo nel sistema marxiano", *La teoria economica di Marx*, Einaudi, 1971 içinde, s. 63n.

85 *Chapitre inédit*, s. 130-131. Ayrıca bkz. *Le Capital*, II, i, s. 152-153. Sermayenin ücretlere harcanan bölümü **biçimsel olarak** kapitaliste değil işçiye ait gibi göründüğü için üretim araçları, geçimlik araçlardan ayrılır ve tek başına sermaye gibi görünür. Bkz. *Chapitre inédit*, s. 132 ve 136.

86 *Grundrisse*, s. 95.

merkezine yerleştirmiştir. Vardığı sonuç, toplumsal iş bölümünün, üreticiler arasındaki karşılıklı bağımlılığın yaygınlaştığı bir üretici güçler bağlamında, üretimin birbirinden bağımsız üreticilerce, özel üretim olarak gerçekleştirilmesinin zorunlu olarak değer biçimini doğuracağıdır. Bu ise üretim açısından kapitalist toplumun diğer toplum biçimlerinden tümüyle farklı, özgül bir yeri olduğunu gösterir. Sadece üretimin bu özgüllüğü ile bile kapitalist toplum, gerek kendisini önceleyen kapitalizm öncesi üretim tarzlarından, gerekse sosyalist üretim tarzından farklılaşır. Bu farklılık, kapitalist üretim tarzının hareket yasalarını incelerken Marx'ın kalkış noktasını oluşturur.

Marksist kuramı bir üretim kuramı olarak incelemeye girişirken, Marx'ın kapitalist üretim tarzını anlamak için geliştirmiş olduğu iki dizi kavramın açıklığa kavuşturulması gerekmektedir. Sözü edilen, bir yanda göreli artık değer üretimi ile mutlak artık değer üretimi arasındaki ayrım, öte yanda da sermayenin emek üzerindeki biçimsel ve gerçek boyunduruğu[87] arasındaki farktır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı olan bu iki ayrımdan birincisini Marx *Kapital*'de ayrıntılı biçimde incelemesine karşın, ikinci ayrıma gerek bu yapıtta gerekse *Grundrisse*'de kısaca değinmiştir.[88] Biçimsel ve gerçek boyunduruk kavramları ayrıntılı olarak, Marx'ın *Kapital*'in bir bölümü olarak yazdığı fakat sonradan son biçimine dahil etmediği yayınlanmamış altıncı bölümde[89] incelenmiştir. Bu iki kavram, Marx'ın yapıtının anlaşılması için büyük önem taşımaktadır.

Artık değer üretiminin biçimleri

Artık değerin tahlili, işçinin üretim sürecinde harcadığı emeğin iki bölüme ayrıldığını, bunun bir bölümünde işçinin kendisine ödenen ücretin değerine eşit bir değer yarattığını, geri kalan bölümünde ise kapitalist için artık değer ürettiğini göstermiştir. Marx, iş gününün birinci bölümüne gerekli emek, ikinci bölümüne ise artık emek adını verir.

Artık değerin büyüklüğünün artık emek miktarı tarafından belirleneceği açıktır. Amacı olanaklı olduğu kadar fazla artık değer elde etmek olan kapitalist, artık emek miktarını arttırmak için çaba gösterecektir. Burada kapitalist için iki yol açıktır: Birincisi, gerekli emek miktarı sabitken, toplam olarak harcanan emeği arttırmak yani iş gününü uzatmak; ikincisi. iş günü

87 Marx'ın kullandığı terim Fransızca "*soumission*" ya da İngilizce "*submission*" olarak ifade edilmektedir. Bu yaklaşık "tâbi kılınma" anlamına gelir. Ancak Türkçede bu kelimelerin esnek bir kullanıma izin verecek bir karşılığı olmadığından, metinde, emeğin sermayeye tâbiliği, sermayenin emek üzerinde boyunduruğu olarak Türkçeleştirilmiştir.

88 *Kapital*'in Almanca baskısında birinci ciltte söz konusu ayrım kısaca tanımlanmıştır. Fransızca çeviriye ise bu bölüm alınmamıştır. Bu konuda Bkz. *Chapitre inédit*, s. 195, çevirenin notu. Ayrımın *Grundrisse*'deki tohumları için bkz. s. 768-770.

89 Bu metin hakkında bilgi için bkz. yukarıda 8 no'lu dipnot.

sabitken, gerekli emek miktarını azaltmak.[90] Artık emek toplam iş günü ile gerekli emek arasındaki fark olduğuna göre, büyüklüğü bu iki ögenin etkisi altında değişecektir. Bunlardan birinin sabit tutulması halinde diğerindeki değişikliğin artık emeğin büyüklüğü üzerindeki etkisinin yalınlığı içinde gözlemlenmesi, artık değer üretiminin iki biçimi arasında bir ayrım doğurmaktadır. Gerekli emek-zamanı verilmişken, toplam iş gününün uzatılması yoluyla elde edilen artık değere Marx, **mutlak** artık değer adını vermekte, toplam iş günü sabit tutulduğunda gerekli emek-zamanın kısaltılması yoluyla elde edilen artık değeri ise **göreli** artık değer olarak nitelemektedir.

Bu ilk belirlenimi içinde mutlak/göreli artık değer ayrımı salt biçimsel bir formül olarak görünmektedir. Marx, *Kapital*'de bu ayrımın içeriğini ve anlamını geliştirmiştir. Ancak burada ayrımın anlamı sermayenin emek üzerindeki boyunduruğunun türleri ile birlikte ele alınacaktır.

Sermayenin emek üzerindeki boyunduruğu

Kapitalist üretim sürecinin, tüm toplum biçimlerinde zorunlu olarak var olan bir emek süreci ile sermayenin artık değer üretimi amacına yönelik bir değerlenme sürecinin dolayımsız birliği olduğu yukarıda belirtilmişti. Kapitalizmin yükselmesi ile birlikte emek süreci sermayenin özgül amacı olan artık değer üretimine tâbi olur: Artık, emek sürecinin gerçekleştirilmesinin koşulu da, nedeni de sermayenin değerlenme sürecidir. İşte emek sürecinin değerlenme sürecine tâbiliğine, ikincisinin birincisinin amacı, birincisinin ise ikincisinin aracı[91] haline gelmesine Marx sermayenin emek üzerindeki boyunduruğu adını verir.

Kapitalist üretim tarzının başlangıcında, ilk dönemlerinde, sermaye emek sürecine bulduğu biçimde el koyar, onu derhal değiştirmez.[92] Kapitalist üretimi önceleyen üretim tarzı üretici güçleri ne derece geliştirmiş, emek sürecine ne nitelik vermişse, sermaye bunları olduğu gibi devralır. Bu emek süreci artık sermayenin egemenliği altına girmiştir, değerlenme sürecine özümlenmiş, onun bir aracı haline gelmiştir. Ama üretimin teknolojisi açısından bakıldığında, emek sürecinde eskisine göre bir farklılık yoktur. Marx sermayenin emek sürecini bulduğu biçimde, üretici güçleri hiç dönüştürmeden devraldığı bu aşamaya sermayenin emek üzerindeki **biçimsel** boyunduruğu adını verir.

---

90 Kuşkusuz, **toplam** artık emek miktarını arttırmak için bir almaşık daha vardır: işçi sayısını arttırmak. Burada incelenen, **tek bir işçiden** elde edilebilecek artık emek miktarını arttırmanın yollarıdır. **Almaşık olarak**, bir kapitalist tarafından çalıştırılan **işçi sayısı sabit varsayılmıştır**. Ayrıca, ek bir varsayım olarak **emeğin yoğunluk derecesi** sabit olarak kabul edilmiştir.

91 Bu iki süreç arasındaki araç/amaç ilişkisi ile ilgili olarak bkz. Napoleoni, *Lezioni*, s. 27.

92 *Chapitre inédit*, s. 176. Ayrıca Bkz. *Le Capital*, I, i, s. 303.

Biçimsel boyunduruk çerçevesinde, emek sürecinin niteliğinde, üretici güçlerde hiçbir değişiklik olmadığı için, burada artık değerin elde edilmesinin tek yolu, üretimin, üreticinin gereklilerinin sağlanacağı gerekli emek-zamanın ötesine uzatılmasıdır. Yani biçimsel boyundurukta artık değer üretiminin tek yolu, mutlak artık değer üretimidir.

Artık değer üretiminin gerekleri, üretimin nesnel koşulları ile üreticinin ilişkilerini değiştirdiği ölçüde emek sürecinde de ikincil derecede önem taşıyan bazı değişikliklere yol açar. Bunların başında üreticinin daha önceki üretim tarzlarında doğrudan üretim süreci içinde sahip olduğu özerkliği yitirmesi gelir.[93] Üretimi artık kapitalist düzenlediği için, üreticinin bağımlılığı üretim sürecinin bağrında çıkar ortaya. Sermayenin artık emeği arttırma çabası üreticinin çalışma temposunu ve süresini değiştirmesine yol açar: Emek süreci hem sürekli, kesintisiz hale gelir, hem de süre bakımından uzar.[94] Ne var ki tüm bu ikincil değişiklikler, emek sürecinin örgütlenmesi, üretici güçlerin gelişmesi açısından önemli yenilikler getirmez. Sermaye emek sürecini henüz kendine uygun hale getirmemiştir.

Mutlak artık değer üretimi, iş gününün uzunluğu ile sınırlıdır. İş gününün uzunluğunun ise, gerek biyolojik nedenlerden gerekse sınıf mücadelelerinin etkisinden doğan belirli aşılmaz sınırları vardır. Dolayısıyla sermaye için mutlak artık değer üretimi ancak belirli bir noktaya kadar doyurucu olabilir. Sürekli olarak daha fazla artık değer elde etmek amacındaki sermaye için asıl başvurulması gereken yol, göreli artık değer üretimidir. İş günü veri iken gerekli emek-zamanın kısaltılmasına dayanan göreli artık değerin üretimi için iki yol vardır: (1) ücretlerin düşürülmesi: bu, yine sınıf mücadelesinin gelişimine bağlı ve önemli ölçüde sınırlı bir yöntemdir; (2) gerçek ücretler sabitken, emek gücünün değerinin düşürülmesi: Verilmiş bir mallar toplamını üretebilmek için gerekli emek miktarının azalması, iş gününün gerekli bölümünün kısalması ve dolayısıyla artık emeğin büyümesi sonucunu doğuracaktır.

Gerekli emek-zamanın bu ikinci yoldan kısaltılabilmesinin gerekli koşulu, emeğin üretkenliğinin yükselmesidir. Belirli bir miktar emekle daha çok mal üretilmesi demek olan üretkenlik artışı, işçinin geçimi için gerekli mallara harcanan emek miktarını azaltarak gerekli emek-zamanda bir kısalmaya yol açacaktır. Böylece göreli artık değerin üretiminde en önemli (ve bir anlamda sözünü etmeye değecek tek) etken emeğin üretkenliğindeki artış olmaktadır. Kuşkusuz, emeğin üretkenliğinde bir artışın emek gücünün değerinde (ve bu yoldan gerekli emek miktarında) bir düşüşe yol açması için,

93 *Chapitre inédit*, s. 202-203.

94 A.g.y., s. 176.

işçilerin geçimlik mallarının üretildiği üretim dallarını etkileyecek biçimde ortaya çıkması gerekir: Yani üretkenlik artışı ya doğrudan doğruya bu geçimlik araçların üretiminde ya da bu malların üretiminde kullanılan üretim araçlarının üretiminde gerçekleşmelidir.[95]

Göreli artık değerin bu tahlilinin sonucu şudur: Sermaye emekçilerin geçimlik mallarının değerini düşürmek için emeğin üretici gücünü sürekli olarak arttırmaya eğilimlidir.[96] Emeğin üretkenliğindeki artış ise, zorunlu olarak, üretici güçlerin geliştirilmesini varsayar. Böylece sermaye, göreli artık değer üretimi amacıyla, başlangıçta devralmış olduğu üretim tekniklerini sürekli olarak değiştirmeye, makineleşme ve otomasyon yoluyla emek sürecine yeni bir nitelik kazandırmaya yönelir. Bu, değerlenme sürecinin biçimsel boyunduruk ile birlikte egemenliğine almış olduğu emek sürecini kendi gereklerine uygun hale getirmesine yol açar. Böylece üretim ilişkilerindeki dönüşüm, üretici güçlerde kendine uygun bir gelişmeye yol açmış, **üretim** tarzı ile birlikte teknik anlamda **üretme** tarzı da dönüşmüş olmaktadır. Marx kapitalist üretim tarzının bu yeni aşamasına sermayenin emek üzerindeki **gerçek** boyunduruğu adını verir. Burada artık, emek süreci sadece biçimsel olarak değil, gerçek olarak yani niteliğini değiştirmek[97] suretiyle sermayenin egemenliği altına girmiştir.

Sermayenin emek üzerindeki gerçek boyunduruğu ile birlikte kapitalist üretim tarzı kendine uygun nitelikte bir emek süreci yaratmış olmaktadır. Marx değerlenme süreci ile emek süreci arasındaki bu uyumu, bu özel eklemlenmeyi **özgül olarak kapitalist üretim tarzı** olarak adlandırır aynı zamanda. Gerçekte bu, Marx'ın üretim tarzı kavramını üretim ilişkileri ile üretici güçlerin çelişik bir birliği olarak tanımlamasının en iyi örneğidir: "Özgül olarak kapitalist üretim tarzı veya gerçek anlamıyla kapitalist üretim adını verdiğimiz, bu **toplumsal** birleşimler ve **teknik** yöntemlerin bütünüdür."[98] Kapitalist üretimin kendine uygun kıldığı emek sürecinin özellikleri işbirliğinin (kooperasyonun) gelişmesi, işyeri içinde iş bölümünün yaygınlaşması,

95 *Le Capital*, I, ii, s. 10. Göreli artık değer kavramı Ricardo'nun yapıtında örtülü olarak mevcuttur. Tarım üretiminde azalan getiri sonucunda ücretlerin yükselmesinin kâr oranı üzerindeki etkisi doğrudan doğruya **azalan** göreli artık değerin bir biçimidir. Ne var ki, Ricardo emeğin üretkenliğindeki değişikliklerin kâr oranı üzerinde etkili olabilmesi için ücret mallarını doğrudan ya da dolaylı biçimde ilgilendirmesi gerektiğini açıkça ortaya koyamamıştır. Bkz. aşağıda, Bölüm 4.

96 A.g.y., I, ii, s. 13.

97 "Biçimsel" ve "gerçek" kavramları Marx'ın yapıtında genellikle olduğundan oldukça farklı birer içeriğe sahiptir. Kısaca özetlendiğinde, gerçek, her üretim tarzında var olan, özgül toplumsal üretim ilişkilerinden farklı olarak, **insan ile doğa** arasında yer alan ilişkileri; biçimsel ise, bu ilişkilerin tarihin belirli bir döneminde aldığı özgül toplumsal nitelikleri, **insan ile insan** arasındaki ilişkileri belirtir. Dolayısıyla, bu bağlamda, emek süreci, yani insanın doğayı işleme süreci nitelik değiştirdiğinden sermayenin **gerçek** bir boyunduruğu söz konusudur, **biçimsel** boyunduruğun **yanı sıra**.

98 *Le Capital*, I, iii, s. 65-66.

makineleşme ve doğa bilimlerinin kullanımı olarak ortaya çıkar.[99] Bu gelişme aynı zamanda emeğin toplumsallaşmasında büyük bir atılım yaratarak kapitalist üretim ilişkilerinin, devrimci biçimde geliştirdiği üretici güçler ile çelişkiye düşmesine yol açar. Üretimin toplumsallaşmasıyla mülk edinmenin özelliği arasındaki bu çelişki, Marx'a göre, ancak sosyalist topluma geçişle birlikte çözülecektir. Böylece Marx, değer kuramından kalkarak, özgül bir tarihsel bütün olarak incelediği kapitalist üretim tarzının hareket yasaları aracılığıyla bu tarzın varlığı için gerekli tarihsel koşullara, gelişimine ve yeni bir üretim tarzına dönüşümünün gerekliliğine ışık tutmuş olmaktadır. Bu, Marx'ın değer kuramının neden salt bir bölüşüm kuramı olarak anlaşılamayacağını, temel amacının **üretim** tarzının hareket yasalarını anlamak olduğunu gösterebilmek için atılmış önemli bir adımdır. Aşağıda bu kanıt, kapitalist üretim tarzını diğer üretim tarzlarından ayıran noktalar incelenirken elde edilecek yeni kanıtlarla güçlendirilecektir.

Kapitalist üretim tarzının özgüllüğü

Marx'ın değer kuramının genellikle salt bir bölüşüm kuramı olarak ele alındığı yukarıda belirtilmişti. Ancak bu kuralın belirli istisnaları vardır. Bazı yazarlar[100] artık değer üretiminin gereklerinin, işçiyi belirli bir süreden (yani gerekli emek-zamandan) öteye çalışmaya **zorladığını**, böylece kapitalist ilişkinin bir zor ilişkisi niteliğini kazandığını belirtmişlerdir. Gerçekten bu anlamda kapitalist üretim tarzında **üretimin** kendisi özgül bir nitelik taşımakta, kapitalist ilişkinin yokluğunda ortaya çıkmayacak olan bir fazla çalışma olgusu, bu ilişki dolayısıyla zorunlu hale gelmektedir.[101]

Ne var ki, üretimin bu niteliği salt kapitalizme özgü değildir. Zorunlu emek (*forced labour*) sadece bu üretim tarzında değil, sömürünün var olduğu **her** üretim tarzında, yani bütün sınıflı toplumlarda görülen bir ortak niteliktir. Bu ortak niteliğin ortaya konulmasıyla kapitalist üretim tarzında sınıfların ve sömürünün varlığı gösterilmiş olur ama sadece diğerleriyle ortak yönü vurgulandığından, en azından bu bağlamda, kapitalizm bir üretim **tarzı** niteliğini yitirir.[102]

---

99 Makine sabit sermayenin en uygun biçimi olarak, değerlenme sürecinin emek sürecini kendisine tâbi kılmasının en seçkin örneğidir. Değerlenme sürecinde ölü emeğin canlı emek üzerindeki egemenliği, emek süreci onun gerçek boyunduruğuna girdikçe, bu düzeyde de makinenin işçi üzerindeki egemenliği olarak yeniden üretilir. Bu konuda bkz. *Grundrisse*, s. 690-706. Marx'ın savlarının iyi bir açıklaması Napoleoni'de bulunabilir: Bkz. *Lezioni*, s. 69-100.

100 Ör. R. Meek, *Studies in the Labour Theory of Value*, Lawrence and Wishart, 1973, s. 184 ve B. Rowthorn, "Neo-Classicism, Neo-Ricardianism and Marxism", *New Left Review*, 86, s. 79-87, özellikle 86.

101 Bkz. *Chapitre inédit*, s. 137

102 Meek, kuşkusuz, kapitalist zorlamanın genel olarak diğer sınıflı toplumlarda da görülen zorlamanın özel bir biçimi olduğunu belirtir. Ama bu genel doğrunun sonuçlarını hiç araştırmaz. Kapitalist üretimin özgüllüğünün çok daha yetkin bir incelemesi için bkz. Napoleoni, *Lezioni*, s. 139-144.

Kapitalist toplumda üretimin özgüllüğünü kavrayabilmek için bu üretimi tarihsel olarak özgül kılan ikiliğinden kalkmak gerekir. Metanın, emeğin ve üretimin ikili niteliğinin anlamı, her üretim döneminde ortak olan kullanım değerleri üretiminin, kapitalist toplumda mübadele değerleri üretiminin egemenliğine girmesidir. Bu toplumda emek süreci değerlenme sürecinin boyunduruğu altındadır; üretimin amacı, diğer toplumlarda olduğu gibi kullanım değerleri üretimi değil, mübadele değerleri üretimidir, yani artık değerdir.

Üretimin nesnel koşullarının toplumun bir bölümünün, üretici olmayan sınıfların tekelinde bulunduğu her üretim tarzında, bu sınıflar üreticilerin artık emeğini mülk edinerek yaşamışlardır. Ancak, üretimin salt kullanım değeri üretmeye dönük olduğu kapitalizm öncesi toplumlarda, mülk sahibi sınıfların artık emek isteği, gereksinimlerle sınırlıdır: Kapitalizm öncesi dünyada gereksinimlerin ne denli kısıtlı olduğu düşünülürse, bu toplumlarda mülk sahibi sınıfların, üreticileri kendi gereksinimlerinin ötesinde çalışmaya zorlayacağı, ancak bunun her zaman sınırlı bir boyut içinde kalacağı anlaşılır. Oysa, mübadele değerinin üretimin amacı, tek hedefi haline geldiği bir durumda, mülk sahibi sınıfların artık emek isteği **hiçbir** sınır tanımaz: Mübadele değeri, kullanım değerinden farklı olarak gereksinimlerle doğrudan ilgili olmadığından, her zaman daha fazla artık değer peşinde koşan kapitalist, işçiyi olanaklar içinde en büyük miktarda artık emek harcamaya zorlar. Marx'ın "sermayenin artık emek açlığı" olarak nitelediği bu özellik, kapitalist üretimi diğerlerinden ayıran birinci yönüdür.[103]

Artık değer elde etme çabasının hiçbir sınır tanımaması, yukarıda sözü edilen yöntemi kapitalist için yetersiz kılar. Söz konusu yöntemin mutlak artık değer üretimi ile ilgili olduğu açıktır. Oysa sermaye bununla yetinemez: Artık değer elde etmenin ikinci yöntemi olarak göreli artık değer üretimine yönelir. Göreli artık değer, artık emek elde etmenin bir yöntemi olarak, kapitalist üretim tarzına özgüdür.[104] Böylece sermaye, doğası gereği, üretici güçleri sürekli olarak geliştirme eğilimindedir. Diğer üretim tarzlarından farklı olarak, üretici güçleri, teknolojiyi devrimci biçimde değiştirme eğilimi, kapitalist üretimin ikinci özgül yanını verir.[105]

Marx, sermaye üzerine kurulu üretimin bu ikili özgüllüğünü şu bölümde özlü biçimde ifade eder:

> Dolayısıyla, sermayenin eğilimi bir yandan olanaklı olduğu ölçüde fazla emek yaratmak, öte yandan da gerekli emeği asgari bir düzeye indirmektir.[106]

103 *Le Capital*, I, i, s. 231-232. Ayrıca bkz. *Chapitre inédit*, s. 222 ve *Grundrisse*, s. 325.

104 *Grundrisse*, s. 768-769.

105 Bkz. *Le Capital*, II, i, s. 38 ve III, iii, s. 198.

106 *Grundrisse*, s. 399.

Kapitalist üretim tarzı sınır tanımayan üretim tutkusuyla, sermayenin egemenliği altında geliştirdiği çalışma disipliniyle, sürekli olarak yarattığı yeni gereksinim türleriyle, üretici güçlerin dev boyutlara varan bir gelişmesini sağlayarak daha ileri bir üretim tarzının maddi temellerini hazırlar.[107] Marx'ın değer kuramı burada bir daha, en temelde belirli üretim ilişkileri ile belirli üretim yöntemlerinin birlikte oluşturdukları bir **üretim** tarzının kuramı olarak ortaya çıkmaktadır. Kapitalist üretim tarzını diğerlerine karşı özgül kılan temel özelliği, bölüşüm ile değil, bu üretim tarzında üretimin kazandığı niteliklerle ilgilidir.

Üretim tarzı/bölüşüm tarzı

Marx'ın değer tahlili ile bir bölüşüm kuramından önce bir üretim tarzı kuramı kurmuş olduğunun görmezlikten gelinmesi, gerçekte Marx'ın artık değer kuramının yanlış anlaşılmasından başka bir şey ifade etmez. Marx'ı bir bölüşüm kuramcısı olarak sunan tavrın en yaygın biçimi, son yıllarda Sraffacı okulla birlikte güç kazanan bir görüşte belirmiştir: Bu görüşe göre, Marx'ın artık değer kuramı bir 'kesinti' kuramı olarak anlaşılmalıdır.[108] İşçinin yarattığı değerin bir bölümüne kapitalistler el koyar, böylece işçinin emeğinin ürünü bir kesintiye uğramış olur.

Bu görüş, sadece bu tür bir kesinti kuramının, Marx'ın anlayışının tam karşısında yer alan Ricardocu sosyalistlerin görüşlerini yansıtmasından dolayı yanlış değildir.[109] Asıl önemlisi, Marx'ın değer ve artık değer kuramlarının, artık değerin sadece kapitalistler tarafından nasıl mülk edinildiğini değil daha temel olarak **nasıl üretildiğini** açıklamak için geliştirilmiş olmasıdır. Burada bu sorunun uzun bir tartışmasına girişmek gereksizdir: Bu başlığın tümünde yapılmış olan tahliller, kapitalist üretim tarzının, diğerlerinden farklı olarak, artık emeği mülk edinmek amacıyla bir yandan emek süresini görülmemiş biçimde arttırırken, bir yandan da üretici güçleri dev adımlarla ileriye doğru dönüştürdüğünü ortaya koymuştur. Her ikisi de kapitalist üretimin ikili niteliğinin birer ürünü olan bu özellikler hem mutlak artık değer

107 Marx bu özelliklere sermayenin "uygarlaştırıcı" yönü adını verir. Bu nokta *Grundrisse*'de ayrıntılı olarak ele alınmıştır.

108 Bkz. örneğin J. Eatwell, "Controversies in the Theory of Surplus Value: Old and New", *Science and Society*, Fall 1974, v. 38, No. 3; A. Medio, "Profits and Surplus-Value: Appearance and Reality in Capitalist Production", E. K. Hunt ve J. G. Schwartz, (der.), *A Critique of Economic Theory*, Penguin, 1972 içinde, s. 321; G. Hodgson, "Marxist Epistemology and the Transformation Problem", *Bulletin of the Conference of Socialist Economists*, Autumn 1973. Bu savın tarihi gerçekte Bortkiewicz'e kadar geri gider: Bkz. a.g.m., s. 74-75. P. M. Sweezy, başka konularda olduğu gibi, bu konuda da onu izler: Bkz. *The Theory of Capitalist Development*, Monthly Review Press, 1956, s. 129-130.

109 "Kesinti" kavramı aynı zamanda Smith ve Ricardo kuramlarının (ilkinde açık, ikincisinde örtülü) mantıksal bir sonucudur.

üretiminin, hem de göreli artık değer üretiminin sermayenin emek süreci üzerindeki boyunduruğunun bir sonucu olduğunu göstermektedir. Böylece değer kuramının başlangıcında metanın ikili niteliğinden kalkan Marx, artık değer üretiminin sermayenin ücretli emekle girdiği ilişkinin bir ürünü olduğunu göstermiştir. Kısacası, **sermaye artık değeri mülk edinmeden önce üretilmesini sağlar**.

Marx kendi değer ve artık değer kuramının bu yönünü her zaman titizlikle savunmuştur. Alman iktisatçısı Wagner'in görüşlerini eleştirdiği bir bölümde bunu en açık biçimde ifade ederken, "kesinti" kuramı görüşüne de kesin bir darbe vurmaktadır:

> **İşçinin aleyhine bir kesinti** teriminin ... ne anlama geldiği hiç açık değildir. Şimdi, benim kuramımda, "sermayenin faizi" hiç de sadece "işçi aleyhine bir kesinti, bir hırsızlık" değildir. Aksine ben, kapitalisti, kapitalist üretimin gerekli bir ajanı olarak koyuyor ve sürekli olarak, kapitalistin "kesmek" ya da "çalmak"la yetinmediğini, **artık değerin üretimini** zorladığını, yani kesilecek olanın yaratılmasına yardım ettiğini ayrıntılı olarak gösteriyorum.[110]

Kapitalist ilişkinin yeniden üretimi

Marx'ın kapitalist üretim tarzı tahlilinin her şeyden önce bir üretim kuramı olduğu gerçeği kavranırken, Marx'ta üretimin sadece malların ve paranın değil, daha da önemlisi kapitalist ilişkinin üretimi olduğu unutulmamalıdır. Marx bir yandan kapitalist ilişkiler çerçevesinde insanların nasıl ürettiğini araştırırken, bir yandan da bu insanların birbirleriyle giriştikleri üretim ilişkilerinin nasıl üretildiğini araştırır. Siyasal iktisat bu iki sorundan sadece birincisi ile, o da yetersiz biçimde ilgilenir; ikinci nokta alanının dışında kalır tümüyle. Oysa Marx, malların nasıl üretildiğini araştırmasının yanı sıra, sermaye ile ücretli emeğin ilişkisinin her üretim süreci sonunda nasıl yeniden üretildiğini de ortaya koyar. Üretim kavramının siyasal iktisat ve Marx için taşıdığı bu farklı içerik, bu iki düşünce tarzının en önemli ayrım noktalarından birini oluşturur.[111]

Üretim süreci sürekliliği ve tekrarlanması içinde düşünüldüğünde, toplumun yeniden üretimi sürecini verir. Kapitalist yeniden üretimin biçimi sermaye birikimidir. Artık değerin ek bir sermaye haline gelmesi ve değerlenme sürecine girmesi, kapitalist birikim sürecinin özünü oluşturur. Kapitalist üretim tarzında üretimin amacı artık değer elde etmek olduğundan, artık değerin kendisinin, sürekli olarak daha fazla artık değer aranışı içinde, ek sermaye olarak birikime ayrılması sistemin mantığından ileri

---

110 "Wagner", s. 243.

111 Bkz. Veca, a.g.y., s. 51

gelir. Birikim kapitalist için bir seçiş değil bir zorunluluktur.[112] Bu tahlil ile birlikte Smith'in kâr ile birikim arasında kurduğu ilişki olumsal niteliğini yitirir, zorunlu, içsel bir bağıntı kurulur arada. Kâr artık, birikimin **sadece gerekli değil yeterli koşuludur** aynı zamanda.[113] Kapitalist üretim tarzında kâr ile birikim arasında ilk kez Smith tarafından açığa çıkarılan fakat tek yanlı kalan bu ilişki, bu yazardaki eksik biçiminden Marx'ta **kesin** ve **zorunlu** bir ilişki haline dönüşür.

Birikim sürecinde kapitalist gittikçe daha büyük bir sermayeye sahip olurken, işçinin durumunda hiçbir değişme olmaz. Sermaye/ücretli emek ilişkisi üretim sürecinin varsayımı iken, sürecin sonunda aynı biçimde, yeniden üretilmiş olur. Kapitalist, üstelik büyümüş olan sermayesiyle, yine işçilerin karşısındadır: Yeniden emek güçlerini satın alarak emekleri üzerinde egemenlik kurmak ve elindeki değer kitlesini büyütmek amacıyla. İşçi ise sürecin başında üretimin nesnel koşullarından ayrılmış durumdadır. Emek gücünün satışıyla sadece yaşamını sürdürebilecek kadar bir değer elde etmiş olduğundan[114] sürecin sonunda mülksüzlüğünü yeniden üretmiş olacaktır. Böylece yeni üretim sürecinde bir yanda üretimin nesnel koşullarına sahip olan kapitalist, diğer yanda da "çıplak öznelliği" içinde işçi yine karşı karşıya geleceklerdir. Üretim süreci sermaye ile ücretli emeğin ilişkisini yeniden üretmiştir. Marx'ın deyişiyle:

> Sürekliliği içinde ya da yeniden üretim olarak düşünüldüğünde, kapitalist üretim süreci sadece meta ya da artık değer üretmez; kapitalist ile ücretli arasındaki toplumsal ilişkiyi üretir ve sonsuzlaştırır.[115]

Bu noktada, Marx'ın, sadece kapitalist ilişkiler altında nasıl üretildiğini değil, bu ilişkilerin kendisinin nasıl üretildiğini araştırdığı yolundaki önerme açıklığa kavuşmaktadır.[116]

Yeniden üretim sürecinde aynı zamanda, tekil olarak düşünülen üretim sürecinde tüm çıplaklığı içinde görülemeyen bir gerçek açıkça ortaya çıkar. Birikim daha önce elde edilen artık değerin sermaye haline getirilerek işçilerin karşısına çıkarılmasıdır. Oysa üretim sürecinin tahlilinden artık değerin, işçinin emeğinin karşılıksız olarak mülk edinilen bölümü (artık emek)

112 Tekil kapitalist için bu zorunluluk kendini rekabetin yasaları halinde hissettirir. Birçok yazar, Marx'ın birikimi *Kapital*'in birinci cildinde **genel olarak sermayeden** çıkarsadığını unutarak, birikimi rekabet ile temellendirmeye çalışır. Örnek olarak bkz. B. Fine, *Marx's 'Capital'*, Macmillan, 1975, s. 34-35 ve Mandel, a.g.m., s. 52 ve 60.

113 Bu konuda Smith'in geliştirdiği bağıntının **tek yanlılığı** ve **ampirikliği** konusunda bkz. Bölüm 1.

114 Burada "yaşamını sürdürmek" ile kastedilen, işçinin biyolojik olarak asgari bir geçim düzeyinde yaşadığı türünden, Marx'ın düşüncesine yabancı bir sav değildir. İşçinin sadece yaşamını sürdürebilmesi, yeni üretim sürecine girerken emeğini gerçekleştirebileceği nesnel koşullardan yine yoksun olmasından başka bir anlam taşımaz.

115 *Le Capital*, I, iii, s. 20. Ayrıca bkz. *Grundrisse*, s. 458 ve *Chapitre inédit*, s. 258-259.

116 Bkz. yukarıda 8 no'lu dipnotun metni.

olduğu bilinmektedir. Bu durumda, yeni dönemde işçinin karşısında sermaye olarak yer alan, kendi emeğinin değer biçimi altındaki ürününden başka bir şey değildir. Böylece işçi, kendi karşısına yabancı, düşman bir güç olarak dikilen sermayeyi **kendisi** üretmiştir. İşte bu gerçek, Marx'ın **yabancılaşmış emek** olarak adlandırdığı kategoriyi verir. **Yabancılaşma, işçinin kendi tâbiliğinin koşullarını üretmesinden başka bir şey değildir**. Bu anlamıyla da ne metafizik ne de bazı Marksistlerin (Althusser okulu) ileri sürdüğü gibi hümanist, bilim öncesi ve ideolojik bir kavramdır: Doğrudan doğruya kapitalist üretim ilişkisinin önemli bir yönünü verir.

Kapitalist Üretim Tarzında Yüzey Biçimleri

Sungur Savran

Aşağıda yayınlanmakta olan metin, doktora tezimizin üçüncü bölümüdür. Bu metin, Marx'ın değer teorisine hâkim olanlar bakımından kendi başına okunabileceği halde, konuyla tanışıklığı sınırlı olanlar tarafından yine bu kitapta yer alan "Bir üretim tarzı olarak kapitalizm" başlıklı metnimizle birlikte okunması tavsiye edilir.

Bu bölümde ele alınan mesele, Marx'ın iktisadi görüşleri bağlamında "dönüşüm sorunu" diye tanınan sorunlar kümesidir. Burada, Marx'ın yapıtında değerlerden fiyatlara dönüşümün bütünüyle tutarlı biçimde ele alındığını, ortada bir sorunun olmadığını, "dönüşüm sorunu" diye bilinen sorunun Marx'ın karşıtlarınca imal edildiğini ortaya koymaya çalışıyoruz. Marx'ın muhalifleri, Marksist teori konusunda genellikle son derecede çarpık bir kavrayışa sahiptir. Ama Marx üzerine yapılan tartışmalarda pek az alanda "dönüşüm sorunu" olarak anılan alandaki kadar büyük çamlar devrilmiştir. Meselenin kendisi elbette zor ve çetrefillidir. Ama bu konudaki literatür, işin özüne ilişkin yanının dışında da bazen inanılmayacak kadar Marx'a yabancıdır.

Aşağıdaki metin, kaleme alındığı 1976-77 yıllarında "dönüşüm sorunu" denen alanda yapılmış ve yazarın bildiği dillerde yazılmış veya o dillere çevrilmiş bütün katkıları göz önüne alıyor. Ne var ki, bu metnin yazılmasından sonra, değerlerden fiyatlara dönüşüm konusunda yepyeni bir mantıkla yapılmış bir dizi çalışma ortaya çıkmıştır. Bunlar arasında Pakistan kökenli ABD'li Marksist iktisatçı Anwar Shaikh'ın önerdiği çözüm ile Guglielmo Carchedi, Alan Freeman, Andrew Kliman ve başkalarınca geliştirilen ve "Ardışık Tekil Sistem" olarak anılan yaklaşım, özel olarak sözü edilmesi gereken gelişmelerdir. Konuya aşina olanlar aşağıda ileri sürülen fikirlerin, "Ardışık Tekil Sistem" yaklaşımıyla bütünüyle hemfikir olduğunu hemen göreceklerdir. (Bu yeni gelişmeler konusunda bilgi edinmek isteyenler şu kaynağa başvurabilirler: Yiğit Karahanoğulları, *Marx'ın Değeri Ölçülebilir mi? 1988-2006 Türkiyesi İçin Ampirik Bir İnceleme*, Yordam Kitap, İstanbul, 2009, Bölüm 2, s. 62-90.)

1. Yüzey biçimlerine dönüşüm: kâr ve fiyat

Marx, *Kapital*'in birinci cildinde, değer ve artık değer kavramları aracılığıyla sermayenin, doğrudan üretim süreci içinde nasıl üretildiğini araştırır. Marx'ın ölümünden sonra Engels tarafından yayınlanan ikinci ve üçüncü ciltler birinci cildin tahlili üzerinde yükselir ve kapitalist üretimin farklı yönlerini araştırır. İkinci cildin konusu, sermayenin yeniden üretiminin bir aracısı olarak sermayenin dolaşım sürecidir; üçüncü ciltte ise Marx sermayenin bir bütün olarak hareketinin doğurduğu gözlenebilir, somut biçimlere geçer.[1] Bu kitapta incelenen, en temelde, artık değerin çeşitli mülk sahibi sınıflar (sanayi ve tarım sermayesi, toprak sahipleri, ticaret sermayesi, para sermayesi) arasındaki bölüşümüdür. Marx, birinci ciltte, sermaye/ücretli emek ilişkisini tüm yalınlığı içinde inceleyebilmek amacıyla, sadece sanayi sermayesi[2] ile işçi sınıfını ele aldığı, diğer sınıf ve katmanlardan soyutladığı halde, üçüncü ciltteki incelemenin doğası gereği, sermayenin farklı biçimlerini ve toprak sahiplerini teorik alanına teker teker sokar. Bu süreç sonucunda kapitalist üretim tarzında farklı mülk sahibi sınıfların artık değerden aldıkları payların birer teorik ifadesi olan çeşitli gelir kategorileri (kâr, faiz, rant) açıklanmış olur.

Burada, çalışmanın hedefinin çizdiği sınırlar uyarınca, sanayi sermayesi ile ücretli emeğin ötesindeki sınıflar tahlile sokulmayacaktır.[3] Ancak, salt bu iki sınıfın varlığı durumunda bile, üçüncü ciltte ele alınan artık değerin bölüşümü sorunu, tahlile bazı yeni belirlenimler getirmektedir: Bu yeni belirlenimlerin etkisi, kâr ve üretim fiyatı kategorilerinin oluşumunda ortaya çıkar. Bu başlığın amacı, değerlerin üretim fiyatlarına, artık değerin kâra dönüşümünün Marx'ın yapıtındaki yerinin kavranabilmesi için bir ilk adım atmak olacaktır.

'Dönüşüm' kavramının teorik statüsü

Değerlerin üretim fiyatlarına dönüşümünün Marx'ın yapıtındaki yerini anlayabilmek için önce, dönüşüm kavramının kendisinin bu yazarın bilimsel yönteminde ne anlam ifade ettiğini kavramak gerekir. Dönüşüm üzerine yazan çeşitli yazarların bu konudaki anlayışlarının Marx'ınkinden çok uzak oluşu, bunun gerekliliğini daha da acil kılar.[4]

1 *Kapital*'in yapısının bir özeti için Bkz. *Le Capital*, III, i, s. 47.

2 Sanayi sermayesi kavramını Marx, tarımda üretim yapan sermayeyi de kapsayacak biçimde kullanır. Ayrıca taşımacılık vb. de bu kavrama girer.

3 Sorun Ricardo'da farklıdır: Onun yapıtında rant, değer teorisinin soyutlanamaz bir bölümüdür. Bkz. yukarıda Bölüm 1, s. 49-50 ve 65 no'lu dipnot.

4 Bu soruna aşağıda dönüleceği için, söz konusu yazarların dönüşümden ne anladığı bu noktada açıklanmayacaktır.

Belirtilmesi gereken ilk nokta Marx'ın yapıtındaki tek dönüşümün, ünlü değerlerin üretim fiyatlarına dönüşümü olmadığıdır. *Kapital*'in üçüncü cildinde Marx bunun yanı sıra birçok farklı dönüşüm olgusunu inceler.[5] Bu, dönüşüm kavramının Marx için değerler/üretim fiyatları sorunsalının ötesinde, genel bir anlamı olduğunu gösterir. Bu kavram, ancak, Marx'ın kapitalist üretim tarzını genel olarak nasıl anladığı göz önünde tutularak değerlendirilebilir.

Kapitalist üretim tarzının insanlığın üretim tarihindeki diğer aşamalarla ortak bazı yönleri olduğu, Marx'ın bütün üretim tarzlarında ortak olan bu insan/doğa ilişkisini "genel olarak üretim" adıyla kavramlaştırdığı bilinmektedir. Ne var ki, üretim tarzından bağımsız, toplumsal belirlenimlere kayıtsız bu içerik, her üretim tarzında belirli özgül **toplumsal biçimler** alır. Bir üretim tarzını diğerlerinden ayıran ve orada nasıl üretildiğini (ve giderek nasıl bölüşüldüğünü, tüketildiğini vb.) açıklayan, bu toplumsal biçimlerdir. Kapitalist üretim tarzının temel biçimi olan **değer biçimi**nin bu üretim tarzındaki belirleyiciliği bunun en iyi örneğidir. Kısacası, **biçim kavramı**, üretimin özgül toplumsal belirlenimlerini ifade ettiği ölçüde **Marx'ın bilimsel yönteminin en önemli ögelerinden biridir**.[6]

Toplumsal üretim ilişkilerinin özgül ifadesi olarak toplumsal biçimler, verilmiş bir üretim tarzında **zorunlu** olarak mevcuttur. Hiçbir biçim salt bir görünüş, bir aldatmaca değildir: Üretim tarzının varlığı ve işlemesi için bu toplumsal biçimlerin her biri gereklidir. Bu, Marx'ı kapitalizmin birçok eleştiricisinden ayıran temel noktalardan biridir: Örneğin, ütopyacı sosyalistler sermayenin sadece bir isim, bir efsane olduğunu, üretim için hiç de gerekli olmadığını öne sürmüşlerdir. Marx bu düşünürleri, sermayenin kapitalist üretim tarzında bir toplumsal ilişkinin zorunlu olarak aldığı bir biçim olduğunu anlayamamakla eleştirir.[7] Bir başka örnek ise Proudhoncular ile Marx'ı karşı karşıya getiren para sorunudur. Proudhoncuların aksine, Marx paranın salt bir simge olmadığını, kapitalist üretim ilişkilerinin zorunlu olarak aldığı bir biçim olduğunu ileri sürer.[8]

---

5 Örneğin meta-sermaye ve para-sermayenin ticari ve mali sermayeye dönüşümü (III, i, s. 279 vd.); artık kârın toprak rantına dönüşümü (III, iii, s. 8 vd.) vb. Marx bu kavramı "*transformation*" veya "*conversion*" terimleriyle ifade etmektedir.

6 Marx'ın tahlilinde biçim kavramının önemini en iyi vurgulayan yazarlar, I. I. Rubin, *Essays on Marx's Theory of Value*, s. 42-43 ve R. Rosdolsky, *La genèse du 'Capital' chez Karl Marx*, c. l,s. 186-187'dir. Değer biçiminin kapitalist üretim tarzının Marksist tahlilindeki öneminin altı H. G. Backhaus, "Dialectique de la forme dela valeur", *Critiques de l'Economie Politique*, 18, s. 5-6 tarafından özenle çizilmiştir.

7 Bkz. *Un chapitre inédit du Capital*, s. 157 ve 157n. Marx'ın burada eleştirdiği sosyalistler J. F. Bray ve Th. Hodgskin'dir. Marx aynı zamanda, sermaye konusundaki bu anlayışın, kapitalist üretimi evrensel, doğal bir üretim olarak kabul eden klasik siyasal iktisadı, onun sorunsalı içinde kalarak eleştirmenin bir sonucu olduğunu da belirtir.

8 *A Contribution to the Critique of Political Economy*, s. 49.

Kapitalist üretimin temel toplumsal biçimi olan değer biçiminin incelenmesi, bu üretim tarzında insanlar arasındaki ilişkilerin ancak nesnelerin dolayımı ile gerçekleştiğini, bu süreç içinde insanların kendi üretimlerinin ürünlerinin egemenliğine girdiklerini, kısacası meta fetişizminin kapitalist gerçekliğin altüst olmasına yol açtığını göstermişti. Bu altüst olma olgusunun, sermaye/ücretli emek ilişkisinde geliştiği, kapitalistin emekçi üzerindeki egemenliğinin, nesnelleşmiş emek içeren metaların canlı emek üzerindeki, ürünün üretici üzerindeki egemenliği haline geldiği açıklanmıştı. İşte kapitalizmin bu temel nitelikleri, bu toplumda üretimin aldığı toplumsal biçimlerin belirli değişikliklerden geçerek, tamamlanmış hale geldiklerinde kendilerini üreten özdeki biçimlerden farklılaşmasına yol açar. Burada, derinde yatan gerçek ilişkilerin aldığı toplumsal biçimler ile toplumun günlük yaşamında üreticilerin gözlediği biçimler birbirinden farklıdır. **Üretim ilişkilerinin gerçek niteliğini yansıtan öze ilişkin biçimlerin farklı dolayımlar yoluyla yüzey biçimleri haline gelmesine** Marx, **dönüşüm** adını verir.

Marx'ın dönüşüm kavramını ifade etmek için kullandığı terim, '*transformation*', kelime anlamıyla var olan biçimin aşılması, yeni bir biçime geçiş, biçim değiştirme olduğuna göre, neden bu terimi tercih ettiği yukarıdaki açıklamanın ışığında daha kolay anlaşılmaktadır: Burada söz konusu olanın bir biçimden (öze ilişkin) diğerine (yüzeye özgü) geçiş olduğu açıktır. Marx bu süreci **biçimlenme süreci** ('*Gestaltungsprozess*') olarak niteler.[9]

Yüzey biçimlerinin en iyi örneklerinden biri burada ayrıntılı olarak açıklanmasına gerek olmayan ücret biçimidir.[10] Emek gücünün değerinin dönüşümüyle ortaya çıkan **ücret biçimi**, iş gününün ikiye bölünüşünü, gerekli emek/artık emek ayrımını tümüyle ortadan kaldıran, böylece yüzeysel ifadesi olduğu öze ilişkin biçimi perdeleyen somut bir biçimdir.

Yüzeye ait, somut biçimlerin, üretim ilişkilerinin gerçek niteliğini yansıtan öze ilişkin biçimlerden bu farklılığı, kapitalist üretimin, bu üretim tarzının ilişkileri içinde hapsolmuş ajanlarının gözünde saydam olmasını engeller. Üretimin altüst olmuş niteliği dolayısıyla yüzey biçimleri derindeki ilişkileri salt perdelemekle, gizlemekle kalmaz, fazladan bu ilişkileri olduğunun tam tersi biçimde gösterir.

> **Yani rekabet çerçevesinde her şey tersine görünür**. İktisadi ilişkilerin, yüzeyde beliren, somut varlığı içindeki tamamlanmış biçimi... bu ilişkilerin gizli fakat

9 Bkz. Rubin, a.g.y., s. 42-43.

10 Marx'ın birinci ciltte ele aldığı tek dönüşüm sorunu emek gücünün değerinin ücrete dönüşümüdür. Bkz. *Le Capital*, I, ii, s. 206 vd. Bunun nedeni, Marx'ın ilk planında ayrı bir cilt olarak düşündüğü ücret konusunu daha sonra sermaye üzerine yazdığı cilde özümlemesidir. Marx'ın *Kapital*'in içeriğini belirlediği çeşitli planlar için Bkz. Rosdolsky, a.g.y., s. 35-91, M. Nicolaus, "Foreword", *Grundrisse* içinde, s. 52-60 ve E. Mandel, "Introduction", *Capital*, c. 1, Penguin baskısı içinde, s. 28-30. Ayrıca Bkz. Marx, *Theories of Surplus Value*, I, s. 414-416.

> özüne ilişkin içsel yapısından, bu yapıya karşılık veren kavramdan çok farklıdır. Hatta gerçekte onun tersidir, karşıtıdır.[11]

Dolayısıyla, kapitalist üretimin yüzey biçimlerini gözleyen biri, bu üretimin işleyiş tarzını anlayamaz: Dış görünüşlerinden kalkılarak üretim ilişkilerinin gerçek kimliklerine varılamaz. Bilimin görevi, soyutlama yoluyla bu görünüşteki biçimlerin ardına giderek gerçek ilişkileri anlamaya çalışmaktır. Aslında bilimin varlığını gerekli kılan da yüzeydeki görünüş ile derinde yatan ve gözlenemeyen ilişkiler arasındaki bu karşıtlık ilişkisidir. "Şeylerin görünüşü ile özü özdeş olsaydı, bilim gereksiz olurdu."[12]

Ancak bilim derindeki ilişkilerin, öze ilişkin toplumsal biçimlerin açığa çıkarılması ile yetinemez. Bilimin görevi soyutlamaların içinde hapsolmak değil, soyutun doğru kuruluşundan kalkarak somutun, yüzeyde gözlenen olgunun kavramsal olarak, bir çeşitliliğin birliği olarak yeniden kurulmasını sağlamaktır.[13] Üstelik bu somut biçimlerin her biri, kavramsal olarak kuruluşları sırasında açıkça ortaya çıkacağı gibi, **zorunlu** bir biçimdir. Yani bu biçimler kesinlikle sahte birer görünüş değil, üretim ilişkilerinin, Marx'ın yukarıya alınan bölümde de belirttiği gibi, **tamamlanmış** biçimleridir.[14] Dolayısıyla somutun, yüzeye ait olanın açıklanması, üretim ilişkilerinin bütünlüğü içinde anlaşılması için **gereklidir**. Marx'ın *Kapital*'in üçüncü cildinde yaptığı işte budur: Birinci kitaptaki soyutlamalarını teker teker kaldırarak, üretim ilişkilerinin somuttaki tamamlanmış biçimlerine varmak.

Kapitalist üretimin altüst olmuş gerçekliği ancak bu şekilde açıklanabilir. Dolayısıyla dönüşüm, Marx'ın yapıtında ikincil bir önemi olan, bazı güçlükleri savabilmek için icad edilmiş bir "işlem" değil, bu yapıtta izlenen yöntemin asal ögelerinden biridir. Marx'ın dönüşüm kavramının, yapıtının yöntembilimsel ilkeleriyle bu tür koparılamaz bir bütünlük taşıdığı anlaşılmadan, değerlerin üretim fiyatlarına dönüşümünün gerçek anlamı kavranamaz. Bu bütünlüğün parçalanmasının sorunun ne denli yanlış anlaşılmasına yol açtığı aşağıda tekrar tekrar ortaya çıkacaktır.

Artık değerin kâra dönüşümü

Bir malın değerinin, bir yandan üretimi sırasında tüketilen üretim araçlarının değeri, diğer yandan da bu üretim araçlarını harekete geçiren, kullanan işçinin canlı emeğinin yarattığı değerden oluştuğu yukarıda belirtilmişti. Üretim araçlarının üretim sırasında kullanılan, tüketilen oranının değeri

---

11 *Le Capital*, III, i, s. 223.

12 Aynı yerde, III, iii, s. 196.

13 Bkz. yukarıda Bölüm 2, s. 95-96.

14 Bkz. E. Mandel, a.g.m., s. 20.

(yani hammaddelerin ve yan maddelerin değeri + emek araçlarının aşınması oranında son ürüne aktarılan değer) değişmez sermayenin değerinin son ürüne aktarılan bölümünü verir.

İşçinin harcadığı emekle ürettiği yeni değer, yukarıda da belirtildiği gibi, iki bölüme ayrılır: Bunlardan biri kapitalistin işçiye, emek gücünü satın alırken ödemiş olduğu değeri karşılar, yani değişken sermayeye eşittir. İkinci bölüm ise kapitalistin karşılıksız olarak mülk edindiği bölüm, yani artık değerdir. Bu durumda bir malın değerini bu üç büyüklüğün toplamı olarak ifade etmek olanaklıdır:[15]

w = c + v + s[16]

Marx kapitalist ile işçinin bölüşüm ilişkisini, iş gününün iki bölümünü, gerekli emek ile artık emeği karşılaştırarak inceler. İşçinin yarattığı yeni değerden kapitalistin mülk edindiği bölümün, yani artık değerin, değişken sermayeye oranı **artık değer oranı**nı ya da sömürü oranını verir: s/v. Bu ifadede kapitalist ile işçi arasındaki ilişki çıplak olarak ortadadır. İşçinin yarattığı değerin ne büyüklükte bir bölümünün kapitalist tarafından mülk edinildiği bu oranda görülebilir.

Ne var ki, kapitalist için önemli olan, elde ettiği artık değerin sürdüğü değişken sermayeye oranı değil, toplam sermayesine oranıdır. Bu oran şöyle yazılabilir:

s / c + v[17]

Söz konusu oran, sermayenin kâr oranını verir. Herhangi bir kapitalistin sürdüğü sermayenin genişleme oranı, sermayesinin değeri ile elde ettiği artık değerin oranı ile belirlenebilir ancak. Bu ise kâr oranıdır.

Sermayenin tahlili, artık değerin kaynağının sermayenin ücretli emek ile giriştiği mübadele ilişkisi olduğunu göstermiştir. Emek gücünü verilmiş bir miktar değerle satın alan sermaye, üretim sürecinde canlı emeğin gerekli emek miktarı ötesinde kullanılmasıyla bir artık değer elde eder. Bu açıdan, emek gücü kendi değerini üretim sürecinde genişlettiği için değişken sermaye niteliğini kazanır.

Ne var ki, değişken sermayenin büyüklüğünün değişmesi, aynı zamanda tüm sermayenin değerinin de genişlemesi sonucunu doğurur. Kapitalistin üretim sürecini başlatmak, artık değer elde etmek için hem değişken, hem de

15 Değerin bu ögelerinin tanımı için bkz. yukarıda Bölüm 2, s. 132-134.

16 Burada w değeri, c değişmez sermayenin tüketilen bölümünü, v değişken sermayeyi, s ise artık değeri ifade etmektedir.

17 Burada üretim araçlarının tümünün bir dönem içinde tüketildiği varsayılmıştır. Bu varsayım kaldırıldığı takdirde formül şu biçimi alır: s/K+v. Burada K toplam değişmez sermayeyi temsil eder. Yapılan varsayım altında ise, c, K'ya eşittir.

değişmez sermaye sürmek zorunda oluşu,[18] sürecin sonunda elde edilen artık değerin toplam sermayenin bir ürünü gibi görünmesine yol açar. Böylece artık değerin değişken sermayeden kaynaklandığı gerçeği gözlerden gizlenir. Kâr, sermayenin tümünün kendi hareketi içinde ürettiği bir meyve olarak görünmeye başlar. Artık değerin kâra dönüşümü ile birlikte üretim sürecinde başlayan altüst olma, özne ile nesnenin yer değiştirmesi gelişir: Emeğin tüm üretici gücü sermayenin kendi kendiyle ilişkisi içindeki üretici gücü olarak görünür.[19]

Marx'ın us yürütmesi, **kârın artık değerin zorunlu bir yüzey biçimi** olduğunu göstermektedir. Marx birinci ciltte, sermayenin dolaşım sürecinde elde ettiği artık değerin kaynağının, emek gücü ile giriştiği mübadele ve bunun üretim süreci ile olan özgül bağıntısı olduğunu göstermiştir. Bu temel üzerinde, sermaye emek gücü mübadelesini yalınlığı içinde gözleyebilmek, artık değer oranı kavramını geliştirebilmek için değişmez sermayeden **geçici olarak** soyutlamıştır.[20] Ne var ki yüzey biçimlerine dönerken, artık değerin kapitalist açısından sermayesinin genişleme oranını ifade ettiğini göz önüne alarak söz konusu varsayımı kaldırmış ve artık değeri toplam sermayeye ilişkisi içinde düşünmeye geçmiştir. Şimdi bu yeni düzeyde artık değerin aldığı biçime, piyasa süreçlerinde somut olarak gözlenebilen bir kategori niteliğiyle kâra varmış olmaktadır. Bu **dönüşüm** sürecinde yukarıda dönüşüm üzerine genel olarak söylenenler tek tek örneklenebilir: Marx, gerçek ilişkilerin aldığı toplumsal bir biçimden (artık değer) kalkarak değişmez sermayeyi bir dolayım olarak tahlile katmakta ve soyutlama düzeyini değiştirmektedir. Vardığı yeni düzeyde kârı, artık değerin piyasada zorunlu olarak aldığı somut bir yüzey biçimi niteliğiyle yeniden tanımlamaktadır. Soyuttan somuta hareket ve somutun çeşitliliğin birliği olarak yeniden kurulması burada açık biçimde görülür.

---

18 J. Robinson, Marx'ın değişken/değişmez sermaye ayrımının "metafizik" olduğunu göstermek için, sömürü sürecine sadece ücretlerin değil sermayenin tümünün katıldığını belirtir. *An Essay on Marxian Economics*, Macmillan, 2. basım, 1972, s. xxii. Değişken sermayenin ücretlerle özdeşleştirilmesi bir yana (bkz. metindeki açıklamalar), Robinson'un gerekçe olarak gösterdiği gerçeğe Marx zaten işaret etmiştir. Sorun **katılma** değil **yaratma** sorunudur. Robinson, Marx'ın sözünü ettiği tuzağa düşmüştür: Kâr biçimi artık değerin kaynağını gizler. (Bkz. metindeki açıklamalar.)

19 *Le Capital*, III, i, s. 63-64.

20 Marx bu soyutlamayı c=0 varsayımı olarak açıkça ifade eder. Bkz. *Le Capital*, I, i, s. 212. İlk bakışta, bu teorik hareket tarzının, kanıtlaması gerekeni varsaydığı düşünülebilir: Marx, değişmez sermayeyi **varsayım yoluyla** tahlil dışında bırakarak, artık değerin kaynağının, değişken sermayenin ifade ettiği sermaye/emek gücü mübadelesinde yattığını göstermiş gibi görünmektedir. Oysa, metinde de işaret edildiği gibi, Marx **önce** artık değerin kaynağının canlı emek ile sermayenin girişmiş olduğu mübadele olduğunu göstermiş, buna dayanarak değişken/değişmez sermaye ayrımını yapmış, ancak bundan **sonra** değişmez sermayeden soyutlamıştır. Dikkat edilmesi gereken bir nokta da şudur: Bu soyutlama sadece artık değer oranının incelenmesi için gereklidir. Toplam değerin oluşumu araştırılırken kaldırılır.

Kâr oranının eşitlenmesi

Genellikle değerlerden üretim fiyatlarına dönüşüm "sorunu" olarak bilinen sorun, Marx'ın *Kapital*'in üçüncü cildinde sergilediği çeşitli dönüşüm türlerinden **sadece birinin** (kuşkusuz en önemlisinin) **salt nicel yönüyle** ilgilidir. Sorunun Marx'tan bu yana ele alınış biçimi, bir toplumsal biçimden diğerine geçiş anlamındaki **biçimlenme süreci**ni tümüyle gözden uzak tutar.[21] Bu ise Marx'ın yapıtının konusu olan dönüşümün yeterli bir ifadesi olmaktan uzak bir tavırdır.

Marx kendisi artık değerin kâra dönüşümünün **nicel yönüne**, ancak bu dönüşümün **anlamını** inceledikten sonra girer. Marx'ın dönüşümün bu yönüne getirdiği açıklama yaygın olarak işlenmiş olduğundan, aşağıda genel çizgileriyle özetlenecektir. Burada asıl amaç bir sergileme değil, sorunun Marx'ın yapıtının bütününde tuttuğu yerin anlaşılması için gerekli temellerin atılmasıdır.

Konunun tartışılmasına "sermayenin organik bileşimi" kavramının tanımlanması yoluyla girmek doğru olacaktır. Üretimin teknik koşulları, çeşitli üretim dallarında ve çeşitli aşamalarda büyük farklılıklar gösterir. Bir miktar canlı emeğin harekete geçirdiği üretim aracı kitlesi değişik üretim dallarında çok farklıdır. Marx üretim araçları ile canlı emek arasındaki bu ilişkiye, sermayenin **teknik** bileşimi adını verir. Farklı teknik bileşimler çeşitli üretim dallarında değişmez sermaye ile değişken sermaye arasındaki oranın farklı olmasına yol açacaktır. Bu farklı oranlar sermayelerin farklı **değer** bileşimlerine sahip olmaları anlamını taşır. Sermayenin değer bileşimi, **teknik bileşimi yansıttığı ölçüde**, sermayenin **organik** bileşimi olarak anılır.[22] Organik bileşim şöyle ifade edilebilir:

$$q = c / c + v$$

Sermayelerin organik bileşimleri arasındaki farklılık, eşit miktarda sermayelerin farklı miktarda canlı emeği harekete geçirebilmesi anlamını taşır. Oysa artık değerin kaynağı canlı emeğin karşılıksız olarak mülk edinilen bölümüdür. Canlı emeğin iki bölümü arasındaki oran farklı dallarda eşitse,[23]

---

21 Bu teorik tavrın birkaç istisnası vardır: Cl. Napoleoni, *Lezioni sul Capitolo sesto inedito di Marx*, Boringhieri, 1972, s. 138-151 ve S. Veca, *Marx e la critica dell'economia politica*, Il Saggiatore, 1973. C. Benetti gibi Marx'ı oldukça iyi anlamış bir yazar bile bu noktanın önemini atlar. Bkz. *Valeur et répartition*, s. 118 vd. D. Laibman konuya yetersiz biçimde de olsa kısaca değinir. Bkz. "Values and Prices of Production: The Political Economy of the Transformation Problem", *Science and Society*, Winter 73-74, v. 37, No. 4, s. 406.

22 Bu koşulu Marx kesin biçimde belirtir. Bkz. *Le Capital*, I, iii, s. 54 ve III, i, s. 162-163.

23 Artık değer oranının kesimler arası eşitliği, kâr oranının eşitlenmesinin ve üretim fiyatlarının oluşumunun anlaşılmasının gerektirdiği bir varsayımdır. Bu eşitliğin yeterli koşulları bütün kesimlerde (1) iş gününün uzunluğunun ve (2) ücretlerin eşit olmasıdır.Gerçek dünyada artık değer oranı, kâr oranının da olduğu gibi, ancak yaklaşık olarak eşitlenir. Bu eşitlemeyi sağlayan yine rekabettir. Burada muhtemel bir yanlış anlamayı ortadan kaldırmak için Marx'ın birinci ciltte

yani artık değer oranı bütün ekonomide birörnek ise, eşit sermayeler farklı büyüklükte artık değer üreteceklerdir. Kâr oranı artık değerin sermayeye oranı olduğuna göre, bu koşullar altında üretimin değişik kesimlerinde çalışan sermayelerin **kâr oranı farklı olacaktır**.

Oysa rekabetçi kapitalizm koşullarında, sermayelerin sürekli olarak daha büyük bir kâr oranı elde etme çabası, sermayenin kâr oranının düşük olduğu kesimlerden yüksek olduğu kesimlere göçü dolayısıyla kâr oranının eşitlenmesini gerektirir. Dolayısıyla malların değerleri üzerinden mübadele edildiği bir durum, sermayelerin rekabeti sonucunda ortaya çıkan kâr oranının eşitliği yasası ile çelişmektedir.

Marx *Kapital*'in birinci cildinde sermayenin oluşumunu, malların üretimleri için gerekli emek miktarı ile belirlenen değerleri üzerinden mübadele edildiği bir durumda incelemiştir. Bu, genellikle, Marx'ın bir ilk soyutlama düzeyinde sömürüyü ortaya koyduktan sonra kapitalist üretimde fiyatları açıklamaya geçme çabası ile açıklanır. Bu açıklama çerçevesinde, birinci ciltte sermayenin farklı kesimlerdeki **organik bileşiminin eşit olduğu** yolunda bir varsayım olduğu da ileri sürülür. Organik bileşimlerin eşit olduğu bir durumda her sermaye eşit büyüklükte artık değer üreteceğinden, kâr oranları zaten eşit olacak ve böylece eşitlenme sorunu ortadan kalkacaktır.

Kapital'in birinci cildi ile üçüncü cildi arasındaki ilişki konusunda genellikle savunulan bu görüş yanlıştır. Bunun nedeni ilk bakışta sanılabileceği gibi Marx'ın bu varsayımı birinci cildin hiçbir yerinde açıkça belirtmemiş olması değildir: Gerçekte, Marx bu varsayımı belirtemezdi çünkü kendisi birinci ciltte şöyle yazmaktadır: "... üretimin bir dalından ötekine, sermayenin ortalama bileşimi büyük ölçüde farklıdır."[24] Ne var ki, bu basit gerçekten öteye, söz konusu görüş, Marx'ın kapitalist üretim tarzının tahlili yönteminin yanlış bir yorumuna dayandığı için yanlıştır.

Marx'ın amacı, kapitalist üretim tarzı çerçevesinde insanların üretim içinde birbirleriyle giriştikleri toplumsal ilişkilerin anlaşılmasıdır. Bunun için kullandığı yöntem, en önemli ilişkileri diğerlerinden soyutlayarak, basit yalınlığı içinde incelemektir.[25] Birinci ciltte ilk yaptığı, kapitalist üretimde her ilişkinin zorunlu olarak aldığı biçim olan mübadele ilişkisini incelemektir. Tüm soyutluğu içinde "genel olarak mübadele"nin incelenmesi sürecinde Marx, değer teorisini kurar.

---

artık değer oranının eşitliği sorunu ile hiç ilgilenmediğini kaydetmek gerekir. Ancak rekabetin sonuçlarının incelendiği üçüncü ciltte ortaya çıkar bu sorun. L. von Bortkiewicz, "Calcolo del valore e calcolo del prezzo nel sistema marxiano", *La teoria economica di Marx* içinde, Einaudi, 1971, s. 63n, Marx'ı bu konuda eleştirirken yanılmaktadır. Aynı yanılgıya, yıllar sonra yeni bir şey söylüyormuş gibi aynı önermeyi yapan A. Emmanuel de düşer: Bkz. "Réponse",*L'échange inégal*, Paris, 1969, s. 379-80.

24 *Le Capital*, I, iii, s. 54.

25 Marx'ın yönteminin benzer bir açıklaması için Bkz. Rubin, a.g.y., s. 223 vd.

İkinci adım, değerlerin dolaşımı içinde doğan artık değerin kaynağının anlaşılmasıdır. Bu, sermaye ile ücretli emeğin ilişkisini diğer tüm ilişkilerden soyutlanmış biçimde incelemeyi gerektirir. Yani Marx, birinci ciltteki artık değer teorisi çerçevesinde çok sayıda sermayenin birbiri üzerindeki etkilerinden soyutlamaktadır. Bu aşamada teorik alanı **genel olarak sermaye** kavramıdır, bu kavramla sınırlıdır. Marx bu kavramı şöyle açıklar:

> Tekil sermayelerden ayrı olarak, **genel olarak sermaye** gerçekten (1) **sadece bir soyutlama** olarak görünür; rastgele bir soyutlama değil, sermayeyi diğer tüm servet biçimlerinden –veya toplumsal üretimin gelişme tarzlarından– ayıran özgül nitelikleri kavrayan bir soyutlama... (2) ancak, genel olarak sermaye, tekil gerçek sermayelerden ayrı olarak, kendisi **gerçek** bir varoluştur.[26]

Genel olarak sermaye, sermayenin ücretli emek ile ilişkisi içinde nasıl üretildiğinin araştırılmasıdır. Bu süreç içinde çok sayıda sermayenin birbiri üzerinde rekabet yoluyla yaptığı etkiler göz önüne alınmaz. Yani **birinci ciltte tekil sermayelerin rekabetinden soyutlanmıştır**. Gerçekte bu soyutlama Marx'ın diyalektik yöntemi göz önüne alındığında zorunludur: Marx, sermaye kavramını genel olarak sermayenin incelenmesi sırasında kurmaktadır. Dolayısıyla sermayenin ne olduğunu bilmeden, tekil sermayeler arasındaki rekabet incelenemez.

Rekabetten soyutlandığı anda, çeşitli sermayelerin elde ettiği kâr oranının farklılığı, tahlile bir etki yapmaz. Çünkü **rekabetin olmadığı durumda kâr oranının eşitlenmesi eğilimi de yoktur**. Bunun sonucu, genel olarak sermayenin incelenişi içinde değerlerle üretim fiyatları arasındaki farkın ortadan kalkmasıdır. Marx bu sonucu şöyle belirtir: "Genel olarak sermayenin incelenmesi: fiyatlar malların değerlerine eşit varsayılır."[27]

Sermaye/ücretli emek ilişkisini yalınlığı içinde inceleyen Marx, üçüncü ciltte, artık değerin kapitalistler ve diğer mülk sahibi sınıflar arasında bölüşümüne geçer. Burada ele aldığı ilk ilişki, farklı sanayi sermayelerinin birbirleri ile rekabetidir. Bu rekabet, yukarıda özetlenen süreç dolayısıyla, her kapitalistin üretim için sürdüğü sermaye üzerinden diğerleriyle eşit oranda artık değer elde etmesi sonucunu doğurur. Bunun gerçekleşmesi farklı kâr oranlarının eşitlenmesini gerektirir. Kısacası, **burada incelenen**, **üretim sürecinde yaratılan artık değerin kapitalistler arasında bölüşümüdür**.

Eşit kâr oranı, toplam toplumsal sermayenin ürettiği toplam artık değerin, her sermayeye büyüklüğü oranında dağılması yoluyla ortaya çıkar. Toplam artık değer ile toplam sermaye arasındaki oran, genel kâr oranını verir. Her tekil sermaye, büyüklüğüne göre, genel kâr oranına eşit bir oranda

---

26 *Grundrisse*, s. 449. Marx biraz aşağıda bu noktanın araştırılmasının "büyük bir önem" taşıyacağını belirtir.

27 *Theorien über den Mehrwert*, II, s. 511. Aktaran Rosdolsky, a.g.y. , s. 84n.

bir artık değer elde eder. Bu süreçte, elde edilen artık değer miktarının, her tekil sermaye için, doğrudan üretim sürecinde üretilen artık değer miktarından farklılaşacağı açıktır. Organik bileşimi düşük sermayelerden organik bileşimi yüksek sermayelere doğru bir artık değer aktarımı olacaktır.

Sürecin buradaki açıklamasında, sorunu basitliği içinde ele alabilmek amacıyla, değişik sermayelerin farklı devir (ya da dolaşım) süresinden soyutlanacaktır. Gerçekte farklı devir sürelerinin de tahlilin alanına sokulması önemli bir değişiklik getirmez, sadece tahlili daha karmaşık hale sokar.

Değer ve üretim fiyatı

Kâr oranının eşitlenmesi süreci, aynı zamanda, malların mübadele oranlarının da değerlerden üretim fiyatlarına dönüşümünü gerektirir. Değerler üzerinden mübadele, eşit büyüklükte sermayelerin eşitsiz organik bileşimleri dolayısıyla farklı büyüklükte birer artık değer kitlesi elde etmelerine yol açmaktadır. Kâr oranının eşitlenebilmesi için gerçekte malların mübadele oranlarının değerlerden farklılaşması gerekir.

Eşit kâr oranının elde edilmesini sağlayan mübadele oranlarına Marx, üretim fiyatları adını verir. Üretim fiyatları her malın üretimi için harcanmış olan değişmez ve değişken sermayeye (maliyet fiyatına), ortalama kâr oranı üzerinden elde edilen artık değerin eklenmesi sonucunda belirlenir. Organik bileşimi ortalamadan yüksek sermayeli dallar için üretim fiyatı değerden yüksek, ortalamadan düşük sermayeyle üretim yapan dallar için üretim fiyatı değerden düşük olacaktır. Toplumsal sermayenin organik bileşimine eşit bir bileşime sahip olan sermayelerin ürettiği "ortalama mallar" için üretim fiyatı değere eşit olacak, bu malları üreten sermaye doğrudan üretim sürecinde ürettiği artık değeri olduğu gibi mülk edinecektir. Bu mallarda dönüşümden **önce** var olan kâr oranı genel kâr oranına eşittir.

Tekil sermayeler için bir yandan değer ve üretim fiyatı, diğer yandan da artık değer kitlesi ile kâr kitlesi[28] farklılaşırken, toplam toplumsal sermaye açısından bakıldığında bu farklılık görülmez. Marx, artık değerin kapitalistler arasındaki bölüşümünü incelediğinden dolayı, toplam artık değerin büyüklüğü değişmemiş, sadece farklı sermayeler arasındaki dağılımı farklılaşmıştır. Bunun **zorunlu mantıksal sonucu olarak** toplam değerler de toplam fiyatlara eşit olacaktır. Çünkü üretim fiyatlarını belirleyen iki büyüklükten biri, maliyet fiyatı, her mal için zaten **aynı** kalırken, diğeri de toplam artık değerin bölümleri olarak çeşitli mallar arasında yeniden dağılmaktadır. Yani Marx'ın dönüşüm taslağında, toplam değerler/toplam fiyatlar eşitliği, bir öncekinin, toplam artık değer/toplam kâr eşitliğinin basit bir mantıksal sonucudur.

28 Başka biçimde söylenirse, dönüşümden **önceki** ve **sonraki** kâr oranları.

Üretim fiyatı kavramı tüm sermayelerin eşit oranda kâr elde ettikleri fiyatı temsil eder. Bu anlamıyla, daha önceki iktisatçıların fiyat kavramı ile çakışır: Smith'in "doğal fiyat"ı, Ricardo'nun "üretim maliyeti", fizyokratların "gerekli fiyat"ı hep bu kavramla aynı kategoriyi belirtir.[29] Marx'ın bu kavrama nasıl farklı bir yoldan vardığı ve diğerlerinden, özellikle Ricardo'dan, hangi noktada ayrıldığı aşağıda incelenecektir.[30]

Böylece, genel olarak sermayeden çok sayıda sermayenin rekabetine geçişle birlikte, kapitalist üretimin özüne ilişkin iki biçim somut yüzey biçimlerine dönüşür: Bir yandan, tekil sermaye için artık değer miktarı kâr miktarı ile farklılaşırken, bir yandan da malların değerleri üretim fiyatlarına dönüşmektedir.

Dönüşümün yukarıda açıklanan anlamı göz önünde tutulunca, üretim fiyatlarının değerin yeni ve zorunlu bir biçiminden başka bir şey olmadığı anlaşılacaktır. Değer, metalar dünyasında ancak mübadele değeri olarak var olur. Genel olarak mübadele ve genel olarak sermaye düzeylerinde mübadele değeri, değerin zorunlu olgusal biçimidir.[31] Ancak **çok sayıda** sermayenin ürünü olarak meta[32] yeni bir değer biçimi kazanmak zorundadır. Böylece bu yeni aşamada malların mübadele değeri yeni bir biçime dönüşür. Üretim fiyatı, değerin başkalaşmış,[33] dışsallaşmış[34] bir biçiminden başka bir şey değildir.

2. Dönüşüm "sorunu"

Marx'ın değerlerin üretim fiyatlarına dönüşümünü açıklarken geliştirdiği us yürütme üçüncü cildin yayınlanmasından bir süre sonra Ladislaus von Bortkiewicz tarafından eleştirilmiştir. Bortkiewicz, Marx'ın işleminin yanlış olduğunu, ancak yine de değerlerden fiyatlara geçişin doğru bir biçimde gerçekleştirilebileceğini ileri sürmüştür.[35] Bortkiewicz'in savının İngilizce konuşan dünyaya Sweezy tarafından aktarılmasıyla birlikte,[36] iktisat dünyasına

---

29 *Le Capital*, III, i, s. 213.

30 Bkz. Bölüm 5.

31 Bkz. yukarıda Bölüm 2, s. 21 vd.

32 Dönüşümün gerekliliği, metaların, "toplam artık değer kitlesinden, büyüklüklerine orantılı olarak pay almak iddiasında olan **sermayelerin ürünleri** olarak" mübadele edilmelerinden ileri gelir. *Le Capital*, III, i, s. 191.

33 Aynı yerde, III, i, s. 179.

34 Aynı yerde, s. 213.

35 L. von Bortkiewicz, "Calcolo del valore e calcolo del prezzo nel sistema marxiano" (1906-1907) ve "Per una rettifica dei fondamenti della costruzione teorica di Marx nel terzo volume del *Capitale*" (1907). Her ikisi de İtalyanca olarak *La teoria economica di Marx* adı altında Bortkiewicz'in yazılarını derleyen kitapta mevcuttur.

36 P. M. Sweezy, *The Theory of Capitalist Development*, Monthly Review Press, 1956, s. 109-130.

"dönüşüm sorunu" adıyla giren bu sorun için birçok çözüm geliştirilmiştir.[37] Sonuçta, bu sorun çerçevesinde odaklaşan ve önemini hâlâ yitirmemiş bir tartışma ile ilgili geniş bir malzeme çıkmıştır ortaya. Bu çalışmada, salt bu konuya uzun bir yer ayırmamak kaygısıyla, bu tartışmanın tarihçesine girilmeyecektir. Gerçekte, dönüşüm "sorunu" üzerindeki tartışma, oldukça önemli yanlış anlamaları, el yordamıyla yapılan varsayımları ve Marx'ın yapıtı konusunda genel düzlemde ya da ayrıntıda birçok yanılgıyı toplar bağrında. Ancak burada, sorunun günümüzde vardığı noktada taşıdığı özellikler, yer yer tartışmanın tarihçesine dönülerek, bir özet halinde sunulacak ve bu özelliklerin Marx'ın yapıtının bütünlüğüne ilişkin uzantıları ortaya konmaya çalışılacaktır.

Dönüşüm "sorunu"nun konumu

Bortkiewicz yukarıda anılan makalelerinin ikincisinde, Marx'ın *Kapital*'in üçüncü cildinde dönüşüm için verdiği sayısal örneği bazı küçük değişikliklerle ele alarak, bu örneğin Marx'ın işleminin yanlışlığını kanıtladığını ileri sürer. Kurulan yeni sayısal örnek, ekonominin basit yeniden üretim içinde olduğu bir durumu canlandırmaktadır.[38] Bu örnekte, değerlerin üretim fiyatlarına dönüşümü sonucunda, başlangıçtaki varsayımın bozulduğunu gösteren Bortkiewicz, bunun Marx'ın işlemini tutarsız kıldığını öne

37 Bortkiewicz ve Sweezy'den sonra dönüşüm "sorunu"na şu ya da bu şekilde değinen metinlerin en önemlileri zaman içinde şöyle sıralanabilir: J. Winternitz, "Values and Prices: A Solution of the So-Called Transformation Problem", *Economic Journal*, v. 58, June 1948; K. May, "Value and Price of Production: A Note on Winternitz' Solution", aynı yerde, December 1948; R. Meek, "Some Notes on the 'Transformation Problem'", aynı yerde, March 1956; F. Seton, "The 'Transformation Problem'", *Review of Economic Studies*, v. 24, No. 65, June 1957; R. Meek, "Mr. Sraffa's Rehabilitation of Classical Economics", *Science and Society*, Spring 1961; P. Samuelson, "Understanding the Marxian Notion of Exploitation: A Summary of the So-Called Transformation Problem Between Values and Competitive Prices", *Journal of Economic Literature*, June 1971; C. Napoleoni, *Lezioni sul Capitolo sesto inedito di Marx*, Boringhieri, 1972; A. Medio, "Profits and Surplus Value: Appearance and Reality in Capitalist Production", E. K. Hunt ve J. G. Schwartz (der.), *A Critique of Economic Theory*, Penguin, 1972 içinde; R. Meek, "Introduction to the Second Edition", *Studies in the Labour Theory of Value*, Lawrence and Wishart, 1973 içinde; G. Hodgson, "Marxist Epistemology and the Transformation Problem", *Bulletin of the Conference of Socialist Economists*, Autumn 1973; D. Laibman, "Values and Prices of Production: The Political Economy of the Transformation Problem", *Science and Society*, Winter 1973-74, v. 37, No. 4; S. Caliccia, *Lavoro, valore e prezzo nella teoria di Marx*, Laterza, 1973; S. Veca, *Marx e la critica dell'economia politica*, Il Saggiatore, 1973; J. Eatwell, "Controversies in the Theory of Surplus Value: Old and New", *Science and Society*, Fall 1974, v. 38, No. 3; C. Benetti/J. Cartelier, "Profit et exploitation: le problème de la transformation des valeurs en prix de production", *Economie classique, économie vulgaire*, Presses Universitaires de Grenoble-Maspero, 1975 içinde; I. Steedman, "Value, Price and Profit", *New Left Review*, 90, 1975; D. Yaffe, "Valeur et prix dans le *Capital* de Marx', *Critiques de 1'économie politique*, 20, 1975; P.Salama, *Sur la valeur*, Maspero, 1975; I. Gerstein, "Production, Circulation and Value: The Significance of the 'Transformation Problem' in Marx's *Critique of Political Economy*", *Economy and Society*, v. 5, No. 3, August 1976; M. Itoh, "A Study of Marx's Theory of Value", *Science and Society*, Fall 1976, v. 40, No. 3.

38 Basit yeniden üretim, artık değerin tümünün kapitalistler tarafından tüketime ayrıldığı, sermaye birikiminin var olmadığı durumdur.

sürer. Bu tutarsızlığın temelde yatan nedeni, Marx'ın üretim süreci içinde üretilen ürünlerin değerini üretim fiyatlarına dönüştürdüğü halde, değişmez ve değişken sermayeye giren malların değerini, yani üretim maliyetini, dönüşüme sokmaması, olduğu gibi korumasıdır.[39]

Bortkiewicz, Marx'ın sorunun bilincinde olduğunu, ancak belirli gerekçelerle çözümünü bir yana bıraktığını ileri sürer. Bu, sermayenin değerinin dönüştürülmesinin gerekliliğinin kendi işlemini sakatlayacağını görmesine engel olmuştur.

Bortkiewicz'den sonra da birçok yazar,[40] Marx'ın bu konuda söylediklerinin, sorunun bilincinde olduğunu gösterdiğini tekrarlamıştır. Marx, *Kapital*'in üçüncü cildinde, dönüşümün işleyişini kendi yöntemiyle açıkladıktan sonra, sık sık gönderi yapılan bir bölümde, sermayenin değerinin de dönüşümden etkilenmesi gerektiğini açıklar: Bir malın üretimi için sürülen sermayedeki mallar, piyasada, değerleri üzerinden değil üretim fiyatları üzerinden satın alınır. Dolayısıyla, herhangi bir üretim dalında, üretim maliyeti sermayeyi oluşturan değerlerden farklı olacaktır. Böylece üretim maliyetinin anlamı değişmektedir: Hesaplamalarda bunun göz önüne alınması gerekir.[41] Marx ayrıca, *Theories of Surplus Value*'de değerin üretim fiyatına dönüşümünün iki yoldan işlediğini belirtir. Bir yandan sermayeye eklenen kârın bu sermayenin ürettiği artık değerden farklı olması, diğer yandan da sermayeyi[42] oluşturan malların üretim fiyatının da değerinden ayrılması, değerle üretim fiyatı arasındaki sapmayı oluşturan iki etkendir.[43]

Böylece, genellikle kabul edilen görüşe göre, Marx sorunu görmüş olduğu halde çözümünü araştırmadığı için dönüşüm işleminde tutarsızlığa düşmüştür. Ancak bu tutarsızlık ortadan kaldırılabilir: Bortkiewicz'in amacı, mantıksal olarak kusursuz bir geçiş kurmaktır, değer ve fiyat sistemleri[44] arasında. Bu amaçla, hem sermayeye giren mallar hem de sürecin ürünü mallar, yani girdiler ve çıktılar için tek bir fiyatın geçerli olması gerektiği varsayımından kalkarak, her malın değer denkleminin her iki yanındaki değeri, söz konusu malın fiyat/değer oranını veren bir bilinmezle eşleştirir. Kâr oranı, sermayelerin dönüşüm sonrasında fiyatlarla ifade edilen yeni büyüklüğü üzerinden bütün kesimler arasında eşit olması gerektiğinden, her kesimde fiyatlarla ifade edilmiş üretim maliyetine bir de (henüz bilinmeyen) genel

39 Bkz. von Bortkiewicz, "Calcolo", s. 42-46.

40 Örneğin Sweezy, a.g.y., s. 115-116 ve Benetti, a.g.y., s. 122.

41 *Le Capital*, III, i, s. 181.

42 Marx değişmez sermayeden söz eder burada; fakat söyledikleri değişken sermaye için de geçerlidir.

43 *Theories of Surplus Value*, III, s. 167.

44 Bortkiewicz, Marx'ın yapıtında iki farklı hesaplama yöntemi olduğu kanısındadır. Bu, çok daha ilginç sorunlarla uğraştığı birinci makalesinin başlığından da belli olur: "Calcolo del valore e calcolo del prezzo nel sistema marxiano" ("Marksist sistemde değer hesabı ve fiyat hesabı").

kâr oranına uygun bir kâr ekler. Sonuçta elindeki mal sayısı kadar denklem elde ettiği halde bilinmezleri malların fiyat/değer oranları ile kâr oranıdır. Bortkiewicz, mallardan birinin (altının) değer/fiyat oranını bire eşitleyerek belirlenmiş bir çözüm elde eder.

Görüldüğü gibi, bu çözüm Marx'ın işleminden çok farklıdır. Marx'ın us yürütmesi birbirini ardışık olarak izleyen bir aşamalar zincirine bağlıdır: Orada, ortalama (genel) kâr oranı değerlerle ifade edilmiş büyüklüklerden (toplam artık değer/toplam toplumsal sermaye), üretim fiyatları ise değerler ve kâr oranından elde edilir. Yeni durumda ise, sermaye de bu süreç içinde beliren üretim fiyatlarıyla ifade edildiğinden, daha önce artık değer/sermaye oranı olarak elde edilen kâr oranı şimdi fiyatlardan önce belirlenemez. Ancak, fiyatlar da kâr oranından önce belirlenemez çünkü fiyatın formülü, üretim maliyeti + kâr'dır. Dolayısıyla bir tek olanaklı durum vardır: eş anlı belirlenim. Böylece sorun, değerleri veri olarak aldıktan sonra, fiyatları ve kâr oranını eş anlı olarak belirleyecek bir denklemler sistemini bulmaya indirgenmektedir.[45]

Dönüşüm sorununun genel çözümü

Bortkiewicz'in çözümünün üç kesimli bir ekonomi üzerinde çalışması eleştiriye uğramıştır. Basit yeniden üretim varsayımı dolayısıyla, Marx'ın yeniden üretim taslaklarında yaptığı ikili ayrımdan esinlenerek, Bortkiewicz ekonomiyi sırasıyla üretim araçları, işçilerin tüketim araçları ve lüks mallar (salt kapitalistlerin tükettikleri mallar) üreten üç kesime ayırmıştır. Bu ayrım temelinde elde edilen çözüm, her **kesim** içinde üretilen tüm malların fiyat/değer oranlarının eşit olduğunu varsaymak zorundadır. Oysa bu kesimlerin içinde de sermayeler arasında organik bileşim farklılıkları olacağı açıktır. Dolayısıyla gerçek ekonomideki mal sayısı kadar kesim için gerçekleştirilmelidir dönüşüm işlemi. Böylece, "sorun"un bir genel çözümünün gerekliliği ortaya çıkmaktadır.

Bortkiewicz tarafından kurulduğu biçimde dönüşüm "sorunu"nun genel çözümü 1957 yılında (yani Bortkiewicz'in makalesinden tam 50 yıl sonra) F. Seton tarafından verilmiştir.[46] Bu tür bir genel çözüm de malların değerini veri olarak alır: Bu değerler Leontief türü bir matris ile girdi/çıktı olarak birbirine bağlanır. Değişmez ve değişken sermayeyi oluşturan her mal, diğer

45 Burada büyük ölçüde Napoleoni'nin sergileme biçiminden yararlanılmıştır. Bkz. *Lezioni*, s. 162-63. Sözü edilen iki yöntem arasındaki farkın basit bir matematiksel yaklaşım farkı olmadığı aşağıda görülecektir. Bu aşamada sorunun, Ricardo'nun sorunu ile yakınlığı ortaya çıkmaya başlamaktadır. Bkz. yukarıda, Bölüm 1, s. 81-83 ve 125 no'lu dipnot.

46 F. Seton, a.g.m, bütünü. Çözümün n sayıda kesim için genelleştirilebileceğine ilk değinen K. May'dir: a.g.m., s. 598. Seton buna söz konusu malların farklı amaçlarla kullanılabileceğini ekler. Bkz. a.g.m., s. 150.

herhangi bir malın üretimine kattığı değer ölçüsünde o malın denkleminde gösterilir. Her malın değeri, girdi olarak kullanıldığında olsun, çıktı olarak göründüğünde olsun, tek bir fiyat/değer oranı ile çarpılır. Kâr oranı ise bütün ekonomi için fiyatların belirlenmesi ile belirecek eşit, genel bir orandır. Böylece n sayıda denklemin ve n + 1 sayıda bilinmezin elde edildiği bir duruma varılır. Burada da kâr oranı ve n sayıda fiyat **oranı** belirlenebilir. Böylece, fiyatların mutlak büyüklüğü bilinmemekle birlikte (bunun için bir ek denklem gerekir) değerlerden fiyatlara dönüşümün belirlenmiş bir çözüme sahip olduğu gösterilmiş olmaktadır.[47]

Fiyatlar sisteminin tek bir çözüme ulaştırılması için fiyatlardan birini *numéraire* olarak kabul etmek yeterlidir. Ancak dönüşüm "sorunu"nun çözümlerinde bu yola gidilmez. Bunun yerine değer sisteminin dönüşüm karşısında değişmez kalacak bir ögesini ya da ögeler toplamını seçmek gerekli görülmüştür genellikle. Bu değişmez büyüklük, dönüşüm sorunu çerçevesinde "değişmezlik postülası"[48] olarak adlandırılır.

3. Dönüşüm "sorunu"nun çözümünün sorunları

Dönüşüm "sorunu"na başlangıçtan beri egemen olan biçimsel yaklaşım, Marx'ın dönüşümünü salt matematiksel olarak tutarlı bir denklemler sisteminin elde edilebilmesi sorununa indirgemiştir. Basit biçimde ifade edildiğinde sorun, değerler veri iken, kesimler arası eşit kâr oranı koşulunu gerçekleştirebilecek bir **eş anlı** denklemler sisteminin yazılıp yazılamayacağıdır. Seton'dan beri bu sistemin genelleştirilmiş olarak yazılabileceği, dolayısıyla değerlerden kalkarak matematiksel anlamda belirlenmiş fiyatlara varılabileceği ortaya çıkmıştır.[49] Böylece bu biçimsel anlayış için dönüşüm sorunu "çözülmüş" olmaktadır.[50]

Ne var ki, bu "çözüm"e yakından bakıldığında, biçimsel sorunun ortadan kalktığı yerde gerçek, öze ilişkin bazı yeni sorunların doğduğu görülecektir. Bu yeni sorunlar doğrudan doğruya Marx'ın değer ve artık değer teorilerinin bilimsel statüsü ile ilgili sorunlardır. Aşağıda "çözüm"ün doğurduğu iki sorun ele alınacak ve bu sorunların mantıksal sonucuna götürülmesi halinde ortaya çıkacak yeni durumun anlamı tartışılacaktır.

---

47 Seton, a.g.m., s. 151-152.

48 Bu terimi ilk kez Seton kullanmıştır, a.g.m., s. 152.

49 Aslında bu Bortkiewicz'den bu yana açıktır. Daha sonra yapılan tek önemli geliştirme, çözümün n sayıda mal için, her türlü yeniden üretim koşullarında geçerli olacak biçimde genelleştirilmesidir.

50 Bu biçimsel önyargı Marksizm içinde belirli bir bakış açısı için de geçerlidir. Örneğin, G. Hodgson, (a.g.m.) matematikseverlere Bortkiewicz'in çözümünün bilimsel olarak doğru çözüm olduğunu ilan etmekte hiçbir sakınca görmez.

Birinci sorun, dönüşüm sorununa Bortkiewicz'den bu yana getirilen her çözümün açık bir sonucu olduğundan tarihsel olarak daha önce ortaya çıkmıştır. Bu sorun, kapitalist üretim tarzında değerlerle kâr oranı arasındaki ilişkiden doğar. Dönüşüm sorununun değişmezlik postülaları incelendiğinde, Marx'ın işleminin mantıksal sonucu olan toplam artık değer/toplam kâr ve toplam değer/toplam fiyat eşitliklerinin, anlamsız varsayımlar dışında, birlikte var olamayacakları anlaşılır. Bu olanaksızlığın sonucu, dönüşümden önce değerlerle hesaplanmış olan kâr oranının, dönüşümden sonra elde edilen kâr oranından farklı olmasıdır.[51]

Bu sorun başka bir biçimde de ifade edilebilir: Marx, kâr oranını değer büyüklüklerinden, fiyatları da değerler ile bu kâr oranından elde eder. Şimdi ise, kâr oranının fiyatlardan önce elde edilemeyeceği ortaya çıkmıştır. Bu durumda, fiyatlarla eş anlı olarak belirlenen kâr oranının, değerlerle hesaplanmış olan kâr oranına eşit olması için hiçbir neden yoktur. Dönüşüm sonucunda ortaya çıkan fiyat/değer oranları hem değişmez hem de değişken sermaye için aynı anda birin üstünde ya da altında ise, kâr oranı değerlerle hesaplanmış kâr oranından zorunlu olarak farklı olacaktır.[52]

Fiyatlar sisteminde beliren kâr oranının değerlerle hesaplanmış kâr oranından farklı oluşu, ilk bakışta fiyatların değerlerden farklı olmasından daha önemli değildir. Örneğin Sweezy, bu görüşü belirtirken birçok yazarın ortak kanısını ifade etmektedir:

> Bortkiewicz yönteminin yardımıyla, bir fiyat hesaplama sisteminin bir değer hesaplama sisteminden türetilebileceğini görmüş oluyoruz. Marx'ın gerçekten ilgilendiği sorun buydu. Kendisi bu sorunu, doğrudan doğruya değer büyüklüklerinden hesaplanmış bir ortalama kâr oranı ile çözebileceğini sanıyordu. Bu yanlıştı ama [önemsiz bir yanlış]...[53]

Oysa sorun hiç de bu kadar basit değildir. Eğer kapitalist ekonomide gerçekten geçerli kâr oranı değerler tarafından belirlenmiyorsa, kârın ya da ar-

51 Bunun açıklanması kolaydır: Kâr oranı toplam kâr/toplam sermaye olduğuna göre, toplam değer-toplam sermaye/toplam sermaye olarak da ifade edilebilir. Değerlerle ve fiyatlarla hesaplanan iki kâr oranının eşit olabilmesi için gerekli ve yeterli koşullar, bir yandan toplam değer = toplam fiyat, öte yandan da toplam değer-sermaye = toplam fiyat-sermayedir. Ancak, birinci koşul veri olarak alındığında, ikinci koşulun gerçekleşebilmesi için toplam artık değerin toplam kâra eşit olması gerekir. Dönüşüm "sorunu" çerçevesinde bu olanaksız olduğundan iki kâr oranı eşit değildir. Aslında burada sözü edilen mantığın Marx'ın mantığının tersi olduğu, iki kâr oranından söz edilemeyeceği, Marx'ta **tek** bir kâr oranı olduğu aşağıda görülecektir.

52 Hodgson, a.g.m., s. 51. Bu, gereğinden güçlü bir kanıttır. Gerçekte iki kâr oranının eşitliği ancak çok özel varsayımlar altında gerçekleşebilir.

53 Sweezy, a.g.y., s. 123. Kanılarını farklı yollardan ifade etseler de, bu sorunun önemini küçümseyen başka Marksistler de vardır. Örneğin Benetti söz konusu iki eşitliğin birlikte gerçekleşememesinin hiçbir önem taşımadığını ileri sürer, a.g.y., s. 223-24. Hodgson ise kâr oranının geçirdiği değişikliğin bir şey ifade etmeyeceğini çünkü dolaşımdan değer doğmayacağını belirtir. Dönüşüm ile dolaşımın ilişkisini Hodgson'dan başka kimse bilmediği gibi, Hodgson'un kanıtsız iddiası salt inanmışları kandırabilir. Bkz. a.g.m., s. 53.

tık değerin tek kaynağının artık emek olduğunu göstermek olanaksız hale gelir. Bu ise Marksizmin kapısını her tür "sermayenin üretkenliği" kavramına açar.[54] Marx bu sorunun önemini şöyle belirtir:

> Eğer artık değer [karşılığı ödenmemiş] emekten başka bir şey olsaydı, emek artık metaların değerinin "temeli ve ölçüsü" olmaktan çıkardı.[55]

Böylece, başkalarının bir çözüm, değer teorisi için kesin bir kanıtlama gördüğü yerde, Marx'ın, bu teorinin bir olumsuzlamasını bulduğu görülmektedir. Bu farklılığın nedeni, söz konusu yazarların, dönüşüm "sorunu"nu salt biçimsel bir sorun olarak ele almaları, ortaya çıkan "doğru çözüm"ün sonuçlarını Marx'ın yapıtının, değer teorisinin içeriğine, bütünlüğüne ilişkisi içinde düşünmemiş olmalarıdır.[56] Oysa yukarıda yapılan açıklamalar, dönüşüm "sorunu"nun çözümünün, ilk aşamada, artık değerin artık emeğe indirgenmesini engellediğini, yani artık değer teorisinin kendisinin gözden geçirilmesini gerektirdiğini göstermektedir.

Dönüşüm "sorunu"nun ortaya çıkardığı ikinci sorun, değer teorisinin gerekliliği üzerine yeni soru işaretleri getirir. Sorunun genelleşmiş çözümü bu açıdan son derece açıklayıcıdır: Bu çözümde malların fiyatlarının ve kâr oranının, veri olan değerlerin Leontief türü bir matrise yerleştirilmesi yoluyla kurulan bir denklemler sisteminin eş anlı çözümünden elde edildiği yukarıda belirtilmişti. Ancak, bu denklemler sistemi dönüşüm "sorunu"nun biçimsel çözümünü kesin bir sonuca ulaştırırken, aynı zamanda, bu tür bir denklemler sisteminde, değerlerin **malların fiziksel miktarlarının birer göstergesinden** başka bir anlam taşımayacağını da ortaya koymuştur. Gerçekten de bu denklemlerin kurulması için değerler hiç de gerekli değildir: Her mal için değeri yerine fiziksel miktarları yazıldığı takdirde aynı sonuç elde edilecektir. Değerler fiziksel miktarların birer temsilcisi olduğu anda anlamlarını yitirir. Böylece genelleştirilmiş çözüm aslında, malların fiziksel miktarlarından fiyatlarına ve kâr oranına varmak için bir araçtan başka bir şey değildir. Burada değerler gerekliliğini yitirmiş, böylece dönüşüm "sorunu" da ortadan kalkmıştır. Bu sonuç şaşır-

---

54 Bu sonucu ilk çıkaran *Theoretische Grundlagen der Marxismus* (1905) adlı kitabında Tugan-Baranovski olmuştur. Sözünü eden von Bortkiewicz, "Calcolo", s. 36-39. Bortkiewicz, Tugan'ın bu sonuca varmasını sağlayan öncüle katılmasına karşılık, vardığı sonucu reddeder. Gerekçesi, "üretkenlik" teorilerinin Böhm-Bawerk tarafından çürütülmüş olmasıdır. (Aynı yerde, s. 39-40). Yani başka almaşık olmadığı için reddeder Tugan'ın eleştirisini.

55 *Theorien über den Mehrwert*, III, s. 177. Aktaran Yaffe, a.g.m., s. 50. Marx başka bir yerde şöyle demektedir: "Toplam artık değer gibi, **farklı biçimde hesaplanmış artık değerden** başka bir şey olmayan **toplam kâr** da bu işlem dolayısıyla ne büyüyebilir, ne de küçülebilir, hiçbir zaman; **değişikliğe uğrayan** o değildir, sadece **farklı sermayeler arasındaki dağılımıdır**." *Grundrisse*, s. 760.

56 Bu biçimci yaklaşımın istisnaları yok değildir. Burada en azından Napoleoni, *Lezioni*, s. 168 vd. ve Yaffe, a.g.m., s. 48-50'nin sözü edilmelidir.

tıcıdır: Dönüşüm "sorunu" en genel ve doğru çözümüne ulaştığında kendi kendini tasfiye etmektedir.[57]

Dönüşüm sorununu ele alan yazarlar, birinci sorun ile hiç ilgilenmedikleri halde ikinci sorunun üzerinde titizlikle durmuşlardır. Bu sorunu başta Samuelson olmak üzere çeşitli yazarlar vurgulamışlardır.[58] Gerçekte, bu görüşlerin kaynağı, verilmiş bir teknoloji matrisindeki fiziksel girdi ve çıktı miktarlarından fiyatlara ve kâr oranına varan Sraffa türü bir tahlilden başka bir şey değildir.[59] Bu anlamda, dönüşüm "sorunu"nun Sraffa'nın yanıtı ile kesin ve doyurucu bir çözüme ulaştığını ileri sürenler yanılmaktadır: Gerek dönüşüm "sorunu"nun genel çözümünde, gerekse Sraffa'nın denklemlerinde değer kavramı elenmiş, dolayısıyla dönüştürülecek bir şey kalmadığı için dönüşüm "sorunu" da ortadan kalkmıştır. Bu soruna aşağıda Sraffa'nın Marx karşısındaki yeri tartışılırken dönülecektir.[60]

Dönüşüm 'sorunu' ve Marksist sorunsal

Dönüşüm sorununun genelleştirilmiş çözümünün Marksist değer teorisi için doğurduğu önemli sorunlar, gerçekte bu çözümün ve içinde yer aldığı genel bilimsel sorunsalın daha yakından incelenmesini zorunlu kılmaktadır. Eğer dönüşüm "sorunu" salt **biçimsel** bir anlayışla değil de, elde edilen çözümün **teorik** sonuçlarıyla birlikte ele alınırsa, emek-değer teorisinin bilimsel geçerliliği açısından taşıdığı önem ortaya çıkacaktır. Bu durumda yapılması gereken, dönüşüm "sorunu"nun, konduğu biçimde, Marx'ın sorunsalının içinde nasıl bir yeri olduğunu araştırmak ve bu araştırma sonucunda iki almaşık yoldan birini, geçici bir biçimde de olsa, benimsemektir. Ya değer teorisinin mantığı, dönüşüm "sorunu"nun söz konusu çözümünü zorunlu olarak gerektirmektedir; bu durumda değer teorisinin bu çözümün ışığında yeniden değerlendirilmesi gerekir. Ya da, değer teorisinin doğru bir biçimde anlaşılması, dönüşüm "sorunu"nu konduğu çerçeve içinde dışlamakta, ge-

---

57 Bu gerçeğe ilk kez Napoleoni, *Lezioni*, s. 170-173 işaret etmiştir. Benetti, a.g.y., s. 126-27, Benetti/Cartelier, *Economie classique*, *économie vulgaire*, s. 6 ve M. Bianchi, *La teoria del valore dai classici a Marx*, Laterza, 1972, s. xxvii, aynı tahlili sürdürür. Gerçekte, Seton henüz 1957'de kendi kurduğu denklemler sisteminde değerlerin yerine fiziksel miktarların konulabileceğini belirtmiştir, a.g.m., s. 151n. Ancak yazar bu önermeyi mantıksal sonucuna ulaştırmaz.

58 Samuelson, a.g.m.; Meek, "Introduction to the Second Edition", a.g.m.; Steedman, a.g.m. Ancak bu yazarların hepsi değerlerin gereksiz olduğu iddiasında bulunurken, Steedman bir Marksist olduğunu kanıtlamak için daha ileri gitmekte, değerlerden fiyatlara geçilemeyeceğini ileri sürmektedir. Steedman'ın bu iddiasının tek dayanağı, Marx'ın belirlediği kâr oranının fiyatlar sisteminde geçerli olmadığıdır. Oysa biçimsel geçiş için bu koşulun gerekli olmadığı, Bortkiewicz'den beri bilinmektedir.

59 "Kalkış noktam neoklasik **değildi**. Sraffacıydı." Bu sözler Samuelson'a aittir. Bkz. "Reply on Marxian Matters", *Journal of Economic Literature*, XI, 1973, s. 64-69. Aktaran A. Roncaglia, *Sraffa e la teoria dei prezzi*, Laterza, 1975, s. 162n.

60 Bkz. aşağıda, "Sonuç" bölümü.

reksiz kılmaktadır. Bu durumda da, bu "sorun"u bir kenara bırakmak, sadece iktisat düşüncesinin tarihinde, belirli bir teorik toplu durumda (konjonktürde) ortaya çıkmış bir tarihsel tartışma olarak görmek gerekir. Her ne olursa olsun, teorik tutarlılık açısından son derece sağlıksız olan tavır, dönüşüm "sorunu"nun biçimsel olarak bir çözüme kavuşturulmuş olduğu gerçeğine sığınarak, bu çözümün mantıksal sonuçlarının ve değer teorisi bakımından öneminin görmezlikten gelinmesidir.

4. Marksist teoride değer ve fiyat

Dönüşüm "sorunu"nun düğüm noktası, sermayeyi oluşturan malların değerinin dönüşüme girmesi gerekliliği yolundaki öncüldür. Bu öncül genellikle varsayılmış, gerekliliği için herhangi bir teorik temel aranmamıştır. Ancak dönüşüm "sorunu" ile uğraşan yazarlar içinde bazıları bu öncülü gerekçelendirmeye çalışmışlardır: Konu üzerine bugüne kadar yazılanlar incelendiğinde üç tür gerekçe gösterildiği ortaya çıkar.

Bunlardan tarihsel olarak ilk ileri sürüleni Bortkiewicz'in basit yeniden üretim varsayımıdır. Bu varsayım altında Marx'ın dönüşümünü inceleyen Bortkiewicz'in, dönüşüm sonunda varsayılan koşulların bozulduğunu gösterdiği, buradan Marx'ın dönüşüm işleminin yetersizliğine ve sermayenin de dönüştürülmesi gerekliliğine vardığı yukarıda belirtilmişti. Ne var ki, soyutlama düzeylerinin farklılığı dolayısıyla, basit yeniden üretim varsayımı dönüşüm sorunsalına sokulamaz; dolayısıyla Bortkiewicz'in bu gerekçesi geçerli olamaz.

Bortkiewicz'in varsayımı Sweezy tarafından olduğu gibi kabul edilmiş,[61] ancak Winternitz ile birlikte terk edilmiştir. Bundan sonra, sermayeye giren malların dönüşümünün gerekliliği genellikle **varsayılmış**, ancak yer yer yeni gerekçeler ileri sürülmüştür.

Bu yeni gerekçelerin en yaygını, bir malın piyasada iki fiyatı olamayacağı, dolayısıyla çıktı olarak düşünüldüğünde fiyatı ne ise, girdi olarak kullanıldığında da aynı fiyat üzerinden işlem görmesi gerektiğidir. Bu sava göre, malların girdi olarak kullanıldığında değerleri, çıktı olarak kullanıldığında üretim fiyatları üzerinden mübadele edildiklerini kabul etmek, bir mal için piyasada diğer mallarla iki farklı mübadele oranının mevcut olduğunu varsaymak anlamına gelir. Dolayısıyla girdilerin de dönüşüme sokulması ve çıktılarla aynı fiyat/değer oranına sahip olması zorunludur.[62]

Bu us yürütmenin incelemesine girişmeden önce son olarak Morishima tarafından ileri sürülen bir gerekçeye de değinmekte yarar vardır. Bu yazar,

---

61 Sweezy, a.g.y., s. 109 vd.

62 Napoleoni, a.g.y., s. 160-161; Benetti, a.g.y., s. 121; Steedman, a.g.m., s. 76. Tek istisna Marx'a sempati ile yaklaşan M. Morishima'dır: *Marx's Economics*, Cambridge University Press, 1974, s. 14n.

sermayeye giren mallar ile ürünlerin aynı mübadele oranlarına sahip olması gerekliliğini, Marx'ın sermayeyi oluşturan malların değerinin de bu malların **yeniden üretimi** için gerekli emek miktarı tarafından belirleneceği önermesine dayandırır.[63] Bunun anlamı şudur: Herhangi bir üretim aracının değeri, geçmişte üretimi için harcanan emek miktarı ile değil, yeni üretim koşullarında bu üretim aracının yeniden üretimi için gerekli emek miktarı ile belirlenir. Dolayısıyla, incelenen üretim döneminde üretim sürecinin ürünleri için geçerli olan mübadele oranları, geçmişte üretilmiş üretim araçları için de geçerlidir.

Sermayeyi oluşturan malların da dönüşüme girmesinin gerekliliği için öne sürülen her iki gerekçe de gerçekte Marx'ın tahlili ile bağdaşmayan bir varsayımdan hareket eder. Bu varsayım, bir üretim döneminde girdi olarak kullanılan mallarla bu üretim döneminde üretilen malların fiyatlarının **birlikte** belirlendiği yargısıdır. Bu yargı, Marx sonrasında iktisat teorisine egemen olan neoklasik yaklaşımın temellerinden birini oluşturur. Bu yaklaşımın Walras'la birlikte başlayan ve günümüze dek süren genel denge teorisi, malın gerek girdi gerekse çıktı olarak düşünüldüğünde aynı fiyata sahip olmasını zorunlu kılar. Burada ekonominin tüm büyüklükleri zaman içinde boyutu olmayan bir süreç çerçevesinde **eş anlı** olarak belirlenir.

Neoklasik yaklaşım için gerekli olan bu eş anlı belirlenim varsayımı, Marx için gerekli olmadığı bir yana, onun yapıtının genel tahlil çizgisiyle tümüyle uyumsuzdur. Bunun nedeni, Marx'ın kapitalist üretim tarzında sermayenin nasıl üretildiğini bir **süreç içinde** incelemesidir. Burada sermaye önce **para-sermaye** olarak ele alınır: Para-sermaye dolaşım içinde bir yandan üretim araçları satın alırken, bir yandan da özel bir meta olarak emek gücü ile karşı karşıya gelir. Ancak bu mübadele ânı tamamlandığında, sermaye üretimin ögelerini bağrında toplamış olarak, yani **üretken sermaye** olarak, üretim sürecine girer. Bu sürecin sonunda elde edilen mallar **meta-sermaye**yi oluşturur. Meta-sermayenin yeniden para-sermayeye dönüşümü iledir ki sermayenin döngüsü tamamlanır.

Üretim süreci böylece, Marx'ın yapıtında iki farklı mübadele sürecinin arasında, onlar tarafından sarmalanmış biçimde yer alır. Birinci mübadele sürecinde girdiler satın alınır; ancak ikinci süreçte, çıktılar satılarak sermaye yeniden para biçimini kazanır. İşte zaman içinde farklı aşamalarda yer alan bu iki süreçte bir malın iki farklı mübadele oranı olabilir. Dolayısıyla, bir eş anlı belirlenim süreci aramayan Marx için, dönüşüm sırasında girdilerin dönüştürülmesi gerekmez.[64]

---

63 Morishima, a.g.y., s. 14n.

64 Marx'ın yöntemiyle, 'matematiksel' adını verdiği Walrasçı yaklaşımın farklılığını Bortkiewicz vurgulamıştır ilk kez. Yazar birinci yaklaşıma "ardışıkçılık", ikincisine ise "karşılıklılık" adını verir. Kuşkusuz kendi seçimi ikincisinden yanadır. Bkz. "Calcolo", s. 64-65.

Gerçekte Marx'ın kategorilerinin tutarlı bir biçimde kullanılması bir eş anlı belirlenim işlemine başvurmayı tümüyle engeller. Marx'ın değer teorisinde, özellikle artık değerin kaynağını araştırdığı sermaye/emek gücü mübadelesinde yaptığı en önemli ayrım canlı emek/ölü emek ayrımıdır. Sermaye ölü emek olarak canlı emekle ilişki içine girdiği için verilmiş değeri değişkenlik kazanır, çünkü değeri yaratan, üretim sürecinde harcanan canlı emektir. Sermayeye giren mallar ile canlı emeğin ürettiği ürünlerin değerinin (fiyatının) aynı anda belirlenmesini istemek, bu iki emek kategorisi arasındaki hayati farkı ortadan kaldırmak demektir. Marx'ın deyişiyle:

> Böylece, üretim araçlarında zaten bulunan emek, yeni eklenen emekle aynıdır. Aradaki tek fark, birinin kullanım değerlerinde **nesnelleşmiş** olması, diğerininse bu nesnelleşmenin sürecinde **bulunmasıdır**; biri geçmiş emektir, diğeri şimdiki; biri ölü emektir, diğeri canlı; biri geçmişte **nesnelleşmiş** emektir, diğeri şimdi nesnelleşmektedir.[65]

Malın değerini emeğin nesnelleşmesinden kazandığı düşünülürse, geçmişte nesnelleşmiş olan emeğin harcandığı malın değerinin, sürmekte olan üretim sürecinden **bağımsız** olduğu, **ondan önce** belirlenmiş olduğu ortaya çıkar. Marx'ın kategorilerinin bu temel sonucu kabul edilmezse, ölü emek/canlı emek ayrımının ortadan kalkacağı ve artık değer teorisinin de terk edileceği açıktır.

Eş anlı belirlenim yaklaşımının Marx'ın teorisi için geçersizliğine bazı dönüşüm sorunculari da kısaca değinmiş, ancak bunun mantıksal sonuçlarını çıkarsayamamışlardır. Birçok noktada olduğu gibi burada da öncülük Seton'dadır.[66] Bu yazar, Marksist değer denklemleri için girdilerin değer yapısının aynı dönemin çıktı dağılımından çıkarsanamayacağını belirtir: Bunun nedeni Marx'ın tahlilini, her dönemin çıktılarının **bir sonraki dönemde** kullanılacağı temeline yaslamasıdır. Ne var ki Seton, kendi kendine yaptığı bu uyarıya ve bu güçlükten çıkmanın tek yolunun (dönüşüm sorunu ile hiçbir ilgisi olmayan) basit yeniden üretim varsayımını kabul etmek olduğunu bilmesine rağmen, dönüşüm için eş anlı denklemler kurar: Hem de basit yeniden üretim varsayımını yapmadan.

Daha ilginç bir örnek Steedman'dır. Bu Marksist yazar makalesinin bir yerinde, bir dönemin ürünlerinin **bir dönem sonra** sermayeye gireceğini belirttiği halde,[67] daha sonra alım ve satımın aynı işlemin iki yüzü olduğunu, dolayısıyla, bir malın iki farklı fiyatı olmasının "saçmalık" olduğunu ileri

65 *Chapitre inédit*, s. 149.

66 Bkz. Seton, a.g.m., s. 150n.

67 Steedman, a.g.m., s. 73. Steedman burada değişken sermayenin ögesi olan buğdaydan söz etmektedir. Ancak, buğday böyle olursa makinelerin bir dönem sonra kullanılacağı daha da açık olarak ortadadır.

sürer.[68] Oysa daha önceki kabulüne göre, t döneminin çıktısı t+1 döneminin girdisi olduğundan, bu tür bir saçmalık söz konusu değildir: Bir malın iki farklı dönemde iki farklı fiyatı olması çok olağandır. Ne var ki, Steedman kendi önermeleri arasındaki bu çelişkinin farkına bile varmaz.[69]

Bütün bu yazarların, söz konusu çıkışlara rağmen dönüşüm "sorunu"nun Marx'ın sorunsalından kopukluğundan kuşku bile duymamaları kendi başına ilginç olmasa bile, nedenleri ile birlikte düşünüldüğünde çok anlamlıdır. Birbirlerinden farklı dünya görüşlerine sahip olan ve farklı oluşumlardan geçmiş olan bu yazarların, aksine bir bilincin ışığına rağmen, eş anlı belirlenimin Marx için de geçerli olduğu önyargısını hiç sarsılmadan korumalarının nedeni, neoklasik iktisat geleneğinin yüz yılı aşkın bir süredir akademik iktisat düşüncesi üzerindeki büyük ağırlığıdır.

Yukarıda özetlenen eleştiri, sermayeye giren malların dönüşümünün gerekliliği için Morishima'nın öne sürdüğü gerekçe konusunda da aynı geçerliliği taşır. Morishima, üretim araçlarının değerinin yeniden üretim koşullarınca belirleneceği yolundaki savıyla, Marx'ın görüşünü doğru olarak yansıtmaktadır. Yanılgısı, belirli bir üretim döneminde üretim aracı olarak kullanılan bir malın yeniden üretim değerinin, o dönemin başında bilineceğini düşünmesidir. Oysa bu malın yeniden üretim değeri o dönem içinde üretilen benzerlerinin değeri gibi, **üretim sürecinin sonunda** belirlenecek, ancak bir sonraki dönemde girdiği üretim sürecinde, ürününün değeri üzerinde **bu** değer üzerinden etki yapacaktır.

Marx, *Theories of Surplus Value*'de yer alan çok önemli bir bölümde yukarıda sözü edilen her iki gerekçeyi de yadsımaktadır:

> Toplumu herhangi bir anında ele alırsak, tüm üretim dallarında eş anlı olarak, farklı oranlarda da olsa, üretimin gerekli bir koşulu olarak varsayılan belirli bir değişmez sermaye mevcuttur; bu sermaye artık, üretime aittir ve tohumun toprağa geri verilmesi gerektiği gibi üretime geri verilmelidir. Bu değişmez bölümü oluşturan malların yeniden üretilmeleri için gerekli maliyetin daha düşük ya da yüksek oluşuna göre, bu bölümün **değerinin** düşebileceği ya da yükselebileceği doğrudur. Ancak, **değerdeki bu değişiklik** değişmez sermayenin, bir üretim koşulu olarak girdiği üretim sürecinde, ürünün değerinde yeniden ortaya çıkması gereken, **postüle edilmiş** bir değer olduğu gerçeğini hiçbir zaman değiştirmez. ... Her durumda, ürünün değerine belirleyici bir etken olarak aktarılan, belirli bir **geçmiş**, **maddeleşmiş** emek miktarıdır.[70]

---

68 Aynı yerde, s. 75.

69 Son örnek daha az ilginçtir: Samuelson, ünlü 1971 makalesinde, değişmez sermayenin ne olduğu sorusuna (eksik biçimde) daha önceki üretim aşamalarında üretilmiş maddeler karşılığını verir. A.g.m., s. 414. Profesör, bu cevapla birlikte, en azından değişmez sermaye için, eş anlı belirlenim sorununu ortadan kaldırdığının farkında değildir.

70 *Theories*, I, s. 109. "Postüle edilmiş" kelimelerinde vurgu sonradan.

Böylece, Marx'ın, dönüşüm "sorunu"nun temel öncülü olan girdilerin de çıktılarla birlikte dönüştürülmesinin gerekliliğini yadsıdığı görülmektedir. Garip bir raslantı ile Marx (burada değişmez) sermayenin değerinin üretim süreci için **postüle edilmiş** bir değer olduğunu söylemektedir. Yani dönüşüm "sorunu"nun terminolojisi ile düşünüldüğünde, **Marx'ın kendi "değişmezlik postülası", sermayeye giren malların değerinin değişmezliğidir**. Kuşkusuz bu önerme ancak benzetme yoluyla yapılabilir: Çünkü sermayeye giren malların değerinin dönüşüm karşısında değişmez kaldığı kabul edilir edilmez, dönüşüm "sorunu" varlık nedenini yitirir, ortadan kaybolur.

Değer ve maliyet

Bu noktaya kadar, dönüşüm "sorunu" geleneğinin temel öncülünü oluşturan, sermayeye giren malların değerinin dönüşümünün gerekliliği konusundaki varsayım, bu öncülün Marx'ın yapıtında yeri olmadığı gösterilerek eleştirilmiş olmaktadır. Böylece, dönüşüm "sorunu"nun, genel çözüm ile birlikte vardığı noktada, Marx'ın değer teorisi ile uyuşmaz bir nitelik taşımasının nedeninin, yanlış bir temelden kalkması olduğu ortaya çıkmaktadır. Sorun, konduğu çerçeve içinde, Marx'ın yöntemine aykırıdır ve onun dönüşümünün mantıksal bir sonucu olarak kabul edilemez.

Ne var ki, dönüşüm "sorunu" geleneğinin, girdilerin dönüşümünün gerekliliği yolunda ileri sürdüğü bir diğer gerekçe daha vardır: Bu, Marx'ın da söz konusu gerekliliği kabul ettiği ve yapıtında bunu açık olarak belirttiği yolundaki iddiadır. Eğer bu iddia doğru ise, dönüşüm "sorunu" teorisyenlerine yukarıda yöneltilen eleştiriler aynı zamanda Marx'a yönelecektir. Üstelik bu durumda, dönüşüm "sorunu" geleneğinin Marx'ın sorunsalından ayrılmış olduğu yolundaki sav da temelinden sarsılacaktır.

Marx'ın sermayeyi oluşturan malların dönüşümünün gerekliliğini açıkça gördüğü iddiası, iki farklı yapıtındaki bölümlere dayandırılır. Genellikle kullanılan bölüm, Marx'ın değerlerin fiyatlara dönüşümünü ayrıntılı olarak ele aldığı *Kapital*'in üçüncü cildindendir. Özetlenecek olursa, burada Marx, bir malın üretiminde kullanılan diğer malların piyasadan üretim fiyatları üzerinden satın alındığını, dolayısıyla sermayeyi oluşturan malların da fiyatlarının değerlerinden farklı olduğunu söyler.[71] Başvurulan ikinci bölüm, *Theories of Surplus Value*'de yeralır. Burada da Marx, değerin üretim fiyatına dönüşümünün iki yoldan işlediğini belirtir: Birincisi, sermayeye eklenen kârın bu sermayenin ürettiği artık değerden farklı olması dolayısıyla; ikincisi, sermayeyi oluşturan malların üretim fiyatının değerinden farklı olması nedeniyle.[72]

71 *Le Capital*, III, i, s. 181.

72 *Theories*, III, s. 167.

Bu iki bölümün varlığı, Marx'ın da girdilerin dönüşümü konusunda, dönüşüm "sorunu" teorisyenleri ile aynı görüşte olduğu yolunda yeterli kanıt olarak kabul edilmiştir. Oysa Marx'ın yapıtının bu tür bir eş anlı belirlenime yabancı olduğu yukarıda belirtilmişti. Bu durum nasıl açıklanabilir?

Aslında sorun şu noktayla ilgilidir: Kuşkusuz, somut biçimlerin fiyatlar olduğu kapitalist toplumda, bir mal değeri üzerinden satılamaz. Zaten değerin tamamlanmış biçimi üretim fiyatıdır. Kapitalist toplumda değer kendini ancak üretim fiyatı biçiminde gerçekleştirebilir. Marx'ın yukarıda sözü edilen her iki bölümde de söylediği budur.

Ne var ki, malların sermayenin birer ögesini oluşturduğu durumda da üretim fiyatları üzerinden mübadele edilmeleri, bu üretim fiyatlarının üretim sürecinin ürünlerinin üretim fiyatları ile eş anlı olarak belirlendiği anlamına gelmez. Gerçekte, bir malın üretim fiyatı üretildiği dönemde belirlenir, fakat bu mal üretim sürecinin bir ön koşulu olarak gerek değişmez gerekse değişken sermaye olarak ancak bir dönem sonra kullanılır. Dolayısıyla yeni bir üretim sürecinin eşiğinde, bu sürecin bir ön koşulu olarak alındığında, herhangi bir malın değeri **önceden verilmiş** olan üretim fiyatına eşittir. Değişmez sermaye açısından bu, son ürüne aktarılan değerin bu üretim fiyatı üzerinden hesaplanacağını gösterir; değişken sermaye açısından ise, işçinin harcadığı emeğin, kendisine ödenen geçimlik malların üretim fiyatları tarafından belirlenmiş değerine eşit bir bölümünün, bu değer parçasını yeniden ürettiği anlamına gelir. Artık değer, işçinin harcadığı canlı emeğin yarattığı değerin, üretim süreci başında kendisine ödenmiş olan ücreti karşılayan bölümünün ötesinde kalan değer bütünüdür.

Bir üretim sürecinin başında sermayenin satın aldığı malların değerinin, bu malların üretimi için geçmişte harcanmış olan fiilî soyut emek miktarı tarafından değil de, bu malların üretim fiyatı tarafından belirlendiği önermesi, Marx'ın emek-değer teorisini terk etmesi gibi görülebilir ve dolayısıyla yanlış olarak nitelenebilir. Ne var ki, bu niteleme, Marx'ın emek-değer teorisini Ricardo'nunkinden ayıran en önemli ögelerden birinin görmezlikten gelinmesi anlamını taşır: Marx için değerin zorunlu olarak aldığı biçim, Ricardo için sadece bir aracı, bir peçe olan para biçimidir. Kapitalist toplumda emekler doğrudan doğruya birbirleriyle değil, ancak ürettikleri metalar aracılığıyla eşitlenir; metalar ise ancak mübadele değerinin bağımsızlaşmış biçimi olan para aracılığı ile ilişki kurarlar kendi aralarında. Dolayısıyla herhangi bir anda, iki emek miktarı arasındaki eşitliği sağlayan, bu emeklerin ürünü olan malların değeridir; üstelik kapitalist toplumda bu değer tamamlanmış biçimine ancak para ile ifadesinde, üretim fiyatında kavuşur. İşte yeni bir üretim döneminin başında canlı emekle karşı karşıya gelen ölü emeğin, yani sermayenin değeri bu üretim fiyatına eşittir. Bu dönem boyunca, bu ölü

emek, canlı emeğin yarattığı değeri eski değerine katarak büyüyecek, genişleyecektir. Sermayenin üretimi, cansız emek ile canlı emek arasındaki bu özgül ilişkinin bir sonucudur.

Gerçekte, sermayeyi oluşturan malların değerlerinin **daha önce** dönüşmüş değerlerine, yani üretim fiyatlarına eşit olduğunu Marx, sık sık alıntı yapılan bölümlerin ikincisinde açıkça belirtmiştir:

> Fakat bundan ayrı olarak, değişmez sermayenin –ya da yeni üretilen malın değerine hammadde, yan madde ve makine, kısacası[73] emeğin koşulları olarak giren malların– üretim fiyatı[74] da aynı şekilde değerinin üstünde veya altında olabilir. Böylece mal, değerden farklı olan bir fiyat bölümünü içerir; bu bölüm yeni eklenen emek miktarından ya da **verilmiş üretim fiyatlarına** sahip olan bu üretim koşullarını yeni bir ürüne dönüştüren emekten **bağımsızdır.** ... Değişken sermaye, değeri ile üretim fiyatı arasındaki fark ne olursa olsun, fiyatının değerini doğru olarak mı, altında mı, üstünde mi temsil ettiğinden **bağımsız olarak**, yeni malın değerinin bir bileşkenini oluşturan bir emek miktarı tarafından yerine konur. Öte yandan üretim fiyatı ile değer arasındaki fark, yeni mala kendi üretim sürecinden **bağımsız** olarak girdiği ölçüde, bu malın **değerine** öncel bir öge olarak katılır.[75]

Aynı gerçeğe başka bir metinde çok kısa ve kesin biçimde gönderir Marx:

> Burada, üretim araçlarında içerilen emek, **belirlenmiş bir genel toplumsal emek miktarıdır** ve bu yüzden belirli bir **değerler büyüklüğünde** veya **para toplamında** (gerçekte, bu üretim araçlarının **fiyatında**) ifadesini bulur.[76]

Böylece, (1) üretim fiyatı ile değeri arasındaki fark ne olursa olsun, değişmez sermayenin bir ögesinin yeni ürünün değerini **üretim fiyatı üzerinden** belirlediği; (2) canlı emeğin gerekli emek olarak nitelenen bölümünün değişken sermayenin üretim fiyatı tarafından belirlendiği ve (3) sermayeyi oluşturan malların değerinin ve fiyatının (ve bu ikisi arasındaki farkın) yeni üretim sürecinden bağımsız olduğu, bu üretim süreci açısından bakıldığında iki kavramın özdeş bir nitelik taşıdığı, yani **girdilerin çıktılarla eş anlı olarak dönüştürülmesinin yanlış olduğu** burada açıkça görülmektedir. Bu durumda, dönüşüm "sorunu" teorisyenlerinin savlarını temellendirmek amacıyla Marx'a başvurmasının yanlışlığı ortadadır. Marx'ın koyduğu çerçeve içinde bir dönüşüm "sorunu" yoktur. Bu sorun ancak Marx'ın yapıtının en önemli temellerinin terk edilmesi sonucunda üretilebilir.

---

73 Metinde derleyici buraya "ya da" kelimesini yerleştirmiştir. Oysa bu sayılan ögelerden her biri emeğin koşullarıdır. Dolayısıyla bu kelime yerine "kısaca" veya "yani" kullanılmalıdır.

74 Metinde "maliyet fiyatı". Marx, *Theories*'de üretim fiyatı kavramını bu terimle ifade eder.

75 *Theories*, III, s. 167.

76 *Chapitre inédit*, s. 149. "Fiyatında" kelimesinde vurgu sonradan.

Dönüşüm Sorunu Üzerine Bir Not

E. Ahmet Tonak

Bu yazı, *Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi*'nin (1989) *Kapital*'e ayrılan 8. fasikülünde (c. 8) "Dönüşüm Sorunu"nun mahiyetini kısaca da olsa okuyucuya aktarmak üzere yazılmış bir nottur. Marx'ın emek-değer teorisi ile biraz olsun ciddi bir biçimde ilgilenenler, mübadele değerinin fiyat olmadığını bilirler. Bu farklılığın yeterince anlaşılmamasının, Marx'ın emek-değer teorisinin tutarsız olduğu eleştirilerine ve teoriyi toptan ıskartaya çıkarma girişimlerine mesnet sağladığı da malumumuzdur. Aşağıda, kısaca, değerin bir biçiminden (doğrudan fiyatlar) diğerine (üretim fiyatları) geçişin sistematik izahının, emek-değer teorisinin temellerine sadık kalınarak Marx tarafından gerçekleştirilemediği iddiasına değil, Anwar Shaikh'in (1977) yorumlarına yakın durduğumuz görülecektir. Shaikh'in yazısından bu yana 35, bizim kısa notumuzdan bu yana 23 yıl geçtiği düşünülecek olursa, akademik Marksist ekonomi politik literatürünün muhtemelen bu en münbit alanına sayısız katkı yapılmış olması makul karşılanmalıdır. Bu çabalar arasında özellikle Ardışık Tekil Sistem (*Temporal Single System*) (Freeman, Kliman, Carchedi, v.d.) ve Olasılı Ekonomi Politik (*Probabilistic Political Economy*) perspektiflerinden (Farjoun ve Machover. 1983) yapılan katkıların kayda değer olduğunu belirtelim.

Dönüşüm sorunu

Eğer Avusturyalı iktisatçı Eugen von Böhm-Bawerk'in *Karl Marx and the End of His System* (1896; *Karl Marx ve Sisteminin Sonu*) adlı kitabının yayın tarihini, "dönüşüm sorunu"nun resmî başlangıcı olarak alırsak, bir kaç yıl önce, kimilerine göre hâlâ dipdiri olan bu muamma yüz yaşını doldurdu. Marx'ın da savunduğu bir başka görüşe göre ise, başından beri **esasta** ne dönüşüm sorunu vardır, ne de dönüşüm, çokluk sanıldığı gibi

tektir. Bu klasik yorumu açarsak "dönüşüm sorunu"nun içeriğini kavramış ve çerçevesini çizmiş oluruz. "Dönüşüm"den değerlerin fiyatlara dönüşümü, "sorun"dan da Marx'ın dönüşüm algoritmasının girdi "değerlerini" fiyatlara dönüştürmeyişi anlaşılagelmiştir. Hemen bu noktada değer ve fiyat kategorilerine ilişkin kavramsal ve yöntemsel bir açıklık getirmek gerekir. Ancak böylelikle "dönüşüm sorunu"nun esasta niye sorun olmadığı görülebilir.

Kapital'in yöntemi ve "dönüşüm sorunu"

Bilindiği üzere Marx'ın iktisat teorisi kapitalist gerçekliği kendisine konu edinmiştir. *Kapital*'de bizzat kapitalist gerçekliğin ele alındığı çoğu zaman kabul görse bile, sık sık unutulur. Oysa bu konunun analiz yöntemi ile *Kapital*'de Marx'ın benimsediği analiz sonuçlarını **sunma** yöntemi arasındaki ilişki oldukça önemlidir. Analiz edilen, yaşanan, elle tutulur kapitalist gerçekliktir; *Kapital*'de ise bunun soyuttan (az belirleyenli öz anlamında) somuta (çok belirleyenli gözlemlenebilir biçim anlamında) yeniden inşası gerçekleştirilmektedir. Emek-değer teorisinin en temel önermelerinden, bir metanın değerinin, üretimi için gerekli olan toplumsal soyut emek miktarı tarafından belirlendiği ve metalar arası mübadelenin eş değerler arasında, bu içerilen emek miktarlarına orantılı olarak gerçekleştiği tespiti, Marx'ın I. cildin en başında okuyucuya aktarmayı uygun gördüğü bir **sonuçtur.** Bu sunulduğu konumuyla söz konusu önerme, hayli yüksek bir soyutlama düzeyine aittir. Ciltler boyu kapitalist gerçeklik yeniden kurulurken, somuta yaklaşılacak ve önceki tespitlerin, bulguların tayin ettiği sınırlar içinde çok belirleyenli yeni olgular gündeme gelecektir. İlk bakışta bu yeni olgularla, soyutlama düzeyleri arası ilişki kurulamazsa, ya da belirlenim-etkileşim ilişkileri bire bir tekabül biçiminde anlaşılırsa, önceki tezlerin ve bulguların reddi ihtimali gündeme gelebilir. İşte, "dönüşüm sorunu"nun temel kategorilerinden üretim fiyatlarının von Böhm Bawerk dahil bir dizi vülger iktisatçıya oynadığı oyun budur. Her bir üretim fiyatı ele alındığında, ilk bakışta, bunların söz konusu metaların değerlerinden saptığı görüleceğinden, değerler aracılığıyla bu daha somut fiyatları (dolayısıyla daha önemli!) açıklayamaması yüzünden de emek-değer teorisinin reddedilmesi gerektiği düşünülebilir. Düşünülmüştür, düşünülecektir de. Oysa asıl sorun, Marx'ın yönteminin kavranması, neyin neye dönüştürüldüğünün açık seçik bilinmesi noktasında yatmaktadır. Tekrarlayalım; Marx'ın kullandığı çözümleme ve sunma yöntemleri sımsıkı ilişkili olmakla birlikte aynı zamanda tamamen farklıdır. Daha önce çözümlenerek, özü (emek-değer teorisinin

temel öncülleri) keşfedilmiş olan kapitalist gerçeklik adım adım yeniden kurularak aktarılmaktadır. Giderek, belirlenimler, sınırların koyulması ve ana eğilimlerin tayini biçiminde anlaşılmak zorundadır, üretim fiyatlarının değerlerden sapışı, işte bu anlamda sınırlar, limitler içinde oluştuğundan, sistematik ve genel eğilim olarak, tam da olması gerektiği gibi gerçekleştiği için açıklanabilir, kavranabilir bir olgudur. Ve de bu yüzden **esasta** bir sorun olmaktan uzaktır. Dönüşüm tek değildir dedik yukarıda; çünkü dönüşüm değerlerden fiyatlara değildir. Dönüştürülmüş fiyatlardan, yani bir değer biçiminden, bir başka tür fiyatlara, üretim fiyatlarına, yani bir başka değer biçimine geçilmektedir. Değer düzeyi esastır, ilktir; birimi de soyut, toplumsal emek-zamandır. Bu değer, mübadele içinde ifade edilmeye başlandığında değerin biçimleri, fiyatlar gündeme gelir. Değerlerin fiyatlarla orantılı olduğu ilk kademenin fiyatları, değerin bu biçimi değerlerle orantılılık arz ettiğinden (Anwar Shaikh'in terminolojisi ile) **doğrudan fiyatlar** diye adlandırılabilir. Burada bile bir dönüşüm gerçekleşmiştir: Bir miktar emek-zaman, bir başka miktar para tarafından ifade edilmiştir.

Somuta yaklaşılmıştır, bire bir tekabül, az faktörlü belirlenim hali terk edilmiş, yerine, eğer her soyutlama düzeyinin neyi dışarıda bıraktığı unutulacak olursa fevkalade karmaşık bir olgu geçmiştir. Öyle ya, eğer meta-paranın değeri, mübadele değerini doğrudan fiyat olarak ölçtüğü metanın değerinden daha hızlı düşerse, söz konusu metanın değeri azaldığı halde, fiyatının arttığı gözlemlenecektir. Bizzat bu görünür terslik, emek değerlerin önemini yitirdiği görüşüne iğreti de olsa malzeme oluşturur. Hem de bu “kargaşa”, “dönüşüm sorunu”nun çok daha grift, çok belirlenimli, sektörler arası değişmez sermaye, değişir sermaye oranlarına (c/v), henüz yer olmayan bir soyutlama düzeyinde geçmektedir. Organik bileşimin sektörler arasında farklılaştığı, bir demir çelik fabrikasının, çiçek paketleme fabrikasından, birim canlı emek başına çok daha fazla nicelikte (değer ve fizikî miktar olarak) değişmez sermaye kullandığı açıktır. Somutu yeniden kurdukça, gerçekliğin bu boyutu da çözümlemenin parçası haline gelecek ve doğrudan fiyatlardan üretim fiyatlarına geçilecek, dolayısıyla bir dönüşüm **daha** yaşanacaktır. Hatta bununla da kalınmayacak, teorinin açıklama ve dönüştürmek iddiasında olduğu kapitalist gerçekliğin vazgeçilmez boyutları, arz ve talep de yeni faktörler olarak gündeme gelecek ve üretim fiyatlarını bu defa pazar fiyatlarına dönüştürmek gerekecektir. Soyutlama düzeyleri dolayısıyla belirleyenleri farklı, **birden fazla dönüşümle, değerin bir biçiminden diğerine geçişle karşı karşıya olduğumuz açıktır.**

Marx ve "dönüşüm sorunu"

Kapitalist bir işletmenin kâr oranı, yaratılan artık değerin (s) yatırılmış sermayeye (c + v) oranıdır. Bu oran, değişmez (c) ve değişken sermeye (v) bileşenli toplam sermayenin kârlılığının göstergesidir. I. ciltte sektörler arası organik bileşim farklılığı, çözümleme dışında bırakılıp artık değer oranının eşitlendiği varsayıldığından, kâr oranları da eşitlenebilmiştir. Dolayısıyla, I. cildin parasal fiyatları emek değerlerle orantılı doğrudan fiyatlar olarak kalmıştır. III. cilde gelindiğinde farklı sektörlerin farklı organik bileşimlere sahip olduğu gerçeği çözümlemeye katıldığından, sektörlerin doğrudan fiyatlarla elde edilen kâr oranlarının birbirlerine eşit olması beklenemezdi. Artık değer oranının sektörler arası eşitliği terk edilmediğinden, farklı kâr oranlarını doğuran neden, sektörlerin kullandığı farklı teknolojileri değer cinsinden aksettiren farklı organik bileşimlerdir. Özellikle, kapitalizmin geliştikçe emeği homojenleştiren, iş gününün uzunluğuna ilişkin kurumsal kayıtlar getiren (daha doğrusu getirmek zorunda kalan) yapısı dikkate alınırsa artık değer oranının eşitlendiği varsayımının kapitalist gerçeklikle bir hayli uyumlu olduğu görülür. Marx *Kapital*'in III. cildinin 9 ve 10. bölümlerinde dönüşüm olgusunu beş sektörlü bir modelle ele alır. Marx, ilkin organik bileşimlerin farklılığı yüzünden, bu sektörlerin doğrudan fiyatlarla hesaplanan kâr oranlarının doğal olarak farklılaşacağını gösterir. Cevap verilmesi gereken soru, kapitalist ekonominin iç mantığının bu tür bir farklılaşmayı kaldırıp kaldıramayacağı ya da bir başka deyişle, bu farklılaşmanın kapitalist birimlerin davranışını nasıl etkileyeceğidir. Marx'ın verdiği cevap nettir: kâr oranlarının farklılığı, sermayenin kâr oranının yüksek olduğu sektörlere akması, akma tehdidini hissettirmesi ve giderek doğrudan fiyatları değiştirerek, kâr oranının eşitlendiği duruma tekabül eden üretim fiyatlarının oluşması sonucunu yaratır. Bu süreç, kapitalizm geliştikçe azgınlaşan rekabetin ta kendisidir. Üretim fiyatlarının ortaya çıkışıyla kâr oranının eşitlenmesi sürecinin net sonucunun, üretilmiş artık değerin yeniden paylaşımı olduğu anlaşılmalıdır. Marx'ın sayısal örneğinde de gözlemlenebileceği üzere kâr oranının eşitlenmesi süreci, sektörel kâr oranının (yaratılan toplam artık değerin yaratılan toplam sermaye oranlanması ile elde edilen) toplumsal ortalamadan **küçük** olduğu sektörlerde, üretim fiyatlarını doğrudan fiyatlara göre **yükseltirken**, büyük olan sektörlerin üretim fiyatlarını ise **düşürerek** artık değeri sektörler arasında yeniden paylaştırır.

Marx sonrası

Üretim fiyatlarının doğrudan fiyatlardan sapmış nicel değerleri, von Böhm-Bawerk'den bu yana emek değerlerin Marx'ın kendi teorik dünyasında bile işlevsizleştiği görüşüne malzeme sağlamıştır. Buna Marx'ın sadece çıktıların, üretim fiyatlarını üreten, girdilerin doğrudan fiyatlarını üretim fiyatlarına dönüştürmeyen algoritmasını da eklersek I. ve III. ciltler arasındaki teorik tutarsızlık iddiasının niçin bu denli yaygınlaştığını anlayabiliriz. Ayrıca, Bortkiewicz'den bu yana Marx sonrası bir dizi çabada gözlemlenebileceği gibi, girdi fiyatlarını da dönüştürmeye yeltenen "çözümler", Marx'ın, öngördüğü iki temel eşitliği aynı zamanda kuramadıklarından "dönüşüm sorunu" iyice kangrenleşmiştir. Sözü edilen iki temel eşitlik, toplam doğrudan fiyatlar ile toplam üretim fiyatları ve toplam artık değer ile toplam kâr arasında olması gereken ilişkidir. Marksist emek-değer teorisi, değerin, dolayısıyla artık değerin üretim sürecinde yaratıldığını, dolaşım sürecinde ise değerin biçimsel dönüşümünün ve yeniden paylaşımının gerçekleştiğini öngördüğüne göre, toplam değerin ve artık değerin dolaşım sürecinde hangi biçimi alırlarsa alsınlar, bölüşüm ilişkileri içinde yok olamayacaklarını savunması doğaldır. Marx sonrası "çözümler"in yukarıda sözünü ettiğimiz eşitlikleri eş anlı sağlayamamaları, emek-değer teorisinin geçerliliğine ilişkin tereddütleri arttırmıştır.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, Marx'ın girdileri üretim fiyatları cinsinden ifade etmeyişi, her ne kadar bunun rahatlıkla gerçekleştirilebileceğini kendisi olabildiğince açık bir dille belirtti ise de, "dönüşüm sorunu" üzerine devasa bir yazının doğmasına neden olmuştur. Bu çalışmalar, çeşitli biçimlerde tasnif edilebilir. "Dönüşüm sorunu"nu sorun olarak görmemek, Marx'ın algoritmasının tamamlanmamış halini teslim etmemek anlamına gelmemeli. 1. ve 2. sektörlerin çıktılarının doğrudan fiyatları, üretim fiyatlarına dönüştürüldükten sonra, bu çıktıları girdi olarak kullanan her üç sektörün, girdilerini doğrudan fiyatlar cinsinden ele almak, dönüşümün tamamlanmamış olması demektir. Bortkiewicz'den bu yana Seton, Sweezy, Meek, Winternitz gibi yazarlar eş anlı denklemler yoluyla girdilerin de üretim fiyatlarına dönüştürülebileceğini gösterdiler ise de, önerdikleri "çözümler"i iki açıdan yetersiz görmek mümkündür. İlkin, Marx'ın algoritması terk edilerek eş anlı denklemlere dayalı yeni bir algoritma benimsenmiştir. Bu yeni algoritmanın benimsenmesi genel dengenin geçerliliği, normalizasyon yapılabilirliği gibi bir dizi açık, kapalı varsayımı gerektirdiğinden, söz konusu yöntemlerin Marx'ın açıklamaya çalıştığı kapitalist gerçeklikle uyumluluk derecesi bir hayli tartışmalıdır. Ayrıca, bu "çözümler", ya iki temel eşitlikten ancak birisini elde edebilmekte ya da her ikisini de

sağlayabilmek için Seton'da olduğu gibi son derece kısıtlı gerçekçi olmayan varsayımları kullanmak zorunda kalmaktadır. Bir diğer grup "çözüm" ise, Marx'ın dönüşüm stratejisini benimseyerek, onun bıraktığı yerden aşamalı yöntem diyebileceğimiz bir algoritma ile girdi fiyatlarını da dönüştürmekte ve eşitlenmiş kâr oranına tekabül eden üretim fiyatlarına varılabileceğini göstermektedir. Morishima'nın yanı sıra bu tür bir "çözüm"ü öneren Shaikh, söz konusu algoritmanın, özellikle değer ve değerin biçimi arasındaki belirlenim ilişkisini saydamlaştırıcı karakterini vurgular. Bu "çözüm"ün de, toplam artık değerin toplam kâra eşitliğini sağlayamaması bir zaaf olarak görülse bile, bu durum somut kapitalist gerçekliğin yeni bir boyutunun çözümlemeye katılmasının tabii sonucudur. Yeni boyut, sermaye devresinin yanı sıra değerlendirilmeye katılması gereken gelir devresidir. Bizatihi gelir devresinin varlığı, sözünü ettiğimiz "zaafı" doğurmaktadır. Durumu netleştirebilmek için 3. sektördeki kapitalistlerin tüketim mallarının üretim fiyatlarının, doğrudan fiyatlar ile karşılaştırıldığında daha düşük olabileceğini hatırlayalım. Üretim fiyatlarındaki bu sapma, sektörün kârının da sektörün artık değerinden az olmasını yaratacaktır. *Ceteris Paribus* sermaye değerindeki bu kayıp, söz konusu tüketim mallarını satın alan kapitalistler açısından bir değer kazancı niteliğinde olsa bile, sermaye devresinden gelir devresine doğru değer transferi gerçekleştiğinden, toplumsal açıdan toplam kârın, toplam artık değerden sapması sonucunu doğuracaktır. İki devre arasındaki bu değer transferinin oynadığı rolü dikkate almayan "dönüşüm sorunu" çözümlerinin, emek-değer teorisinin ihlaline sebep olarak gösterdikleri eşitsizlik, aslında emek-değer teorisinin kapitalist gerçekliğe ilişkin önemli bir sonucu olarak görülmelidir.

"Dönüşüm sorunu"nu, salt emek-değer teorisinin teorik tutarlılığının sınandığı soyut ve dar bir tartışma olarak görmek yanlış olur. Bununla, örneğin algoritmanın her aşamasının kapitalist gerçeklikte yaşanan rekabetin safhalarına tekabül ettiğini kastetmiyoruz tabii. Marx'ın dönüşüm stratejisinin hem varsayımları açısından kapitalist ekonominin gerçekçi bir modeli olduğunu vurgulamak istiyoruz hem de dönüşümün çeşitli sonuç ve bulgularının farklı soyutlama düzeylerine ait faktörler arasındaki belirlenim ilişkilerini açığa çıkarttığını iddia ediyoruz. Örneğin, üretim fiyatlarının, kâr oranının değerler kertesinden bağımsızlaşarak teknoloji, ücret vs. gibi değişkenler tarafından belirlendiği savı, belirlenim ilişkilerini değerler dünyasının koyduğu sınırlar içinde göremeyişin bir tezahürüdür. Aynı belirlenim ilişkisi, piyasa fiyatlarındaki iniş ve çıkışların açıklanışı için de geçerlidir. Ve bu iddialar son yıllarda artış gösteren Marksist ampirik çalışmalar ile artık teorik savlar olmaktan çıkmıştır. Örneğin, ABD verileri kullanılarak yapılan bir çalışma ile fiyatların değerlerden sapış sınırının hem üretim fiyatları hem

de piyasa fiyatları için +/- yüzde 20 dolaylarında olduğu ve sapmanın yüzde 93'ünün emek değerler tarafından (istatistiksel anlamda da) açıklandığı kanıtlanmıştır.

"Dönüşüm sorunu"nun ne olduğunun anlaşılması ve problematik boyutlarının kavranması teorik olduğu kadar pratik bir ihtiyaçtır da. Özellikle emek-değer teorisiz Marksizmlerin maddi-iktisadi hayatı çözümlemedeki başarısızlıklarına rağmen pek moda olduğu günümüzde, "dönüşüm sorunu" ile hesaplaşmadan söz konusu akımların cazibesine kapılmak kaygı vericidir.

Kaynaklar

Freeman, Alan ve Guglielmo Carchedi (der.), 1996, *Marx and Non-Equilibrium Economics*, Cheltenham, UK: Edward Elgar.

Kliman, Andrew, 2007, *Reclaiming Marx's Capital: A Refutation of the Myth of Inconsistency*, Lanham, MD: Lexington Books.

Farjoun, E. ve Moshe, M. 1983, *Laws of Chaos; A Probabilistic Approach to Political Economy*, Londra: Verso.

Freeman, A. 1996, "Price, value and profit - A Continuous, General Treatment", Freeman, A. ve Carchedi, G. (der), *Marx and Non-equilibrium Economics*, Cheltenham, UK, Brookfield, US: Edward Elgar.

Shaikh, A. 1977, "Marx's Theory of Value and the Transformation Problem", Jesse Schwartz (der), *The Subtle Anatomy of Capitalism,* Goodyear Publishing.

Değer Büyüklüklerinin Belirlenmesi Üzerine: Filolojik Bir Deneme[1]

Nail Satlıgan

Cavit Orhan Tütengil'in anısına

1980'li yılların önemli sol teorik dergisi *Yapıt* için kaleme alınmış bu yazı, "Emek-Değer Teorileri ve Dışticaret" başlıklı doktora tezim üzerinde yaptığım çalışmaların –yan ürünü, demeye dilim varmıyor– bir uzantısı olarak ortaya çıktı. Gerçekten emek-değer kuramının –Marx'ın *Kapital*'in devamı için öngörmüş olduğu "plan"da olduğu gibi– uluslararası meta mübadeleleri alanına anlamlı bir şekilde uygulanması, ancak, metaların farklı ulusal ekonomilerde farklı emek üretkenliği koşullarında üretilmekte olduğunu gözeten bir kavramsal çerçeve içinde mümkün olabilirdi. Marx, değer teorisini geliştirirken *Kapital*'in daha birinci cildinde ücret düzeyleri arasında ulusal farklılıklar konusunu ele almış, ama gelişmiş ve az gelişmiş ekonomiler arasındaki kutuplaşmayla karakterize edilen bir dünya pazarı açısından asıl önemli olan soruna, üretkenlik düzeyleri arasında ulusal farklılıklar sorununa değinmemiştir. Üretkenlik düzeylerinin ulusal ekonomiler arasında kalıcı ve sistemli olarak farklılaştığı koşullarda değer (ve üretim fiyatı) büyüklüklerinin nasıl belirleneceği sorununun ipuçları, *Kapital*'in, Marx'ın sermayeler arası rekabeti konu edindiği üçüncü cildinde bulunur. Sermayeler arası rekabet ise iki boyutludur: 1. kesimler arası rekabet ve 2. kesim içi rekabet. Kapitalizme asıl dinamiğini veren, aynı metayı üretmekte olan sermayelerin, artık (ya da süper) kâr elde etmek uğruna giriştiği mücadeledir. Ancak bu boyut, belli ki, "dönüşüm sorunu" çevresinde sürdürülegelen bitmez tükenmez tartışmanın gölgesinde kalmıştır. Kesim içi rekabet, kesimler arası rekabetin Marksist değer teorisinin terminolojisine dâhil ettiği "üretim fiyatı" kavramının yanına piyasa değeri ve bireysel değer, bu ikisinin daha somut

1 Bu yazının daha geniş bir taslağını okuyan Sungur Savran ile Şirin Tekeli'nin eleştiri ve önerilerinden çok yararlandım: Sağ olsunlar.

birer belirlenimi olarak da piyasa üretim fiyatı ve bireysel üretim fiyatı gibi kategorileri ekler. Artık kâr, doğal olarak piyasa üretim fiyatı ile bireysel üretim fiyatı arasındaki fark şeklinde vücut bulacaktır.

Büyük bölümüne yukarıda değinmiş olduğumuz bu kategorileri *Kapital*'deki bağlamlarından çıkarıp birbiriyle ilişki içine sokmak üçüncü cildin –biraz da dağınık– metni içerisinde bir kavramsal kazı çabasına girmeyi gerektiriyordu. Yazımızın "Filolojik Bir Deneme" olan alt başlığı bu çabayı ima eder. Yazıda geliştirilen kavram ve tanımların o günlerin gözde tartışma konusu olan Sraffa iktisadı açısından da bazı vargıları söz konusuydu. Bunlara da, fazla derinleşmeden, geçerken değinmekle yetindik.

1970'li yıllarda o zamana kadar iktisadi düşünce tarihi dersleri dışında iktisat *akademeia*'sında kendine yer bulamayan, ekonomi politiğin Marksist eleştirisi[2], çoğu kez "Marksgil iktisat" ya da "ekonomi politik" gibi yanlış adlar altında da olsa, ders programlarının, "ağır başlı" meslek dergilerinde ünlü geleneksel iktisatçılar arasında yürütülen kalem tartışmalarının gözde konusu olmaya başladı.

Ekonomi politiğin eleştirisi, klasik iktisadınkinden farklı bir değer teorisinin geliştirilmesiyle el ele gider. Bu eleştiri, daha üst bir soyutlama düzeyinde yer alan tarihî maddecilik teorisinin tarihî olarak özgül bir üretim tarzına, kapitalist üretim tarzına uygulanmasıdır. Kapitalizmi özgül kılan ise, (hemen hemen) bütün emek ürünlerinin meta biçimine bürünmesi, üzerlerine yapışan bir fiyat biçimiyle mübadele konusu olmaları, fiyatlarının temsil ettiği parasal büyüklüklerce (mübadele değerleri) belirlenen nicel ilişkiler içine girmeleridir. Klasik ekonomi politik, Marx'tan önce, bu mübadele değerlerinin ardında insanların emek harcamalarının yattığını keşfetmişti. Ekonomi politiğin eleştirisinin ana konusu ise, insan emeğinin nasıl olup da bu toplumda değer üretimi biçimi aldığını, emeğin toplumsallaşmasının biricik yolunun neden dolayı metaların mübadelesinden geçtiğini araştırmak olacaktı. Ekonomi politiğin eleştirisini varlığıyla, klasik emek-değer teorilerini ise yokluğuyla ayırtkanlaştıran bu bilgi alanına "değer biçimi *(Wertform)* tahlili" diyoruz.

Geleneksel iktisatçılar, ekonomi politiğin eleştirisiyle "hesaplaşma" yolunu tuttuklarında, hemen her zaman, yalnız değer büyüklükleriyle, bir başka deyişle değer teorisinin salt nicel yönüyle uğraştılar. Bu, kuşkusuz, her türlü değer teorisini, sözcülüğünü yaptıkları okulun mantığı uyarınca bir

2 Bundan böyle "ekonomi politiğin eleştirisi" demekle yetineceğim. Hem kısa olsun diye hem de ekonomi politiği, onu **aşarak** eleştirmeyi başarmış biricik gerçek eleştiri olduğu için. Marjinalist iktisat, günümüzde "neoklasik sentez" de ekonomi politiği eleştirdiler, eleştiriyorlar; ama bunlar ekonomi politikle ayrı sınıfsal bakış açısını paylaştıkları için eleştirileri, ekonomi politiğin gerisine düşmek pahasına oldu, oluyor.

fiyat teorisi olarak gören bakış açılarına çok uygun düşüyordu. Konuya bu anlayışla eğildiklerinde, kendi fiyat teorileriyle aynı sorulara cevap aradığını baştan varsaydıkları, ekonomi politiğin eleştirisinde bir sürü "paradoks" bulup çıkardılar; o arada kimileri yeni "değer" tanımları geliştirerek ekonomi politiğin eleştirisini tadil etmeye giriştiler. Bu paradokslar ile yeni değer tanımlarının en son örnekleri arasında Steedman'ın "bağlı üretim" koşullarında türettiği "eksi değerler"[3] ile Morishima'nın dolaylı ve dolaysız emek harcamalarını asgarileştiren bir doğrusal programlama probleminin çözüm büyüklükleri olarak yeniden yorumladığı "optimum" ya da "hakiki *(true)* değerler"[4] sayabilir.[5]

Ekonomi politiğin eleştirisinin yalnız nicel yönü üzerinde duran, tarihi-toplumsal bir kategori olarak değer biçimi tahlilini boşlayan iktisatçıların, tam da bu yüzden, değer büyüklüklerinin belirlenmesi konusunda da yanılmalarında, Marx'ınkiyle hiç ilgisi olmayan değer tanımlarını ona yakıştırmalarında şaşılacak bir şey yok. Bu yazının amacı, Marx'ın kendisinin, değer büyüklüklerinin belirlenmesini nasıl ele aldığını, mübadele ve sermayeler arası rekabet süreçlerinin bu belirlenimdeki rolüne ağırlık vererek incelemek olacak. Hemen söylemeliyim ki, Marx'ın bu konudaki muhakemesi, özellikle *Kapital*'in, ölümünden sonra yayınlanmış üçüncü cildinde son derece karışık, yer yer de çelişiktir. Ne var ki, ekonomi politiğin eleştirisi de, bu eleştirinin temeli olan *Kapital* de, birbirinden kopuk bir önermeler yığıntısı değildir: Bunları boydan boya kateden bir mantıkları vardır. O halde değer büyüklüğüne ilişkin önermeleri, ekonomi politiğin eleştirisinin "lafzını" "ruhuna", yani genel yöntemine feda ederek tutarlı bir biçimde yeniden inşa etmek mümkündür. Gelgelelim değer büyüklükleri, kurulmasına aracılık ettikleri toplumsal ilişkilere, değer ve meta ilişkilerine tabi olarak belirlendikleri için, öncelikle, tarihî-özgül bir kategori olarak değer biçimini –konunun bu asli yönü üzerinde gereğinden çok durma iğvasına kapılmamaya çalışarak– ele almam gerekiyor.

Özel emekten toplumsal emeğe, somut emekten soyut emeğe

İş bölümü içinde üretim yapılan bir meta ekonomisinden yola çıkalım. Üretim birimleri değişik ihtiyaçları karşılayan değişik kullanım değerleri üretiyor, bu kullanım değeri için farklı türde emekler harcıyorlar. Bu, o toplumda var olan toplam ölü ve canlı emek kütlesinin toplumsal ihtiyaçlarla

3 Steedman (1977), s. 150-62.

4 Morishima ve Catephores (1978), s. 22-58.

5 Bu konuda değişik görüşleri kapsayan bir tartışma için, bkz. Ersel (1977), Boratav (1978), Akyüz (1978) ve Savran (1979).

orantılı olarak farklı üretim alanlarına, her bir alan içerisinde de üretici güçlerin gelişme düzeyine uygun olarak tek tek üretim birimlerine dağıtılması zorunluluğunu doğurur. Meta ekonomisi, üretim araçlarının özel mülkiyetinden ötürü üretim birimlerini üretimden önce birbirine bağlayacak her türlü toplumsal bağdan yoksun olduğu için toplumsal toplam emeğin üretim dalları arasında dağılımı kendiliğinden gerçekleşir. Üretim birimleri kendi başlarına, **özel** emek harcayarak üretim yapar; hangi kullanım değerinin üretiminde uzmanlaşmışlarsa ona özgü **somut** emeği ürünlerinde cisimlendirirler. Toplumsal üretimin *a priori* düzenlenmediği, gene de aynı iş bölümü sistemi içinde yer alan tekil üretim birimlerinin nesnel bir bağlılaşma içinde bulunduğu böyle bir toplumda emek ürünlerinin toplumsal bir ihtiyaca cevap verip vermediği, toplumsal olarak gerekli olup olmadığı, ancak *a posteriori* –üretim süreci sona erdikten sonra– mübadele sürecinde, bu süreçte emek ürünleri arasında nicel oranlar kurulmasıyla anlaşılır.[6]

Piyasada metalar arasında kurulan mübadele bağıntılarından herhangi birini ele alalım:

x kadar A metası = y kadar B metası.[7]

İşte ancak mübadele sürecinde kurulan bu eşitliktir ki, iki değişik kullanım değerinde nesnelleşmiş farklı türde emekleri bütün somut belirlenimlerinden arındırarak bunların ardında yatan "ortak töz"ü açığa çıkarır. Bu, değişik kullanım değerlerinde somutlaşmış farklı emeklerin hepsinin, gözle görülür bütün çeşitliliklerinin ötesinde, genel, **soyut** insan emeği oluşlarıdır. Mübadele süreci, somut emeklerin soyut emeğe dönüşmesine aracılık etmesinin yanı sıra, metaların cisimlendirdiği emeklerin ne kadarının "toplumsal olarak gerekli" olduğunu, ne kadar "toplumsal olarak gerekli soyut emek" temsil ettiklerini de gösterir. Üretim sürecinde cisimlenen emek, dolaysızca toplumsal olmadığı, henüz somut ve özel emek olduğu için, ekonominin teknolojik girdi-çıktı ağı, değer büyüklüklerine ulaşmaya elvermez.

Marx'ın kimi önermelerinin, mübadele sürecinden bağımsız olarak, salt teknolojik ilişkilerden hareketle değer büyüklüklerine varılabileceği yolundaki yanlış anlamaları beslemiş olduğunu belirtmem gerek. Sözgelimi: "Her türlü emek, bir bakıma, fizyolojik anlamda insan iş gücü harcamasıdır ve bu farksız insan emeği oluşu özelliği ile mal-değer yaratır."[8] Soyut emek gerçekten fizyolojik anlamda bir kafa ve kol gücü harcamasından ibaret olsaydı,

6 Üretimin, ister demokratik ister baskıcı olsun, merkezî bir kertenin bilinçli kararları doğrultusunda yönlendirildiği toplumlarda ise insanlar, emek ürünlerini **mübadele etmezler**, *a priori* saptanmış ölçütlere uygun olarak bölüşürler (kelime önemli değil; "paylaşırlar", "üleşirler" de denebilirdi).

7 Buradaki "=" işareti, aslında eşitliğin her iki yanının parasal fiyatlar türünden dile getirilmiş olmasını içeriyor.

8 Marx (1872), s. 95-96.

dolaylı ve dolaysız emek girdilerini toplayarak, aynı üretim dalı içinde farklı üretkenlik düzeyleri varsa bunların ortalamasını alarak değer büyüklüğüne varmak akla yakın sayılabilirdi. Oysa her türlü somut emeğin, bütün tikel niteliklerinin ötesinde, fizyolojik bir güç harcaması oluşu, tarih dışı bir olgudur. Fizyolojik emek, soyut emeğin ancak ön koşulu olabilir, kendisi değil.[9] Marx, başka yerlerde, soyut emeğin yanlış anlaşılmasına yol açmayacak ifadeler de kullanıyor:

> Çeşitli işlerin tam (*toto coelo*) eşitliği ancak bunları gerçekteki eşitsizliklerinden soyutlamakla, bunları insan iş gücü harcaması, soyut insan emeği olarak sahip bulundukları ortak niteliklerine indirgemekle mümkün olabilir.[10]

dedikten sonra *Kapital*'in kendisince yayına hazırlanan Fransızca basımında,[11] "ve ancak mübadeledir ki emeğin farklı biçimlerinin ürünlerini eşitlik temeli üzerinde karşı karşıya getirerek bu indirgemeyi gerçekleştirir,"[12] diye ekliyor. Ya da:

> Sosyal emek müddeti bu metalarda âdeta sadece gizli bir halde bulunmaktadır ve ancak bunların mübadele süreci içinde ortaya çıkmaktadır. ... Demek ki, genel sosyal emek, bu şekliyle önceden hazır bir şart değil, sonradan erişilen bir sonuçtur.[13]

Sözün kısası, meta ekonomisinde mübadeleden bağımsız olarak, saat tutarak ölçülebilen, özel ve somut emektir, toplumsal ve soyut emek değil.[14]

"Düşüncel bir kestirim" olarak değer büyüklüğü

Peki, her şey piyasada mı belli olur? Dolaşım alanında mübadele oranları oluşmadan değer büyüklükleri üzerine hiçbir şey söyleyemez miyiz? Böyle bir tutum, Marx'ın, değerin mübadele sürecinde **gerçekleştiği,** ama üretim sürecinde **yaratıldığı** yolundaki temel teziyle çelişmez mi?

---

9 Rubin (1927), s. 14-20.

10 Marx (1872), s. 132.

11 Marx, *Kapital*'in ikinci Almanca basımına dahil[1] edememiş olduğu düzeltmeleri, yapıtın Fransızcasında yaptığını söyler.

12 Rubin (1928), s. 148'den Marx (1875), s. 29.

13 Marx (1859), s. 32.

14 Steedman (1977, s. 19dn.), Sraffacıların şemalarında soyut emeğin yer almadığı yolundaki bir eleştiriyi şöyle cevaplandırıyor: "Diyelim bir arabada cisimleşmiş toplam emek-zaman, arabayı kurup takmakta; araba işçilerinin kullandığı çeliği, vb.'ni imal etmekte, çelik imaline yarayan demir cevherini, kömürü, elektriği ve benzerini üretmekte harcanan emek-zamanların tutarıdır. Bir kapitalist ekonomide harcanmış bu farklı emek-zamanların toplanıyor olması, **bizatihi bu olgu**, bunların soyut emek-zaman olarak ele alındıkları anlamına gelir. (7 elma ile 3 portakal nasıl toplanamazsa, 7 saatlik **somut** kömür çıkarma emeği ile 3 saatlik somut çay pişirme emeği de toplanamaz.)" Ayraç içinde söylenenler çok doğru. Ama Steedman, 7 saatlik bir somut emek ile 3 saatlik bir başka somut emeğin toplamının 10 saatlik soyut emek olduğunu ilan etmekle sorunu çözdüğünü mü sanıyor? Bunun, 7 elma artı 3 portakal eşittir 10 meyve, demekten ne farkı var?

İkilemden çıkış yolunu Rubin'in, mübadele kavramının meta ekonomisinde taşıdığı ikili anlamı göz önünde tutarak yaptığı ayrımdan hareketle bulabiliriz: Birincisi, toplumsal yeniden üretim sürecinin dolaysız üretimle almaşlı bir evresi olarak mübadele; ikincisi, yeniden üretim sürecinin bu özgül toplumda büründüğü toplumsal biçim olarak mübadele.[15]

Kapitalist üretim genelleşmiş meta üretimidir ve bu haliyle mübadelesiz düşünülemez. Her tikel üretim süreci ise, zaman içinde, bir önceki mübadele süreci ile bir sonraki mübadele süreci arasında yer alır. Gerçi üretim bireysel ve bağımsız olarak yürütülür; ama üretim kararlarını verenler, bir önceki mübadele sürecinde olup bitenler (fiyat belirtkeleri) ile bir sonraki mübadele sürecine ilişkin beklentilerini hesaba katarak davranırlar. Aynı kullanım değerini üreten rakiplerinin gerisinde kaldığını sezen üretici, üretim sürecinde üretkenliğini arttırmaya zorlanır. Öte yandan belirli bir sanayi dalını oluşturan üreticiler, o dalın toplam arzının piyasada beliren efektif talep karşısındaki durumunu da göz önünde tutma zorunluluğunu duyarlar. Bu anlamda, üretim sürecinde özel olarak harcanan emekler, mübadele dolayımından geçerek toplumsal ve soyut emek haline gelme **gizil gücünü** taşırlar. Gene de nihai onay yeri piyasadır. Soyut emek de, bunun nicel boyutu olan toplumsal olarak gerekli emek-zaman da, teknolojik düzeyler ile bireysel kararların bir bileşkesi, bu kararlar temelinde piyasada girişilen rekabet mücadelesinin bir sonucu olarak hükmünü geçirir.

Öyleyse üretim sürecinde fiilen harcanan (dolaylı ve dolaysız) emek-zamanı saat türünden "ölçerek" ulaşacağımız değer büyüklüğünün, bu emek henüz ancak gizil olarak, dolaylı olarak soyut emek olduğu için, Marx'ın deyişiyle sırf bir "ortalama", daha doğrusu bir "düşüncel kestirim"[16] değeri taşıyabileceğini hatırdan çıkarmamalıyız. Bu nedenle, üretim sürecini mübadeleden bağımsız olarak kendi içinde ele aldığımız sürece, kavramın meta ekonomisinin anarşik yapısına uygun düşmeyen yan anlamlar çağrıştırmasından ötürü, değer büyüklüğünü "ölçmekten" çok, fiilen harcanmış emek-zamanın ne kadarının ya da değişik üretim birimlerinde kullanılan emek-zamanlardan hangisinin **toplumsal olarak gerekli** sayılacağına ilişkin kurallar türetmekten söz etmek yerinde olur. Gene aynı nedenle, Marx'ın değişmez ve değişir sermaye, artık değer gibi nicelikleri sayısal olarak dile getirdiği şemaların yalnız öğretici birer örnek olarak anlaşılması, bunlarda da bütün büyüklüklerin fiyat türünden, yani mübadele değeri ölçüsüne vurulmuş olarak yer aldığının unutulmaması gerekir.[17]

15 Rubin (1928), s. 149.

16 Himmelweit ve Mohun (1981), s. 261-62'den Marx (1933), s. 954.

17 Elson (1979), s. 139; Himmelweit ve Mohun (1981), s. 249.

Değer biçimi ve fiyat biçimi

Üretimin *a priori* düzenlenmediği bir toplumda şu iki temel işlevi yerine getirecek bir mekanizmanın gerekli olduğunu görmüştük: Toplumsal toplam emeğin, 1. üretici güçlerin gelişme düzeyine uygun olarak üretim birimleri arasında; 2. toplumsal ihtiyaçlarla orantılı olarak sanayi dalları arasında dağıtılması. “Toplumsal olarak gerekli emek” kavramının ikili belirlenimi, işte bu işleyişe uygun düşer. Önce birinci belirlenimi ele alalım.

Toplumsal olarak gerekli emek: Birinci belirlenim

Toplumsal olarak gerekli emek-zamanın *Kapital'de* karşılaştığımız ilk tanımı şöyle:

> Toplumsal olarak gerekli çalışma zamanı, herhangi bir kullanım değerini, toplumun o sıradaki normal üretim şartları altında, toplumsal ortalama hüner derecesi ile ve çalışma yoğunluğuna göre, elde edebilmek için harcanması gerekli çalışma zamanıdır.[18]

Buradaki tanım, birçoklarınca, ilişkin olduğu soyutlama düzeyinden –genel olarak sermaye– bağımsız olarak değer büyüklüğünün tek belirleyicisi sayılmış, çok sayıda sermaye arasındaki rekabetin tahlile sokulduğu bir soyutlama düzeyinde “normal üretim şartları”, “ortalama hüner derecesi”, ortalama “çalışma yoğunluğu” gibi nitelendirmelerin sırf teknik birer veri olarak anlaşılamayacağı göz ardı edilmiştir.

> “Toplumsal olarak” teriminin bir de nitel anlamı vardır ki, kanımca Marx'ta nicel anlamına ağır basar. Marx'ın demek istediği şudur: Bir metaı üretmek için gerekli olan emek miktarı, toplumsal süreçteki bu durumda bir rekabet sürecidir-belirir, dolayısıyla bu süreçten önce varsayılamaz.[19]

Yukarıdaki tanımın ilişkin olduğu genel olarak sermaye soyutlama düzeyinde meta, farklı teknik koşullar altında üretim yapan çok sayıda sermayenin topluca piyasaya sunduğu bütün bir kullanım değeri kütlesinin (toplam arz) tekil bir bileşeni olarak ele alınmaz. Bu aşamada ne aynı metayı üreten sermayeler arasındaki rekabet, ne de bunların piyasaya sürdüğü meta kütlesinin toplumsal ihtiyaç (efektif talep) karşısındaki durumu söz konusudur. Değer yaratan emeğin sırf harcanma süresi bakımından farklılaşan genel, eşit insan emeği olarak tanımlanışının akla getirebileceği kimi aykırılıkların giderilmesiyle yetinilmiştir. Tembel ya da beceriksiz emekçinin ürünü daha değerli değildir; başkaları için kullanım değeri, yani toplumsal kullanım değeri üretmeyen emek, değer üretmiş olmaz vb. Aralarında üretkenlik farkla-

18 Marx (1872), s. 85.

19 Napoleoni (1972), s. 46.

rı bulunan üretim birimleri söz konusu olduğunda bireysel emek-zamanlar arasında toplumsal olarak gerekli emek-zamanın nasıl belirleneceği sorunu, esas olarak, araştırmanın çok sayıda sermaye bağlamında sürdürüldüğü, *Kapital*'in üçüncü cildinde açıklığa kavuşur. Bununla birlikte Marx'tan demin aktardığımız parçayı hemen izleyen şu örnekte de "toplumsal" belirticinin mübadele sürecinden kopuk olarak saptanabilecek bir aritmetik ortalama biçiminde anlaşılamayacağına ilişkin bir öncelemeyi bulabiliriz:

> İngiltere'de buharla işleyen dokuma tezgâhlarının kullanılmaya başlanmasından sonra, belli bir miktarda ipliği kumaş haline getirmek için, herhalde eskiden gerekenin yarısı kadar emek yetmişti. İngiliz el dokumacısı, gerçekte, aynı miktar kumaş elde etmek için bu yenilikten sonra da eskiden olduğu kadar çalışma zamanı harcamak zorunda kalmıştı; ancak, onun bireysel çalışma saatleri artık bunun sadece yarısı kadar toplumsal çalışma saati demek oluyor ve bundan dolayı da değeri eskisinin yarısına düşüyordu.[20]

Oysa toplumsal değer, bireysel değerlerin tartılı ortalaması alınarak belirleniyor olsaydı, buharla işleyen dokuma tezgâhında harcanan emek-zaman (W/2) ile el dokumacısının harcadığı emek-zaman (W) arasında, elbette W/2'ye çok yakın bir noktada oluşacak, ama Marx'ın önerdiği gibi W/2 ile örtüşmeyecekti.

Toplumsal olarak gerekli emek: İkinci belirlenim

Meta ekonomisinde yerine getirilmesi gereken ikinci işlev, toplumsal emeğin farklı sanayi dalları arasındaki dağılımını toplumsal ihtiyaçların yapısına uydurmaktı. Herhangi bir sanayi dalını oluşturan bağımsız üreticilerin ürettikleri meta kütlesi o dalın ürünlerine karşı duyulan toplumsal ihtiyacın üzerindeyse, isterse üretim birimlerinin hepsinde teknolojik olarak mümkün olan en üretken emek harcanmış olsun, bir bütün olarak sanayi dalı toplumsal emeğin bir bölümünü israf etmiş olur ya da *vice versa*.

> Piyasaya getirilen her parça keten bezinin, ancak, toplumsal gerekli iş zamanı ihtiva ettiğini varsayalım. Buna rağmen, bu parçaların toplamı fazla harcanmış iş zamanı ihtiva ediyor olabilir. Piyasanın üretilmiş keten bezinin hepsini yarda başına 2 şilin olan normal fiyattan yutmaması, toplam toplumsal iş zamanının gereğinden büyük bir kısmının keten bezi dokumak için harcanmış olduğunu ortaya koyar. Sonuç, her keten bezi dokumacısının tek tek kendi bireysel ürünü için toplumsal gerekli iş zamanından daha fazla iş zamanı harcaması halindekinin aynıdır. Bu, birlikte tutulan, birlikte asılır, demektir [bunu kendi dilimizin, "kurunun yanında yaş da yanar" sözüyle de ifade edebiliriz. –*ç*.]. Bütün keten bezleri piyasada sadece bir alım satım metası olarak görülür, her parça yalnız bir kesir olarak alınır.[21]

20 Marx (1872), s. 85.

21 Aynı yerde, s. 176-77.

Bir başka deyişle, tekil işletmelerin harcadığı emek miktarının toplumsal olarak gerekli oluşu yetmez; bütün bir üretim kesimi içerisinde harcanmış emeğin de toplumsal olarak **gerekli** miktarın üstüne çıkmaması ya da altına inmemesi gerekir.

Toplumsal olarak gerekli emeğin bu iki belirlenimi arasındaki ilişki doğru bir biçimde kurulmalıdır. Mübadele değeri, piyasa fiyatlarının çevresinde dalgalandıkları bir eksendir.[22] Piyasada oluşan fiyatların mübadele değerinin üstüne çıkması, o dalda harcanan toplam emek miktarının toplumsal olarak gerekli olandan az olduğunu gösterir. Bu durumda başka dallardan o dala doğru emek göçü başlar, üretim hacmi çoğalır; bir yandan toplumsal emeğin dağılımında ortaya çıkmış olan orantısızlık, öte yandan mübadele değeri ile piyasa fiyatı arasındaki sapma "düzeltilmiş" olur ya da *vice versa*.

Toplumsal olarak gerekli emeğin birinci belirlenimi, piyasa fiyatlarının ağırlık merkezi olan mübadele değerini, ikinci belirlenimi ise sapmaları, yani piyasa fiyatlarının kendilerini açıklar. Birinci tanım, bireysel meta ile üretimin nesnel (teknolojik) koşulları arasındaki, ikinci tanım aynı metanın toplam kütlesi ile efektif talebi arasındaki ilişkiyi kurar.

Farklılaşan üretim koşullarında değer büyüklüğü

Meta üretiminin anarşik bir biçimde, kendiliğinden işleyen dinamiğinden ötürü bütün üretim birimlerinin aynı üretkenlik düzeyinde üretim yapmaları beklenemez. Üretkenlik düzeyleri, tekil işletmelerin birim maliyetlerini düşürme uğruna giriştikleri ve kesin sonucu hiçbir zaman alınamayan bir rekabet mücadelesi içinde oluştuğuna göre, herhangi bir anda, herhangi bir kullanım değerinin farklı üretim birimlerinde birbirinden çok farklı emek harcamalarıyla üretildiği açıktır. Piyasa dalgalanmalarından şimdilik soyutlayarak, yeni arz ve talebin dengede olduğunu varsayarak farklılaşan üretkenlik koşullarında değer büyüklüklerinin nasıl belirlendiği konusunu irdelemeye başlayalım.

Marx, burada, bir yardımcı kategori olarak metaların "bireysel değerler"i ile bunların "toplumsal değer"i ya da bununla eş anlamlı bir terim olarak "piyasa değeri" arasında ayrım yapar.[23] Muhakemeyi kolaylaştırmak için, Marx'ı izleyerek, farklı üretim koşullarını üç küme halinde sınıflayalım: en iyi, ortanca ve en kötü üretim koşulları. Açıktır ki birinci kümede üretilen

22 Organik bileşimleri farklı çok sayıda sermaye arasındaki rekabetin tahlile dahil edildiği bir soyutlama düzeyinde bu eksen üretim fiyatıdır.

23 Üretim fiyatları ile ortalama kâr haddinin türetilmiş olduğu bir kavramsal düzlemde bireysel değerin yerini "bireysel üretim fiyatı", toplumsal değer ya da piyasa değerinin yerini ise "piyasa üretim fiyatı" alır. Bu dönüşüm, tahlilin özünü değiştirmez. "Bunun [piyasa değeri] üzerine söylenmiş bulunan her şey gerekli değişikliklerle üretim fiyatı için de geçerlidir." Marx (1984), s. 302.

metaların "bireysel değerler"i en düşük, üçüncü kümede üretilenlerinki en yüksek düzeyde, ikinci kümede üretilen metaların "bireysel değer"i ise bu iki uç düzeyin ortasında bir yerde oluşacaktır.

Sorun, bu farklı "bireysel değerler" arasından toplumsal değerin nasıl sivrildiğidir. İlk olarak söylenmesi gereken şudur: Piyasa koşullarından bağımsız olarak, farklı üretim birimlerinin gizil kapasitelerinin o üretim dalının toplam gizil kapasitesi içindeki oransal paylarından hareketle ortalama üretkenlik de, toplumsal olarak gerekli emek-zaman da belirlenemez. Bir ülkedeki kömür madenlerinin büyük bölümü satış güçlükleri içindeyse, kapasitelerinin çok altında üretim yapıyorlarsa, kömür sanayisinin "ortalama üretkenliği", üretimin teknik koşulları hiç değişmemiş de olsa, bütün madenlerin tam kapasiteyle çalıştığı bir durumdan çok farklı olur.[24]

Marx'ın bu konuyu ele aldığı, *Kapital*'in üçüncü cildinin onuncu bölümünde yer alan bir dizi çelişik önermeyi ekonomi politiğin eleştirisinin genel mantığına uygun olarak yeniden inşa etme göreviyle karşı karşıyayız. Marx'ın piyasa değerinin –ya da toplumsal değerin– belirlenmesine ilişkin ilk önermesi şöyle:

> Piyasa değeri, bir yandan bir alanda üretilmiş metaların ortalama değeri olarak, öte yandan o alanın ortalama koşulları altında üretilip ürünlerin büyük çoğunluğunu oluşturan metaların bireysel değeri olarak düşünülmelidir.[25]

Marx'a göre bu olağan durumdur. Ya olağan dışı durumlarda ne olur?

> Piyasa değerini, ki aynı zamanda piyasa fiyatlarının etrafında dalgalandıkları bir merkez oluşturur, en kötü ya da en iyi koşullar altında üretilen malların düzenlemeleri ancak olağanüstü durumlarda söz konusu olabilir.[26]

Yukarıdaki iki alıntıdan birincisinde Marx'ın belirli bir alanın metalarının ortalama değerini o alanın metalarının "büyük çoğunluğunun" bireysel değeriyle özdeşlediğine dikkat edelim. Şu halde Marx'ın ortalama değer derken kastettiği, **tepedeğer** (mod) olmalıdır. Marx'a göre olağan durum, tepedeğer ile *ortanca* (medyan) değerin örtüşmesidir.[27]

Demek ki, olağan dışı durumlarda piyasaya sürülen toplam meta kütlesinin büyük çoğunluğu ortancadan iyi ya da kötü üretkenlik düzeyindeki üretim birimlerince üretiliyorsa, piyasa değeri, bu uç bireysel değerlerce düzenlenir:

---

24 Mandel (1973), s. 5.

25 Marx (1894), s. 272. Türkçe çevirideki anlam bozucu yanlışı, metnin aslıyla karşılaştırarak, ben düzelttim.

26 Aynı yerde.

27 "Ortalama değerli, yani değerleri her iki ucun ortasında yer alan mallar..." Aynı yerde. Marx, *Kapital* ile *Theorfen über den Mehrwert*'in ilgili yerlerinde ortalama (*durchschnittlich*), orta ya da ortanca (*mittlere*), yaygın (*common*) gibi deyimleri eş anlamlı olarak kullanır.

> Kötü koşullar altında üretilen mal kitlesi hem ortalama mal kitlesine hem de diğer uçta yer alan mal kitlesine karşı nispeten önemli bir büyüklük oluşturuyor olsun, bu durumda piyasa değerini ya da toplumsal değeri kötü koşullar altında üretilen mal kitlesi yönetir.[28]

Buna karşılık:

> Ortalamadan daha iyi koşullar altında üretilen mal kitlesinin ortalamadan daha kötü koşullar altında üretilen mal kitlesini önemli miktarda aştığını ve ortalama koşullar altında üretilen mal kitlesine oranla bile önemli sayılacak bir büyüklük oluşturduğunu düşünelim; bu durumda, piyasa değeri en iyi koşullar altında üretilen mal kitlesi tarafından yönetilir.[29]

Bireysel değerlerden toplumsal değere geçilmesi, aynı iş kolu içerisinde yürütülen ve sonucu ancak piyasada, o da geçici olarak alınan bir rekabet mücadelesinin ürünüdür. Aynı kullanım değerini taşıyan metaların, bireysel değerleri ne olursa olsun, toplumsal değerleri üzerinden mübadele edilmesinden ötürü:

> Daha elverişli koşullarda üretilmiş meta, daha az elverişli koşullarda üretilmiş olana kıyasla daha az emek-zaman aynı olmadığı halde sanki aynıymış gibi değeri de aynıdır.[30]

Sonuç: Değer, cisimlenmiş emek değil, toplumsal olarak gerekli soyut emeğin cisimlenmesidir.

Talebin değer büyüklüklerini etkilemesi

Bir sanayi dalını oluşturan işletmeleri üretkenlik düzeyleri bakımından üçe ayırdığımız yukarıdaki örnekte, farklı bireysel değerler arasında toplumsal değerin belirlenişini incelerken arz ve talebin dengede olduğunu varsaymıştık. Şimdi bu dengenin bozulması durumunda neler olacağına bakalım. Talepte bir artış olursa, kısa dönemde piyasa fiyatlarının piyasa değerinin üzerine çıkacağı açıktır. Aynı şekilde, talebin azalması durumunda da piyasa fiyatı kısa dönemde toplumsal değerin altına inecektir. Diyelim ki piyasa değeri, ortanca üretim koşullarına tekabül eden bireysel değerlerce belirlenmektedir. Arz ve talep arasındaki dengenin bozulması halinde piyasa değerinden sapan piyasa fiyatı, dengenin hangi yönde bozulduğuna bağlı olarak, en iyi ya da en kötü üretim koşullarında üretilmiş metaların bireysel değerlerine yaklaşmış olacaktır. Aynı sanayi dalında üretkenlik düzeylerinin farklılaştığı koşullarda bireysel değer-toplumsal değer sorunsalına değinen yazarların hemen hepsi, bu yüzeysel görüngüden hareketle değer büyüklük-

---

28 Aynı yerde, s. 279.

29 Aynı yerde.

30 Marx (1959), s. 206.

lerinin de değiştiği, öyleyse talepteki değişmelerin değeri *dolaysızca* etkilediği sonucuna varmışlardır.[31] Temsilî bir örnek olarak Mandel'i alalım:

> Marx üç durumu birbirinden ayırır: (1) meta değerinin o sanayi kesiminin teknolojik ortalama üretkenlik düzeyinde çalışan tesislerce belirlendiği durum (arz ve talep arasında yapısal denge); (2) metanın değerinin sanayi kesiminin ortalamasının üzerinde bir üretkenlik düzeyinde çalışan tesislerce belirlendiği durum (arz talebi yapısal olarak aşıyor); (3) metanın değerinin sanayi kesiminin ortalamasının altında bir üretkenlik düzeyinde çalışan tesislerce belirlendiği durum (talep arzı yapısal olarak aşıyor).[32]

Mandel'in arz ve talep salkımlarını "yapısal" denge ya da dengesizlik durumları biçiminde ayırmasını sırası gelmişken eleştirmek gerek. Kapitalizmin anarşik işleyişi üzerine şimdiye kadar söylediklerimiz arz ve talep arasında yapısal dengeden, piyasa fiyatlarının düzenleyici işlevi üzerine söylediklerimiz ise bu ikisi arasında yapısal dengesizlikten söz edilemeyeceğini açıklığa kavuşturmuş olmalı. (Genel aşırı üretim bunalımı, farklı bir sorun alanı oluşturur.)

Bu yazarların yanılgılarının temelinde, toplumsal olarak gerekli emeğin her iki belirlenimine birden, eş düzeyde, değer büyüklüğünü belirleme görevi yüklemiş olmaları yatıyor. Bundan böyle piyasa değerinin arz ve talep teorisi olarak anacağım bu yaklaşıma göre, olağan olarak, yaygın üretkenlik düzeyini temsil eden emek-zaman, değer büyüklüğünü belirler. Arz ve talep arasındaki dengesizlik ise, toplumsal emeğin üretim alanları arasında dağılımının toplumsal ihtiyaçlarla orantılı olmaktan çıktığını, bu anlamda olağan dışı bir durumun doğduğunu gösterir. Bu tür olağan dışı durumlarda toplumsal olarak gerekli emek-zamanın ikinci belirlenimi devreye girer ve piyasa değerini uç üretkenlik düzeylerince belirlenen yüksek ya da düşük bireysel değerlere doğru kaydırır.

Oysa metaların değerleri üzerinden mübadelesi, her zaman, toplumsal emeğin tekil üretim alanları arasındaki dağılımının dengeli olduğu bir durumu dile getirir. Bu dağılımda arz ya da talep fazlası biçiminde kendini ortaya koyan bir orantısızlık baş gösterirse, toplumsal olarak gerekli emeğin ikinci belirlenimi, piyasa değerini değiştirmek üzere değil, piyasa fiyatı ile piyasa değeri arasındaki sapmayı yönetmek üzere devreye girer.

Ne var ki bu söylenenlerden değer büyüklüklerinin belirlenmesinde talebin hiç etkisi olmadığı sonucu çıkarılmamalıdır. Piyasa değerini hangi üretkenlik düzeyine denk düşen bireysel değerlerin belirleyeceği, farklı üretkenlik düzeylerinde üretilen metaların toplam çıktı içindeki paylarına bağlıdır. Bu paylar ise, değişken talep koşulları altında sürdürülen rekabet mücadele-

---

31 Busch (1974), s. 14-28; Mandel (1972), s. 95; Rosdolsky (1969), s. 116-24.

32 Mandel (1973), s. 6.

sinin bir sonucudur; gizil kapasiteye göre değil, fiilî üretim miktarına göre belirlenir.

Talepteki dalgalanmaların üretim hacminde kışkırttığı değişmeler sonunda değişik üretkenlik düzeylerinde çalışan işletmelerin toplam arz içindeki göreli ağırlıklarında ortaya çıkabilecek kaymaları göz önüne getirdiğimizde, değer büyüklükleri üzerinde talep koşullarının etkisi sorununa girmiş oluruz. Yukarıda piyasa değerinin arz ve talep teorisini eleştirirken söylediklerim, sorunun çözümünün ipuçlarını barındırıyor: Birincisi, piyasa değeri, üretim yapısının yeni talep yapısına uyumunun sağlandığı koşullarda belirlenir, uyum süreci içinde değil. İkincisi, piyasa değeri, yeni denge üretim miktarında, toplam arzın büyük çoğunluğunu oluşturan metaların bireysel değerince belirlenir.[33]

İlkin, talebin, olağan düzeyinin altına indiğini düşünelim. Böyle bir durumun dolayımsız etkisi, piyasa fiyatlarının düşmesi olacaktır. Piyasa değerinin denge miktarında ortanca üretim koşullarınca belirlenmiş olduğunu varsayalım. İş kolu içinde harekete geçecek uyum dinamiğinin muhtemel bir sonucu, esasen ortalamadan düşük bir kârlılıkla varlıklarını sürdüren, yeni durumda kârlarının daha da büyük bir parçasını yitirdiklerini gören en az üretken işletmelerin, hatta belki de yeni koşullarda ortalamanın altında bir kârla yetinmek zorunda kalacak ortanca üretkenlik düzeyindeki işletmelerin bir bölümünün iş kolu dışına düşmeleri, en iyi üretkenlik koşullarında çalışan işletmelerin dalın toplam arzı içindeki göreli ağırlığının artmasıdır. Yeni toplumsal değer, bu daralmış üretim koşullarında, en yüksek üretkenlik düzeyine tekabül eden bireysel değerlerce yönetilebilir; piyasa fiyatları bu daha alçak eksen çevresinde salınmaya başlar. Söz konusu sanayi dalı talep daralmasına karşı böyle dinamik bir tepki gösteremezse, toplumsal ihtiyaçların gelişmesine ayak uyduramayıp silinen iş kollarının akıbetine uğrar.

İkinci olarak, piyasa değeri ortanca üretim koşullarınca belirlenmiş bir metanın talebinin arttığını göz önüne getirelim. Kısa dönemde fiyatlar yükselir, yani en kötü üretim koşulları piyasa fiyatlarını yönetmeye başlar. Uzun dönemde ise her şey, talep artışına hangi üretim koşullarının cevap vereceğine bağlıdır. En iyi ve ortanca üretim koşulları altında çalışan işletmeler talep artışını karşılayamazsa, en kötü üretim koşullarının toplam arz içindeki oransal payı öteki işletmelerinkinin önüne geçebilir; bu durumda piyasa değerinin kendisi de en kötü üretim koşullarınca belirlenir. Ne var ki asıl muhtemel sonuç, talep artışının yaygın üretim koşulları altında çalışan iş-

33 Üretkenlik düzeylerinin üçe ayrılması, "basitleştirici" bir varsayımdır. Farklı üretkenlik düzeylerinin iki ya da üçten çok kümeye ayrılması, aralarından biri öbürlerine ağır bastığı sürece, burada geliştirilen muhakemeyi değiştirmez. Herhangi bir üretkenlik düzeyi kesin çizgilerle ağır basmıyorsa, bireysel değerlerden piyasa değerine geçişte başvurulacak en uygun yaklaştırım, gizil kapasiteye değil, piyasa paylarına göre ağırlıklandırılmış aritmetik ortalama olur.

letmelerce karşılanması –burada üretim artışının dal içinde eskiden beri var olan işletmelerce mi, yoksa başka dallardan gelip yaygın üretkenlik kümesi içinde yerlerini alan işletmelerce mi gerçekleştirildiği önemsizdir–, dolayısıyla uyum sürecinin sonunda piyasa fiyatlarının yeniden eski eksenleri çevresinde salınmaya başlamasıdır.

Senaryolar artırılabilir, ama ilke değişmez. Talep değişmeleri üretim hacmini daralttığı ya da genişlettiği zaman, dalın toplam arzının büyük çoğunluğunu oluşturan metaların bireysel değeri, toplumsal değeri belirler. **Talebin değer üzerindeki etkisi, ancak dolaylı yoldan, farklı üretkenlik düzeylerinin göreli ağırlıklarında, yani üretimin nesnel koşullarında bir değişmeye yol açıyorsa ve yol açtığı ölçüde, kendini duyurur.**

Yukarıda eleştirdiğim, piyasa değerinin arz ve talep teorisine kısa bir süre için geri dönelim. Üretimin nesnel koşullarında bir değişiklik olmaksızın arz ve talebin birbirinden saptığı durumlarda bu teorinin, piyasa değerini uç bireysel değerlerden biriyle özdeşleştirdiği, dolayısıyla değerin belirlenmesini *gerçek* emek harcamalarından koparıp *varsayımsal* emek harcamalarına dayandırdığı yolundaki eleştiriyi, sözü edilen yazarlar, aşağıda Rosdolsky'den aktardığım alıntıdaki kayıtlamayla karşılarlar:

> Piyasa durumundan ötürü meta kütlesi en kötü koşullarda üretilen metaların bireysel değerinin üstünde ya da tersine en iyi koşullarda üretilen metaların bireysel değerinin altında satılıyorsa, gerçi piyasa fiyatı piyasa değerinden sapar, ama piyasa değerinin kendisi değişmez.[34]

Ne var ki bu *ad hoc* tadil doyurucu olmaktan uzaktır. Aynı piyasa görüngüsü, yani arz-talep uyumsuzluğu, belirli sınırlar içinde piyasa fiyatı ile piyasa değeri arasındaki ayrımı ortadan kaldırmakta, belli alt ya da üst sınırlar aşılınca bu kez piyasa değeri yerinde saymakta, ama piyasa fiyatı ondan koparak tek başına alçalmaya ya da yükselmeye devam etmektedir. Bunun keyfî bir kesinleme olduğu açıktır. Piyasa değeri ile piyasa fiyatının örtüşmesi ya da ıraksamasına ilişkin biricik ölçüt, toplumsal emeğin dağılımı ile efektif talebin yapısı arasındaki orantı ya da orantısızlıktır.

Piyasa değerinin arz ve talep teorisi, Marx'ın, genel muhakemesiyle çelişen kimi önermelerine yaslanmaktan geri durmaz. Bunların içinde en kandırıcı görünenlerden birisi şudur:

> **Malların miktarı bunlara duyulan talepten daha küçük ya da büyük olsa**, piyasa fiyatı piyasa değerinden sapmalar gösterir. Ve ilk sapma, **miktarın çok küçük olması halinde** piyasa değerinin **daima en kötü koşullar altında üretilen mallar tarafından, çok büyük olması halinde daima en iyi koşullar altında üretilenler tarafından yönetilmesi, yani, farklı koşullar atında üretilen mal kitlelerinin sırf toplam kitle içindeki oranları uyarınca farklı bir sonuca ulaşılması gerek-**

34 Rosdolsky (1969), s. 121.

> **tiği halde**, piyasa değerini **bu uçlardan birinin tayin etmesi, oluyor. Talep ile ürün miktarı arasındaki fark daha önemli bir büyüklükte ise**, piyasa fiyatının piyasa değerinden **yukarıya ya da aşağıya doğru** göstereceği sapmalar **da daha önemli olur**.[35]

Vurgulu yerlere dikkat edersek, Marx, ilk cümlede piyasa fiyatının sapmalarından söz edeceğini belirtiyor, sonra piyasa değerinin kendisini saptırıyor; son cümlede ise sapmalar gene fiyatlar ile değerler arasında. İkinci cümledeki "piyasa değeri" ibarelerinin yerini "piyasa fiyatı" alsa her şey yerli yerine oturacak. Kanımca burada söz konusu olan, düpedüz bir "kalem sürçmesi"dir.

Piyasa değerinin arz ve talep teorisini destekler görünen bir başka parça şudur:

> Talep, fiyatı en kötü koşullar altında üretilen malların değeri yönettiği halde, daralmayacak kadar kuvvetli ise, bu durumda piyasa değerini bu gibi mallar belirler. Böyle bir durum ancak, talep normal talebi aştığı ya da arz normal seviyesinin altına düştüğü zaman söz konusu olur. Son olarak, üretilen malların kitlesi ortalama piyasa değerleri üzerinden sürülebilecek olandan daha büyük ise, bu durumda da piyasa değerini en iyi koşullar altında üretilen mallar belirler.[36]

Burada da, yukarıda irdelediğimiz gibi, arz ve talep dengesinin bozulduğu durumlar ele alındığı ölçüde, piyasa değerinin değil, piyasa fiyatlarının belirlenişi kastediliyor olmalıdır. Piyasa değeri, düşüncel bir ortalama olarak, arz ve talep "denge"sine, sapmaların birbirlerini ödünlediği duruma tekabül eder. Yalnız, yukarıdaki parçada bir düzeltme daha yapmamız gerekiyor: Talebin, "fiyatı en kötü koşullar altında üretilen malların değeri yönettiği halde, daralmayacak kadar kuvvetli" olması ile "talebin normal talebi aşması" iki farklı durumdur. Birincisi fiyat değişmelerine karşı duyarsız, sıfır elastikiyetli bir talep doğrusunu, ikincisi talep eğrisinin bütün gövdesiyle sağ yukarıya kaymasını ifade eder. Talebinin fiyat elastikiyeti sıfır olan bir kullanım değerinin fiiliyatta var olduğunu bir an için kabul etsek dahi, bu kez, değer yasasının aynı iş kolu içerisinde toplumsal emeğin dağılımını üretici güçlerin gelişme düzeyine uydurma işlevi hükmünü geçirir. Söz konusu dalın toplam çıktısı içinde azınlıkta oldukları halde en düşük üretkenlik düzeyinde üretilen metaların bireysel değeri piyasa değerini belirliyorsa, toplam arzın çoğunluğunu sağlayan üretim birimlerinde, dolayısıyla dalın bütününde hatırı sayılır bir artık kâr elde ediliyor demektir. Bu, öteki dallardan bir sermaye içe-akımını kışkırtır; toplam arz artar; fiyatlar bu uyum sürecinin sonunda yaygın üretkenlik düzeyiyle uyuşan eksenin çevresinde salınmaya başlar. Talepteki değişmelerin dolaysızca toplumsal değeri etkilediği önermesine dayanan, piyasa değerinin arz ve talep teorisini böylece reddetmiş oluyoruz.

---

35 Marx (1894), s. 282-83. Vurgular benim. Anlam bozucu çeviri yanlışlarını da ben düzelttim.

36 Aynı yerde, s. 273.

Sonsöz: Eksi "değerler", hakiki "değerler", vesaire

Değer büyüklüğünün belirlenmesi konusunda ekonomi politiğin eleştirisinin özgün metinleri arasında yaptığımız cevelanın sonuna geldik. Yazının başında, son zamanlarda Marx'ın değer teorisine atfedilen çoğu "paradoks"un bu teoriyle aslında pek az ilgisi bulunan değer kavramlarından kaynaklandığım ima ettik; birinci ve ikinci bölümlerde değer biçiminin mübadele sürecinden ayrılmazlığını vurgulamaya çalışırken üçüncü bölümde farklı bireysel değerler söz konusu olduğunda değerin "cisimlenmiş emek" olarak kavranamayacağını sergiledik. Şimdi, yazı boyunca ulaşılan sonuçların güncel paradokslardan kimileri açısından vargıları üzerinde kısaca duralım.

1. Steedman ve öteki Sraffacılarda, kullandıkları cebirsel yönetimlerin bir gereği olarak, bireysel değer-toplumsal değer ayrımı yoktur. Oysa Steedman'ın ekonomi politiğin eleştirisini ıskartaya çıkarmak için türettiği eksi "değerler", farklı bireysel değerlerin, daha doğrusu farklı üretkenlikte emek harcamalarının birbirlerine, böylelikle toplumsal değere (toplumsal olarak gerekli emek-zamana) eşitlenmesi sayesinde –ve yalnız bu sayede– ortaya çıkar. Bağlı ürün üretilen iki üretim sürecinin "net ürün"lerinin sayısal ya da sırasal olarak karşılaştırılamadığı ve bunlardan birinin öbüründen açıkça daha "üretken" olduğunun saptanamadığı durumlarda eksi "değerler" de ortaya çıkmaz.[37]

2. Sraffacılar, Sraffa ile von Neumann'ı izleyerek, sabit sermayeyi ele almanın en iyi yönteminin sabit sermaye ögelerini bağlı ürün saymak olduğunu öne sürerler. Oysa, ya aşınıp yıpranmış değişmez sermaye ögesi sabit sermayedir, bu durumda mübadele sürecine girmez, demek ki mübadele değeri yoktur, dolayısıyla bağlı ürün de değildir ya da bağlı üründür, bir mübadele değeri vardır, ama o zaman da sabit sermaye olarak değil, dolaşır sermaye olarak ele alınmış demektir.[38]

3. Morishima'nın "optimum" ya da "hakiki" değerleri ise **değer** değildir her şeyden önce. Marx'ın değerleri "gerçek" değerlerdir; ekonomide fiilen harcanan bireysel emek-zamanlar arasında toplumsal olarak gerekli emek-zamanın bir rekabet süreci sonunda kendini dayatmasıyla oluşurlar.[39] "Optimum" değerlerin salt varsayımsal emek-zaman harcamalarına dayanmaktan çıkması, merkezî bir kertenin optimum üretim yöntemlerini saptayıp fiilen geçerli kılması, ötekileri elemesine bağlıdır. Böyle bir durumda ise üreticiler, aralarındaki biricik toplumsal bağı üretim sürecinin tamamlanmasından sonra metaları aracılığıyla piyasada kurmuş olmazlar; bireysel

37 Savran (1979), s. 21-27; Stamatis (1979), s. 13-36.

38 Krş. Stamatis (1977), s. 178-80; Fine ve Harris (1979), s. 41-42.

39 Toplumsal değerin "optimum" (en iyi) üretim koşullarında belirlenmesi, yukarıda göstermiş olduğum gibi, istisnai durumlarda mümkündür.

emeklerin toplumsallaşması, merkezî bir kerte eliyle, metaların dolayımına gerek kalmadan, *a priori* sağlanmış olur. O zaman da ne soyut emekten söz edilebilir, ne meta ilişkilerinden, ne de değerlerden.[40]

Bu yazının başından sonuna kadar geliştirmeye çalıştığım ana motif şu oldu: Değer, cisimlenmiş emek değil, tarihî olarak sınırlı, toplumsal bir ilişkidir; değer büyüklüğü ise bu ilişkinin organik bir türevi olarak oluşur. Kapitalist üretim tarzında belli başlı iki iş bölümü vardır, işyeri içindeki iş bölümü ile toplum içindeki iş bölümü. Sraffacıların ölçtükleri "fiziksel nicelikler"[41] olsa olsa, iş bölümünün "tunçtan orantılılık kanunu"[42] ile düzenlendiği tekil işyeri içerisinde işe yarar. Değer büyüklükleri ise toplum çapındaki iş bölümünün işlerliğini sağlar. Oysa toplum içindeki iş bölümünün niteliği bütünüyle farklıdır: Burada toplumsal emeğin dağılımının değer büyüklükleri aracılığıyla düzenlenişi, "tam bir tesadüfilik ve keyfîlik içinde olur."[43]

> İşyerindeki iş bölümünde kendisine *a priori* ve bir plan çerçevesi içinde uyulan kural, toplum içindeki iş bölümünde ancak içsel, sessiz, piyasa fiyatlarının barometrik dalgalanmalarında algılanabilen, mal üreticilerinin kural tanımayan keyfiliklerini hükmü altına alan bir doğal zorunluluk olarak *a posteriori* bir etki doğurur.[44]

E. P. Thompson, Althusser'e yönelttiği coşkulu eleştiride onu "insan etkinliği"ni dışlamakla suçluyor.[45] Bu eleştiri doğruysa, Althusserci Marksizmin iktisat alanındaki karşılığı, hiç kuşkusuz, metalar aracılığıyla metaların üretildiği, denklemler aracılığıyla denklemlerin türetildiği[46] –tam bir "öznesi olmayan süreç"!– Sraffacılıktır. "Kapitalist üretim tarzına dayanan bir toplumda, toplumsal iş-bölümündeki anarşi ile manüfaktürdeki -işyerindeki- iş bölümünün despotizmi"ni[47] birbirine karıştırma, "insan etkinliği"nin umursanmamasından, insan-insan ilişkilerinin birbirine karşıt iki türü arasındaki can alıcı ayrımın boşlanmasından başka neyle açıklanabilir ki? Mübadeleye dayalı kapitalist ekonomide bireysel işletmesi içindeki bireysel sermayeciyi "kör bir doğa yasası" gibi kendini dayatan emek-zaman hesabı, piyasada hükmünü geçiren değer hesabı karşısında tekrar tekrar bozulur. Sraffacıların kantar ve kronometreyle ölçtükleri dolaylı ve dolaysız emek girdileri, "evdeki hesaptır, çarşıya uymaz."

40 Krş. Boratav (1978); Ersel (1978); Savran (1979).

41 Steedman (1977), s. 27.

42 Marx (1872), s. 519.

43 Aynı yerde, s. 519-20.

44 Aynı yerde, s. 520.

45 Thompson (1978).

46 Bu söz oyununu Albione'den (1979, s. 141) ödünç aldım.

47 Marx (1872), s. 521.

Kaynaklar

Akyüz, Y. (1978), "Değer, Artık Değer ve Bileşik Ürün", *Toplum ve Bilim,* Bahar.

Albione, R. (1979), "Una critica a Sraffa", *Unità Proletaria,* Dicembre.

Boratav, K. (1978), "Eksi Değerler ve Eksi Sömürü Oranı Üzerine", *Toplum ve Bilim,* Kış.

Busch, K. (1974), *Die multinationalen Konzerne: Zur Analyse der Weltmarktbewegung des Kapitals,* Suhrkamp Verlag, Frankfurt a.M.

Elson, D. (1979), "The Value Theory of Labour", *Value: The Representation of Labour in Capitalism* içinde, der. *idem,* CSE Books, Londra.

Ersel, H. (1977), "Emek-Değer Kuramı ve Bağlı Üretim (optimum değerler bir çözüm sağlıyor mu?)", *Toplum ve Bilim,* Güz.

Fine, B. ve L. Harris (1979), *Rereading Capital,* Macmillan, Londra.

Himmelweit, S. ve S. Mohun (1981), "Real Abstractions and Anomalous Assumptions", *The Value Controversy,* I. Seedman vd., Verso Editions and New Left Books, Londra.

Mandel, E. (1972), *Der Spaetkapitalismus: Versuch einer marxistischen Erklaerung,* Suhrkamp Verlag, Frankfurt a.M., 1974.

Mandel, E. (1973), *An Introduction to Marxist Economic Theory,* 2. basım, Pathfinder Press, New York.

Marx, K. (1859), *Ekonomi Politiğin Eleştirilmesine Katkı,* Öncü Kitabevi, İstanbul, 1970.

Marx, K. (1872), *Kapital Ekonomi Politiğin Eleştirisi,* c. I/l, 2. basım, Odak Yayınları, Ankara, 1974.

Marx, K. (1875), *Kapital*'in Fransızca basımı.

Marx, K. (1894), *Kapital: Ekonomi Politiğin Eleştirisi,* c. III-1, Odak Yayınları, Ankara, 1975.

Marx, K. (1933), "Results of the Immediate Process of Production", *Capital: A Critique of Political Economy* içinde, *idem,* Penguin Books, Harmondsworth, 1976.

Marx, K. (1959), *Theories of Surplus Value,* anab. II, Lawrence and Wishart, Londra, 1969.

Morishima, M. ve G. Catephores (1978), *Value, Exploitation and Growth: Marx in The Light* of *Modern Economic Theory,* McGraw-Hill Book Company, Londra.

Napoleoni, C. (1972), *Lezioni sul Capitolo sesto inedito di Marx,* Boringhieri, Torino, 1975.

Rosdolsky, R. (l969), *Zur Entstehungsgeschichte des Marxschen 'Kapital': Der Rohentwurf des Kapital 1857-1858,* c. I, EVA, Frankfurt a.M., 1974.

Rubin, I. I. (1927), "Abstrakte Arbeit und Wert im Marxschen System", *Dialektik der Kategorien: Debatte in der UdSSR (1927-29)* içinde, *idem vd.,* VSA, Westberlin 1975.

Rubin, I. I. (1928), *Essays on Marx's Theory of Value,* Black Rose Books, Montréal, 1975.

Savran S. (1979), "Bağlı Üretim Tartışması ve Bilimsel Mistisizm", *Toplum ve Bilim,* Kış.

Stamatis, G. (1977), "Schwierigkeiten bei der Anwendung der Mathematik zur Lösung politökonomischer Probleme", *Prokla,* No. 28.

Stamatis, G. (1979), *Beitraege zur Kritik der neoricardianischen und neoklassischen Theorie,* Verein zur Förderung gesellschaftstheoretischer Studien e. V., Göttingen.

Steedman, I. (1977), *Marx after Sraffa,* New Left Books, Londra.

Thomson, E. P. (1978), *The Poverty of Theory and Other Essays,* Monthly Review Press, New York.

Günümüz Kapitalizminin Pamuk İpliği: Hayalî Sermaye Spekülasyonu

Nail Satlıgan

Aşağıdaki yazı, ilk olarak, Sungur Savran ile birlikte yayına hazırladığımız *Dünya Kapitalizminin Bunalımı* (İstanbul, Alan Yayıncılık, 1988) başlıklı derlemenin son yazısı olarak ve "Sonsöz" üst başlığıyla yayınlandı. Derleme, dünya kapitalizminin 1970'lerin başında girdiği uzun süreli bunalımı Marksist değer, para ve bunalım teorileri açısından tarihî ve teorik birer bakış açısıyla açıklayan yazılardan oluşuyordu. Ancak kitabın basılmasından birkaç ay önce (1987 Ekim) dünya kapitalizmi, ABD borsasında patlak verip yayılan ve ekonominin üretken kesimlerini de tehdit etmeye yüz tutan bir "finans" çöküşüyle sarsıldı. Kitaba, Marx'ın teorisinin finans alanını ele alışının, esas olarak Kapital'in III. cildinde yer alan ilk adımlarını özetleyen ve 1987 finansal çöküşüyle ilişkilerini kurmaya çalışan bir yazı eklemek gerekiyordu. Yazı, bu görevi yerine getirme yolunda bir denemedir. 20 yıl aradan sonra yazıyı gözden geçirirken "Eski tas eski hamam. Sadece tellaklar ve rakamlar değişmiş," duygusuna kapılmadan edemedim. Gerçekten 1987'deki çöküşe yol açan yapısal sorunlar yerli yerinde duruyor; rakamlar ise, "reel" büyüklükler söz konusu olduğunda en az birkaç kat, "hayalî" sermayenin ulaşmış olduğu boyutların birer göstergesi sayabileceğimiz finansal büyüklükler söz konusu olduğunda daha da fazla artmış durumda. Bu durumun kapitalist sistemin kırılganlığını daha da tehlikeli hâle getirdiğini belirtmeye gerek yok. Bir de terminoloji sorunu var. Yazıda Sovyetler Birliği ile Çin Halk Cumhuriyeti başta olmak üzere, kapitalist olmayan ülkelerden "işçi devletleri" diye söz ediliyor. 1989-91'de başlayan çöküş süreci bu terimi eskitti. Doğru bir tahlilin üreteceği doğru nitelemenin ne olacağı Marksistler arasında tartışılmaya devam etmekle birlikte Çin dâhil, bu ülkelerin büyük çoğunluğu için, "işçi devleti" kategorisinin, "yozlaşmış" gibi bir kaydın eşliğinde olsa bile artık kullanılamayacağı kanısındayım.

19 Ekim 1987 Pazartesi günü, kapitalizmin yakın tarihine bir dönüm noktası olarak geçeceğe benzer. O gün dünyanın en büyük menkul değerler borsası olan New York Stock Exchange'de ölçüsüz bir panik yaşandı: New York borsasında alınıp satılan hisse senetlerinin fiyat ortalamasını gösteren endeks, son 73 yılın en hızlı düşüşünü gösterdi. Bu düşüş, 1929'da başlayan "büyük çöküntü"den önce kaydedilen en büyük günlük gerilemenin tam iki katıydı. 19 Ekim günü tam 500 milyar dolarlık, önceki iki aya yayılan düşüşlerle birlikte 1 trilyon dolan aşkın "hayalî sermaye" değeri havaya uçtu.

19 Ekim'den önce kapitalist dünya ekonomisinin yeni bir çevrimsel kısılma dönemine girmek üzere olduğunu söyleyenler, hemen yalnızca Marksistlerden ibaretti. Başta gelen emperyalist ülkelerin politikacıları ile basın organları ise, ekonomilerinin ne denli sağlıklı olduğu konusunda güvence üstüne güvence veriyorlardı. Borsa çöküşünden daha üç hafta önce Vaşington'da bir araya gelen başlıca yedi kapitalist ülkenin maliye bakanları, dünya ekonomisinin, sorunlarının "üstesinden gelinebilir" boyutlarda olduğunu vurgulamışlar, bu amaçla sıkı bir işbirliği içine gireceklerini açıklamışlardı. 19 Ekim günü New York'ta başlayan çöküşün 24 saatten kısa bir süre içerisinde dünyanın belli başlı bütün mali merkezlerini sarması, bu açıklamaların mürekkebi henüz kurumuşken, kapitalizmin uluslararasılaşmasının bunalım eğilimlerinin önlenmesini değil, yaygınlaşmasını kolaylaştırdığını bir kez daha çarpıcı biçimde gösterdi. Bütün işbirliği edebiyatına karşın ABD Maliye Bakanı Baker'ın borsa çöküşünden birkaç gün önce, Batı Almanya'nın izlediği faiz politikasını açıktan eleştirmesi ise, kimilerince borsa çöküşünü harekete geçiren dolaysız nedenler arasında sayılıyor –biraz haksız yere, çünkü her biri keskin birer gözlemci olan borsa spekülatörlerinin dünya ekonomisinin dengesizliklerinin farkına varmak için de, bunların menkul değerlerin fiyat gelişimi üzerindeki muhtemel etkilerini kestirmek için de Amerikan maliye bakanının eleştirilerine ihtiyaçları yoktu herhalde. Bugün ise politikacılar, gerçi olan bitenin "mali kesim" ile sınırlı kaldığını, "reel ekonomi"nin çöküşten zarar görmeyeceğini vurgulamaya devam ediyorlar; ama kapitalist ülkeler iş âleminin önde gelen yayın organlarını (*Business Week*, *The Economist*, *The Wall Street Journal* gibi) bile inandıramamış görünüyorlar. Bunlar tam anlamıyla karalar bağlamışlar: Kapakları, başlıkları korkutucu ayı resimlerinden, "kısılma" kelimelerinden geçilmiyor. İç sayfalarındaki haber ve yorumlar da daha iyimser değil. Yorumcuların büyük çoğunluğu, kaçınılmaz olmayanın olsa olsa 1929 benzeri bir "büyük bunalım" olduğunda, bir "kısılma"yı önlemek için ise yapılacak fazla bir şey olmadığında birleşiyorlar. Marksistlerin, kendilerince iddia edildiği gibi "felaket tellalı" olmadıklarının itirafından başka nedir ki bu?! Kapitalizmin merkezlerindeki ideolojik iklimde gözlemlenen

değişiklik de bir o kadar ilginç: Thatchercılığın baş ideologlarından Samuel Brittan'ın *The Financial Times*'taki sütunundan serbest piyasa şampiyonu *The Economist*'in başyazılarına kadar hemen her yerde Keynesci iktisat politikalarına dönüş savunuluyor; piyasanın kendi kendini düzenleme yeteneğinin övülmesinde fazla ileriye gidilmiş olmasından yakınılıyor. Bizde ve dünyada, "özerk aydın" olmayı esen rüzgârlara göre yön değiştirmek sananlar, yeni dönemin gereklerine uyum göstermekte zorlanacaklar mı, bilinmez. Ama kesin olan bir şey varsa o da, "serbest teşebbüs" yüceltmelerinin on-on beş yılda soluğunun tükendiği, kapitalizmin tarihinde egemen iktisat ideolojisinde bu denli hızlı bir değişimin daha önce hiç görülmediği.

New York borsasının bulunduğu ünlü Wall Street'in yakınındaki Trinity Church Kilisesi, dünyanın bu en büyük mali merkezinin gündelik hayatı üzerine daha önce yazılanlar geçen 19 Ekim günü meydana gelen çöküş sırasında da doğrulandıysa o gün belki de ziyaretçi rekorunu kırmıştır. Daha önceki çöküşlerden birinde öğle saatlerinde kiliseye uğrayıp dua edenlerin sayısı, bir anda iki katına çıkıvermiş, ama bu kalabalık dahi, kilisenin üçte birini doldurmaya ancak yetmişti. Kilise bu kez de dolmamış olabilir. Çünkü "panik" günlerinde Amerikan gazetelerinde yayınlanan en çarpıcı fotoğraflardan bir tanesi, meşum "kara pazartesi" günü elinde megafon, New York borsasının kapısı önünde durup –yani müşterinin ayağına gidip– gelene geçene vaaz veren bir Protestan din adamını gösteriyordu.

Öte yandan Wall Street'ten başlayıp okyanusları aşarak kapitalist dünyanın öteki mali merkezlerine yayılan panik, fetişlere sarılmanın dışında, daha sağlıklı, akılcı tepkileri harekete geçirmiş olabilir. Borsalardaki çalkantının en heyheyli günlerinden birinde, ünlü *New York Times* gazetesinde borsa haberleri, yorumları ve borsa bankerlerinin, müşterilerini sakin olmaya çağıran kocaman ilanları arasında sıkışmış olarak çıkan bir küçük ilan bu bakımdan oldukça anlamlıydı. Carnegie Mellon Üniversitesi'nin Mühendislik ve Kamu Politikası Bölümü'nce verilen ilanda "fen dallarında uzmanlaşıp da Wall Street'e geçen parlak yatırım bankerleri"ne şöyle sesleniliyordu: "Parti bitti. Artık hayatta TOPLUMSAL OLARAK ÜRETKEN bir şeyler yapmanızın vakti geldi. Bölümümüzde enerji ve çevre konularında doktora yapmayı düşünmez misiniz?" Tabi borsa uzmanlığından çevre mühendisliğine dönecek **yuppie**'lerin, kapitalist üretim ilişkileri altında birer "yıkıcı güce" dönüşmüş olan çağdaş üretici güçlerin çevre üzerindeki tahribatını sınırlandırmakta fazla başarılı olmaları beklenemez. Maddi servet üretme olanaklarının da, insanlığın doğa süreçlerine ilişkin bilgi düzeyinin de insan ile doğa arasında dengeli, uyumlu bir etkileşimi mümkün kıldığı günümüz ko-

şullarında toplumsal asalaklığın köklerini kurutmak, şimdiye dek "toplumsal olarak yıkıcı" işlerde heder edilmiş enerjileri gerçek anlamda "toplumsal olarak üretken" bir doğrultuda seferber etmenin yollarını bulup göstermek için ekonomi politiğin Marksist eleştirisinin içgörülerine ihtiyaç var –dar anlamda borsa çöküşüne yol açan mekanizmaları ve bunun harekete geçireceği dinamikleri kavramak için de...

Borsa çöküşünden önce, burjuva kampında dahi, kapitalizmin uluslararası mali sisteminin son derece kırılgan bir yapıya büründüğü dünya ekonomisinin ufuklarında tehlike bulutlarının kümelenmekte olduğu konusunda birtakım uyarılar yapılmıyor değildi. Ancak bunların ayırt edici özelliği, tehlikenin "üçüncü dünya ülkeleri"nin borç sorununa indirgenmesiydi. Sorunun dev boyutlara eriştiği, hele bu borçların bu ülkelerin ihracat gelirleriyle, hatta gayrisafi millî hasılalarıyla karşılaştırıldığında durumun daha da ürkütücü bir görünüm kazandığı doğrudur. Ama "üçüncü dünya"nın borcu, kapitalist dünya ekonomisinin bir bütün olarak üstünde yüzdüğü borç denizinin ancak küçük bir parçasıdır. Nitekim son borsa çöküşü sırasında sırf ABD'deki büyük spekülatörler ile küçük yatırımcıların uğradıkları hayalî sermaye kaybının "üçüncü dünya"nın toplam borcundan büyük olması bu gerçeği açıkça ortaya koyuyor. Günümüzde dünya çapında dolar cinsinden borçlar şöyle dağılıyor:[1]

ABD'de devlet borçları 2 trilyon dolar
ABD'de özel girişim borçları 2 trilyon 800 milyar dolar
ABD'de özel hane halklarının borçları 1 trilyon 900 milyar dolar
Üçüncü dünya borçları 950 milyar dolar
Öteki kapitalist ülkelerin ve işçi devletlerinin kamu borçları 700 milyar dolar

"Üçüncü dünya" borçları içinde Çin Halk Cumhuriyeti'ninkiler de kapsanmış olduğu için 1 trilyon dolar dolayındaki bu tutar, dünya çapında yalnızca dolar cinsinden ödenmemiş borçların yüzde 10'undan düşük olduğu hâlde dünya nüfusunun üçte birine aittir. Borsa çöküşünden önceki günlerde, "üçüncü dünya" borcunun buz dağının yalnızca görünen ucu olduğunu, asıl tehlikenin başka yerde aranması gerektiğini en çok vurgulayanlar gene Marksistlerdi. Söz gelimi E. Mandel, borsa çöküşünden birkaç ay önce kendisiyle yapılan –ve bir "kehanet" boyutu da taşıyan– görüşmede, "Büyük banka *Krach*'ı göz önüne getirildiğinde hep üçüncü dünyanın geri ödenmeyen borçlarıyla bağlantı kuruluyor. Neden?" sorusuna şu karşılığı veriyordu:

1 Ernest Mandel, "Verschuldungskrise: EinetickendeZeitbombe,"*Schuldenkrise: In der Dritten Welt tickt eine Zeitbombe*, Jeffrey Bortz et al., Frankfurt/M., isp-Verlag, 1987, s. 76.

> Bu, ideolojiden ve kamuoyunun yanıltılmasından başka bir şey değil. Elbette: İtalya ya da Fransa'nın borcu çok olsa bile bunu Meksika ve Arjantin'inkinden kat kat büyük olan ulusal gelirleriyle karşılaştırırız. Bu yüzden bu sonuncu ülkelerde borç servislerinin ödenmemesi tehlikesi, İtalya ya da Fransa'dakinden büyüktür. Ama bu alanda, genel olarak iktisatta olduğu gibi, yalnız oran yasası değil, büyük sayı, salt niceliğin öz dinamiği yasası da etkilidir. ABD'nin 2 trilyon dolarlık devlet borcu, ülkenin ulusal servetine kıyasla pek ürkütücü değildir.
>
> Ama bu 2 trilyonun yüksek bir yüzdesi, az sayıda Japon sigorta şirketinin, büyük bankasının ve Suudi Arabistanlı petrol şeyhinin elinde. Somut olarak bu, iki ila üç yüz kişi ile bunların danışmanlarının neyin daha kazançlı olduğu konusunda, boyuna hesap yapmaları anlamına geliyor: Risk ne zaman büyür, zarar ne zaman azalır –dolar cinsinden bu alacak senetlerini tuttuğumuzda ve bunlar yılda yüzde 20 ile 25 arasında değer kaybına uğradığında mı, yoksa bunları hemen topluca sattığımızda ve böylece fiyatların birden düşmesini ve banka iflaslarını tahrik ettiğimizde mi? Günümüzde bu risk ve Tokyo borsasındaki acyoculuk spekülasyonlarının riski, üçüncü dünyanın ödenmeyen borç servislerinden kaynaklanan riskten daha büyüktür.[2]

Marksist iktisatçıların borsa çöküşünün teknik mekanizmaları ve olası vargılarının yanı sıra ve bunların ötesinde, bütün bu spekülatif cümbüşün yapısal belirleyicileri konusunda ortodoks "meslektaşlar"ına kıyasla daha üstün bir cihazlanmaya sahip oluşları, ekonominin mali "üstyapı"sındaki gelişmeleri 20. yüzyıl kapitalizminin içinde bulunduğumuz aşamasının temel dinamiklerinin organik bir ürünü olarak kavramalarını sağlayan bir kavramsal çerçeveden yararlanmaları sayesindedir kuşkusuz. Ben, 19 Ekim 1987 günü patlak veren borsa bunalımı ile kitabın basımı arasına sıkıştırılması gereken bu yazıda bu kavramsal çerçevenin kimi köşe taşlarını tanıtmaya, çöküşü doğuran etkenler ve gelişmelerin bundan sonraki seyri konusunda bugüne değin yapılmış Marksist tahlillerin sonuçlarını özetlemeye çalışacağım.[3]

---

2 Ernest Mandel ile görüşme, *WoZ* (31. Juli 1987), s. 11. Wall Street'teki paniğin dolaysız nedenleri arasında, ABD'ye ye yılda 140 ila 150 milyar dolar sermaye ihraç edip hazine bonoları satın alan, böylelikle ABD bütçe açığını finanse eden Japon finans kapitalistlerinin doların değerindeki gerileme karşısında 1987 Ağustos'undaki alımlarını birdenbire yüzde 90 oranında düşürmeleri (ayda ortalama 12 milyar dolar yerine yalnızca 1 milyar 100 milyon dolar) yer alıyor. *Newsweek* dergisinin 23 Kasım 1987 günlü sayısında da Tokyo borsasındaki spekülasyonlar konusu işleniyor ve buradan başlayacak bir çöküşün global bir kısılmaya yol açabileceği belirtiliyor. Tokyo menkul değerler piyasasındaki spekülatif işlemlerin ulaştığı boyutlara aşağıda değineceğim.

3 Bu yazının hazırlanmasında burjuva kampından *Business Week*, *The-Economist*, *The Independent*, *International Herald Tribune*, *Il Mondo*, *Tlıe New York Times*, *Newsweek*, *Der Spiegel*, *Time*, *U.S. News and World Report* ve *The Wall Street Journal*'ın, sol kanattan *International Viewpoint*, *Socialist Worker Review*, *Die Tageszeitung*, *Working Class Opposition* ve *WoZ*'un, borsa çöküşünden sonra çıkan sayılarından yararlanıldı. "Anonim Şirket ve Hayalî Sermaye" bölümünde *Kapital*'in III. cildinin yanı sıra şu iki kaynağa başvuruldu: Anthony Brewer, *A Guide to Marx's* Capital, Cambridge University Press, Cambridge, 1984; Albrecht Heinze ve Alfred Lemmnitz, *Handelskapital und Handelsprofit*, *Leihkapital und Zins*, Dietz Verlag, Berlin, 1974.

Anonim şirket ve hayalî sermaye

Anonim şirket

Menkul değerler piyasalarındaki çılgınca spekülasyonlara konu olan "kâğıtlar", devlet ve özel şirket tahvil ve hisse senetleridir. Tahvil ve hisse senetleri ihracı yoluyla "halka açılan" ve değerli kâğıtları borsada işlem gören şirketler kapitalist mülkiyet ilişkilerinin yüksek bir biçimini cisimlendiren anonim şirketlerdir. Sermayenin bu modern örgütleniş biçimi, kapitalist üretim tarzının temelinde yatan, üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin ürünüdür. Bu ikisi arasındaki gerginlik, kapitalist üretim tarzı aşılmadıkça kapitalist üretim ve mülkiyet ilişkilerinin yeni yeni biçimlere bürünmesiyle sonuçlanır. Anonim şirketin, son aşaması olduğu bu sürecin bir önceki evresi kapitalist kredi sistemidir.

Kredi üretici güçlerin gelişmesini hızlandırır; tek tek özel sermayecilere üretimlerini kendi bireysel sermayelerinin ötesine genişletme, ödünç alınmış parayla birikim yapma olanağını verir. Beri yandan üretici güçlerdeki gelişme sonunda bir iş koluna girmek ya da o iş kolunda tutunmak için gerekli asgari sermaye tutarı yükselir ve özel sermayenin birikim gücünü aşar. Özel sermayecinin üretken sermayeye dönüşecek denli büyük olmayan, özellikle de bankalarda toplanıp kredi olarak dağıtılan dış kaynakları kendine çekmesi zorunlu hâle gelir.

Kredi, hem üretici güçlerin toplumsal karakterini, üretimin toplumsallaşmasını hem de sermayenin kendisinin toplumsal karakterini geliştirir.

> Kredi bireysel kapitaliste ya da kapitalist sayılan bir kimseye, belli sınırlar içinde başkalarının sermayeleri ve mülkiyetleri ve bu yoldan başkalarının emekleri üzerinde mutlak denetim olanağı sağlar. Kendi kişisel sermayesi üzerindeki değil, toplumsal sermaye üzerindeki denetim olanağı ona toplumsal emek (iş) üzerinde denetim olanağı sağlar.[4]

Belirli bir noktaya gelindiğinde kapitalist mülkiyet ilişkilerinin kredi biçimi de, üretici güçlerin toplumsal karakterinin gelişmesine dar gelmeye başlar ve daha yüksek bir biçime yerini bırakması gerekli olur. Kapitalist üretim ve mülkiyet ilişkilerinin bu daha yüksek biçimi anonim şirketlerdir. Anonim şirketler, üretimin ve kapitalist girişimlerin tek tek özel sermayelerin başaramayacağı ölçüde genişletilmesini mümkün kılar.

Anonim şirketlere geçiş, kapitalist mülkiyet ilişkilerinde nitel bir değişikliğe yol açar. Bu değişiklik, kapitalist üretim ilişkilerinin aşılmasının haber-

---

4 Karl Marx, *Kapital: Ekonomi Politiğin Eleştirisi,* c. III-1, çev. Mehmet Selik, k.y., Odak Yayınları, 1975, s. 674-75. Burada ve bütün öteki *Kapital* alıntılarında çeviriyi, gerekli gördüğüm yerlerde, metnin aslına uygun olarak düzelttim.

cisidir. Bu nedenle Karl Marx, anonim şirketleri, "yeni bir üretim biçimi için geçiş şekli"[5] olarak nitelendirir.

> Bizatihi toplumsal üretim biçimine dayanan ve üretim araçlarının, ve iş gücünün toplumsal bir konsantrasyonunu varlık koşulu olarak gerekli kılan sermaye, özel sermayenin karşıtı olarak burada doğrudan doğruya toplumsal sermaye (doğrudan doğruya ortak olarak birleşmiş bireylerin sermayesi) şeklini alır ve bunun girişimleri özel girişimlerin karşıtı olan toplumsal girişimler olarak ortaya çıkar.[6]

Ve biraz ileride: "Kapitalist üretim biçiminin yine kapitalist üretim biçiminin kendi içinde ilgası ve dolayısıyla, **ilk bakışta** yeni bir üretim şekline sırf bir geçiş aşamasını temsil eden bir kendi kendini yok eden çelişki işte budur."[7]

Kapitalist üretim ve mülkiyet ilişkilerinin anonim şirketler biçimi altında, kapitalizmin temel çelişkisi, üretimin toplumsal karakteri ile kapitalist mülk edinme arasındaki çelişki, üretimin toplumsallaşmasında daha yüksek bir aşamaya ulaşılmasını dayatmakla kalmaz; sermayenin kendisi de, onun özel-kapitalist temeliyle çelişen toplumsal bir karakter kazanır.

Birincisi, kapitalist mülkiyetin yeni biçimi olarak anonim şirketler, bireysel girişimin sermaye gücünü fazlasıyla aşan son derece gelişkin üretici güçlerin uygulanmasını mümkün kılar. Demir yollarının, kimya sanayisinin, metalürji sanayisi vb.'nin gelişimi bu sayede mümkün olmuştur.

Anonim şirketlerin kuruluşuyla, "işlev gören sermaye"ye tek başlarına dönüştürülemeyen atıl kaynaklar, büyük girişimlerin oluşturulmasına elverecek çapta yoğunlaştırılır. Karl Marx, bu konuda şunları yazar:

> Dünya, birkaç bireysel sermayenin bir demiryolu inşası işinin hakkından gelebilecekleri bir büyüklüğe ulaşıncaya kadar birikmelerini beklemek zorunda kalsaydı, demiryollarına hâlâ sahip olamazdı. Buna karşılık, santralizasyon bunu, hisseli şirketler aracılığıyla, kaşla göz arasında başarmasını bilmiştir.[8]

Anonim şirketler, en geniş çapta üretimi ve en modern tekniklerin uygulanmasını mümkün kılarak ortalamadan yüksek bir emek üretkenliğine ulaşır ve böylelikle hatırı sayılır rekabet üstünlükleri elde eder. Ancak geniş çapta üretim, buna uygun genişlikteki piyasaları gerektirir. Genel olarak kredinin yanı sıra anonim şirketlerin gerçekleştirdiği büyük çapta ve yığınsal üretim de, kapitalizmin çelişkilerini, özellikle üretimi sınırsız genişletme dürtüsü ile gerçekleşme zorlukları arasındaki gerilimi aşırı üretim bunalımları sırasında şiddetlendirir.

---

5 A.g.e., s. 679.

6 A.g.e., s. 671.

7 A.g.e., s. 674.

8 Karl Marx, *Kapital: Ekonomi Politiğin Eleştirisi*, c. I-2, çev. Mehmet Selik, Ankara, Odak Yayınları, 1974, s. 395-96.

İkincisi, anonim şirketler, bireysel girişimlere oranla daha elverişli birikim olanaklarına, dolayısıyla daha hızlı bir büyüme dinamiğine sahiptir. Bireysel sermayede birikimin kârdan, hem de bireysel tüketime ayrılan gelirin (*Revenue*) çıkarılmasından sonra karşılanması gerekliği vardır. Gerçi anonim şirketlerde de kârın bir bölümünün **temettü** olarak ödenmesi zorunludur; ama birikime ayrılabilecek kâr, mutlak ve göreli olarak daha büyüktür. Mutlak olarak daha büyüktür, çünkü daha büyük sermaye daha büyük kâr getirir; göreli olarak da daha büyüktür, çünkü temettü ve üst düzey yöneticilerinin aldıkları hakkıhuzur vb. ödenekler düşüldükten sonra bile geriye kalan, birikime yöneltilebilecek kâr kütlesi daha büyüktür. Ayrıca anonim şirketler, banka kredisinden de bireysel girişimlere oranla çok daha geniş çapta yararlanır.

Üçüncüsü, anonim şirketler, "iştirakler sistemi" yoluyla muazzam bir sermaye merkezîleşmesinin temelini oluşturur. Bununla anlatılmak istenen, çok sayıda anonim şirketin birbirinin hisse senetlerine tek yanlı ya da karşılıklı olarak sahip olmasıdır. Bu yoldan bir ana şirket, yavru şirketler kurup bu şirketlerin hisselerinin çoğunluğunu elinde bulundurabilir. Bunlar da gene yavru şirketler kurar vb. Böylece ana şirket, yavru şirketleri ve onların "yavrular"ını ele geçirir vb. İştirak sistemi, anonim şirketlerden birinin öteki şirketlerin hisselerinin çoğunluğunu satın alması, böylelikle onların sermayesine hâkim olması biçiminde de işleyebilir.

Sermayenin bu denli merkezîleşmesiyle bir büyük hissedar ya da bir büyük hissedarlar grubu, görece küçük bir öz sermayeyle devasa bir toplumsal sermaye üstünde egemenlik kurar. Bu yoldan serbest rekabet kapitalizmi, gelişerek tekelci kapitalizm hâline gelir. V.İ. Lenin'in emperyalizm öğretisinde tahlil edilen kaçınılmaz bir gelişme sürecidir bu. Lenin, bu tahlilinde doğrudan doğruya Karl Marx'a, onun, kapitalist üretim tarzı çerçevesinde sermayenin toplumsallaşmasını belirli alanlarda tekelleşmeye yol açan, dolayısıyla devlet müdahalesini davet eden bir çelişki olarak yorumlayışına dayanır.[9]

Üretici güçlerin anonim şirketler aracılığıyla hızla gelişmesi, sosyalizmin maddi ön koşullarını yaratır. Üretimin ve sermayenin yoğunlaşması, üretimin toplumsal karakteri ile ürünleri mülk edinmenin kapitalist niteliği arasındaki antagonizmi kapitalist üretim tarzının kaldırılması yoluyla aşacak olan toplumsal gücün gelişmesini hızlandırır.

9 Marx, *Kapital*, c. III-I, s. 674.

Hayalî sermaye

"Her belirli ve düzenli para gelirinin," diye yazar Karl Marx, "bir sermaye üzerinden doğmuş olsun olmasın, bir sermaye üzerinden sağlanan faiz gibi görünmesi olgusundan sorumlu olan faiz getiren sermaye biçimidir. Para geliri önce faize çevrilir ve bu faizden, insan onun hangi sermayeden doğduğunu saptayabilir."[10]

Bu olgunun temelinde kapitalizmde paranın yanı sıra üretim araçları ya da metaların da, belli bir para tutarını cisimlendirdikleri sürece, potansiyel olarak sermaye oluşları, değerlendirilebilir oluşları yatar. Faiz haddinin yüzde 5 olduğunu, birisinin de 2500 birimlik bir yıllık gelir elde ettiğini varsayalım. Bu durumda bu geliri, bir sermayeden kaynaklanıyor olsun olmasın, 50.000 birimlik bir sermayenin faizi gibi kabul edebiliriz. Düzenli bir para gelirinin bu yoldan sermayeye dönüştürülmesine **kapitalize etme**, bir gelirin kapitalize edilmesi denir; sermayenin kendisi ise **hayalî sermaye** adını alır. Buna hayalî sermaye denişi, sermayenin gerçek değerlenme süreci –ki yalnız üretim alanında yer alabilir– ile olan bağlantısının kaybolmasından ötürüdür.

Hayalî sermaye gerçek sermayeden ayrılır. Gerçek sermaye para-sermaye, meta-sermaye ve üretken sermayeden oluşur. Gelirlerin kapitalize edilmesiyle meydana gelen sermaye bağımsızlaşır ve kendine özgü biçimler alır. Hisse senetleri, tahviller, devlet istikraz tahvilleri, ipotekli borç senetleri, bu tür hayalî sermaye biçimleri arasında yer alır. Bunları menkul değerler (değerli kâğıtlar) kavramı altında toplayabiliriz.

Devlet istikraz tahvillerini, örneğin savaş istikrazını ele alalım. Kapitalist devletin, silah tekellerinden satın aldığı silahlar için paraya ihtiyacı vardır. Bu silahlar savaş alanında yok edilirse savaş istikraz senetlerinin arkasında reel değerler kalmaz; yalnızca devlet borcu kalır. Ama devlet, topladığı vergilerin geliriyle faizleri öder. İstikrazın geri ödenmesi ancak çok zaman sonra gerçekleşir. Devlet istikraz tahvilleri sahibinin paraya ihtiyacı varsa elindeki bu değerli kâğıtları satabilir. 1000 dolar taahhüt etmiş olduğunu, kâğıtların da yüzde 5 faiz getirdiğini varsayalım. Bu durumda her yıl elde ettiği gelir 50 dolardır. Cari faiz haddi de yüzde 5 düzeyindeyse kâğıtları alıcısına 1000 dolara satar. Buna karşılık faiz haddi yüzde 2,5 ise ve devlet istikrazı eskiden olduğu gibi 50 dolar getirmekteyse alıcının kendisine 2000 dolar ödemesi gerekir; çünkü 50 dolar, 2000 dolarlık bir sermayenin getirdiği yüzde 2,5'luk faize eş değerdir.

Birinci olarak, burada karşı karşıya olduğumuz olgu, bir borcun, yani bir açığın sermayeye, hayalî sermayeye dönüşmesidir. Çünkü var olan, sadece 50

10 Karl Marx, *Kapital*, c. III, çev. Alaattin Bilgi, Sol Yayınları, Ankara, 1978, s. 494.

dolarlık faizlerdir. Bu 50 doların yüzde 5 üzerinden kapitalize edilmesiyledir ki 1000 dolarlık bir sermaye oluşmaktadır. Ancak bu sermaye, gerçeklikte değil, yalnız tasarımda mevcuttur. İkinci olarak, bu hayalî sermaye, bir menkul değer, bu örnekte bir devlet istikraz tahvili biçimine, faiz elde etme hakkını veren bir borç senedi biçimine bürünmektedir. Bu borç senedinin kendisi de, bundan böyle sermaye olarak işlev görebilir, devredilebilir ya da satılabilir. Borç senedini satın alan, yıllık faizleri elde etmek için 1000 dolar yatırır. Söz konusu hayalî sermayeyi faiz getiren bir para yatırımı olduğu için satın alır. Üçüncü olarak, hayalî sermayenin, menkul değerlerin alış fiyatı, yıllık faizler ile tasarruf ya da banka mevduatları için geçerli faiz haddine bağlıdır. Bu faiz haddinin değişmesi durumunda hayalî sermayenin, menkul değerlerin, fiyatı da değişir. Örneğin faiz haddi yüzde 5'ten yüzde 2,5'a düşecek olursa yılda 50 dolar getiren devlet istikraz tahvilinin fiyatı, 50 dolar faiz elde etmek için bundan böyle 2000 dolar gerekli olacağından 2000 dolara yükselir. Faiz haddi yüzde 10'a çıkmışken devlet istikraz tahvilleri 50 dolar getirmeye devam etmekteyse tahvilin fiyatı 50 dolara düşer; çünkü 50 dolar 500 doların yüzde 10'udur.

Aynı şey hisse senetleri için de geçerlidir. Şu farkla ki; orada, devlet istikrazından farklı olarak, işletmelere yatırılmış bir reel sermaye mevcutmuş gibi bir görüntü doğar.

> Borç senedinin –değerli kâğıdın– devlet borçlarında olduğu gibi tamamen hayalî bir sermayeyi temsil etmemesi halinde bile, bu gibi senetlerin sermaye değerleri gene de tamamen aldatıcıdır. Kredi sisteminin ortaklaşa sermayeyi ne şekilde yarattığını daha önce görmüştük. Senet, bu sermayeyi temsil eden mülkiyet hakkı olarak iş görür. Demiryollarına, madenlere, deniz ulaşım şirketleri ve benzerlerine ait hisse senetleri, gerçek sermayeyi, yani bu gibi girişimlere yatırılan ve işleyen sermayeyi ... temsil eder. ... Ama bu sermaye, bir defasında, mülkiyet hakkının (hisse senetleri) sermaye değeri, diğer bir defasında, bu girişimlere yatırılan ya da yatırılacak olan fiilî sermaye olarak, iki kez var olamaz. Yalnız ikinci biçimde vardır, ve bir hisse senedi yalnızca, artık değerin, onun tarafından gerçekleştirilecek kısmına tekabül eden bir mülkiyet hakkıdır.[11]

Demek ki hisseler de devlet istikrazı gibi "aldatıcı sermaye", hayalî sermayedir. Ancak demin gördüğümüz gibi sermayeyi harekete geçirirler. Alınıp satılırlar. Hayalî sermaye, gerçek sermayenin yanında ya da üzerinde, kendine ait bir alanda var olur ve kendine ait bir piyasası vardır: **menkul değerler piyasası** ya da **borsa**.

> Bu mülkiyet haklarının, yalnız hükümet bonolarının değil, hisse senetlerinin de değerlerinin bağımsız hareketi, bunların üzerlerinde hak sahibi olabilecekleri sermaye ya da talebin yanı sıra, gerçek sermayeyi teşkil ettikleri hayaline kuvvet kazandırır. Çünkü bunlar, fiyatları bağımsız olarak saptanan ve kendine özgü

11 A.g.e., s. 497.

> hareketleri olan metalar halini alırlar. Bunların piyasa değerleri, gerçek sermayenin değerinde (değerdeki genişleme değişse bile) herhangi bir değişme olmaksızın, kendi nominal değerlerinden farklı biçimde saptanır.[12]

Hisse senetlerinin **nominal değeri** kâğıt üstünde basılı olan tutardır –1000 dolar ya da 100 dolar gibi. Hisse senetlerinin **fiyatı**, daha önce devlet istikrazına ilişkin olarak gördüğümüz gibi son tahlilde faiz ile faiz haddinin ilişkisine göre belirlenir. Hisseler sabit faizli menkul değerler değildir, yani yıllık faiz getirisi, devlet istikrazında olduğu gibi aynı kalmaz. Hisse senetlerinin **temettü** adı verilen faiz getirisi, kural olarak, işletmenin sağladığı yıllık kârın yüksekliğine bağlı olarak değişir. Kâr yüksekken temettü yükselir, kâr düşükken azalır, zarar hâlinde ise hiç dağıtılmaz.

Hisselerin fiyatı, temettülerin kapitalize edilmesiyle belirlenir. Bu kapitalizasyonun formülü şudur:

$$\frac{\text{Temettü}}{\text{Faiz haddi}} \text{ X } 100 = \text{Hisse senedi fiyatı}$$

100dolar nominal değerin sağladığı 100 dolarlık bir temettü, yüzde 5'lik bir faiz haddiyle 2000 dolarlık bir hisse senedi fiyatı ortaya çıkarır. 50 dolar temettü, yüzde 10'luk bir faiz haddiyle bu fiyat 500 dolar olur.

Şu da var ki, hayalî sermayenin, meta biçimine girmiş hisse senetlerinin "değer"i üzerinde kapitalizasyon formülünün dışında arz ve talep de etkili olur. Burada temettü **bekleyişleri** rol oynar. Yüksek temettü beklentileri, hisse senedi fiyatlarını tırmandırır; üretim ve satışlarda düşme, zarar ve bunalım belirtileri fiyatların birdenbire düşmesine yol açar. Siyasal gelişmelerin de hisse senedi fiyatları üstünde olumlu ve olumsuz etkileri vardır.

Böylece **spekülasyon** alanına girilmiş olur. Spekülatörler, hisse senetlerini alıp satarken bunlara temettü geliri sağlayan birer plasman değeri gözüyle bakmazlar; hisse senetlerindeki fiyat dalgalanmaları nedeniyle alış ile satış sırasında doğan spekülasyon kazançlarını hesaba katarlar. Söz gelimi spekülatörler, hisse senedi fiyatlarının yükseleceği beklentisiyle belirli hisse senetleri için belirli bir fiyat ve vade üzerinden satın alma sözleşmeleri yaparlar. Saptanan vadede, sözleşmede taraf olan, hisse senetlerini uyuşulan fiyat üzerinden teslim etmek zorundadır. Fiyat yükselmişse, spekülatörler bir spekülasyon kazancı elde ederler; satıcı ise zarara uğrar. Borsa rayici saptanmış fiyatın altında kalırsa kayba uğrayan, alıcı olur. Satış sözleşmeleri borsa rayiçlerinin saptanan fiyatın altına düşeceği beklentisiyle yapılırsa spekülatörler, bundan da spekülasyon kazancı elde ederler. Fiyat hareketini **söylentiler-**

---

12 A.g.e.

le etkileyerek yüksek spekülasyon kazançları elde etmek, borsa spekülasyonu pratiğinin bir parçasıdır. Ne var ki borsa spekülasyonu, kapitalist üretim ve mülkiyet ilişkilerinin gelişiminde önemli bir etkendir.

Birincisi: Gerçi hisse senetleri, genel olarak menkul değerler gibi hayalî sermayedir; ama bu menkul değerlerin dolaşımı için para-sermayeyi harekete geçirirler. Asgari sermaye miktarının yükselişi, küçük para-sermayelerin üretime yatırım yapma olanağını sınırlar. Para sahiplerinin menkul değerlere sermaye yatırımı yapmaya yöneltilmesiyle bir "**kupon kesiciler**" ya da **rantiyeler** tabakası doğar.

"Küçük hisseler"in satılışı, işçi sınıfının belirli tabakalarını da hisse senedi sahipleri hâline getirir. Ama bu, onların rantiye olmalarına yetmez. Borsa çöküşleri sırasında hisseler fiilen değersizleşir. Hisse senedi sahipleri, temettü elde edemezler; hisselerinin fiyatı düşer. Hisseleri satarlarsa parasal servetlerinin bir bölümünü de kaybetmiş olurlar –mülksüzleşirler.

Hisse senedi fiyatlarının anonim şirketlerin işletmelerindeki reel sermayeyle hiç ilişkisi yoktur; yalnızca bunların getirileriyle ilişkisi vardır. Bu getiriler azalır ya da bütünüyle ortadan kalkarsa hayalî sermaye, hisse senetleri değersizleşir; reel sermayede ise herhangi bir değer değişikliği olmaz. "Bu senetlerin değerindeki düşme ya da artmanın, temsil ettikleri gerçek sermayenin değerinin hareketinden bağımsız olması ölçüsünde, ulusun sahip olduğu servet, değerdeki düşme ya da yükselmeden sonra da gene eski büyüklüğündedir."[13] Ama hisse senetlerinin değersizleşmesi, hisse sahiplerinin senetlerini satmak zorunda kalmaları ve bunların bir büyük hissedar ya da büyük hissedarlar grubunca toptan satın alınması hâlinde çok sayıda hisse senedi sahibinin mülksüzleşmesiyle sonuçlanabilir.

İkincisi: Hisse senedi sahipliği, belirli bir büyüklüğe eriştiğinde anonim şirketlerin **gerçek sermayesi üzerinde tasarruf hakkına** dönüşür. Büyük sanayi, banka ve ticaret sermayecileri, belirli işletmelerin hisselerini toptan satın alarak bunların sermayeleri üzerindeki tasarruf hakkını ele geçirirler. Sermaye mülkiyetinde, gerçek sermayede bir mülksüzleştirme ve merkezîleşme süreci yaşanır; kimi sermayecilerin üretim araçları üzerindeki mülkiyet, başkalarının eline geçer.

> Başarı ve başarısızlıkların her ikisi de burada aynı zamanda sermayelerin santralizasyonuna götürür ve dolayısıyla mülksüzleşmenin en muazzam boyutlarına ulaşmasına yol açar. Mülksüzleşme burada doğrudan üreticilerden bizzat küçük ve orta kapitalistlere kadar bütün bir alanda cereyan eder. Bu mülksüzleşme, kapitalist üretim biçiminin hareket noktasıdır; gerçekleşmesi hedefidir. Ve gerçekten, bu üretim biçimi, son tahlilde, bütün bireyleri, toplumsal üretimin gelişmesiyle birlikte özel üretim aracı ve özel üretim ürünü olmaktan çıkan ve artık

13 A.g.e., s. 498.

> ancak biraraya gelmiş üreticilerin elinde üretim aracı ve dolayısıyla bunların toplumsal ürünü oldukları gibi toplumsal mülkiyeti olabilen, üretim araçlarından yoksun bırakmak amacındadır. Ne var ki, bu mülksüzleşme bizzat kapitalist sistemin kendi içinde çelişik bir şekilde görünür, toplumsal mülkiyetin bir azınlık tarafından ele geçirilmesi şeklinde görünür.[14]

Bu gelişmeyle birlikte sermayeciler sınıfının toplumsal yapısında önemli bir değişiklik gerçekleşmiş olur.

Anonim şirketler, kapitalist kredi sistemiyle birlikte gelişmeye başlayan, sermaye mülkiyeti ile sermaye işlevi arasındaki kopmayı derinleştirir. "Hisseli sermaye şirketlerinde işlev sermaye mülkiyetinden ayrılmıştır, dolayısıyla, iş de üretim araçları ve artık emek mülkiyetinden tamamen ayrılmıştır."[15] Bu olguya iki açıdan yaklaşmak gerekir. Sermayecinin üretimle ilgisi kesilmektedir. Hissedar olarak hiçbir üretken işlevi kalmamıştır artık. Bütünüyle gereksiz ve asalaktır. Bu anlamda:

> Kapitalist üretimin en yüksek gelişme aşamasında varılan ... bu sonuç, sermayenin üreticilerin mülkiyetine, ama artık bireysel üreticilerin özel mülkiyetleri olarak değil, fakat bunların hepsinin ortak ve doğrudan doğruya toplumsal mülkiyetleri olarak, tekrar geri dönmesi için geçilmesi zorunlu olan bir ara aşamadır.[16]

Hisse senetlerine büyük çapta sahip olunmasıyla nicelik niteliğe dönüşür. Büyük hissedar, bir anonim şirketin hisselerinin çoğunluğuna sahipse anonim şirketin tümünün üretim araçlarının mülkiyetine tasarruf eder. Bu noktada kapitalizmin temel çelişkisi son derece keskinleşir. Büyük hissedar, asgari bir öz sermayeyle toplam sermayeye kendi sermayesiymiş gibi tasarruf eder.

Hayalî sermaye mülkiyetinin reel sermaye üzerinde tasarrufa dönüşmesi, sermayenin yoğunlaşması ve merkezîleşmesinin birliğine dayalı bir süreçtir. Mülksüzleşme temelinde ilerleyen bu süreç, muazzam bir sermaye gücünün ve bu güce egemen olan yeni bir sermayeciler tabakasının oluşmasıyla sonuçlanır. Bu durum, Marx'ın deyişiyle:

> Yeni bir finans aristokrasisi, teşebbüsün fikir babaları, kurucular ve sırf nominal direktörler şeklinde yeni bir tür asalaklar yaratır; kuruluş, senet ihracı ve senet spekülasyonu işlerinde tam bir sahtekârlık ve hile sistemine yol açar. Bu, özel mülkiyetin denetiminde olmayan özel üretim sistemidir.[17]

Gerçi Karl Marx burada yalnız büyük spekülatörlere değinmektedir; ama Friedrich Engels, metne eklediği bir notta, "sermayeleri hisseli (anonim) şirketlerin ikinci ve üçüncü derecelerini temsil eden yeni sanayi teşebbüs-

---

14 Marx, *Kapital: Ekonomi Politiğin Eleştirisi*, c. III-I, s. 676.

15 A.g.e., s. 672.

16 A.g.e.

17 A.g.e., s. 674.

leri şekilleri(nin) gelişmiş"[18] bulunduğunu belirtir. Engels'in sözünü ettiği, tekelin birer biçimi olan karteller ve tröstlerdir. Burada söz konusu olan, Friedrich Engels'in de değindiği Panama skandalındaki gibi sahtekârlık ve spekülasyon değildir artık; kapitalizmin yeni bir gelişme aşamasının ortaya çıkışıdır, tekelci kapitalizmdir. Bu aşamada "yeni finans aristokrasisi"ne sanayi ve banka sermayesinin **finans kapital** içinde kaynaşması damgasını vurur.

Ancak finans kapital alanı hayalî sermaye alanıdır. Finans kapital, borsa spekülasyonuna yalnız spekülasyon kazancı elde etmek için değil, hayalî sermaye yardımıyla gerçek sermayeyi ele geçirmek ve tekelci konumunu güçlendirmek için de girişir.

Büyük hissedar, çok sayıda hisseye, bir "hisse senetleri paketi"ne sahip olarak anonim şirket mülkiyeti üzerindeki tasarruf hakkını eline geçirir. Böylece fiilen bir **mülksüzleşme** gerçekleşmiş olur: Geri kalan hissedarlar mülksüzleştirilir ve sermaye büyük hissedarın elinde merkezîleşir.

> Ne var ki, bu mülksüzleşme bizzat kapitalist sistemin kendi içinde çelişik bir şekilde görünür, toplumsal mülkiyetin bir azınlık tarafından ele geçirilmesi şeklinde görünür; ve kredi bu azınlığa gittikçe artan bir ölçüde bir maceracılar grubu karakterini verir. Mülkiyet burada hisse senetleri şeklinde mevcut olduğu için, mülkiyetin hareketi ve transferi, küçük balıkları köpek balıklarının ve kuzuları borsa kurtlarının yuttuğu sermaye borsasındaki oyunların katıksız bir sonucu halini alır.[19]

"Saadet zinciri" nasıl koptu?

Borsa çöküşüne yol açan dolaysız nedensellik konusunda burjuva iktisatçıları arasında olsun, Marksist iktisatçılar arasında olsun oldukça geniş bir görüş birliği var. Çöküşü harekete geçiren olaylar dizisi içinde belirleyici etken olarak ABD faiz hadlerindeki yükseliş üzerinde duruluyor. ABD faiz hadlerindeki tırmanma eğilimi, daha 1987'nin yaz aylarında tahvil piyasalarında keskin fiyat düşüşlerine neden olmuştu.[20] Oysa o sırada hisse senedi fiyatları, kısılma belirtileri göstermeye başlamış bir ekonomideki kötümser kâr bekleyişleri şöyle dursun, cari kârlarla karşılaştırıldığında bile aşırı yüksekti. Dolayısıyla menkul değerler borsalarına akan spekülatif fonlar, hisse senetleri yerine, alternatif bir yatırım alanı olarak tahvillere kayma eğilimi içine girmişti. *Economist* dergisinde açıklandığı gibi, 19 Ekim 1987 günü

---

18 A.g.e., s. 672.

19 A.g.e., s. 676.

20 Esas olarak devlet tahvillerinin işlem gördüğü bu piyasalarda, yukarıda verdiğimiz kapitalizasyon formülünden ötürü, yeni çıkarılan tahvillerin faizi azaldıkça tahvil fiyatları yükselir –ve **vice versa**.

patlak veren borsa bunalımından iki hafta önce hisse senetlerinin temettü oranı, Londra'da yüzde 3'e, New York'ta yüzde 2,6'ya, Tokyo'da yüzde 0,5'e düşmüştü. Spekülatörler, bu hisseleri satın almak için Londra'da yüzde 15'i, New York'ta yüzde 16,5'i, Tokyo'da ise yüzde 5'i bulan faiz hadleriyle borçlanıyorlardı.[21] Temettü oranlarının bu denli düşük, fiyat/kazanç oranlarının bu denli yüksek olmasının nedeni, son yıllarda hisse senedi değerlerindeki artışın temettü artışlarını geride bırakmış olmasıydı. Gerçekten de borsa spekülasyonu, özellikle Tokyo, Hong Kong ve New York gibi merkezlerde bütünüyle saçma, akıl dışı düzeylere ulaşmıştı. Hisse senetlerinin getirisi banka mevduatlarınınkinin çok aşağısında kalıyordu. Hisse senedi almaya devam edenler, bunu temettüyü hiç düşünmeden, tamamen spekülatif amaçlarla yapıyorlardı. Peki ama hisse senetleri neden bu denli aşırı değerlenmişti? Faiz hadleri neden artmıştı? Mali sistem, spekülatif çılgınlıklara ve bunalımlara neden bu denli açık hâle gelmişti?

Bu sorulara yapısal bir açıklama çerçevesinde cevap verebilmek için dünya kapitalist ekonomisinin 1970'li yılların başlarından beri içinden çıkamadığı uzun çöküntü dalgasının temel özelliklerinden yola çıkmak gerekiyor. Bu özellikler elinizdeki derlemenin başka yazılarında uzun uzadıya irdelenmiş olduğundan ben, burada bunları kısaca hatırlatıp çöküşle sonuçlanan borsa spekülasyonuyla aralarındaki bağlantıları kurmaya çalışacağım. Yapısal bir açıklamanın bileşenleri olabilecek nedensellikler, ister istemez uzun dönemlidir. Bu durumda borsa çöküşleri gibi tanım gereği, binlerce, yüz binlerce "ajan"ın bir "mani"ye, taşkınlığa kapılmasıyla fitillenen olayları incelerken yapısal nedenler-dolaysız nedenler ayrımına başvurmak zorunlu oluyor. ABD ekonomisinin ve bir bütün olarak dünya ekonomisinin yapısal sorunları, yalnızca 1987 Ekim ayında değil, yıllardan beri etkilerini duyuruyordu. Ama borsa neden 19 Ekim günü çöktü, bir hafta önce değil? Bu soru, iktisadın, *a fortiori* iktisadın eleştirisinin değil, bireysel ve toplumsal psikolojinin ilgi alanına girer ve borsa oyunları konusunda bu satırların yazarının yoksun olmakla övünç duyduğu bir teknik bilgi ve tecrübe birikimini ön gerektirir. Nitekim bu soruya Nobel iktisat

---

21 Bu noktada yukarıda değinilen kapitalizasyon formülünün yanı sıra bir başka orandan söz etmekte yarar var: **"fiyat/kazanç oranı"ndan**. Bu oran, borsanın hisse başına düşen kazanca bunun kaç katı değer biçmeye hazır olduğunu gösterir. Bir örnek: Bir şirketin olağanüstü ve dönem dışı gelir ve giderlerin etkilerinden arındırılmış yıllık kazancı, o mali dönemde temettü almaya hak kazanmış hisse senedi sayısına bölünür. Bu, bize hisse başına düşen kazancı verir. Hisse senedinin cari fiyatını belli bir yıl için kestirilen kazanca böldüğümüzde de fiyat/kazanç oranını (FKO) elde ederiz. FKO'ların karşılaştırılması (bu karşılaştırma yalnızca aynı sanayi dalında yer alan şirketler açısından anlamlıdır) en ucuz hisse senedinin hangisi olduğunu gösterir. Sıradan bir metayı satın alırken kuşkusuz belirleyici bir etken olan bu karşılaştırma, hisse senedi alımında fazla yararlı değildir. Bugün en ucuz olan hisse senedinin yarın en hızlı yükselişi göstereceği hiç de kesin değildir. Metin içinde Londra, New York ve Tokyo için verilen temettü oranları, FKO türünden ifade edildiğinde sırasıyla 33, 38 ve 200'lük değerlere tekabül eder.

ödülü sahibi, Yale Üniversitesi profesörlerinden James Tobin'in verdiği cevap bile aynen şu: "Menkul değerler piyasası neden mi çöktü? Bu sorunun cevabı, neden çöktüğünü düpedüz bilmediğimizdir. Çöküş günü, hiçbir şey bir hafta öncesinden farklı değildi."[22] Önemli olan, elbet son birkaç günde ya da haftada değil, geriye dönüp bakıldığında yeterince uzun bir dönemde (son iki-üç, hatta beş-altı yılda) hangi etkenlerin menkul değerler borsasını her an paniğe kapılmaya hazır bir spekülatif hummaya soktuğunu bulmak, hangi karşılıklı bağımlılıkların borsa çöküşünün ardından bütün bir dünya ekonomisini iktisadi durgunluk tehlikesiyle karşı karşıya bıraktığını göstermeye çalışmaktır. Bardağı taşıran damlanın ne olduğu çok daha az önem taşır: Son dış ticaret istatistiklerinin yayınlanması, bir hükümet üyesinin patavatsız bir beyanı da olabilir, borsanın nasıl olsa bir gün yeniden çökeceğini bildikleri için kolay yoldan şöhret sağlamak uğruna boyuna felaket haberciliği yapan borsa "guruları"ndan birinin birdenbire inandırıcı görünüvermesi ya da iktisat hocası unvanını taşıyan bir yazarın çok satan kitabının gördüğü rağbet de olabilir bu son damla.[23]

Her şeyin başında, kapitalist ülkelerin en önemlilerinde 1970'lerin başından bu yana sermaye birikiminin yavaşlaması geliyor. Kapitalizmin hızlı büyüme temposunu sürdürmesi için sermayecilerin, işçilerinden sızdırdıkları artık değerin büyükçe bir bölümünü ek sermaye yatırımlarına harcamaları gerekir. Oysa ek sermaye birikimi, sermayecilerin, yeni yatırımlarından elde edecekleri kâr haddini kemirme eğilimi gösterir. Kâr haddi azaldıkça ödünç para kullanan sermayeciler, borçlarını geri ödemede zorlanmaya başlarlar; kimileri, paralarını yeni yatırımlarla tehlikeye atmaktansa banka ya da borsaya yatırıp faiz geliriyle yetinmeyi yeğlerler. Yatırım oranı düştükçe üretim araçları üreten sanayilerin gerçekleşme sorunları ağırlaşır. Bunlar, üretimlerini kısmak, güçleri yetiyorsa işçilerine yol vermek zorunda kalırlar. Zincirleme etkilerin ekonominin tümüne yayılmasıyla gerileyen efektif talep düzeyi, kârlılıktaki düşüşü pekiştirir. Şirketler iflasa, ekonomi bunalıma sürüklenir. Elbette bu süreç doğrusal bir seyir izlemez. Kısılma dönemlerinin arkasından hep canlanma dönemleri gelir. Hatta 1974-75 kısılmasından bu yana iktisadi genişleme yılları iktisadi faaliyetin kısıldığı yıllardan çok daha fazladır. Ama bu inişli çıkışlı dönemin bütününe damgasını vuran ayırt edici özellik, üretken yatırımlarda hatırı sayılır bir canlanmanın görülmeyişi, bunun bir sonucu olarak da işsizlik oranının yükselmeye devam edişi, emek

22 "A Falling Dollar Can Only Help", *The New York Times* (8 Kasım 1987).

23 Batı'da, iktisadi felaket senaryoları üzerine kurulu romanlar hep çok satar. Eskiden Paul Erdman'ın *79 Krizi* (çev. Armağan İlkin, Hürriyet Yayınları, İstanbul, 1977) vardı. Şimdi Southern Methodist Üniversitesi'nde iktisat profesörlüğü yapan, ama meslektaşlarınca alaya alınan Ravi Batra'nın *The Great Depression of 1990* "1990 Büyük Çöküntüsü" satış rekorları kırıyor.

üretkenliği artış hızının ise kâr haddinin azalma eğiliminin etkisini gidermeye yetmemesidir.

İşte bu noktada "gerçek sermaye" hareketindeki eğilimler ile finans piyasaları, bir başka deyişle "hayalî sermaye" alanında yer alan gelişmeler arasındaki bağı kurabiliyoruz. **Bir yandan**, kârlılıkları gerileyen sermayeler, rekabet güçlerini koruyabilmek için gitgide daha çok borçlandılar. Bu yoldan birikim temposu ile üretkenlik artış temposu arasındaki açığı kapatmaya, böylece kâr haddinin azalması eğiliminin etkilerini hafifletmeye çalıştılar.[24] Reel gelirleri azalan tüketiciler mevcut yaşam düzeylerini koruyabilmek için borçlandılar. Öte yandan, sermayeciler, kârlılığın düştüğü, piyasaların daraldığı koşullarda, ellerinde biriken para-sermayeyi giderek artan ölçüde, temettü geliri elde etmek için menkul değer satın almada, yeni şirketler kurmaktansa mevcut şirketleri ele geçirmede (*take-over*), mali varlıklar biriktirmede kullanmaya yöneldiler. Finans ve menkul değerler piyasalarındaki kızışmanın ardında bu iki gelişme yatıyor.

Bu spekülatif hummanın erişebileceği boyutlara ibret verici bir örnek olduğu için Tokyo borsasında olup bitenler üzerinde biraz duralım. Japonya, yen'in değerindeki artış nedeniyle bir süredir ihracat tıkanıklığıyla ve iktisadi kısılmayla karşı karşıya bulunuyor. Bu durum, Japonya'da aşırı bir para-sermaye birikmesine ve bankacıların ne pahasına olursa olsun yeni mahreçler peşinde koşmasına yol açtı. Dünya pazarındaki durgunluk, bu fonları menkul değerler borsasında spekülasyona yöneltti. Tokyo borsasında alınıp satılan hisse senetlerinin toplam değeri, cari yen/dolar kuru üzerinden hesaplandığında daha şimdiden Wall Street'i geride bırakarak 2 trilyon 750 milyar dolara ulaştı. Bu muazzam spekülasyon dalgası, esas olarak krediyle finanse ediliyor. Tokyo borsasındaki spekülatörler, krediyle hisse senedi satın alıyorlar, sonra borçla alınmış bu hisseleri teminat gösterip yeni hisse senetleri alıyorlar. Bir borç denizi üzerinde biriken bu hisse senetlerinin fiyatları, 28 Nisan 1987 günlü *Financial Times*'ın haber verdiği üzere senetlerin gelirinin 70 katı gibi akıllara durgunluk veren düzeylere tırmanabiliyor zaman zaman. Japon mali sermayesinin ülke dışında yaptığı uzun dönemli tahvil alımları da, büyük ölçüde banka kredileriyle finanse ediliyor. Bütün bu spekülasyonu yapanlar kesinlikle borsa bankerlerinden ibaret değil: Bu ürkütücü hayalî sermaye birikiminden önemli ölçüde sanayi şirketleri sorumlu.[25]

---

24 Yeni yatırımlardan bir bölümünün kârla değil, krediyle finanse edilmesi, kâr haddinin düşmesine karşın yatırım düzeyinin bir süre için de olsa korunmasına yardımcı olur. Mandel, "Verschuldungskrise", s. 77.

25 "The Crash of '88?", *Newsweek* (23 Kasım 1987), s. 30-35; Ernest Mandel, "The Snowballing Financial Crisis", *International Viewpoint*, Nu. 123 (29 Haziran 1987), s. 15

Borsa bunalımı ile kapitalist dünya ekonomisinin yapısal zaafları arasındaki etkileşimin ikinci kritik boyutu, ABD imalat sanayisinin, hatta tarımının dünya pazarındaki rekabet gücünün zayıflamasıdır. ABD, 1983-85 yıllarında verdiği dev bütçe ve dış ticaret açıklarıyla Batı Avrupa'da ve yarı sanayileşmiş (yeni sanayileşen) ülkelerin çoğunda yaşanan iktisadi genişlemenin lokomotifi oldu. O dönemden beri süregelen bu "ikiz açıklar", ABD'nin yabancı sermayeye aşırı ölçüde borçlanmasıyla kapatıldı. Bugün Amerika, dünyanın en büyük "net borçlu ülke"si durumunda. ABD'nin bu borçluluğu sürdürmesi, Japon ve Avrupa mali sermayesinin dolar cinsinden çıkarılmış borç senetleri, hazine bonolorı ya da Amerika'daki banka mevduatlarını tutmaya razı olmasına bağlı. Bunun için ise bu borçların getirisinin Alman markı, İsviçre frangı, yen vb. cinsinden çıkarılmış mali varlıkların getirisinden, dolayısıyla ABD'deki faiz haddinin Avrupa ve Japonya'dakinden yüksek olması gerekiyor. Ne var ki yüksek faiz hadleri, demin gördüğümüz gibi mali piyasalara yapılan asalak yatırımları, spekülasyonu, sermayenin gömülenmesini kışkırttı. Üretken yatırımların bundan olumsuz yönde etkilenmesiyle ABD'de emek verimliliğinin artışı engellenmiş, ülkenin sınai ve tarımsal ürünlerinin dünya pazarındaki rekabet gücü zayıflamış oldu. Dış ticaret bilançosu açığının genişlemesi dış kredi ihtiyacını daha da artırdı. İşte Amerikan ekonomisinin içine düştüğü kısır döngü...

Üstelik ABD sanayi burjuvazisi, dış ticaret açığının giderilmesi, en azından daraltılması için doların dış değerinin düşürülmesini talep ediyor. Nitekim 1986 başından bu yana ABD doları, Alman markı ile Japon yeni karşısında yüzde 40 değer kaybına uğradı. Devalüasyonun dış ticaret açığı üzerinde hatırı sayılır bir etkisi görülmedi. Ayrıca hızla artan askerî harcamalardan kaynaklanan muazzam bütçe açığının ("askerî Keynescilik") harekete getirdiği parasal genişleme ve enflasyon körüklenmiş oldu. Gelgelelim dolar kurunun düşmesi, Amerika'nın denizaşırı alacaklıları açısından dev bir sermaye kaybı anlamına geliyor. Bu nedenle Avrupalı ve Japonyalı mali sermayeciler, dolar cinsinden yaptıkları yatırımlardan sağladıkları faiz gelirinin ABD dolarındaki değer düşüşünün etkilerini ödünleyecek bir "sigorta primi" içermesini, dolayısıyla ABD'deki faiz hadlerinin daha da yükselmesini talep ediyorlar. Gene ABD ekonomisinin kısır döngüsüyle karşı karşıyayız.

Bu noktada, Amerika'nın dünya pazarındaki payının gerilemesiyle dünya borsalarında yaşanan panik arasındaki ilişkiyi kurmaya başlayabiliriz. ABD'nin hem müttefiki hem de rakibi olan öteki kapitalist ülkeler, 1983-85 canlanmasının temelinde Amerika Birleşik Devletleri iç pazarına yaptıkları ihracattaki büyük artışın yattığını bildiklerinden, ABD dolarının bir ölçünün ötesinde düşmesine karşı çıktılar. Geçen yılın şubat ayında önde gelen yedi Batılı kapitalist ülkenin maliye bakanları, Paris'te bir araya gelerek

Louvre Anlaşması diye anılan bir dizi ilke üzerinde uzlaşmaya vardılar. Buna göre Japon ve Avrupa merkez bankaları doları destekleyecek, ABD ise bütçe açığını kısmaya çalışacaktı. Reagan'ın silahlanma harcamalarını azaltmaya ya da vergileri arttırmaya yanaşmaması, Kongre'nin ise devlet harcamalarında yeni indirimleri reddetmesi, bütçe açığı konusunda dişe dokunur hiçbir şey yapılamamasına yol açtı. Öteki ülkelerin merkez bankaları ise, altı ay süreyle dolan destekledi. Bu durumun daha fazla sürmesi beklenemezdi. Eylül ayında yayınlanan dış ticaret rakamlarının açığın daha da büyüdüğünü göstermesi, doların daha da düşmesiyle, doların değerindeki düşüş ise, faiz hadlerinin yüzde 7'den yüzde 7,5'e yükselmesiyle sonuçlandı. Faizlerdeki bu yükseliş, hisse senedi fiyatlarındaki düşüşü hızlandırdı; ABD'ye mali sermaye yatırımı yapan yabancı yatırımcılara ise yeterince çekici gelmedi. Borsa çöktü. Yukarıda, "Anonim Şirketler ve Hayalî Sermaye" bölümünde faiz haddi ile borsa fiyat düzeyi arasında kurduğumuz teknik ilişkileri böylece günümüz kapitalizminin yapısal özelliklerine bağlamış oluyoruz.

Borsa çöküşünün hemen ardından ABD'de merkez bankası işlevini yerine getiren Federal Reserve Board, para arzını genişletici, kredi hacmini artırıcı, faiz haddini düşürücü önlemlerle piyasaya müdahale etti. Amerika ve Kanada hükümetleri, bazı büyük bankerlik kuruluşlarını iflastan kurtardı. Borsa çöküşünün cehennemî bir döngüye dönüşmesi şimdilik önlenmiş görünüyor. Ne var ki kısa dönemde bunalımın derinleşmesini durduran bu politikalar, var olan dengesizlikleri, yapısal zaafları yeniden ürettiğinden orta ve uzun dönemde yeni mali bunalımların, üstelik daha şiddetli biçimlerde patlak vermesini, bunların ekonominin öteki kesimlerine yayılmasını önleyemeyecektir.

Etkiler ve olasılıklar

Borsa çöküşünden sonra belli başlı kapitalist ülkelerin yöneticilerince "reel ekonomi"nin sağlıklı olduğu yolunda verilen güvenceler her türlü inandırıcılıktan yoksundu. Gerçi anonim şirketin "gerçek sermaye" ile "hayalî sermaye" arasında bir ayrılmayı cisimlendirdiğini yukarıda biz de Marx'ın *Kapital*'in üçüncü cildindeki tahliline dayanarak ortaya koymuştuk. Ama bu tahlilin özsel bir öğesi, söz konusu ikiliğin mekanik bir kopma değil, diyalektik bir etkileşim olduğudur. Yalnızca Amerika Birleşik Devletleri'nde iki haftalık bir sürede meydana gelen 1 trilyon 200 milyar dolarlık bir hayalî sermaye kaybının reel ekonomiyi eikilememesinin düşünülemeyeceğini Marx'ın teorisi bir yana, akademik burjuva iktisadının ilkelerine başvurarak da ortaya koymak mümkündür. Ortodoks talep teorisine göre, bireylerin ellerinde tuttukları tahvil ve benzeri mali varlıkların değerindeki artış, bir "servet etkisi" yaratarak tüketim harcamalarının artmasına yol açar. Borsa çöküşü sonrasında

ters yönde bir "yoksulluk etkisi"nin varlığını duyurması, böylece tüketim harcamalarının kısılması kaçınılmaz görünüyor. Dahası böyle bir kısılma, istihdamda ve üretim malı siparişlerinde bir azalmaya neden olmaktan geri kalmayacaktır. Ayrıca hemen bütün işletmeler, ilerideki yatırımlarını ve çeşitli olasılıkları göz önünde bulundurarak ihtiyat fonları ayırır. Bu fonlar, kendilerine ihtiyaç duyulmadığı sürece çoğu kez menkul değerlere yatırılır. Borsa çöküşü bu paraları değersizleştirmiş olduğundan işletmelerin elindeki ihtiyat fonları, 19 Ekim öncesine oranla önemli ölçüde erimiş bulunuyor. Bu durumda, yatırımların büyük çapta erteleneceğine kesin gözüyle bakılabilir. Servetlerini borsada sağlama bağladıklarını sanmış olan küçük yatırımcılar üzerinde borsa çöküşünün etkileri daha da yıkıcı olacaktır. Bu servetlerin kısmen yok olması, tüketim ve yatırım malları talebi, dolayısıyla üretim ve istihdam düzeyi üstündeki olumsuz etkileri pekiştirecektir. Mali varlıkları zarar görmeyen şirketler bile, borsadan fon toplamakta güçlüklerle karşılaşacağından yatırım olanakları daralacaktır. Yoğun devlet müdahalesine karşın iflas edecek sanayi ve bankerlik kuruluşları mali sistemin kırılganlığını artıracak, bir başka çöküş olasılığı ciddi olarak gündeme gelecektir. Finans piyasalarındaki aşırı şişkinliğin başlıca etkenlerinden biri de, başka şirketleri ele geçirmek için büyük çapta borçlanan "şirket avcıları" idi. Bunlar, ele geçirdikleri şirketlerin hisselerinin bir bölümünü daha sonra borsada satarak borçlarını ödemeyi tasarlamaktaydılar. Hisse fiyatlarının düşmesi bunların büyük bir bölümünü zor durumda bıraktı. Bunlar arasında ilk kurban, Avustralya'daki bir şirket "imparatorluğunun" başında bulunan Holmes à Court oldu.

Borsa çöküşü sonrasına, her şeyin yolunda gittiği varsayımıyla değil de ağır bir bunalımın nasıl önlenebileceği perspektifiyle yaklaşanların dağarcığı ise çelişik ve tutarsız önerilerden ibaret. Bunların bunalımdan çıkış senaryoları şöyle özetlenebilir: Başlıca kapitalist ülkeler arasında uluslararası eş güdüm güçlendirilsin; Amerika bütçe ve dış ticaret açıklarını kapatsın; buna karşılık Batı Almanya ve Japonya dış ticaret fazlalarını ortadan kaldırsınlar; gene bu iki ülke faiz hadlerini indirerek konjonktürel bir canlanmayı uyarsınlar.

Bunlar, kapitalist dünya ekonomisinin, özellikle de ABD ekonomisinin yapısal zaaflarından hiçbirini ortadan kaldıramayacak olmaları bir yana, uygulanabilirlikleri ve etkililikleri son derece kuşkulu gözüken önlemlerdir. Her şeyden önce, dünya pazarının genişlemesinin bugün olduğu gibi durduğu dönemler, tek tek sermayeciler ve ulusal sermayeler arasındaki "düşman kardeşler" ilişkisinde düşmanlık öğesinin ağır bastığı dönemlerdir. Dolayısıyla yakın gelecekte emperyalist ülkeler arasında etkili bir işbirliği ortamının egemen olması beklenmemelidir.

ABD bütçe ve dış ticaret açıkları, 1983-85'te dünya ekonomisinde çevrimsel bir yükseliş yaşanmasını sağlayan belirleyici etken olmuştu. Şu hâlde bu

"ikiz açıklar"ın ortadan kaldırılmasının dolaysız etkisi, Amerikan ekonomisinin, onunla birlikte dünya ekonomisinin yeniden kısılmaya sürüklenmesi olacaktır. Sorun, Batı Almanya ve Japonya'da izlenecek genişletici politikaların, örneğin bu iki ülkede faiz hadlerinin düşürülmesinin uluslararası ekonominin kısılmaya girmesini önlemeye yetip yetmeyeceğidir. Bu konudaki iyimser beklentiler gerçekçi görünmüyor. Bir kere, böylesine karmaşık bir eş güdümleme çabasını yürürlüğe sokacak ne bir uluslararası otorite (bir dünya devleti, hatta bir dünya merkez bankası) ne de bir uluslararası iktisat politikası aracı (bir dünya parası) vardır. İkinci olarak, Batı Almanya ve Japonya iç pazarlarının mutlak ve göreli genişliği (her iki ülkenin nüfusu, Japonya'nın ortalama gelir düzeyi) bu iki ülkenin ABD iç pazarının yerini tutmasına elvermez. Üçüncü olarak, gerek Batı Almanya gerekse Japonya, çoktandır bir aşırı kapasite ve aşırı birikim sorunuyla karşı karşıyadır. Her iki ülkede üretken sermaye birikiminin gerilemesinin başlıca nedeni budur, yoksa zaten Amerika Birleşik Devletleri'ndekinden daha düşük olan faiz hadleri değil. Dördüncü olarak, Batı Almanya ve Japonya'dan talep edilen iktisadi genişlemenin uluslararası iktisadi konjonktürü daha da bozmaması için bu genişlemenin ihracata değil, kendi iç pazarlarına yönelik olması gerekecektir. Oysa her iki ülkede burjuvazinin ağır basan kesimleri kesinlikle ihracata dönüktür ve bunlar, dünya pazarındaki paylarının geriletilmesine karşı şiddetle direnecektir. ABD'nin doları daha da düşürmesine karşı bunların da kullanabileceği silahlar vardır: rekabetçi devalüasyonlar gibi. Sonuç olarak, emek ile sermaye arasında dünya çapındaki güç ilişkisinde emek aleyhine nitel bir değişiklik gerçekleştirilmedikçe, yani artık değer haddinde hatırı sayılır bir artış sağlanmadıkça bunalımdan çıkış ya da bunalımı önlemek için öne sürülen reçetelerin hiçbiri etkili olacağa benzemiyor.

Yukarıda hayalî sermaye ile gerçek sermaye arasındaki kopuşun ve bu kopuşu cisimlendiren anonim şirket biçiminin, kapitalist üretim tarzında üretimin ve üretici güçlerin toplumsal karakteri ile ürünleri mülk edinmenin özel niteliği arasındaki çelişkiyi son kertesine tırmandırdığı, dolayısıyla kapitalist üretim ilişkilerinin aşılmasının habercisi, yeni bir üretim tarzına geçiş biçimi oldukları belirtilmişti. Ne var ki aynı toplumsal biçimler, kapitalizm çerçevesi aşılmamış olduğundan sözü edilen çelişkinin çarpık bir çözümünü temsil etmekteydi. Nitekim anonim şirketin, geleceğin toplumunun nesnel ön koşullarını cisimlendirmesine karşılık onun vücut verdiği hayalî sermaye, kapitalizmin mantığının, kapitalizm öncesindeki başlangıç noktasına dönüşünün ifadesidir. Salt paranın, salt para-sermayenin, zenginleşmenin kendi içinde bir erek hâline gelişinin mantığıdır bu: her şey para için, her şey zenginleşme için... Bunun dışındaki her şey –sanayileşme, teknik ilerleme, istihdam, yaşam düzeyinin yükseltilmesi– sermayenin ve sermayecinin

ilgi alanının dışında kalmaktadır artık.[26] Sermayeciler, kapitalizm öncesi sermaye mantığına dönüşün getirdiği dar görüşlülükle, artık değer üretimini baltalamaktan, yani kendi bindikleri dalı kesmekten de geri kalmıyorlar.

Kapitalist üretimin çelişkileri, kapitalizmi hayalî sermayenin pamuk ipliğiyle bağladı. Gerçek sermayeyi hayalî sermayenin kaygan ve kırılgan zemini üzerinde sallanmaktan kurtarmanın, onu gerçek anlamda toplumsallaştırmanın yolu, çelişkinin çarpık değil, akılcı, insani ve demokratik çözümünü hayata geçirecek toplumsal güçlerin, toplumu ve onun iktisadi temelini yeniden örgütleyecek olanaklara kavuşmasında yatıyor.

26 Ernest Mandel ile görüşme, *WoZ* (31 Temmuz 1987), s. 11.

Üretken Sermaye Hareketleri ve Çağdaş Eşitsiz Mübadele Kuramcıları: Emmanuel, Amin, Mandel

Nail Satlıgan

1982 yılının sonlarında bitirip 1983 yılının başlarında İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesine sunduğum doktora tezimin konusu "Emek-Değer Teorileri ve Dış Ticaret" idi. O dönemin Marksist teorik ortamını hatırlayacak yaşta olanlara yadırgatıcı gelmeyecek bu başlık, günümüz okuruna ne anlatır, bilemiyorum. O günlerde, Fransa'da çalışıp yazan Yunan asıllı bir iktisatçının, Arghiri Emmanuel'in, "eşitsiz mübadele" tezi Marksizm içi tartışmaların en revaçta konularından biriydi. Bunun başlıca iki nedeni vardı. Birinci olarak, Marksizm ve Marksist iktisat eleştirisi – belki ilk kez – akademik kurumlar dâhil, dünya düşünce hayatının merkezine oturmuştu. Emmanuel de, eşitsiz mübadele teorisinin Marx'ın araştırma programının önemli bir sorununun, emek-değer teorisinin dünya pazarına uygulanması, bir başka deyişle uluslararasılaştırılması sorununun, çözümü olduğunu ileri sürüyordu. İkinci olarak, neoklasik iktisadın klasik ekonomi politikten neredeyse aynen devralmış olduğu bir ilkeye, Ricardo'nun karşılaştırmalı üstünlükler teoremine, dayanan resmî dış ticaret teorisi karşısında Marksist, Marxisant ve öteki radikal iktisatçılar suskun kalmaktaydılar. Hâl buyken, dış ticaretin uluslararası eşitsizlikleri giderici değil, tam tersine artırıcı yönde etkili olduğunu öne süren bir teorik yaklaşımın kendi içinde bir cazibesinin olması doğaldı.

Gelgelelim Emmanuel'in Marksist iktisat teorisiyle ilişkisi en hafif deyimle son derece gevşek, pamuk ipliğiyle bağlı ve neredeyse tamamen terminoloji düzeyinde kalan bir ilişkiydi. Onu eleştiren Marksist iktisatçılar ise, Emmanuel'i düzeltelim derken teoride yeni yeni boşluklar, çözümsüzlükler ve tutarsızlıklar yaratmaktaydılar. Aşağıdaki yazı, yukarıda andığım doktora tezinden alınmış bir bölümdür. Başından ve sonundan ayrılmış olarak bu derlemede yer alması, bazı anlaşılma zorluklarına yol açmış olabilir. Bu ihtimali azaltmak için çaba harcadıysam da, bunda ne kadar başarılı olduğumu tam kestiremiyorum. Bu konulara hâlâ ilgi duyanlar ve argümanın tümünü merak edenler varsa, on-

ları tezin aslına göndermem gerekiyor. Yazıda Emmanuel'in ve onu eleştiren Samir amin ile Ernest Mandel'in eşitsiz mübadele modellerinden hareketle bu boşlukları göstermeye, ayrıca "Kapsamlı Bir Eşitsiz Mübadele Modeline Doğru" alt bölümünde, bu boşluk ve tutarsızlıklardan arındırılmış bir model kurmaya çalışıyorum. Yazının sonundaki "'Dönüşüm Sorunu' Üzerine Yöntemsel Bir Not" eki, yazıda kullanılan değer şemalarını Zraffacı iç tutarsızlık eleştirilerine karşı korumak amacıyla kaleme alındı.

Yazının içinden alındığı tezi, Fakülteye teslim edilmek üzere çoğaltırken, basılmamış tezlerde teşekkür ifadelerine yer verilmediğini sanıyordum. İzleyebildiğim kadarıyla, son zamanlarda bu ifadelerin basılmamış tezlerde de yer almakta olduğunu görmekteyim. Bunu da doğal karşılamak gerekir. Çünkü basılmamış tezlerin çok küçük bir bölümü, basılma olanağı bulur. Bu vesileden yararlanarak, gecikmiş bir teşekkür borcumu yerine getirmek isterim. Doktora babam Sencer Divitçioğlu Hocama ve YÖK öncesi adıyla Umumi İktisat ve İktisadi Doktrinler Kürsüsünün, başta Sungur Savran olmak üzere öteki mensuplarına, tezi hazırlamakta olduğum sıradaki yardım ve yol göstericiliklerinden ötürü minnettarım.

Buradaki amacımız, kapitalizmin soy bilimini yapmak olmadığı için, üretken sermaye hareketlerinin ardındaki itici güçler, bunların neden kapitalizmin tarihinin belirli bir evresinde sermaye ihracının hâkim biçimi olarak ortaya çıktığı, dünya çapında kışkırttıkları dinamikler, az gelişmişlikle ilişkileri gibi sorunların teorik ve tarihî açılardan irdelenmesine girmeyeceğiz.[1] Sadece, burada güttüğümüz amaç bakımından bize gerekli ve yeterli görünen bir dizi saptama yapmakla yetineceğiz.

Az gelişmiş ülke sermayelerinin meta-sermaye hareketlerinden uğradığı zarar, gelişmiş ülke sermayecilerinin buralarda "yavru şirketler" açmalarıyla kat kat büyür. Birinci Dünya Savaşı'ndan önce güdük kalmış olan, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ise eşi görülmedik bir yaygınlık kazanan bu tür sermaye ihracı az gelişmiş sermayeler üzerindeki rekabet baskısını artırır. Meta-sermaye akımlarının dünya pazarına damgasını vurduğu dönemde düşük ücretler, daha uzun iş günü, düşük organik sermaye bileşimi, bütün bunların sonunda görece yüksek bir kâr haddi, iklim vb. gibi kimi coğrafi ve yerel özellikler sayesinde gelişmiş ülke sermayelerinin üretkenlik üstünlüklerine karşın ayakta kalabilmiş bu sermayeciler, bütün bu elverişli koşulların bir anda ortadan kalktığını görürler. Az gelişmiş ülkelerden yükselen korumacılık taleplerinin maddi temeli budur. Ne var ki dolaysız yabancı sermaye ya-

1 Bu konuda, geçen yüzyıl başından bu yana birikmiş çok geniş bir edebiyat vardır. Yararlı bir tarama için, bk. Anthony Brewer, *Marxist Theories of Imperialism: A Critical Survey*, 2. bs., Routledge, 1990, passim.

tırımlarının ardındaki tek güdü, yatırım yapılan ülkenin ulusal dolaşım alanına –ulaşım masrafları, gümrükler, ithal yasakları vb. gibi sınırlamalardan kurtulmuş olarak– sızmak değildir. Yabancı yatırımcılar, az gelişmiş ülkeyi üs edinerek metropol sermayecileriyle hem bunların kendi ülkelerinde hem de üçüncü ülkelerde, yani genel olarak dünya pazarında rekabete girerler. Emek üretkenliği düzeyleri en çok gelişmiş ülkelerin de "üçüncü dünya"ya karşı korumacı önlemlere başvurmaktan geri durmamasının nedeni budur. Üretken sermaye yatırımlarının, sınırları ve **niteliği** konusundaki görüşlerin çeşitliliği bir yana, az gelişmiş ülkelerin üretici güçlerinde nicel bir gelişmeye yol açtığı kesindir.[2] İmdi, az gelişmiş ülkelerde hangi kesimler metropol sermayecileri için öncelikli yatırım alanlarıdır? Meta-sermaye hareketlerinin uluslararasılaştığı evrede, az gelişmiş ülkelerde ayakta kalan sermayeler, özgül ya da "yabancıl" mallar üreten, dolayısıyla gelişmiş ülkelerin rekabetine maruz olmayan, gelişmiş ülkelerle rekabet etse de, bol ve ucuz ham madde kaynaklarına yakınlık vb. gibi yerel özelliklerden yararlanarak emek üretkenliğindeki geriliklerini telafi eden, nihayet dünya pazarında oluşan uluslararası efektif talebi karşılamakta bir "yedek sermaye ordusu" olarak iş gören kesimlerde toplanır. Az gelişmiş ülkelerin, bu iş kollarından oluşan "ihracat kesimi", yabancı sermaye yatırımlarının yöneleceği öncelikli alan olacaktır. Bununla birlikte üretken sermaye girişinin etkisinin bu "ihraç sanayileri" ile sınırlı kalacağı da düşünülmemelidir. Ülkenin üretken sermaye girişine açılmış olması "içe dönük" sermayeler bakımından bir Demoklesin kılıcıdır. Gelişmiş ülke sermayeleri, genişleme stratejileri gerektirdiğinde, iç piyasaya ya da dünya pazarına yönelik üretim yapma amacıyla bu dalları da "devralabilirler": Teknolojik üstünlükleri, bu sanayileri "dışa dönük" hâle getirmeye yetecektir.

Sermayenin bütün biçimlerinin uluslararası akışkanlık kazanması, bir eğilim olarak, kâr hadlerinin dünya çapında tekdüzeleşmesi sonucunu doğurur. Ayrıca üretken sermaye hareketinin teknoloji aktarımı biçiminde cisimlenmesi, üretimin nesnel koşullarının da uluslararası düzeyde bir örnekleşmeye yüz tutması anlamına gelir.

Kapitalizmin tarihinin bu yeni evresine uygun düşen koşullar altında uluslararası değer ve fiyat teorisini güncelleştirmede öncülük Yunanlı-Fransız iktisatçı Arghiri Emmanuel'e aittir.[3] Biz de, bu alanı incelemeye onun "eşitsiz mübadele" teorisiyle başlayalım.

---

2 Buradaki diyalektiğe dikkat etmek gerek: Yabancı sermayeyi çekmekte başlıca etken olan düşük ücretler, uzun dönemde teknolojik gelişmenin önünde duran bir engel hâline gelir.

3 Arghiri Emmanuel, *Unequal Exchange: A Study of the Imperialism of Trade*, çev. Brian Pearce, London, NLB, 1972; *idem, Unequal Exchange Revisited*, IDS Discussion Paper No. 77, 1975.

I. Emmanuel

Arghiri Emmanuel, kitabına, egemen dış ticaret teorisinin sorguya çekilmesiyle başlar. Ona göre, sanayileşmiş kapitalist ülkeler ile az gelişmiş kapitalist ülkeler arasındaki uçurumun genişlemesi, karşılaştırmalı maliyetler teorisine taban tabana zıt bir gelişmedir. Bu teori uyarınca, karşılaştırmalı maliyet üstünlükleri temeli üzerine kurulmuş bir uluslararası iş bölümünün, dünya çapında serbest ticarete katılan bütün uluslarda gelir artışına yol açması beklenirdi. Gerçeklik ile karşılaştırmalı maliyetler teoremi arasındaki büyük çelişki yazara şu teorik görevi telkin etmektedir: "Şimdi gerekli olan, zengin ve yoksul uluslar arasındaki gelişme düzeyleri farkının, hatta bu açığın yüzlerce yıllık mübadele ile serbest ticarete karşın genişlemesinin açıklanmasıdır."[4]

Emmanuel, az gelişmiş ülkelerin sanayileşmiş ülkeler karşısındaki ticaret hadlerinin sürekli olarak kötüleşmesinin sınai mallar ile ham maddelerin talep elastikiyetlerinin gelişme seyirlerinin farklılığından ileri geldiğini öne süren Singer-Prebisch tezini kabul etmez.

> Dokuma bir zamanlar sanayileşmiş ülkelerin servetinin temel direklerinden biri, Britanya'nın ise savaş atıydı; yoksul ülkelerin özelliği hâline geldiğinden bu yana dokumanın fiyatı, kendisini üreten işçilere açlıktan ölecek ölçüde bir ücret, üretimine yatırılmış sermayeye ise, en çağcıl tekniğin uygulandığı durumlarda bile, ortalama bir kâr sağlamaya zor yetiyor. Şaşırtıcı bir rastlantıyla, kuruluş yerinin değişmesiyle aynı anda talep elastikiyetlerinin tersine döndüğünü mü düşüneceğiz?
>
> Gerçekten, deyim yerindeyse lanetlenmiş olan belli ürünler mi vardır; yoksa faktörlerin hareketsizliği dogmasının bizi, görmekten alıkoyduğu belirli sebeplerden ötürü, neye girişirlerse girişsinler, ne üretirlerse üretsinler, ulusal emeklerinin daha büyük bir miktarını her zaman daha küçük miktarda yabancı emek karşılığında mübadele eden belli bir ülkeler kategorisi mi söz konusudur? Bu incelemede cevaplandırmam gereken en temel soru budur.[5]

Emmanuel'e göre, karşılaştırmalı maliyetler teorisinin yeterli bir açıklayıcılıktan yoksun oluşunun temel nedeni en önemli öncüllerinden birinin gerçek dışılığıdır: üretim faktörlerinin uluslararası hareketsizliği. Yazara göre, günümüzde gerçekçi olan varsayım, yalnızca emek faktörünün uluslararası düzeyde durağan olması, dolayısıyla uluslararası bir ortalama kâr haddinin oluşmasına karşılık, uluslararası düzeyde eşit bir ücret düzeyinin oluşmamasıdır.[6] Emmanuel, kendi öncüllerini şöyle sıralar:

---

4 Emmanuel, *Unequal Exchange*, s. xx.

5 Aynı yerde, s. xxx-xxxi.

6 Emmanuel'e karşı Marksist kamptan yükselen tepkinin başlıca nedenlerinden biri, Marksist terimlerle sunduğu teoreminde, farklı ve zıt teorik sistemlere ait kategorileri yan yana kullanmakta gösterdiği rahatlıktır. Öbür "üretim faktörleri" ile –hatta dolaylı vergilerle– eş düzeyde ele aldığı emek "faktör"ü bunun en belirgin örneklerinden biridir. Biz, burada Emmanuel'in değer-teorik

> Sermaye faktörünün akışkanlığı…Ricardo'nun fizyolojik emek gücü maliyetine ilişkin varsayımının reddiyle birlikte emek faktörünün hareketsizliği. Kâr hadlerinin uluslararası eşitlenmesinin esas olarak gerçekleşmesini sağlamaya yetecek ölçüde sermaye akışkanlığı, öylelikle üretim fiyatlarına ilişkin önermenin geçerli kalması, ücretlerde toplumsal-tarihî ögeden kaynaklanan yerel farkların giderilmemesini sağlamaya yetecek ölçüde emek hareketsizliği, öylelikle üretim fiyatlarına ilişkin önermede bir tadilin gerekli olması.
>
> Kısacası Ohlin'in, emek-değer teorisini destekleyenleri, ihmal ettikleri için payladığı bir görevi üstlenmeye çaba gösterdim: uluslararası değeri genel değer teorisiyle bütünleştirme görevini.[7]

Emmanuel'in teorik amacı, karşılaştırmalı maliyetler teoreminin yerine dünya pazarında üretim fiyatlarının oluşumu yasasını geçirmektir. Merkez ve çevre toplumları arasındaki eşitsiz ücret düzeyleri temeli üzerinde oluşan bir uluslararası ortalama kâr haddi, bu iki bölgesel blok arasında süregelen eşitsiz mübadele ilişkilerinin taşıyıcısıdır.

A. Eşitsiz mübadele modelleri

Emmanuel, değer teorisinin kapitalizm çağı için tadil edilmesi gerektiğine ilişkin teorik,[8] uluslararası düzeyde ortalama bir kâr haddinin fiilen geçerli sayılması gerektiğine ilişkin ampirik kanıtlarını[9] ileri sürdükten sonra kendi eşitsiz mübadele modellerini sergilemeye girişir.

Model I (uluslararası düzeyde eşit artık değer hadleri; uluslararası düzeyde eşitsiz organik sermaye bileşimleri)[10] Emmanuel, asıl eşitsiz mübadele modellerine geçmeden önce, gelişmiş kapitalist ülkeler ile az gelişmiş ülkeler arasındaki artık değer hadleri farklılığından soyutlayan şu şemayı kurar:

---

temeliyle ilgilenmeyecek, sergileme ve eleştirimizi bunun "üstyapı"sı, yani uluslararası üretim fiyatları teorisiyle sınırlandıracağız. Marx'ın ve Emmanuel'in değer teorilerinin karşılaştırılması için bk. Echeverria, s. 81-127; Geoffrey Pilling, "'Eşitsiz Mübadele' ve Emperyalizm," *Azgelişmişlik ve Emperyalizm*, hzl. Atilla Aksoy, İstanbul, Gözlem Yayınları, 1975, s. 169-99.

7 Emmanuel, *Unequal Exchange*, s. xxxiv.

8 Emmanuel'in değer teorisi konusundaki tadil önerileri, *Unequal Exchange* içinde Bettelheim tarafından eleştirilmiştir: "Appendix I: Theoretical Comments by Charles Bettelheim," aynı yerde, s. 271-322; "Appendix III: Preface to the French Edition by Charles Bettelheim," aynı yerde, s. 343-56.

9 Burada görgül kanıtlarla da uğraşmıyoruz. Bizce, uluslararası üretken sermaye hareketlerinin, eşi görülmemiş bir yaygınlığa ulaşmış olması, uluslararası değer teorisine dünya çapında genel kâr haddi varsayımının ithalini meşru kılar. Emmanuel'in muhakemesi ise ters yöndedir: O, kâr hadlerinin dünya çapında eşitlenmiş olduğuna ilişkin görgül gözlemlerden, uluslararası sermaye akışkanlığının yeterli düzeye varmış olduğunu çıkarsar.

10 Emmanuel, *Unequal Exchange*, s. 52 vd.

Ülke	K Toplam öndelenen sermaye	c Tüketilen değişmez sermaye	v Değişir sermaye	m Artık değer	V Metanın değeri c+ v + m	R Maliyet fiyatı	T Kâr haddi Σm/ΣK	P Kâr T.K	L Üretim fiyatı R + P
A	240	50	60	60	170	110	% 33 1/3	80	190
B	120	50	60	60	170	110		40	150
	360	100	120	120	340	220		120	340

Başlangıç durumunda, gelişmiş ülkeler bloku (A) % 25'lik bir kâr haddi elde etmekte, az gelişmiş ülkeler bloku (B) % 50'lik bir kâr haddi gerçekleştirmektedir. Her bir meta tomarının değeri 170'tir. Uluslararası bir ortalama kâr haddi temeli üzerinde uluslararası üretim fiyatlarının oluşumu sonunda A ile B arasındaki mübadele oranları değişikliğe uğramaktadır. % 33⅓'lük uluslararası ortalama kâr haddi, A'da üretilen metaların değerini 190'lık bir derneşik üretim fiyatına, B'de üretilen metaların değerini ise 150'lik bir derneşik üretim fiyatına dönüştürmektedir. Böylece uluslararası ortalama kâr haddinin oluşması, B'den A'ya doğru artık değer aktarılmasıyla sonuçlanmaktadır. Bu aktarım şu eşitsiz mübadele oranında ifadesini bulmaktadır: 170A/170B > 150A/190B.

Model II (uluslararası düzeyde eşitsiz artık değer hadleri; uluslararası düzeyde eşitsiz organik sermaye bileşimleri). "A'da ücretlerin yüksekliğinin B'dekinin on katı olduğunu, fakat, A'da B'dekinin iki katı bir emek yoğunluğunu hesaba katarak, A'daki emek gücü maliyetinin B'de olduğunun beş katı olduğunu varsayarsak –ki çok ılımlı bir parametredir bu– diyagram (aşağıdaki gibi) değişir."[11]

Ülke	K	c	v	m	V	R	T	P	L
A	240	50	100	20	170	150	33⅓	80	230
B	120	50	20	100	170	70		40	110
	360	100	120	120	340	220		120	340

Model II'de, model I'den farklı olarak, sermayenin organik bileşimlerinin yanı sıra artık değer hadlerinin eşitsizliği varsayıldığı için eşitsiz mübadele oranları B'nin aleyhine keskinleşir. Yeni durumda, değerlerin uluslararası üretim fiyatlarına dönüşmesi, 170A/170B > 110A/230B eşitsizliğine yol açar. Bu, 170A/170B > 150A/190B bağıntısına kıyasla artık değer aktarımlarının önemli ölçüde artmış olması demektir.

11 Aynı yerde, s. 60-61.

Emmanuel, en sonunda, A ile B'de öndelenen sermaye büyüklüklerini birbirine eşitleyerek modelini bir kez daha tadil eder:

Ülke	K	c	v	m	V	R	T	P	L
A	240	50	100	20	170	150	% 25	60	210
B	240	50	20	100	170	70		60	130
	480	100	120	120	340	220		120	340

> Burada, 170 emek-saat cisimlendiren ürünlerin her biri, üreten iki ülkede ücretler dışında hiçbir şeyin farklı olmamasına karşın 210B = 130A oranı üzerinden mübadele edilir. Böylece, başka her şey eşitken, ücret eşitsizliğinin tek başına mübadele eşitsizliğinin nedeni olduğu açıklığa kavuşur.[12]

Bu üçüncü modelden Emmanuel, yalnızca, farklılaşan ücret düzeylerinin A ile B arasındaki eşitsiz mübadele üzerindeki salt etkisini ortaya koymak için yararlanır. Emmanuel'in asıl eşitsiz mübadele tanımına 150/190 > 110/230 eşitsizliği tekabül etmektedir; çünkü Emmanuel'e göre 150/190 mübadelesinde A ile B'deki her iki üretim faktörü eşitçe ödüllendirilmekte, oysa 110/230 mübadele oranı geçerli olduğunda sermaye faktörü, eşit, emek faktörü ise, eşit olmayan bir biçimde ödüllendirilmektedir:

> Eşitsiz mübadele, meta piyasasında eksik rekabetten ötürü ortaya çıkan her türlü fiyat değişiminin ötesinde, artık değer hadlerinin 'kurumsal' olarak farklı olduğu bölgeler arasında kârların eşitlenmesi yoluyla oluşan denge fiyatları arasındaki orantıdır – 'kurumsal' terimi, bu hadlerin, hangi sebepten olursa olsun, faktör piyasasındaki rekabetçi eşitlenmeye karşı korunduğu ve göreli fiyatlardan bağımsız olduğu anlamına gelir.[13]

Emmanuel, kitabının "Eşitsiz Mübadelenin Sınırları ve İçermeleri" başlığını taşıyan bölümünde[14] eşitsiz mübadele modellerine ilişkin irdelemesini derinleştirir. Burada, ağırlıklı olarak ele aldığı sorun uluslararası değer teorisi içinde "geniş anlamda" eşitsiz mübadele ile "dar anlamda" eşitsiz mübadelenin statüleridir. Burada sergilediğimiz modellerden birincisi –eşit artık değer hadleri; eşitsiz organik sermaye bileşimleri–, yani mübadele oranının 170A/170B'den 150A/190B'ye dönüşmesi geniş anlamda eşitsiz mübadeleyi cisimlendirir. Dar anlamda eşitsiz mübadeleden anlaşılması gereken, Emmanuel'e göre eşitsiz ücret düzeyleri ile eşitsiz organik sermaye bileşimleri üzerine kurulu, mübadele oranının 150/190'dan 110/230'a gerilediği modeldir.

12 Aynı yerde, s. 61.

13 Aynı yerde, s. 61-64.

14 Aynı yerde, s. 160 vd.

Emmanuel'e göre eşitsiz mübadelenin bu iki türünün statüleri eşit olamaz: Geniş anlamda eşitsiz mübadelede söz konusu olan, değer yasasının olağan işleyişidir; yalnız dış ticarette değil, ulusal bir ortalama kâr haddinin oluşmasında da kendini gösteren bir görüngüdür. Ayrıca sadece "çift faktörlü ticaret hadleri"nin geniş anlamda eşitsiz mübadele için bir gösterge oluşturmasına karşılık dar anlamda eşitsiz mübadele olgusunu, bütün ticaret hadleri göstergelerinin kötüleşmesinde dolaysızca izleyebiliriz. Emmanuel, değer yasasının uluslararası düzlemde geçirdiği değişikliği şöyle dile getirir:

> Üretim fiyatlarına uyulması gerçekten değer yasasının gereğidir; ben de, tam bu yüzden, organik bileşimlerdeki farklılığın kendi içinde mübadele eşitsizliğine katkıda bulunan bir öge olduğunu kabul etmiyorum. Ama ücretlerdeki coğrafi farklılaşmanın değer yasasının eşit ölçüde bir gereği olduğundan kuşkuluyum. Bu yasanın işlemesi için en temel koşullardan biri, her bir meta için tek bir piyasa ve (elbette ulaştırma masraflarını bir yana bırakırsak) tek bir fiyat bulunmasıdır.
>
> Emek gücü kapitalist düzende bütün ötekiler gibi bir meta olduğu için, rekabetin tam olması durumunda, fiyatının her yerde aynı olması gerekirdi. Gerçekte fiyatları başka başkaysa, rekabet tam değil, değer yasası da bozulmuş demektir. Bu rekabetin tam olmasını önleyen de, her şeyden önce ve her şeyin üstünde, dünyanın ayrı devletler hâlinde bölünmüş olması **siyasi** olgusudur.[15]

Sonuç olarak Emanuelci eşitsiz mübadele tezinin üç temel öncülünü şöyle toparlayabiliriz:

1. Uluslararası üretim fiyatları temeli üzerinde uluslararası bir ortalama kâr haddinin varlığı;
2. emek gücü metasının uluslararası hareketsizliği; buna uygun olarak da ulusal ücret düzeylerinin eşitsizliği ve
3. ücretin fiyatlar karşısında bağımsız değişken olduğu varsayımı.

B. Emmanuel'in kalkınma teorisi

Emmanuel'in yukarıdaki öncüllerden türettiği bir de kalkınma teorisi vardır. Eşitsiz mübadele tezi çevresinde kopan fırtınanın fiyat-teorik yönlerinden çok az gelişmiş ülkelerin kalkınmasına ilişkin önermelerinden kaynaklandığı söylenebilir. Bunları, yerimizin izin verdiği ölçüde ve en karakteristik noktalar üzerinde odaklaşmaya çalışarak şöyle özetleyebiliriz.

İşçi sınıfının örgütlü mücadelesiyle ücret düzeyini önemli ölçüde yükseltmeyi başardığı ülkelerde sermaye birikiminin temposu hızlanır. Çünkü yüksek ücretler, birinci olarak, sermayenin organik bileşiminin artırılmasına, dolayısıyla üretici güçlerin gelişmesine yol açar; ikinci olarak, sermayenin genişletilmiş yeniden üretimi önündeki gerçekleşme sorununun hafifleme-

15 Aynı yerde, s. 168-69.

sini sağlar; ve üçüncü olarak, uluslararası ticaret ilişkilerinde sürekli olarak gelişmiş ülkeler lehine işleyen bir eşitsiz mübadeleyi kurumlaştırır.[16]

Demek oluyor ki bir ulusun işçi sınıfı, ülkedeki üretici güçler gelişmiş olduğu için yüksek bir ücret düzeyi koparmaz; tersine işçi sınıfı yüksek bir ücret düzeyi koparmış olduğu içindir ki o ulusun üretici güçleri gelişir.

> O zaman kalkınma, yüksek ücretlerin nedeni değil, etkisi olarak gözükür...
>
> Yüksek ücretli ülkeler, gerekiyorsa, Amerika Birleşik Devletleri'nin yaptığı gibi yüksek ücret düzeylerini gümrük tarifeleriyle koruyarak eninde sonunda kendilerini teçhiz edip sanayileşir.[17]

Yüksek ücretler üretici güçlerin açılıp serpilmesine yol açtığı; yüksek ücretler ile yüksek bir organik sermaye bileşimi, her ikisi birden, ülkenin uluslararası ticaret aracılığıyla zenginleşmesini uyardığı, bu zenginleşme bütün üretim faktörlerinin işine yaradığı, o arada reel ücret düzeyini yeniden artırdığı için eşitsiz mübadele kümeli bir sürecin *primus movens*'idir:

> **Zenginlik zenginlik doğurur… Sefalet sefalet doğurur.**[18]

Emmanuel, özetlenen teorik temelden hareketle kapitalist dünya pazarı bağlamında az gelişmiş ülkelerin kalkınma olanakları konusunda oldukça karamsar bir yargıya ulaşır. Sanayileşmiş kapitalist ülkelerdeki, kurumsal olarak yüksek ücret düzeyinden ötürü bunlar ile gelişmekte olan ülkeler arasındaki kalkınma uçurumu kapanmayacak, olsa olsa biçim değiştirecektir. Hindistan'ın günün birinde demir-çelik sanayisinde uzmanlaşması, İngiltere'nin de yeniden dokuma üretimine dönmesi pekâlâ mümkündür. Emmanuel'e göre İngiliz kumaşının Hint çeliğiyle mübadelesinde de eşitsiz mübadele sürecek ve İngiltere'nin lehine işleyecektir.[19]

Sonuç olarak Emmanuel, gelişmekte olan ülkelere, ihracatlarını çeşitlendirerek dışa dönük bir strateji çerçevesinde sanayileşmelerini salık veren bütün kalkınma politikası önerilerini reddeder. Ona göre az gelişmiş ülkelerin önündeki biricik çıkış yolu, tutarlı bir otarsi politikasını içeren geniş tabanlı bir "içeriden" sanayileşmedir.

C. Bettelheim-Emmanuel tartışması

Charles Bettelheim, *L'échange inégal*'de yer alan teorik yorumlarında, Emmanuel'in klasik dış ticaret teorisini sorguya çekmesini över. Onun eleştirisi, Emmanuel'in tartışmalı değer teorisine, ayrıca eşitsiz mübadele tezinden çıkardığı siyasi sonuçlara yöneliktir.

16 Krş. aynı yerde, s. 357-86.

17 Aynı yerde, s. 124.

18 Aynı yerde, s. 131.

19 Aynı yerde, s. 146.

Emmanuel'e göre Marx, *Kapital*'in birinci cildinde, biricik üretim faktörünün emek olduğu basit meta üretiminin yasalılıklarını sergilemekte, üçüncü ciltte ise, çok sayıda üretim faktörünün var olduğu kapitalist üretim tarzının teorisini geliştirmektedir. Bettelheim, Emmanuel'in *Kapital*'in bu iki cildi arasında kurduğu ilişkinin yanlış olduğuna işaret eder. Emmanuel'in tartışmalı değer teorisi de bu yanlış yöntemsel kavrayışın bir ürünüdür. Emmanuel'e göre üretim fiyatları, değerlerin biçim değiştirmesinden değil, üretim sürecine katılan çeşitli üretim faktörlerinin ödüllerinin toplanmasından oluşur.[20] Emmanuel'in değer teorisinin Marx'ınkinin ne kadar uzağında olduğu, en çok, Bettelheim'e verdiği cevapta belirginleşir. Emmanuel, bu cevapta, kendi tutumunu, esas olarak, Marx'ın teorisinden hareketle dönüşüm sorununun çözüme kavuşturulamayacağını öne sürerek haklı göstermeye çalışır.[21] Emmanuel, sömürünün kapitalist üretim sürecinin bir uğrağı olmadığı yolundaki savıyla Marx'ın değer teorisinden kopuşunu doruk noktasına çıkarır: "**Sömürü üretime değil, mülk edinmeye ilişkin bir olgudur.**"[22] *L'échange inégal*'in ön sözünde[2323] Bettelheim, Emmanuel'in teorik konumunun "eleştiri öncesi" bir düzlemde yer aldığını belirtir.

Bettelheim, Emmanuel'in değer teorisine yönelttiği eleştiriden hareketle, bu yazarın sömürü kavramını yoksul ülkeler ile zengin ülkeler arasındaki ilişkilere uygulayışına da karşı çıkar. Bettelheim'e göre farklı toplumsal kuruluşlar arasındaki mübadele ilişkilerinde, Emmanuel'in eşitsiz mübadele modelinde geliştirmiş olduğu fiyat oluşumu kuralı geçerlidir; ama bu, bir sömürü ilişkisini içermez. Eşitsiz mübadelede söz konusu olan, zengin ve yoksul ülkelerin sermayeci sınıfları arasında artık değerin yeniden bölüşümüdür:

> **Sömürü** kavramı, bir **üretim ilişkisini** –artık emek üretimi ve bunun bir toplumsal sınıfça mülk edinilmesini– dile getirdiği için, zorunlu olarak **sınıf ilişkileriyle** bağıntılıdır ('ülkeler' arasındaki bir ilişki ise sınıflar arasında bir ilişki değildir, olamaz da). Bu yüzden de yoksul ülkelerin **sermayecilerinden** (ya da başka sömürücülerinden) zengin ülkelerin **sermayecilerine** bir **artık değer aktarımı**, tek başına, kelimenin gerçek anlamında 'sömürü' olarak nitelendirilemez; çünkü yalnız **emekçi halk** sömürülebilir, başka sömürücüler değil.[2424]

Bettelheim, Emmanuel'in, emperyalizmin temel dayanağının, yoksul ülkelerin sömürülmesi olduğu yolundaki tezini de reddeder. Ona göre gelişmiş ülkelerde artık değer haddi az gelişmiş ülkelerdekinden çok daha yüksek ol-

20 Bu anlamda, Emmanuel'in, Ricardo'nun gerisine düşerek Smitvari bir değer teorisini savunduğu söylenebilir.

21 Bu konuyu "Giriş" bölümünde ayrıntılı olarak ele almıştık.

22 Aynı yerde, s. 329.

23 Bu ön söz Emanuel'in cevabından sonra yazılmıştır.

24 Aynı yerde, s. 301.

duğu gibi,[25] eşitsiz mübadele yoluyla gerçekleştirilen artık değer aktarımı da merkez ülkeler açısından içerideki göreli artık değer üretimine oranla çok daha az hayatidir.[26]

D. Özgül olan ve olmayan mallar sorunu

Emmanuel'den önce de bir dizi yazar, ülkeler arasında organik bileşim farklarından doğan değer aktarımı sorununa eğilmiştir.[27] Bunların yaklaşımlarında değişik ülkeler, aynı bir ülke içindeki değişik sanayi dallarıyla özdeşlenir. Nasıl bir ülke içinde kâr hadlerinin eşitlenmesi, üretim fiyatlarının oluşması ve bu arada düşük organik bileşimli kesimlerden yüksek organik bileşimli kesimlere değer aktarılması aracılığıyla gerçekleşiyorsa dünya pazarında da, ortalama organik bileşimi düşük ülkelerden –bunlar pratikte tarımın ağır bastığı bölgelerdir– ortalama organik bileşimi yüksek ülkelere –bunlar da pratikte sanayileşmiş bölgelerdir– doğru değer aktarımına aracılık eden uluslararası üretim fiyatları geçerlidir. Emmanuel'in bu teorik çerçevede yaptığı değişiklik, ücret farklarını göz önünde tutmasıdır. Burada hemen göze batan sorun, ülkeler arası rekabet ile aynı ülke içerisinde yer alan kesimler arası rekabeti özdeşlemenin ne ölçüde doğru olduğudur. Kesimler arası rekabetin öznesi bireysel sermayecilerdir. Bireysel sermayeci, Marx'ın deyimiyle bir toplumsal ilişkinin, sermaye ilişkisinin, taşıyıcısı, onun "karakter maskı"dır. Ülke ise, dünya pazarındaki rekabet sürecinde kendisine özerk bir özellik atfedilmesi caiz olmayan bir tahlil birimidir. Uluslararası rekabet, uluslar ya da ülkeler arasında değil, tekil ulusal sermayeciler arasında yer alır. Temeldeki bu metodolojik yanlışın, yani kesim-ülke özdeşliğinin mantıki uzantısı, ülkelerin "özgül" metalarla dış ticarete katıldığı yolundaki varsayımdır. Bu varsayımın ampirik geçerliliği bir yana, özgül mallar üreten kesim-ülkeler arasındaki rekabetle sınırlı bir model, kaçınılmaz olarak çağdaş dünya ekonomisinin en karakteristik özelliğini, büyük üretkenlik farkla-

25 Artık değer oranı, işçilerin üretkenliklerine değil, yalnızca bunların ücretlerine ve iş gününün uzunluğuna bağlıdır. Üretkenlik düzeyleri yüksek sermayecilerin dolaşım sürecinde elde ettikleri artık kârlar, işçilerini daha çok sömürmelerinin sonucu değildir. Ekstra kâr, üretkenlik düzeyleri farklı sermayeciler arasında dolaşım (mübadele) sürecinde yer alan değer aktarımlarından kaynaklanır. Dünya ekonomisinde ücret düzeyleri ile artık değer hadleri arasında doğru orantılı bir ilişki bulunduğu yolundaki görüş, ücret mallarının ulusal değerler taşıdığını, örtük olarak varsayar. Bunun ise, bir uluslararası değer ve fiyat teorisiyle bağdaşmayacağı açıktır. Kaldı ki ampirik gözlemler de, ücret mallarının fiyatlarının dünya çapında eşitlenmeye yüz tuttuğunu doğrular niteliktedir. Bk. Çağlar Keyder, *Emperyalizm: Azgelişmişlik ve Türkiye*, 2. bs., İstanbul, Birikim Yayınları, 1979, s. 97. Bu konuyu daha fazla kurcalamayacağız.

26 Artık değer aktarımı ile göreli artık değeri birbirinin karşısına koymak anlamsızdır. Üretkenlik farklarından doğan değer aktarımı zaten göreli artık değer üretiminden kaynaklanır; onunla yan yana var olur.

27 Bu konuda en gelişkin tahlili Grossman yapmıştır. Henryk Grossman, *Il crollo del capitalismo: La legge dell'accumulazione e del crollo del sistema capitalista*, çev. Luigi Geninazzi, Milano, Jaca Book, 1977, s. 399-409.

rını, göz ardı etmektedir: Farklı metalar üreten kesimler arasında üretkenlik karşılaştırması yapılamaz.[28] Varsayımın gerçekçiliğine gelince, Amin'e göre:

> Periferi tarafından ihraç edilen ürünler 'spesifik' midir? Olgular böyle olmadığını gösteriyor. Üçüncü Dünya ihracatının çoğu hem merkezde hem de periferide üretilen hammaddelerdir: Ham petrol ABD ve Arap ülkelerinde; pamuk yine ABD'de ve Hindistan'da; demir cevheri Avrupa ve Afrika'da üretiliyor. Ayrıca, bu hammaddelerin pek çoğu birbirinin yakın ikamesidir: Tropik yağlı tohumlar ve ılıman bölgelerden gelen yağlı tohumlar, doğal lif ve kauçukla sentetik ikameleri, tropikal meyveler ve Avrupa'da yetişen meyveler. Periferi tarafından sağlanan gerçekten 'spesifik' ürünler sayıca çok azdır ve Üçüncü Dünya'nın ticaretinin sadece küçük bir oranını temsil ederler. Çay, kahve ve kakaonun da, yukarıda sayılanlar kadar yakın olmasalar bile, ikameleri olduğunu eklemeliyim.[29]

Dünya pazarında ağır basan rekabet türünün, aynı kullanım değerini üreten, dolayısıyla aynı kesimde yer alan, fakat değişik uluslardan sermayeler arasındaki rekabet olduğu, bize son derece akla yakın gözüküyor. Her hâlükârda, daha baştan bu rekabet türünü dışlayan bir uluslararası mübadele modelinin gereksiz ölçüde dar kapsamlı kalmaya kendi kendini mahkûm ettiği açıktır. Hem kesim içi hem de kesimler arası rekabetin ve değer aktarımlarının Marx'ın değer ve üretim fiyatı şemalarına nasıl dâhil edilebileceğini yukarıda göstermiştik.[29a] Buradaki ipuçlarından hareketle aşağıda, kapsamlı bir uluslararası mübadele modeli kurmaya çalışacağız. Ne var ki Emmanuel'in eşitsiz mübadele teorisi konusunu bitirmeden önce, bu modelde kesim içi rekabetin ihmal edilişinin doğurduğu bir iç tutarsızlık sorununa değinmekte yarar görüyoruz. Bu soruna eşitsiz mübadele tartışmasında "Emmanuel paradoksu" olarak atıfta bulunulmaktadır.

E. Emmanuel paradoksu[30]

"Emmanuel paradoksu" adı verilen tutarsızlık, modelin kararlı bir uluslararası iş bölümüne elvermemesidir. Kâr hadlerinin eşitlenmiş olduğu her

---

28 Bu varsayım, Emmanuel'e, ücretlerin bağımsız değişken olduğu yolundaki öncülünü savunmakta da yardım etmektedir. Ücret düzeylerinin üretkenlik farklarına bağlı olduğunu öne sürenlere Emmanuel, farklı kesimler arasında yalnızca yoğunluk karşılaştırması yapılabileceğini, bunun da modeline katıştırılmış olduğunu hatırlatır. Emmanuel, *Unequal Exchange*, s. 421. Emmanuel'in son zamanlarda ücretlerin bağımsızlığı konusundaki görüşünü yumuşatmış olduğunu eklemeliyiz.

29 Samir Amin, *Emperyalizm ve Eşitsiz Gelişme*, 2. bs., çev. Semih Lim, İstanbul, Kaynak Yayınları, 1997, s. 253. İstatistiki kanıtlar için bk. Klaus Busch, *Die multinationalen Konzerne: zur Analyse der Weltmarktbewegung des Kapitals*, Frankfurt (am Main), Suhrkamp, 1974, s.71' den Hans Sieber, *Die realen Austauschverhältnisse zwischen Entwicklungsländern und Industriestaaten,* Zürich, 1969, s. 79 vd.

29a Nail Satlıgan, "Emek-Değer Teorileri ve Dıştıcaret," (basılmamış doktora tezi, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi), s. 92-99.

30 Terimi ilk kez kullanan, yanılmıyorsam Busch'tur. Klaus Busch, "Ungleicher Tausch: Zur Diskussion über internationale Durchschnittsprofitrate, Ungleichen Tausch und Komparative Kostentheorie anhand der Thesen von Arghiri Emmanuel," *Probleme des Klassenkampfs*, Nu. 8/9 (1976), s. 62-63.

karşılaştırmalı statik dengede, gelişmiş ülkelere özgü metaların, az gelişmiş ülkelere aktarılacak teknolojiyle daha ucuza üretilmesi mümkündür. O hâlde, gelişmiş ülkelerden az gelişmişlere doğru yığınsal bir sermaye göçünü engelleyen nedir? Eşitsiz mübadele tezinin derin bir yankı uyandırdığı İtalya'da[31] yayımlanan bir derlemede yer alan yazısında Somaini, sorunun cevabının ülkeler arası teknoloji farklarında yattığını öne sürmüştür:

> Değişik ülkelerin teknolojik gelişme dereceleri arasında derin bir eşitsizlik olmadan ücret eşitsizlikleri ortaya bile çıkamaz. Gerçekten, değişik metaların teknik üretim koşulları her ülkede yeniden üretilebilseydi, bugünkü gibi sermayelerin uluslararası akışkanlığının var olduğu koşullarda yatırımlar, ücretlerin daha düşük olduğu yerde yoğunlaşmaya yönelirdi.[32]

Emmanuel'in Somaini'ye verdiği cevap ilginçtir; çünkü Emmanuel, burada modelinin rekabetçi öncüllerini kendi eliyle ortadan kaldırmaktadır:

> "Somaini, galiba, herhangi bir sanayicinin Kongo-Kinşasa' ya gidip yerel işçilere, istediği sayıda işçiyi sağlamasına yetecek kadar yüksek bir ücret önermesinin yasaya uygun olduğunu sanıyor. Kendisine haber vereyim ki onun sanayicisi, bunu yaparsa soluğu hapishanede alır. Gerçekten Afrika'nın eski sömürgelerinin çoğunluğunun ceza yasalarında, bağımsızlıktan sonra, bildiğim kadarıyla kaldırılmamış olan bir madde vardır ki…bir ücretliyi o andaki işvereninin elinden almak için daha yüksek bir ücret önerme fiilini resmen cezaya tabi bir suç sayar."[33]

Peki, Kinşasa'ya gelen sanayici, çalışmakta olan işçilere daha yüksek ücret önerme zahmetine –ve tehlikesine– hiç girmeden işsizler arasında, istediği kadar işçi bulamaz mı? Emmanuel'de cevap yerine kanıtsız bir kesinleme buluruz: "Bu türden pratikler (!)...**pratikte** (!) olanaksızdır."[34]

Somaini, *à la* Sraffa bir sistem kurarak, sorunun hangi yönde çözülebileceğini araştırır. Kurduğu modelin amacı, teknolojik düzey ile ücret düzeyi arasındaki yakın bağlantıyı vurgulamak, birincisinin oynadığı belirleyici rolü göstermektir. İki ülkeli bu modelde, N ile gösterilen gelişmiş ülke A ile C metalarını, az gelişmiş olan S de B ve C metalarını üretmektedir. Her iki ülkede ortaklaşa üretilen C metasında S ülkesi daha geri bir teknoloji kullanmaktadır. Her üç meta ihraç malıdır. Üretim sistemi kapalıdır: Her üç metanın üretilmesinde yine kendileri ve yalnız kendileri, girdi olarak kullanılmaktadır. Emmanuel'in öncüllerine uygun olarak kâr haddi bir örnek, ücret haddi farklıdır. Somaini'nin denklem sistemi şöyledir:

---

31 Bu ilginin nedenini *Mezzogiorno* sorununda görenler vardır. Örneğin: Volker Stamm, "Die Debatte um den ungleichen Tausch," *Gesellschaft: Beiträge zur Marxschen Theorie*, Nu. 8/9 (1976), s. 262.

32 Eugenio Somaini, "Sulle differenze tra i livelli salariali in diversi paesi: critica delle tesi di Arghiri Emmanuel," *Salari, sottosviluppo, imperialismo: Un dibattito sullo scambio ineguale*, *idem et al.*, Torino, Giulio Einaudi Editore, 1973, s. 14-15.

33 Arghiri Emmanuel, "Risposta a Eugenio Somaini," aynı yerde, s. 103.

34 Aynı yerde, dn.

$$(A_a p_a + B_a p_b + C_a p_c)(1 + r) + L_a w_n = A p_a$$
$$(A_b p_a + B_b p_b + C_b p_c)(1 + r) + L_b w_s = B p_b$$
$$(A_{cn} p_a + B_{cn} p_b + C_{cn} p_c)(1 + r) + L_{cn} w_n = C_n p_c$$
$$(A_{cs} p_a + B_{cs} p_b + C_{cs} p_c)(1 + r) + L_{cs} w_s = C_s p_c$$

Yukarıdaki sistemde A_a, B_a, C_a, A_b vb. teknik kat sayılar, üretim yöntemiyle belirlenmiş birer veridir. A_a, A üretiminde girdi olarak kullanılan A miktarını; B_a, A üretiminde kullanılan B miktarını; C_{cn}, Cn üretiminde kullanılan C miktarını vb. dile getirmektedir. p_a, p_b ve p_c, malların fiyatlarını göstermektedir. C_n ile C_s'nin tek bir fiyatı vardır. L_a, L_b,..., teknik olarak belirlenmiş gerekli canlı emek miktarlarını, w_n ile w_s N ile S'deki ücret hadlerini belirtmektedir. Ücret öndelenmemekte, ürünün içinden ödenmektedir.[35]

Sistemde beş tane bilinmeyen vardır: *numéraire* cinsinden iki göreli fiyat, kâr haddi r ve iki ücret haddi. Bilinmeyenlerin biri dışsal olarak belirlenirse denklemler sistemi de belirlenir. Bu durumda ücret farkı w_n - w_s'nin, uygulanmakta olan teknikçe, özellikle C üretiminde kullanılan iki teknik arasındaki farkça belirlendiği görülür. Üretilmiş artık içinde ücret payı ile kâr payı arasındaki ilişkinin ters orantılı olduğu S'de, kullanılan teknolojinin geriliğinden ötürü artık daha küçük olduğu için S'deki ücretlerin, her iki ülkede kâr haddi eşitken, bu ülkenin geri üretkenlik düzeyini yansıtacak kadar daha düşük olması gerekir. Somaini, modelinden çıkan sonucu şöyle özetler: "Bu sistemin özelliği, $w_n - w_s$ ücret farkının sistemin verili koşulları, özellikle aynı C metasını üretmek için N'de ve S'de kullanılan teknikler arasındaki farkların dile getirdiği değişik teknolojik gelişme derecesi temelinde belirlenmiş olmasıdır."[36]

Az gelişmiş ülkedeki ücretler söz gelimi en az geçim düzeyinde belirlenmiş olsa da w_n, modelin öncülleri altında tekniklerdeki farklılığa bağlı olacaktır.

Ne var ki bütün bu muhakemede, C metasını üreten sanayinin her ülkede ortaklaşa bulunduğu varsayılmıştır. Asıl önemli olan, ücret düzeyleri farkını teknolojik düzey farkının bir fonksiyonu olarak ifade etmek için gerekli olan bu ön koşulun Zraffavari bir eşitsiz mübadele formülleştirmesinin önündeki özünlü sınırları aydınlatmasıdır: Değişkenlerden biri dışarıdan belirlendiğinde, N ve S'de ortaklaşa üretilen meta sayısının biri aşmaması zorunludur. Aksi hâlde sistem belirsiz, daha doğrusu aşırı belirlenmiş olur.[37]

35 Krş. Piero Sraffa, *Malların Mallarla Üretimi*, çev. Ümit Şenesen, İstanbul, İstanbul Teknik Üniversitesi Kütüphanesi, 1981, s. 6-11.

36 Somaini, s. 20.

37 Stamm, s. 271dn.

Tartışmanın bundan sonrası fazla ilgi çekici sayılmaz: Somaini, ortaklaşa ürettikleri bir ihraç malları olmayan iki ülkede "özerk emek gücü piyasaları" oluşabileceğini, bir başka deyişle, ücret haddinin Emmanuel anlamında kurumsal olarak belirlenebileceğini teslim eder;[38] Emmanuel, Somaini'nin "sınır-sanayi" adını verdiği yaklaşımını önce neo-klasisizmle suçlar;[39] bir süre sonra da tutumunu yumuşatır[40] vb.

II. Kapsamlı bir eşitsiz mübadele modeline doğru

Yukarıda Emmanuel'in modeline yönelttiğimiz eleştiriler ışığında, olabildiğince genel bir eşitsiz mübadele modeli kurmaya çalışalım. Modelimizin teorik dayanağı, kesim içi ve kesimler arası değer aktarımlarıyla ilgili olarak geliştirdiğimiz kavramsal çerçeve olacaktır.[40a] Ancak modelin Emmanuel'in teoremiyle karşılaştırılabilmesi ve günümüzün uluslararası ekonomi gerçekliğine uygun düşmesi için, orada göz önünde tutmadığımız bir etkene, ülkeler arası ücret farklılıklarına, modelimizde yer vermemiz gerekecek. Modelde iki ülke yer alıyor: İngiltere ve Portekiz. Ricardo'yu izleyerek, İngiltere'nin az gelişmiş, Portekiz'in ise gelişmiş olduğunu kabul ediyoruz. İlk önce Emmanuel'in modelini kendi terimlerimizle yeniden formüle edelim.

A. Özgül mallar + farklı artık değer hadleri

Portekiz yalnız şarap, İngiltere yalnız kumaşla uluslararası ticarette yer alsın. Ülkeler arası gelişmişlik farklarının iyi bir göstergesi olmadığı ve amacımız üretkenlik farkları üzerinde yoğunlaşmak olduğu için emek yoğunluğu farkından soyutlayalım. Meta dolaşımı alanının bütünüyle uluslararasılaştığını varsaydığımızdan, her iki ülkede öndelenen değişir sermaye (ücret) büyüklüklerini karşılaştırabiliriz. Dahası aşağıdaki silsileleri kurabiliriz:[41]

---

38 Somaini, s. 15.

39 Emmanuel, "Risposta," s. 134vd.

40 "Ücret farklılıkları üretkenlik farklılıklarıyla tutarlı olmalıdır, diye ekliyorlar eleştiriciler. Aksi hâlde sermaye tek yönlü bir akım hâlinde düşük ücretli ülkelere doğru akacak, ya yüksek pey sürerek ücret açığını kapatacak ya da –kurumsal engellerle bu önlenirse– bu engellerin koruyuculuğu altında rantlar yaratmış olacaktır...
"Şimdi farkına varıyorum ki, bu itirazdan sıyrılmaya çalışma biçimim, bugüne kadar, doyurucu olmaktan uzaktır. İddia, sandığımdan daha büyük bir dikkati hak ediyordu...
"Bu nedenle itiraf etmek zorundayım ki, dış ticaretin düşük ücretli ülkelerde tasfiyeye uğrattığı bütün dallarda üretkenlik farklılıkları ücret farklılıklarını telafi etmedikçe eşitsiz mübadele olanaksızdır...
"Üretkenlik farklılıkları gerçekten de ücret farklılıklarını sınırlandırır (yalnızca sınırlandırır). Ne var ki, bir değişimin önünde içsel bir sınırın varoluşu, dışsal bir değişkeni içsel bir değişkene dönüştürmez." Emmanuel, *Unequal Exchange Revisited*, s. 19-22.

40a Satlıgan, s. 92-99.

41 Ülkeler arasında iş günü uzunluklarının eşitlenmiş olduğu varsayımı ya da ücretlerin saat ücreti olarak ifade edilmesi koşuluyla.

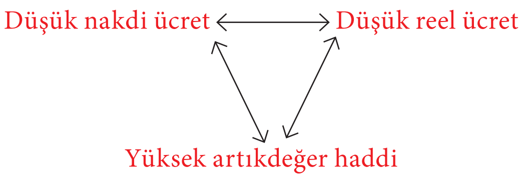

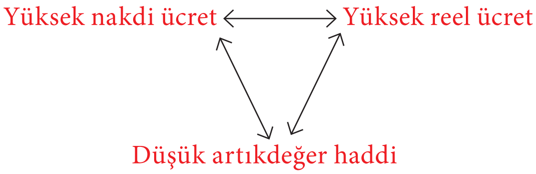

Her durumda gelişmiş ülkenin (Portekiz) derneşik sermaye bileşimi, gelişmemiş ülkeninkinden (İngiltere) yüksek olacaktır. Yine her durumda, ülkelerden gelişmiş olanında daha büyük bir derneşik sermaye büyüklüğü öndeleniyor olsun. Bir ilk yaklaştırım olarak, her iki ülkede ücret-artık değer hadlerinin eşit olduğunu ve iki özgül metanın aynı emek-zaman aralığında (bir iş günü ya da bir çalışma haftası vb.) aşağıdaki değer yapılarıyla üretildiğini varsayalım.

1. Şema

Por. Şar.	40c + 40v + 40m = 120w
İng. Kum.	20c + 40v + 40m = 100w

Portekiz'de sermayenin değer bileşimi 1, İngiltere'de ise 0,5'tir. Kâr haddi Portekiz'de % 50, İngiltere'de % 66,67'dir. Dünya çapında varsayımsal kâr haddi, yani derneşik artık değerin öndelenmiş derneşik sermayeye oranı % 57,14'tür. Kâr haddinin dünya çapında eşitlendiğini, yani yukarıda "varsayımsal" bir oran olarak hesapladığımız % 57,14'ün uluslararası sermaye hareketleri sonunda gerçek bir uluslararası ortalama kâr haddi olarak hükmünü geçirdiğini varsayarsak, yukarıdaki değer şemasını aşağıdaki uluslararası üretim fiyatları şemasına dönüştürmemiz gerekir:

2. Şema

Aktarılan artık değeri, üretilmiş artık değerden ayırt etmek için $\underline{m}$ rumuzuyla göstereceğiz. O hâlde m + $\underline{m}$ ortalama kârı dile getirecektir. Üretim fiyatını üf harfleriyle kısaltıyoruz.

Por. Şar.	40c + 40v + 40m + 5.71$\underline{m}$ = 125,71 üf
İng. Kum.	20c + 40v + 40m – 5,72 $\underline{m}$ = 94,28 üf

Görüldüğü gibi, dünya çapında kâr haddinin eşitlenip üretim fiyatlarının oluşması, İngiltere'den Portekiz'e doğru 5,71(2) büyüklüğünde bir (artık) değer aktarımıyla birlikte gerçekleşmektedir.

Emmanuel, bu üretim fiyatlarını, ücretlerin ülkeler arasında farklılaştığı durumda oluşacak üretim fiyatlarıyla karşılaştırarak "dar anlamda" eşitsiz mübadele ile "geniş anlamda" eşitsiz mübadele arasında ayrım yapar. Buna göre bizim örneğimizdeki 5,71(2)'lik değer aktarımı, geniş anlamda eşitsiz mübadeleye tekabül etmektedir. Emmanuel anlamında asıl eşitsiz mübadeleyi ortaya koymak için şemamızı, toplam artık değer havuzu aynı kalacak, fakat ücret hadleri ülkeler arasında farklılaşacak şekilde tadil edelim. Önce değer denklemleri:

3. Şema

Por. Şar.	40c + 50v + 30m = 120w
İng. Kum.	20c + 30v + 50m = 100w

Dünya çapında artık değer havuzu [(30 + 50)M = 80M] ile öndelenen sermaye tutarı [(40 + 50 + 20+ 30)(c + v)] daralmamıştır. Dolayısıyla uluslararası ortalama kâr haddi gene % 57,14'tür. Üretim fiyatları şeması:

4. Şema

Por. Şar.	40c + 50v + 30m + 21,43 $\underline{m}$ = 141,43 üf
İng. Kum.	20c + 30v + 50m - 21,43 $\underline{m}$ = 78,57 üf

Artık değer hadlerinin değişik olduğu 3. şemadan, kâr haddinin eşitlendiği 4. şemaya geçiş, 21,43'lük bir değer aktarımıyla olmaktadır. 2. şemada elde ettiğimiz 5,71(2)' lik büyüklüğü bu yeni rakamdan çıkarırsak, dar anlamda eşitsiz mübadeleye tekabül eden değer aktarımı niceliğini buluruz: 15,71(2).

B. Özgül olmayan mallar + farklı artık değer hadleri

Emmanuel'in kendi modelinin temel eksiğinin, özgül olmayan, yani her iki ülkede üretilen metaların beraberinde getirdiği uluslararası rekabeti, dolayısıyla ülkeler arası üretkenlik farklarını dışlaması olduğunu belirtmiştik. Kesimler arası rekabetin yanı sıra kesim içi rekabeti de modelimize dâhil etmek üzere, her iki ülkenin hem kumaş hem de şarap ürettiğini varsayacağız. Modelde bu değişikliği yaparken, gereksiz karışıklıklardan kaçınmak için, her iki ülkede derneşik sermaye yapılarının değişmediği, daha önce sadece şarap ya da sadece kumaş üretimine ayrılmış kaynakların her iki dala eşit oranlarda dağıldığı yeni bir şema kuruyoruz. Varsayım gereği değerler ile üretim fiyatları ulusal düzeyde birbirine eşittir; birinci ile dördüncü şema-

lardaki, öndelenmiş derneşik sermaye, toplam artık değer gibi büyüklükler de aynı kalmıştır.

Her iki ülkede aynı kesimler yer aldığından, bir başka deyişle, aynı kullanım değerleri üretildiğinden bundan böyle ülkeler arasında üretkenlik karşılaştırmaları yapabiliriz. Bu amaçla bundan sonraki şemalara, her bir ülkede her bir maldan birim emek-zamanda üretilen ürün miktarını gösteren bir q sütunu ekleyeceğiz. Önce ücret hadlerinin eş düzeyde olduğunu, yalnızca emek üretkenliğinin ülkeden ülkeye farklı olduğunu varsayalım.

5. Şema
Değer Tablosu

			q
Por.	Şar.	20c + 20v + 20m = 60w	2
	Kum.	20c + 20v + 20m = 60w	2
İng.	Şar.	10c + 20v + 20m = 50w	1
	Kum.	10c + 20v + 20m = 50w	1

6. Şema
Üretim Fiyatları Tablosu

Maliyet fiyatlarına % 57,14’lük uluslararası ortalama kâr haddini uyguluyoruz.

			q
Por.	Şar.	20c + 20v + 20m + 2,86$\underline{m}$’ = 62,86üf	2
	Kum.	20c + 20v + 20m + 2,86$\underline{m}$’ = 62,86üf	2
İng.	Şar.	10c + 20v + 20m - 2,86$\underline{m}$’ = 47,14üf	1
	Kum.	10c + 20v + 20m - 2,86$\underline{m}$’ = 47,14üf	1

Yukarıdaki tabloda değer aktarımını $\underline{m}$ yerine $\underline{m}$’ ile gösteriyoruz. Bu rumuz değişikliğini, $\underline{m}$’ ile üretkenlik farkından kaynaklanan değer aktarımı ($\underline{m}$’’) arasında ayrım yapmak için tablolarımıza sokuyoruz.

Aynı kullanım değerini üreten değişik bireysel-ulusal sermayeler arasında üretkenlik farkları olduğunda, ulusal üretim fiyatlarını, birer bireysel üretim fiyatı olarak ele alıp, bunlardan uluslararası üretim fiyatlarını türetmemiz gerekir. Uluslararası üretim fiyatına ulaşmak için bireysel üretim fiyatlarının, toplam arz içindeki paylarıyla ağırlıklanmış aritmetik ortalamasını alacağız. Buna göre, şarabın uluslararası üretim fiyatını bul-

mak için, Portekiz’de üretilen 2 birim şarabın derneşik üretim fiyatı olan 62,86’yi, İngiltere’de üretilen 1 birim şarabın derneşik üretim fiyatı olan 47,14 ile toplar, toplamı, ürün sayısı olan 3’e böleriz: (62,86 + 47,14)/3 = 110/3 = 36,67. Rakamlar değişmediğinden bu bize aynı zamanda kumaşın uluslararası üretim fiyatını verir.

Bireysel-ulusal sermayeciler metalarını dünya pazarında bireysel-ulusal üretim fiyatları üzerinden değil, toplumsal-uluslararası üretim fiyatları üzerinden gerçekleştirdiklerinden uluslararası mübadele sürecinde, üretkenlik farkından kaynaklanan yeni bir değer aktarımı yer alacaktır. Aşağıdaki gerçekleşme tablosunda yer verdiğimiz Δm sütununda $\underline{m}$’, yani uluslararası ortalama kâr haddinin oluşumu sırasında ortaya çıkan kesimler arası-uluslararası değer aktarımı ile $\underline{m}$’’, yani üretkenlik farkının yol açtığı kesim içi-uluslararası değer aktarımının toplamını gösteriyoruz.

7. Şema
Gerçekleşme Tablosu

			Δm
Por.	Şar.	20c + 20v + 20m + 2,86$\underline{m}$’ + 10,48$\underline{m}$’’ = 73,34	13,34
	Kum.	20c + 20v + 20m + 2,86$\underline{m}$’ + 10,48$\underline{m}$’’ = 73,34	13,34
İng.	Şar.	10c + 20v + 20m – 2,86$\underline{m}$’ – 10,47$\underline{m}$’’ = 36,67	- 13,33
	Kum.	10c + 20v + 20m – 2,86$\underline{m}$’ – 10,47$\underline{m}$’’ = 36,67	- 13,33

Gerçekleşme sonrası kâr hadleri Portekiz’de % 83,35, İngiltere’de % 22,23’ tür.

Değer tablosunda yer alan “bireysel” kâr hadleri Portekiz için % 50, İngiltere için % 66,67 idi. İngiliz sermayecileri ile Portekizli sermayeciler arasında etkinlik farkı olmasaydı kesimler arası değer akımları sonunda kâr hadleri % 57,14 düzeyinde eşitlenirdi.

Şimdi de ülkeler arası ücret farklarının bütün bu bağıntılar üzerindeki olası etkilerini araştıralım. Dünya çapında üretilmiş artık değer ile öndelenmiş sermaye tutarlarına dokunmaksızın Portekiz’deki artık değer haddini 1’den 0,6’ya indirelim; İngiltere’ninkini de l’den 1,67’ye çıkaralım. Bu, aynı zamanda, “bireysel” değer kâr haddinin Portekiz’de % 33,33’e inmesi, İngiltere’de % 100’e yükselmesi demektir.

8. Şema
Değer Tablosu

			q
Por.	Şar.	20c + 25v + 15m = 60w	2
	Kum.	20c + 25v + 15m = 60w	2
İng.	Şar.	10c + 15v + 25m = 50w	1
	Kum.	10c + 15v+ 25m = 50w	1

9. Şema
Üretim Fiyatları Tablosu

			q
Por.	Şar.	20c + 25v + 15m + 10,71$\underline{m}$’ = 70,71üf	2
	Kum.	20c + 25v + 15m + 10,71$\underline{m}$’ = 70,71üf	2
İng.	Şar.	10c + 15v + 25m – 10,71$\underline{m}$’ = 39,29üf	1
	Kum.	10c + 15v + 25m – 10,71$\underline{m}$’ = 39,29üf	1

10. Şema
Gerçekleşme Tablosu

Her iki metanın uluslararası üretim fiyatlarını hesaplamak için, yukarıda açıkladığımız gibi (70,71 + 39,29)’u 3’e bölüyor, her iki fiyatın değişmediğini görüyoruz: 36,67. Dünya çapında ne artık değer haddi ne de sermayenin değer bileşimi değiştiğinden bu sonuç olağandır.

			Δm
Por.	Şar.	20c + 25v + 15m + 10,71$\underline{m}$’ + 2,63$\underline{m}$’’ = 73,34	13,34
	Kum.	20c + 25v + 15m + 10,71$\underline{m}$’ + 2,63$\underline{m}$’’ = 73,34	13,34
İng.	Şar.	10c + 15v + 25m – 10,71$\underline{m}$’ – 2,62$\underline{m}$’’ = 36,67	- 13,33
	Kum.	10c + 15v + 25m – 10,71$\underline{m}$’ – 2,62$\underline{m}$’’ = 36,67	- 13,33

Gerçekleşme sonrası kâr hadleri Portekiz’de % 62,98, İngiltere’de % 46,68’dir.

7. ve 10. şemaların Δm sütunlarını karşılaştırdığımızda ilginç bir sonuçla karşılaşırız: Ücret farklılıkları ülkeler arası değer aktarımlarının niceliğini etkilememektedir. Ücretlerin eşit olduğu durumda da eşit olmadıkları durumda da, İngiltere’nin mübadele sürecinde Portekiz’e kaptırdığı artık değer kütlesi

aynı kalır: 13,34(3) x 2 = 26,66(8). Buna karşılık artık değer aktarımlarının bileşimi değişmiş, ulusal değerlerden uluslararası üretim fiyatlarına geçişle ortaya çıkan değer aktarımı ± 2,86'dan ± 10,71'e çıkmıştır. Toplam değer aktarımının bu bileşeninin işlevinin, sermayenin değer bileşimi farklılıklarının bireysel kâr hadleri arasında yarattığı ıraksamaları gidermek olduğunu hatırlarsak, değer aktarımlarının bileşiminde meydana gelen değişmenin nedenini anlamaya yaklaşmış oluruz. Aşağıda bu noktayı biraz daha ayrıntılı olarak ele almadan önce, yukarıda geliştirdiğimiz bağıntıların önemli bir yönünün altını çizelim: Ücret hadlerindeki farklılığın ülkeler arası değer aktarımının niceliği üzerinde etkili olmaması, bunun bireysel sermayeler açısından önemsiz olduğu anlamına kesinlikle gelmez. Ulusal ücret haddinin düşüklüğü, o ulustan bireysel sermayelerin kâr haddini yükseltir. Yedinci ve onuncu şemaları bir kez daha karşılaştıracak olursak, İngiltere'deki düşük ücretlerin, İngiliz sermayecilerinin rakipleriyle aralarındaki kârlılık uçurumunu önemli ölçüde kapamalarına yardım ettiğini görürüz. Bu karşılaştırmanın mantıki sonucu, İngiliz sermayelerinin daha da düşük bir ücret düzeyinde üretkenlik farkından doğan düşük kârlılıklarını giderebileceği, hatta bir noktadan sonra dünya pazarında rekabet üstünlüğünü ele geçirebileceğidir.

C. "Dar anlamda" eşitsiz mübadele var mı?

Yukarıdaki alt bölümde, sermayenin değer bileşimi ve üretkenlik farklarından ileri gelenler dışında ve onlardan ayrı "dar anlamda" bir eşitsiz mübadele bulunmadığını gösterdik. Emmanuel'in "gerçek anlamda eşitsiz mübadele" tezini teorik düzeyde de çürütmek için, bu yazarın "sermayenin organik bileşimi" kategorisine ilişkin kavrayışına eğilmemiz gerekiyor. Marx, sermayenin organik bileşimini şöyle tanımlar:

> "Sermayenin bileşimi ikili bir anlamda anlaşılmak gerekir. Değer yönünden bakıldığında, bu bileşim, sermayenin değişmeyen sermaye ya da üretim araçlarını değeri ve değişen sermaye ya da iş-gücünün değeri, yani toplam ücretler tutarı olarak bölünme oranı ile belirlenir. Bu değerin üretim süreci sırasında iş görürken bürünmüş olduğu maddi kılık açısından bakıldığında, her sermaye üretim araçları ile canlı iş-gücüne bölünür; bu ikinci bileşim, bir yanda kullanılan üretim araçları kitlesi ile diğer yandan bunların kullanımı için gerekli emek kitlesi arasındaki ilişkiyle belirlenir. Ben bunlardan birincisine sermayenin değer-bileşimi, ikincisine sermayenin teknik bileşimi adını veriyorum. Bu iki bileşim arasında sıkı bir birlikte değişme ilişkisi (korrelasyon) vardır. **Bunu ifade etmek için, sermayenin değer-bileşimine, bu bileşim teknik bileşim tarafından belirlenmekte olduğu ve teknik bileşimde meydana gelen değişiklikleri yansıttığı ölçüde sermayenin organik bileşimi diyorum.**"[42]

42 Karl Marx, *Kapital: Ekonomi Politiğin Eleştirisi*, C I-2, çev. Mehmet Selik, Ankara, Odak Yayınları, 1974, s. 371-72.

Yukarıdaki satırlardan anlaşılacağı gibi Marx'ta bir değil, üç ayrı sermaye bileşimi kategorisi vardır: değer bileşimi, organik ve teknik bileşimler. Emmanuel ise, sermayenin organik bileşimini sermayenin teknik bileşimiyle özdeşlemekte, hele bu ikisi ile sermayenin değer bileşimi arasında hiç fark gözetmemektedir. Sonuç olarak, teknik bileşim değişmese de, ücret haddindeki oynamaların sermayenin değer bileşimini değiştirdiğini görememektedir. Oysa üretim fiyatları ile ortalama kâr haddinin oluşumu, tam da, kesimler arasında değer bileşimi farklarından ileri gelen kâr haddi farklılıklarını telafi etmek içindir. *Kapital*'in üçüncü cildindeki üretim fiyatı şemaları biricik ücret haddi varsayımı altında kurulmuş olduğundan, bunlarda sermayenin değer bileşimindeki değişmelerin teknik bileşimdeki değişmeleri yansıtması, dolayısıyla ikisi arasında, sermayenin organik bileşimi kategorisinde ifadesini bulan tam bir bağlılaşım ilişkisi bulunması, anlaşılır bir şeydir. Gelgelelim uluslararası ekonomiye eş zamanlı bir bakış açısıyla yaklaşıldığında organik bileşimin değerce yönü ile teknik yönü arasındaki birlik kopar. Portekiz'de sermaye bileşimi 20c:20v'den, şemalarımızda olduğu gibi 20c:25v'ye indiğinde yine aynı büyüklükte bir canlı emek kütlesi, aynı büyüklükte bir değişmez sermaye kütlesini harekete geçirir. Şemalarımıza temel aldığımız öncülden ötürü her ülkenin her kesiminde harcanan emek-zaman aynı olduğu için tek mümkün değişiklik kaynağı ücretlerdir. Bir başka deyişle, teknik bileşim değişmemiş, değer bileşimi değişmiştir.

Özetleyecek olursak "geniş anlamda" eşitsiz mübadele, her zaman "dar anlamda" eşitsiz mübadelenin içine sızar. Salt ücret farklılığından kaynaklanan "gerçek" bir eşitsiz mübadelenin soyutlanmasına olanak yoktur.[43]

III. Amin'in tadili

Samir Amin, Emanuel'in eşitsiz mübadele teorisine, hem duygudaş hem de eleştirel olan bir tavırla eğilir. Amin'e göre,

> "Emmanuel'in başlıca katkısı, kuşkusuz, uluslararası değerlerin önceliğinin keşfiydi. Dünyamız, artık, birbiriyle 'dışsal' ilişkileri olan ve basit biçimde yan yana duran ulusal sistemlerden oluşmuyor…Ama günümüzde söz konusu bir bütünlük, tüm bir kapitalist dünya sistemi.üstünlüğünü keşfetmiş olmasıdır. Dünyamız, artık, oldukça kısa bir süre öncesine kadar olduğu gibi,...birbiriyle 'dışsal' ilişkiler sürdüren, bitiştirilmiş ulusal sistemlerden oluşmuyor; bir birlik, bir bütün –dünya kapitalist sistemi– oluşturuyor...Bu demektir ki metalar esas olarak ulusal değil, öyleyse uluslararası, dünya ölçeğinde metalardır.

---

43 Krş. Eugene Chatelain, "Wohin führt die These vom ungleichen Tausch?" *Kritik der politischen Ökonomie*, Nu. 2 (März 1974), s. 111-15.

> "Bunun anlamı, baştan başa bütün sistemde, toplumsal emeğin, uluslararası bir karakter kazanmış olan mallarda kristalize olduğudur. Sonuç, Kongo ve Almanya'da harcanan bir saatlik basit emeğin Detroit'teki bir fabrikada ve New York'taki bir berber dükkânında harcanan bir saatlik basit emekle en az aynı ölçüde karşılaştırılabilir nitelikte olmasıdır, çünkü her ikisi de aynı değeri üretir; yani, hem Kongolu hem de Alman üreticinin emeği aynı dünya pazarı için üretilmiş metalarda sonuçlanır."[44]

Amin'in Emmanuel'e yönelik eleştirisi ise, yukarıda aktarmış olduğumuz gibi, modelin özgül metalarla sınırlı oluşuyla ilgilidir.[45] Ne var ki Amin'in bu sınırlılığa getirdiği çözüm, kapitalizm gerçekliği karşısında tam bir olanaksızlıktır: Amin, eş kârlılık kuralının, aynı dal içinde farklı üretkenlik düzeylerinde üretim yapan bütün sermayelere uygulanmasını önermektedir (!). Amin'in eşitsiz mübadele tablosu şöyledir:[46]

	c Değişmez Sermaye	v Değişir Sermaye	m Artık Değer	D Değer	p Kâr	P Üretim Fiyatı
A	10	10	10	30	8	28
B	16	7	7	30	9	32

A: Daha az ileri ülke (c:v = 1)
B: Daha ileri ülke (c:v = 2,3)
Artık değer haddi = % 100
Ortalama kâr haddi = 17:43 ≈ % 40

Bu, daha önceden de bildiğimiz gibi, kesimler arasında kâr haddinin eşitlendiği durumdur. Emmanuel, farklı kesimler söz konusu olduğu için, bu çizelgede üretkenlik karşılaştırması yapılamayacağını, zaten ülke içerisindekinden farksız bir işleyiş mekanizmasını yansıtan bu eşitlenmenin gerçek anlamda eşitsiz mübadele sayılamayacağını belirtmişti. Amin Emmanuel'in bu görüşüne karşı çıkar:

> Bununla birlikte mübadele gene de eşitsizdir ve bu eşitsizlik üretkenlikteki eşitsizliği yansıtır. Çünkü önemli olan, burada yazılı, bir ve aynı ürünün farklı tekniklerle –B'de ileri, A'da geri– üretilme koşullarını betimleyen denklemlerin değer türünden denklemler oluşudur.[47]

Amin'in hatası, gerçekleşme sürecini ihmal etmesinden kaynaklanmaktadır. Amin'in kendisinin vurguladığı gibi, "A ile B aynı dünya pazarı içinde

44 Amin, *Emperyalizm*, s. 223-24.

45 Amin'in dünya kapitalizminin yapısıyla ilgili öteki eleştirilerini, uluslararası değer (fiyat) teorisiyle bağlantısız oldukları ölçüde göz ardı ediyoruz.

46 Samir Amin, *Unequal Development*, New York, Monthly Review Press, 1976, s. 140. [Türkçesi: *Eşitsiz Gelişme: Çevre Kapitalizmi Toplumsal Kuruluşları Üzerine Bir Deneme*, çev. Ahmet Kotil, İstanbul, Arba Yayınları, 1991.]

47 Aynı yerde.

bütünleşmişse ürünün bir tek fiyatı olabilir..."[48] O hâlde, Amin'in çizelgesinde verilen toptan üretim fiyatı rakamlarından hareketle birim üretim fiyatlarına varmalı, bunlardan da uluslararası üretim fiyatını türetmeliyiz. Birim üretim fiyatlarını bulmamıza yardımcı olacak üretim miktarlarını Amin veriyor: "B'deki gibi donatılmış 30 saat toplam emekle (dolaysız ve dolaylı) söz gelimi 90 fiziksel birim ürün, buna karşılık, A'daki gibi donatılmış aynı sayıda toplam emek-saatle ancak daha küçük bir miktar, diyelim 60 birim elde ederiz."[49] Bu durumda A'da birim üretim fiyatı 0,47, B'de ise 0,35 olacaktır. Amin, bireysel üretim fiyatlarından uluslararası üretim fiyatlarına geçişte bizimkinden farklı bir yordam önerir: Ona göre, ileri ülkenin saptadığı fiyat dünya fiyatıdır.[50] İleri ülke sermayecilerinin ekstra kârlarından neden, gönüllü olarak vazgeçtiklerini anlamak güç olmakla birlikte, gerçekleşme şemasını, Amin'in önerisine uygun olarak kuralım:[51]

$$\text{A:}\quad 10c + 10v + 8p - 7\underline{p} = 21P$$
$$\text{B:}\quad 16c + 7v + 9p = 32P$$

Gerçekleşme sonrası kâr haddi A'da $(8p - 7\underline{p})/20 = 1/20 = \%\ 5$, B'de ise, tabloda gösterilmiş olduğu gibi, yaklaşık olarak % 40'tır. Daha önce ulaşmış olduğumuz sonuç, Amin'in kendi örneği üzerinde bir kez daha doğrulanmaktadır: Kesim içi üretkenlik farkı eşit kârlılık ilkesiyle bağdaşmaz.

IV. Mandel

Çağdaş eşitsiz mübadele kuramcıları arasında Mandel'in ayırt edici özelliği, bir yandan eşitsiz mübadele yaklaşımını benimsemesi, öte yandan bunun ile kâr hadlerinin dünya çapında eşitlenmesi arasındaki her türlü bağlantıyı reddetmesidir. "**Dolayısıyla eşitsiz mübadele, değer yasasının aksine değil, fakat onun sonucu olan bir değer transferine** (emek miktar-

---

48 Aynı yerde.

49 Aynı yerde.

50 Aynı yerde.

51 Amin'in benzer yaklaşımlarla eleştirildiği kaynaklar için, bk. Javier Iguiniz Echeverria, "Elements towards a More General Theory of Unequal Exchange," (basılmamış doktora tezi, New School for Social Research), s. 207-12; Alain de Janvry ve Frank Kramer, "The Limits of Unequal Exchange," *The Review of Radical Political Economics*, C XI, Nu.4 (Winter 1979), s. 9-10; Anwar Shaikh, "Foreign Trade and the Law of Value: Part II," *Science and Society*, C XLIV, Nu. 1 (Spring 1980), s. 54-55. Echeverria'nın muhakemesi bizimkiyle hemen hemen özdeştir. Ayrıldığımız tek nokta şudur: Echeverria' ya göre "üretkenlik farklılıkları...alanlar arasında artık değer aktarımlarının tahliliyle ilişkisizdir." Echeverria, s. 211. Oysa üretim fiyatlarının evrensel ölçekte uluslararasılaştığı bir bağlamda, birim emek-zamanda tüketilen değişmez sermaye miktarı, üretilen ürün miktarının, artan bir fonksiyonudur. Dolayısıyla üretkenlik farklılıkları, sermayenin değer bileşimini etkileyebildikleri ölçüde kesimler arası değer aktarımlarıyla ilişkisiz olamaz. Nitekim bizim kendi şemalarımızda değer bileşimi farkları, bütünüyle, daha üretken sermayelerin, daha çok üretim yapmak için daha çok değişmez sermaye tüketmesinden ileri gelmektedir.

ları, yani ekonomik kaynaklar transferine) **yol açar** – kâr oranlarının bir uluslararası eşitlenmesinden dolayı değil, fakat böyle bir eşitlenmenin yokluğuna rağmen."[52]

Emmanuel ile Amin'in eşitsiz mübadelede ülkeler arası ücret farklarına verdikleri başrolü Mandel'in tahlilinde ülkeler arası üretkenlik farkları oynamaktadır. Mandel'e göre, üçüncü dünyanın "sömürülmesi" iki mekanizma aracılığıyla gerçekleşir: Bunlardan birincisi **artık kârlar**, ikincisi **eşitsiz mübadeledir**. Artık kârlar, metropol sermayelerinin az gelişmiş ülkelerde yaptığı dolaysız yatırımların ürünüdür.[53] Bu yatırımların ekstra kâr sağlamasına yol açan etkenler şunlardır: 1. çevrede gerçekleştirilen ham madde, besin maddeleri ve lüks mallar üretiminde sermayenin ortalama organik bileşiminin metropollerin hafif ve ağır imalat sanayisine oranla daha düşük, dolayısıyla kâr haddinin daha yüksek olması; 2. mutlak artık değer üretiminin artırılmasının mümkün olması; 3. emek gücü metasının fiyatının yedek sanayi ordusunun genişliğinden ötürü gitgide değerinin altına düşmeye yönelmesi; 4. hiç değilse sömürgelerde, "kapitalist üretim tarzının genel toplumsal işleyişinin dolaylı maliyetlerinin",[54] yani esas olarak devlet harcamalarının bir bölümünün kapitalizm öncesi artık ürün içinden karşılanabilmesi. Mandel'e göre, dolaysız yatırımlardan elde edilen kârların metropole gönderilmesi, "'uluslararası hizmetler' için…ödemeler" ile birlikte, çevreden metropollere aktarılan değerin büyük bir bölümünü oluşturur.[55]

Mandel'in tanımladığı biçimiyle **eşitsiz mübadele**, "sömürge ve yarı sömürgelerin, gittikçe artan miktardaki yerli emeği (ya da emek ürünlerini), sabit miktardaki bir metropol emeği ile (ya da emek ürünleriyle) mübadele etmeleri eğilimi anlamına geliyordu."[56] Ticaret hadlerinin uzun dönemli gelişimi bu eğilimin bir göstergesi olmakla birlikte ham madde piyasaları üzerindeki tekelci denetim, metropol ülkeler büyük şirketlerinin çevredeki ham madde üretimini denetlemesi gibi bir dizi başka etken de aynı süreci belirleyip etkiler.[57]

Mandel'e göre kapitalist dünya pazarı çerçevesindeki eşitsiz mübadelenin ise belli başlı iki kaynağı vardır:

> 1. Sanayileşmiş ülkelerin emeğinin dünya pazarlarında azgelişmiş ülkelerin emeğinden daha yoğun (dolayısıyla daha çok değer üretici) olması (ya da,

52 Ernest Mandel, **Geç Kapitalizm**, çev. Candan Badem, İstanbul, Versus Kitap, 2008, s. 480.

53 Aynı yerde, s. 457vd.

54 Aynı yerde, s. 458.

55 Aynı yerde, s. 480vd. Bu tür "kâr transferleri" bizim konumuz dışında kalmaktadır. Biz, bu çalışmada, bireysel değer ile uluslararası değer arasındaki farklardan doğan değer aktarımlarıyla ilgilenmekteyiz.

56 Aynı yerde, s. 459.

57 Aynı yerde, s. 459-61.

aynı anlama gelmek üzere, ulusal bir pazarın içindeki durumun aksine, daha az yoğun ve üretken ortalama değer yaratır, dolayısıyla daha yoğun ve üretken emek daha fazla değer yaratır).

2. Farklı ulusal üretim fiyatlarının (ortalama kâr oranlarının) yan yana olduğu ve... birbirleriyle eklemlendiği dünya pazarlarındaki kâr oranlarında **hiçbir** eşitlenme olmaması.[58]

Değişik ulusal üretim fiyatlarının dünya pazarı aracılığıyla birbirine nasıl eklemlendiğini Mandel, alıntı yaptığımız kitabın ikinci bölümünde[59] açıklar: Mübadele konusu olan metalar, biri daha yüksek, öbürü daha düşük emek üretkenliğiyle olmak üzere her iki ülkede birden üretilmekteyse "ihraç mallarının sahipleri artı-kâr elde ederler, çünkü mallarını kendi iç pazarlarındaki üretim fiyatlarının üstünde fakat ithal eden ülkedeki 'ulusal' değerinin altında bir fiyata satabilmektedirler."[60]

Mandel'in öncülünü, yani kâr hadlerinin dünya çapında eşitlenmediğini kabul etsek dahi, kendisinin dünya pazarı irdelemesinde birçok şeyin birbirine karıştırılmış olduğu açıktır. Sondan bir önceki alıntının ilk paragrafını ele alalım: Birinci olarak, sanayileşmiş ülkelerin emeğinin benzerlerine oranla daha çok "değer üretici" sayılması Marx'ın değer teorisinin temelleriyle çelişir. Üretkenlik, **değer** üretimine değil, **kullanım değeri** üretimine ilişkin bir kavramdır. "Verilmiş uzunluktaki bir iş-günü, emeğin üretkenliği ne olursa olsun, daima bir ve aynı değer-ürünle temsil edilir, üretilen bireysel malın ürün kitlesi ve dolayısıyla fiyatı emeğin üretkenliği ile birlikte değişebilir."[61] Mandel'in önermesi ayrıca kendi içinde çelişiktir: Aynı zaman aralığında daha çok kullanım değeri üreten emek daha çok "değer üretici" sayılırsa, farklı üretkenlik düzeylerindeki ülkeler arasında yer alan değer aktarımlarından söz edilemez.

İkinci olarak, Mandel'in, farklı ulusal ortalama kâr hadlerinin yan yana varoluşunun, dünya pazarında mübadele edilen bütün metalar için biricik fiyatlar oluşmasını asla engellemediğini kavramadığı anlaşılıyor. Nitekim yazara göre "kapitalist üretim ilişkileri koşulları altında, tek tip üretim fiyatları (yani kâr oranlarının geniş bir ölçekte eşitlenmesi) ancak ulusal pazarlar dahilinde ortaya çıkar..."[62] Uluslararası düzeyde sermaye akışkanlığının tam olmayışı, sözü edilen bir örneklik ile eşitlenmeyi önler. Mandel'e göre tam bir akışkanlık, ancak, tek bir kapitalist dünya devletinin bulunduğu türdeşleş-

58 Aynı yerde, s. 467-68.

59 Aynı yerde, s. 73-110.

60 Aynı yerde, s. 108.

61 Marx, *Kapital*, C I-2, s. 230-31.

62 Mandel, s. 106-07.

miş bir kapitalist dünya ekonomisinde sağlanabilir.[63] Yine yazara göre, "metaların ve sermayenin tam dolaşım özgürlüğü açıktır ki metalar için tek tip bir değer oluşumu için bir önkoşuldur."[64]

Mandel'in öne sürdüğünün tersine üretim fiyatlarının bir örnekliği, ne sermaye akışkanlığını ne de kâr hadlerinin eşitlenmesini ön gerektirir. Fiyatların bir örnekliği için, genel olarak, piyasanın biricik olması yeter. Konumuz dünya pazarı olduğuna göre, sermaye akışkanlığından bağımsız olarak biricik fiyatlar bir ön doğrudur. Sermaye akışkanlığının varlığı ve çapı, biricik fiyatların dünya çapında bir genel kâr haddiyle birlikte var olup olmayacağını belirler.

Mandel, kendi eşitsiz mübadele teorisini desteklemek için iki ülkeli sayısal bir model de kurar. Şöyle:

> İhracat üretiminin değer yapısının emperyalist ülkede 5,000c + 4,000**v** + 4,000**s** = 13,000 ve azgelişmiş ülkedeyse 200**c** + 2,000**v** + 1,800**s** = 4,000 olduğunu bir kez daha varsayalım. Argümanda gereksiz karışıklıklardan kaçınmak için ilaveten üç tane basitleştirici hipotezi ileri süreceğiz:
>
> 1. Bu 'değerler' tamı tamına uluslararası değerlere, yani dünya pazarı değerlerine tekabül eder.
>
> 2. Azgelişmiş ülke, bütün ihracat paketini emperyalist ülkeye gönderir.
>
> 3. İki ülke arasındaki ticaret dengesi dengededir ve yarı sömürgeden metropol ülkeye olan değer transferine eklenen tüm ödemeler dengesi kalemleri incelememizin dışında kalır.
>
> Böylece yarı sömürge ülke 4,000 milyon frank değerinde emtiayı emperyalist metropol ülkenin aynı değerdeki emtia ile mübadele eder. **Uluslararası değerlerin eşitliği** (dünya pazarı değerleri) dünya pazarında aşağıdaki biçimi alacaktır:
>
> 1,538**cA** + 1,231**vA** + 1,231**sA** = 200**cB** + 2,000**vB** + 1,800**sB**
>
> Eşit uluslararası değerler eşit uluslararası değerler ile mübadele edilmektedir.[65]

Model daha kuruluşunda bir dizi bulanık ögeyi içermektedir. Bir kere, değerlerden üretim fiyatlarına ulusal ya da uluslararası düzeyde nasıl geçilmiş olduğu açık değildir. İkinci olarak, dış ticaret konusu metaların özgül mallardan mı, yoksa özgül olmayan mallardan mı oluştuğu, açıklığa kavuşturulmamıştır. İki ülke arasında yapılan bir alışveriş söz konusu olduğuna göre kanımızca, ihraç paketlerinin özgül metalar içermesi gerekir. Nitekim Mandel'in birinci varsayımı, bu çıkarsamayı doğrular niteliktedir. Aksi hâlde, Mandel'in sayısal örneğinde yer alan değer yapıları, "tamı tamına uluslara-

63 Aynı yerde, s. 107.

64 Aynı yerde, s. 107dn. Mandel bu önermeden sonra okuru *Kapital*'e yolluyor. İlgili yerde Marx'ın, meta değerlerinin değil, kâr hadlerinin eşitlenmesinden söz ettiğini görmek, şaşırtıcı olmuyor.

65 Mandel, s. 477-78.

rası değerlere…tekabül" edemezdi; "dünya pazarı değerlerine" ulaşmak için, bunların (ağırlıklı) ortalamasını almak gerekirdi. Üçüncü olarak, Mandel'in dış ticaret bilançosunun denkliğine ilişkin varsayımı ek bir bulanıklık ögesi yaratmaktadır. Bu "basitleştirici" varsayımın, "eş değerler mübadelesi"nin de eşitsiz emek miktarlarının mübadelesini içerebileceğini vurgulamak için mi, yoksa salt biçimiyle "eşitsiz mübadele"yi kâr transferi (*repatriation* anlamında) vb. gibi tali yeniden bölüşüm süreçlerini dile getiren dış ödemelerden ayırt etmek için mi modele dâhil edildiği belli olmamaktadır.[66]

Mandel devamla şu soruyu sorar: "O hâlde 'eşitsiz mübadele' bu eşitliğin altında nerede gizlice yatmaktadır?" Yazarın cevabı şudur: "Bu eşit uluslararası değerlerin **eşit olmayan emek miktarlarını** temsil etmesinde yatmaktadır."[67] Bu durumda, emek harcamalarındaki eşitsizliğin neden değer denklemine yansımadığını sormak gerekir. Mandel'in açıklaması şöyle devam etmektedir: "Metropol ülkeden ihraç edilen meta paketinde diyelim yaklaşık 300 milyon iş saati olsun; yarı sömürgeden ihraç edilen meta paketindeyse diyelim yaklaşık 1,200 milyon iş saati bulunsun."[68] İmdi, A ile B sırasıyla 300 ve 1200 büyüklüğündeki ulusal ürün-değerlerini birbiriyle mübadele ediyorsa, bir başka deyişle, birbirleriyle yaptıkları ticaret 1:4'lük bir emek harcamaları oranı üzerinden yürütülüyorsa, eşitsiz bir mübadelenin söz konusu olduğu açıktır. Açık olmayan nokta, başlangıçtaki 4000A = 4000B eşitliğinden bu eşitsizliğe nasıl varılmış olduğudur. Diyelim ki sapma, değerlerin üretim fiyatlarına dönüşmesinden doğmaktadır. Mandel uluslararası üretim fiyatlarının varlığını, belirtik olarak reddettiğine göre, ulusal düzeyde değerlerden üretim fiyatlarına geçilmesiyle, 4000:4000 = 1:1 ≠ 1:4 eşitsizliğinin ortaya çıkıp çıkmayacağına bakalım. Mandel, biraz ileride A ülkesi için şöyle der: "(Örneği karışık hale getirmekten kaçınmak için yıllık ürün, ihracat paketi ve yarı sömürgeye ihraç edilen metaların aynı değer yapısına sahip olduğunu farzediyoruz)."[69] Öyleyse Mandel'in "eşitsiz mübadelesi"ne tek başına, B ülkesinde 4000'lik değer büyüklüğünün 16.000'lik bir üretim fiyatları toplamına dönüşmesi yol açmış olmalıdır. Bu, ulusal değer aktarımının boyutlarının "inanılmazlığı" bir yana, Mandel'in modelindeki temel açmazı gidermekten uzak kalır: Eşit değer yapıları temeli üzerinde yürütülen bir dış ticaret eşitsiz emek miktarları mübadelesine yol açıyorsa, kesimler içinde ve/ya da arasında emek-değer aktarımları oluyor demektir. Mandel'in

66 İkinci ve üçüncü noktalarda doğabilecek zihin karışıklığının bir örneği için, bk. Wolfgang Bärtschi ve Hanns-Dieter Jacobsen, *Kritische Einführung in die Außenhandelstheorie*, Hamburg, Rowohlt, 1976, s. 78-79.

67 Mandel, s. 478.

68 Aynı yerde.

69 Aynı yerde, s. 479.

her iki ülkedeki ulusal değerleri dünya piyasa değerleriyle özdeşlemesi, kesim içi emek-değer aktarımının dışlandığı anlamına gelir. Geriye kalan şık kesimler arası emek-değer aktarımıdır ki, bunun da ülkeler arası emek-değer aktarımını içermesi, ulusal sınırları aşkınlamasıyla mümkündür. Bu durumda ortalama kâr haddinin oluşumu, etkisini ulusal çapta değil, dünya çapında duyuran bir eğilim olacaktır.

Mandel'in, ulusal üretim fiyatları temeli üzerinde yükselen eşitsiz uluslararası mübadeleden neyi kastettiğini anlamak için, yapıtının sözel bölümlerine bakmamız gerekir.[70] Buralarda kendi içinde tutarlı –ama dar kapsamlı– bir eşitsiz mübadele teorisi bulmakta zorluk çekmeyiz. Teoriyi şöyle özetleyebiliriz:

1. Değerlerin üretim fiyatlarına dönüşmesi, yalnızca tek tek ulusal devletler çapında yer alan bir süreçtir. Yalnız ulusal üretim fiyatları vardır, uluslararası üretim fiyatları yoktur; uluslararası kapitalizm hiçbir zaman bütünüyle türdeşleşmiş bir dünya ekonomisi ve tek bir dünya devleti ortaya çıkaramayacağı için hiçbir zaman olmayacaktır da.

2. Değer yasasının uluslararası düzlemdeki özgül işleyişi, emek üretkenliği ile yoğunluğunun (dolayısıyla meta değerlerinin), sermayenin organik bileşiminin, artık değer hadlerinin vb. uluslar arasında farklı olmasına dayanır. Değer yasasının bu özgül ve tadilli işleyişinden ötürüdür ki emek üretkenliği yüksek ulusların emeği, daha yoğun emek olarak değerlenir; böylece gelişmiş ulusun bir iş günlük emeğinin ürünü, az gelişmiş ulusun birden çok iş günlük emeğinin ürünüyle mübadele edilir.

3. Bu eşitsiz emek mübadelesi, gelişmiş ülke sermayecilerinin olağan dışı kâr elde etmelerini sağlar.

4. "Hiçbir ülke bir metanın üretiminde ya da ihracatında tekel sahibi değilse, toplam uluslararası efektif talebin karşılanması için gerekli meta değerlerinin uluslararası ortalaması, dünya piyasa fiyatını belirler."[71] Ulusal üretim fiyatları ile uluslararası ortalama arasındaki sapmalar, 3. maddede sözü edilen aşırı ve eksik kârların kaynağında yatar.

5. Kapitalist dünya pazarıyla bütünleşmiş ülkelerin meta değerleri ve emek üretkenlikleri arasındaki bu farklılıklar, geri kalmış ülkeleri kendileri için elverişsiz bir uzmanlaşmaya zorlar. Üretkenlik farkına aldırmadan yüksek değerli sınai mallar üretmeye kalkışırlarsa "ulusal" değerler ile dünya pazarında geçerli değerler arasındaki farkın büyüklüğünden ötürü, bunları iç piyasada zararına satmak zorunda kalırlar.[72]

---

70 Aynı yerde, s. 106-10.

71 Aynı yerde, s. 109. Mandel her ne kadar "değerler"den söz ediyorsa da, bunu, üretim fiyatları olarak anlamak gerekir.

72 Aynı yerde, s. 110.

Görüldüğü gibi Mandel, uluslararası eşitsiz mübadeleyi, üretkenlik farklarından ileri gelip, gerçekleşme sürecinde yer alan değer aktarımlarıyla sınırlandırmaktadır. Yukarıda Mandel'in modelini, kendi içinde tutarlı, fakat dar kapsamlı olarak nitelendirişimizin nedeni buydu. Böyle bir model, dünya pazarındaki akışkanlığın sırf meta-sermaye hareketlerinden ibaret olduğu bir çerçeveye uygun düşer. Ne var ki Mandel'in böyle bir çerçevede bile, meta-sermaye akımlarının kâr hadleri farkını kapatmaya, hatta duruma göre tersine çevirmeye yönelen bir süreci harekete geçirdiğini görmesi gerekirdi. Marx, dünya pazarının, üretken sermaye hareketlerinin tümelleşmesinden çok önceki bir evresi için şöyle demekteydi:

> Şimdi, belli dallarda yatırılmış sermayelerin böylece sağladıkları ve anavatana yolladıkları bu daha yüksek olan kâr oranlarının, yolu tekeller kapatmadıkça, genel kâr oranının eşitlenmesi sürecine niçin katılmayacakları ve dolayısiyle bu oranı *pro tanto* yükseltmeyecekleri, önceden bilinemez. Bu, sermayelerin yatırılmış bulunduğu dalların serbest rekabet yasaları altında faaliyet göstermeleri halinde ise, özellikle, bilinemez...Aradaki fark, ikisi arasındaki fazlalık, genel olarak emekle sermaye arasındaki mübadelede olduğu gibi, belli bir sınıf tarafından cebe indirilmekle beraber, daha iyi durumdaki ülke mübadele yoluyla verdiği daha az emek karşılığında daha fazla emek elde eder...Bir eşitlenme meydana gelir, ama bu, Ricardo'nun tasavvur ettiği gibi, eski düzeyde bir eşitlenme değildir.[73]

Kitabında, üretken sermaye hareketlerinin çağımızda ulaşmış olduğu dev boyutları yeterince vurgulayan Mandel'i buna karşın, uluslararası üretim fiyatlarını reddetme yanlışına sürükleyen nedir? Mandel'in yanlışının temelinde, Marx'ın değer aktarımları teorisinde bireysel üretim fiyatları ile piyasa üretim fiyatı arasında yapılan ayrımı ihmal edişi yatar. Yazar, üretim fiyatı biçiminin ortalama bir kâr haddinin oluşumunu gerektirdiği olgusundan, üretkenlik düzeyi ne olursa olsun, her bir tekil sermayenin özdeş bir kâr haddi elde ettiği sonucunu çıkarmaktadır. Oysa ortalama kâr haddinin her bir tekil sermaye için genel geçer kâr haddi olması, ancak kesimler içi üretkenlik farklılıklarının ortadan kalkmasıyla mümkündür. Üretken sermaye hareketlerinin dünya çapında yaygınlaşması, sermaye bileşimi farklarından kaynaklanan kesimler arası kâr haddi farklılıklarının eşitlenmesi ve bu eşitlenmenin, ulusal devlet sınırlarını aşarak gerçekleşmesi yönünde bir eğilimi harekete geçirir. Dünya çapında etkisini duyuran bu süreç, kesimler arası değer aktarımlarının da ulusal sınırları aşkınlamasına yol açar. Mandel'in eşitsiz mübadele teorisinde bu sonuncu tür değer aktarımlarına yer yoktur.

73 Karl Marx, *Kapital*, C III-l, çev. Mehmet Selik, y.y., Odak Yayınları, 1975, s. 361-62.

Mandel'i, kesimler arası-uluslararası kâr haddi eşitlenmesini yok saymaya iten gözlem, tekil sermayelerin uluslararası piyasada elde ettiği kâr hadlerinin uluslar içinde yakınsadığı, uluslar arasında ise ıraksadığı gözlemidir. Oysa bizim geliştirdiğimiz tahlil doğruysa Mandel'in gözlemi, yani kâr hadlerinin ülkeden ülkeye farklılaşması, kâr hadlerinin kesimler arasında eşitlenmesiyle, bu eşitlenmenin de ülkeler arası düzeyde gerçekleşiyor olmasıyla hiçbir şekilde çelişmez.[74]

Az gelişmiş ve gelişmiş ülke sermayecilerinin birlikte yer aldığı herhangi bir dünya pazarı sanayisini ele alalım. İki ülke kümesi sadece emek üretkenliği düzeyleri bakımından farklılaşıyorsa az gelişmiş sermayeler, sistemli olarak daha düşük, gelişmiş sermayeler de, gene sistemli olarak daha yüksek kârlar elde eder. Ücret farklarını tahlile dâhil edelim: Ücret haddi farkları, gelişmiş ülkelerin üretkenlik üstünlüğünü telafi etmeye yetmiyorsa az gelişmiş ülke sermayeleri ile gelişmişler arasındaki kâr hadleri hiyerarşisi bozulmaz; ama aradaki açık daralır. Az gelişmiş ülkelerdeki ücret düzeyi, üretkenlik farklarını telafi edecek ölçüde düşükse bu kez, aynı sanayi dalı içinde görece yüksek kâr hadleri elde eden sermayelerin, sistemli olarak az gelişmiş ülke(ler)de, görece düşük kârlar elde edenlerin ise yüksek ücretli gelişmiş ülke(ler)de toplanmış olduğu görülecektir.

Bizim tahlilimizin, Mandel'inkiyle uyuşan bir yönü üzerinde durarak bitirelim. Bu, emek-zaman aktarımı ile değer aktarımı arasındaki bağla ilgilidir. Mandel'in bu konudaki görüşünü paylaşıyoruz:

> Eğer hiç eşitsiz mübadele olmasaydı, A ülkesi, yarı sömürgeden ithal edilen meta paketi için 300 milyon değil, 1,200 milyon iş saati ödemek zorunda kalacaktı. Bu durumda bu ihracatın ancak küçük bir kısmını realize edebilecekti. En azından tüketim ve birikim kaynaklarında önemli bir düşüş olurdu. Ekonomik büyüme yavaşlardı. **Bu anlamda** 'uluslararası değer transferi' formülü kesinlikle somut bir önemi haiz olur.[75]

Ek: "Dönüşüm sorunu" üzerine yöntemsel bir not

Yukarıda görüldüğü gibi Emmanuel'in dönüşüm sorununa yaklaşımını temelden reddediyoruz. Emmanuel'e göre değer ile üretim fiyatı iki ayrı tarihî çağa ait kategorilerdir: "Basit meta üretimi"nde değerler, kapitalizmde ise üretim fiyatları geçerlidir. Emmanuel, kendi üretim fiyatı şemalarının, bunlarda yalnız üretim fiyatlarına yer verilmiş olduğu için, von Bortkiewicz'in Marx'ın dönüşüm çözümüne yönelttiği eleştiriye karşı bağışık olduğunu savunur. Değerler ile üretim fiyatları arasındaki farkı

74 Shaikh, *Science and Society*, C XLIV, Nu. 1 (Spring 1980), s. 55.

75 Mandel, s. 480.

soyutlama düzeyleri değil, tarihî çağ ayrılığında gören böyle bir yaklaşım Marx'ın değer teorisinin metodolojik temellerine taban tabana zıttır. Ama sorun bundan ibaret değildir: Emmanuel, kendi şemalarında ulaşılan üretim fiyatlarının, girdilerin fiyatlandırılmasında kullanılandan değişik bir vektör oluşturduğunu, bunun ise, genel bir kâr haddi ve "uzun dönem yeniden üretim dengesi"ni cisimlendiren "denge fiyatları" koşuluyla çeliştiğini görmezlikten gelir.

Gelgelelim bizim kendi şemalarımız ile Emmanuel'inkiler arasında yüzeysel bir benzerlik bulunduğu göze çarpmış olmalıdır; Hem onda hem de bizde dönüşüm bir dizi üretim fiyatı ile bir başka dizi üretim fiyatı arasındadır. Sorunu şöyle açıklığa kavuşturmaya çalışalım.

Her şeyden önce fiyat değerin görünüm biçimidir. Değer, gerçeklikte ancak, para cinsinden dile getirilerek var olabilir. Dönüşüm sorununun esası, değerlerin fiyatlara dönüştürülmesinden çok, bir fiyat biçiminin – değerlerle orantılı fiyatların; bunlara "basit" ya da "dolaysız" fiyatlar diyenler var – bir başka fiyat biçimine – ortalama bir kâr haddini içeren üretim fiyatlarına – dönüştürülmesidir. Dahası Marx'ın değer teorisi, eş anlı belirlenim türünden "zamansız" yöntemsel yaklaşımlara cevaz vermez. Bu teorinin temel tahlil aleti sermayenin döngüsü kavramıdır.

(ÜA)
P——M..........Üretim süreci.........M'——P'
(EG)

Burada önce üretim dönemi başında **para** (P) cinsinden bir üretim fiyatları meblağı öndelenir; bununla bir önceki üretim döneminde üretilmiş üretken sermaye ögeleri (üretim araçları (ÜA) ve emek gücü (EG)) o dönemde geçerli olan üretim fiyatları üzerinden satın alınır. İş gününün gerekli emekzamanın ne kadar ötesine taşırılabileceğini belirleyen çatışmalı bir üretim süreci sonunda sermayeci, bir meta-sermaye (M') kütlesi elde eder. Mübadele sürecinde, bu metaların içinde cisimlenmiş bulunan emek, toplumca gerekli olarak onaylanırsa – ve ancak o zaman – başlangıçta öndelenmiş olan para-sermayeden daha büyük bir para-sermaye (P') elde edilir. Karşı karşıya olduğumuz açıkça, zaman içine yayılmış bir süreçtir. Sermayenin döngüsü çerçevesi içinde artık değeri P' > P biçiminde tanımlıyoruz. Üretim süreci içinde sermayecinin bütün amacı, işçilere, P'den, yani değişir ve değişmez sermaye ögelerinin üretim fiyatları toplamından daha büyük bir üretim fiyatları toplamı gerçekleştirebilecek bir meta kütlesi ürettirmektir. Zaman içine yayılmış bir süreç söz konusu olduğuna göre, içinde bulunduğumuz dönemin girdileri ancak bir önceki dönemin çıktıları, içinde bulunduğumuz

dönemin çıktıları da bir sonraki dönemin girdileri olabilir.[76]

O hâlde kendi değer-fiyat şemalarımızı, bunları Bortkiewicz-Seton(-Sraffa) çizgisindeki itirazlara karşı korumak üzere şöyle tadil edebiliriz. K_1 gibi bir kesimin üretim fiyatı denklemini alalım:

K_1: 1000c + 100v + 220r = 1320p

Burada % 20'lik bir ortalama kâr haddiyle 220r kadar bir kâr elde edilmektedir. c ve v'nin "değerler" ile orantılı fiyatlar değil, dönüştürülmüş değerler, yani üretim fiyatları cinsinden ifade edildiğini vurgulamak üzere bunlara birer kesme işareti ekleyebiliriz. Dönem farkını belirtmek için de t (ve t – 1) alt takılarından yararlanabiliriz. Yukarıdaki denklem şu biçime girer:

K_1: $1000c'_{t-1} + 100v'_{t-1} + 220r = 1320p_t$

Konuyu kapatırken, bu işlemin "uzun dönem yeniden üretim dengesi" koşulunu bozmadığını da ekleyelim. Girdiler t – 1 döneminin üretim fiyatları üzerinden satın alınmakta, çıktılar t döneminin üretim fiyatları üzerinden satılmakta, bu arada her sermaye bir örnek kâr haddini elde etmektedir.

76 Bu dönüşüm yordamını Sungur Savran önermiştir. "Emek Değer Kuramları Karşısında Sraffa İktisadı," (basılmamış doktora tezi, İktisat Fakültesi, İstanbul Üniversitesi) s. 183-87.

Üretken Emek ve Üretken Olmayan Emek: Açıklığa Kavuşturma ve Sınıflandırma Denemesi

Sungur Savran ve *E. Ahmet Tonak*

Marx'ın kapitalizm analizinde üretken emek ile üretken olmayan emek arasındaki ayrım büyük bir önem taşır. Aşağıdaki yazıda dile getirildiği gibi, sermaye birikiminin seyrini inceleyebilmek için bu ayrımı kavramsal olarak doğru temellerde yapmak ve sağlam biçimde operasyonel hale getirmek gerekir. Oysa 1970'li yıllardan itibaren yapılan tartışmalarda, birçok Marksist iktisatçı bizatihi bu tür bir ayrımın gerekliliğini dahi sorgulamış, fazladan Marx'ın yaklaşımında bir dizi çelişki olduğunu ileri sürmüştür. Bu yazı, kavramsal ayrımı gerekçelendirme ve teorik bakımdan tutarlı bir çerçeveye yerleştirme çabasının yanı sıra, kapitalist toplumda harcanan emek türlerinin büyük çoğunluğunu bu tutarlı tanım temelinde sınıflandırmaya çalışıyor.

Yazı önce İngilizce olarak yazılmış, o dilde yayınlandıktan bir süre sonra Türkçede de çıkmıştır. Bu kitapta yayınlamakta olduğumuz bazı başka yazılar gibi, epeyce bir macera yaşadıktan, epeyce bir kapı çaldıktan sonra gün yüzüne çıkabilmiş bir çalışmadır. Önce ABD'de yayınlanan *Science & Society* dergisine verilmiş, ama o dergi editörünün kendisinin üretken ve üretken olmayan emek konusundaki görüşlerine uymadığı için yayınlanması reddedilmiştir. İlginç olan bir nokta, dergi editörünün bu gerekçeyi yazarlara hiç çekinmeden açıkça belirtmiş olmasıdır. Yazı bundan sonra ABD'de birkaç başka sol dergiye yollanmış, ama her biri tarafından yukarıdakine benzer gerekçelerle reddedilmiştir.

Yazarların makaleyi ABD'de yayınlamak istemelerinin nedeni, o tarihlerde E. Ahmet Tonak'ın kadrolu olarak, Sungur Savran'ın ise misafir öğretim üyesi olarak ABD üniversitelerinde ders vermekte olmaları idi. Ama ABD sol teorik dergileri kendi önyargıları dolayısıyla yazıyı yayınlamamakta ısrar edince, yazarlar makaleyi Britanya'da yayınlanmakta olan *Capital & Class* dergisine yollamaya karar vermişlerdir. Yazı bu derginin Yaz 1999 tarihli 68. sayısında yayınlanmıştır. Böylece, Sungur Savran'ın bu tarihten 20 yıl önce bu dergi ile ilişkisinde başına gelen güçlükler (bkz. bu kitapta yayınlanan "Sraffa İktisadının Teorik Tutarlılığı

Üzerine" başlıklı makalenin bilgi notu) bu kez kendisinden esirgenmiş olmuştur. Yazı, Özgür Narin tarafından Türkçeleştirilmiş ve *Praksis* dergisinin Güz 2006 tarihli 16. sayısında yayınlanmıştır.

1970'lerin başlarından beri ekonomi politiğin Marksist eleştirisinin temellerine yönelik artan ilgi, Marx'ın üretken emek ile üretken olmayan emek arasındaki ayrımının[1] daha titiz bir biçimde incelenmesine yol açmıştır. Ancak ayrım üzerine yapılan incelemeler ÜOE'nin tanımı, kullanılması gereken ölçütler, hatta bizzat böyle bir ayrımın yararlı olup olmadığı konularında ciddi tartışmaları doğurmuştur. Sonuç olarak, özellikle '70'lerin teorik ortamına hâkim olan, Marx'ın değer teorisinin "Sraffa temelli" eleştirisini savunanlar ile ona karşı olanlar arasındaki yoğun tartışmalar idi. Şüphesiz, ÜOE konusundaki daha dar tartışmaya ilişkin farklı yaklaşımlar haliyle bu geniş tartışmanın büyük kamplaşmalarına bire bir karşılık gelmiyordu. Ama yine de, temel kavramları sorgulayan, onları irdelemekten çekinmeyen bir inceleme tarzı o dönemin hâkim eğilimiydi. Bizce ÜOE konusundaki özgül tartışma, tartışılan sorunlar çözümlenmeden bir kenara bırakıldı. Kanımızca, üretken emek ile üretken olmayan emeğin karşıtlığı fikrinin temelinde yatan ayrımlar kümesi konusunda bir hayli kafa karışıklığı ve yanlış anlama mevcuttu. Açıklığa kavuşturulması gereken pek çok boyut ele alınmadı. Kaldı ki, en azından kapitalist birikimin çözümlenmesi sırasında ÜOE ayrımının temel olduğunu düşünen bizler için kapitalizmde gözlemlenen tüm temel emek tiplerinin kapsamlı bir biçimde sınıflandırılması yakıcı bir ihtiyaçtır; özellikle de kapitalist ekonominin çeşitli boyutlarının ampirik çözümlemesini Marksist kategoriler temelinde yapabilmek üzere son zamanlarda giderek artan çabalar bağlamında bu böyledir.[2] Dolayısıyla, **açıklığa kavuşturma** ve **sınıflandırma** gibi ikili bir görevle karşı karşıyayız.

Teorik amacımızın bu ikili yapısı, sorunu kavrayışımızı polemiklere dayanan bir üslupla ortaya koymamızı engelliyor. Tartışmada savunulan farklı bakış açılarının tümü üzerinde tek tek eleştirel bir değerlendirmeye girişmek gerekseydi, polemik dozu yüksek bir üslup, var olan sorunları ele almanın verimli bir yolu olmazdı. Belirlediğimiz ikili teorik amacı gerçekleştirmek için sorun ve/veya tartışmaların genel olarak taranması da en verimli yollardan biri değil. Bu yüzden, aşağıda ilkin ÜOE ayrımının teorik bakımdan dakik, sistematik ve titiz bir yeniden inşası olduğuna inandığımız kavramsal çerçeveyi sunmaya çalışacağız; daha sonra da bu ayrımın yeniden kavramsallaştırılması bazında kapitalizmin belli başlı emek tiplerini sınıflandırma-

1 Bundan sonra "üretken olan-üretken olmayan emek" anlamında ÜOE olarak kısaltılacaktır.

2 Marx'ın kategorilerinin ampirik ölçümüne ilişkin son dönemde artan çalışmalardan örneğin bkz. Shaikh ve Tonak (1994), Moseley (1986).

ya girişeceğiz. Öte yandan bu yeni teorik inşayı Marx'ın eserlerindeki ÜOE kavramsallaştırmasının genel yapısına yönelik belli başlı eleştirilere mantıksal bir zeminde etkili bir yanıt vermek üzere de tasarladığımızı belirtmek isteriz. Ayrıca, sunuşumuzu tamamladıktan sonra gözlemlediğimiz belli başlı eleştirileri de tek tek ele alarak, aslında Marx'ın formülasyonunun dikkatli bir biçimde yeniden ifade edilmesinden başka bir şey olmayan kavramsal çerçevemizin söz konusu eleştirilerin öne sürdüğü savlara karşı **bağışık** olduğunu göstermeye çalışacağız.

Biz, Marx'ın bu konu üzerine düşüncelerinin tümüyle iç tutarlılığa sahip olduğuna inanıyoruz. Şüphesiz değişik pasajlarda dikkatsizce yapılmış bir hataya ya da yer yer eksik bir formülasyona dikkat çekilebilir, ancak bunların varlığı, Marx'ın el yazmalarının çoğunun nihai basım için Marx'ın kendisi tarafından elden geçirilmiş olmayışına atfedilebilir. Literatürde bol bol rastlanan, Marx'ın konuyu sunuşundaki tutarsızlıklara ilişkin suçlamalara girmeyeceğiz. Bunun nedeni sadece böyle bir çabanın bizi esas amacımızdan uzaklaştıracak olması değildir; Marx'ın tutarsız olup olmamasından bağımsız olarak, bizce önemli olan Marksist değer kuramının temellerinden yola çıkılarak ÜOE arasında mantıki ve teorik olarak tutarlı bir ayrımın yapılıp yapılamayacağını görmektir.[3]

Aşağıda, ilkin hem genel olarak kapitalizmin gelişiminin çözümlenmesi hem de yirminci yüzyıl sonu kapitalizminin bazı **kendine özgü** niteliklerinin sermaye birikimi üzerindeki etkisinin anlaşılması için ÜOE ayrımının ne denli önemli olduğunu, daha doğrusu can alıcı önem taşıdığını göstermeye çalışacağız. Daha sonra, ÜOE konusunda doğru bir kavrayışın yöntemsel açıdan ilk adımı olan "genel olarak üretken emek" kavramı ile "sermaye için üretken emek" kavramları arasındaki ilişki ve farklılığı netleştirerek devam edeceğiz. Sonraki bölümler, "sermaye için üretken emek" kategorisinin içeriğini somutlamak amacıyla, kendine yeterli köylü ailesi, ev işi ve küçük meta üretiminden, ev içinde istihdam edilen ücretli emeğe, üretim ve dolaşım emeğine kadar kapitalist sosyoekonomik formasyondaki belli başlı tüm emek tiplerini ele alacak. Daha sonra, hizmet sektöründeki emeğin statüsünün ve sosyal hizmetlerin devlet tarafından sağlanması durumunda kullanılan emeğin tasnifi gibi iki çetin soru ayrı ayrı bölümlerde çözümlenecek. Son bölüm, Marx'ın ÜOE ayrımı ile ilgili literatürde çok tekrarlanan bazı eleştirileri değerlendirecek. Daha önce belirttiğimiz gibi bu son bölümün amacı, eldeki literatüre eleştirel bir bakış sağlamak ya da polemiğe girmekten ziyade 1970'lerden beri ÜOE konusundaki tartışmalarda ortaya atılan sorulara daha fazla açıklık kazandırmaktır.

3 Çözümlememizi emek değer kuramına dayandırdığımız için, alternatif teorik çerçevelerde ÜOE ayrımının anlamlı olup olmadığı sorunu, bu makalenin kapsamı dışında kalır.

O zaman, ÜOE ayrımının önemi konusundaki gözlemlerimizle başlayalım. Zira, daha önceki tartışmaların bir yönü, tam da bu ayrımda ısrar etmekle kazanılabilecek anlamlı bir sonuç olup olmadığı ekseninde yaşanmıştı. Bu ayrımın, kendi içine kapalı, anlaşılması zor ya da anlamsız olmak bir yana, kapitalist ekonomilerde sermaye birikiminin yeterli biçimde çözümlenebilmesi için can alıcı önemde olduğuna inanıyoruz.

Üretken emek ile üretken olmayan emek ayrımının önemi

Kapitalist ekonominin merkezinde kesintisiz bir biçimde artık değer üretimi ve ardından bu artık değerin yeniden sermayeye dönüşmesi ile değerin kendini genişletmesi temelinde bir birikim süreci yatar. Birikim sürecinin amacı, sadece daha önce yaratılmış değerin yeniden üretimi değil, aynı zamanda artık değer üretimi ve bu artık değerin üretken şekilde yeniden yatırılmasıdır. Bununla birlikte, bu kendini genişletme sürecini sürdürebilmek için sermaye, **artık değer üretebilen** belirli tip bir emek ile sürekli mübadeleye girmek zorundadır. Bu anlamdadır ki, "üretken ve üretken olmayan emek arasındaki ayrım, birikim açısından yaşamsaldır, çünkü yalnızca üretken emekle değiş tokuş, artık değerin yeniden sermayeye dönüştürülmesinin koşullarından birini sağlayabilir." (Marx, 1976a: 1048) [Marx, 1999: 117].

Üretken emek, artık değerin üretimi ve yeniden yatırımı için aslidir; oysa üretken olmayan emek, artık değer yaratmaz, bu yüzden bir birikim kaynağı değildir. Kaldı ki, aşağıda göreceğimiz gibi, üretken olmayan işçilerin ücretleri, üretken işçiler tarafından yaratılan artık değerden ödenmek zorundadır; bu yüzden kapitalist ekonomide istihdam edilen üretken olmayan işçi kitlesi, aslında sermaye birikimi üzerinde düpedüz bir sınırlamadır.[4] Bu nedenle, üretken emek ile üretken olmayan emeğin kapitalist ekonominin asli süreci olan sermaye birikimine ilişkin **taban tabana zıt** sonuçları vardır. Dolayısıyla, bu genellik düzeyinde, ÜOE ayrımı, kapitalizmin Marksist çözümlemesinin temel teorik bir ögesi olarak anlaşılmalıdır.

Daha somut bir düzeyde, toplam toplumsal emeğin üretken kullanım ile üretken olmayan kullanım arasındaki bölüşümü, kapitalist ekonominin önemli değişkenlerinin büyüklüklerinin belirlenmesinde temel bir rol oynar. Söz konusu değişkenlerin başında değişken sermaye, toplam artık değer ve dolayısıyla artık değer oranı gelir. Değişken sermaye, sermayenin kendi içerdiği değerden daha fazla değer üreten ögesi olduğu için, onun toplumsal düzeyde büyüklüğü, ekonominin genelinde ödenen toplam ücret tarafından belirlenmez, sadece üretken işçilerin ücretleri tarafından belirlenir. Öte yandan artık değer, sadece mülk sahibi sınıfların farklı kesimleri tarafından el konan

4 Üretken olmayan işçilerin ücretleri, "artık değerin sermaye olarak yeniden yatırılabilecek miktarında bir azalma oluşturur." (Yaffe, 1973a: 2.)

(kâr, faiz, toprak rantı gibi) çeşitli unsurları kapsamakla kalmaz, aynı zamanda üretken olmayan işçilerin ücretlerini de içerir. Bu nedenle, artık değerin değişken sermayeye oranı olan artık değer oranı, kârlar ve ücretler gibi ulusal gelir kategorilerine başvurarak doğrudan doğruya hesaplanamaz.[5] Marksist kategorilerle tutarlı bir artık değer oranı hesaplamasında, ÜOE ayrımı dikkatli bir biçimde göz önünde bulundurulmalıdır.[6] Mandel'in belirttiği gibi:

> … Kapitalizmde üretken emeğin kesin tanımı, sadece kuramsal öneme sahip değildir. Ayrıca toplumsal muhasebe (**değer cinsinden** ulusal gelirin hesaplanması) açısından da temel önemde sonuçları vardır. (Mandel, 1981: 46.)

Eğer toplam toplumsal emeğin üretken kullanım ile üretken olmayan kullanım arasında dağılımı artık değer oranını etkiliyorsa, buradan çıkacak dolaysız sonuç şudur: söz konusu paylaşımın kâr oranı üzerinde de etkisi olacaktır, çünkü artık değer oranı kâr oranını belirleyen temel faktörlerden biridir. Bu sonuç başka türlü de ifade edilebilir: Artık değerin sadece üretken emeğin ürünü olması gerçeği, üretken olmayan emeğin üretken emeğe oranındaki bir artışın, üretilen artık değer kitlesinde bir azalmaya ve **diğer koşullar aynı kalmak kaydıyla**, kâr oranında bir düşmeye yol açması demektir. Buradan çıkartılacak bir başka sonuç, en azından kâr oranının düşme eğilimi çerçevesi içinde, ÜOE ayrımının kapitalist krizleri anlamak için de asli olduğudur.

ÜOE ayrımı, devletin ekonomik müdahalelerinin ve yaratılan gelirin bu müdahaleler yoluyla yeniden bölüşümünün çözümlenmesiyle de ilişkilidir. Çünkü, gelir dağılımı alanında devlet müdahalesinin net etkisinin doğru değerlendirilişi, devlet gelirlerinin kaynaklarının kesinlikli bir biçimde tanımlanmasına dayanır. Diğer bir deyişle, bir yanda değişken sermayeden sağlanan, öte yanda artık değerden sağlanan devlet gelirlerinin paylarının hesaplanması, devlet müdahalesinden kaynaklanan yeniden bölüşümün yönü ve büyüklüğünün değerlendirilmesinde can alıcı önemdedir. Daha önce, hem değişken sermayenin hem de artık değerin büyüklüklerinin belirlenmesinde rol oynayan etkenlerden biri olarak toplam toplumsal emeğin ÜOE biçiminde paylaşımına dikkat çekmiştik. Demek ki, bu ayrımın harcamalar bakımından da gerekliliğini kaydetmiş oluyoruz.[7]

---

5 Bu soruna taban tabana zıt yaklaşımlar için bkz. Glyn and Sutcliffe (1972); Yaffe (1973b); Shaikh (1978a); Shaikh (1978b).

6 Bu bağlamda ÜOE ayrımına dayanan bir alternatif makroekonomik muhasebe çerçevesi, beklenebileceği gibi tamamen farklı bir dizi artı ürün, tüketim, yatırım ve üretkenlik ölçümleri üretecekir. Dolayısıyla, verili bir ekonominin ampirik tablosunda temelden farklı sonuçlara varılacağı beklenmelidir. Ampirik ölçümlerdeki bu farklılığın çarpıcı boyutlarını göstermek için, (ÜOE ayrımı dikkate alınarak hesaplanmış) artık değer oranını, bu oranın egemen iktisattaki karşılığı kâr-ücret haddi ile karşılaştırmak yeterlidir. 1948-89 yılları arasında, ABD'de konvansiyonel kâr ücret haddi %22 düşerken, artık değer oranı yaklaşık %44 artmıştır (Shaikh and Tonak, 1994: 151).

7 Devlet etkinliklerinin yol açtığı yeniden bölüşüme ilişkin sorunlar için bkz. Tonak (1984).

ÜOE ayrımının bu denli önemli sayılmasının bir nedeninden daha söz etmek gerekir. Yazı boyunca açıklık kazandırmaya çalışacağımız nedenler yüzünden hizmet sektöründe istihdam edilen emeğin ÜOE ayrımı bakımından statüsünün belirlenmesi de oldukça tartışmalıdır. Öte yandan, "üçüncü" sektör olarak adlandırılan hizmet sektörünün hem gelişmiş hem de az gelişmiş kapitalist ekonomilerde giderek harcanan toplam toplumsal emeğin artan bir bölümünü oluşturduğu bilinmektedir. Hizmet sektörünün bu büyümesinin, bir bütün olarak kapitalist ekonomilerin gelişmesinde ne türden bir etkisi olacağını (söz gelimi, kâr oranlarının nasıl etkileneceğini) kestirebilmek, hizmetlerin ÜOE ölçütlerini kullanarak doğru bir biçimde sınıflandırılmasına bağlıdır.

İşte ÜOE ayrımının, **genel** düzeyde kapitalist ekonominin gelişimini anlamak için can alıcı önemde olmasının nedenleri bunlardır. Bununla birlikte, bu ayrımı ayrıca **yirminci yüzyıl sonu kapitalizmine özgü** yeni eğilimlerin anlaşılması için de gerekli kılan nedenler vardır.

Elbette ki, bu nedenlerin başında, bir ölçüde yanıltıcı biçimde "kumarhane ekonomisi" olarak adlandırılan duruma yol açan finansal hizmetlerdeki patlama gelir. Finansal araçların çoğalması yüzünden aracılık ve bankacılık faaliyetlerinin yayılması, emeklilik, yatırım ve *hedge* fonlarının görülmemiş ölçekte büyümesi ve finansal piyasaların uluslararası bütünleşmesine ek olarak, "refah devleti"nin yavaş yavaş ortadan kalkması da sigorta faaliyetlerinin muazzam derecede büyümesiyle sonuçlandı. Bu yeni eğilimler, finansal patlamanın sermaye birikimi üzerindeki etkisini değerlendirmek için (dolaşım etkinliklerinin bir alt kümesi olarak) finansal sektörlerde istihdam edilen emeğin doğasının anlaşılmasını zorunlu kılıyor.

Hatırı sayılır bir genişlemenin gözlemlenebildiği ikinci bir alan ise, "küreselleşme" olarak adlandırılan gelişmenin, teknolojik ilerlemenin ve yaşam tarzlarındaki değişikliklerin bileşik etkisi altında, tüketici hizmetlerinin daha da büyümesidir. Ülke içi ve uluslararası radyo televizyon yayıncılığındaki patlama, turizmin ve ikram hizmetlerinin hızla büyümesi, spor ve "fitness" alanlarında kapitalist tarzda örgütlenen kitle tüketimi, söz konusu genişlemenin en göze çarpan örnekleridir. ÜOE ayrımı bakımından hizmetlerin statüsü, tüketim hizmetlerinin genişlemesinin sermaye birikimi üzerindeki olumlu ve olumsuz etkilerini anlamak için de can alıcı önemdedir.

Aslında tüketim hizmetlerinde son zamanlarda görülen genişleme onyıllardır alışageldiğimiz bir eğilimin devamı niteliğindedir. Oysa teknolojik gelişme, sermayenin uluslararasılaşması ve toplam toplumsal sermayenin bağrında iş bölümünün derinleşmesinin bileşik bir sonucu olarak **işletme hizmetlerinde** niteliksel bir değişimin gerçekleştiği söylenebilir. Telekomünikasyon hizmetlerinde ve elektronik iletişim araçlarında görülen patlamanın yanı sıra, her biri hızla büyüyen marka tescili, patentleme, pazarlama, reklam, enformasyon ve halkla ilişkiler hizmetleri, insan kaynak-

ları, eğitim, danışmanlık ve hukuk hizmetleri gibi etkinlikler de, kendilerine özgü faaliyetler yürüten ve her biri hızla büyüyen sektörler olarak ortaya çıkmış bulunuyor. Farklı niteliklere sahip bu etkinliklerin, birikim süreci üzerindeki etkisi ayrı ayrıdır; her birinin kendine özgü etkisi, ancak hem hizmetlerin hem de üretim ve dolaşım arasındaki farklılığın ÜOE ayrımı bakımından doğru bir perspektifle kavranması bazında değerlendirilebilir.

Son zamanlardaki bir başka can alıcı eğilim, sağlık, eğitim, konut vb. genellikle kamu hizmeti olarak gördüğümüz sosyal hizmetlerin sunulmasında yaşanan yapısal değişikliklerle ilgilidir. Bu alanda burjuvazi ve onun hükümetleri, bir zamanlar büyük bir bölümü kamu sektörünce yürütülen faaliyetleri aşama aşama özelleştirme yönünde dinmeyen bir saldırı ve buna koşut olarak, yakın zamana kadar devlet tarafından ücretsiz sunulan hizmetlerin metalaştırılmasını başlattı. Aşağıda açıklığa kavuşturmaya çalışacağımız üzere, bu durum, devlet çalışanlarının üretken olmayan emeğinin hem özelleştirmeler yolu ile söz konusu yeni şirketlerin işçilerinin üretken emeğine, hem de kamu hizmetlerinin metalaştırılması sayesinde fiilen ticarileştirilmiş olan kamu kuruluşları çalışanlarının üretken emeğine dönüşmesi anlamına gelmektedir. Bu makalenin soyutlama düzeyinde, kamu sektöründeki bu olgu, **diğer koşullar aynı kalmak kaydıyla**, artık değer büyüklüğünü arttıracağından günümüz kapitalizminde üretken olmayan etkinliklerde gözlenen genel artışı ve bunun sonucunda üretken olarak yatırılabilir artık değer miktarındaki azalışı bir ölçüde telafi eden bir eğilim gibi etki yapar. Özelleştirme süreci ayrıca çalışanların genel refahı ile ilgili birçok önemli soruna da yol açar: İşsizlik, sendikasızlaştırma, söz konusu kuruluşlarda çalışanların konumu gibi günümüz kapitalist toplumlarındaki sınıf mücadelesinin pek çok yönünü açığa çıkarır. Bu sorunlar politik olarak çok önemli olmakla birlikte bu makalenin kapsamı dışında kalmaktadır.

Taşeronlaştırmanın muazzam miktarda artması, emperyalist ülkelerde bile eve iş vermenin yeniden ortaya çıkması, *just-in-time* düzenlemeleriyle zorunlu stok miktarlarındaki dramatik değişim ve bu sürecin parçası olarak depolanan mal miktarlarındaki değişiklikler, ev işlerinde istihdamın hızla yayılması gibi yirminci yüzyıl sonu kapitalizminin diğer yeni özellikleri de (bunlardan bazılarının derin tarihî kökleri vardır), ÜOE ayrımı sorununda berrak olmayı gerektirir.

Toparlamak gerekirse, ÜOE kategorileri işe yaramaz olmak bir yana, kapitalist ekonominin işleyişini net bir biçimde anlamak için vazgeçilmezdir.[8]

8 Öte yandan, ÜOE ayrımı, üretim ile dolaşım alanları arasındaki ayrımı belirlemek (hatta pekiştirmek) için gerekli değildir. Söz konusu ayrım, aslında kendisi üretim ve dolaşım alanlarının farkının somut kavranışına dayanan ÜOE ayrımından kavramsal olarak bağımsızdır ve ondan önce gelmektedir. Sondan bir önceki bölümde tekrar döneceğimiz bu noktayı vurgulamamızın nedeni, bu konuya ilişkin ciddi bir kafa karışıklılığı olmasındandır.

Aşağıda, bu iki kategori arasında net ve sarih bir kavramsal ayrım oluşturmanın mümkün olduğunu göstermeye çalışacağız; böylece bu kavramsal ayrım yoluyla kapitalist ekonomide gözlenen farklı emek türlerini kapsamlı bir biçimde sınıflandırmanın zemini oluşmuş olacaktır.

Genel olarak üretken emek

ÜOE ayrımını tartışmak için başlangıç noktası, tüm üretim tarzlarına uygulanabilir bir üretken emek tanımı olmalıdır. Daha baştan belirtmek gerekir ki, bu başlangıç noktasının seçilmesi genel olarak üretken emeğin, kapitalist üretim tarzındaki üretken emek ile özdeş olması yüzünden değildir. Tam tersine, bundan sonraki bölümde göreceğimiz gibi, bu iki kavram, yani **genel olarak üretken emek** ile **sermaye için üretken emek** arasındaki ayrım kapitalist ekonominin işleyişini anlamak için yaşamsal önemdedir. Ne var ki, ironik biçimde, ÜOE sorunu üzerine yazanların pek çoğunu yanıltan da, genel olarak üretken emek kavramının ihmal edilmesi olmuştur. Üretken emeğin tüm sosyoekonomik formasyonlar için genel bir tanımı konusunda yeterince dikkat gösterilmediği için, kapitalizmdeki **tüm** ekonomik etkinliklerin kendisi neredeyse içgüdüsel bir biçimde üretken emek olarak görülmüştür. Kapitalizmde ÜOE ayrımını topyekûn ortadan kaldırmaya yol açan bu türden bir kuramsal çıkmazdan sadece sermaye için üretken emeğin, genel olarak üretken emeğin bir alt kümesi olduğu gerçeğinin açık bir biçimde kavranılması ile kaçınılabilir. Bu sorunu, makalenin son bölümünde Marx'ın yaklaşımına yöneltilen eleştirileri ele aldığımızda ayrıntılarıyla irdeleyeceğiz.

Genel olarak üretken emek ile sermaye için üretken emek ayrımının Marx için can alıcı önemde olduğunu aşağıdaki bölüm açıkça göstermektedir:

> Yalnızca, kapitalist üretim biçimini kesin biçim olarak –ve dolayısıyla, sonsuza dek doğal üretim biçimi olarak- gören burjuva dar kafalılığı, sermaye açısından üretken emek nedir sorusunu, genelde hangi emeğin üretken olduğu ya da **genel olarak üretken emeğin** ne olduğu sorusuyla karıştırır; ve sonuçta, herhangi bir şey üreten, herhangi bir sonuç yaratan emeğin bu gerçek çerçevesinde üretken olduğu yanıtını vererek ne kadar akıllı olduğunu düşünür. (Marx, 1963: 393) [Marx, 1998: 368].[9]

Ancak, iki kavramı karıştırmamak için daha baştan genel olarak üretken emeğin açık bir tanımına sahip olmak gerek. İşte ilk olarak bu tanımı geliştirmeye çalışacağız.

Toplumsal örgütlenmenin tarihsel biçimi ne olursa olsun, toplumun üye-

---

9 Şunu belirtmek gerek: Burada Marx tarafından kullanılan "genel olarak üretken emek" kavramı, tüm üretim tarzlarının ortak niteliklerini (örneğin, emek süreci) tanımlayan "genel olarak üretim" kavramsal alanının bir ögesidir. Marx, kapitalist üretim tarzı çözümlemesinde başlangıç noktası olarak bu kavramsal alanı alır (Marx, 1973:85-8) [Marx, 1999;23-26].

lerinin ve bizzat sosyoekonomik formasyonun kendisinin biyolojik ve toplumsal olarak yeniden üretimini sağlamak için yürütülmesi gereken belirli faaliyetler vardır. Genel olarak üretken emek tanımı, bu etkinliklerin farklı tipleri arasındaki net bir ayrımı öngerektirir. Bütün (ya da bazı durumlarda çoğu) toplumların yürütmesi gereken temel etkinlik alanları şunlardır: **üretim, dolaşım**, ("gelir dağılımı" olarak da adlandırılan) **bölüşüm**, **kişisel ve toplumsal tüketim** ile **toplumsal düzenin yeniden üretimi**.[10]

Bu yazıdaki amaçlarımız açısından, bu faaliyetler ilk olarak kelimenin gerçek anlamıyla "emek harcanmasını" gerektirip gerektirmediklerine göre gruplandırılabilir. Bu etkinliklerden ikisinin, yani tüketim ile bölüşüme dair etkinliklerin, herhangi bir emek harcamayı gerektirmeyen faaliyetler olduğu apaçıktır.[11] İster biyolojik ister tarihsel olarak ortaya çıkmış ihtiyaçlar nedeniyle olsun, tüketim, tüm canlıların ortak bir faaliyetidir ve insan türünün **ayırt edici niteliği** olan emeği gerektirmez. Tarihsel olarak verili bir sosyoekonomik formasyonun üretim ilişkileriyle sıkı sıkıya bağlantılı olan ürün bölüşümü doğrudan üreticiler tarafından harcanan emeğe dayanmakla birlikte **bizzat kendisi** emek içeren bir faaliyet değildir. Bunun mantıksal kanıtı şudur: Mülk sahibi sınıflar, gelirlerini yalnız mülkiyet gelirlerinden elde ettikleri ölçüde üretici olmadıkları[12] halde, bölüşümden pay alırlar. Bölüşüm, emek faaliyetinin ürünü tarafından dolayımlanan bir toplumsal ilişki biçimidir.[13]

Daha karmaşık olan faaliyetler ise dolaşım ve toplumsal düzenin yeniden üretimidir. Kelimenin dar anlamıyla, meta biçimi ile para biçimi arasındaki çeşitli başkalaşımların alanıyla sınırlı olarak dolaşım, tüm sınıflı toplumlarda ekonomik yaşamın bir boyutu olagelmiş bir faaliyettir. Bununla birlikte,

---

10 ÜOE ayrımını böyle temel bir etkinlikler kümesine dayandırma fikri, ilk olarak Shaikh (1980) tarafından ileri sürülmüştü. Burada kullanılan kavramlardan ilk dördü Marx'ın *Grundrisse*'deki tartışmalarına dayanmaktadır (Marx, 1973: 88-100) [Marx, 1999: 26-37].Öte yandan, burada tüketim, sadece "kişisel ve toplumsal" biçimiyle (Marx'ın ifadesiyle "*consumption proper*") alınmıştır; zira diğer tüketim tipleri, yani üretim araçlarının ve hammaddelerin tüketimi (Marx'ın "üretken tüketim" diye adlandırdığı) doğrudan üretimi ilgilendirir.

11 Çoğunlukla kadınlar tarafından yapılan ev işlerinin, bir tüketim etkinliği olmadığı, tüketim mallarının üretiminin gereği olduğunu açıkça belirtilmeliyiz. Ev işi olmadan, tüketim malları tüketilebilecekleri nihai biçimi (toplumsal olarak üretilmiş tüketim biçimleri de dahil olmak üzere) edinemezler. Bu yüzden, ev işi bir üretim etkinliğidir. (Bkz. dipnot 18)

12 Öte yandan, kapitalist, kendi şirketinin yöneticisi olarak çalıştığında, bu görevi açısından, bir işçi gibi iş görür. Gelirinin, emeğinden kaynaklanan bu bölümü, diğer yöneticilerin maaşları gibi değerlendirilmelidir. Hatta Marx, böyle durumlarda, kapitalistin üretken bir işçi olarak sayılması gerektiği düşüncesindedir: "Emek sürecinin yöneticisi olarak kapitalist de üretken bir emek ortaya koyar, onun emeği de üründe gerçekleşen toplam sürece dahildir." (Marx, 1976a, 1048) [Marx, 1999b;117]. Bir bütün olarak bu tartışma şunu açıkça gösterir: ÜOE ayrımında, tayin edici ölçüt, yürütülen etkinliğin tipiyle ilgilidir; bu etkinliği yürüten bireyin toplam toplumsal hiyerarşide ya da iş bölümündeki konumu ile ilgili değildir.

13 Bkz. Marx: "Bölüşümün yapılanması, tam olarak üretimin yapılanması tarafından belirlenir. Ancak *üretimin sonuçları dağıtılabileceğine göre*, yalnızca konu bakımından değil, biçim bakımından da ... bölüşümün kendisi *üretimin bir ürünüdür.*" (Marx, 1973: 95) [Marx, 1999a: 32-3]

özel mübadele ile metaların ve paranın dolaşımı yalnızca kapitalist üretim koşulları altında tümüyle hâkimiyetini kurar. Pre-kapitalist sınıflı toplumlarda, üretimin büyük bir bölümü meta üretimi değil kullanım değeri üretimi olduğu için sadece kısmi öneme sahip olan mübadele, kapitalizmle birlikte özel emeğin toplumsallaşmasının **zorunlu** bir biçimi halini alır. Toplumsal düzenin yeniden üretimine yönelik faaliyetlere gelince, bunlar ilkel komünal toplumdakinden farklı olarak, sınıflı toplumlarda özel bir önem edinirler. Dinsel kurumların yanı sıra, idari, askerî ve finansal aygıtları ile sınıf egemenliğinin yeniden üretiminin kamusal alanı olarak devlet, bu faaliyetlerin örgütlendiği ve yürütüldüğü yerdir.

En azından modern çağda, dolaşım ya da toplumsal düzenin yeniden üretim faaliyetlerinin bir bölümünde görev alanların özgül bir emek türü harcadığı açık olmalıdır. En belirgin örneklerden söz edecek olursak, vergi idaresinde ya da yerel yönetimlerde görevli kamu çalışanları da, banka ya da sigorta çalışanları da iş günü boyunca bir tarım veya sanayi işçisinden daha az emek harcar değildir.[14] Bununla birlikte, tarım ya da sanayi işçisininki ile kıyaslandığında, dolaşım ya da toplumsal düzenin yeniden üretiminde çalışanlarca harcanan emek, farklı bir doğaya sahiptir. Sanayi ve tarım işçileri kullanım değeri (yani, ya kişisel tüketim eşyası olarak tüketim alanında kullanılan ya da üretken tüketime girdi olarak üretim alanında belirli bir ihtiyacı karşılayan nesneler) yaratmakla iştigal ederler ve bu faaliyeti **doğayı dönüştürerek** yaparlar. Aslında ele aldığımız bu son tür faaliyeti, yani üretim faaliyetini, diğer tüm toplumsal etkinliklerden ayırt eden de budur: Üretim “doğanın birey tarafından, toplumun belirli bir biçimi ile ve bu biçim aracılığıyla mülk edinilmesidir” (Marx, 1973: 87). Diğer bir deyişle, üretim ile uğraşanlar, **toplumun doğayla ilişkisinin** dolayımını kurarlar. Buna karşılık, verili toplumsal iş bölümü bağlamı içinde, dolaşım ve toplumsal düzenin yeniden üretimi etkinliklerini yürütenler, yalnızca belirli bir toplumda **insanlar arasındaki** tarihsel olarak belirlenmiş toplumsal ekonomik **ilişkiler**den kaynaklanan işleri yerine getirirler. Üretim, doğa ile girilen ilişki aracılığıyla insanlığa kendi yeniden üretiminin vazgeçilmez maddi ögelerini sağlayan **biricik** faaliyet olması bakımından diğer tüm faaliyetlerden köklü biçimde farklıdır. Hiçbir toplum, kendi geçim araçlarını doğadan elde etmeksizin padişah fermanıyla ya da hayat sigortası poliçesiyle varlığını sürdüremez. Bu geçim araçları sadece üretim aracılığıyla elde edilebildikleri için yalnızca **bu özgül olarak maddeci anlamı ile üretimle** uğraşan emek, “genel olarak üretken emek” şeklinde tanımlanabilir.

14 Diğerlerinin ise, en başta krallar veya papazlar gibi bildik örnekler olmak üzere, herhangi bir anlamda “çalıştıklarını” bile söylemek zordur.

Şekil 1: İnsanın İktisadi Faaliyetlerinin Genel Tasnifi

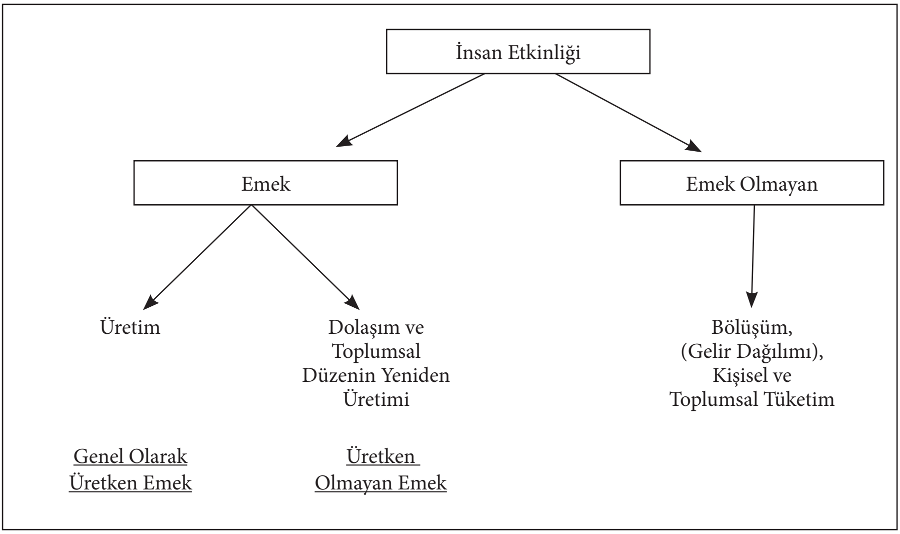

İnsan faaliyetleri bu şekilde sınıflandırılırsa (bkz. Şekil 1), belirli türden etkinliklerin, **hiçbir toplumsal örgütlenme tipi altında** üretken emek olarak görülemeyecekleri derhal açık hale gelir. **Salt** toplumsal düzenin yeniden üretimi ya da meta ve para dolaşımı ile ilişkili işleri yürütenler **tanım gereği** üretken değillerdir. Bu tür mesleklerin listesi uzun olmakla birlikte, belirtelim ki, **bütün toplumsal örgütlenme tiplerinde** din görevlileri, krallar, devlet başkanları, politikacılar, devletin idari ve finansal kurumlarında çalışanlar, yargıçlar, avukatlar ve adli sistemin bütün çalışanları, generaller ve askerler, polisler, gardiyanlar ve benzerleri emek harcadıklarında bile, bu üretken olmayan emekçiler grubuna dahildir.

Sermaye İçin Üretken Emek

Genel olarak üretken emeğin tanımı, kapitalist üretim tarzındaki ilişkiler çerçevesinde ÜOE ayrımının incelenmesi için sadece bir başlangıç noktası sağlar. Zira kapitalizm, tarihsel olarak belirlenmiş bir üretim tarzı olarak, en başta meta üretimi ve artık değer üretimi ile belirlenir. Bu özgül toplumsal formasyon içinde, üretim sadece sermayenin kendisini genişletmesi amacıyla yapılır. Sermayenin çoğalması doğrudan üreticinin yani ücretli emekçinin artık değer üretmesi ve buna el koyulması aracılığıyla gerçekleşir.

Dolayısıyla, üretim sürecinde harcanan emeğin somut niteliğine dayanan üretken emek tanımı, kapitalizm bağlamında açıkça yetersiz kalır. Kapitalist üretimin sonucu, yalnızca kullanım değeri değil, aynı zamanda değişim değeri

ve artık değerdir. Kapitalist üretim süreci basit bir emek süreci olmayıp, aynı zamanda ve bundan çok daha belirleyici biçimde bir değerlenme (*valorization*) ya da değerin kendini arttırması sürecidir. Değerlenme süreci, emek sürecini kendi gereksinimlerinin boyunduruğu altına alır. Marx'ın deyişiyle:

> Kapitalist üretimin dolaysız amacı ve **has ürünü** artık değer olduğu için emek, yalnızca doğrudan artık değer yaratıyorsa üretkendir; emek gücününün bir temsilcisi de ancak doğrudan **artık değer yaratıyorsa** üretken işçidir. Yani, yalnızca üretim sırasında, sermayenin değerinin genişlemesi amacıyla tüketilen emek üretkendir. (Marx, 1976a: 1038; vurgular bizim) [Marx, 1999: 105].

Öyleyse, sermaye ilişkisinin kendine özgü doğası, sermaye açısından ÜOE ayrımının ipuçlarını sunmaktadır. **Sermaye için üretken emek**, artık değer üreten emektir.[15] Başka bir deyişle, verili bir üretim tarzı bağlamında üretken emek, sadece insanlığın doğa ile etkileşimi temelinde tanımlanamaz. Anlamlı bir tanım, bu genel belirlenimin yanında, o üretim tarzındaki hâkim toplumsal ilişkilere özgü olan nitelikleri de içermelidir.[16]

Bununla birlikte bu basit tanım, yalnızca bir başlangıç noktasıdır; çünkü bu ayrım daha somut durumlara uygulanır uygulanmaz birçok sorun ve karışıklık belirmektedir. Yine de, söz konusu ayrıma ilişkin tatmin edici bir tartışmanın vazgeçilmez temeli budur. Bu tanım, daha önce vurguladığımız gibi, sermaye için üretken emeğin, neden genel olarak üretken emeğin bir alt tipi olduğunu da derhal gösterir. Artık değerin yalnızca doğrudan üretim sürecinde üretilebileceği ve bundan başka bir kaynağı olmadığı hatırlanırsa, yalnızca genel olarak üretken emeğin (yani doğayı amaçlı bir biçimde dönüştürerek mülk edinme yoluyla kullanım değerleri üreten tek emeğin) artık değer üretebileceği de açıklığa kavuşacaktır. Diğer bir deyişle, genel olarak üretken olma niteliği, sermaye için üretken emek olma niteliği için gerekli (ancak yeterli olmayan) bir koşuldur (yeterli koşul ise, artık değer üreten emek olma niteliğidir).[17]

Daha somut ve ayrıntılı bir ÜOE ayrımı geliştirirken de artık değer üretimi ölçütü bize yol gösterici bir çerçeve sağlar. Bazı emek tiplerinin bu ayrımla bir ilgisi olmadığı hemen gösterilebilir. **Her şeyden önce**, biricik amacı kullanım değerleri üretmek olan emeğin, yani meta üretmeyen emeğin sermaye açısından üretken emek olarak görülemeyeceği açıktır. Nedeni de, artık de-

15 Üstelik, sermaye, artık değerin dönüşmüş biçiminden başka bir şey olmadığı için, "üretken emek, yalnızca **sermaye** üreten emektir. … **Emek, yalnızca kendi karşıtını üreterek üretken olur**" (Marx, 1973: 305n) [Marx, 1999a: 218].

16 Bkz. Marx: "... Bu yüzden bu tanımlar, … emeğin gerçekleştiği belirli toplumsal biçimlerden, toplumsal üretim ilişkilerinden türetilir"(Marx, 1963: 157).

17 Sermaye için üretken emek kavramının bu **ikili belirlenimi**, Marx tarafından şu şekilde açıklanmıştır: "Bu yüzden, üretken işçi kavramı sadece basitçe çalışma etkinliği ile onun yararlı etkisi arasındaki bir ilişkiyi ima etmez; aynı zamanda işçi ile çalışmasının ürünü arasındaki ilişkiyi; ayrıca özgül bir toplumsal üretim ilişkisini de; yani işçiyi doğrudan doğruya sermayenin değerlenme aracı olarak damgalayan tarihsel kökenlere sahip bir ilişkiyi de ima eder" (Marx, 1973: 644).

ğer üretiminin meta üretimini ve mübadelesini gerektirmesidir. Bu yüzden, kapitalizmde, kendine yeterli köylü ailesinin emeği ya da ev emeği üretken emek addedilemez.[18]

İkinci olarak, artık değer üretimi ölçütü, küçük meta üreticilerinin emeğini de dışlar. Tanımı gereği, küçük meta üretimi doğrudan üreticilerin kendilerinin üretim araçları sahibi olmalarına ve bu yüzden de **emek güçlerini** satmaktansa emeklerinin **ürünlerini** mübadele etmelerine dayanır. Artık değer yalnızca, emek gücü bir meta olarak satılır ve bu özgül metanın alıcısı, bu metanın benzersiz kullanım değerini, yani içerdiğinden daha fazla değer üretme kapasitesini tüketirse üretilebilir. Dolayısıyla, sadece emek gücünün bir meta olarak satılması sonucu harcanan emek, kapitalizmde üretken emek olarak iş görür. Bu değerlendirme, zanaatkâr ve küçük toprak sahibi köylü emeğini kapitalizmdeki ÜOE ayrımı tartışmalarının dışına taşır.

Aynı şekilde giderek bugünkü kapitalizmin artan ölçüde bir özelliği haline gelen dışarıya iş vermenin (*outsourcing*) farklı yöntemleri arasında, üreticilerin (genelde kadınların ve çocukların) emeğinin ev içinde harcanmasına dayanan türler (kapitalizmin ilk dönemlerindeki eve götürü iş verme, "*putting out*" sistemine benzer biçimler), emek araçlarının ve hammaddelerin kapitalist tarafından sağlandığı durumlarda bile, kendi içinde kapitalist bir mahiyet kazanmamıştır. Bu yüzden, bu süreçlerde harcanan emek kapitalist anlamda üretken değildir. Öte yandan dışarıya iş vermenin bir başka biçimi olan taşerona iş verme, genellikle (küçük ölçekli olsa da) kapitalist firmalarla çalışmak demektir. Burada harcanan emek, yürütülen etkinliğin türüne bağlı olarak üretken olabilir veya olmayabilir (bu konuya döneceğiz).

Bununla birlikte, emek gücünün satışı bile, kendi başına, üretken emeğin varoluşu için yeterli bir koşul değildir. İşte bu noktada, kelimenin gerçek anlamıyla ÜOE ayrımının eşiğine varmış oluruz. Burada bir ayrım daha yapmamız gerekir: **sermaye ile mübadele edilen emek** ve **gelir ile mübadele edilen emek**. Aslında bu ayrım, 18. yüzyılın sonlarında ve 19. yüzyıl boyunca üretken emeğin tanımı üzerine geçen tartışmaların yoğunlaştığı noktadır. Söz konusu ayrım, o tartışmanın ayrıntılarına girmeden, sermaye ile gelir döngüsünü temsil eden genel formül sayesinde netleştirilebilir.

Sermayenin döngüsü formülü, **P – M ... Ü ... M′ - P′**, sermayenin kendisini genişletme sürecinin en genel ifadesidir. Bu genel ifade çerçevesi içinde, bir meta olarak emek gücünün (**M**), **P**'nin (sermaye işlevi gören paranın) bir bölümü ile mübadele edildiği açıkça görülmektedir: yani emek gücü sermaye

18 Kadınların yaşamının büyük bir bölümünü tüketen ev işinin **sermaye için** üretken emek olmaması gerçeği, tabii ki bu emeğin, genel anlamda üretken olmadığı, ya da toplumun çoğunluğu için yararlı olmadığı anlamına gelmez. Tüm toplumlarda harcanan toplam toplumsal emeğin bütünü içinde haliyle, bu emek asli bir ögedir ve böyle değerlendirilmelidir. Bununla birlikte, dolaysız artık değer yaratmaz –ki, kapitalizmde üretken emek konusunda karar verirken önemli olan da budur.

ile mübadeleye girmiştir. Ardından, (**Ü** ile temsil edilen) üretim sürecinde bu emek gücü, sadece kendi başlangıç değerini yeniden üretmekle kalmaz, aynı zamanda sermaye tarafından artık değer olarak el konulan yeni bir değer büyüklüğü de üretir.

İşte, emeği sermaye için üretken emeğe dönüştüren, bu tip bir emek gücü-sermaye ilişkisidir. Marx'ın sözleriyle:

> Üretken emek, **sermaye olarak parayla**, yani aslında sermaye olan parayla, sermaye olarak işlev gören ve emek gücünün **karşısına sermaye olarak dikilen** para ile değiştirilir. Dolayısıyla üretken emek, işçinin kendisi için emek gücünün önceden belirlenmiş değerini üreten, ama aynı zamanda, değer yaratan bir etkinlik olarak da sermayeyi genişleten bir emektir. Bu emek, üretilen bu değerlerin **sermaye**ye dönüşmesiyle işçinin **karşısına dikilir**. **Cisimleşmiş** emekle **canlı** emek arasındaki özgül ilişki, birincisini sermayeye dönüştürürken, ikincisini de **üretken emeğe** dönüştürür." (Marx, 1976a: 1043) [Marx, 1999: 111].

Bununla birlikte, bu, emek gücü ile para arasında olanaklı olan tek mübadele biçimi değildir (başka bir deyişle, bu biçim emek gücünün satışının tek şekli değildir). Bir sonraki üretim döneminde, sermaye tarafından el koyulan artık değer (yani **P**´den **P** çıkarıldığında kalan miktar), şimdi (Marx'ın yukarıdaki alıntıda "işçinin karşısına dikilir" dediği anlamda) yeniden sermayeye dönüştürülmüştür. Ancak üretilen artık değerin tümü sermayeye dönüşmez: Diğer kapitalistler ve toprak sahipleri tarafından faiz, ticari kâr, toprak rantı vb. biçiminde el konulan belirli bölümlerinden soyutlasak dahi, bu artık değerin bir bölümü sanayi kapitalistleri tarafından zorunlu olarak tüketim amacıyla **gelir**e dönüştürülür. Bu gelir ise farklı yollardan tüketilebilir: Her çeşit tüketim malına harcanabileceği gibi, kapitalistler ve aileleri için hayatı kolaylaştırma amacıyla istihdam edilen işçiler (hizmetçiler, aşçılar, şöförler, bahçıvanlar vb.) için kullanılabilir. İlk durumda kapitalistlerin geliri metalar ile mübadele edilmiştir. İkincisinde ise, mübadele **emek gücü iledir**. Dolayısıyla burada, para ile bir meta olarak emek gücü arasında gerçekleşebilecek ikinci tür bir mübadele ile karşılaşmış oluyoruz. (Marx, 1976a: 1041) [Marx, 1999: 109]. Fakat, bu tür bir mübadele, emek gücü ile sermaye arasındaki mübadeleden farklı olarak kapitalist için artık değer yaratmaz. Söz konusu emek gücünün kullanım değeri, kapitalist ve ailesi tarafından kişisel hizmetler biçiminde tüketilir. Emeğin ürünü daha sonra paraya dönüşebilecek artık değer içeren bir meta biçimini almaz. Bundan dolayı, sermaye ile mübadele edilenden farklı olarak gelir ile mübadele edilen emek gücü artık değer yaratmaz ve bu nedenle, sermaye açısından üretken olmayan emektir. Öyleyse, **üçüncü olarak**, yalnızca sermaye ile mübadele edilen emek gücü kapitalizmde üretken emeğin kaynağını oluşturur.

Bu özgül ayrımın, klasik ekonomi politik için (özellikle Adam Smith, ama

aynı zamanda Ricardo ve diğerleri için) neden bu denli önemli olduğu elbette hemen görülebilir. Kapitalizmin ilk gelişme dönemlerinde, hizmetçi kullanımı hem oldukça yaygındı[19] hem de toprak sahipleri ve soylular arasında, ilk dönemlerde daha tutumlu yaşayan sanayicilere göre çok daha yaygın bir uygulamaydı. Klasik ekonomi politik, bu ayrımı, sanayi burjuvazisi adına toprak sahiplerinin çıkarlarına karşı bir eleştiri aracı olarak özellikle yararlı buluyordu. O zamandan bu yana bu tür istihdam oldukça karmaşıklaştı: Bir yandan hizmetçi kullanımı, az gelişmiş ülkelerin toplumsal bir özelliği olarak hâlâ yaşanmaktayken, emperyalist metropollerde artan işsizlik ve toplumsal eşitsizlik ile birlikte tekrar yaygınlaşmaya başladığı son dönemlere kadar, hatırı sayılır ölçüde azalmıştı. Ücretli ev hizmetinin şu anki boyutu ne olursa olsun, sermayeyle mübadele edilen emek ile gelirle mübadele edilen emek arasındaki ayrım artık eski önemini yitirmiştir; yerini şimdi ele alacağımız bir başka soruna bırakmıştır.

Sermaye ile mübadele/gelir ile mübadele ayrımı, ÜOE arasındaki farkı tüketmez. Ulaşmış olduğumuz aşamada, üretken emek için geliştirdiğimiz ölçütler şöyle özetlenebilir: (1) meta üretimi, (2) emek gücünün satışı ve (3) gelirle mübadeleden farklı olarak emek gücünün sermayeyle mübadelesi. Ancak, bu üç koşul da hâlâ artık değer üretiminin sağlanması için yeterli değildir. Başka türlü ifade edersek, bu üç koşul bir araya gelmiş olsa bile, emek gücünün satışının artık değer üretimi ile sonuçlanmadığı ve bu yüzden emeğin üretken emeğe dönüşmediği pek çok durum olabilir. Bu paradoksun sırrı tabii ki üretim ile dolaşım arasındaki ayrımda yatar.

Sermaye döngüsüne (**P – M ... Ü ... M′ - P′**) tekrar bakalım. Sermaye bu döngüyü tamamlayabilmek, kendisini yeniden üretebilmek için, belirli sayıda başkalaşımlardan, biçim değişikliklerinden geçmek zorundadır. İlkin emek gücünü ve değişmez sermaye mallarını satın almaya hazır **para sermaye** biçiminde görünür. Daha sonra bu metaların satın alınmasıyla birlikte sermaye aynı anda hem emek sürecinin hem de sermayenin değerlenme sürecinin (ki bu iki süreç sayesinde işçilerden artık değer çekilip alınarak değeri daha yüksek metalar üretilir) temelini sağlayan **üretken sermayeye** dönüşür. Bundan sonra, bu metalar sermayenin **meta sermaye** olarak boy gösterdiği piyasaya sürülür. Metalar piyasada satılır satılmaz, tüm süreç başlangıç noktasına döner. Sermaye, haliyle çekilip alınmış artık değer miktarınca genişlemiş olarak, bir kez daha para sermayeye dönüşür ve süreci yeniden başlatmak için hazır hale gelir. Sermaye genişleyebilmek için tüm bu süreci geçmek zorundadır. Bu nedenle Marx, aynı sermayenin bu görünüm biçimlerine sermayenin "işlevsel biçimleri" adını verir.

Şimdi, özellikle dikkat edilmesi gereken nokta, bu sürecin sadece tek bir

19 Birinci Dünya Savaşı'ndan önce, ücretli hizmetçilerin Britanya iş gücünün yaklaşık altıda birini oluşturduğu tahmin edilmektedir (*The Economist*, 1998: 20).

aşaması boyunca, yani üretken sermaye aşaması boyunca artık değer üretilmiş olmasıdır. Sermayenin sürekli başkalaşımlarının diğer uğraklarında sadece metalar ile para arasında biçim değişikliği söz konusudur ve bu yüzden de değer ya da artık değer üretimi yoktur. Dolayısıyla, toplam sürecin diğer uğraklarında yapılanların bizatihi üretim ile ilgisi yoktur; bunlar tanım gereği üretken olmayan dolaşım faaliyetleridir. Uygulamada aynı işçi, hem üretken hem de üretken olmayan görevler üstlenebilir, bu da şüphesiz **ampirik** düzeyde ölçüm güçlükleri yaratabilir. Ancak **kavramsal** düzeyde iki etkinlik biçimi arasında açık ve net bir ayrım vardır. Ayrıca, kapitalizmin gelişimi ile birlikte sermayeler arasındaki belirgin iş bölümü sayesinde ampirik ölçüm güçlükleri de azalmıştır.

Tarihsel gelişme boyunca sermayenin farklı birimleri giderek artan ölçekte, eskiden tek bir sermaye tarafından değişik işlevsel biçimler altında yürütülmekte olan farklı işlevlerde uzmanlaşır. Böylelikle, para sermayenin işlevlerinin bazıları faiz getiren sermaye (ticari ve yatırım bankaları, aracı finansal kurumlar, mortgage şirketleri, sigorta ve reasürans şirketleri vb.) tarafından; meta sermayenin işlevleri ise ticari sermaye (toptancı tüccarlar, büyük mağazalar, parekende sektöründeki diğer büyük market ve outlet'ler vb.) tarafından devralınır. Sermayenin yeniden üretim sürecinin tümünün gerekli ve ayrılmaz parçaları olan bu görevleri yürütmek için, sermayenin bu birimleri ücretli işçi çalıştırmak zorundadır. Ortaya derhal bir soru çıkar: Bu işçiler üretken işçiler midir, emekleri üretken midir? Bu yazıdaki çözümlememizin bütünü ışığında bu soruya verilecek cevap olumsuzdur.

Söz konusu işçiler tarafından yürütülen etkinlikler, arı anlamda dolaşım etkinlikleridir; bu yüzden de doğaları gereği genel anlamda üretken değildirler. Ayrıca, sermaye döngüsü analizi, zaten bize bu işçilerin dolaşım görevleri üstlendikleri için ya da daha kesinlikli söylemek gerekirse bu tür işlevleri üstlendikleri ölçüde, artık değer üretmediklerini göstermiş bulunuyor. Öyleyse şu sonuç kaçınılmazdır: Sermaye tarafından, dolaşım alanında istihdam edilen işçiler ve bu işçilerin emekleri üretken değildir. Marx'ın deyişiyle:

> Eğer, yeniden üretimin gerekli bir ögesi olmakla birlikte kendisi üretken olmayan bir işlev, birçok kimsenin arızi bir işi iken, iş bölümü ile, birkaç kişinin özel işi, bir tek uğraşı haline gelirse, bu işlevin niteliği değişmiş olmaz. (Marx, 1956: 134) [Marx, 1976: 150]

Dolaşım faaliyetlerini, yeniden üretim sürecinin bütünü için **gerekli** olduklarından dolayı **üretken** olarak niteleyenler, belirli faaliyetlerin, kimi toplumsal düzenlerde gerekli olmalarının söz konusu işlerin üretken nitelikte olduklarının sağlam bir kanıtı sayılamayacağını unutmuş gibi görünüyorlar. Polisler de burjuva toplumunun gözbebeği "kanun ve nizam"ı koruma bakımından kapitalist devlet için daha az "gerekli" değildir. Ancak (dolaşım etkinliklerini üretken addeden bu yazarlar da dahil olmak üzere) kimse, po-

lisleri üretken saymaz. Aynı şekilde, kelimenin dar anlamıyla dolaşım etkinliği, **genel olarak** üretimin ayrılmaz bir ögesi değildir ve sadece **kapitalizmin** verili koşulları altında, ona kaçınılmaz olarak eşlik eden genelleşmiş meta üretimi çerçevesinde gerekli hale gelmiştir. Ancak, kapitalizm için dolaşım ne kadar gerekli olursa olsun, mübadele, para, kredi gibi fetişist biçimler ne kadar önem taşırsa taşısın, bütün bunların temelinde artık değer **üretimi**nin yattığı unutulmamalıdır. Sermayenin, artık değer olarak el koyduğu, toplumun belirli bir zaman aralığında üretilmiş maddi servetinin bir parçasından başka bir şey değildir. Hiçbir toplum, fetişleşmiş ilişkilerine karşın kapitalist toplum bile, servetini önce para biçimine, sonra yeniden meta biçimine dönüştürmekle ne bu serveti ne de bölüşülecek ürünlerin miktarını arttırabilir. Bu alanda harcanan emek, aslında, **kapitalizmin doğasında içkin olan savurganlığından** kaynaklandığı için üretimin ek bir toplumsal maliyetidir. Aynı zamanda, doğrudan üretim sürecinde üretilen toplumsal artığın sırtında bir yüktür. Marx bu fikri şöyle dile getirir:

> [Alım ve satım işiyle uğraşan biri] emek gücünü ve emek-zamanını **M – P** ve **P – M** işlemlerinde harcamaktadır. Hayatını, tıpkı iplik ya da hap yapan biri gibi bu yoldan kazanmaktadır. Gerekli bir işlevi yerine getirmektedir, çünkü yeniden üretim sürecinin kendisi de üretken olmayan işlevleri içermektedir. Tıpkı bir başka insan gibi çalışmakta ama emeği, özünde, ne değer ne de ürün yaratmaktadır. O bizzat üretimin *faux frais*'sine[20] ait bulunmaktadır. Yararlılığı, üretken olmayan bir işlevi üretken bir işleve ya da üretken olmayan emeği üretken emeğe dönüştürmekten ileri gelmemektedir. Bir işlevin salt bir başkasına aktarılmasıyla böyle bir dönüşüm başarılabilse bu bir mucize olurdu." (Marx, 1956: 134-5) [Marx, 1976: 151]

Dolaşımın kimi yönlerinin (örneğin sermayenin devrinin hızlanmasına olanak sağlayarak) üretimde bir artışa katkıda bulunabileceği doğrudur. Üretimdeki bu artış, özgül kapitalist ifadesini, sermayenin devrindeki hızlanma sayesinde üretim faaliyetinde çalışan işçilerce üretilen ek artık değer kitlesinde bulur. Yani söz konusu ek artık değer miktarı, o üretim işçilerinin emeklerinin ürünüdür. Eğer, bu ek artık değer, dolaylı biçimde bile olsa, aynı zamanda dolaşım alanında çalışan işçilerin üretkenliğine atfedilseydi, apaçık bir **"mükerrer sayım"** durumu ile karşı karşıya kalırdık. Bu takdirde, artık değerdeki tek bir artış iki farklı işçi grubuna atfedilmiş olurdu. Gerçekte olan ise dolaşım işçilerinin, yalnızca, kendi etkinlikleri yoluyla **ek bir miktar sermayeyi**, dolaşım alanındaki üretken olmayan faaliyetlerinden azat ederek (bu durumun kendisi bile, dolaşım faaliyetlerinin **üretken olmadığının** kanıtıdır) değerlenme için kullanılabilir hale getirmiş olmalarıdır. Yani söz konusu işçilerin özgül katkıları, sermaye olarak işlev gören paranın toplam

20 *Faux frais*: Üretken olmayan zorunlu giderler.

miktarını arttırmış olmaktır. Durum bu iken, dolaşım işçilerinin etkinliklerini üretken olarak görmek sadece nesnelleşmiş emeğe ve fetiş niteliğindeki sermaye kategorisine üretkenliğin sihirli gücünü atfetmek anlamına gelir. Daha hızlı bir sermaye devri, verili bir zaman aralığında üretim sürecinde işçileri sömürmek için kullanılan **sermayenin** artması anlamına gelir. Aynen, sermayenin daha hızlı devretmediği durumda yaratılan artık değerde olduğu gibi, hızlanma yüzünden ek olarak yaratılan artık değer de bu üretim işçilerinin emeğinin ürünüdür.

Üretim ile dolaşım alanları arasındaki bu ayrıma ilişkin bazı sonuçlar çıkarmadan önce bir iki noktaya değinelim. İlkin, ulaştırma ve depolama etkinlikleri hiçbir durumda dolaşım alanıyla karıştırılmamalıdır.[21] Söz konusu etkinlikler esas olarak her türlü toplumsal üretim biçiminde, **özellikle** gelişmiş bir toplumsal ve coğrafi iş bölümüne dayanan sosyoekonomik formasyonlarda, bizatihi üretim sürecinin gerekli ögeleridir.[22] Dünyanın başka bir yerinde üretilmiş ama henüz kullanılacağı noktaya taşınmamış bir metayı ne tüketici tüketebilir ne de üretici girdi olarak kullanabilir. Bu yüzden, ulaştırma, üretimin vazgeçilmez nihai aşaması **olduğu ölçüde**, bu sektörde istihdam edilen emek (tabii ki sermaye tarafından istihdam edildiği varsayımı altında) üretken emektir.[23] Bununla birlikte, salt dolaşıma özgü nedenler yüzünden (örneğin, farklı ülkelerde devlet düzenlemelerinin farklı olmasından yararlanmayı amaçlayan reeksport faaliyetleri veya spekülasyon) ortaya çıkan ulaştırma ve depolama etkinlikleri, üretim süreci açısından hiçbir önem taşımaz ve bu etkinlikler için harcanan emek üretken olmayan emek sayılır.

İkinci olarak, dolaşım alanında istihdam edilen işçilerin sermayenin bu kesiminin kâr elde edebilmesini sağladığı açıktır. Zaten sorunu karmaşıklaştıran, bu işçilerin kendi kapitalistleri için artık değer üretiyormuş gibi görünmeleridir. Oysa bu kapitalistler tarafından elde edilen kâr (ticari kâr ve

21 Bkz. Marx: "Metaların dolaşımı, bunlar fiziksel harekette bulunmadan da olabilir ve metalar dolaşmaksızın ve hatta doğrudan bir ürün değişimi yapılmaksızın da ürünlerin taşınması olabilir. A'nın B'ye sattığı bir ev meta olarak dolaşımda bulunduğu halde, bir yerden diğer bir yere gitmiş olmaz." (Marx, 1956: 152) [Marx, 1992: 137].

22 Bu anlamıyla, depolama etkinliklerinde harcanan emek, üretim sürecinin bir parçası olduğu için, bu tür emek harcamasını azaltan tam zamanında üretim (JIT) teknikleri sadece üretim sürecindeki emeğin üretkenliğini arttırır ve dolayısıyla üretim süreçleri aracılığıyla üretilen metaların göreli değerini aşağı çeker.

23 Marx'ın bu sorun üzerine söyledikleri şudur: "Taşımayla ürün miktarı artmış olmaz. Birkaç istisna dışında, ürünlerin taşıma sırasında doğal niteliklerindeki olası değişiklikler, bilerek elde edilen yararlı sonuçlar değildir; bunlar, daha çok kaçınılması olanaksız zararlardır. Ne var ki, nesnelerin kullanım değerleri ancak tüketimleri ile maddeleşir, ve bunların tüketimi, bu şeylerin yer değiştirmesini, dolayısıyla da taşıma sanayisinde ek bir üretim sürecini gerektirebilir. Bu sektöre yatırılmış bulunan üretken sermaye, kısmen ulaştırma araçlarından değer aktarmak, kısmen de ulaştırmada harcanan emek sonucu değer eklemek yoluyla, taşınan ürünlere değer katmış olur. Bu son sözü edilen değer artışı, bütün kapitalist üretimde olduğu gibi, ücretler ile artık değerin yerine konulmasını içerir." (Marx, 1956: 153) [Marx, 1992: 137].

faiz), düpedüz üretim alanında üretilen toplam artık değerin bir parçasıdır. Kaldı ki, dolaşım sermayesi tarafından istihdam edilen işçilerin ücretleri bile doğrudan üretim sürecinde yaratılmış artık değerden ödenir.

Üretim sermayesi ile dolaşım sermayesi arasındaki ayrım, bize nihayet üretken emeğin tanımı için yeterli koşulu verir. **Üretim alanında kullanılan sermaye ile mübadele edilen emeğin tümü, sermaye için üretken emektir.** Böylelikle, bir dizi somut ayrım (kullanım değeri üretimi ile meta üretimi arasında; meta mübadelesi ile emek gücü mübadelesi arasında; gelirle mübadele ile sermayeyle mübadele arasında ve son olarak da dolaşım sermayesiyle mübadele ile üretim sermayesiyle mübadele arasında bir dizi somut ayrım) aracılığıyla **kapitalizmde sermaye için artık değer üreten emek** şeklindeki ilk, özgün üretim emeği tanımımıza ulaşmış olduk.

Üretken olmayan emek karşısında üretken emeği tanımlarken izlediğimiz bu tür bir prosedür, bizce farklı düzeylere ait ölçütlerin birbirine karıştırılmasını önleme meziyetine sahiptir. Artık değer üretimi ölçütü, kapitalizmdeki üretken emek tartışmasında referans alınması gereken mutlak bir ilkedir. Gelirle mübadele ile sermayeyle mübadele arasındaki, ya da dolaşım ile üretim arasındaki ayrımlar türünden diğer ölçütler daha farklı bir düzeyde yer alır. Bu son ölçütler tek başlarına, üretken emek ile üretken olmayan emeğin kapsamlı bir tanımlaması için yeterli bir koşul oluşturmadıkları anlamında ancak kısmi ölçütlerdir.

Yukarıdaki tartışma, somut, tarihsel olarak verili kapitalist bir ekonomide, farklı türden toplumsal ve teknik ilişkiler çerçevesinde kullanılan emeği sınıflandırmamızı olanaklı kılar. Şekil 2, buraya kadar geliştirdiğimiz görüşleri toparlayarak bize, toplumdaki toplam emeğin önemli bir kısmının sermaye açısından üretken sayılamayacağını ve bu nedenle de, her ne kadar bir bütün olarak sistemin yeniden üretimi için gerekli olsa da, birikim sürecine doğrudan katkıda bulunmadığını göstermektedir.

Şekil 2'nin, ÜOE ayrımı sorununda kavramsal bir netliğe ulaşmada yararlı olduğu kanısındayız. Ancak, kapitalist toplumda hâlâ ele almadığımız başka işçi kategorilerinin de bulunduğu açıktır. Bunlardan ikisi, salt büyüklüklerinin önemi ve literatürde ÜOE ayrımı bakımından statülerine ilişkin tartışmalar dolayısıyla özellikle ön plandadır. Bunlardan ilki hizmet sektöründeki işçiler, ikincisi ise devlet tarafından istihdam edilen ücretli emekçilerdir. Şimdi sırasıyla bu iki emek faaliyetini tartışalım.

Şekil 2: Kapitalist Toplumda Emek Türleri

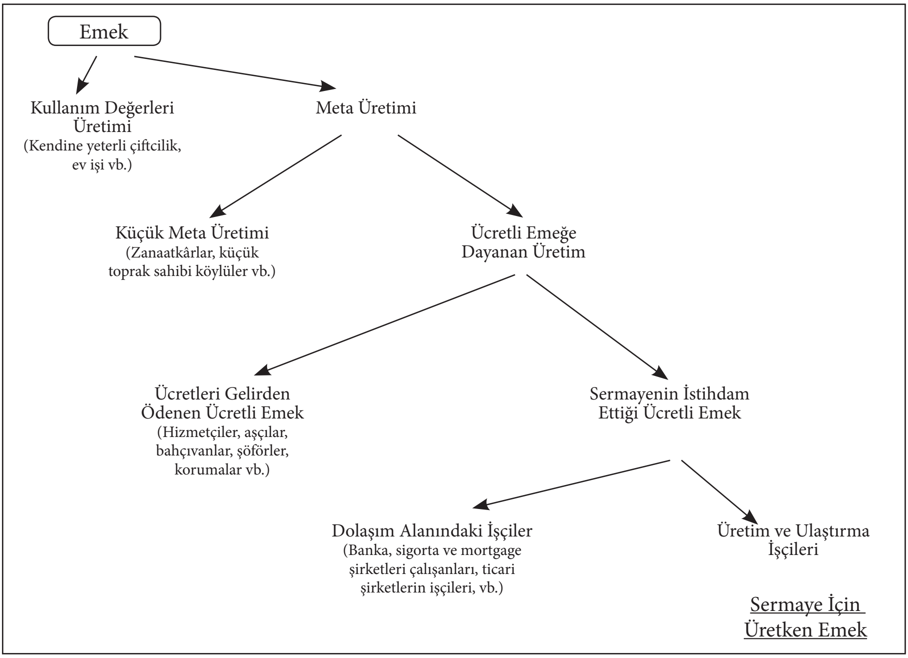

Hizmetler sektörü sorunu

ÜOE ayrımı tartışılırken her zaman üzerinde en fazla anlaşmazlığa düşülen alanlardan birisi, hizmetler sektörünün ele alınması olmuştur. Sorunun diğer yönleri konusunda tam bir uyum içinde bulunan yazarlar bile, bu özgül yön konusunda kanlı bıçaklıdırlar.[24]

Biz, hizmetler alanının statüsüne dair kafa karışıklıklarının ve yanlış anlamaların önemli bir kısmının bizzat "hizmet" kavramının kendisinin belirsizliğinden kaynaklandığını öne sürüyoruz. Birazdan göreceğimiz gibi, bu kavram, iki çok farklı şeyi ifade etmektedir ve bu ikisinin ayırt edilememesi hatalara ve kafa karışıklığına yol açmaktadır. Aslında problem ta Adam Smith'e dek dayanır; problemi açıklığa kavuşturmak için başlamayı önerdiğimiz yer de orasıdır.

Smith'in çalışmalarında üretken emeğin, kolaylıkla ayırt edilebilen iki tanımının bulunduğu yaygın olarak bilinir. Aşağıda alıntılanan ilki, tipik olarak Smithçi bir tarzda kapitalist toplumsal ilişkilere vurgu yapar:

---

24 Bu durum bir ölçüde kapitalizmin lağvedildiği Sovyetler Birliği'nin ve onu izleyen diğer ülkelerin ulusal gelir hesaplarında hizmet üretiminin tamamının üretken olmayan etkinlikler grubu içinde tasnif edilmesi yüzündendir. Kimi yazarlar, muhtemelen bu tercihin otoritesine dayanarak, kapitalizmde de hizmetlerin üretken olmayan etkinlikler alanına girdiğini varsaymışlardır. (ÜOE ayrımının kapitalizme uygulanabilen ölçütlerinin, kapitalizm sonrası toplumda da aynı biçimde geçerli olup olmadığı meselesi, burada tartışamayacağımız bir sorundur.)

> ... Genel olarak, bir imalat işçisinin emeği, üzerinde çalıştığı malzemelerin değerine, kendi geçim değerini ve patronunun kârını ekler. Bir hizmetkârın emeği ise bunun aksine, hiçbir şeye değer eklemez. Her ne kadar imalat işçisinin ücreti kendisine patronu tarafından önceden avans olarak verilmiş olsa da, gerçekte işçi patronuna hiçbir bedele mal olmaz; bu ücretin değeri genel olarak bir kârla birlikte, üzerinde emek sarf edilen nesnenin artmış değerinde geri alınır. Ancak bir hizmetkârın bakımı için yapılan masraf asla geri alınmaz. Bir insan, çok sayıda işçiyi çalıştırarak servetine servet katar: Çok sayıda hizmetkârın geçimini sağlayarak ise fukaralaşır. (Smith, 1976: 351)[25]

Buna karşılık, Smith'in ikinci tanımı, söz konusu emeğin kendine özgü niteliğini öne çıkarır:

> ... İmalat işçisinin emeği, kendisini en azından emek sarf edildikten belirli bir süre sonraya kadar dayanan belirli bir nesnede ya da satılabilir bir metada sabitleştirir ya da gerçekleştirir. Sanki bu, belirli bir miktar emeğin, eğer gerekli olursa başka bir fırsatta kullanılmak üzere stoklanmış ve muhafaza edilmiş halidir. O nesne ya da aynı şey olan nesnenin fiyatı, eğer gerekliyse, daha sonra, ilk başta onu üretmiş olan emekle aynı miktarda emeği harekete geçirebilir. Buna karşılık, hizmetkârın emeği herhangi bir özel nesnede ya da satılabilir metada kendini sabitleştirmez ya da gerçekleştirmez. Hizmeti genel olarak uygulandığı anda yok olur ve eşit miktarda hizmeti daha sonradan elde edebilmek bakımından nadiren arkasında bir iz ya da değer bırakır. (Smith, 1976: 351-2)

Elbette ki Marx ikinci tanımdaki hataya derhal dikkati çeker: Emeğin ürününün maddi yönünün ya da emeğin kendisinin somut içeriğinin, (tabii ki, söz konusu emek doğanın mülk edinilmesi yoluyla bir kullanım değeri ürettiği sürece) üretken emeğin tanımı ile bir ilgisi yoktur.

> ... Emeğin üretken emek olarak tanımlanmasının, onun belirli içeriğiyle, özgül yararıyla ya da kendini ifade ettiği belli kullanım değeriyle kesin olarak hiçbir ilgisi yoktur. Aynı tür emek, üretken emek de olabilir, üretken olmayan da. (Marx, 1963: 401; 1998: 375)[26]

Söz konusu emek, doğanın tikel bir yönünü bir ihtiyacı karşılamak amacıyla dönüştürdüğü sürece, yani bu etkinlik **genel olarak üretim**in bir yönü olduğu sürece, böyle bir süreçte yer alan emek, sermaye tarafından istihdam edilmişse, üretken emek işlevi görebilir. Bu, eğitim, sağlık hizmeti, ikram

---

25 Marx bu tanım hakkında şunu söyler: "Adam Smith'in üretken ve üretken olmayan emek tanımı özünde doğruydu; burjuva ekonominin bakış açısından doğru." (Marx, 1973: 273).

26 Bununla birlikte bu alıntı dikkatli ele alınmalıdır. Toplumsal iş bölümündeki konumundan bağımsız olarak **her türden** emeğin üretken olabileceğini söylediği biçiminde okunabilir; böylelikle dolaşım sermayesinin istihdam ettiği tüm işçilerin, hatta toplumsal düzenin yeniden üretilmesini sağlayan işçilerin bile üretken olduğunu öne sürmeye izin veren bir önerme olarak kabul edilebilir. Böyle olmaması için, Marx'ın titiz ifadesine (yine de bu yayınlanmamış bir metindir) dikkat çekmeye kendimizi mecbur hissediyoruz: Marx, "özel yarar" ve "tikel kullanım değeri"nden bahsetmekte, öylelikle tam da söz konusu ürünün bir kullanım değeri olduğunu ve bu yüzden onu üreten emeğin **üretimde yer aldığını** ima etmektedir. Başka bir deyişle, Marx'ın, ÜOE tartışmasıyla ilgisiz olarak gördüğü, bu ürünün bir kullanım değerinin olup olmaması değil, tikel doğasıdır.

hizmetleri, sanat gösterisi, kuaförlük vb. gibi genelde hizmetler olarak görülen böyle etkinliklerin aynı zamanda, artık değer yaratmanın ve böylelikle üretken emeğin varoluşunun zemini de olabilecekleri anlamına gelir.

Marx'ın ifadesiyle:

> Bir tek, kapitalist için artık değer üreten, böylece sermayenin kendisini genişletmesi için çalışan emekçi üretkendir. Maddi nesneler üretiminin dışında kalan bir alandan örnek alırsak, bir öğretmen, öğrencilerin kafaları üzerinde emek harcamasının yanı sıra, eğer okul sahibini zenginleştirmek için de eşek gibi çalışıyorsa, üretken bir emekçi sayılır. Okul sahibinin, sermayesini, sosis fabrikası yerine öğretim fabrikasına yatırmış olması hiçbir şeyi değiştirmez (Marx, 1976b: 644) [Marx, 1993: 520].

Marx'ın, Smith'in ikinci tanımına karşı getirdiği bu eleştirinin haklılığı yaygın bir biçimde kabul edilir. Genelde göz ardı edilen gerçek ise, bu ikinci tanımda Smith'in iki farklı "hizmet" kavramını sanki bunlar özdeşmiş gibi ele almış olmasıdır. Bunu görmek için, geriye dönelim ve bu karışıklığı içeren can alıcı cümleyi okuyalım: "Buna karşılık, hizmetkârın emeği herhangi bir özel nesnede ya da satılabilir metada kendini sabitleştirmez ya da gerçekleştirmez." Burada Smith, aynı anda iki farklı şey hakkında konuşmaktadır. Bir yandan, belirli bir **toplumsal ilişkiden** söz etmektedir: "Hizmetkâr" kavramı, söz konusu emekçinin efendisine belirli bir ilişkiyle bağlı olduğunu yani emek gücünün efendisinin **geliri** ile mübadele edildiğini ima eder. Öte yandan, söz konusu emekçinin **ürününün doğasından** yani hizmetin bir nesnede maddeleşmediği gerçeğinden söz etmektedir. Tuttuğu yol şu anlama gelir: Bu iki birbirinden çok farklı şey, **zorunlu olarak** birbiriyle ilişkilidir; öyle ki, sanki **sadece** "hizmetkârlar" hizmet sunabilirlermiş ve bunlar **hizmet dışında hiçbir şey** sunamazlarmış gibi. Açıktır ki, böyle bir zorunlu ilişki yoktur. "Hizmetkârlar" maddi ürünler üretebilirler; örneğin zengin birisi yanında daimi bir terzi çalıştırabilir. Bu durumda terzi, emeğinin ürünü maddi olmadığı için **değil**, bu ürün bir meta olarak satılmadığı için artık değer üretmiyor olacaktır. Ancak bu oldukça düşük olasılıktan çok daha önemli olan, hizmetlerin sadece "hizmetkârlar" tarafından değil, aynı zamanda kapitalistler tarafından çalıştırılan ücretli emekçiler tarafından da sağlanabileceği gerçeğidir. Hizmetlerin kapitalist ekonomide giderek artan bir paya sahip olduğu bu çağda elbette ki bizler bunu daha iyi görebiliriz.

Ne yazık ki, hatalar inatçıdır. "Hizmetler" teriminin iki anlamını birbirine katıştırıp yan yana kullanılmasına yol açan bu kafa karışıklığı daha sonra birçok Marksist tarafından tekrar edildi ve bu, onların hizmet sektöründe çalışan emeği üretken olarak düşünme olasılığını (Marx'ın aksi yöndeki pek çok uyarısına karşın) reddetmelerine yol açtı. Çarpıcı bir örnek, Poulantzas'ın ÜOE tartışmasında bulunabilir.

> Üretken olmayan emek olarak ayrıca sayılması gereken, ürünleri ve etkinlikleri kullanım değeri olarak doğrudan tüketilen ve sermaye yerine gelir ya da kazanç ile mübadele edilen, hizmetler biçimini alan emektir… (Poulantzas, 1975: 213)

Poulantzas'ın da Smith ile aynı hataya düştüğü açıktır. Yani o da, emeğin ürününün maddi olmayan niteliği ile ücretlerin gelirden karşılanıyor olması olgusundan kaynaklanan özgül toplumsal ilişki arasında zorunlu bir bağ olduğunu zannetmektedir. Söz konusu toplumsal ilişki, dolaysızca, harcanan emeğin üretken olmayan emek olduğunu ima eder. Bunu, hatalı olarak zorunlu görülen bağlantının yol açtığı şu sonuç izler: Hizmet üreten emeğin tümü, bir kapitalist şirket bünyesinde harcanıyor olsa **bile**, üretken olmayan emektir.[27]

Kafa karışıklığının kaynağını saptadıktan sonra, şimdi "hizmetler" kavramını daha titiz bir biçimde tanımlamayı deneyelim. Dikkat edilmesi gereken ilk şey, ev hizmetlisi vb. durumlarda para (ücret) karşılığında mübadele edilenin emek gücünün kendisi olduğudur; oysa kapitalist biçimde örgütlenmiş hizmetler sektöründe (özel okul, otel vb.) "hizmet" emeğin ürünüdür, emek gücünün kendisi değil. Başka bir deyişle, hizmet, herhangi bir maddi nesne kadar meta karakteri taşır.[28]

Bu, ilkini pekiştiren ikinci bir nokta ile tam bir tutarlılık içindedir. Bir hizmetin üretimine katılan sadece emek değil aynı zamanda pek çok girdidir: Örneğin, saçını kestiren bir kişi, sadece kuaförün emek-zamanını satın almaz, aynı zamanda deyim uygunsa "makas zamanı", "sandalye zamanı", "ayna zamanı" da alır; yani onlar olmaksızın söz konusu hizmetin üretilemeyeceği pek çok maddi girdi. Üçüncü olarak, sadece girdi tarafında değil aynı zamanda çıktı tarafında da hizmet yalnızca emekten oluşmaz. Genelde hizmet olarak adlandırılan şeyler, çoğunlukla epey maddi nitelikte bir malda cisimleşmişlerdir: örneğin, bir tabak hünkâr beğendi, temiz bir otel yatağı, kirli bir ceket yerine temizlenmiş bir ceket vb.

Bu nedenle, hizmeti tanımlayan söz konusu işçinin ne emeğinin satın alınmasıdır ne de emek gücünün. Hizmeti tanımlayan, metanın yani emeğin ürününün maddi bir biçim alıp almamasından bağımsız olarak **üretim ile tüketimin eş zamanlılığı**dır.[29]

Bu yüzden satılan şey bir meta olduğu için, soruna **tüketim** açısından

---

27 İşçi sınıfını daha önce üretken işçiler kategorisi ile eşitlemiş olduğu için, sonra Poulantzas daha da ileri giderek, sermaye tarafından hizmet sektöründe istihdam edilen ücretli işçilerin işçi sınıfına dahil olmadıklarını da ilan eder (Poulantzas, 1975: 212-14).

28 Bkz. Marx: "Ancak, emeğin maddeleşmesi vb., A. Smith'in düşündüğü gibi İskoçvari bir biçimde anlaşılamaz. Metadan, emeğin maddeleşmesi olarak söz ettiğimiz zaman… bu yalnızca hayalî bir şeydir, yani metanın toplumsal varoluş biçimidir, metanın maddi gerçeğiyle ilişkisi yoktur" (Marx, 1963: 171). [Marx, 1998: 160]

29 Bu ölçüt, hizmetler sektöründe, "ürün, üretme eyleminden ayrılamaz durumdadır," (Marx, 1973: 1048) diye de ifade edilebilir.

bakmak ÜOE ayrımı konusundaki tartışma bakımından önem taşımaz. Eğer doğru bakış açısı ile, yani **üretim** bakış açısı ile ele alınırsa, hizmet işçisinin emek gücünün tüketici/müşteri tarafından **değil**, hizmetin üretimini örgütleyen kapitalist tarafından satın alındığı (dolayısıyla ücretinin onun tarafından ödendiği) ve bu işçilerin artık değer ürettikleri derhal görülebilir. Böyle harcanan emeğin **üretken emek** olduğu açıktır.

Tüm bu tartışma şu anlama gelir: Tüketici hizmetlerinde son zamanlarda gerçekleşen büyüme, (tabii ki finansal hizmetlerdeki, örneğin kredi kartlarındaki büyüme hariç) asla toplam toplumsal emek içinde üretken olmayan emeğin payının büyümesi olarak görülmemelidir. İşletme hizmetleri örneği ise daha karmaşıktır; bu hizmetlerden her birinin statüsü, söz konusu hizmetin üretici bir işlevle ya da dolaşıma ilişkin bir etkinlikle ilgili olup olmamasına bağlıdır. İlki için açık örnek, insan kaynakları ve eğitim hizmetleri (ancak gündelik ya da geçici işçi ayarlayan ajanslar veya özel iş bulma ajansları buna dahil değildir) ve bazı bilişim hizmetleridir (ama bunun da her türü değil). İkincisine gelince, en açık örnekler tabii ki, pazarlama, reklâm ve finansal danışmanlık hizmetleridir.

Kamu çalışanları

Kapitalist dünyanın hem emperyalist hem de bağımlı, azgelişmiş bölgelerinde devlet sektörünün uzun vadeli genişlemesi, kamu çalışanlarının emeğinin doğasını ele almayı zorunlu hale getirmektedir. Sevinerek belirtelim ki, ÜOE ayrımı üzerine şimdiye kadar önerdiğimiz ölçüt, bu sorunun sağlam biçimde değerlendirilmesi için yeterli bir temel sağlamaktadır.

Devlet çalışanlarının emeğinin niteliği üzerine herhangi bir tartışma, kapitalizmde devletin etkinliklerin çeşitliliğine dikkat çekerek işe başlamak zorundadır. Şu anki amaçlarımız açısından, devlete ait çeşitli etkinlikler üç başlık altında gruplandırılabilir. İlk olarak, merkezî ve yerel hükümete bağlı idari bürokrasinin, askeriyenin, mahkemelerin, polis gücünün, hapishane sistemi vb.'nin etkinlikleri gibi salt toplumsal düzenin yeniden üretimi ile ilgili olanlar vardır. İkinci türden etkinlik ise, yerel ya da merkezî yönetimin kısmen veya tamamen sahip olduğu şirket ve kuruluşlar çerçevesindeki üretim etkinliklerinin örgütlenmesidir. Son olarak, toplumsal hizmetlerin ("refah devleti" olarak adlandırılan sistemle ilgili eğitim, sağlık, konut vb. gibi hizmetler) sağlanmasına yönelik etkinlikleri devlet etkinliklerinin artan bir bölümünü oluştumaktadır.

Üretken emeğin tanımı için daha önce verilen ölçüt elimizdeyken, bu üç alandaki kamu çalışanlarının emeğinin niteliğini tanımlamak oldukça kolaydır (her ne kadar, doğal olarak, daha somut bir düzeyde bu gruplardan

hiçbirine kolayca uymayan karmaşık sınır durumlarla karşılaşmak kaçınılmaz olsa da). Doğrudan doğruya toplumsal düzenin üretimi ile ilgili görevleri yürüten çalışanlar **tanım gereği** üretken olmayan emekçilerdir. Daha önce görmüş olduğumuz gibi emekleri, genel anlamda üretken değildir. İnsan ihtiyaçlarını dolaylı ya da dolaysız olarak karşılamak için doğanın belirli özelliklerini kullanım değerlerine dönüştürme amacıyla ona bir müdahalede bulunmazlar. Bu insanların gördüğü görevler, sınıf sömürüsüne, cinsel ve ırksal baskıya dayanan çelişki yüklü bir toplumun yeniden üretimi ve ayakta kalmasına hizmet etme amacındadır. Bu yüzden, bu şekilde istihdam edilen insanların maaş ve ücretleri, yalın bir biçimde sınıflı toplumun, bizim durumumuzda kapitalizmin *faux frais*'si olarak görülmelidir.

İkinci gruptaki devlet çalışanlarının emeğinin doğasını değerlendirebilmek için, şunu anlamak zorunludur: Özel sermaye tarafından örgütlenen üretim ile devlet sektörü tarafından örgütlenen üretim arasında başka ne tür farklılıklar olursa olsun, artık değer üretimi açısından herhangi bir fark yoktur. Devlet işletmeleri, artık değer sızdırmak amacıyla bir emek süreci örgütlemek için işçi istihdam eden kapitalist işletmelerdir. Çıktıların fiyatları ile politik olarak oynanması, yine politik amaçlarla gereğinden fazla insan çalıştırılması, kronik zararlar ve benzeri olgular gibi devlet işletmelerini özel kapitalist firmalardan ayıran özellikler, bunların, burada üretilen artık değerin devlet işletmeleri tarafından mı yoksa diğer kapitalistler tarafından mı cebe atıldığına bakılmaksızın, ücretli emeğin sömürüsü temelinde meta üreten kapitalist firmalar oldukları gerçeğini en ufak bir biçimde değiştirmez. Eğer durum buysa, bunu şu sonuç izler: Devlet işletmeleri tarafından üretim alanında istihdam edilen işçiler, tıpkı özel firmalarda istihdam edilenler gibi üretken emekçi sayılmalıdırlar.

Üstesinden gelinmesi gereken en zor durum üçüncü kategoridir. Bir yandan, sosyal hizmetler piyasada (çoğu zaman) meta olarak satılmazlar ve bu yüzden de kapitalist bir ülkenin ulusal eğitim sistemi ya da ulusal sağlık hizmeti birer kapitalist işletme olarak görülemez. Bu nedenle, istihdam ettikleri işçiler üretken emekçi olarak sınıflandırılamazlar. Öte yandan, öğretmenler, doktorlar, hemşireler ve diğer sağlık işçileri, tam da insan ihtiyaçlarının karşılanması açısından kullanım değeri (hizmet) üretirler ve bu anlamda görevleri salt mevcut toplumsal düzenin yeniden üretimi olan (infaz memuru, vergi tahsildarı gibi) ücretli emekçilerden farklı bir konumdadır. Bu yüzden, toplumsal düzeni yeniden üreten ve emekleri tanım gereği üretken olmayanlara (çünkü bu emek genel olarak üretken emeğin bir ögesi değildir) karşıt olarak öğretmen, sağlık işçisi ve benzerlerinin emekleri, bu emeğin içinde örgütlendiği toplumsal ilişkinin niteliğinin bir sonucu olarak **olumsal** (*contingent*) anlamda üretken olmayan emektir. Yani, bir vergi tahsildarının emeği, hiçbir türden toplumsal örgütlenme altında üretken sayılamaz; oysa sağlık işçisinin emeği, harcanma

koşullarına bağlı olarak üretken olabilir ya da olmayabilir. Bu emeğin üretken olduğu durum, tıbbi hizmetlerin piyasada satılmak üzere örgütlendiği ve böylelikle hastane sahibine kâr getiren metalara dönüştürüldüğü durumdur. Bu koşullar altında, hastane, klinik vb. kapitalist firma; sağlık işçilerinin emeği ise üretken emek haline gelir. Az önce görmüş olduğumuz gibi, işverenin farklı niteliği (devlet yahut özel olması) incelediğimiz sorun bakımından önem taşımaz; burada sorun, kapitalist biçimde örgütlenmiş hizmet sektöründeki işçilerin emeğinin niteliğini tanımlama sorunuyla özdeş hale gelir.

Yukarıda anlatılanların, kapitalist toplumun son zamanlardaki eğilimleri ile ilgili belirli sonuçları var. Refah devleti olarak anılan sisteme yönelik yaygın saldırı, bedelsiz kamu hizmeti üreten devlet çalışanlarının üretken olmayan emeğinden, toplumsal hizmetlerin özelleştirildiği durumda, özel hastanelerin, okulların vb. çalışanlarının üretken emeğine doğru bir kayma ile sonuçlanmıştır. Bedelsiz değil de, vizite parası, okul ücreti vs. temelinde sunulan sosyal hizmet uygulamalarına gelince, söz konusu ödemeler ilgili hizmetin piyasa ya da "gölge" fiyatlarına yaklaştıkça, söz konusu hastaneler, okullar, üniversiteler vb. giderek daha çok kapitalist işletmeye yaklaşır, ona benzer hale gelir; böyle kuruluşların çalışanları da üretken emekçi haline gelir. Bunun hangi noktadan sonra gerçekleştiği, farklı ölçütlerin önerilebileceği bir ampirik yöntembilim sorunudur; bu ölçütlerin arasındaki tercih sorununun bu makale bağlamında bizi meşgul etmesi gerekmez.

Dolayısıyla sosyal hizmetlerin sağlanması ile uğraşan ücretli işçilerin emeğinin statüsüne, bir ülkeden diğerine ya da bir dönemden diğerine değişebilecek somut toplumsal koşullar temelinde karar verilmelidir.

Üretken ve üretken olmayan emeğe dair kimi yanlış anlamalar

Başlangıçta belirttiğimiz gibi, ÜOE konusundaki literatürü genel olarak gözden geçirmek bu makalenin kapsamı dışındadır. Amaçlarımız açısından daha yerinde olan, Marx'ın ÜOE ayrımını kavrayışına yönelik temel eleştiri türleridir çünkü bizim sınıflandırma girişimimizin temelinde yatan bu kavrayıştır. Marx'ın bu kavrayışına yönelen farklı eleştiri türlerinin **tamamını** ele almaya girişmek, tek tek her bir noktaya ayrıntılı bir yanıt vermeyi gerektirecektir, ki bu ancak başka bir makalenin konusu olabilir. Bunun yerine bu bölümde yapmak istediğimiz, tartışmanın yoğunlaştığı en önemli iki alanı ele almak: Dolaşım etkinliğinin nitelendirilmesi ve etkinlikleri, artık değer oranı ve kütlesi üzerinde dolaylı etkiye sahip olan işçilerin konumu. Eleştiriciler tarafından öne sürülen sorunların hepsi değilse de, büyük bir kısmı dolaylı ya da dolaysız olarak bu iki alanla ilgilidir; bu yüzden bu alanların incelenmesi, bize, çetrefil ve karmaşık bir tartışmanın en duyarlı yönle-

rine değinmek olanağını verecektir. Her ne kadar, savlarını öne sürerken ayrıntılarda aralarında farklılaşmalar olsa da, eleştiricilerin çoğu bu sorunlarda ortak bir tutum paylaştıkları için belirli bir yazardan bahsetmeyeceğiz.[30]

İlk olarak dolaşım etkinlikleri sorununu ele alırsak, bu sorunda eleştiricilerin pek çoğunun tavrı, dolaşım etkinlikleri olarak görülen etkinliklerin üretim etkinliklerinden farklı bir doğaya sahip olmadıkları ve bu yüzden de onları üretken olmayan diye sınıflamanın gereksiz olduğu doğrultusundadır. Bu bakışı temellendirmek için birkaç sav öne sürülmektedir. Her birini tek tek ele alalım.

İlk sav, dolaşım işçilerinin de kendi tarzlarında kullanım değeri üretimine katkıda bulunduklarıdır. Verilen örneklerden biri, eldeki metaların tasnifi ve sergilenmesi, tüketiciye bilgi verme ve rehberlik etme vb. gibi görevleri yürüten satış elemanları örneğidir. Bu sav, üretim ile dolaşım arasında kesin bir ayrımı savunanlar için hangi etkinliklerin dolaşım etkinliği olduğu ile ilgili bir yanlış anlamaya dayanmaktadır. Tüketicinin tüketim nesnesine erişmesini sağlayan sürecin zorunlu bir bileşeni olan her türden etkinliğin üretken etkinlik sayılması gerektiğini söylemek doğrudur (Marx'ın kendisi de bunu birçok kez söylemiştir). Ancak tam da bu etkinliğin, üretim noktası ile tüketici arasındaki zincirde **zorunlu** bir halka olması yüzünden, bu etkinlik, örneğin taşımacılık ile eş düzeyde **üretim sürecinin bir parçası**dır. Dolaşım alanı, salt meta ile para arasındaki biçim değişikliklerinde aracı olan etkinliklerle sınırlıdır. Kavramsal düzeyde, satış etkinliğinin, üreticiden tüketiciye ulaşan zinciri tamamlaması için zorunlu olan bu yönleri, saf dolaşım etkinliklerinden kolaylıkla ayırt edilebilir. Buna en iyi örnek, kasiyerlerin işlevidir. Tüm etkinlikleri alım ve satım ile ilgilidir ve hiçbir biçimde söz konusu zincirde zorunlu bir halka değildir. (Toplumsal muhasebe amacı için gerekli her tür kayıt, örneğin tüketicilerin kendilerinin kullandığı bilgisayarlar aracılığıyla yapıldığı durumlarda olacağı gibi, alternatif yollarla yürütülebilirdi.) Kasiyer elbette ki birçok tür arasından seçilmiş bir örnektir; zira kapitalist ticari işletmelerin hepsinde, personelin işlevlerinin ezici bir bölümü saf dolaşım etkinliğiyle ilgilidir. **Ampirik** düzeyde, ticari işletmelerde üretim etkinliklerinin, dolaşım etkinliklerine oranını hesaplarken kimi güçlüklerin çıkabileceği doğrudur, ancak **kavramsal** düzeyde, ayrım çok berraktır. Şu anki amaçlarımız açısından gerekli olan da yalnızca budur. (Dikkatli okuyucular yukarıda dolaşım sermayesi tarafından istihdam edilen işçilerin statüsünü tartışırken, açıkça bu işçilerin "dolaşım görevleri ... üstlendikleri **ölçüde**

30 ÜOE'ye yöneltilen eleştirel yaklaşımların göze çarpan kimi örnekleri şunlar: Gough (1972), Harrison (1973), Hunt (1979), de Vroey (1982) ve Laibman (1992). Burada şunlara dikkat çekmek gerekir: Bu metinde yanıt vermeye çalıştığımız eleştirel hat, farklı bileşenlerden oluşan **karma bir tablodur**. Burada sözü edilen yazarların, sunulan fikirlerin her birini paylaştığına dair en ufak bir ima bile yoktur.

artık değer üretmediklerini" belirttiğimizi zaten fark etmiş olabilirler.)

Dolaşım etkinliklerini üretken olarak ele alma yanlısı ikinci sav, bu etkinliklerin tüm toplumlar için zorunlu olduğunu ileri sürmekte; bu temelde bu etkinliklerin üretken sayılmaları gerektiğini ima etmektedir. Öncül ile sonuç arasındaki zayıf bağlantıyı şu an için bir yana bırakırsak (ki buna aşağıda başka bir bağlamda geri döneceğiz), şu söylenebilir: Bu evrensellik savı, gerçekte ilk sav ile ilgili olarak işaret ettiğimiz, dolaşım ile üretim arasındaki ayrıma dair yanlış anlamanın daha genel ve kuramsal bir ifadesidir. Dolaşımın her türden toplum için zorunlu olduğu fikri (daha kesin söylemek gerekirse, bu ifade, gelişmiş iş bölümüne sahip toplumlar ile sınırlanmalıdır) açıkça şu tartışılmaz olguya gönderme yapmaktadır: Her toplumda kullanım değerlerinin, üretimin farklı dalları arasında ve üreticiler ile tüketiciler arasında akışı, kaçınılmaz bir zorunluluk olarak ortaya çıkar. Ancak üretim ve bölüşümün kapitalist biçimlerine **değişmezlik** atfedilmediği sürece, kullanım değerlerinin bu akışının tüm toplumlarda zorunlu olarak metaların alım ve satımı **biçimi**ni alacağını varsaymak için hiçbir neden yoktur. Merkezî planlamanın etkinliği ve arzu edilirliği hakkındaki görüşler ne olursa olsun, bunun, ekonomik etkinliğin farklı dalları arasında karşılıklı ilişkilerin olanaklı alternatif biçimlerinden biri olduğu tartışma götürmezdir. Öyleyse söz konusu hata açıkça ortadadır: Bu tip bir eleştiri, **kullanım değerlerinin dolaşımı** ile **metaların, paranın ve sermayenin dolaşımını** savunulamaz bir biçimde karıştırmakta ve özdeşleştirmektedir. İlki, elbette ki, tüm gelişmiş toplumsal ekonomik yapılarda **üretimin** zorunlu bir yönüdür; ikincisi ise, tarihsel olarak geçicidir ve daha önemlisi, farklı üretim dallarının ve tüketicilerin ihtiyaçlarını karşılamaktan çok daha fazlasını içermektedir; aslında **saf biçimi** ile ele alındığında, bu, **salt** biçim değişikliğine yoğunlaşan tamamen farklı tipte bir etkinliktir.

Bu son sav, tüm gelişmiş toplumsal oluşumlarda zorunlu olduğu için dolaşımın üretim ile eşit düzeyde ele alınması gerektiğini ileri sürer. Oysa, Marx'taki anlamıyla saf dolaşımın (yani meta, para ve sermaye dolaşımının) kapitalist ekonomiye özgü olduğu fikrini kabul eden başka bir uslamlama çizgisi daha vardır. Bu çizgi daha sonra dolaşımın üretken etkinlikler alanından dışlanmasını eleştirmeye geçer; gerekçesi, böyle yapmanın **normatif, yargılayıcı, ahlakçı** bir nitelik taşıyabileceğidir. (Sanki şöyle bir şey söylenmektedir: "Öyle bir toplum olabilir ki, bu daha rasyonel toplumun bakış açısından bakıldığında, bu etkinlikler üretken olmayan faaliyetlerdir.") Bu sav bu nedenle ÜOE ayrımını bilimsel bir ayrım olarak kabul edilemez görür. Toplumsal bilim ile değer yargıları denilen yargılar arasındaki ilişkiye dair karmaşık tartışmayı bir kenara bırakıyoruz. Marx'ın, dolaşımın masraflarını (tabii ki, bu alanda istihdam edilen işçilerin ücretleri bu masraflara dahil-

dir) kapitalizmin *faux frais*'si, us dışı doğasının bir ifadesi, kötülüklerinden biri olarak gördüğü doğrudur. Ancak konunun can alıcı noktası şurasıdır: Kapitalizmde bu dolaşım etkinliklerinin üretken olmayan nitelik taşıdığının kabul edilmesi, ticaret, bankacılık, aracılık vb. etkinliklerdeki aşırı şişme dolayısıyla kapitalizmin, komünist topluma göre us dışı olması **yüzünden değildir**. Tersine, bu dolaşım etkinlikleri üretken olmadıklarından **dolayı** kapitalizm us dışı olarak görünmektedir. Peki o zaman bu etkinliklerin üretken olmadıklarını söylemenin zemini nedir? Bunu zaten ayrıntılı olarak incelemiş bulunuyoruz ancak yeniden bir özet yapılacak olursa şu vurgulanmalıdır: Bir toplum, kendi zenginliğini ancak doğayı amaçlı biçimde dönüştürmesiyle artırabilir ve sadece bu tarzda üretilmiş olan miktar, bir toplumun tek tek üyeleri ya da toplumsal sınıfları arasında bölüşülebilir. Zaten üretilmiş olan toplumsal ürünün farklı bölümleri birbiriyle ne kadar mübadele edilirse edilsin, bu toplam ürünün kendisini arttırmaz. Sözcüğün arı anlamıyla alındığında, dolaşım etkinlikleri ise tam tamına bunu yapar, farklı bölümlerin karşılıklı mübadelesini gerçekleştirir. Elbette ki, kapitalizmin doğası bu türden emeği zorunlu kılar ama bu söz konusu etkinliklerin toplam üretimi arttırmadığı olgusunu bir nebze dahi değiştirmez.[31] **Dolaşım alanında harcanan emeğin üretken olmayan emek olarak nitelendirilmesi, üretim ile dolaşım alanları arasında Marksistlerce yapılan ayrımın mantıksal bir uzantısından başka bir şey değildir.** Bu ikinci ayrımı kabul edenler, aynı şekilde ilkini de kabul etmek zorundadırlar. Dolaşımda artık değer üretimi olamaz diyen birinin aynı zamanda dolaşımda istihdam edilen emeğin üretken olduğunu (bu, artık değer üreten emek olarak tanımlanmaktayken) söylemesi gerçekten de hayret vericidir. Bu tutum, tümüyle mantığa meydan okumaktadır. Öyleyse konuyu sonuçlandırmak açısından şunu söyleyelim: Üretim ile dolaşım arasındaki daha temel ayrımda nasıl normatif, yargılayıcı ya da ahlakçı bir tavır yoksa, ÜOE ayrımı da bu tür özellikler taşımaz.

ÜOE ayrımı açısından üretim etkinliklerinin dolaşım etkinliklerinden hiçbir farkı olmadığını kanıtlamak için genel olarak kullanılan son bir sav, Marx'ın düşüncesinde var olduğu iddia edilen bir çelişkiye işaret etmektedir. Eleştiriciler, Marx'ın sürekli olarak, ÜOE ayrımının üretilen kullanım değerinin türüne karşı kayıtsız olduğunu vurguladığını hatırlatırlar. Bundan sonra ise, dolaşım etkinliklerinin farklı bir niteliğe sahip olduğunu teslim etmekle birlikte, nitelikteki bu farklılığın, Marx'ın kendi kabulü temelinde, bu türden emeğin toplam üretken emek kümesinden dışlanmasına zemin oluşturmaması gerektiğini iddia ederler. İşte burada, daha önce üzerinde ısrarla durduğumuz,

31 Buna, "dolaşım, sermayenin devrine (*turnover*) ivme katarak gerçekten de üretimin artırılmasına katkıda bulunur," diyerek itiraz edilmesin diye bu yönü zaten göz önüne almış olduğumuzu hatırlatmak gerek.

"genel olarak üretken emek" kavramının önemi, kendisini tüm gücüyle ortaya koymaktadır. Özetlersek, genel olarak üretken olma niteliği, emeğin sermaye açısından üretken olması için **gerekli** (ancak yeterli olmayan) bir koşuldur. Bu, şu anlama gelir: İnsanlığın kendi ihtiyaçlarına uygun olarak doğayı kimi yönlerden dönüştürmek üzere doğa ile giriştiği karşılıklı ilişkinin **doğrudan** gerekli bir koşulu olmayan etkinlikler, "genel olarak üretken emek" olarak **görülemez**; bu nedenle kapitalizmde de üretken emek olarak görülemez. Başka bir deyişle, üretken emek kavramının bu **ikili belirlenimi**, kapitalizmdeki üretken emeğin, genel olarak üretken emeğin bir **alt kümesi** olduğunu ima eder. Bu anlayış temelinde, eleştiricilerin Marx'ı kendi tanımıyla çelişmekle suçlamakta hatalı olduğunu kanıtlamak basit bir iştir. Sermaye için üretken emek, genel olarak üretken emeğin bir alt kümesi olduğu için, bunun sonucu olarak bu sonuncunun sınırları **dışına** düşen hiçbir etkinlik üretken olarak kabul edilemez. Yukarıda vurguladığımız gibi, böyle bir etkinlik **tanım gereği her türden toplumsal ekonomik örgütlenmede** üretken olmayan etkinliktir. Bu yüzden, Marx'ın **sermaye için üretken emek** ile ilgili önermelerinin her biri sadece, genel olarak üretken emek türleri kümesi içindeki etkinlikleri kapsayabilir. Yani, yalnızca genel olarak üretken olan bir emek, **toplumsal** koşullara bağlı olarak sermaye için üretken emek olabilir ya da olmaz. Dolayısıyla, Marx, ÜOE ayrımının üretilen kullanım değerine kayıtsız, ondan bağımsız olduğunu vurguladığında, genel konumunun mantığı gereği ifadesi, genel olarak üretken emek kümesine karşılık gelen kullanım değerleri kümesi ile sınırlıdır. Dolaşım etkinlikleri tarafından "üretilmiş" (bu terim, bu bağlamda bütünüyle uygunsuzdur) kullanım değerlerini kapsamaz. Kısacası, belirli bir etkinliğin sonucunda ortaya çıkan kullanım değerinin türü, yalnızca söz konusu etkinlik üretimin bir parçasıysa, ÜOE ayrımı açısından önemsizdir.

Tartışmalı ikinci ana alan, artık değer oranı ve kütlesinde bir artışa farklı yollardan katkıda bulunan emek kategorileriyle ilgilidir. Sermaye için üretken emek, artık değer üreten emek olarak tanımlandığı için, sermaye için artık değer artışına katkıda bulunan her işçi tipinin (birkaç örnek vermek gerekirse, sağlık işçisi, öğretmen, bilim insanı ve araştırmacı) ya örneğin sanayi işçileriyle eş düzeyde üretken ya da **dolaylı olarak üretken** sayılması gerektiğine inanılmıştır. Burada aldatıcı bir tutarlılık vardır. Bununla birlikte, soruna daha yakından bakıldığında, bu us yürütme çizgisini izlemenin ciddi bir hata olacağı görülür.

Artık değer, işçinin gerekli emeğin ötesinde (yani emeğinin, ücretinin eş değerini yeniden üretmeye giden kısmının ötesinde) harcadığı artık emeğin tarihsel olarak belirlenmiş bir toplumsal biçiminden başka bir şey değildir. Dolaylı olarak üretken olarak sunulan işçiler (kendileri belirli bir kapitalistin ücretli işçileri olmadıkları sürece) sermaye için artık emek harcamazlar (bir

kapitalistin işçisi olarak çalışıyorlarsa zaten üretken işçidirler). Bu yüzden, sermaye için fazladan artık değer üretimine katkıda bulunduklarını söylemek bir muamma halini alır. Eğer sermaye bunların emeğinin bir kısmına artık emek olarak el koymuyorsa bu fazladan artık değer nereden gelmektedir? Söz konusu işçilerin, emeğin toplumsal üretkenliğindeki bir artışa katkıda bulunarak artık değerde bir artışa yol açtığı hatırlanır hatırlanmaz, paradoks ortadan kalkar. Üretkenlikteki bu artış dolaysız anlatımını üretim işçilerinin emek güçlerinin değerindeki azalmada ve böylelikle artık emek ile sermaye tarafından el koyulan artık değerdeki artışta bulur. Dolayısıyla fazladan artık değer, üretim işçilerinden sızdırılan fazladan artık emeğin değer biçimidir. Zaten **onların** artık değere katkıları olarak hesaba katılmıştır; bu nedenle bunları, bilim insanlarının, eğitimcilerin vb. özel katkısı olarak ikinci kez saymak apaçık mükerrer sayım olacaktır. ÜOE ayrımının norm koyucu ya da ahlakçı bir anlamı olmadığı; önemi birikimin izlediği yolu çözümlemede olduğu için de bu türden bir mükerrer sayım, kabul edilemez olacaktır. Tüm bu tartışma, Marx'ın daha önce yukarıda alıntıladığımız, işçinin üretken sürece doğrudan katılımının özel önemini açıkladığı pasajında önceden belirtilmektedir:

> … Emek, yalnızca **doğrudan** artık değer yaratıyorsa üretkendir; emek gücününün bir temsilcisi de ancak **doğrudan** artık değer yaratıyorsa üretken işçidir. Yani, yalnızca üretim sırasında, sermayenin değerinin genişlemesi amacıyla tüketilen emek üretkendir. (Marx, 1976a: 1038; vurgular bizim) [Marx, 1999: 105]

Sonuç

Son yirmi yıldır süren tartışmalar boyunca ÜOE ayrımı pek çok eleştiriye maruz kalmıştır. Yukarıdaki irdelemenin, ÜOE ayrımının kuramsal düzeyde sistemli ve titiz bir biçimde yeniden inşasının, onu bu türden belli başlı eleştirilere karşı bağışık kıldığını gösterdiğine inanıyoruz. Fikrimizce, bu makalenin temel katkısı, bu türden sistemli bir yeniden inşa girişimini sunmuş olmasıdır; bunu yaparken şimdiye kadarki tartışmada katılımcıların çoğunun ihmal ettiği, üzerinde, daha özgül ve dar bir kavram olan "sermaye için üretken emek" kavramının yükseldiği temeli oluşturan ve anahtar nitelikte önem taşıyan "genel olarak üretken emek" kategorisine vurgu yaptık.

Yukarıdaki irdeleme, bize aynı zamanda kapitalist ekonomide temel işçi gruplarını üretken ya da üretken olmayan olarak sınıflandırabilmek için gerekli ölçütleri de sağlamaktadır. Bu sınıflandırma Şekil 3'teki gibi özetlenebilir:

Şekil 3: Kapitalist Toplumda Temel İşçi Grupları ve ÜOE

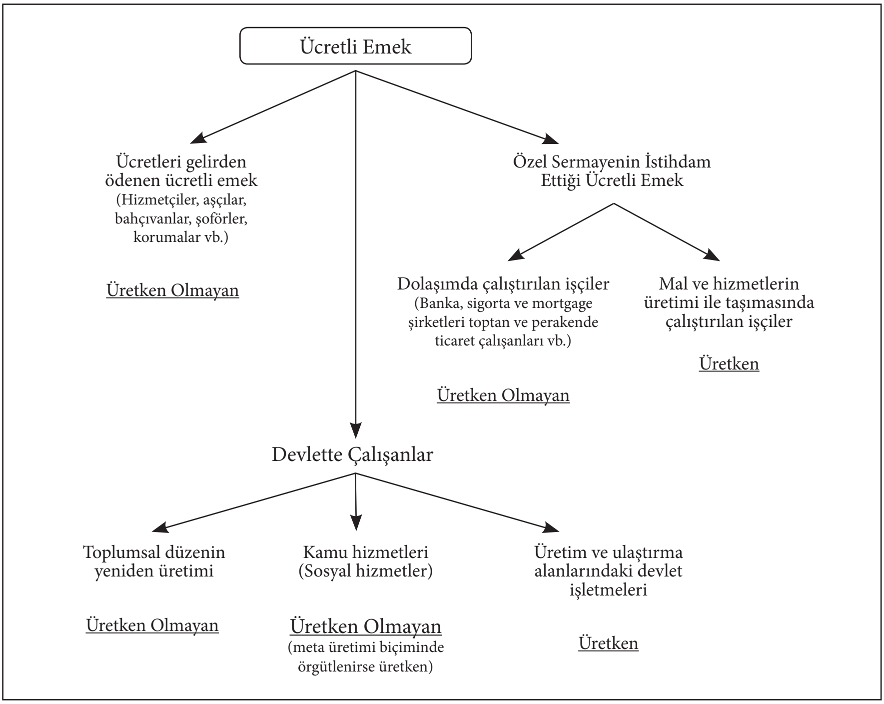

Dikkat çekilmesi gereken ilk nokta, Şekil 3'ün yalnızca, bir ücret sözleşmesi temelinde istihdam edilen işçileri (ya da üreticileri) sınıflandırma yönünde bir girişim olduğudur; Şekil 3 hem para-meta dolaşımı döngüsünün dışında harcanan emeği (ev kadınları, kendine yeterli köylü haneleri) hem de küçük meta üreticilerini dışlamaktadır. Bunun nedeni, üretken/üretken olmayan ayrıştırmasının ancak bir işçi ücretli emekçi olduğunda anlamlı olmasıdır; zira ayrımın amacı, ücretli olarak istihdam edilen toplam toplumsal emeğin hangi bölümünün artık değer yarattığı (artık değer açısından üretken olduğu), hangi bölümünün ise artık değerden karşılanan etkinlikleri üstlendiğidir. Artık değer üretimi ücretli emeğe dayandığı için, kullanım değeri üretimi ile küçük meta üretimi kategorileri ele alınan ayrımla **ilgisizdir**. Zaten bu yüzden bunlar daha erken bir aşamada incelemenin alanından çıkarılmışlardı (bkz. Şekil 2).

Şekil 3, kapitalist toplumda işçi sınıfının belli başlı bazı bölümlerinin üretken olmayan işçi olduğu gerçeğini ortaya çıkarmaktadır. Doğal olarak, bu hiçbir biçimde toplumun refahı ya da sınıf mücadelesi veya devrimci strateji için daha az önemli oldukları anlamına gelmez. ÜOE ayrımı, emek gücünün değeri, artık değer oranı ve kütlesi, dolayısıyla da sermaye birikim oranı gibi kapitalist ekonominin çeşitli, önemli değişkenlerini analiz etmek

için özellikle önem taşımaktadır. Bu, ayrımı ciddiye almak için yeterli bir zemindir, çünkü yalnızca bu değişkenlerin incelenmesi aracılığıyla Marksistler kapitalist birikimin tarihte izlediği ve izleyeceği yolu, birikimin çevrimsel dalgalanmalarını yeterli biçimde çözümleyebilirler.

Kaynaklar

de Vroey, Michel (1982) "On the Obsolescence of the Marxian Theory of Value", *Capital & Class*, Sayı 17, Yaz.

Glyn, A. ve B. Sutcliffe (1972) *British Capitalism, Workers, and the Profit Squeeze*, Penguin Press, Middlesex,

Gough, Ian (1972) "Marx's Theory of Productive and Unproductive Labour", *New Left Review*, Sayı 76, Aralık.

Harrison, John (1973) "Productive and Unproductive Labour in Marx's Political Economy", *Bulletin of the Conference of Socialist Economists*, Sonbahar.

Hunt, E.K. (1979) "The Categories of Productive and Unproductive Labour in Marxist Economic Theory", *Science and Society*, Sonbahar.

Laibman, David (1992) *Value, Technical Change, and Crisis: Explorations in Marxist Economic Theory.* M. E. Sharpe, New York.

Mandel, Ernest (1981) "Introduction", *Capital*, cilt II içinde, Vintage Books, New York.

Marx, Karl (1956) *Capital*, cilt II. Progress Publishers, Moskova.

—— (1963) *Theories of Surplus-Value*, Kısım I, Progress Publishers, Moskova.

—— (1973) *Grundrisse*. Penguin, Harmondsworth.

—— (1976a) "Results of the Immediate Process of Production", *Capital*, cilt 1, Penguin, Harmondsworth içinde Ek.

—— (1976b) *Capital*, cilt 1, Penguin, Harmondsworth.

—— (1979) *Grundrisse*, Birikim, İstanbul

—— (1992) *Kapital*, C. 2, Sol Yayınları, Ankara.

—— (1993) *Kapital*, C. 1, Sol Yayınları, Ankara.

—— (1998) *Artı-Değer Teorileri*, cilt 1, Sol Yayınları, Ankara.

—— (1999) *Kapital'e Ek: Dolaysız Üretim Sürecinin Sonuçları*. Ceylan Yayınları, İstanbul.

Moseley, Fred (1986) "Estimates of the Rate of Surplus-Value in the Postwar United States Economy", *Review of Radical Political Economics*, cilt 18, No: 1/2.

Poulantzas, Nicos (1975) *Classes in Contemporary Capitalism*, New Left Books, Londra.

Shaikh, Anwar (1978a) "An Introduction to the History of Crisis Theories", *U.S. Capitalism in Crisis*, Union for Radical Political Economics içinde, Monthly Review Press, New York.

—— (1978b) "National Income Accounts and Marxian Categories", New School for Social Research: Basılmamış Makale.

—— (1980) "Towards a Critique of the Keynesian Theory of the Role of the State", Basılmamış Makale.

Shaikh, Anwar ve E. Ahmet Tonak (1994) *Measuring the Wealth of Nations: Political Economy of National Accounts*, Cambridge University Press, New York.

Smith, Adam (1976) *The Wealth of Nations*, University of Chicago Press, Chicago.

The Economist (26/09/1998).

Tonak, E. Ahmet (1984) *Conceptualization of State Revenues and Expenditures: U.S. 1952-1980*, Basılmamış Doktora Tezi, New School for Social Research.

Yaffe, David (1973a) "The Marxian Theory of Crisis, Capital, and the State", *Economy and Society.*

(1973b) "The Crisis of Profitability: A Critique of the Glyn-Sutcliffe Thesis" *New Left Review*, Sayı 80, Temmuz-Ağustos.

III. Kısım

Marksist Kategorilerin Somutlanması

Artık Değer Oranının Ölçümü: ABD ve Türkiye[1]

E. Ahmet Tonak

Bazı yazılar insanın seçtiği araştırma, çalışma alanını gerçekten temsil eder, bazıları etmez. İşte bu yazı da 1979'da ben öğrenci iken yazılmış olmasına rağmen, bugüne değin, yani 30 yılı aşkın bir süredir, en çok yoğunlaştığım Marksist makroekonomik muhasebe sistemi ve ampirik hesaplama yöntemlerini geliştirme çabalarımın ilk ürünü olarak temsili karakterdedir. Hem artık değer, değişir sermaye, artık değer oranı gibi temel Marksist kategorileri hesaplama yöntemi açısından hem de dayandığı veri tabanının güvenilirliği bakımından artık aşılmış olması gerekirdi bu makalenin. 1980 yılında *Toplum ve Bilim* dergisinde bu yazı yayınlandığında, Türkiye üzerine bu kapsamda ve bu ciddiyette bir çalışma yoktu. Olan bir iki denemeye de zaten yazı içinde değinilmiştir. Dolayısıyla, özellikle ülkemizde yeni bir çalışma alanını açması ve Türkiye verileri ile bu alanı örneklemesi bakımından değerlendirilmelidir.

Görüleceği gibi yazıda, ABD ve Türkiye üzerine hem o zamana kadar yapılan çalışmalara değinilmiş hem de yeni hesaplamalar yapılmıştır. Tahmin edilebileceği gibi özellikle ABD'ye ilişkin çalışmaların sayısı, başta Anwar Shaikh ile birlikte yazdığımız *Milletlerin Zenginliğinin Ölçülmesi: Ulusal Hesapların Ekonomi Politiği* başlıklı kitap gelmek üzere (1994), Edward Wolff (1987, 1975) ve Fred Moseley'nin (1992) katkılarıyla da bir hayli artmıştır. Maalesef, Türkiye'ye ilişkin yapılan çalışmalar için aynı durum söz konusu değildir. Bu alanda, yakınlarda yayınlanan Yiğit Karahanoğulları'nın *Marx'ın Değeri Ölçülebilir mi?* (2009) kitabına kadar Türkçede ciddi ve kapsamlı bir yayın göze çarpmamıştır. Dolayısıyla, Marksist perspektiften ekonomilerin gidişatına ilişkin ampirik çalışma yapmayı düşünenlerin, aşağıdaki yazıyı bir ilk deneme olarak görüp, sözünü ettiğimiz kitapları edinmelerini öneririm.

1 Bu çalışmanın dayandığı teorik oryantasyonunun kazanılmasında, beni ampirik çalışmalara yönelterek, sürekli özendirici olan Anwar Shaikh'e teşekkür borçluyum. Arkadaşım Engin Derkunt'un eleştiri ve düzeltilerinden de hayli yararlandım; bu durum, kendisinin kalan hata ve pürüzlerden, kısmen de olsa, sorumlu olmadığı anlamına gelmemektedir.

I. Giriş

> Görünürdeki sayısız farklı ampirik durumlar (zahllos verschiedne empirische umstande), sonsuz değişimler ve bileşimler (*unendliche variationen und abstufungen*) yalnızca ampirik olarak eldeki durumların çözümlenmesi ile özümlenebilirler (Marx).[2]

Bu çalışmanın amacı, Türkiye'de 1950-75 yılları arasındaki artık değer oranını ölçmek, yani üretken iş kollarındaki sermayenin emek sömürüsünün nicel büyüklüğünü saptamaktır. Çalışmanın ampirik yanı Keynesçi iktisat anlayışınca toplanmış verilere dayanmaktadır.

Bu çalışmanın politik önemi ve dolaylı etkileri artık değer oranının ana kavram olduğu Marksist teorik perspektiften ve de Türkiye toplumsal formasyonundaki sınıf savaşımı bağlamında anlaşılabilir.[3]

Değişmez sermaye (c), değişir sermaye (v) ve artık değer (s) gibi Marksist kavramlar bilindiği üzere yüksek soyutlama düzeylerine aittirler. Bu nedenle, artık değer oranını ölçmek Keynesçi kavramlardan Marksist kavramlara teorik bir dönüşümü gerektirir. Bugüne değin artık değer oranı ölçümüne iki ana yaklaşım gözlemlenmiştir. İlk yaklaşım Keynesçi ve Marksist kavramlar arasında doğrudan bir tekabülün varlığını, açık ya da örtülü bir biçimde varsayar. Dolayısıyla Keynesçi anlayış ile düzenlenmiş verilerin doğrudan kullanımıyla Marksist bir kavramın, örneğin artık değer oranının (s*/v*), ölçümünde herhangi bir sakınca görülmez.[4]

Bu yaklaşıma karşı ve bazı Marksistlerce paylaşılan bir başka görüş ise, ilkesel olarak Marksist değer kategorilerinden herhangi bir ampirik sonuca varmanın olanaksız olduğu görüşüdür.[5] Bunların dışında, Gillman (1957), Mage (1967) ve Shaikh'in (1978a) çalışmalarını dayandırdıkları henüz yaygınlaşmamış bir başka yaklaşım daha vardır.[6] Bu çalışmalarda ortak olan teorik anlayış, değer ve değerin biçimleri ayrımını vurgulamış olmasıdır. Bu yazarlar, ilkin Keynesçi anlayış tarafından düzenlenmiş istatistik verilerle Marksist değer kategorilerinin parasal biçimleri arasındaki ilişkiyi

---

2 Marx, 1933, s. 800'den aktaran, Chattopadhyay, 1972.

3 Artık değer oranı Marksist politik örgütler ve sendikalar tarafından başlıca iki biçimde kullanılabilir: Stratejik amaçlı olan kapitalist krize, taktik amaçlı olan ise örneğin propaganda çalışmalarına ve işçilerin kısa dönemli taleplerine ilişkindir.

4 Bu yaklaşım genellikle ücret-kâr oranını (π/w) artık değer oranı (s*/v*) [daha doğrusu artık değer oranının para biçimiyle, (*) değer kategorilerinin parasal biçimleri kastedildiğinde kullanılacaktır] ile eşitler. Bkz. Glynn ve Sutcliffe (1972), Hodgson (1974), Boddy ve Crotty (1975) ve Rowthorn (1976).

5 Kabaca belirttiğimiz her iki yaklaşıma da katılmıyoruz. Bu yazı çerçevesinde bu yaklaşımlar daha geniş bir biçimde ele alınmayacaktır. İlk yaklaşımın teorik ve ampirik bir eleştirisi için, bkz. Shaikh, 1978a ve Shaikh, 1978b. Shaikh ikinci yaklaşımı da Marksist kategorilerin ABD ekonomisi için somutlanmasını gerçekleştirerek dolaylı yoldan eleştirmektedir. Bkz. Shaikh, 1978a.

6 Her üç çalışma da ABD ekonomisi üzerinedir. İlk ikisi kâr oranını, üçüncüsü ise yalnızca artık değer oranını ölçmektedir.

tartışmakta, ardından da Marksist kategorilerin ölçümüne girişmektedir.[7] Bu tür ampirik çalışmalar için genel bir zorluk, Marksist kategorilerin ölçümünde kullanılacak verilerin istenilen kalitede bulunamayışıdır. Gelişmiş kapitalist ülkelerde bu sorun ayrıntılı veriler yoluyla bir ölçüde çözülmüştür. Oysa Türkiye gibi "Üçüncü Dünya"nın kapitalist ülkelerinde, bırakın ayrıntılı verileri, bazı yıllar için genellikle yayınlanagelen istatistikleri bile bulmak olanaksız.[8] Bu nedenlerle veri eksikliğinin üstesinden gelebilmek amacıyla varsayımlar yapmak, bazı verileri de türetmek zorunda kaldık. Bu işlemleri yaparken, artık değeri (s*) gerçekte olduğundan büyük, değişir sermayeyi (v*) de küçük göstermemeye özen gösterdik. Dolayısıyla da, artık değer oranında (s*/v*) olası herhangi bir abartmadan kaçınmış olduk. (Hatta, kapitalistleri kayırdığımız bile söylenebilir!) Bütün bu veri elverişsizliklerine, sınırlamalarına karşın, yine de, 1950-75 dönemi için artık değer oranının değişimini oldukça gerçekçi bir biçimde yakalayabildiğimizi sanırım söyleyebiliriz.

Aşağıda Marx'ın *Kapital*'de geliştirdiği temel kavramların tanıttıktan sonra ABD ekonomisi üzerine yapılmış üç çalışma, Gillman (1957), Mage (1965) ve Shaikh (1978a) sunulacaktır. Ardından, Kepenek (1977) ve Somer'in (1968) Türkiye üzerine olan çalışmaları değerlendirilecektir. Sözünü ettiğimiz çalışmaların değerlendirilmesi, bu çalışmanın ampirik bölümünün dayanacağı teorik yaklaşımın netleşmesine de katkıda bulunacaktır. Ardından, Türkiye'nin 1950-75 dönemi için, tarım dışı sektörlerdeki değişir sermaye (v*), artık değer (s*) ve artık değer oranının (s*/v*) parasal biçimlerinin ölçümüne girişilecek ve elde edilen ampirik sonuçlar yorumlanacaktır.

II. Marksist Kategoriler:

Sabit Sermaye (c), Değişir Sermaye (v), Artık Değer (s) ve Artık Değer Oranı (s/v*)*

Bu çalışma temelde Marx'ın emek-değer teorisi bağlamında geliştirilmiş teorik kavramlara dayandığından, yukarıda adı geçen kategorilerin tanımlarını ve birbirleriyle ilişkilerini sunmayı gerektirir.

7 Yaffe (1976) ve MFZ (1977) de teorik dönüşümün gerekliliğine değinmektedir (Shaikh, 1978a, s. 2).

8 Bu değerlendirmede yurtdışında olmamız nedeniyle sınırlı kaynaklarla çalışma durumunun yarattığı bir kötümserlik söz konusu olabilir. Yine de, ABD ekonomisi için derlenmiş millî gelir ve hasıla hesaplarının Türkiye'deki benzerlerinden azımsanmayacak ölçüde zengin ve ayrıntılı olduğunu teslim etmeliyiz. Örneğin Türkiye'ye ilişkin yayınlar endüstri kârlarından sözetmezken, ABD'ye ilişkin olanlar kârlar hakkında ayrıntılı döküm vermektedir. Aynı durum vergilere ve çalışanların faaliyetlere göre dağılımına ilişkin verilerde de ortaya çıkmaktadır. Bu yüzden belli bir istatistiksel tutarlılığı sağlayabilmek kaygısıyla ampirik bölümde istatistik yıllıklarının kullanımı ve yalnızca nüfus sayımlarının yapıldığı yıllarla yetinildi. Dolayısıyla varılan ampirik sonuçlar elimizdeki verilerin yeteri kadar ayrıntılı olamayışı yüzünden de kaba ölçümler olarak kabul edilmelidir.

Kapitalist üretim süreci, bir bakıma yalnızca "para yatırarak para kazanma" sürecidir. Marksist iktisat bu apaçık olgunun çözümlenişinde ortodoks iktisattan ayrılır. Ortodoks iktisatçılar, üretime katılan bütün "faktör"lerin marjinal üretkenliklerine göre yaratılan toplam değerden pay aldıklarını savunurlar. Demek ki, ortodoks anlayış çerçevesinde her "faktör" kendi gelirini değişik adlarla edinmekte yani "sermaye" "kâr"ı ele geçirirken, "emeğe" de "ücret" kalmakta ve de sen sağ ben selamet, hayatın pürüzsüz akışı sürmektedir. Marksist ekonomi politik ise bu olguyu parasal sermaye devresi bağlamında çözümler. Bu devre şu biçimde gösterilebilir:

MP
M-C -------P---C´— M´
LP

(M) kapitalist üretimin başında, gerekli metaları (C) yani üretim araçlarını (MP) ve iş gücünü (LP) satın almak için yatırılması zorunlu para miktarını gösterir. Devrenin C-------P-------C´ parçası üretim sürecini ve (C´)'nün (çıktı) (C)'den (girdi) içerilen emek açısından daha büyük olduğunu belirtir. (C) ve (C´)'nün içerdikleri emek–zaman kitlelerinin para biçimleri olarak karşılık geldikleri parasal nicelikler (M) ve (M´)'dür. Doğaldır ki, fiyatların değerlerle orantılı olduğu varsayımı altında, (M´), tıpkı (C´) ve (C) ilişkisinde olduğu gibi, (M)'den büyüktür. Marx, M´ — M = ΔM miktarını artık değerin parasal biçimi olarak nitelendirir. Bu çözümleme, bizleri Marx'ın yalnızca "para yatırarak para kazanma" olgusunun ardında yatan gize ilişkin keşfine vardırır: Sermaye devresinin, içinde değer ve artık değer yaratılan bir süreç olduğu gerçeği. İçerdikleri belli miktarda emek ile, çeşitli metalar biçiminde üretim sürecine katılan üretim araçları, yalnızca bu belirli miktarda emeği yeni üretilen metalara aktarabilirler.[9] C´ — C = ΔC farkının (emek-zaman biriminde) yaratılmasında yalnızca içerdiği emeği aktarmakla kaldığından, sermayenin bu parçasına değişmez sermaye (c) denir. (C)'nin diğer parçası metalaşmış emek gücüdür. Emek gücü, bu metalaşma özelliğini kapitalist üretim biçiminde "kazanması" sonucu, tıpkı diğer metalar gibi alınır-satılır duruma gelmiştir. Marx, emek gücünü, "kişinin herhangi bir çeşit kullanım değeri üretirken uyguladığı, bir insandaki zihnî ve fizikî yeteneklerin tamamı" olarak tanımlıyor.[10] Bu biricik, özgül meta, emek gücü, bir anlamda kapitalist üretim biçiminin mantığı gereği, artık değerin yaratıcısı, kaynağı haline gelmiştir. Öte yandan, bu

9 Bu çalışmada üretim araçlarının sabit ve döner parçaları ve bunlara ilişkin teorik sorunlar ele alınmayacaktır.

10 (Marx, 1967, s. 167) den aktaran (Shaikh, 1977, s. 119).

metanın özgüllüğü emek gücünün değerinin farklı biçimlerde belirlendiği anlamına gelmez. Aksine, emek–gücünün değeri de, diğer metalar gibi, kendisinin yeniden üretimi için gerekli toplumsal emek-zaman tarafından belirlenir.[11] Marx, emek gücü sahiplerine, üretken emekçilere ödenen sermaye parçasını değişir sermaye (v) olarak adlandırmıştır. Değişir sermaye denmesinin nedeni, bu biricik metanın kendisinin yeniden üretimi için gerekli emek-zamandan daha uzun bir zaman diliminde kullanılışı ve fazladan kullanım süresi boyunca, artık emek-zamana karşılık gelen ΔC değer artımını üretmesidir. Artık emek-zaman harcanışı nedeniyle, üretim süreci sonunda, girdi değeri (c + v) çıktı değeri olan (c + v + s) haline gelir. Bu tanımsal açıklamalara dayanarak, (v)'ye karşılık gelen gerekli emek-zaman ve (s)'ye karşılık gelen artık emek-zaman kullanılarak artık değerin değişir sermayeye oranını gösteren artık değer oranını tanımlayabiliriz. Bir örnekle somutlayalım: Eğer 10 saatlik iş gününün 5 saati gerekli emek-zaman ise (v=5) artık değer oranı (s/v) = % 100 dür, (s= (10-5) / v=5 = 5/5). Artık değer oranı ayrıca, karşılığı ödenmemiş emeğin, karşılığı ödenmiş emeğe oranını göstermesi bakımından sömürü derecesinin de bir ölçüsüdür.[12]

Artık değer oranındaki değişiklikler sınıf çelişkilerini hem yansıtır hem de etkiler. Sermayenin bu oranı arttırmaya, emeğin ise azaltmaya yönelik her girişimi sınıf çelişkilerini keskinleştirir. Genelde, artık değer oranını arttırmanın başlıca iki yöntemi vardır. İlk yöntem iş gününün uzatılması esasına dayanır; mutlak artık değer üretimi denilen bu yolla artık değer oranı artırılabilir. Örneğin, ücretlerin değişmediği varsayımı ile, iş gününün gerekli emek-zaman bölümünün 4 saat olduğunu ve iş günü 8 saatten 10 saate çıkarken değişmediğini varsayalım; o zaman artık değer oranı % 100'den [(s/v) = 4/4] % 150'ye [(s/v)' = 6/4] artıyor demektir. İkinci yöntem, göreli artık değer üretimi, aslında iş gününü sabit tutup gerekli emek-zamanı kısaltma esasına dayanır. Örneğin, 8 saatlik iş günü varsayımıyla, eğer gerekli emek-zaman 4 saatten 3 saate indiriliyorsa, artık değer oranındaki artma % 100'den [(s/v) = 4/4] % 166'ya [(s/v)' = 5/3] olmuştur. Marx, artık değer oranının artırılmasında özellikle göreli artık değer üretimine ve onun çeşitli uygulama biçimlerine dikkati çekmiştir.[13]

11 Aslında başka bağlamlarda ele alındığında emek gücü metasının değerinin belirlenişinde bazı özgül durum ve sorunların varlığı yadsınamaz.

12 "Artık değer oranı, emek gücünün sömürü derecesini gösteren kesin bir ifade olmakla birlikte, hiçbir zaman sömürünün mutlak ölçüsünün ifadesi değildir. Örneğin, gerekli emek-5 saat ve artık emek-5 saat ise, sömürü derecesi % 100'dür. Burada sömürü miktarı 5 saatle ölçülmüştür. Oysa gerekli emek-6 saat, artık emek-6 saat olsa sömürü derecesi eskisi gibi % 100 olarak kalırken sömürünün gerçek miktarında % 20'lik, yani 5 saatten 6 saate bir artma olur." (Marx, 1954, s 209-10).

13 Marx göreli artık değer üretiminde söz konusu olabilecek üç ana biçimi *Kapital*'de ayrıntılı olarak inceler: işbirliği ile üretkenlik artımı (Marx, 1954, XIII Bölüm), iş bölümü (Marx. 1954, XIV. Bölüm) ve makineleşme (Marx, 1954. XV. Bölüm).

III. ABD ve Türkiye Üzerine Bazı Çalışmaların Değerlendirilmesi; Marksist Değer Kategorilerinin Para Biçimlerinin Somutlanışı

A – ABD üzerine; Gillman (1957), Mage (1967) ve Shaikh (1978a)

Gillman'ın (1957) kitabının bu alanda yapılmış ilk ciddi ve ayrıntılı Marksist çalışma oluşundan gelen özel bir önemi vardır. Gillman'ın yalnızca imalat sanayisi iş kolu için Marksist oranları (artık değer ve kâr) ölçmüş olması önemli gördüğümüz bir eksiklikten hemen söz etmemizi gerektiriyor. Yalnızca imalat sanayisi iş kolunu ele almak, bu sektörde üretilen metaların fabrika kapısında, en azından kısmen, gerçekleştirildiği varsayımına dayanır. "Kısmen" diyoruz, çünkü, Gillman imalat sanayisi iş kolu tarafından yürütülen dağıtım faaliyetlerini dikkate almaktadır. İmalat şirketinin dağıtım faaliyetleri üretken olmayan faaliyetler olarak değerlendirilmekte ve gerekli harcamaların artık değerden karşılandığı belirtilmektedir. Fakat imalat sanayisi iş kolu dışındaki toptan-perakende ticaret iş kolu çözümlemeye katılmadığından, Gillman, üstü kapalı olarak, dağıtım faaliyetlerinin artık değer emip emmediğinin, bu faaliyetlerin firma içinde yürütülüp yürütülmediğine bakılarak belirlenebileceğini savunma durumunda kalmaktadır. Artık değerin yeniden dağıtımına ilişkin ölçütü sektörler arası kurumsal özelliklere indirgemek yalnızca teorik değil, aynı zamanda artık değer kitlesini gerçekte olduğundan daha küçük ölçmek bakımından ampirik olarak da yanlıştır. Ayrıca kapitalizmin gelişimine paralel olarak toptan-perakende ticaret iş kolunun önemindeki değişimleri ya da kapitalistlerarası artık değerin yeniden bölüşümünü gösteremeyişi bakımından da Gillman'ın çalışmasının yetersiz kaldığı öne sürülebilir.[14]

Gillman, ölçüm yönteminde, imalat sanayisi iş kolunda üretilen metaların toplam fiyatlarından değişmez ve değişir sermaye paylarını çıkararak artık değeri elde etmektedir. Değişmez sermayeyi yani üretim sürecinde, üretim girdilerince toplam değere aktarılan değeri ölçmek için, değişmez sermayenin yıpranma olarak tüketildiği varsayılan parçasına eklemektedir. Örneğin, hammadde, yakıt ve diğer girdi giderleri, fizikî sermayenin yıpranması değişmez sermayeyi oluşturmaktadır. Değişir sermaye olarak, Gillman üretimde çalışan işçilerin toplam ücretlerini kullanmaktadır. Değişir ve değişmez sermaye yukarıda özetlediğimiz biçimde belirlenince, artık değere varmak için, bunların toplamını üretilen toplam değerden çıkarmak yeterli olmaktadır. Gillman, bu varılan artık değer kitlesini gay-

14 Shaikh'in yaptığı ölçmeler toptan perakende ticaret iş kolunun 1900-72 döneminde gittikçe imalat sanayisi dışı bir faaliyet biçimine gelişini ve artık değerden aldığı payın artığını kanıtlamıştır. Bkz. Shaikh, 1978a.

risafi kâr olarak adlandırmakta ve daha sonra bu miktardan dağıtım giderlerini ve vergileri düşerek net artık değere varmaktadır. Gillman'ın ölçtüğü artık değer oranları, diğer iki çalışmanın sonuçlarıyla birlikte Tablo I'de verilmiştir.

Mage'in (1967) çalışması her yönden önemli bir aşama sayılmalıdır. İlkin, yalnızca imalat sanayisi iş kolunu değil, bütün ekonomiyi ele aldığını ve bu kapsam genişlemesinin doğurduğu teorik sorunların üstesinden geldiğini belirtmeliyiz. Bu bağlamda "üretken olan ve olmayan emek" tartışmasına Mage'in katkısından da söz etmek gerekir. Aslında bu tartışma yalnızca imalat sanayisi ele alındığında gündeme gelmeyebilir; ya bütün işçiler üretken sayılır, ya da Gillman'da olduğu gibi yalnızca imalat sanayisi iş kolundaki işçilere ilişkin bir sorunmuşçasına ele alınabilir, fakat doğrudan üretimle ilişkili olmayan ve dağıtım faaliyetlerinde çalışan işçiler söz konusu olduğunda bu tartışma kaçınılmaz bir sorun olarak belirir.[15]

Mage'in çalışmasında, imalat sanayisi iş koluna ek olarak, tarım, madencilik, inşaat, ulaşım, haberleşme, gaz–elektrik ve ticaret iş kolları da ele alınmış ve bunların toplam değişir sermaye ve artık değer içindeki payları ölçülmüştür. Mage, toplam değişir sermaye ve artık değer elde edebilmek için şu yolu izler. Değişir sermayeyi ölçerken, ilkin 1900-1960 dönemi için, ücretleri, maaşları ve işçilere sosyal sigorta biçiminde aktarılan diğer ödemeleri içeren, bütün çalışanlar için yapılan harcamayı ele alır. Sonra, bundan işletme yöneticilerinin, hissedarların ve yüksek düzeydeki diğer görevlilerin maaşlarını çıkarır ve üretimde çalışan işçilerin tahmini gelir paylarını kullanarak, gayrisafi değişir sermaye (W_P) dediği kategoriye varır.[16] Net değişir sermayeye varmak için ise, Mage, üretken işçilerin kullanılabilir gelirlerinden yararlanır. İşçilerin ödediği tahmini gelir vergisini gayrisafi değişir sermayeden çıkararak net değişir sermayeyi elde eder.[17] Aynı biçimde, Mage, artık değeri de ilkin gayrisafi artık değerin ölçümü yöntemiyle belirler. Gayrisafi artık değer, üretim ve dağıtım sektörlerinin, kâr ve rant üzerinden ödedikleri vergiler çıkarıldıktan sonra, fakat sermaye tüketimi düşülmeden önceki kâr, rant ve faizleri toplamıdır. Net artık değere ise bu değerden yıpranma payı çıkarılarak varılır.[18]

---

15 Shaikh'in çalışmasının sunulmasında bu konuya tekrar döneceğimizden şimdilik ayrıntıya girmiyoruz. Kaldı ki, Shaikh, Mage'in yaklaşımını genel çizgileriyle benimsemekte ve sistematik olarak yeniden düzenlemektedir.

16 Bu yöntemin ayrıntıları için Mage, 1967, s. 188-91'e bakılabilir. Gayrisafi değişir sermaye için elde edilen değerler de yine aynı çalışmada s. 258-9. Tablo B-VII, sütun g'de verilmiştir.

17 Bkz. Mage, 1967, s. 258-9, Tablo B-VII, sütun h. Kullanılabilir kişisel gelir kategorisi için bkz. Mage, 1967, s. 168-7: Vergilerin ücretlerden çıkartılması şeklindeki yaklaşımlar bazı yan sorunlara da çözüm getirmek zorundadır. Örneğin, üretimde çalışan işçilerin, doğrudan ödemeler, çeşitli karşılıksız hizmetler gibi devlet harcamalarındaki paylarını belirleyen ayrıntılı teorik ve ampirik çözümlemelere girişmek gerekmektedir.

18 Gayrisafi artık değer için bkz. (Mage, 1967, s. 256-7, Tablo B-VI, sütun g; net artık değer için ise

ABD, üzerine yapılmış üç çalışmanın sonuçlarını karşılaştırabilmek için, Mage'in ölçmelerinin yeniden düzenlenmesi gerekiyordu. Çünkü, Mage'in net artık değer kategorisi artık değer kitlesinin bir kısmını (örneğin, ticari faaliyetlerin[19] çeşitli harcamalarını ve üretim ve dağıtım sektörlerinin ödedikleri vergileri) dışarıda bırakıyordu. Dolayısıyla, Mage'in elde ettiği artık değer kitlesi ve artık değer oranı gerçekte olduğundan daha küçüktür. Bu yüzden artık değer kitlesini ve artık değer oranını Mage'in kategorilerini kullanarak yeniden hesapladık. Gayrisafi kâr vergisini ve tahmini rant vergisini gayrisafi artık değere ekledik. Bu miktardan değişmez sermaye tüketimini çıkartarak diğer çalışmaların sonuçlarıyla karşılaştırılabilecek nitelikte artık değer kitlelerine vardık. Bu yöntemi kullanarak Shaikh ile birlikte Mage'in sonuçlarını yeniden düzenleyip 1972'ye kadar uzandırdık. Tablo I'de Mage'in sonuçları olarak gözüken artık değer oranları bu yoldan elde edilmiştir.

Shaikh (1978a) ABD ekonomisi için 1929-72 arasındaki artık değer oranını ölçme girişiminde, bu tür çabaların gerektirdiği teorik tartışmalara girip, sistematik çözümlemelerle bir dizi soruna berraklık kazandırmaktadır.[20] Örneklemek gerekirse, Keynesçi anlayışla derlenmiş millî gelir hesaplarının kategorileriyle Marksist hesaplamaların kategorileri arasındaki fark gayet açık olarak belirtilmiştir. Söz konusu kavramsal farklılığın netleştirilmesi, üretken olan ve olmayan emek tartışmalarını gerektirdiğinden Shaikh bu sorunu da ele alır ve Mage'in Marx'tan alarak geliştirdiği ölçütleri yeniden düzenler. Görüşümüze göre, bu yeniden düzenleme ile Shaikh üretken olan ve olmayan emek üzerine geçen tartışmalardaki teorik kargaşayı büyük ölçüde çözmüştür.

Şimdi, Shaikh'in soyut değer kategorilerinden artık değer oranının ölçümüne varırken izlediği yolu kısaca görelim. Shaikh, çalışmasına Marksist çerçeve içinde toplumsal yeniden üretimin üç momenti olarak belirlediği, üretim, dağıtım ve tüketimi tanımlayarak başlar. Tanımlar şöyledir: Üretim, kullanım değerlerinin yaratıldığı ya da dönüştürüldüğü; dağıtım, kullanım değerlerinin ilk sahiplerinden tüketicilerine aktarıldığı; tüketim ise, kullanım değerlerinin tüketildiği momentlerdir. Tüketim momentini ayrıca ikiye ayırarak çözümlemek mümkündür. İlki, üretken tüketim diyebileceğimiz, kullanım değerlerinin yeniden üretimi için gerçekleştirilen, diğeri ise kapitalistlerin ve işçilerin doğrudan ya da devlet aracıyla gerçekleştirdikleri kişisel tüketim.

---

bkz. (Mage, 1967. s. 256-7, Tablo BVI, sütun I).

19 "Sektör" yerine "faaliyet" kavramını tercih edişimiz, Shaikh'in çalışmasını sunarken, üretken olan ve olmayan emek tartışmalarına ilişkin berraklık kazanacaktır. "Üç çalışmanın sonuçlarını karşılaştırabilmek için" derken aslında Mage ve Shaikh'inkileri kastediyoruz. Gillman'ın sonuçları sadece imalat sanayisi iş koluna ait olduğundan haliyle sonuçları diğerlerinden farklı olacaktır ve Mage'in sonuçlarına uyguladığımız türden bir karşılaştırma yapmak olanaksızdır.

20 Shaikh'in çalışması da şüphesiz bu alanda son sözü söylemiş değildir. Örneğin, devletin artık değerin yeniden dağıtımındaki işlevi, vergilendirme vb. konulara getirilen çözümlerin daha ayrıntılı ve kapsamlı çalışmalarla geliştirilmesi gerekmektedir.

Shaikh'e göre, Marksist açıdan, toplumsal yeniden üretim bu üç momentin birlikteliği olarak kavranmalıdır. Başka bir söyleyişle, toplumsal yeniden üretim, toplumun üyelerinin varoluşlarının maddi temelinin ve içinde var oldukları toplumsal ilişkilerin yeniden üretim kertelerinin birbirleriyle ilişkili olarak oluşturduğu bütünlüktür.

Yukarıda sözü edilen momentler bağlamında üretken olan ve olmayan emek ayrımını ele almak, bu ayrımı netleştirmenin, bir bakıma ön koşuludur. Shaikh'in üretken emek için öne sürdüğü iki ana ölçütü belirtmeden önce, Marx'ın bu bağlamdaki görüşlerini yansıtması ve Shaikh'in ölçütlerinin Marx'la tutarlılığını göstermesi bakımından Marx'tan aşağıdaki alıntıyı yapmakta yarar var. Marx, üretken emek sahibi işçileri, gelirleri değişir sermayeyi oluşturan ve artık değerin yegâne yaratıcıları olarak tanımlar:

> Kapitalist üretim yalnızca metalar üretimi değildir, aslında artık değer üretimidir. ... Yalnızca **kapitalist için artık değer üreten** ve dolayısıyla sermayenin kendini arttırması için çalışan **emekçi üretkendir**. Eğer maddi nesneler üretim kertesinin dışından bir örnek alacak olursak, bir öğretmen, öğrencilerinin kafaları üzerinde emek harcamasının yanı sıra, okulun sahibini zenginleştirmek için de eşek gibi çalışıyorsa üretkendir. Bu okul sahibinin sermayesini sosis fabrikası yerine öğretim fabrikasına yatırması ilişkiyi değiştirmez. Bu yüzden, üretken emekçi kavramı yalnızca iş ile yararlı etki, emekçi ile emek ürünü arasındaki ilişkiyi değil, ayrıca tarihsel olarak ortaya çıkan ve emekçilere artık değerin dolaysız yaratım araçları damgasını vuran özgül bir toplumsal üretim ilişkisini de anlatır.[21]

Bu görüşle ilişkili, Shaikh'in, üretken emek, yani artık değer üreten emek için sermaye devresi bağlamında geliştirdiği ölçüt şudur:

> Üretken emek şöyle tanımlanır: a) İlkin, sermaye ile mübadeleye giren ücretli emektir. (Eğer ücretli emek, herhangi bir iş karşılığı düzenli parasal gelir elde edenler için kullanılıyorsa, sermaye tarafından çalıştırılmış olması gerekmeyebilir. Örneğin, dükkân sahibi bir tamirci tüketiciler için kullanım değerleri üretirken, bir yandan da kendisi için gelir yaratmaktadır. Oysa, kapitalist bir tamirhanede çalışan tamirci, tüketici için kullanım değeri, tamirhane sahibi kapitalist içinse kâr üretmektedir. Bu açıdan (a) ölçütü ücretli emek kategorisinden daha özgüldür.) b) Kullanım değeri yaratan ya da dönüştüren emektir. (Shaikh, 1978a, s. 7)

Ardından, Shaikh devamla yine sermaye devresi bağlamında üretken olmayan emeği (dağıtımcı emek) tanımlar:

> a) sermaye ile mübadeleye giren ücretli emektir, b) metaların ve paranın dolaşımını etkileyen emektir (metalar kapitalizmde yalnızca para ile mübadeleye girdiğine göre, meta dolaşımı zorunlu olarak para dolaşımını akla getirir. Dolayısıyla, dağıtımcı emek, yalnızca meta dolaşımına ilişkin emeği (toptan ve perakende ticaret iş kolundaki) değil aynı zamanda para dolaşımında istihdam edilen eme-

21 Marx, 1906, s. 558'den aktaran (Mage, 1967, s. 57-8), altını çizen Mage.

ği de (bankacılık-sigortacılık) iş kolundaki içerir. Dağıtımcı emek, şüphesiz bütün üretken emek dışında kalan emek kesimini kapsayan bir kategori değildir. Çünkü üretken emek dışında kalan emek kesimine kapitalist olmayan üretime ilişkin bütün emekçiler dahildir.) (Shaikh. 1978a, s. 7)

Shaikh'in üretken olan ve olmayan emek ayrımına ilişkin geliştirdiği ölçüt yoluyla hangi faaliyetlerin[22] değer ve artık değer üreten veya değer ve artık değer aktaran, artık değerden pay alan faaliyetler olduğu belirlenebilmektedir. Shaikh, çalışmasının ampirik bölümünde, artık değer üreticisi olarak belirlediği üretken sektörler içine imalat, madencilik, inşaat, ulaşım, elektrik-gaz-temizlik ve hizmet (reklamcılık, avukatlık, öğretmenlik vb. işleri dışarıda bırakarak) iş kollarını; değer ve artık değer aktaran ve artık değerden pay alan sektörler grubuna ise toptan ve perakende ticaret iş kolunu, banka-sigorta sektörü içine de bankacılık, sigorta, emlakçılık ve kira iş kollarını katar.[23]

Shaikh'in çalışmasının bundan sonraki bölümünde, artık değerin somut görünüm biçimlerinin, yani rant, faiz, kâr ve vergilerin ayrıntılı tanımlaması yapılmaktadır.[24] Marksist hesaplar ile millî gelir hesapları arasındaki ilişkiyi, "tekabül" durumunu, Marksist katma değer ve Keynesçi çerçevedeki net millî hasıla kategorileri bağlamında gösterebilmek amacıyla aşağıdaki şekli aktarıyoruz (Shaikh, 1978a, s. 24 şekil 1). Şekil l'den görüleceği üzere, ortodoks hesaplama ile, net millî hasıla 39 birim iken, Marksist katma değer ($v^* + s^*$) 60 birimdir. Ayrıca net millî hasılanın parçaları, kârın (π, ki yalnızca artık değerin görünüm biçimlerinden birini, kârı içermekte, diğerlerini, rant ve faizi dışarıda bırakmaktadır) ücrete (W, ki her üç sektördeki ücret ödemeleri aynı biçimde ele alınmaktadır. Oysa, Marksist hesaplarda –üretken olan ve olmayan emek tartışmalarını

22 Shaikh'in "sektör" yerine "faaliyet" sözcüğünü seçişini biz de benimsiyoruz. Nedeni, hem üretken sektörde bazı dağıtım faaliyetlerinin söz konusu olabilmesi, hem de, az olmakla birlikte, ticaret sektöründe de üretken faaliyetlere rastlanabilme ihtimalidir.

23 Bkz. Shaikh, 1978a, s. 32, ayrıca farklı faaliyetlerin sınıflandırılışı için de bkz. Shaikh, 1978a, Ek-A.

24 Bkz. Shaikh, 1978a, s. 12-31. Bu tür ampirik çalışmalara, "değerlerden sapmış fiyatlar" kullanılmış olmasından yola çıkarak "dönüşüm sorunu" bağlamında eleştiriler getirmek oldukça yaygındır. Eleştiriler genellikle artık değerin gerçekten kârın kaynağı ve belirleyeni, ya da artık değerdeki değişimlerin kârda gözlemlenen farklılaşmaların nedeni/düzenleyeni olup olmadığı sorularını da içerir. Bu tür eleştirilere genel bir cevap olması bakımından Shaikh, 1978a, s. 12-3'ten şu uzunca alıntıyı yapalım. "Fiyatların değerlerle orantılı [olması halinde], fiyatlar toplamı değerler toplamına, toplam kâr artık değere orantılıdır. Fakat, "dönüşüm" sonrasında, fiyatlar toplamı sabit tutulsa bile (ki paranın değerinin sabit tutulması demektir), kârlar toplamının genellikle toplam artık değerle doğrudan orantılı [olmak halinden] sapacağı gösterilmiştir. Bununla birlikte, her ne kadar kâr hacminin artık değer hacmi ile bundan böyle orantılı olmadığı [biliniyor ise de], artık değerin, hâlâ kârın kaynağı olduğu, ve kâr kitlesinin, kâr-ücret oranının ve parasal kâr oranının hareketlerinin, tekabül ettikleri değer-kategorilorinin seyirleri tarafından düzenlendiği de kanıtlanmıştır. Bunun anlamı, "değerlerden sapmış fiyatlar" cinsinden kâr-ücret oranı artık değer oranından fazla ya da düşük olabilirse de aralarındaki fark kayıtlanmış sınırlar içinde kalacaktır Ve öncekindekl [kâr-ücret oranı] değişimler sonraki [artık değer oranı] tarafından düzenlenecektir. Dolayısıyla, bu çalışmada, bu özel konu açısından etkilerinin tamamen ikincil oluşu bakımından "fiyat değer sapmalarını" dikkate almamaktayım (Shaikh, 1978a).

hatırlayalım– ticaret, ve kira sektörlerindeki ücret harcamaları artık değerden alınmış paylar olarak nitelendirilmiştir) oran (π/W) = % 22 iken, Marksist artık değer oranı % 200'dür.

Millî Gelir Hesapları'ndaki, üretken ve dağıtım sektörlerince ödenen net faiz kategorisinin ele alınışı ise şöyledir:

> Üretken, dağıtım ve kira sektörlerince ödenen faiz, onlara, maliyetlerinde bir artma, kârlarında ise bir eksilme gibi gözükürken, finans sektörü için aynı anda kazanç görünümündedir. Bu kazancın yalnızca bir bölümü finans sektörünün kârı görünümünde iken, kalanı ücretler ve ara maliyetler görünümündedir. Dolayısıyla, bir kez daha, toplam kâr azalmış, toplam ücret artmış ve net millî hasıla düşmüştür. (Shaikh, 1978a, s. 25)

Şekil 1: Marksist değer kategorilerinin para biçimleri ile millî gelir hesaplarının kategorileri arasında ilişki.

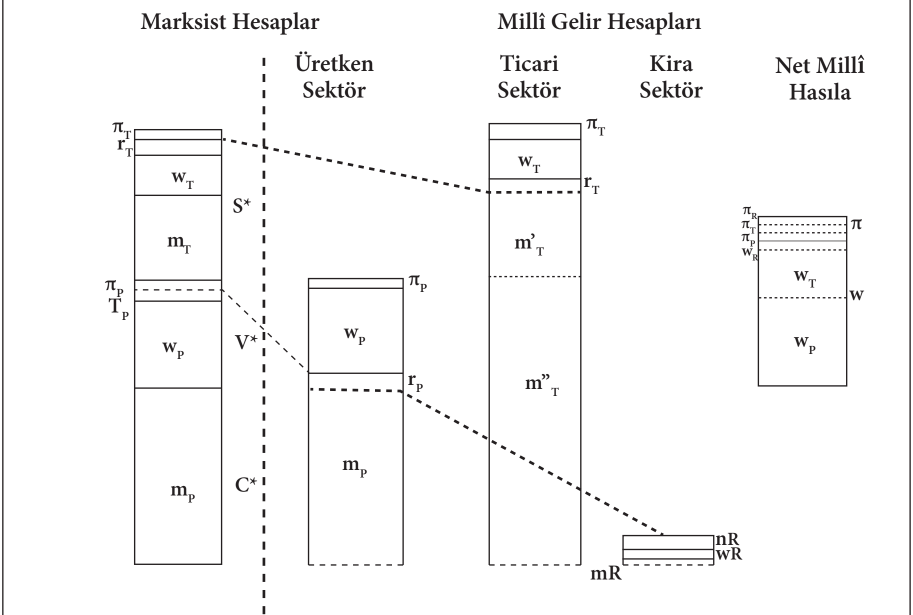

$V^*+S^* = w p + (rp + \pi p + mT + wT + rT + \pi T) = 20 + (40) = 60$

$S^*/V^* = 40/20 = 200\ \%$

$NNP = (NNP)\,P + (NNP)\,T + (NNP)R = (wp + \pi p) + (wT + \pi T) + (wR + \pi R) = 22 + 12 + 5 = 39$

$\pi/w = 7/32 = 22\ \%$

Bu yüzden, kâr-ücret oranı bir kez daha düşerken, Marksist artık değer oranı, dolaşım faaliyetlerinin yani finans iş kolunun yürüttüğü yeniden dağıtım ve mali işlemlerin artık değer ve değişir sermaye kitlelerinde bir değişiklik yaratmayışı nedeniyle, önceki düzeyinde kalır, değişmez.

Shaikh, vergilerin ana biçimleri olarak dolaysız ve dolaylı vergileri ele alır. Dolaysız vergiler net gelir üzerinden alınan, yani vergi öncesi kârın sermaye ve devlet arasında paylaşımı anlamına gelen vergi türüdür. Son çözümlemede bu tür vergiler artık değerin dolaysız parçalarıdır. Oysa dolaylı vergiler, örneğin satış vergisi, kapitalistlere maliyeti artıran bir faktör gibi gözükür ve millî gelir hesaplarında da bu biçimde ele alınırlar. Bu tür vergiler net millî hasılanın bir parçası olarak işlem görmekle birlikte, vergi öncesi kârlarda da düşme yaratırlar.

> Bu yüzden, dolaylı vergilerin de (çözümlemeye) katılması toplam ücreti değiştirmezken, toplam kârı azaltır fakat net millî hasılayı etkilemez. Öte yandan, Marksist terminoloji ile, değişir sermayede değişiklik olmamış, fakat artık değer dolaylı vergiler biçiminde yeni bir görünüm kazanmıştır (Shaikh, 1978a, s. 25-6).

Kişisel gelir vergileri ise, Shaikh'e göre, kapitalistler ve işçiler tarafından ödenenler olmak üzere ikiye ayrılır. Burjuvazi tarafından el konan artık değerin bir bölümü kapitalistlerin kişisel gelirlerini oluşturur. Bu gelir üzerinden devlete ödenen vergiler, artık değerin kitlesini kayda değer ölçüde değiştirmeyeceğinden bu çalışma bağlamında bizi ilgilendirmemektedir. İşçilerin ödedikleri vergi söz konusu olduğunda ise, bu işçilerin ne tür faaliyetlerde bulunduğuna (üretken olan ve olmayan) bağlı olarak durumu değerlendirmek gerekir. Örneğin, üretken olmayan işlerde çalışan işçilerce ödenen vergiler, daha önce üretilmiş artık değerden karşılandığından, artık değerin kitlesinde herhangi bir değişiklik yaratmazlar. Fakat, üretken emekçilerin geliri doğrudan değişir sermayenin kitlesini oluşturduğundan, bu işçiler tarafından "refah" devletine ödenen net verginin değerine bağlı olarak artık değer oranı değişebilir. Net vergi pozitif ise değişir sermaye azalırken, artık değer ve artık değer oranı artacaktır. Ya da tersi söz konusu olabilir. Bu bakımdan daha önce geliştirdiği kavramsal çerçeveye dayanarak vardığı sonuçları sunarken, Shaikh ABD için şu değerlendirmeyi yapar:

> Net vergiler katılmadan ölçülen artık değer oranları, en azından örnek alınan üç yıl için olması gerekenden daha düşüktür.[25]

Shaikh'in 1929-72 dönemi için hesapladığı artık değer oranları Gillman ve Mage'inkilerle karşılaştırılmak üzere Tablo I'de verilmiş ve her birinin grafikleri Şekil II'de gösterilmiştir.[26]

---

25 Veri sağlamada ve hesapların boyutunun artmasında karşılaşılan güçlükler nedeniyle, Shaikh bu tür etkileri sadece 1952, 1961 ve 1972 yılları ve bütün ücretliler için hesaplamıştır. Söz konusu yılların hepsinde net vergi pozitif çıkmıştır. Bir başka deyişle, her yıl devlet tarafından vergi yoluyla el konandan daha azı çeşitli biçimlerde ücretlilere geri verilmiştir (Shaikh, 1978a, s. 38).

26 Nikitin de, ABD için imalat ve madencilik iş kollarındaki artık değer oranını ölçmüştür. Nikitin'in bulduğu değerler, Gillman'ın sonuçlarıyla karşılaştırıldığında oldukça yüksek gözükmektedir. Ölçme yapılan 1899, 1919, 1929, 1939, 1947 ve 1955 yılları için (yalnız imalat sanayisi iş kolunda) artık değer oranları sırasıyla, 1.65, 2.1, 2.2, 2.6, ve 3.63'dür (Somer, 1968, s. 6).

Tablo I: Artık Değer Oranları, 1849-1972; Gillman (1957), Mage (1967) ve Shaikh (1978a).[27]

Artık değer oranı (s*/v*)

Yıllar	Gillman	Mage	Shaikh
1849	0.96		
1859	1.25		
1869	1.25		
1879	1.08		
1889	1.23		
1899	1.44		
1900		0.87	
1901		0.79	
1902		0.83	
1904	1.47	0.79	
1905		0.79	
1906		0.74	
1907		0.78	
1908		0.91	
1909	1.55	0.78	
1910		0.89	
1911		0.82	
1912		0.69	
1913		0.78	
1914		0.81	
1915		0.83	
1916		0.79	
1917		0.91	
1918		0.71	
1919	1.47	0.64	
1920		0.67	
1921	1.32	0.75	
1922		0.60	
1923	1.42	0.59	
1924		0.62	
1925	1.57	0.68	
1926		0.72	
1927	1.61	0.57	
1928		0.71	
1929	1.81	0.68	1.57
1930		0.66	1.63
1931	1.78	0.52	1.55
1932		0.27	1.36
1933	1.84	0.21	1.19
1934		0.47	1.49
1935	1.54	0.54	1.45
1936		0.62	1.51
1937	1.49	0.57	1.37
1938		0.60	1.48
1939	1.72	0.60	1.68
1940		0.70	1.75
1941		0.80	1.72

27 Mage'in sonuçları olarak verdiğimiz değerler Shaikh ile birlikte Mage, 1967, s. 256, 271 ve 258-9'daki bilgiler kullanılarak tarafımızdan hesaplanmıştır. Diğer sonuçlar Gillman, 1957, s. 37 ve Shaikh, 1978a, s. 54'te aktarılmıştır.

1942		0.74	1.47
1943		0.71	1.35
1944		0.68	1.34
1945		0.67	1.40
1946		0.57	1.45
1947		0.52	1.38
1948		0.62	1.26
1949		0.55	1.33
1950		0.63	1.31
1951		0.64	1.29
1952		0.56	1.23
1953		0.52	1.10
1954		0.52	1.25
1955		0.62	1.30
1956		0.58	1.27
1957		0.56	1.30
1958		0.5	1.30
1959		0.53	1.34
1960		0.46	1.35
1961		0.5	1.37
1962		0.55	1.41
1963		0.62	1.41
1964		0.64	1.44
1965		0.67	1.47
1966		0.68	1.46
1967		0.66	1.45
1968		0.65	1.45
1969		0.6	1.40
1970		0.55	1.40
1971		0.53	1.41
1972		0.51	1.39

Şekil II: 1849-1972 dönemi için ABD'de artık değer oranları karşılaştırması.

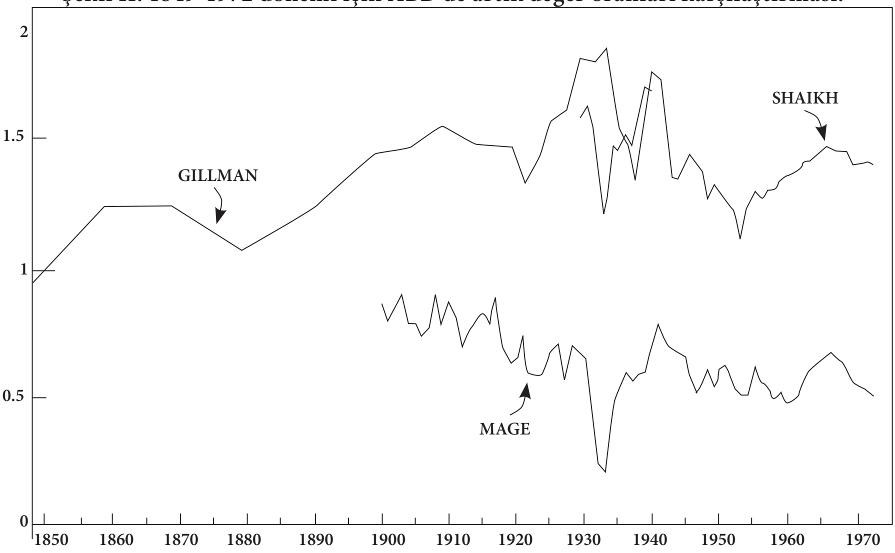

B- Türkiye Üzerine: Kepenek (1977) ve Somer (1968)

Kepenek, çalışmasının amacının "... sanayinin üretim yapısı ve niteliklerinin belirlenmesi" olduğunu belirttikten sonra, sektörlerarası mal ve hizmet akımlarını göstermesi acısından girdi-çıktı tablolarını kullanmanın daha açıklayıcı olduğunu öne sürüyor (Kepenek, 1977, s. 61). Bizi, bu çalışmamız çerçevesinde ilgilendiren, "Üretim Yapısı ve Bölüşüm" bölümünde bazı Marksist kategorilere ilişkin yer alan görüşler ve bunlara dayanılarak bulunmuş sonuçlar. Kepenek, bu bölümde,

> ... kullanılacak açıklayıcı kavramlar, bir ilk yaklaşım niteliğinde olmak üzere, anamalın organik bileşimi, artık-ürün ve kâr oranları gibi Marx'ın geliştirdiği ve ekonomi bilimine mal olmuş kavramlardır. Burada ilk yaklaşım deyimi, verilerin bu kavramlara uyumundaki sınırlılıktan gelmektedir. (Kepenek. 1977, s. 67)

demekte. Yukarıya aktardığımız cümleler, Kepenek'in (1977) genel yaklaşımını saptamaya yardımcı olabilecek özelliktedir. Öncelikle kavramsal açıdan Marx'ın yanlış tanıtılması söz konusudur; bu iddiamızı ele alalım. Baştan belirtmek gerekir ki, sermayenin organik kompozisyonu ve kâr oranı gibi, artık değer oranı da bir değer kategorisi olup, "artık-ürün oranı" türünden daha genel, kapitalizm dışındaki üretim biçimlerine de uygulanabilir bir kavrama indirgenemez. Bu kavramlar Marksist emek-değer teorisinin temel kategorileridir ve de ait oldukları teorik bütünlükten kopartıldıklarında anlamsızlaşırlar. "Artık-ürün" ve "artık değer" oranları arasındaki ayrım şu örnekle somutlanabilir. Ticaret sektörünün bir birimi için 10 lira (üretici fiyatı) ödeyerek üretken sektörden bir meta aldığını varsayalım. Aynı meta ticaret sektöründe bazı faaliyetlerden geçerek tüketiciye bir birimi 20 lira (tüketici fiyatı) olarak varıyor olsun. Demek ki, ticaret sektörü tarafından "yaratılan" fiyat artması 10 liradır. Verdiğimiz örneği biraz daha açalım: 10 liralık fiyat artımının tekabül ettiği paranın nasıl paylaşıldığına baktığımızda, 3 lira maddi maliyet ve yıpranma için, 3 lira işçi ücretleri için harcanmış ise, kâr olarak 4 lira kalıyor demektir. Bunun ücretler ve kâr arasındaki paylaşımı ise 4/3 = % 133 olacaktır. Bu da, Kepenek'in deyişiyle artık-ürün oranına tekabül etmektedir. Aynı örneğin Marksist emek-değer teorisi bağlamında değerlendirilişi % 133'lük orana "sömürü oranı" (artık değer oranı değil) denilmesini gerektirir. Artık-ürün oranı % 133 için kullanılamaz. Çünkü, ticaret sektöründeki faaliyetler, üretken olan ve olmayan emek ayrımı bağlamında, değer ve artık değer üretimi değil, aktarımıdır. Oysa Kepenek'in çalışmasında kapitalist anlamda üretimin var olmadığı bu sektörde (Marx'ın geliştirdiği ve ekonomi bilimine mal olmuş!!) artık-ürün oranından sözedilebilmektedir.[28]

28 Kepenek, gerçekten hizmet ve ticaret sektörleri için de artık "ürün" oranı ölçmüştür.

Kepenek'in çalışmasının, (açıkça söylenmemiş olmasına rağmen) Keynesçi yaklaşımın kategorileriyle Marksist kategoriler arasında doğrudan tekabül olduğu varsayımına dayanılarak oluşturulduğu, girdi-çıktı verilerinin kullanılış biçiminden anlaşılmaktadır.[29] Veri kaynağı olarak kullanılan girdi-çıktı tablolarına dayanılarak imalat sanayisi ve madencilik iş kolları için hesaplanan artık-ürün oranları aşağıdaki tabloda verilmiştir.[30]

Tablo II: İmalat Sanayii ve Madencilik İş kollarında Artık Ürün Oranı, 1973 (Kepenek, 1977, s. 72)

İş kolu	Artık ürün oranı
İmalat	1.97
Madencilik	0.15

Somer'in çalışması (Somer, 1968) Marksist kategorileri kullanırken gösterdiği özen açısından kayda değer, önemli "bir ilk yaklaşım denemesi"dir. Veri kaynağı olarak Sanayi ve İşyerleri Sayımı, 1968 kullanılmış ve imalat sanayisi için 1963 yılındaki artık değer oranı ölçülmüştür. Somer'in bulduğu oran özel sektör için % 243, devlet sektörü için % 284 ve her iki sektör birlikte değerlendirildiğinde ise % 263'tür (Somer, 1968, s. 6).

Somer'in çalışması her ne kadar ayrıntılara girmiyor ve aşağıda kimileri-

29 Kepenek'ten yukarıda yaptığımız alıntıda çalışmanın bir ilk yaklaşım niteliğinde oluşunun vurgulandığını hatırlayalım. Fakat bu nitelik Keynesçi ve Marksist kategoriler arasında herhangi bir tekabül durumunun olup olmadığı üzerine yapılması düşünülen bir teorik tartışmanın yapılamayışından kaynaklanmamaktadır. Ortada paradoksal bir durum vardır; çünkü Kepenek "ilk deneme" oluşu, çoktan ekonomi bilimince benimsenmiş Marx'ın kategorileri ile "veriler" arasındaki sınırlı tekabül durumuna bağlamaktadır. Oysa bizim görüşümüze göre, Marx'ın kategorileri ne ekonomi (açıkçası hâkim iktisat görüşü) "bilim"ince benimsenmiştir, ne de Kepenek'in sözünü ettiği veriler hâkim iktisat görüşünün dışında kalınarak derlenmiştir. Esas güçlük Marx'ın kategorilerinin özgül karakterinden ve bunların Keynesçi anlayış tarafından toplanmış verilere doğrudan tekabül etmeyişinden kaynaklanmaktadır. Marx'ın kategorileri ile ortodoks iktisat kategorileri arasında olsa olsa görünüşte kimi benzerlikler bulunabilir. Örneğin, ortodoks iktisat "sermaye-emek oranı"nı Marx'ın "sermayenin organik bileşimi" yerine, ve "kâr-ücret oranını da "artık değer oranı" yerine kullanagelmiştir. Bu kategorilerin birbirlerinin yerine kullanılamazlığına ilişkin daha ayrıntılı çözümlemeler için, örneğin bkz. Shaikh, 1978a ve Perlo, 1968.

30 Kepenek, çalışmasında tarım ve hizmet sektörleri için de artık-ürün oranını ölçmektedir. Aşağıda belirteceğimiz nedenler yüzünden Kepenek'in genel ortalama artık ürün oranını aktarmıyoruz: a) Hem Somer hem biz tarım sektörünü çalışmalarımızın dışında bıraktığımızdan, Kepenek'in sonucu ile karşılaştırma yapılabilecek bir durum söz konusu değildir, b) Tarım, madencilik ve hizmet sektörlerinin genel artık-ürün oranına katkılarını tefrik etmek olanaksızdır Bu tip ölçümlerde girdi-çıktı tablolarını kullanmak oldukça yaygındır. Örneğin, bkz. Wolff, 1978. Shaikh, Wolff'u eleştirirken, "... girdi-çıktı tabloları sadece Millî Gelir ve Ürün Hesaplarında özetlenen işlemlerin daha ayrıntılı sunumudur. [Girdi-çıktı tablolarının] Marksist kategoriler[in ölçülmesinde] her tür doğrudan [kullanılışı bu çalışmanın daha önceki bölümlerinde sözü edilen] bütün sorunlardan etkilenecektir" (Shaikh, 1978a, s. 13A). Örneğin, üretken olan ve olmayan emek sorununu ve bunun değişir sermayenin (v) ve artık değerin (s) belirlenişi ile ilişkisini tartışmaksızın girdi-çıktı tablolarını kullanarak varılacak sonuçlar (Marksist emek-değer teorisi açısından) yanlış olacaktır..

ne değineceğimiz zayıf noktalar içeriyorsa da, bu alanda yapılan çalışmalar arasında Marksist emek-değer teorisi kategorilerine verdiği önem ve onları tutarlı kullanışı ile belli bir üstünlük taşımaktadır. Değinmek istediğimiz noktaların başında, "... sözü geçen kavramlar (c, v, s, c_e ve c_{f-}) **emek-değer teorisi** çerçevesinde geliştirilmiş kavramlardır. Burjuva istatistik kategorileri, **objektif değer teorisi** üzerinde geliştirilen kavramlara tam uymadığı için, mevcut istatistik verilere dayanarak artık değer oranını hesaplamak bakımından yapılacak işlemlerde, zorunlu olarak bazı varsayımlara başvurmak gerekecektir." (Somer, 1968, s. 4-5, abc) alıntısında açık ve gizli iki değerlendirme gelmektedir. İlki, Marksist emek-değer teorisinin, bir bakıma, objektif değer teorisi ile özdeşleştirilmesidir. Oysa, bildiğimiz gibi objektif değer teorisinin geçmişi Aristo'ya kadar uzanır. Fizyokratlar ve Klasikler de aynı teorik anlayış içinde kalarak objektif değer teorisini geliştiren diğer iktisadi düşünce okullarının mensuplarıdırlar. Günümüzde Marksist emek-değer teorisini klasik emek-değer teorisinin devamı saymak hatta ona indirgemek (yeni-Ricardocu okulda gözlemlendiği üzere) oldukça yaygın ise de, bizim görüşümüz Marksist emek-değer teorisinin farklı bir teorik anlayışın ürünü olduğu yolundadır.[31] İkinci değinmek istediğimiz nokta, Marksist emek-değer teorisi kategorilerinin burjuva istatistik verilere eşlenemezliği görüşüdür. Somer bu noktayı vurgulamakta son derece haklıdır. Çünkü Marksist emek-değer teorisini uygulamak adına yola çıkan birçok çalışmada söz konusu eşleştirmeye rastlanmaktadır. Ancak, Somer bu eşlenemezliğin yarattığı ve çalışmasının gerektirdiği kimi varsayımlara yalnızca değinmekle yetiniyor. Dolayısıyla söz konusu varsayımların dayanakları ve gerekli teorik açıklamalar yapılmadığı için çalışmanın teorik yetkinliği zedeleniyor. Somer, değişmez sermaye bağlamında bazı tartışmalara girmekle birlikte, değişir sermaye ve artık değer için bir gereksinim duymamaktadır. Daha önce de belirttiğimiz gibi değişir sermayenin (v*) ve artık değerin (s*) değerlendirilmesi Marksist emek-değer teorisi bağlamında üretken olan ve olmayan emek tartışmalarını gerektirir. Somer, değişir sermayenin (v*) ölçümüne ilişkin olarak "ustabaşı ve kontrolör dahil, istihsal, montaj, kalite kontrolörü, laboratuvar işleri, depolama, ambalaj, yükleme (teslim hariç) ve benzeri işlerle, bakım, tamir, fabrika içi taşıma vesaire gibi istihsale yardımcı işlerde çalışan bütün işçilere yapılan ödemeler"in değişir sermayeyi (v*) oluşturduğunu belirttikten sonra, "bunlar dışında kalan bütün teknik ve idari personel ile büro

31 Bu çalışmanın kapsamının elvermeyişi yüzünden Marx'ın emek-değer teorisi ile objektif değer teorisi arasındaki farkların tartışılmasına girilmeyecektir. Yine de değinmekte yarar gördüğümüz bir noktayı belirtelim: Marx'ın emek-değer teorisinde, diğer teorilerde mevcut olmayan, değerin biçimleri kavramının ayırt edici özel bir önemi vardır. Marx'ın bu katkısı, sanıyoruz onun emek-değer teorisinin üstünlüğünü olmasa bile en azından diğerlerinden ayrılan yanını göstermeye yeter.

işlerinde çalışan kimselere yapılan maaş ve ücret ödemeleri"ni niye hesaba katmadığını gerekçelendirmemektedir (Somer, 1968, s. 5). Oysa bu varsayımın teorik gerekçesi, üretken olan ve olmayan emek tartışmasından kaynaklanmakta ve bu konudaki ölçütlerin açık seçik belirtilmesini gerektirmektedir. Üretken olan ve olmayan emek tartışmasına girilmeyince, haliyle artık değer oranı ve sömürü derecesi tanımlarında da bazı sorunlar belirmektedir. Şöyle ki, Somer: "Emeğin sermaye tarafından sömürülme derecesi, ifadesini artık değer oranında bulur," demekte (Somer, 1968, s. 4). Oysa, Kepenek'in çalışmasını yukarıda değerlendirirken söz ettiğimiz üzere, emeğin sermaye tarafından sömürülme derecesi ifadesini artık değer oranında bulmayabilmektedir.[32] Çünkü her artık emek-zamana artık değer biçiminde el konulması gerekmediğinden, sömürü derecesi de ifadesini artık değer oranı yerine ödenmemiş emek/ödenmiş emek oranında da bulabilir.[33]

C – Marksist değer kategorilerinin parasal biçimlerinin somutlanması

Kapitalizmin Türkiye'de egemen üretim biçimi olduğu artık genellikle paylaşılan bir görüş. Bununla birlikte üretimin ne oranda kapitalistleştiği (ya da kapitalist üretimin yaygınlık derecesi) hâlâ önemli bir soru olarak varlığını sürdürüyor. Bu bağlamda, bizim de, ele aldığımız tarım dışı iş kollarında kapitalist üretimin yaygınlığını, kapitalistleşmeyi saptayabilmek için bir ölçüte ihtiyacımız olduğu açıktır.[34] İlkin, "ölçüt"e ilişkin Marx ne diyor onu görelim: "Toplumun çeşitli iktisadi biçimleri arasındaki esas fark, örneğin köle emeği ve ücretli emek temelindeki toplumlarda, yalnızca artık-emeğin gerçek üreticiden, emekçiden, her birindeki emiliş biçimindedir" (Marx, 1967, s. 217). Ücretli emek temeline dayanan kapitalist üretimde artık-emeğin emilme biçimi ücretli emek kullanımıdır. Bu bakımdan, ücretli emekçilerin çalışanlar içindeki oranını kapitalist üretimin yaygınlığını belirlerken kullanabileceğimiz bir gösterge olarak kabul ediyoruz.

Marksist değer kategorilerinin somutlanması sırasında esas olarak Mage'in ve Shaikh'in çalışmalarından, hesaplama yöntemlerinden yararlandık. Özellikle Shaikh'in üretken ve üretken olmayan emek çözümlemesi,

32 Bu konu için ayrıca bkz. (Dorsay ve Sait, 1976, s. 50-1).

33 Ö. Özgür'ün, Somer'in yöntemini kullanarak yaptığı ölçmelere göre imalat sanayisi iş kolunda artık değer oranı 1950, 1959, 1963 ve 1968 için sırasıyla 1.78, 2.16, 2.63, ve 3.77'dir (Özgür, 1972, s. 188). K. Boratav da 1959 yılı için madencilik iş kolunda yaptığı ölçümde, artık değer oranını devlet işletmeleri için 0.39-0.84 özel işletmeler için ise 1.15-2.2 olarak bulmuştur (Boratav, 1972, s. 141). Rozaliev'in 1936-41 dönemi için imalat sanayisi iş koluna ilişkin olarak yaptığı ölçmenin vardığı sonuç da 3.4-4.0'dır (Işıklı, 1975, s. 45).

34 Kapitalist biçimde üretilen meta miktarını (yüzde olarak) saptamak bize oldukça olanaksız gözüktüğünden tarım sektörünü yaptığımız ölçümlerin dışında bıraktık. Bu durumun yarattığı sakıncalar tarım kesimine ilişkin yeni çalışma ve verilerle ortadan kaldırılabileceğini umuyoruz.

Millî Gelir/Hasıla Hesapları ile Marksist Hesaplar arasındaki ilişki ve farkları açık seçik sunuşu verilerimizi değerlendirirken dayandığımız temeller oldu. Eldeki verilerden Marksist kategorilere geçerken çoğu kez ek varsayımlar yapmak zorunda kaldık. Verileri sağladığımız kaynakların dar kapsamlı oluşu ve yeteri kadar ayrıntıyı içermeyişi yüzünden Shaikh'in yöntemini birebir uygulayamadık.

Artık değer oranının (s*/v*) ölçümü, açıktır ki, artık değerin (s*) ve değişir sermayenin (v*) ölçümünü, bu değer kategorilerinin para biçimlerinin nicel olarak tespitini gerektirir. Bu kategorilere eldeki kaynakları kullanarak varabilmek için çalışmamızın önceki bölümlerinde geliştirilen görüşlerle uyumlu sektörel bir ayrım yaptık. Artık değer üreten ve karşılığında, ödenen ücretler toplamının değişir sermayeyi (v*) oluşturduğu kabul edilen faaliyetlerin hangi sektörlere dağıldığını da baştan belirledik. Ayrımımıza göre, üretken (ya da üretim) sektörü, imalat sanayisi, madencilik-taş ocakçılığı, inşaat, ulaşım–haberleşme ve gaz-elektrik-su iş kollarından, ticari sektörü ise (üretken olmayan sektör) toptan ve perakende satış iş kolundan oluşuyor varsaydık.[35]

"[Marx] değişir sermayeyi, ... yalnızca üretken emekçinin elde ettiği net emek geliri payı olarak tanımlar".[36] Demek ki, üretken sektörü oluşturduğunu varsaydığımız iş kollarındaki üretken emekçilerin (bu formülasyon bazı ücretlileri dışarıda bırakır) ücretleri toplamı, yaklaşık olarak, değişir sermayeye (v*) karşılık gelmektedir.[37]

Artık değerin somut biçimlerine ilişkin olarak Marx, "... artık değer ... sanayi kapitalistinin parasal olarak ödediği endüstriyel kâra (ticari kâr dahil), faize ve yine onun [kapitalistin] parasal olarak ödediği kiraya (rant) bölünür," diyor (Marx ve Engels, 1975, s. 134). Bu görüşle uyumlu bir biçimde, daha sonraki bölümde sunacağımız yöntemleri kullanarak, ilkin üretken ve ticari sektörler için kâr, faiz ve kira toplamına tekabül eden artık değer parçasını (s_π*), ardından artık değerin diğer parçaları olan, kapitalistlerin ödediği dolaylı vergileri (s_t*) ve ticari sektörün harcamaları (işçi ücretleri, üretim araçları yıpranma payı, hammadde vs.) ile üretken sektördeki üret-

35 Veri sınırlamaları yüzünden finans ve sigorta iş kollarını dışarıda bıraktık. Bu iş kolunda değer ve artık değer üretimi değil, üretilmiş artık değerden pay alma söz konusudur. Bu iş kollarını katamayışımızın sonuçlarımızı çok fazla etkilediğini sanmıyoruz. Bu iş kollarının 1970 yılında GSYİH'ya "katkı"larının yaklaşık % 2,3 dolaylarında kalışı da bu görüşümüzü desteklemekte.

36 Mage. 1967, s. 164. Net üretken emekçi gelirini saptamak, üretken emekçilerin eline geçen net vergiyi de dikkate almamızı gerektirmektedir. Fakat bu çalışmada devletin bu tür, değerin yeniden dağıtımına ilişkin işlevlerine girişilmediğinden, değişir sermayeyi net vergiyi ihmal ederek ölçmeye çalıştık.

37 Ne tür faaliyetlerin üretken sayılabileceğini belirleyebilmek için nüfus sayımlarındaki bilgileri, verileri kullandık. Dolayısıyla da ölçmelerimizi, beş yılda bir, 1950'den bu yana nüfus sayımlarının yapıldığı yıllarla sınırladık.

ken olmayan işçi ücretlerini ölçerek (s_e*)'yi bulduk. Bu parçaların toplamı, ($s^*=s_\pi^*+s_e^*+s_t^*$) artık değeri ve bunun (s*) değişir sermayeye (v*) bölünmesi ise artık değer oranını (s*/v*) sağlamış oldu.

IV – Değişir Sermayenin ve Artık Değerin Para Biçimlerinin Ölçümü

A – Değişir sermaye (v)*

Çalışmamızın önceki bölümlerinde yer alan teorik tartışmaların ışığında, değişir sermayenin, yalnızca ücretli üretken emekçilere (ücretsiz üretken emekçi olamaz, ama ücretli üretken olmayan emekçi olabilir) ödenen yıllık ücret toplamına tekabül ettiğini varsaydık. Bu tanıma tekabül eden kaynaklar, veriler mevcut olmadığından eldekilerden kimi varsayımlar yapmak yoluyla değişir sermayeye (v*) varmaya çalıştık.

1. Aşama:[38] İlk sütunda üretken iş kollarında çalışan ücretli emekçi sayıları verildi (1. sütun).

2. Aşama: Bu sütunda (2. sütun) söz konusu iş kolu için sigortalı işçilerin günlük ücreti verilmekte. Bu verileri o sektördeki bütün işçiler için geçerli ortalama günlük ücret olarak kabul ettik.[39]

3. Aşama: 1. ve 2. sütunlarda verilen bilgileri işçilerin bir yılda ortalama 260 iş günü çalıştığı varsayımı ile birlikte değerlendirip, söz konusu iş kolu için tüm ücretlilerin yıllık ücret toplamına eriştik (3. sütun).[40]

4. Aşama: Nüfus sayımlarına dayanılarak yayınlanan veriler arasında her iş kolunda çalışanların ne tür işlerle uğraştıklarına ilişkin bilgiler bulmak mümkün. Bu istatistiklerin sınıflandırılması, Marksist "üretken olan ve olmayan emek" ayrımına oldukça yakın olduğundan, sağlayabildiğimiz ölçüde bu tasnifi kullandık. Yönetim, büro, satış ve servis işlerinde çalışanların tamamının yaklaşık olarak o iş kolundaki üretken olmayan emekçilerin sayısını yansıttığını düşünerek 4. sütunda verdik.[41]

---

38 Bu aşamalar ek olarak verdiğimiz tabloların sütunlarına tekabül etmektedir. Zaman zaman farklı kaynaklar ve varsayımlar kullanıldığında tablolara ait dipnotlarda bunları belirttik.

39 Bütün ücretli emekçilerin sigortalı olmadıkları, dolayısıyla da sigortalılarla karşılaştırıldıklarında hayli düşük ücretle çalıştıkları açıktır. Bu yüzden, günlük ücret olarak sigortalı emekçilerin ücretlerini kullanmamız değişir sermayeyi (v*) gerçekte olduğundan daha fazla göstermemize yol açabilirdi. Fakat bu durum, diğer varsayımlarımızla birlikte değerlendirildiğinde, artık değer oranının (s*/v*) ölçümünde herhangi bir abartmaya muhtemelen yol açmamıştır.

40 Bir yılda 260 iş günü olduğu varsayımı, emekçilerin 105 gün tatil yapabildikleri sanısını yaratabilir. Oysa, bildiğimiz gibi 5 iş günü uygulaması ve yıllık izin hakkı genellikle sendikalaşma ile yakından ilgilidir. Düşünülebilecek herhangi bir iş kolu için, örneğin inşaat iş kolu için 260 iş günü varsayımı hiç de gerçekçi gelmeyebilir. Fakat bu varsayımın değişir sermayeyi (v*) küçültücü etkisinin, ortalama ücrete ilişkin yaptığımız sigortalı ücret varsayımının büyütücü etkisi ile dengelenebileceğini düşünürsek pek sakıncalı olmadığı görülür.

41 İstatistik yıllıklarından, özellikle 1965 öncesi için bu bilgileri bulamadık ve kaçınılmaz olarak üretken iş kollarındaki bütün ücretlileri üretken emekçiler olarak kabul ettik.

5. Aşama: Üretken olmayan emekçilere ödenen ücretlerin toplamına varmak için, 2. sütunda verilen ortalama günlük ücreti, 260 işgünlük yıl varsayımını ve 4. sütundaki üretken olmayan emekçi sayısını kullandık. Bu şekilde hesaplanan ücretler toplamı 5. sütunda verildi.

6. Aşama: Bütün ücretlilerin ücret toplamından (3. sütun) üretken olmayan emekçilerin ücret toplamını (5. sütun) çıkartarak o sektör için yaklaşık değişir sermaye (v*) miktarına eriştik (6. sütun).[42]

B - Artık değer (s)*

Artık değerin para biçimlerinin somutta üç ana grupta toplanabileceğini daha önce belirtmiştik. Bunlardan s_π* üretken sektör ve ticari sektördeki kâr, net faiz ve net rant parçalarından, s_t*, yine aynı sektörlerdeki dolaylı vergilerden ve s_e* ise ticari sektördeki maddi tüketim ve işçi ücretleri (bu sektördeki bütün işçilerle üretken sektördeki üretken olmayan işçilerin ücretleri) toplamından oluşmaktadır. İlkin, s_π* ve s_t*'yi ölçmek için izlediğimiz yöntemi açıklayalım.

1. Aşama: Ele aldığımız iş kolunun o yıl GSYİH'ya katkısını (payını) cari fiyatlarla 1. sütunda verdik.

2. Aşama: Bu katkının ne kadarının kapitalist yoldan gerçekleştiğine karar verebilmek için bir orana gereksinim vardı. Her iş kolu için o iş kolundaki ücretli işçi sayısını yine o iş kolundaki tüm çalışanlar sayısına bölerek belirli yüzdeler elde ettik. Bu oranlar iş kollarındaki kapitalist üretimin yaygınlığını gösterebilecek katsayılar olarak kabul edildi ve 2. sütunda verildi.[43]

3. Aşama: Söz konusu iş kolunun GSYİH'ya kapitalist üretim yoluyla yaptığı katkı 1. ve 2. sütunlardaki bilgiler kullanılarak elde edildi (3. sütun).

4. Aşama: Her yıl için değişmez sermaye tüketimini yansıttığı varsayımıyla toplam sabit sermaye tüketimlerini de 4. sütunda verdik.

5. Aşama: Her yıl için toplam GSYİH değerleri 5. sütunda verildi.

6. Aşama: İş kollarının kapitalist üretim sırasında tükettikleri sabit sermayeyi tahmin edebilmek için bir başka orana gereksinim duyuldu. Ele aldığımız iş kolunun kapitalist üretim yoluyla GSYİH'ya katkısını (3. sütun), toplam GSYİH'ya (5. sütun) bölerek her yıl için katsayılar elde ettik (6. sütun).

7. Aşama: Söz konusu iş kolunun kapitalist üretim yapan bölümünün sabit sermaye tüketimindeki payını, 6. Aşama'da elde ettiğimiz oranı ve 4. Aşama'da verilen toplam sabit sermaye tüketimi bilgilerini kullanarak yaklaşık olarak saptamaya çalıştık (7. sütun).

8. Aşama: Her yıl için toplam dolaylı vergiler miktarı 8. sütunda verildi.

---

42 Bu aşamaları uygulayarak değişir sermaye için elde ettiğimiz sonuçları Ek 1'de verdik.

43 Bu varsayımın geçerliliği daha sonra ticaret iş koluna ait tablonun 3. dipnotunda tartışılacaktır s_π* ve s_t*'ye ilişkin olarak kaydettiğimiz bu aşamaların uygulanışı ve elde edilen sonuçlar Ek II-A'daki tablolardan izlenebilir.

9. Aşama: Her iş kolunun kapitalist üretim yapan bölümünün toplam dolaylı vergiler içindeki payını 6. Aşama'daki oranı ve 8. Aşama'daki toplam dolaylı vergiler miktarını kullanarak ölçmeye çalıştık (9. sütun). Bu şekilde bulduğumuz değerler yaklaşık olarak artık değerin s_t* parçasına karşılık gelmektedir.

10. Aşama: Her iş kolu için tüm çalışanlara ödenen ücretler toplamını 10. sütunda verdik.

11. Aşama: Ele aldığımız iş kolunda kapitalist üretim yoluyla üretilen GSYİH'dan (3. sütun), aynı iş kolundaki sabit sermaye tüketimini (7. sütun), dolaylı vergiler içindeki payı (9. sütun) ve tüm çalışanlara yapılan ücret ödemelerini (10. sütun) çıkartarak artık değerin bir diğer parçası olan $s_\pi*$'ye vardık.

s_e*'nin ölçümünde ise şu yöntemi kullandık:

1. Aşama: Ticari sektörün sabit sermaye tüketimi içindeki payını daha önce ölçmüştük, o değeri 1. sütuna aktardık.[44]

2. Aşama: Bu sektördeki ücretlilerin tümü üretken olmayan emekçiler olarak kabul edildiğinden, değişir sermayenin (v*) ölçümünde kullandığımız yöntemin ilk beş aşamasını uygulayarak ücretlilere ödenen miktara vardık (2. sütun).

3. Aşama: Üretken iş kolları için ölçtüğümüz değişir sermayeye (v*) ait tablolardan bu iş kollarında çalışan üretken olmayan emekçilerin ücretleri toplamı alınarak 3. sütunda verildi.

4. Aşama: 1., 2. ve 3. Aşama'lardaki değerleri toplayarak artık değerin s_e* parçasına ulaştık.

Yukarıda ölçüm yöntemlerini, eklerde ise ilişkin tablolarını sunduğumuz $s_\pi*$, s_t*, s_e* parçalarını ekleyerek artık değer kitlelerini elde ettik. Artık değerin 1950'den 1975'e kadar olan değişimi Tablo III ve Şekil III'ten, artık değer oranının değişimini ise Tablo IV, Şekil IV ve V'den izleyebiliriz.[45]

44 Ayrıntılı tablolar ve kaynaklara ilişkin veriler Ek II-B'de verilmiştir.

45 Gerçek ücretler ve verimlilik üzerine yeteri kadar veri olmayışı artık değer oranındaki değişimleri değerlendirmemizi güçleştirmekte. Bu bağlamda, Işıklı'nın, "Ülkemizde ücretlerin evrimini incelemek bakımından yararlanılabilecek devamlılık gösteren düzenli istatistikler bulmak mümkün değildir," şeklindeki değerlendirmesine katılmamak elde değildir (Işıklı, 1975, s. 127). Yine de, sigortalı işçilere ilişkin eldeki istatistikleri kullanarak bazı tahminler yapmak mümkün. Verimlilik üzerine yapılagelen çalışmalar genellikle imalat sanayi iş koluna ait olup diğer tarım dışı iş kollarına ilişkin bilgileri içermemektedir. Bkz. Yıldırım, 1973; Dorsay ve Sait, 1976; ebiri, vd., 1977. Sınırlamalar yüzünden artık değer oranının değişimi üzerine yapacağımız yorumlar kaçınılmaz olarak spekülatif kalacaktır.

Tablo III: 1950-75 Dönemi İçin Türkiye'de Artık Değer ve Parçaları

Yıllar	s_{π}*	s_t*	s_e*	s* (milyon TL)
1950	1163.053	214.921	115.880	1493.854
1955	2305.159	530.172	310.469	3145.800
1960	7358.099	1334.089	579.626	9271.814
1965	13500.953	2901.459	1156.775	17559.187
1970	24418.434	6499.318	4387.275	35305.027
1975	111729.23	21583.135	10881.879	144194.240

Şekil III: Artık değerin parçalarının değişimi, 1950 - 1975.

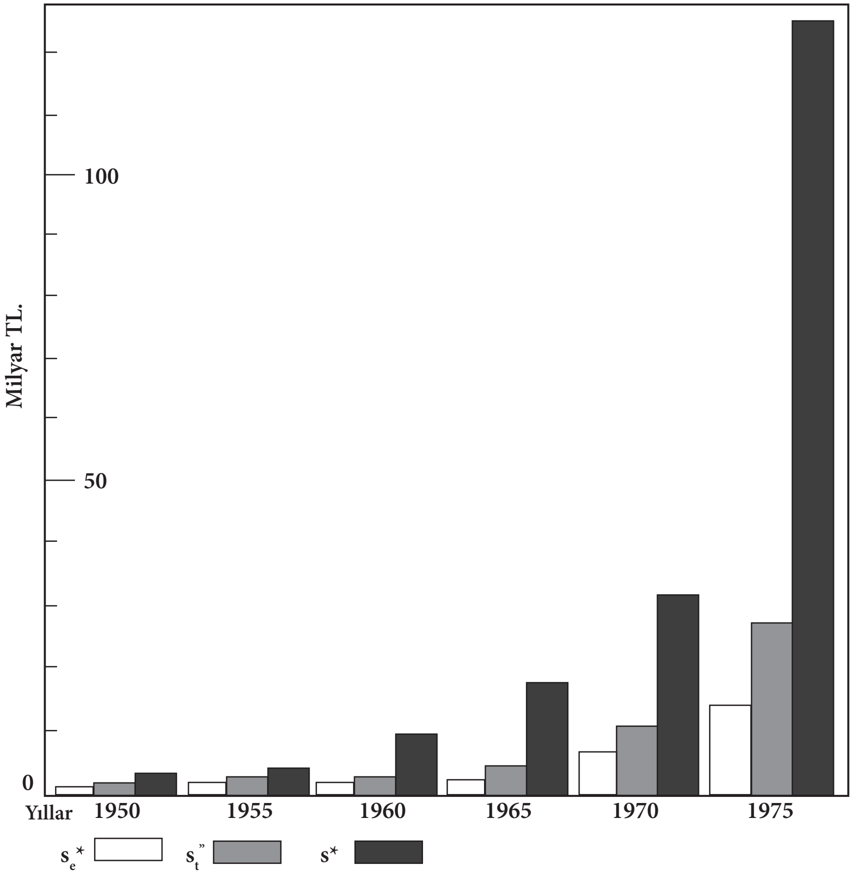

Ampirik sonuçların değerlendirilmesi

1950-75 dönemi için artık değer oranı değişimini Tablo IV ve Şekil V'den izlediğimizde üç alt dönem gözlemlemekteyiz.[46]

Birinci dönem 1950-63 arası olup, artık değer oranı % 376'dan % 25'e düşmüştür.[47] 1950-63 arası genellikle Türkiye kapitalizminin serpilme yılları olarak kabul edilir. Ülkenin dünya kapitalist sistemi içindeki işlevine uygun, yani emek yoğun teknolojilerin yaygın kullanımıyla üretim kapasitesini arttırmaya çalıştığı bir dönemdir bu. Bu dönemde reel ücretlerde bir artış gözlemlenmediği halde değişir sermayenin (v*) artık değerden (s*) daha hızlı artığı görülmektedir. Dolayısıyla artık değer oranındaki düşüş, yeni yatırımlara ve ücretli emekçi sayısındaki artıma bağlanabilir.

Şekil IV: Artık değer oranının değişimi, 1950 - 1975.

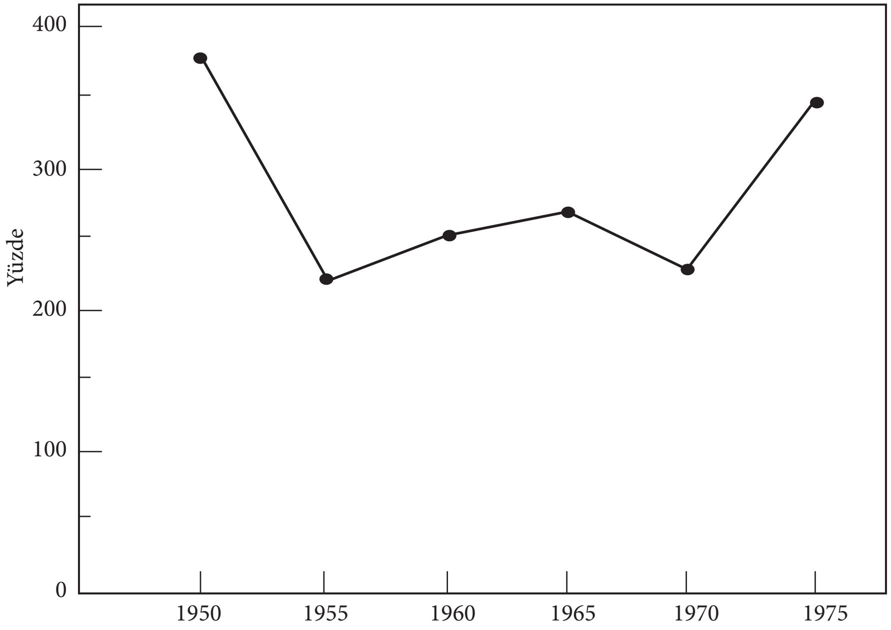

46 Artık değer oranının değişimini gözlemlemek esas amacımız olduğundan, bu çalışmada cari fiyatları kullanmakta bir sakınca görmedik. Şüphesiz, bu kullanımın enflasyon etkisi yüzünden ekonominin gerçek büyümesi hakkında bilgi edinmemizi engellediği açıktır. Bu enflasyonist etkinin yarattığı abartmalı sonuçlar yazıdaki bazı şekillerde oldukça belirgindir.

47 Yukarıda verdiğimiz bu değer, 1963 yılına ait veriler kullanılarak hesaplanmamıştır. 1960-65 arasında doğrusal bir artış olduğu varsayımıyla tahmin edilmiştir. Artık değer oranınındaki azalmaların açıklanışında daha önce de belirttiğimiz gibi devletin yeniden bölüşüm sürecindeki etkileri çok önemli ve belirleyicidir. Bu bağlamda işçilerin ödedikleri vergiler ve devletten edindikleri hizmet ve ürünlerin birlikte ele alınması gerekir. Aşağıda sunacağımız yorumlar, devletin söz konusu işlevleri dikkate alınmadan geliştirildiğinden sınırlı açıklayıcılıktadır.

Şekil V: Marksist katma değerin üretken işçiler ve artık değerden pay alanlar tarafından paylaşımı, 1950 - 1975.

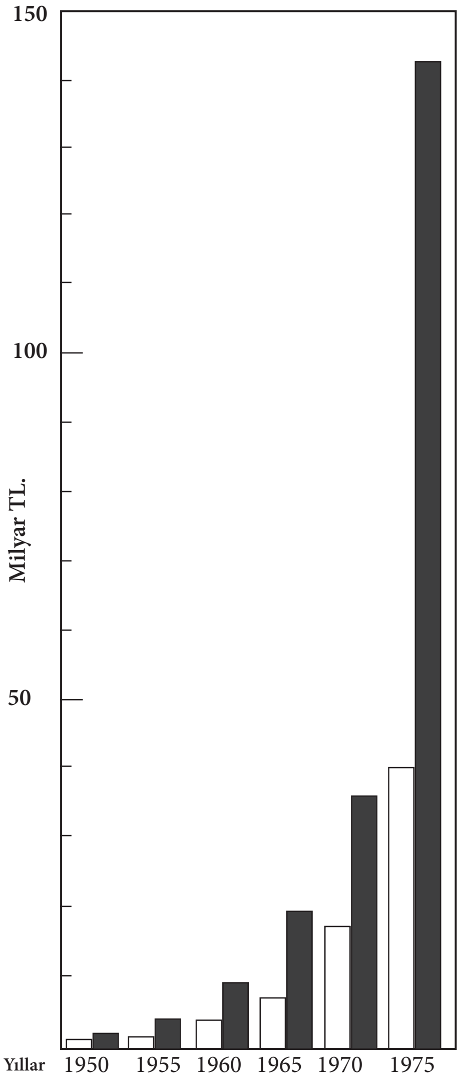

İkinci dönem, 1963-71 boyunca artık değer oranı % 258'e % 234'e (1970 için) düşmüştür. Dönemin başlangıç yılı olarak 1963'ü alışımızın nedeni, Türkiye işçi sınıfının grevli sendikalaşma hakkını elde edişinin o yıl gerçekleşmiş oluşudur. Nitekim 1963-71 arası yaşanan hızlı sendikalaşma reel ücretlerde yılda ortalama % 4.69'luk hızla önemli artışlara yol açmıştır.[48] Öte yandan, "pek çok ülkede olduğu gibi ... [Türkiye'de] de iş gününün iş ka-

48 Bkz. Işıklı, 1975, s. 136-7. Bu oran sigortalı işçilere ilişkin veriler kullanılarak bulunmuştur.

nunu ile sekiz saat olarak saptanmış olması, mutlak artık değer artışlarını, hiç değilse, örgütlü ve sosyal mevzuatla korunabilen işçi kitlesi bakımından sınırlandırmıştır." (Işıklı, 1975, s. 47). Bu dönem boyunca burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki çelişkiler artarken, Türkiye, dünya kapitalist sistemi içinde yarı-çevre ülke durumuna geçme sürecine girmiş ve buna ilişkin olarak da emek verimliliğinde artış gözlemlenmiştir. Göreli artık değer üretimi de işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin diğer kazanımlarıyla dengelenmiştir. Artık değer oranında diğer dönemlerle karşılaştırıldığında düşük sayılabilecek % 234'lük düzeyin ilk akla gelen açıklaması, bu dönem boyunca işçi sınıfının yürüttüğü ekonomik savaşımın etkinliğidir. Nitekim artık değer oranında varılan bu düzeyin hemen akabinde başlayan 12 Mart döneminden ekonomik açıdan en zararlı çıkan da işçi sınıfı olmuştur. 1971 askerî müdahalesi ve 1973 sonuna dek süren baskı dönemi, burjuvazinin tekelci kanadının hâkimiyetini kurması sonucunu yaratmıştır. Bu oluşuma toplumsal sermaye açısından bakıldığında, artık değer oranının düşük düzeyini, 1971 müdahalesini açıklayıcı yapısal faktörlerden biri olarak görmekte sakınca yoktur.

Üçüncü dönem 1971-75 yılları arasıdır. Bu dönemin 1973 sonuna kadar olan bölümü nitelik olarak son iki yıldan hayli farklıdır. Bilindiği gibi, söz konusu yıllarda sendikaların grev hakkını kullanımı çeşitli biçimlerde engellenmiş, reel ücretlerde 1970-72 arası yılda ortalama % 3.97'lik düşüş olmuştur. 1975'e gelindiğinde artık değer oranı da 1970'deki % 234'lük değerinden % 352'ye yükselmiştir. Özetle, Türkiye kapitalizminin gelişiminin 1965 öncesinde oluşum dönemini yaşadığı varsayımıyla, 1965 sonrası kapitalist olgunlaşmanın beraberinde artık değer oranında artışı da getirdiğini öne sürebiliriz.

V – Sonuç

> ... Sosyal devrimin kapitalist üretim tarzını yıkarak ortadan kaldırmak istediği esas bela bu sömürüdür [işçinin, işçi olarak kapitalist tarafından sömürülüşü] (Engels, 1962, s. 558).

Elde edilen ampirik sonuçların değerlendirilmesi bakımından önceki bölümde belirttiklerimizden daha ayrıntılı ve kesinlikli çözümlemelere erişebilmek için çalışma kapsamının genişletilmesi şarttır. İlk adımda önerilecek muhtemel çalışma alanları arasında, tarım kesiminin de sektörel kapsama katılması ve geçtiğimiz dönemlerde iç ticaret hadlerinde gözlemlenen değişimlerle artık değer oranındaki dalgalanmaların ele alınması olabilir. Bir başka ele almadığımız konu, devletin ekonomik işlevidir, yani devletin hem

değerin ve artık değerin yeniden dağıtımını etkileyişi hem de değer ve artık değer üretimine bizzat üretim aracı sahibi olarak katılımı. Bu çalışmada Shaikh'in çalışmasından aktarılanla yetinerek, artık değer oranı (s*/v*) ile kâr-ücret oranı (π/w) arasındaki farka değinilmiş, fakat ikinci kategorinin ölçümüne girişilmemiştir. Oysa artık değer oranındaki değişimlerin kâr-ücret oranındaki değişimlerle birlikte çözümlenmesi değişik kriz açıklamalarının sınanmasında önemli ipuçları verebilirdi.[49] Çalışmanın ampirik bölümünde sabit fiyatlar yerine, cari fiyatları kullanmayı uygun gördük. Kendimizi artık değer oranının oransal değişimi ile sınırladığımızdan bu tür bir kullanım yeterli idi. Eğer mutlak olarak, sınıf paylarındaki değişimler ve ekonominin büyümesi de incelenecekse, ölçümleri sabit fiyatlarla tekrarlamak gerekir. Artık değerin parçalarının değişimine ilişkin yukarıdaki şekilden ekonominin olağanüstü büyüme kaydettiği izlenimi çıkmaktadır. Bu aldatıcı görünümden enflasyonun etkisini gidermek bakımından da sabit fiyatları kullanmak yerinde olur.

1970-71 döneminin artık değer oranının seyrinde önemli bir dönüm noktası olduğunun gösterilmesi, bu çalışmanın özgün yanlarından biridir. Genellikle, reel ücret değişimlerine bakarak 1971-73 döneminin işçi sınıfının kazanımlarını gerilettiği vurgulanagelmiştir. Bu olguyu artık değer oranının değişimlerinde de göstermeyi denemek, eldeki çözümlemeleri zenginleştirmek anlamına gelebilir.

Son olarak, bu çalışmanın bir deneme niteliğinde oluşunu tekrar vurgulayarak, yetkinleşmesinin sözünü ettiğim boyutların çözümleme kapsamına katılmasına bağlı olduğunu belirtelim. Bu bağlamda, çeşitli sektörler ve iş kolları için verimlilik çalışmaları, stok kategorilerinin kullanılış şekli üzerinde düşünülmesi gereken bazı alanlardır. Tabii bütün bu çabalar, kapitalizmi değiştirmek üzere anlamaya yönelik oldukları düzeyde kriz teorileriyle de hesaplaşmak zorundadır. Ve öyle sanıyoruz ki, açıklayıcı olmanın değiştirici yanı da kapitalist kriz sorunsalında yatmaktadır.

49 Shaikh'in çalışmasında (Shaikh, 1973a) savaş sonrası dönem için ölçülen artık değer oranı (s*/v*) % 8 artarken, kâr-ücret oranı (π/w) % 45 düşmektedir! Bu ampirik olgudan çıkarılacak sonuçlar kapitalist krize ilişkin kâr sıkışması (*profit-squeeze*) teorisinin eleştirisi için ampirik bir temel oluşturabilir. Bu olgu ayrıca, devlet harcamaları ve toplanan vergiler bağlamında yeniden dağılıma çeşitli biçimlerde yaptığı müdahaleler çözümlenerek de ele alınmalıdır.

Kaynaklar

Boddy, R. ve Crotty, J. (1975): "Class Conflict and Macro-Policy: The Political Business Cycle", *Review of Radical Political Economy*, Spring.

Boratav, K (1972): *Gelir Dağılımı*, Gerçek Yayınevi, İstanbul.

Chattopadhyay, P. (1972): "On the Question of the Mode of Production, in Indian Agriculture: A Preliminary Note", Economic and Political Weekly, March.

DİE (Devlet istatistik Enstitüsü) (1953): *Türkiye İstatistik Yıllığı*, 1953, Ankara.

—— (1959) *Türkiye İstatistik Yıllığı*, 1959, Ankara.

—— (1964/65) *Türkiye İstatistik Yıllığı*, 1964/65, Ankara.

—— (1971) *Türkiye İstatistik Yıllığı*, 1971, Ankara.

—— (1977) *Türkiye İstatistik Yıllığı*, 1977, Ankara.

—— (1973) *Türkiye Millî Geliri ve Harcamaları*, 1948-1972, Ankara.

Dorsay, A. ve Sait, H. (1976): *Marksist Ekonomi Politik'te Ücret ve Türkiye'de Ücretler*, Bilim Yayınları, İstanbul.

Engels, F. (1962): "The Housing Ouestion", *Marx-Engels Selected Works, cilt I*, Progress Publishers, Moskova.

Gillman, J. (1957): *The Falling Rate of Profit*, Dennis Hobson, Londra.

Glynn, A. ve Sutcliffe, B. (1972): *British Capitalism, Workers and the Profit Squeeze*, Penguin Books, Harmondsworth

Hodgson. G. (1974): "The Theory of the Falling Rate of Profit", *New Left Review*, March-April.

Işıklı, A. (1975): *Ücret*, Doğan Yayınevi, Ankara.

Karahanoğulları, Y. 2009. *Marx'ın Değeri Ölçülebilir mi?* İstanbul: Yordam Kitap.

Moseley, F. 1992. *The Falling Rate of Profit in the Postwar United States Economy*. New York: St. Martin's Press.

Shaikh, A. ve Tonak, E. A. 1994. *Measuring the Wealth of Nations: The Political Economy of National Accounts*. New York: Cambridge University Press (2012. *Milletlerin Zenginliğinin Ölçülmesi: Ulusal Hesapların Ekonomi Politiği*. Yordam Kitap).

Wolff, E. 1987. Growth, *Accumulation, and Unproductive Activity: An Analysis of the Post-War U.S. Economy*. New York: Cambridge University Press.

Wolff, E. 1975. The Rate of Surplus Value in Puerto Rico. *Journal of Political Economy*. c. 83, No. 5.

Ek I: Değişir sermayenin ölçümü (v*), iş kollarına göre düzenlenmiş tablolar ve kaynaklar

Tablo I: İmalat sanayisi iş kolu

Yıllar	Ücretli işçi sayısı (1)	Günlük Ücret(TL) (2)	Yıllık ücret toplamı (milyon TL) (1)*(2)*(260)=(3)	Üretken olmayan işçi sayısı (4)	Üretken olmayan işçilerin yıllık ücret toplamı (4)*(2)*(260)=(5)	Üretken işçilerin yıllık ücret toplamı, (v*) (3)-(5)=(6)
1950	207123 [1*]	-	239,622 [1]	...	-	239,622
1955	371409 [2]	7,2 [3]	695,278	...	-	695,278
1960	460198 [4]	14,95 [5]	1788,790	...	-	1725,374
1965	615008 [6]	21,63 [7]	3458,682	...	-	3458,682
1970	-	-	9591,592 [8]	51262 [9]	677,991 (10)	8913,601
1975	-	-	28158,206 [11]	43284 [12]	1543,464 (13)	26614,742

(*), kaynaklara ilişkin dipnotlara tekabül eder.

–, "uygulanmamıştır" anlamına gelmektedir.

..., "bilgi elde edilememiştir" anlamına gelmektedir.

1. (Devlet İstatistik Enstitüsü/DİE, 1953, Tablo/T. 303, s.285)
2. (DİE, 1959, T.39, s.89)
3. (A.g.e., T.264, s.344)
4. (DİE, 1960/62, T.69, s.83)
5. (DİE, 1968, T141, s.158)
6. (A.g.e., T.134, s.153 ve T.35 s. 47). "Sanatkarlar, imalat ve tamirat işçileri" grubundaki ücretli emekçi yüzdesi imalat sanayisi iş kolunda çalışanların toplam sayısı ile çarpılarak elde edildi.
7. (DİE, 1968, T.141, s.159)
8. (DİE, 1977, T.224, s.208)
9. (A.g.e., T.45, s.52)
10. (A.g.e., T.45, s.52 ve T.223, s.207). 13226 olarak verilen yıllık gelire ilişkin bilgiyi üretken olmayan işçilerin ücret toplamını hesaplamak için kullandık. Üretken olmayan işçilerin sayısı yukarıdaki kaynaklardan ve bunların %65'ini kapitalist işletmelerde çalıştığı varsayımı ile hesaplandı.
11. (A.g.e., T.226, s. 212)
12. (A.g.e., T.45, s.52)

Tablo II: Madencilik ve taş ocakçılığı iş kolu

Yıllar	Ücretli işçi sayısı (1)	Günlük Ücret(TL) (2)	Yıllık ücret toplamı (milyon TL) (1)*(2)*(260)=(3)	Üretken olmayan işçi sayısı (4)	Üretken olmayan işçilerin yıllık ücret toplamı (4)*(2)*(260)=(5)	Üretken işçilerin yıllık ücret toplamı, (v*) (3)-(5)=(6)
1950	27850 [1]	5,02 [2]	36,350	1949 [3]	2,544	33,793
1955	60181 [4]	4,84 [5]	75,732	4213 [3]	5,302	70,43
1960	75502 [6]	10,88 [7]	213,58	5285 [3]	14,95	198,63
1965	65703 [8]	19 [9]	324,573	-	38,949 (10)	285,624
1970	-	-	954,398 [11]	-	115,619 (11)	838,779
1975	-	-	3561,644 [11]	-	289,058 (11)	3272,586

1. (DİE, 1959, T.37, s. 87 ve T.39, s. 89). Bu sayı "madencilik ve taş ocakçılığı" iş kolundaki aktif nüfus ile "madencilik" iş kolundaki ücretli emekçi yüzdesinin (%96) çarpımı ile elde edildi.

2. (A.g.e., T.264, s.344). "Madencilik" iş kolunda 1954 yılındaki saat ücreti ve iş gününün sekiz saat olduğu varsayımı kullanılarak hesaplandı.

3. (DİE, 1964/65, s.303-8). "Madencilik" iş kolunun en fazla sayıda işçi çalıştıran dalları ele alındığında üretken olmayan işçilerin oranının yaklaşık %7 olduğu görülmektedir. Bu oran üretken olmayan işçilerin sayısının saptanmasında kullanıldı.

4. (DİE, 1959, T.39, s. 89).

5. (A.g.e., T.264, s. 344).

6. (DİE, 1964/65, T. 69, s. 82).

7. (A.g.e., T.277, s. 327).

8. (DİE, 1971, T.41, s. 57).

9. (A.g.e., T.156, s. 172).

10. (DİE, 1977, T.206, s. 194). Bu kaynaktan, 1970 yılında üretken olmayan işçilere ödenen ücretin bütün çalışanlara ödenenin %12'si olduğunu hesapladık. Bu oran 1965 yılında üretken olmayan işçilere ödenen ücretin tahmininde kullanıldı.

11. (A.g.e., T.206, s. 194). Petrol işletmeleri, tuzlalar ve taş ocakları nizamnamesi kapsamına giren işletmeler alınmamıştır.

Tablo III: İnşaat sanayisi iş kolu

Yıllar	Ücretli işçi sayısı (1)	Günlük Ücret(TL) (2)	Yıllık ücret toplamı (milyon TL) (1)*(2)*(260)=(3)	Üretken olmayan işçi sayısı (4)	Üretken olmayan işçilerin yıllık ücret toplamı (4)*(2)*(260)=(5)	Üretken işçilerin yıllık ücret toplamı, (v*) (3)-(5)=(6)
1950	47850 [1]	4,16 [2]	51,755	...	-	51,755
1955	176081 [3]	8 [4]	366,248	...	-	366,248
1960	271277 [5]	15,35 [6]	1082,666	...	-	1082,666
1965	330078 [7]	23,52 [8]	2018,493	16513 [9]	100,98	1917,574
1970	410696 [10]	33,72 [11]	3600,654	18671 [12]	163,692	3436,962
1975	377120 [10]	77,15 [11]	7564,65	27278 [12]	547,169	7017,481

1. (DİE, 1953, T.46, s. 91). Burada verdiğimiz sayı muhtemelen bu iş kolunda çalışan işçi sayısından düşüktür. Çünkü bu veri yalnızca 5000'den fazla nüfusu olan yerleşim merkezlerindeki inşaat işçilerini kapsamaktadır. Bu sayı elde edilirken, 1955 için geçerli, ücretlilerin bu iş kolundaki aktif nüfusun %87'sini oluşturduğu bilgisini de kullandık.

2. (DİE, 1959, T.266, s.3 53 ve DİE, 1964/65, T.277, s.326) 1955 ve 1960 için geçerli günlük ücretler belirten kaynaklardan alındı. Aynı ücret artımı 1950-55 arasında da geçerli sayıldı.

3. (DİE, 1959, T.39, s. 89)

4. (A.g.e., T.266, s.353)

5. (DİE, 1964/65, T.69, s. 82)

6. (A.g.e., T.277, s. 326)

7. (DİE, 1964/65, T.69, s. 82 ve DİE, 1971, T.34, s. 43). 1965 yılında bu iş kolundaki aktif nüfus ile, 1960 yılında aynı iş kolundaki ücretliler oranı (%94) çarpılarak elde edildi.

8. (DİE, 1971, T.159, s. 172)

9. 1970 için geçerli %5 dolaylarındaki üretken olmayan işçi oranını 1965 için de kullandık.

10. (DİE, 1977, T.48, s. 54)

11. (A.g.e., T.162, s. 161)

12. (A.g.e., T.45, s. 52 ve T.48, s. 54)

Tablo IV: Ulaştırma, depoculuk ve haberleşme iş kolu

Yıllar	Ücretli işçi sayısı (1)	Günlük Ücret(TL) (2)	Yıllık ücret toplamı (milyon TL) (1)*(2)*(260)=(3)	Üretken olmayan işçi sayısı (4)	Üretken olmayan işçilerin yıllık ücret toplamı (4)*(2)*(260)=(5)	Üretken işçilerin yıllık ücret toplamı, (v*) (3)-(5)=(6)
1950	66340 [1]	4,08 [2]	70,373	...	-	70,373
1955	118376 [3]	7,86 [4]	241,913	...	-	241,913
1960	153769 [5]	14,99 [6]	599,299	...	-	599,299
1965	177703 [7]	24,37 [8]	1125,962	35540 [9]	225,189	900,773
1970	209988 [10]	42,28 [11]	2308,356	42337 [12]	465,402	1842,954
1975	276014 [10]	62,6 [13]	4492,404	39908 [12]	649,543	3842,861

1. (DİE, 1959, T.37, s.87 ve T.39, s. 89). Bu sayı iş kolundaki çalışan sayısı ile 1965 yılındaki ücretliler oranının (%62) çarpımı ile elde edilmiştir.

2. (A.g.e., T.266, s.354 ve DİE, 1964/65, T.277, s.327). 1955 ve 1960 için günlük ücretler yukarıdaki kaynaklardan alındı; söz konusu yıllar için gözlemlenen ücret artışının 1950-55 arasında geçerli olduğu varsayımı ile 4,08 TL elde edildi.

3. (DİE, 1959, T.39, s. 89).

4. (A.g.e., T.260, s. 354).

5. (DİE 1964/65, T.69, s. 82).

6. (A.g.e., T.277, s. 327).

7. (A.g.e., T.69, s. 82 ve DİE,1971, T.34, s. 43). Bu iş kolunda 1965 yılındaki aktif nüfus ile yine aynı iş kolundaki 1960 yılı ücretlilier oranı çarpılarak elde edildi.

8. (DİE, 1971, T.159, s. 172)

9. Üretken olmayan işçiler bu iş kolunda 1970 yılında %20 dolaylarındadır. Aynı oranı 1965 için de geçerli saydık.

10. (DİE, 1977, T.48, s. 54).

11. (A.g.e., T.167, s. 161).

12. (A.g.e., T.45, s. 52 ve T.48, s.54).

13. (TİP, 1978, Ek, T.8, 55-60. satırlar). Ulaştırma ve haberleşme iş kolu için ortalama günlük ücret 1977 verilerinden hesaplandı.

Tablo V: Elektrik, gaz ve su iş kolu

Yıllar	Ücretli işçi sayısı (1)	Günlük Ücret(TL) (2)	Yıllık ücret toplamı (milyon TL) (1)*(2)*(260)=(3)	Üretken olmayan işçi sayısı (4)	Üretken olmayan işçilerin yıllık ücret toplamı (4)*(2)*(260)=(5)	Üretken işçilerin yıllık ücret toplamı, (v*) (3)-(5)=(6)
1950	5000 [1]	4,45 [2]	5,785	...	-	5,785
1955	15111 [3]	7,38 [4]	28,995	...	-	28,995
1960	15063 [5]	15,99 [6]	62,623	...	-	62,623
1965	25539 [7]	18,89 [8]	125,432	6129 [9]	30,102	95,33
1970	14523 [10]	32,84 [11]	124,003	3545	30,269	93,734
1975	13701 [10]	64,83 [11]	230,941	2491 [12]	41,988	188,953

1. (DİE., 1953, T.46, s. 91). 1955 yılında ücretlilerin bu iş kolundaki aktif nüfus içindeki oranını kullandık.

2. (A.g.e., T.303, s. 285). 1950 yılı için günlük ücret verisi bulunamadığından ve bu iş kolundaki ücretlerin genellikle imalat sanayisi iş kolundaki ücretlere yakın olduğu bilindiğinden imalat sanayisi iş kolundaki günlük ücret verisi kullanıldı.

3. (DİE., 1959, T.39, s. 89).

4. (A.g.e., T.266, s. 354).

5. (DİE, 1964/65, T.69, s. 82)

6. (A.g.e., T.277, s. 327)

7. (DİE, 1971, T.34, s. 43 ve DİE, 1964/65, T.69, s.82) İş kolundaki aktif nüfus ile 1960 yılındaki ücretliler oranının (%97) çarpımı yolu ile elde edildi.

8. (DİE, 1971, T.156, s. 172)

9. 1970 için geçerli üretken olmayan işçiler oranı (%24) 1965 için de kullanıldı.

10. (DİE, 1977, T.48, s. 54).

11. (A.g.e., T.162, s. 161).

12. (A.g.e., T.45, s. 52 ve T.48, s. 54)

EK II-A: Artık değerin (s*), vergi (st*) ve kâr (sπ*) parçalarının ölçümü, iş kollarına göre düzenlenmiş tablolar ve kaynaklar.

Tablo I:
İmalat Sanayii iş kolu

Yıllar	İş kolunun GSYİH içindeki payı (milyon TL) (1)	Bu iş kolundaki ücretli işçilerin yüzdesi (2)	Kapitalist biçimde üretilmiş GSYİH (milyon TL) (1)*(2)=(3)	Toplam değişmez sermaye tüketimi (milyon TL) (4)	Toplam GSYİH (milyon TL) (5)	(3)/(5)=(6)	Bu iş kolundaki değişmez sermaye tüketimi (milyon TL) (4)*(6)=(7)	Toplam dolaylı vergiler (milyon TL) (8)	Bu iş kolunun dolaylı vergilerdeki payı (milyon TL) (st*) (6)*(8)=(9)	Bu iş kolundaki yıllık ücret toplamı (10)	(sπ*) (3)-(7+9+10) = (11)
1950	775,8 [1]	0,828 [3]	642,362	587,6 [4]	8759,8 [5]	0,073	42,822	955,2 [1]	69,73	239,622 [6]	290,188
1955	1777,6 [1]	0,828 [3]	1471,853	1104,9 [4]	17294,2 [5]	0,085	93,917	1927,9 [1]	163,872	695,278 [6]	518,786
1960	5510,1 [1]	0,828 [3]	4562,363	2538,5 [4]	42931,3 [5]	0,106	269,081	4222,8 [1]	447,511	1725,374 [6]	2120,397
1965	10986,5 [1]	0,828 [3]	9096,822	4137,9 [4]	68918,5 [5]	0,132	546,203	7884,4 [1]	1040,741	3450,682 [6]	4059,2
1970	22444,1 [1]	0,89 [7]	19975,249	9065,5 [4]	130262,3 [5]	0,153	1387,022	15929,7 [1]	2437,244	9591,592 [6]	6559,391
1975	82953,6 [2]	0,89 [8]	73828,704	17350,4 [9]	468362,4 [10]	0,158	2741,363	53291,7 [2]	8420,089	28158,206 [6]	34509,046

1. (DİE, 1973, T.7, s. 32-3).

2. (DİE, 1977, T.388, s. 363).

3. (A.g.e., T.220, s. 205). Bu oranı elde ederken şu varsayımları yaptık: Bütün büyük işletmeler kapitalist sayıldı. Bunların "satış veya başkalarına yapılan mal hizmeti" içindeki payları indeks olarak alındı. Küçük işletmelerin bu iş kolunda çalışanların %36'sını istihdam edişi de, bu iş kolundaki üretken işçilerin oranını saptarken indeks olarak kabul edildi.

4. (DİE, 1973, T.1, s. 19).

5. (A.g.e., T.7, s. 32-3)

6. Ek I, T.1.

7. (DİE, 1977, T.223, s. 207). Bu iş kolunun katma değere katkısı içinde büyük işletmelerin payı %88, küçük işletmelerin ise %12'dir. Küçük işletmelerin ücretli işçilere ödenen ücret toplamı içindeki payı ise %7.5'dir. Bu bilgileri kullanarak üretken işçilerin oranını %89 olarak tahmin ettik.

8. 1970 için tahmin edilen oranı 1975'te de geçerli saydık.

9. (A.g.e., T.386, s. 361). 1973 için verilen bilgiyi kullandık.

10. (A.g.e., T.388, s. 363).

Tablo II: Madencilik ve taş ocakçılığı iş kolu

Yıllar	İş kolunun GSYİH içindeki payı (milyon TL) (1)	Bu iş kolundaki ücretli işçilerin yüzdesi (2)	Kapitalist biçimde üretilmiş GSYİH (milyon TL) (1)*(2)=(3)	Toplam değişmez sermaye tüketimi (milyon TL) (4)	Toplam GSYİH (milyon TL) (5)	(3)/(5)=(6)	Bu iş kolundaki değişmez sermaye tüketimi (milyon TL) (4)*(6)=(7)	Toplam dolaylı vergiler (milyon TL) (8)	Bu iş kolunun dolaylı vergilerdeki payı (milyon TL) (st*) (6)*(8)=(9)	Bu iş kolundaki yıllık ücret toplamı (10)	(sπ*) (3)-(7+9+10) = (11)
1950	121,2 [1]	0,96 [3]	116,352	587,6 [4]	8759,8 [1]	0,013	7,639	955,2 [1]	12,418	36,337 [7]	59,958
1955	255,7 [1]	0,96 [3]	245,472	1104,9 [4]	17294,2 [1]	0,014	15,469	1927,9 [1]	26,99	75,732 [7]	127,281
1960	795 [1]	0,98 [8]	779,1	2538,5 [4]	42931,3 [1]	0,018	45,693	4221,8 [1]	75,992	213,58 [7]	443,835
1965	1233,8 [1]	0,98 [9]	1209,124	4137,9 [4]	68918,5 [1]	0,018	74,482	7884,4 [1]	141,919	374,573 [7]	618,15
1970	2253,4 [1]	0,98 [10]	2208,332	9065,5 [4]	130263,3 [1]	0,017	154,114	15929,7 [1]	270,805	954,398 [7]	829,015
1975	6241,9 [2]	0,95 [10]	5929,805	17350,4 [5]	460382,4 [6]	0,013	225,555	53291,7 [2]	692,792	3541,644 [7]	1469,814

1. (DİE, 1973, T.7, s. 32-3)

2. (DİE, 1977, T.386, s. 361)

3. 1955'de bu iş kolundaki ücretli işçilerin oranı %96 dolaylarındadır. Aynı oran, 1950 için de geçerli saydık.

4. (DİE, 1973, T.1, s. 19)

5. (DİE, 1977, T.385, s. 361). 1973 için verilen bilgiyi kullandık.

6. (A.g.e., T.393, s. 363).

7. Ek I, T.II.

8. (DİE, 1964/65, T. 69, s. 82).

9. (DİE, 1971, T.41, s. 52)

10. (DİE, 1977, T.49, s. 54)

Tablo III: İnşaat sanayii iş kolu

Yıllar	İş kolunun GSYİH içindeki payı (milyon TL) (1)	Bu iş kolundaki ücretli işçilerin yüzdesi (2)	Kapitalist biçimde üretilmiş GSYİH (milyon TL) (1)*(2)=(3)	Toplam değişmez sermaye tüketimi (milyon TL) (4)	Toplam GSYİH (milyon TL) (5)	(3)/(5)=(6)	Bu iş kolundaki değişmez sermaye tüketimi (milyon TL) (4)*(6)=(7)	Toplam dolaylı vergiler (milyon TL) (8)	Bu iş kolunun dolaylı vergilerdeki payı (milyon TL) (st*) (6)*(8)=(9)	Bu iş kolundaki yıllık ücret toplamı (10)	(sπ*) (3)-(7+9+10) = (11)
1950	375,7 [1]	0,88 [3]	330,616	587,6 [4]	8759,8 [1]	0,038	22,329	955,2 [1]	36,298	51,755 [8]	220,234
1955	1103,9 [1]	0,88 [3]	971,432	1104,9 [4]	17294,2 [1]	0,056	61,874	1927,9 [1]	107,962	366,246 [8]	435,348
1960	2318,8 [1]	0,94 [6]	2179,672	2538,5 [4]	42931,3 [1]	0,051	129,464	4221,8 [1]	215,312	1082,646 [8]	752,25
1965	4231 [1]	0,94 [6]	3977,14	4137,9 [4]	68918,5 [1]	0,058	239,998	7884,4 [1]	457,295	2018,493 [8]	1261,354
1970	9630,1 [1]	0,95 [7]	9148,995	9065,5 [4]	130263,3 [1]	0,07	634,585	15929,7 [1]	1115,079	3600,654 [8]	3798,677
1975	25244,4 [2]	0,84 [9]	21205,296	17350,4 [5]	468382,4 [2]	0,045	780,768	53291,7 [2]	2398,127	7564,65 [8]	10461,75

1. (DİE, 1973, T.7, s. 32-3).

2. (DİE, 1977, T. 388, s. 363).

3. (DİE, 1959, T.39, s. 69).

4. (DİE, 1973, T.1, s. 19).

5. (DİE, 1977, T.385, s. 361). 1973 için geçerli veriyi kullandık.

6. (DİE, 1964/65, T.69, s. 82).

7. (DİE, 1971, T.41, s. 52).

8. Ek I, Tablo III.

9. (DİE, 1977, T.49, s. 54).

Tablo IV: Ulaştırma, depoculuk ve haberleşme iş kolu

Yıllar	İş kolunun GSYİH içindeki payı (milyon TL) (1)	Bu iş kolundaki ücretli işçilerin yüzdesi (2)	Kapitalist biçimde üretilmiş GSYİH (milyon TL) (1)*(2)=(3)	Toplam değişmez sermaye tüketimi (milyon TL) (4)	Toplam GSYİH (milyon TL) (5)	(3)/(5)=(6)	Bu iş kolundaki değişmez sermaye tüketimi (milyon TL) (4)*(6)=(7)	Toplam dolaylı vergiler (milyon TL) (8)	Bu iş kolunun dolaylı vergilerdeki payı (milyon TL) (st*) (6)*(8)=(9)	Bu iş kolundaki yıllık ücret toplamı (6) (10)	(sπ*) (3)-(7+9+10) = (11)
1950	430,4 [1]	0,62 [3]	266,848	587,6 [4]	8759,8 [1]	0,03	17,628	955,2 [1]	28,656	70,373	150,201
1955	1057,6 [1]	0,62 [3]	655,712	1104,9 [4]	17294,2 [1]	0,038	41,986	1927,9 [1]	73,26	241,913	298,553
1960	3253,3 [1]	0,62 [7]	2017,046	2536,5 [4]	42931,3 [1]	0,047	119,31	4221,8 [1]	198,425	599,299	1100,012
1965	5887 [1]	0,62 [7]	3649,94	4137,9 [4]	68918,5 [1]	0,053	219,309	7884,4 [1]	417,873	1125,967	1886,796
1970	11364,2 [1]	0,58 [8]	6591,236	9065,5 [4]	130262,3 [1]	0,051	462,341	15929,7 [1]	812,415	2308,354	3008,13
1975	43571,7 [2]	0,54 [9]	23578,718	17350,4 [5]	468382,4 [2]	0,05	867,52	53291,2 [2]	2664,56	4492,404	15554,204

1. (DİE, 1973, T.7, s. 32-3).

2. (DİE, 1977, T.288, s. 363).

3. (DİE, 1959, T.39, s. 89). 1955 için verilen bilgiyi kullandık.

4. (DİE, 1973, T.1, s. 19)

5. (DİE, 1977, T.385, s. 361). 1973 için verilen bilgileri kullandık.

6. Ek I, T.IV.

7. (DİE, 1964/65, T.69, s. 82).

8. (DİE, 1971, T.41, s. 52).

9. (DİE, 1977, T.49, s. 54)

Tablo V: Elektrik, gaz ve su iş kolu

Yıllar	İş kolunun GSYİH içindeki payı (milyon TL) (1)	Bu iş kolundaki ücretli işçilerin yüzdesi (2)	Kapitalist biçimde üretilmiş GSYİH (milyon TL) (1)*(2)=(3)	Toplam değişmez sermaye tüketimi (milyon TL) (4)	Toplam GSYİH (milyon TL) (5)	(3)/(5)=(6)	Bu iş kolundaki değişmez sermaye tüketimi (milyon TL) (4)*(6)=(7)	Toplam dolaylı vergiler (milyon TL) (8)	Bu iş kolunun dolaylı vergilerdeki payı (milyon TL) (st*) (6)*(8)=(9)	Bu iş kolundaki yıllık ücret toplamı (10)	(sπ*) (3)-(7+9+10) = (11)
1950	40,5 [1]	0,95 [3]	38,475	587,4 [4]	8759,8 [1]	0,004	2,35	955,2 [1]	3,821	5,785 [6]	26,519
1955	99,4 [1]	0,95 [3]	94,43	1104,9 [4]	17794,2 [1]	0,005	5,525	1927,9 [1]	9,64	28,995 [6]	50,27
1960	352,3 [1]	0,97 [3]	341,731	2538,5 [4]	42931,3 [1]	0,008	20,308	4221,8 [1]	33,774	62,623 [6]	225,026
1965	654 [1]	0,97 [7]	634,38	4137,9 [4]	68918,5 [1]	0,009	37,241	7884,4 [1]	70,96	125,432 [6]	400,747
1970	1574,3 [1]	0,9992 [8]	1573,147	9065,5 [4]	130262,3 [1]	0,012	108,786	15979,7 [1]	191,164	124,003 [6]	1149,194
1975	8010,2 [2]	0,84 [9]	6728,568	17850,4 [5]	468367,4 [2]	0,014	249,9	53291,7 [2]	746,084	230,941 [6]	5480,878

1. (DİE, 1973, T.7, s. 32-3).

2. (DİE, 1977, T.388, s. 363).

3. (DİE, 1959, T.39, s. 89). 1955 için verilen bilgileri kullandık.

4. (DİE, 1973, T.1, s. 19).

5. (DİE, 1977, T.386, s. 361).

6. Ek I, T. V.

7. (DİE, 1964/65, T. 69, s.82).

8. (DİE, 1977, T.49, s. 54).

Ek II-B: Artık değerin (s*) üretken olmayan harcamalara giden parçasının (s_e*), tablolar ve kaynaklar

Tablo I: Ticaret iş kolu (Üretken olmayan işçilerin ücret toplamı)

Yıllar	Ücretli işçi sayısı (1)	Günlük Ücret(TL) (2)	Yıllık ücret toplamı (milyon TL) (1)*(2)*(260)=(3)	Üretken olmayan işçi sayısı (4)	Üretken olmayan işçilerin yıllık ücret toplamı (4)*(2)*(260)=(5)
1950	49728 [1]	5,63 [6]	72,792	49728 [10]	72,792
1955	76330 [2]	11,09 [7]	220,09	76330	220,09
1960	60997 [3]	21,84 [8]	346,365	60997	346,365
1965	49796 [4]	27,5 [8]	356,041	49796	356,041
1970	207871 [5]	36,68 [9]	1982,424	207871	1982,424
1975	290216 [5]	74,77 [9]	5641,857	290216	5641.857

1. (DİE, 1953, T.46, s. 91). Bu sayı bankacılık, sigorta ve ticaret iş kollarındaki toplam aktif nüfus ile (1955 için 222.000) ticaret iş kolundaki ücretli işçilerin bu aktif nüfus içindeki yüzdesi (%22.4) çarpılarak elde edildi.

2. (DİE, 1959, T.39, s. 89).

3. (DİE, 1964/65, T.69, s. 82).

4. Bu sayı da ücretli işçilerin yüzdesi ile (1960 için %14.4) aktif nüfus (1965'teki) çarpılarak elde edildi.

5. (DİE, 1977, T.48, s. 54).

6. Bu ücretin tahmininde 1955-60 arası gözlemlenen ücret artışının 1950-55 arası da geçerli olduğu varsayımı yapıldı.

7. (DİE, 1959, T.266, s. 35).

8. (DİE, 1964/65, T. 162, s. 161).

9. (DİE, 1977, T.162, s. 161)

10. Ticaret iş kolunda da bazı faaliyetlerin, dolayısıyla bazı ücretli işçilerin üretken sayılabileceğini benimsememize rağmen veri yetersizliğinden ve ihmalinden de sonuçlarda önemli değişiklikler yaratmayacağını düşündüğümüzden, bu iş kolundaki bütün işçileri üretken saymakta sakınca görmedik.

Tablo II: Ticaret iş kolundaki değişmez sermaye tüketimi; üretken olmayan işçilerin ücret toplamı

Yıllar	Ticaret iş kolundaki değişmez sermaye tüketimi (milyon TL; Ek II-A, Tablo VI, 7. sütun)	Ticaret iş kolundaki üretken olmayan işçilerin ücret toplamı (milyon TL; EK II-B, Tablo I, 5. sütun)	Tarım dışı üretken iş kollarındaki üretken olmayan işçilerin ücret toplamı (milyon TL; Ek I, Tablo I-V, 5. sütunlar)	s_e*
1950	40,544	72,792	2,543	115,88
1955	85,077	220,09	5,302	310,469
1960	220,85	346,365	14,95	585,165
1965	405,514	356,041	395,159	1156,714
1970	951,878	1982,424	1452,973	4387,275
1975	2168,8	5641,857	3071,222	10881,879

Türkiye'de Üretken Olmayan İşçiler Sömürülmüyorlar mı?

Yiğit Karahanoğulları[1]
E. Ahmet Tonak

Marksist jargonda sömürü ile artık değere burjuvazinin el koyması eş anlamlıdır. Gündelik dilde bu eşleştirmenin bir sakıncası yoktur. Fakat, teorik olarak, bir grup işçinin sömürülüşünü bizzat o işçi grubunun ürettiği artık değere bağlamak her zaman doğru değildir. Çünkü bu görüş, kapitalist işletmelerde patronların denetiminde ücretli işçi olarak çalıştıkları halde, üretken olmayan faaliyetlerle (ticaret, finans, vb.) iştigal ettikleri, yani artık değer üretmedikleri için söz konusu işçilerin sömürülmediklerini düşünmemizi gerektirir. *Toplum ve Hekim* dergisinin Mart-Nisan 2009 sayısında yayınlanan bu yazı üretken olmayan işçilerin de sömürüldüklerini hem teorik hem de Türkiye ekonomisi özelinde ampirik olarak göstermektedir. Söz konusu işçi kesimi için hesaplanan sömürü oranları Türkiye'de bir ilktir.

Bazı sorular, "dam üstünde saksağan" misali, insana, "Bu da nereden çıktı!" dedirtir. Başlıktaki soru da, Marksist teoriye, özellikle iktisadi tahlil araçlarının inceliklerine aşina olmayan okuyuculara gereksiz gelebilir. Verilebilecek cevaplar basit ya da aşikâr sanılabilir. Oysa, Marksistlerin bu soruya verdikleri cevaplar kendi aralarında çok farklılaştığı gibi, üretken olan ve olmayan emek (ÜOE) tartışmaları da yıllardır bitmiyor. Ayrıca, bu derginin okuyucularının çoğu hekim veya sağlık çalışanı olduğuna ve çalışma ortamına bağlı biçimde üretken emek konumları değiştiğine göre verilecek cevap onları da ilgilendirecektir.[2] Öyle ya, toplumsal üretimin neresinde, kimlerle birlikte bulunduğumuz, ne kadar sömürüldüğümüz, Türkiye'de

1 Yrd. Doç. Dr., Siyasal Bilgiler Fakültesi, Ankara Üniversitesi

2 Bu yazıda doğrudan sağlık çalışanlarının sömürü oranlarını hesaplamamakla birlikte istihdam konumlarına bağlı olarak nasıl sınıflandırılmaları gerektiğine değineceğiz. Ayrıca, yine istihdam konumlarına bağlı olarak bu yazının genel ampirik ölçümleri bağlamında ya ticaret ya da kamu sektörü içinde ele alınmış olduklarını da kaydedelim.

birçok meslek için olduğu gibi sağlık çalışanları için de henüz yeterince netliğe kavuşturulmamıştır.

Konumumuzu baştan açık etmekte sakınca yok: Evet, sadece Türkiye'de değil, bütün kapitalist toplumlarda üretken olmayan işçiler sömürülmektedir. Başlıktaki sorunun Marksist perspektiften ele alınışı üretken olan ve olmayan emek/emekçiler/faaliyetler ayrımı üzerine geliştirilmiş bir kavramsal çerçeveyi ve ona dayanan bir ölçütler kümesini gerektirir. Dolayısıyla, başlıktaki soruya bizim gibi "evet" diyenler arasında bile söz konusu kavramsal çerçeveye, ölçütlere ve onlara dayanan ampirik değerlendirmelere ilişkin her alanda görüş birliği olmaması bir bakıma doğaldır. Özellikle, ölçütlerin verili bir toplumun/ekonominin sektörlerine, alt sektörlerine ve çeşitli mesleklere uygulanmasında –tabir-i caizse eller veri setleriyle kirletildiğinde– farklı yaklaşımların ortaya çıkması anlaşılabilir bir durumdur. Kaldı ki, bütün bu alanlardaki olası bir görüş birliği bile otomatik olarak Marksist kategorilerin nicel büyüklüklerinin belirlenmesi sırasında kullanılan bir dizi ampirik varsayımın ve hesaplama yönteminin benzeştiği anlamına gelmez.

Kısacası, ilk ağızda cevabı kolay sanılan bu soru ile ancak doğrudan yüzleşildiğinde, yani bizim burada Türkiye için yapmaya çalıştığımız gibi, verili bir toplum için somutlamaya girişildiğinde, ne denli çetrefil bir alana girildiğini sezmek mümkün oluyor. Tabii, ilgimizin kaynağı kendi başına sorunun çetrefilliği değil, verilecek cevapların birikim dinamiklerinin anlaşılması için gerekliliğinin yanı sıra sol siyasetin politik ve örgütsel tercihlerini, stratejik kararlarını da besleme potansiyelidir. Baştan, konumuzla doğrudan ilgili olması bakımından kısaca da olsa sömürü kavramı üzerinde durmakta yarar var. Sömürü, bir kavram olarak en genel şekliyle siyasi retorik içinde, akademik tartışmalarda, özellikle ABD ampirik sosyolojisinden beslenen çalışmalarda öteden beri yaygın olarak kullanılmıştır. Bizim kullanımımız daha özgüldür, Marksist teorinin bu kavrama kazandırdığı içeriğe işlevsellik kazandırma amaçlıdır. Sosyalizme gönül verme, kapitalizmin adaletsiz bir düzen olduğu fikrinden, bizzat bu fikrin maddi dayanağının ise işçi sömürüsü olduğu tespitinden beslenir. Sömürü denildiğinde artık değer üretimi ve ona kapitalistlerin el koyması akla gelir hemen. Bu genellik düzeyinden somut gerçekliği kavramaya girişildiğinde teorik ve ampirik sorunlarla karşılaşılması doğaldır.

Açmaya çalışalım: Kapitalist toplumun iki sınıftan ibaret olduğunu papağan gibi tekrarlamak ve genellemelerle yetinmek, bizi, sınıfları verili bir toplum bağlamında somut olarak haritalandırmak işinden kurtarmaz. Hatta, tam tersine bizzat iki sınıflı toplum soyutlamasının kendisi somut ve ay-

rıntılandırılmış bir haritalandırmayı ima edip, o çabayı gerekli kılar.[3] Aynı şekilde, kapitalizmde işçilerin artık zamanlarına el konulması yüzünden sömürüldüklerinden her fırsatta dem vurmak yetmez. Üretken olsun, olmasın işçilerin nicel varlıklarının belirlenmesi, sınıfın bu iki kesiminin göreli büyüklüklerinin zaman içinde nasıl değiştiğinin tespitini de gerekli kılar. Bu bağlamda, örneğin, "Türkiye'de üretken olmayan işçiler acaba ne kadar sömürülüyorlar; daha az mı, daha çok mu; kimden, daha az ya da daha çok?" gibi soruları ciddiye almak gerekir. Kaldı ki, özellikle içinden geçtiğimiz bu derin kriz döneminde kapitalizmin dinamiklerinin doğru değerlendirilebilmesi de bu tür somut soruları dayatmaktadır. Afaki, genel geçer cevaplarla idare ederek varılabilecek noktaya çoktan gelinmiştir; bu durumu aşabilmek için bir dizi kolektif çalışma bizi beklemekte. Bu yazı ve onu besleyen ön çalışmalar sadece bu bakir alandaki ilk çalışmalar olarak görülmelidir.[4]

Bu yazıda ele aldığımız soruyu şöyle bir sıra izleyerek cevaplamaya çalışacağız. İlkin, teorik geri planı tanıtabilmek bakımından artık değer, sömürü, üretken olan ve olmayan emek (ÜOE) gibi temel kavramları kısaca tartışacağız. Ardından, bu kavramsal çerçevenin ampirik çalışmalarda somutlanışına ilişkin bazı değerlendirmeler yapıp Türkiye üzerine elde ettiğimiz bulguları sunacağız. Son bölümde de bu bulgular üzerine kimi değerlendirmeler yapmaya girişeceğiz.

Teorik Çerçeve

Kapitalistler nasıl olup da edindikleri kârlar yoluyla zenginleşmekle kalmayıp, yatırımlarını artırıp, ekonomilerin büyümesine yol açabilmektedir? Kapitalist toplumların dinamiklerine, ekonominin işleyiş süreçlerine kafa yoranlar, Adam Smith'ten önce de, sonra da bu soruya cevap aramışlardır. Kârın, dolayısıyla sermaye birikimin kaynağını tespit edebilmek hep önemli görülmüştür. Marx'ın cevabı, hiçbir alçak gönüllüğe kapılmadan, kendi buluşu olarak öne sürdüğü artık değer teorisidir. Bu teorinin en genel ve soyut hali *Kapital*'in I. cildinde geliştirilmiştir. Bilindiği gibi, *Kapital*'in ilk yüz sayfası meta, değer, mübadele değeri, kullanım değeri, emek, emek gücü vb. kavramların sistematik bir biçimde geliştirilmesine hasredilmiş ve ancak bu kavramlar sayesinde artık değerin inceliklerini tartışabileceğimiz teorik bir zemin oluşturulabilmiştir.

Bu yazıda söz konusu temel kavramları tanımlamaya ve onları esas alan artık değer teorisinin ayrıntılı ve teknik bir tartışmasına girmeyeceğiz.

3 Bu haritalama konusunda hem de Türkiye bağlamında teorik olarak çok yetkin bir çalışma olarak Savran (2008)'e bakılabilir.

4 Tonak (1980), Tonak (2003), Karahanoğulları (2008).

Sadece artık değeri (ve artık zamanı) tanımlayarak, yazının esas kavramsal geri planını oluşturan üretken olan ve olmayan faaliyet (dolayısıyla ÜOE) ayrımına geçeceğiz.

Şekil 1. Tüm insan etkinliklerinin üretkenlik tanımına göre tasnifi

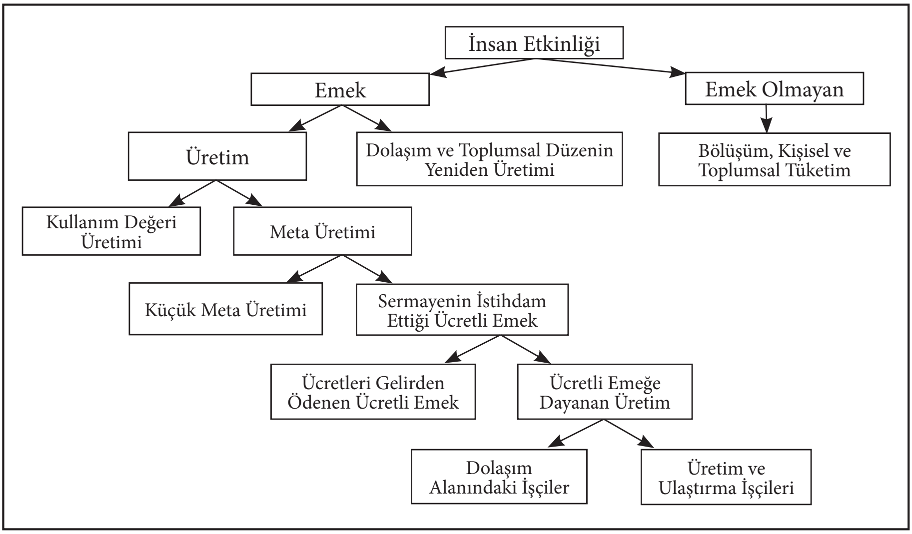

Bir başka biçimde söyleyecek olursak, 8 saatlik iş gününün yarısında kendini yeniden üretecek miktarda değer (ücret) yaratan emekçi, kapitalistle yaptığı ücret sözleşmesinin gereği olarak çalışmaya devam ederek (satmış olduğu emek gücünün kullanım değerinin, yani bizzat değer yaratan emek faaliyetinin sonucu olarak) günün geri kalan 4 saatlik kısmında yaratacağı ekstra değere (artık değere) kapitalistin el koymasını sağlar. İşte bu son 4 saatlik emek-zamanı artık emek-zamanıdır ve üretim faaliyeti içinde yaratılan (üretilen) artık değerin maddi bazını oluşturur. İşçinin yarattığı bu fazla değere el koyduğu için de kapitalist, işçiyi sömürmüştür. Bu örnekte sömürü oranı (4 saat/4 saat), yani %100'dür. İşte bu oranı Marx hem artık değer oranı hem de sömürü oranı diye tanımlamıştır.

Üretken olan ve olmayan emek ayrımı bizzat bu ayrımın içerdiği kelimelerin çağrıştırdığı üretim ve emek kavramlarına netlik kazandırmayı gerektirir.[5] Kolay olandan başlayalım; burada kullanıldığı şekliyle emek harcama faaliyeti toplumsal yeniden üretim içinde giriştiğimiz faaliyetlerin başında gelir. Bu yanıyla, toplumsal yeniden üretimin parçası olması hasebiyle fizikî efor sarfetme anlamında kullanılan emek harcama işinden çok daha özgül bir niteliği vardır. Örneğin, hoş vakit geçirme amaçlı dans ederken sarfetti-

5 Bu temelde bir sınıflandırma çabası Savran ve Tonak'ta (2007) yapılmıştır.

ğimiz efor/çaba/fizikî yorulma –'emek harcama'– toplumsal yeniden üretim içinde vuku bulan emek faaliyetinden farklı bir şeydir. Yukarıda sunduğumuz şema (Şekil 1) ekonomik faaliyetlerin ve o bağlamda üretken olan ve olmayan emeğin tasnifine imkân tanıdığı gibi neyin emek harcanan bir faaliyet olarak görülmesi gerektiğine de açıklık getirecektir.

Tüm İnsan Etkinliklerinin Üretkenlik Tanımına Göre Tasnifi[6]

Şekil 1'deki tasnif Savran ve Tonak (2007)'de insanın giriştiği ekonomik faaliyetlerin içinde emek harcanıp harcanmadığı, meta üretilip üretilmediği, emek gücünün sermaye ile mübadeleye girip girmediği ve de en önemlisi artık değer üretip üretmediği sorularına cevap arayarak oluşturulmuştur. Bir başka biçimde söyleyecek olursak, söz konusu sorular sermaye için kapitalizmde üretken emek olmanın ölçütlerini oluşturabilmek için netleştirilmesi zorunlu sorulardır. Ki bu sorulara verilen cevaplar bazında geliştirilmiş yukarıdaki şemaya dayanarak üç ölçüt belirlenmiştir. Kapitalist toplumlarda üretken emek sayılabilmek için,

- Emeğin üretim faaliyeti ile iştigal ediyor,
- Emek gücünün sermaye ile mübadeleye giriyor,
- Sermaye için artık değer üretiyor olması gerekir.[7]

Tekrarlamakta yarar var; bu ayrımın kapitalizmin dinamiklerinin kavranması, verili bir ekonominin geçirdiği süreçlerin izlenmesi için son derece elzem olduğu görüşündeyiz. Öte yandan, aynı ayrımın sınıfların nicel boyutlarının belirlenmesinde doğrudan bir ölçüt gibi kullanılmasını yanlış bulduğumuzu da belirtmemiz gerekiyor.[8] Şüphesiz, bu tercih, ancak bu ayrımın uygulanmasıyla somutlanabilecek sermaye birikim dinamiklerinin toplum-

6 Savran ve Tonak (2007: 26, 34).

7 Tahmin edilebileceği gibi bu ölçütleri geliştirebilmek ÜOE ayrımını benimseyen klasik iktisatçılardan (özellikle Adam Smith'ten) başlayarak Marx'ın görüşlerine ve Marx sonrası tartışmalara nüfuz etmeyi ve o bağlamda konumlanmayı gerektirir. Gerek Savran ve Tonak (2007) gerekse Karahanoğulları (2008) ilişkin tartışmaları eleştirel ve ayrıntılı bir biçimde değerlendirmenin yanı sıra bu ayrımı temel alarak yapılabilecek ampirik çalışmaların ihtiyaç duyduğu tanımsal işlevselliğe de özen göstermişlerdir. ÜOE tartışmasına ilgi duyanlar için, bu yazıda giremediğimiz söz konusu boyutların enine boyuna ele alındığı, yukarıda atıfta bulunduğumuz çalışmaları öneririz.

8 Marksist gelenekten gelenler arasında ÜOE ayrımının hem işçi sınıfı içinde sayılmanın ölçütü olarak kullanılmasını savunanlar (Nikos Poulantzas) hem de bu ayrımı tamamen işe yaramaz bulanlar da (Antonio Negri) mevcut. Hatta, Negri daha da ileri giderek, kapitalizmin geçirdiği değişimler sonucu artık hepimizin "rüyalarımızda bile sömürüldüğü"nü söyleyerek, artık zamana el koyma ile sömürü arasındaki analitik ilişkiyi toptan terk etmiştir. Negri bu uçkun görüşünü 2003 yılında kendi geçmişi üzerine bir belgeselde dile getirmiştir ("Antonio Negri: A Revolt That Never Ends"). Poulantzas'ın görüşlerinin eleştirisi için Savran ve Tonak (2007)'ye ve Karahanoğulları (2008)'e başvurulabilir.

sal sınıfları ve katmanları etkilemediği anlamına gelmez. Bu anlamda, sınıflar içi ve arası değişimlerin izlenebilmesini ÜOE ayrımını temel alan ampirik çalışmalar yukarıda da değindiğimiz gibi dolaylı olarak zenginleştirecektir.

Örneklemek bakımından, sağlık çalışanlarının ülkemizde toplumsal yeniden üretim içinde değiştirmek zorunda kaldıkları sınıfsal konumlarının ancak dolayımlı bir biçimde (yani sermaye birikim dinamikleri aracılığıyla) ÜOE ayrımı ile ilişkili olduğunu somutlamaya çalışalım. Son 20-25 yıldır piyasa ve özelleştirme mantığı sonucu sağlık sektöründe göze çarpan iki gelişme şudur: Bir yandan daha önceki dönemlerde başlamış olan "muayenehaneleşme" süreci piyasacı gelişmelerle köşeye sıkışırken, öte yandan kamu hastanelerinde çalışanlar özelleştirmeler sonucu konumlarını değiştirmişlerdir.[9] Şöyle ki, ilk durumda, özel muayenehane sahibi hekim kendi hesabına çalışan bir küçük burjuva konumu ile bir yandan yanında çalıştırdığı ücretlileri sömürürken, kendisi meta biçiminde hekimlik hizmeti ürettiği için (ki bütün kapitalistlerce üretilmiş metalar gibi artık değer içermektedir) kendisini de sömürmektedir. Aynı hekim sermaye birikim sürecinin dinamikleri icabı köşeye sıkışıp, muayenehanesini kapatıp bir özel hastaneye ücretli olarak geçmek zorunda kaldığında, eski küçük burjuva konumundan, muhtemelen hayat standardı da kısmen azalmış bir işçiye dönüşmüştür. İkinci durumda, yani kamu hastanesinin özelleştirilmesi durumunda ise, kamu çalışanı iken özel sektöre geçmek zorunda kalan, örneğin bir hemşirenin ücretli emekçi konumunda herhangi bir değişim olmamıştır. Ama, kamuda çalışırken, sağlık hizmeti meta biçimini almadığı, dolayısıyla artık değer üretimi söz konusu olmadığı için üretken sayılamayacak hemşire şimdi özel hastanede artık değer üretmekte olduğu için üretken emekçiye dönüşmüştür.[10] Bu son örnek, yazının esas ele aldığı konuya da ayrıca netlik kazandırmaktadır. Hemşire, her iki durumda da ücretli emekçi olduğu, kamuda da artık emek-zamanına el konulduğu için sömürülmektedir ve işçi sınıfının tartışma götürmeyecek biçimde asli bir parçasıdır. Yalnızca, kamuda çalışırken maddi varlığı (ücretinin kaynağı anlamında) üretken faaliyetlerde üretilen artık değer iken, özel hastaneye geçtikten sonra bizzat kendisi artık değer üretir hale gelmiştir.

Dolayısıyla, aşağıda sunacağımız ampirik bölümde, emekçileri içinde oldukları faaliyetin üretim olup olmadığına ve artık değer üretip üretmediklerine bakarak tasnif etmemiz ve ardından üretken olmayan emekçiler için sömürü oranını nicel olarak belirlemeye çalışmamız hem anlamlı hem de kavramsal açıdan tutarlıdır.

---

9 Bu konuya ilişkin daha ayrıntılı bir tartışma Savran (2008)'dedir.

10 Bkz. Savran (2008).

Ampirik Durum

Marx *Kapital*'in I. cildinin 9. bölümünde "artık değer oranı ... emek gücünün sermaye tarafından veya emekçinin kapitalist tarafından sömürülme derecesinin tam ifadesidir" der. Ve her ne kadar bizim de yukarıda kullandığımız gibi, yine aynı Marx, *Kapital*'in değişik yerlerinde artık zamanı gerekli zamana bölerek sömürü oranını ifade etmişse de, çokluk hatırlanan artık değer oranı ile sömürü oranı arasında eşitliktir. Oysa, üretken olmayan işçiler de emek güçlerini sermaye ile mübadeleye sokmak zorunda bırakılarak, yani emeklerinin kullanım değerinin sermaye tarafından tüketilmesiyle ve artık emek-zamanlarına el konulmasıyla kapitalistler tarafından sömürülmektedirler. Bu olguya Marksist literatürde hem bu genelliği içinde hem de üretken olmayan işçilerin sömürü oranının ampirik olarak somutlanması anlamında gereken ilgi gösterilmemiştir. Bu durum, kısmen ÜOE üzerine geçen teorik tartışmaların bulanıklığı, kısmen de emek-değer teorisinin daha asli kategorilerinin (sabit ve değişir sermaye, artık değer) bile ampirik ölçümlerinin uzun süre yeterince ilgi görmemesi ile açıklanabilir.

Marksist literatürde üretken olmayan işçilerin sömürü oranının bizim bildiğimiz ilk ölçümlerinden biri, Shaikh ve Tonak (1994) tarafından ABD ekonomisinin 1948-89 dönemi için yapılmıştır. Söz konusu ölçüm sırasında geliştirilen formülasyon bu yazıda da Türkiye verilerini kullanarak yaptığımız ölçümün temelini oluşturmuştur. Shaikh ve Tonak'ın (1994) önerdiği formül şu şekildedir:

$$e_{üo} = [(h_{üo} / h_{ü})/(ec_{üo} / ec_{ü})] * [1 +(S/V)] - 1$$

Burada,

$e_{üo}$ = üretken olmayan işçilerin sömürü oranı,
$h_{üo}$ = üretken olmayan işçilerin çalışma süresi,
$h_{ü}$ = üretken işçilerin çalışma süresi,
$ec_{üo}$ = üretken olmayan işçilerin toplam ücreti,
$ec_{ü}$ = üretken işçilerin toplam ücreti,
(S/V) = üretken işçilerin sömürü oranı = artık değer oranıdır.

Görüldüğü üzere, üretken olmayan işçilerin sömürü oranını hesaplayabilmek için formülün sağ tarafındaki üretken işçilerin sömürü oranını da (S/V) -ki bu, verili bir kapitalist ekonomide artık değer oranının kendisi demektir- bilmek gerekiyor. Türkiye'de Marksist emek-değer teorisine dayanan ampirik çalışmalara maalesef ilgi çok az olduğundan bu alanda kullanılabilecek zaman serileri yakın zamana kadar yoktu. Bu boşluğu Karahanoğulları

(2008) doldurmuştur. Dolayısıyla, aşağıdaki ölçümlerimizde hem üretken işçilerin sömürü oranının (S/V) hem de formülün diğer değişkenlerinin değerlerini Karahanoğulları (2008)'den derleme imkânımız oldu. Bu yazı bağlamında (S/V)'nin ölçüm metodolojisinin ayrıntılarına girmemekle birlikte veri setinin kaynakları, faaliyetlerin üretken olan ve olmayan olarak tasnifi ve kullanılan varsayımlar için yazının sonunda sunulan Ekler'e bakılabilir.

Aşağıdaki ilk şekilde, Türkiye'de 1988-2006 dönemi için hesaplanmış üretken olan ve olmayan işçi kesimleri için sömürü oranlarını sunuyoruz. İlk dikkati çeken, artık değer oranı daha hızlı olmakla birlikte, her iki oranın da bu dönemde artmış olması ve bu durumun 1999 sonrası daha da hızlanarak çok açık bir hal almasıdır. ABD ekonomisi için Shaikh ve Tonak'ın (1994) yaptığı ölçümlerde her iki oran arasındaki fark % 10'u aşmamasına rağmen Türkiye'de üretken olmayan işçilerin sömürü oranı 1999 yılında üretken işçilerin sömürü oranının yarısına kadar düşmüştür. 2006'ya gelindiğinde üretken olan işçilerin sömürü oranı (yani artık değer oranının kendisi) % 312'ye, üretken olmayan işçilerin sömürü oranı % 228'e kadar yükselmiştir. Bu nicel sonuçları daha popüler bir dille ifade edecek olursak, 8 saatlik iş gününün üretken işçilerin durumunda yaklaşık 6 saatine, üretken olmayan işçilerin durumunda ise 5.5 saatine kapitalistler tarafından el konmaktadır!

Şekil 2. Sömürü oranları 1988-2006 üretken ve üretken olmayan işçiler

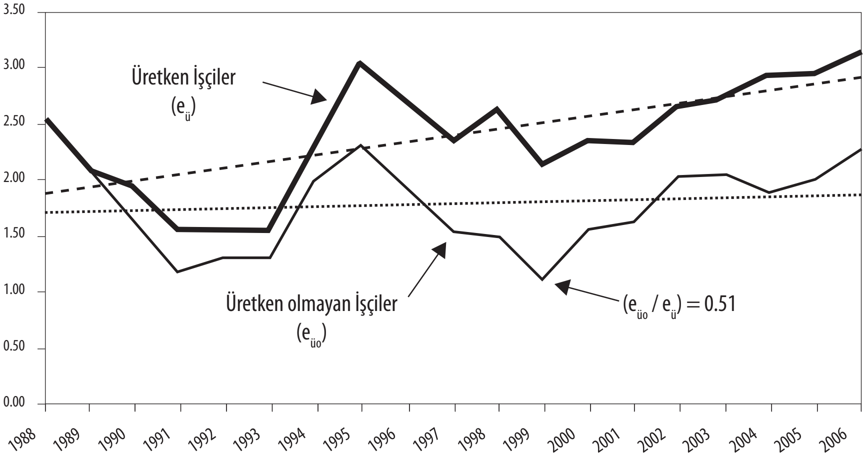

Fakat bu ilk ampirik tablo sadece sektörlerin toplulaştırılmış verileri esas alınarak hesaplanmış iki sömürü oranının genel seyrini vermektedir. Genel eğilimler ve Türkiye'de şimdiye kadar bilinmeyen bir gerçekliği dile getirmesi bakımından orijinal olmakla birlikte, bizim birçok açıdan önemli gördü-

ğümüz sektörler arası farklılıkları gizlemektedir. Bu nedenle üretken olmayan sektörleri ayrıştırarak ikinci bir hesaplama daha yaptık. Aşağıdaki ikinci şekilde ticaret, finans ve kamu şeklinde ayrıştırılmış her bir sektörün işçileri için hesapladığımız sömürü oranlarını sunuyoruz. Burada da ilk anda dikkati çeken, ticaret ve finans sektörlerindeki sömürü oranlarının hem bütün dönem için hem de özellikle 1999 sonrası hızlanan bir artış göstermesidir. Oysa kamu sektöründeki işçilerin sömürü oranı 2001-2006 arası %35'lik bir artışla %104 seviyesine erişmesine rağmen tüm dönem ortalaması olarak bir artış eğilimi göstermemiştir. Öte yandan 1999-2000 kriz dönemine gelene kadar finans ve kamu sektörlerindeki sömürü oranları birbirlerine bir hayli yakın seyrederken kriz sonrasında finans sektöründeki işçilerin sömürü oranı %170'lik bir artışla 2006'da %310 seviyesine erişmiştir.

Şekil 3. Sömürü oranları: ticaret, finans ve kamu

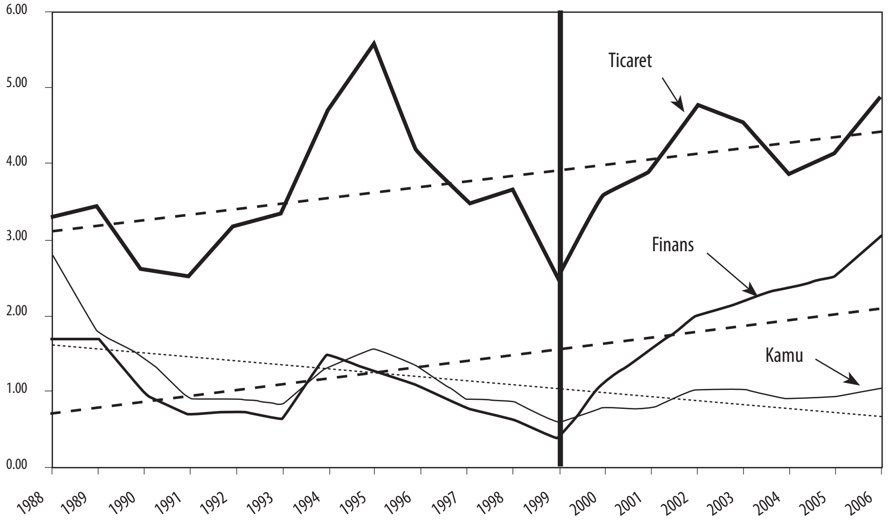

Sonuç

Dönemin geneline bir bütün olarak baktığımızda ve işçileri üretken olan ve olmayan şeklinde ayrıştırdığımızda sömürü oranlarının farklılaştığını görmekteyiz. Esasında bu farklılaşmanın Türkiye için bu dönem zarfında yapısal bir durum yarattığını açıkça söyleyebiliriz. Üretken olmayan alandaki sömürü oranı üretken alana göre daha düşüktür. Bu tür bir sonucun daha detaylı bir incelemeyi gerektirdiği ve Türkiye'nin geçirdiği yapısal değişimlerle doğrudan ilişkili olduğu ortada.

Ticaret sektöründeki sömürü oranının, üretken alandaki sömürü oranının kat kat üstünde seyrettiği ortaya çıkmaktadır. Bu da yapısal değişimlerin sonucudur. Ticaret sektöründe ortaya koyduğumuz bir diğer önemli tespit, söz konusu yüksek sömürü oranının son derece hareketli oluşu. Bunun bir nedeni, ticaret sektörünün, ekonomik genişleme ve daralma çevrimlerinin etkilerine doğrudan açık olması olabilir. Bir diğer neden ise ticaret sektöründeki üretimin çoğunlukla örgütsüz, kayıt dışı, yarı zamanlı, iş güvencesinin olmadığı istihdama dayanmasıdır. Yani sermayedara son derece kolayca ve hızlı bir biçimde sömürü oranını değiştirebilme imkânı sunan bir istihdam şekli söz konusudur. Gündelik yaşam deneyimlerimizin de bu tespitimizi doğruladığını düşünüyoruz.

Yukarıdaki şekillerin ortaya koyduğu üzere benzer bir "esneklik" finans sektöründe de söz konusudur. Sömürü oranındaki en büyük dalgalanmalar -özellikle 2000 sonrası hızlı yükseliş düşünüldüğünde- ticaret sektörüyle birlikte finans sektöründe de yaşanmıştır. İlginçtir ki, finans sektörü de, örgütlü sınıf mücadelesinin söz konusu olmadığı ve hatta grevin yasal olarak yasaklandığı bir sektördür.[11] Üstelik özellikle kriz dönemlerinde işten çıkarmalara, ücretsiz fazla mesai uygulamasına kolayca ve meşru biçimde başvurulduğu bir sektördür. Bütün bunlar, finans sektöründe sermayenin, sömürü oranlarıyla kolayca oynayabilmesini sağlayan özellikler.

Tüm bir dönemi ele aldığımızda ve diğer sektörlerle karşılaştırdığımızda ise kamu kesimindeki sömürü oranının nispeten istikrarlı seyrettiğini görmekteyiz. Bu tespit de yine deneyimlerimizin bize sezdirttiği bir sonuçtur. 2000 sonrası dönem için sömürü oranının en düşük olduğu üretken olmayan alanın kamu kesimi olduğu ortadadır.

1998 yılından başlamak üzere art arda ve kesintisiz olarak yaşanan IMF'li uzun yıllar sonucunda ulaşılan bu nokta, Türkiye'de neoliberalizmin olgunluk evresi olarak görülebilir.[12] Bu evrenin özelliği olarak ortaya çıkan tablo çok nettir. Türkiye'de üretken olmayan alanda en büyük sömürü ticaret sektöründe gerçekleşmekte, bunu aratmayacak bir hızla finans sektörü sömürü oranını arttırmaktadır. Hali hazırda sömürü oranının en düşük seviyede seyrettiği yer Türkiye'de kamu kesimi namına geriye ne kalmışsa orasıdır. Sınıf mücadelesinin bu tespiti yakalaması, mücadelenin genişletebilmesi için işlevsel nitelikte olabilir. Kapitalizmin belki de en vahşi evresi olan bu neoliberal dönem, kendi krizi ile boğuşurken, işçi sınıfının gün-

---

11 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu'nun 29'uncu maddesine göre, bankalarda grev yapılması yasaktır. Finans sektörü, ekonominin ve sınıf mücadelesinin en stratejik alanlarından biridir. Bizzat bu yasağın varlığı da bu görüşümüzü kanıtlar niteliktedir.

12 IMF politikalarıyla inşa edilen bu siyasetsiz tektip neoliberal ideolojiye ilişkin Bağımsız Sosyal Bilimciler'in *IMF Gözetiminde On Uzun Yıl: 1998-2008 Farklı Hükümetler Tek Siyaset* çalışması (Yordam Kitap, 2007) kapsamlı tespitler sunmaktadır.

demini Türkiye ekonomisi üzerine Marksist kategorilerle yapılmış somut tahlillerle beslemek gereğini yinelemek istiyoruz.

Kaynaklar

Bağımsız Sosyal Bilimciler (2007), *IMF Gözetiminde On Uzun Yıl, 1998-2008: Farklı Hükümetler, Tek Siyaset*, İstanbul: Yordam Kitap. www.bagimsizsosyalbilimciler.org

Karahanoğulları, Y. (2006), "Marksist İktisatta Üretken Emek/Üretken Olmayan Emek Tartışmasına Dair Bir Değerlendirme", *Mülkiye*, XXX/250: 81-97.

Karahanoğulları, Y. (2008), "Iktisatsız Bir 'Değer Kuramı': Negri ve Hardt'ın Marksizme Katkıları", *Toplum ve Bilim*, sayı 112, sayfa 227-242.

Karahanoğulları, Y. (2008), "Ulusal Hesaplar Sisteminden Hareketle Marksist Değer Kategorilerinin Ampirik Tahlili: 1988-2006 Türkiye Ekonomisi İçin Bir Uygulama", Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'ne Haziran 2008 tarihinde sunulan doktora tezi.

Savran, S. (2008), "Sınıfları Haritalamak: Sınıflar Birbirinden Nasıl Ayrılır?", *Devrimci Marksizm*, sayı 6-7, İlkbahar-Yaz.

Savran, S.; Tonak, E.A. (2007), "Üretken Emek Ve Üretken Olmayan Emek: Açıklığa Kavuşturma Ve Sınıflandırma Denemesi", *Praksis* 16, (Çev.: Özgür Narin); Çalışmanın Orijinali (1999).

Tonak, A.E. (1980), "Artık Değer Oranının Ölçümü ABD ve Türkiye", *Toplum ve Bilim*, 11: 13-48.

Tonak, A.E.(2003), "İktisadi Büyüme Ulusların Zenginliğinin Artması mı Demektir?" *İktisat Üzerine Yazılar I, Küresel Düzen: Birikim, Devlet ve Sınıfla*r (*Korkut Boratav'a Armağan*). Köse, A. H., Şenses, F., Yeldan, E. Istanbul: İletişim Yayınları.

Weltz, A., Pichler A. (2005), *Antonio Negri: A Revolt That Never Ends*, Gebrueder Beetz Film Production, (filmin tamamına http://video.google.com/videoplay?docid=-635735684063417950 adresinden ulaşılabilmektedir).

EKLER

Üretken Emeği İstatistiksel Olarak Tanımlamak

Her bir faaliyet dalında çalışılan emek saat büyüklükleri Türkiye İstatistik Kurumu Hanehalkı İş Gücü Anketleri'nin (HHİGA) mikro veri setlerinden, toplam sektörel ücret büyüklükleri ise ulusal hesaplar sisteminden elde edilmektedir.

Üretken emek alanını tanımlayabilmek için HHİGA'nin mikro veri setlerindeki bireyin "işteki durumu", "mesleği" ve "çalıştığı iktisadi faaliyet kolu" bilgileri birlikte esas alınmıştır.

Faaliyet kolları açısından üretken oluşun somutlanışı şu şekildedir: "Tarım, hayvancılık, ormancılık ve balıkçılık", "madencilik ve taş ocakçılığı", "imalat sanayi", "elektrik, gaz ve su", "inşaat ve bayındırlık işleri", "ulaştırma, haberleşme ve depolama", "toplum hizmetleri, sosyal ve kişisel hizmetler" ("kamu yönetimi ve savunma" faaliyetlerini dışarıda tutacak şekilde) ve "otel ve lokantalar" üretken faaliyetler kümesini vermektedir. Üretken olmayan faaliyetler kümesi ise "toptan veya perakende ticaret"; "mali kurumlar, sigorta, taşınmaz mallara ait işler ve kurumları, yardımcı iş hizmetleri", "kamu yönetimi ve savunma" faaliyet kolları olarak belirlenmiştir.

Meslek kolları içinde "müteşebbisler, direktörler ve üst kademe yöneticileri", "idari personel ve benzeri çalışanlar", "ticaret ve satış personeli" üretken olmayan meslekler olarak sınıflandırılmıştır. "İlmi ve teknik elemanlar, serbest meslek sahipleri ve bunlarla ilgili meslekler", "hizmet işlerinde çalışanlar", "tarım, hayvancı, ormancı, balıkçı ve avcılar", "tarım dışı üretim faaliyetlerinde çalışanlar" ve "meslekleri tayin edilemeyenler" ise üretken meslek grupları olarak alınmıştır.

Kendi Hesabına Çalışanların Geniş Emek Tanımına Dahil Edilmesine İlişkin Not

Istihdamdaki nüfus içinde işteki konumu "ücretli, maaşlı veya yevmiyeli" olan bireyler "emek" olarak toplulaştırılmaktadır. "Kendi hesabına çalışanlar" (KHÇ), küçük meta üretimi kategorisini oluşturmakta ve bir teorik tercih zorunluluğunu doğurmaktadır. KHÇ'ler girişimci olmaları ve üretim araçlarının mülkiyetine sahip olmaları itibariyle ya "işveren"lerle birlikte, üretken olmayan alan içinde yer alacaktır ya da yaptıkları üretim

faaliyetine kendileri de katılıyor olmaları itibariyle (ücretsiz aile işçileriyle birlikte) kendi emeğini sömüren işçi olarak değerlendirilecektir ve dolayısıyla geniş emek tanımı içine dahil edilecektir. Gelişmiş kapitalist ekonomilere ilişkin yazında bu tercihin önemi esas itibariyle teorik tutarlılık açısından önemlidir. Hangi tanımın seçildiğinin ampirik olarak pek bir önemi yoktur. Zira bu ekonomilerde küçük meta üretim alanı son derece dardır. Oysa, KHÇ'nin nasıl ele alınacağı Türkiye ekonomisi için çok daha belirleyicidir. Türkiye gibi ülkelerde kendi hesabına çalışan kesimin geniş emek tanımına dahil edilmesini gerektiren nedenler vardır. Özellikle hem tarımdaki üretim hem de bir ölçüde ticaret alanındaki faaliyetler, küçük meta üreticiliği şeklinde sürdürülmektedir. Küçük meta üreticileri piyasa için üretim yapan, büyük sermaye karşısında kendi kendini daha fazla sömürerek birikim yapmaktan başka seçeneği olmayan ve giderek tasfiye edilmekte olan bir kesimdir.

Çalışılan emek saat olarak baktığımızda Türkiye'de 1988'de KHÇ'lerin çalışma sürelerinin dar emeğin çalışma süresinin yaklaşık %60'ına denk düştüğü, 2006'da ise bu oranın, küçük meta üretiminin tasfiye edilmekte olmasına karşın hâlâ %40'lar gibi yüksek düzeylerde seyrettiği görülmektedir. Yani son derece yaygın bir üretim ve emek formu söz konusudur.

Ücret Ödemelerinin Üretken ve Üretken Olmayan Sektör ve Meslekler Arasında Ayrıştırılması

Her bir sektör için üretken meslek, üretken olmayan meslek oranlarının doğrudan sektörel ücret ödemelerine uygulanması mümkün olmakla birlikte, daha gerçekçi bir tahmin için üretken ve üretken olmayan meslekler arasındaki saat başına ücret farklılaşmasına dair bir bilgiyi kullanmanın daha uygun olacağını düşündük. Bunun için elimizdeki tek kaynak, 1994 Hane Halkı Bütçe Anketi'dir (HHBA). Çünkü, üretken meslek tanımımızın dayandığı ISCO-68 (*International Standart Classification of Occupation- 68*) sınıflaması sadece 1994 HHBA'da kullanılmaktadır.

İki oranın çarpımı ile elde edilecek oranların yıllık sektörel iş gücü ödemelerine uygulanması ile üretken emekçiler için ödenen toplam ücretlere ulaşılmaktadır.

KHÇ'ler İçin Ücret İzafe Edilmesine İlişkin Not

KHÇ'ler, üretilen değerden kendi tüketimleri için ilgili sektördeki ortalama ücret büyüklüğünde bir izafi pay ayıran ve bunun üzerinde kalan kısımla tasarruf ve yatırım yapan, bunu artırabilmek için sürekli olarak kendi

sömürü oranını arttırmak zorunda olan bir kesimdir. KHÇ'lere ücret izafe edilirken, ilgili yıl ve ilgili sektördeki ortalama emek saat başına ücret büyüklükleri referans alınmaktadır. Dolayısıyla bu kesimler için de üretken olan ve olmayan emek ayrımı gözetilmiş olmaktadır.

Veri Setinin Kısıtlarına ve Üretken Mesleklere Ulaşmak İçin Yapılan Varsayımlara İlişkin Not

TÜİK, ISCO-68'e (*International Standard Classification of Occupations*) göre yaptığı meslek kodlamasını 2001 yılından itibaren terk etmiş ve meslekleri ISCO-88'e göre tanımlamaya başlamıştır. Birbirinden tamamen farklı olan bu iki kodlama arasında çevrim anahtarının var olmaması, verilerin sürekliliğini kesintiye uğratmıştır. Bu çalışma için daha uygun bir sınıflama veren veri seti 2001 yılında sonlanmıştır. Araştırmacılar için istatistiklerin olmadığı bir durumda yapılabilecek tek şey istatistikleri tahmin etmektir. Bu hem zorunlu hem de meşru bir yöntemdir. Zorunludur zira, 10 yıllık ardışık bir seri bulmanın bile lüks olduğu Türkiye gibi ülkelerin istatistikleriyle uğraşan araştırmacıların yapabileceği başka bir şey yoktur. Meşrudur zira, bizzat istatistiklerin kendileri de tahminlerden oluşmaktadır. Yeter ki araştırmacı yaptığı yeni tahminin sınırlarının farkında olsun.

Burada istatistik tahmini için, verilerin mevcut olduğu dönemin ortalamaları referans alınmaktadır. 1988-2000 dönemi için elde edilen üretken meslek oranları tüm döneme atfedilmiştir. Yani her bir sektörde 1988-2000 yılları arasında gerçekleşen ortalama üretken olan meslek dağılımı, tüm bir döneme, 1988-2006 dönemine uygulanmaktadır. Bunun en önemli olumsuz sonucu, 1988-2006 gibi uzun bir dönem için sektörlerdeki iç dağılımın sabit kalması olmuştur. Oysa 1988-2000 verileri göstermektedir ki, her bir sektördeki üretken olmayan mesleklerin oranı zaman içinde giderek artmaktadır. Bu nedenle üretken olmayan alandaki gerçek genişlemenin boyutlarının veri setimizle tam olarak yakalanamadığını net olarak söyleyebiliriz.

"Otel ve Lokantaların" ve "Kamu Yönetiminin" Ayrıştırılması

1988-1999 anketlerinde faaliyet kollarının tanımları 9 kategoriyi içeren ISIC Rev.3'e (*International Standard Industrial Classification of all Economic Activities*) göre yapılırken 2000 yılından itibaren TÜİK bu tanımı değiştirmiş ve faaliyetleri 14 kola ayıran NACE Rev.1 (*General Industrial Classification of Economic Activities with in the European Communities*) tanımını kullanmaya başlamıştır. Bu iki faaliyet kolu ISIC Rev.1 tanımında ayrı ayrı görülememektedir. "Otel ve lokantalar"ın ticaretten ayrıştırılabilmesi için genişletil-

miş faaliyet kollarını içeren 2000 sonrası dönemdeki NACE tanımlarına başvurulmuş ve burada elde edilen ortalama oranlar tüm döneme uygulanmıştır. "Kamu yönetimi ve savunma, zorunlu sosyal güvenlik"in hizmetlerden ayrıştırılabilmesi için yıllık girdi-çıktı (GÇ) tablolarındaki ücret oranlarına başvurulmaktadır. Bu oranı hizmetler sektörüne uygulayarak "serbest meslek ve hizmetler" ile "kamu" arasındaki dağılıma ulaşılmaktadır.

Toplulaştırmaların Tanımına İlişkin Not:

Kullanmakta olduğumuz "üretim", "ticaret", "finans" ve "kamu" toplulaştırmalarının GÇ tablolarındaki ayrıntıları için Karahanoğulları'na (2008) bakılabilir. Hemen burada not etmeliyiz ki, kamunun tüm üretim faaliyetleri (KİT'ler) ilgili faaliyet dalında özel kesim üretimiyle birlikte değerlendirilmektedir.

Marksist Teorinin Yenilenmesi (mi?): Düzenleme Okulu Örneği[1]

E.Ahmet Tonak

Bu makalenin yazılış motivasyonunun kaynağı, 2009'da yitirdiğimiz sevgili arkadaşımız Tülay Arın'dır. 1980'li yıllarda çıkarttığımız *Onbirinci Tez* dergisinin yayın kolektifi toplantıları uzun ve kıran kırana teorik tartışmalara sahne olurdu. İşte bu toplantılardan birinde *Düzenleme Okulu*'na sempatiyle bakan Tülay, bu perspektiften esinlenen bir yazı planladığını söylediğinde aşağıda okuyacağınız makaleyi ben de kafamda kurmaya başlamıştım. Nedeni de, *Düzenleme Okulu*'nun ABD versiyonu olan *Sermaye Birikiminin Toplumsal Yapısı* yaklaşımının kurucularından olan David Gordon'un New School'da hocam oluşu ve bizatihi Gordon'un ağzından bu yeni kavramsallaştırmayı duyalı beri geliştirdiğim eleştirilerdi. Nitekim, ilkin daha sezgisel olan eleştirilerim, daha sonra Anwar Shaikh ile yazdığımız kitaba (1994) ilişkin çalışmalarımız sırasında derinleşti ve ete kemiğe büründü.

Türkiye'de tek tük değişik veçhelerine sempati duyan örneklerini saymazsak yerli bir *Düzenleme Okulu* literatüründen söz edilemez. Yaklaşımın bütününü Türkiye kapitalizminin gelişimine uygulayan kapsamlı bir çalışmaya rastlamadım. Rastladığım örnekler, ya kurumsal değişiklikleri ya da emek verimliliğine/piyasasına ilişkin değerlendirmeleri itibariyle *Düzenleme Okulu*'ndan esinlenen çalışmalardır. *Düzenleme Okulu*'nun kurumsal/siyasal boyutu ile teknik/nicel çözümlemelerini birlikte özümseyerek Türkiye'ye uygulama anlamında bütüncül çabalar yoktur. 1991 yılında Onbirinci Tez'in 11. sayısında yayınlanan aşağıdaki makalede, *Düzenleme Okulu*'nun emek verimliliği kategorisini kullanış şekline getirdiğimiz eleştiriler temel alınarak, sermaye birikiminin dönemleştirilmesi tartışılmaktadır. Bu konunun daha kapsamlı ele alınışı, Shaikh ve Tonak'ın kitabındadır (1994).

---

1 Bu makalenin ilk versiyonunu okuyarak, her zamanki titizliği ile yerinde uyarılarda bulunan Nail Satlıgan'a içten teşekkür ederim. *Onbirinci Tez*'in iç tartışmalarının da yararlı olduğunu eklemeliyim.

Şu yaşadığımız günlerde, "Dünya hızla değişiyor", "Bilimsel ve teknolojik devrime ayak uyduralım", "Reel sosyalizm çöktü," gibi ifadelerin çok sık yer aldığı sol siyasi tartışmalar içinde, "Marksizmin yenilenmesi" gibi içi doldurulmaya çalışıldıkça hafifleyen bir başka iddia da bir hayli moda oldu. Marksizmin yenilenmeye muhtaç olduğu, bu denli yaygın olmasa bile eskiden de tanık olunmuş bir görüş.[2] Bu yenilenmeci görüşün bir varyantı, Marksist iktisat içinde oldukça yaygın destek bulurken alt varyantlarını üretmekte de bayağı doğurgan. Söz konusu yaklaşım, klasik teorinin (Marx'ın *Kapital*'de geliştirdikleri anlamında) kapitalizmin rekabetçi döneminin teorisi olduğunu, dolayısıyla değişen kapitalist gerçekliğe, yani Kuzey-Güney parçalanmışlığını da barındıran tekelci kapitalist gerçekliğe uygun biçimlerde yenilenmesi gerektiğini öne sürmektedir. Bu yazı bağlamında, klasik teori, değişimin asli boyutları, rekabetçi dönem karşısında tekelcilik, azgelişmişlik gibi her biri üzerine kapsamlı bir külliyat olan alanlara girmek niyetinde değiliz. Yukarıda müşteki olduğumuzu sezdirdiğimiz bu görüşün kapsamlı eleştirisi şüphesiz ancak söz konusu alanlara girerek yapılabilir. Ve bu eleştirinin, klasik teorinin esasını revize etmeksizin günümüz kapitalist gerçekliğini açıklamakta yenilenmeci görüşten daha üstün olduğunu kanıtlayan bir genel teori önerisi ile birlikte yapılması gerekir. Bu da, tahmin edilebileceği gibi bir dizi alt alanları içeren, kapsamlı ve önemli bir teorik projedir.[3]

Yine de, biraz da dönemin icabı popülerlik kazanacağını umduğumuz ve yukarıda belirtmeye çalıştığımız genel görüşün içinde mütalaa edilebilecek bir yenilenmeci ekolle karşı karşıya olduğumuzu düşündüğümüzden, bu kısa notla bir tartışma açmakta yarar gördük. Ekol, Türkçede *Düzenleme Teorisi* (*Regulation Theory*; yazıda **DT** olarak geçecek) olarak tanınıyor. Bizim söz konusu yaklaşımı ele alışımız şöyle bir sıra izleyecek: İlkin DT'ye hayli yakın olan bir başka yaklaşım ile DT'nin bazı özellikleri vurgulanarak, ekolü hatırlatmaya çalışıyoruz. Daha sonra, söz konusu yaklaşımın önde gelen teorisyenlerinden Aglietta'nın ABD kapitalizmini inceleyen çalışmasında, bu yaklaşımın anahtar kategorilerinden emek verimliliğini kullanışını değerlendiriyoruz. DT'nin Türkiye kapitalizminin anlaşılmasında, özellikle dönemleş-

---

2 Bu yenilenme her zaman adı sanı konularak yapılmasa da, geliştirilen tahliller, teorinin tabi tutulduğu revizyon ve sonuçları itibarı ile yaygın bir spektrumda yaşanıyor. Marksist teorinin revizyonu, bazen iktisat kertesinin belirleyiciliğinin reddi, toplumsal sınıf kategorisinin bürokrasi ile ikame edilişi ile vücut bulurken, bazen de Marksist emek-değer teorisinin ya felsefi bir eleştiri aracına "yükseltilmesi" ya da eklektik bir biçimde geleneksel burjuva iktisat teorilerinden ve onların ampirik ifadesi olan istatistiksel verilerden ödünç alınanlarla ampirik düzleme alçaltılması biçimini alabiliyor.

3 Böylesi bir teorik projenin vazgeçilmez alt alanlarından biri olarak gördüğümüz Keynesci makroekonomik millî gelir ve girdi-çıktı tabloları verilerini Marksist emek-değer teorisi bazlı verilere dönüştürme çabası, ABD verilerinin dönüştürülmüş biçimini de içerecek şekilde (Shaikh ve Tonak, 1994)'de verilmiştir.

tirilmesinde kullanılışına ise kısaca değindikten sonra, emek verimliliğinin ülkemiz imalat sanayisinde seyrini gündeme getirip, DT taraftarlarını bir teorik-ampirik bulmaca ile ya da yeni bir hikâye yazımı zorunluğu ile karşı karşıya bıraktığımızı düşünüyoruz.

Düzenleme ve Sermaye Birikiminin Toplumsal Yapısı

DT, Fransa'da Aglietta (1976), Boyer (1984, 1987) ve Lipietz'in (1986, 1987) katkıları ile geliştirilirken, ABD'de de kısmen bağımsız benzer bir teorileştirme çabası gözlemleniyordu*: [Sermaye] Birikimin[in] Toplumsal Yapısı* (*Social Structure of Accumulation*; yazıda **SBTY** olarak geçecek). Bu yaklaşımın önde gelen katkıları ise Gordon (1978, 1980), Gordon, Edwards, Reich (1982) ve Bowles, Gordon, Weisskopf (1982) idi. DT özellikle Arın'ın (1985, 1986) yazıları ile etraflıca tanıtılıp Türkiye'ye uygulanırken, SBTY Türkiye'deki teorik-akademik yazına aynı biçimde yansımadı. Arın'ın da saptadığı gibi DT teorisyenleri, teorilerinin, azgelişmişliği, Üçüncü Dünya'yı ya da moda deyimi ile Güney'i de açıklayabileceği konusunda hem iddialı hem de üretkendiler. Bu da bir bakıma DT'nin yerli tartışma alanına erken varışını açıklar. SBTY ise hem DT kadar bu alanda iddialı hem de Avrupa kaynaklı olmadığından, benzer bir ilgiyi henüz görmedi. Oysa, gerek teorik gelişmişliği gerekse sol sosyal demokrasiye II. Enternasyonal'den bu yana en kapsamlı, uygulanabilir bir teorik-politik çerçeve sunuyor olması bakımından, SBTY de en azından DT kadar önemli sayılmalıdır. Bu yüzden, aşağıda kısaca DT'nin ve SBTY'nin benzer ve farklı yanlarına değinmekte yarar gördük.[4]

DT'nin ve SBTY'nin ortak teorik bazını klasik Marksist teorinin teorik sonuçları ile karşılaştırarak belirtmekte, özellikle Marksizmin hangi noktalarda yenilenmeye tabi tutulduğunu saptayabilmek açısından, fayda görüyoruz. Bilindiği gibi klasik yaklaşım, yani özellikle *Kapital*'de geliştirilen çerçeve de kapitalizmin dönemleştirilmesine gider; basit iş bölümünün, işbirliğinin hâkim olduğu ilk dönemler, manüfaktür ve sonra da modern sanayi dönemleri. Yine bilindiği gibi, iktisadi kertede yaşanan üretim güçlerinin gelişmişlik düzeyi ile üretim ilişkileri arasındaki çelişkilerin ifadesi olarak ekonomik krizlerin, toplumsal krizlere ve üretim tarzının değişimine yol açacak toplumsal devrimlere varabileceği öngörülmüştür. İşte Marksist teorinin bu iki temel ekseni yenilenmeye tabi tutulmuştur. DT, kullanılan kategoriler ve teorik araçlar bakımından (yeniden üretim şemaları, sair emek-değer teorisi kategorileri gibi) görünürde klasik Marksist teoriye hayli yakındır. SBTY ise özellikle sermaye birikiminin uzun dönem dalgalanmalarının yapısal belir-

4 Bu konuda Kotz'un (1990) kurduğu karşılaştırma çerçevesini ve onun tespitlerini kimi değişikliklerle aktarmaktayız. Daha kapsamlı bir değerlendirme için söz konusu kaynağa bakılabilir.

lenimine yaptığı vurgu ile klasik teoriyle ilişkisini kurmaktadır. Oysa her iki teorileştirme girişimi de, yukarıda belirttiğimiz iki temel eksenin terki anlamında klasik teoriden kopmuş, bu teoriyle aralarına ciddi mesafe koymuştur.

DT düzenleme biçimlerinin yönlendirdiği birikim rejimlerindeki karakteristik farklılaşmaları tespit yoluyla kapitalizmi alt evrelere ayırır. Örneğin Fordizm denilen birikim rejimi II. Dünya Savaşı sonrası gözlemlenen sermaye birikimi rejimi olup, montaj hattının hâkim olduğu emek süreçlerinin ve işçilerin kitlesel tüketimlerinin tanımlayıcı özellikler addedildiği bir alt dönemdir. SBTY ise, sermaye birikiminin uzun dönem Kondratiyev tipi dalgalanmalarını esas alarak, kapitalizmin alt devrelerini, bu dalgalanmaların tekabül ettiği bir dizi kurumsal yapıların belirişi, yetersizleşmesi ve yok oluşu ile açıklamaya çalışmaktadır. Bu anlamda toplumsal kurumların oluşturduğu toplumsal yapı, DT'nin düzenleme biçimini andırırken, birikim sürecinin bu yapı tarafından etkilenişi de DT'deki düzenleme biçimi ile birikim rejimi arasındaki ilişkiyi çağrıştırmaktadır. Özellikle Aglietta'da birikim rejiminin, sermaye birikimi ve toplumsal kurumların oluşturduğu bütünlüğün ifadesi gibi kullanıldığı da hatırlanırsa, iki yaklaşım arasındaki benzerlik daha bir netleşir. Teorik-kavramsal dünyanın Fransa ve ABD gibi gelişmiş kapitalist ülkelere uygulanışı ile ortaya çıkan dönemleştirme, kullanılan kurumsal referanslar bakımından benzerlikler göstermekle birlikte, dönemlerin başlangıç ve bitim tarihleri bakımından farklılaşır. Örneğin hem Boyer (1987) hem de Gordon, Edwards, Reich (1982) rekabetçi ve tekelci sermaye, büyük ve küçük işletmeler gibi kategorilerden Fransa ve ABD kapitalizmlerinin dönemleştirilmesi sırasında yararlanmışlardır. ABD'de kapitalizmin gelişkin safhasının dönemleştirilmesinde ise, her iki yaklaşımın kullandığı ölçütlerin farklılaşması daha belirgindir. DT içinde, örneğin Kotz'un ilginç bir biçimde gösterdiği gibi, Aglietta işçilerin kitlesel tüketiminin yaygınlaştığı entansif birikim rejimini aynı kitabın içinde 1900 ile 1945 arasında değişen çeşitli tarihlerde başlatmaktadır! İlkin 1900'lerde başlayıp 1930'larda bittiği (1979: 79-87), ardından I. Dünya Savaşı'nın bu rejime geçiş dönemi olarak görülmesi gerektiği (1979: 91-93), daha sonra II. Dünya Savaşı sonunun ayrım yılı olduğu (1979: 107) ve de son olarak 1900-1929 döneminin rejim öncesi addedilmesi gerektiği (1979: 228) belirtilmiştir. Oysa bilindiği gibi, söz konusu birikim rejiminin tanımlayıcı ögelerinden Fordist emek süreci 1920'lerde yaygınlaştığı halde, işçilerin kitlesel tüketimi II. Dünya Savaşı sonrası bir olgudur. SBTY de, 20. yüzyıl sermaye birikiminin önemli toplumsal kurumları olarak gördüğü Food and Drug Administration'ın 1920'lerde, Bretton Woods sözleşmesinin ise 1950'lerde etkinlik kazanmış oluşu yüzünden, DT'nin kararsızlığına benzer bir bulanıklık içindedir. Kotz'un da kaydettiği gibi bu kronolojik kararsızlığın nedeni teoriktir; bir bakıma toplumsal kurumlar ile

sermaye birikiminin safhaları arasındaki dinamik ilişkinin muhtevasına ait bulanıklık bu kronolojik gevşekliği yaratmıştır.

DT, Aglietta, ABD, Artık Değer Oranı ve Emek Verimliliği[5]

Ücret ve emek verimliliği arasındaki ilişki, ücretlerin artışı yüzünden kâr hadlerinin düştüğünü öne süren teorilerin ana eksenidir. Aglietta'nın (1979) ABD kapitalizmine uygulanmış DT çerçevesi de bu tür bir sorunsalı esas almıştır. Aglietta'ya göre, kapitalist DT'nin teorik ağırlık merkezini, ücret ilişkilerinin genelleşmesi sürecinin çelişkilerini kavrayabilmek için sermaye birikimi yasaları ile rekabet yasalarının eklemlenişini çözümlemek oluşturur (Aglietta 1979: 17-18). Artık değer oranı da sermaye birikiminin birincil belirleyeni olduğundan, söz konusu oranın zaman içindeki seyrinin değerlendirilişi DT çözümlemelerinde özellikle ağırlıklı biçimde işlenir (Aglietta 1979: 87).

Aglietta da diğer radikal iktisatçılar gibi Marksist kategorilerle, Keynesci bazda oluşturulmuş millî gelir kategorilerini eşleştirmiştir. Katma değer, ücret ve kâr, sırasıyla, canlı emeğin kattığı değer, değişir sermaye ve artık değerin parasal biçimleri olarak kullanılmıştır (Aglietta 1979: 88). Öyle ki, Aglietta'nın teorik tartışmaları üretken emek kavramına yer vermekle birlikte (Aglietta 1979: 89), ampirik ölçümlere sıra geldiğinde bu kavram terk edilmekte ve ABD için hesaplanan göstergelerde ele alınan her bir sektörün toplam istihdamı üretken emek istihdamı olarak kabul edilmektedir (Aglietta 1979: 89-96). Bununla birlikte, fiyat-değer farklılaşmasının önemli olduğunu vurgulayarak millî gelir kategorileri ile hesaplanmış kâr-ücret haddinin "değer cinsinden artık değer oranının sadece çarpık bir eğilimini" yansıttığını Aglietta da teslim etmektedir (Aglietta 1979: 88)[6]. Buradan da, tüketim ve üretim malları sektörlerindeki toplumsal verimliliğin (birim emek-değerlerin tersinin yani) uzun dönemde aşağı yukarı aynı hızla değiştiğini varsayacak olursak, verimlilik içinde reel ücret payının, canlı emek tarafından üretilen katma değer içindeki emek gücü değeri payı ile karşılaştırıldığında, artık değer oranının daha yerinde bir göstergesi olduğuna varılır. Bu sonucun bizim tarafımızdan türetilişi için Shaik ve Tonak'a (1994: Ek I) bakılabilir.

Bu bağlamda, Aglietta'nın yukarıdaki tespitinin çok daha önce Victor Perlo'nun (1974) önerdiği yaklaşımın geliştirilmiş şekli olduğu da eklenmelidir. Perlo da sömürü oranı eğiliminin, vergi sonrası reel işçi ücretlerinin

5 Bu bölümdeki değerlendirmeler, kısmi değişiklikler dışında Shaikh ve Tonak'dan (1994) aktarılmıştır.

6 Fiyat-değer farklılaşmasının Marksist ampirik çalışmalardaki muhtemel etkilerine bu yazı bağlamında girmemeyi tercih ettik. Bu konudaki tutumumuz için Shaikh ve Tonak'a (1994: IV. Bölüm) bakılabilir.

verimlilik içindeki payı biçiminde tanımlanmış bir işçi payı endeksi ile çok daha doğru ölçülebileceğini öne sürmüştür (1974: 30). Aglietta'nın yukarıdaki tespitini, Perlo'nunkinden daha yetkin ve ince bir tarzda gerekçelendirdiği açık olmakla birlikte, Perlo'nun Marksist ve ortodoks kategoriler arasındaki somut ilişkileri çok daha doğru kavradığını da vurgulamak gerekir. Özetle, Aglietta, geliştirdiği ampirik metodoloji içinde üretken olan ve olmayan emek ayrımı yapmamakta ve artık değer oranının parasal ölçümünü kâr-ücret haddine dayandırmaktadır. Öte yandan, Aglietta'nın fiyat-değer farklılaşması yüzünden parasal artık değer oranının, değer cinsinden artık değer oranından sistematik olarak sapabileceği konusundaki duyarlılığı, reel ücret payının (w´), değişir sermayenin, canlı emeğin ürettiği katma değere oranına (v´) yakın olduğu varsayımı ile, (w´)i kullanarak bazı düzeltmeler yapması sonucunu doğurmuştur. (Benzer düzeltmeler Perlo tarafından da yapılmıştır) Bu yaklaşım da artık değer oranının eğilimine (mutlak seviyesine değil) reel kâr-ücret haddi ile yaklaşılabileceğini önermekle eştir.[7]

Şekil I

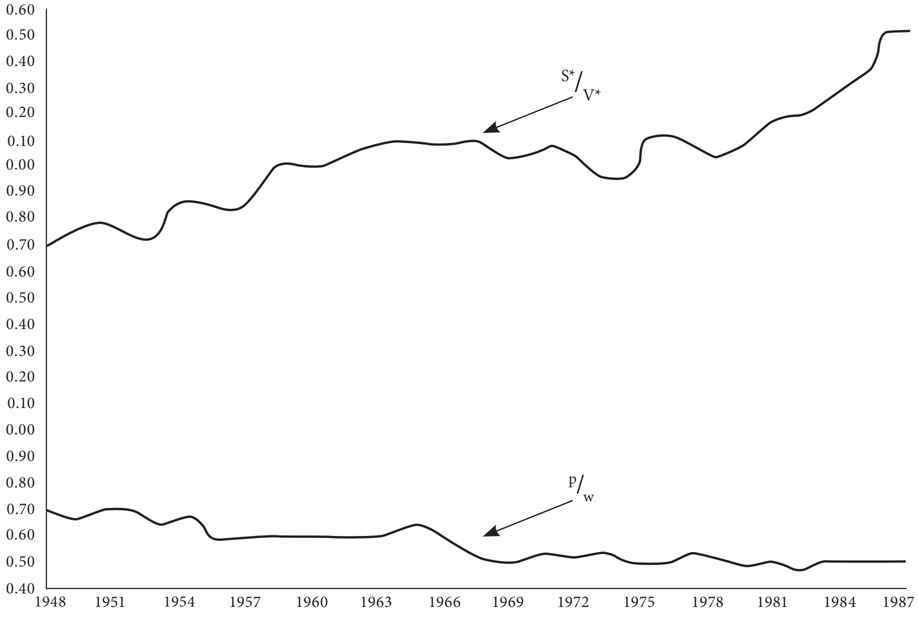

7 Tanım gereği, eğer (s/v)=c ise, v´=v/(v+s)=l/(l+c) dir. Aynı biçimde, WR= toplam reel ücret ve YR=toplam reel net çıktı ise w´=(WR/YR) olarak tanımlanabilir. Öte yandan reel kâr PR=YR-WR ve reel kâr-ücret haddi p´=(PR/WR) olarak tanımlandığında w'=(WR/YR)=[WR/(WR+PR)]=l/(l+p´) olur. Reel ölçümlerin (enflasyona göre düzeltilmiş sabit para birimi cinsinden ölçümlerin yani) aslında endekslenmiş sayılar olduğu ve seviyelerinin fiyat endeksleri için seçilmiş baz yıla bağlı olarak değişeceği açıktır. Dolayısıyla reel kâr-ücret haddi seviyesi artık değer oranının seviyesi için doğru bir gösterge olamaz.

Aglietta'nın bizzat kâr-ücret haddini (p/w), artık değer oranının parasal biçiminin (S*/V*) eşi addetmesinin, (S*/V*)'in hem seviyesini hem de eğilimini ciddi bir biçimde gerçekte olduğundan az gösterecek bir ölçüme sebebiyet verdiği Şekil I'de gösterilmiştir.[8] Fiyat-değer farklılaşmasının boyutunun tespitine ilişkin Aglietta'nın geliştirdiği düzeltme yöntemi gerçekten önemlidir. Fakat bu düzeltme, Aglietta'nın reel toplumsal ücret maliyeti'nin (w´), bizim Marksist katma değer (VA*) ve değişir sermaye (V*) bazında hesapladığımız (w´*)'a göre farklılaşmasını herhangi bir biçimde etkilememektedir. Bu durum, ücret-katma değer (W/VA) ve değişir sermaye-Marksist katma değer (V*/VA*) oranlarının pay ve paydalarının aynı fiyat endeksi ile deflate edilmesinin, bizzat bu oranların oranlanmasından elde edilen değeri etkilemeyeceği hatırlanırsa zaten olması gerekendir. Öte yandan benzer bir işlemin reel kâr-ücret haddi ve artık değer oranı arasındaki farklılığı kısmen de olsa etkileyeceğini eklemekte yarar var.[9] Bunun anlamı ise, Aglietta'nın bütün dönemleştirmelerinin temel dayanağı olan düzeltilerek hesaplanmış reel toplumsal ücret maliyeti ile (w´), Marksist kategorilerle düzenlenmiş benzeri (v´) arasındaki farklılaşmanın, (w´) ile Aglietta'nın düzeltilmemiş nominal toplumsal ücret maliyeti [(W/VA), yani katma değer içindeki ücret payı] arasındaki farklılaşmaya eş olduğudur!

Şekil II

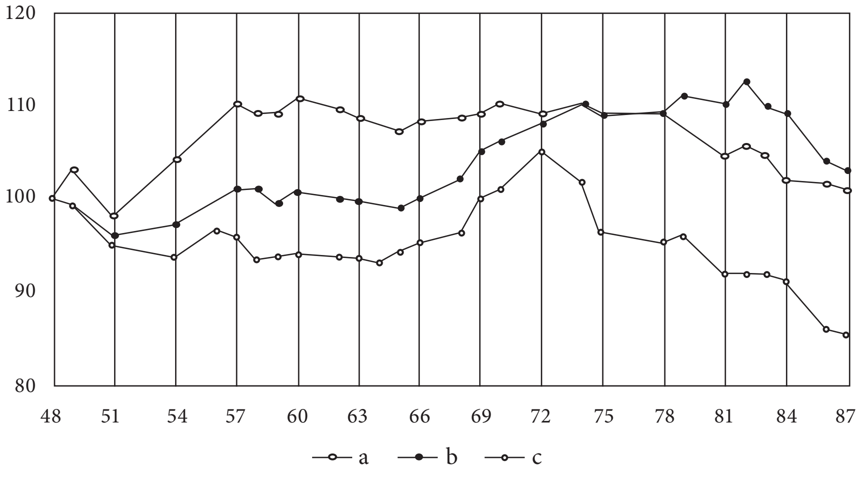

a: w1′ = wr1/yr1 b: w2′=wr2/yr2 c:v′=ecpr/q*

8 ABD istatistiklerine dayalı bu ve daha sonraki hesaplamalarımızın ayrıntılı dökümünü bu yazı bağlamında vermemiz mümkün değil. Kapsamlı ampirik metodoloji Shaikh ve Tonak'ta (1994) bulunabilir.

9 Y* Marksist katma değer olarak kabul edildiğinde, tanım gereği (S*/V*)=(Y*-V*)/V*=(Y*/V*)-1'dir. Benzer biçimde, Y millî gelir kategorileri ile hesaplanmış katma değer olarak kabul edildiğinde ise, (P/W)= (Y/W)-1'dir. Aglietta'nın fiyat-değer sapması için yaptığı düzeltme aslında (Y*) ve (Y)'nin bir tür net çıktı deflatörü ile (py gibi), (V*) ve (W)'nin ise bir tüketici fiyat endeksi ile deflate edilmesinden ibarettir. Bu düzeltmenin göreli toplam etkisinin hayli küçük olacağı ise barizdir.

Şekil II'de yukarıda sözünü ettiğimiz farklılaşmanın boyutunu gösterebilmek amacıyla Aglietta-tipi reel toplumsal ücret maliyeti (w′) ile, bizim hesapladığımız üretken emekçilerin reel ücretlerinin (ecpr) verimliliğe (q*; bir üretken emek-saatte üretilen Marksist reel hasıla) oranlanmasıyla elde edilen reel değişir sermaye maliyetinin (v′) karşılaştırılmasını sunuyoruz. İki nokta hemen dikkati çekiyor: Resmî istatistiklere dayanarak Aglietta-tipi iki ölçüm yapmak mümkün; ilginç olan bunların, yani (w1′) ile (w2′)'nin, farklı reel toplumsal ücret maliyeti eğilimleri vermeleri. [wl′=(wrl/yrl)] ücretliler ve kendi işinde çalışanların aldıkları varsayılan reel saat ücretlerinin, Bureau of Labor Statistics'in tarım dışı özel sektör saatlik verimliliğine oranlanması ile hesaplanmıştır. Bu da aslında Aglietta'nın kullandığı göstergedir.[10] [w2′= (wr2/yr2)] ise millî gelir hesaplarından düzenlenmiş reel saat ücretlerinin, tarım dışı özel sektördeki saatlik verimliliğe oranlanması ile oluşturulmuştur. Her iki ölçüm esasta paydada kullanılan verimlilik kategorilerinin değişik oluşu yüzünden farklılaşmaktadır: (w1′) hem savaş sonrası dönemin uzunca bir bölümünde artış göstermekte, hem de (w2′)'ye oranla genel eğilim açısından daha az değişme arz etmektedir. Öte yandan, her iki ölçüm de, 1963-73 dönemi hariç, genellikle düşme eğilimi gösteren benzer Marksist ölçümden (v′) genel eğilimleri bakımından farklıdır. DT'nin ABD kapitalizminin savaş sonrası dönemleştirilmesinde, kriz tahlillerinde kullandığı temel ampirik gösterge olan reel toplumsal ücret maliyetinin kavramsal ve ampirik muhtevası kurcalandığında ortaya çıkan tablo budur.

DT, Türkiye ve Emek Verimliliği

Daha önce de söz ettiğimiz gibi DT teorisyenleri, özellikle Lipietz ve kısmen Aglietta DT çerçevesini dünya kapitalizminin ve onun parçası olarak Üçüncü Dünya'nın dinamiklerini de kavrayabilmek üzere geliştirmeye giriştiler. Arın (1985, 1986) bu çerçeveyi kapsamlı bir biçimde tanıttıktan sonra, böylesi bir yaklaşım ile birikim rejiminde ve düzenleme biçimindeki değişmelerin Türkiye'nin birikim rejimini belli bir farklı birikim rejimine doğru değiştirip değiştirmediğini tartışmaya çalışıyor (Arın 1986: 104-5). DT'nin Üçüncü Dünya için geliştirdiği genel çerçeveden yola çıkarak ele alınan 1980 öncesi birikim rejiminin özelliklerinin yorumlanmasının ise, "krizin doğası", "krizin ana kaynakları" ve "yeniden yapılanmanın" muhtemel sonuçları gibi boyutlara ışık tutmasının yanı sıra böylesi bir tartış-

10 Aglietta'nın verimlilik ve reel ücret hesaplamaları, en azından kitabın İngilizce versiyonunda, anlamsızlık derecesine varacak şekilde baştan savma düzenlenmiştir, referanslar hayli yetersizdir ve ampirik sonuçların yeniden üretimine imkân tanımamaktadır (Aglietta 1979 91 Şekil I).

manın zeminini oluşturacağı öne sürülüyor (Arın 1986: 105). Söz konusu birikim rejimi özelliklerinin tartışılması için ise, "İthal ikamesi krizleri üzerinde durulacaktır," denildiğinde, "krizin doğası" ve "ana kaynakları" boyutlarının ithal ikamesi sorunsalı içinde ele alınacağı da belirtilmiş oluyor.

Arın'a göre 1970'lerin sonuna kadar yaşanan düzenleme biçimlerinin "zaman zaman şu ya da bu yönde değişmesi", birikim rejiminin değiştiği anlamına gelmemekte, bu dönemin sermaye birikimi rejimi ithal ikameci rejimin tüm ögelerini göstermektedir (Arın 1986: 105). Arın, ayrıca bu tür rejimlerin "döviz yetersizliği", "yetersiz verimlilik artışı", "üretim kesimleri arasında dengesizlik", "yetersiz talep" gibi çelişkilerinin varlığını ve değişik dönemlerde bu çelişkilerin birinin ya da birden fazlasının birlikte öne çıkabileceğini de belirtmiştir. Arın, söz konusu çelişkilerin hangisinin hangi dönemde öne çıkmış olduğunu ithal ikameci birikim rejiminin alt dönemlerini tespit edebilmenin ölçütü olarak gösterdikten sonra Derviş, De Melo ve Robinson'ın (1982) genel denge modeli uygulamalarına ilişkin kitabından yararlanarak, aşağıdaki tabloda dönem özellikleri ile özetlediğimiz alt dönemleştirmeyi sunmakta.

Dönemler	Özellikler
1953-58	İthalatın sıkı kontrolü/Döviz tasarrufu
1958-63	Artan ithalat/Tasarrufları aşan döviz kullanımı/İhracatta artış yok
1963-68	Hızlanan ithal ikamesi/Döviz tasarrufu
1968-73	Duraklayan ithal ikamesi/1970-73 boyunca artan ihracat
1973-77	İç talebin artışı/Hızlanan ithal ikamesi/Tasarrufları aşan döviz kullanımı/Daralan ihracat
1977-78	Gerileyen iç genişleme/Hızlanan ithal ikamesi
1979-80	Kısmi ihracat artışı

Yukarıdaki tablodan da görülebileceği üzere, "yetersiz verimlilik artışı" net bir biçimde kullanılarak söz konusu dönemleştirmeye gidilmemiştir. Oysa, "Çelişkileri krize dönüştüren asıl etmen verimlilik krizidir ve diğer krizler esas olarak bu krizden türer," vurgusu da aynı sayfada yer almaktadır (Arın 1986: 106). "Aşağıda tartışılacağı" öne sürülen "asıl etmen verimlilik krizi"ne ilişkin Türkiye'den somut tek bir referans bile verilmemiş, sadece "döviz yetersizliği" tartışılırken "73-77 dönemi alt-fordizmin yaygınlaşması ile geçmiştir. Bu ise verimlilik sorununu daha da arttırmıştır," (Arın 1986: 107) denerek, verimlilik artışının Türkiye kapitalizminin ithal ikameci döneminin ezeli sorunu olduğu, 1973-77 dönemi ile birlikte daha

da derinleştiği ima edilmiştir. Dolayısıyla emek verimliliğinin Türkiye'de seyrinin ne olduğu ve bu bilginin DT çerçevesinde geliştirilecek dönemleştirmeyi ne yönde etkileyebileceği cevapsız kalmıştır. Aşağıda emek verimliliğinin Türkiye imalat sanayisinde seyrine ve bu seyir çerçevesinde beliren muhtemel bir dönemleştirmeye değinmek istiyoruz. Bu tür bir dönemleştirmenin genel değerlendirmesini ve yukarıdaki tür bir başka dönemleştirme ile (dolayısıyla kriz ile) DT çerçevesinde ilişkisinin kurulmasını ise DT savunucularına bırakıyoruz.

Türkiye İmalat Sanayiinde Emek Verimliliği, 1965-1984

Yıllar	Toplam Üretken Emek (Saat)(1)	Katma Değer (1963=1000TL)(2)	Emek Verimliliği [(2/1);1965=100]
1965	871705220	10194328	100
1966	820619998	11461879	119
1967	859793236	13841116	138
1968	906934020	15345461	145
1969	960724371	16822783	150
1970	979968921	18582149	162
1971	1063195040	20688341	166
1972	1167011400	21229919	156
1973	1448325444	20543549	121
1974	991080434	22963774	198
1975	1028040621	29300818	244
1976	1358905064	33376150	210
1977	1290040364	35980050	238
1978	1365808616	33354155	209
1979	1528031144	26723241	150
1980	1523446085	22800064	128
1981	1613058535	35212010	187
1982	1580591835	37623738	204
1983	1456583295	33951060	199
1984	1527031708	33399109	187

Toplam üretken emek saat ve katma değer verileri (Odabaşı vd. 1987; 397)'den alınmıştır.

Şekil III: İmalat Sanayi Emek Verimliliği 1965=100

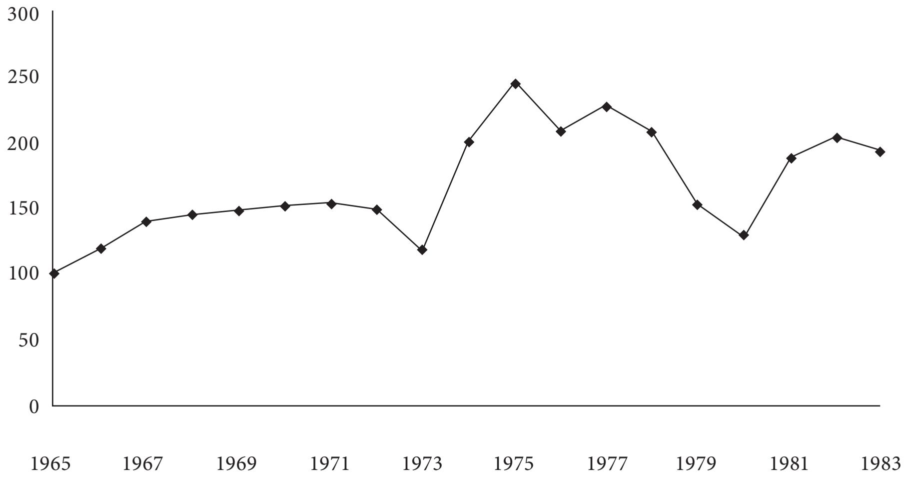

Şekil III'ten de izleyebileceğiniz gibi 1965-1984 dönemi için verimlilik seyrinde üç alt dönem düşünülebilir: 1965-75, 1975-80 ve sonrası. İlk ve son alt dönemlerin seyri yükselme iken, 1975-80 alt döneminin seyri düşme şeklindedir.[11] Arın'ın yukarıda aktardığımız alt dönemleştirmesi ile karşılaştırılınca, 1965-68 arasında verimlilik artarken, hızlanan ithal ikamesi ve döviz tasarrufu yaşanmakta; 1968-73 arasında ilkin artan sonra azalan verimlilik, bu kez de duraklayan ithal ikamesi ile birlikte gözlemlenmekte; 1973-77 alt döneminde verimlilik artarken, bir yandan iç talep artmakta, öte yandan ithal ikamesi hızlanmakta, ihracat azalmakta; son olarak da 1977-78 sırasında azalan verimlilik, azalan iç talep ve artan ithal ikamesi, 1979-80'de ise azalan verimlilik, kısmi artan ihracat ile birlikte vuku bulmaktadır. *Hic Rhodus*, *hic salta!*

Kaynaklar

Aglietta, M. 1979. *A Theory of Capitalist Regulation: The U.S. Experience* (İlk Fransızca baskı 1976: Regulation et Crises du Capitalisme. Calmann-Levy).

Arın, T. 1985 "Kapitalist Düzenleme, Birikim Rejimi ve Kriz (I): Gelişmiş Kapitalizm", *Onbirinci Tez Kitap Dizisi*. 1. s. 104-138.

Arın, T. 1986 "Kapitalist Düzenleme, Birikim Rejimi ve Kriz (II): Azgelişmiş Kapitalizm ve Türkiye", *Onbirinci Tez Kitap Dizis*i, 3. s. 86-125.

11 Verimlilik tablosundan da görüleceği gibi yaptığımız ölçümde, reel katma değer imalat sanayisi sayımlarında yayınlanan katma değerdir. Dolayısıyla Marksist kategorilere uygunluk sağlamak amacıyla üretken emek saat verilerinin kullanımının dışında herhangi bir düzeltme yapılmamıştır. Bu yazıdaki amacımız açısından bu tercihin bir sakıncası olmadığı açıktır.

Bowles, S.,Gordon, D. ve Weisskopf, T. 1983. *Beyondthe Wasteland: A Democratic Alternative to Economic Decline*, Garden City, Anchor.

Boyer, R. 1984. *Analyses de la Crise Americaine: A Propos d'un Duvrage Recent*, Paris, CEPREMAP, No: 8501, Aralık.

Boyer, R. 1987. *Technical Changeand the Theory of Regulation*, Paris, CEPREMAP, No: 8707, Mart.

Derviş, K., De Melo, ve Robinson, S. 1982. *General Equlibrium Models for Development Policy*, New York, Cambridge University.

Gordon, D. 1980. "Up and Down the Long Roller Coaster". U.S. Capitalism in Crisis, New York, URPE.

Gordon, D. 1980. "Stages of Accumulation and Long Economic Cyclcs". T. Hopkins ve I. Wallerstein, der. *Process of the World System*, Beverly Hills, Sage Publications.

Gordon, D., Edwards, R. ve Reich, M. 1982. *Segmented Work, Divided Workers*, Cambridge, Cambridge University Press.

Julliard, M. 1989. Un Schema de Reproduction pourl'Economic des Etats-Unis: 1948-1980. Tantative de Modelisation et de Quantification. Universite de Geneve, basılmamış doktora tezi.

Kotz, D. 1990. "A Comparative Analysis of thc Theory of Regulation and the Social Structure of Accumulation Theory", *Science and Society*, 54:1.

Lipietz, A. 1986. "Behind the Crisis: The Exhaustion of a Regime of Accumulation. A 'Regulation School Perspective on Some French Empirical Works", *Review of Radical Political Economics*, 18: 1 ve 2.

Lipietz, A. 1987. *Mirages and Miracles: The Crises of Global Fordism*, Londra, Verso.

Odabaşı, M. vd. 1987. *Türkiye İmalat Sanayi Anketleri*.

Perlo, V. 1974. *Unstable Economy: Booms and Recessions in the United States since 1945*, New York, International Publishers.

Shaikh, A. ve Tonak, E.A. 1994. *Measuring Wealth of Nations: Political Economy of National Accounts*. New York: Cambridge University Press. [*Milletlerin Zenginliğinin Ölçülmesi: Ulusal Hesapların Ekonomi Politiği,* çev. Hakan Arslan, Yordam Kitap, 2012.]

Kapitalist Devlet Karşısında İşçi Sınıfı: ABD Örneği[1]

E. Ahmet Tonak

Bu makale (*Yapıt*, 1985, sayı: 3) E. Ahmet Tonak'ın 1984 yılında New School for Social Research'de savunduğu doktora tezine dayanmaktadır. Hem tezin hem makalenin teorik geri planını 1970'li yılların Marksist devlet teorisi üzerine geçen tartışmaları oluşturmuştur. Söz konusu tartışmalarda devletin bölüşüm sürecini vergiler ve devlet harcamaları yoluyla, yani mali politikalarla nasıl etkilediği yeterince ele alınmamaktaydı. Devletin bölüşüm sürecindeki faaliyetlerinin işçi sınıfının refahına, artık değer oranına etkisi üzerine ampirik çalışma yapan yok gibiydi. Dolayısıyla, işçilerin hayat standartının ve artık değer oranının bizzat devletin bölüşüm sürecindeki rolü vesilesiyle nasıl değiştiğini göstermek literatürde bir boşluğu dolduracaktı. Nitekim, ABD'de 1952-80 arası dönemi ele alan bu çalışmadan sonra Kanada, İngiltere, Norveç, İsveç, Türkiye vd. ülkelere ilişkin benzer doktora ve yüksek lisans tezleri yazıldı. Bu çalışmayla başlatılan katkılar refah devleti tartışmalarını, siyasi partilerin performansının değerlendirilişini zenginleştirdi.

Bu kitapta yer alan bir diğer makalede (Shaikh ve Tonak, 1987) ve Türkçeye çevrilmemiş başka ortak yazılarda (Shaikh ve Tonak, 1995 ve 2000) Anwar Shaikh ve E. Ahmet Tonak buradaki tartışmaları genişletip, kapsanan dönemi 1997'ye kadar getirerek ABD'de izlenen ekonomi politikalarını eleştirel biçimde değerlendirdiler. Ayrıca, Shaikh, Batı Avrupa ülkelerinin refah devleti uygulamalarını yine bu çalışmalarda geliştirilen perspektifle karşılaştırmalı bir biçimde ele aldı (Shaikh, 2003).

---

1 Bu makale kısmen doktora tezimden kaynaklanmaktadır. Tez çalışmam sırasında görüş ve eleştirilerinden çok yararlandığım Anwar Shaikh'e şükran borçluyum. Makalenin bir ön taslağını URPE'nin Aralık 1983'teki San Francisco toplantısında sunduğum sırada geçen tartışmalardan, özellikle Tom Weisskopf, Fred Moseley, Tom Michl, Steve Rose ve Michael Perelman'ın eleştirilerinden de bir hayli yararlandım. Weisskopf ayrıca yayınlanmamış bir çalışmasını kullanmamı sağlayarak bazı varsayımları kontrol edebilmemi sağladı. Yazının Türkçeleştirilmesi sırasındaki katkılarından dolayı Sinan Akışık ve Sungur Savran'a, şekillerin çizimindeki titizliği için de Kathleen A. Schmit'e teşekkür borçluyum.

Bu makalede sorduğumuz temel soru, devletin, bölüşüm sürecine ne şekillerde katılarak işçi sınıfının hayat standardını etkilediği ve bu katılımın artık değer oranını ne yönde değiştirdiğidir.[2] Sorunun ilk yönü, devletin vergiler ve devlet harcamalarına ilişkin etkinliklerinin işçi sınıfı üzerindeki net etkisini ölçmeye yarayacak işlemsel bir kategori gerektirir. Bizim bu çalışmada önerdiğimiz kategori, işçilerin ödedikleri vergilerden devletten elde ettikleri gelir ve hizmetleri çıkararak elde edilen **net vergi** kategorisidir. 1952-80 dönemi için ABD'de işçilerin ödediği net vergiyi hesaplamak, bir bakıma, toplumsal ücretin, kapitalist kârlardan aktarılıyor olması yüzünden sermayeye yük olduğu hipotezini de sorgulamak anlamına gelir. Bu hipotez kâr sıkışması (*profit squeeze*) tahlilinin de kullanılageldiği bir görüş olduğundan bu çalışmanın kriz teorisi tartışmaları açısından da önem taşıdığı görüşündeyiz. Öte yandan, bir diğer popüler hipotez olan, toplumsal ücretin varlığının işçilerin ücretli işlere bağımlılıklarını azaltıcı olduğu ve dolayısıyla sermaye için yeni tür bir disiplin sorunu yarattığı görüşü bu yazının kapsamı dışında bırakılmıştır.[3]

Sorunun ikinci yönü, işçilerin ödediği net verginin değişir sermayeden kaynaklanan kısmını tespit ettikten sonra, artık değer oranını yeniden hesaplamayı gerektirir. Devletin bölüşüme ilişkin bütün etkinliklerinin artık değer oranı üzerindeki etkisini çözümleyebilmek için net verginin **sadece** üretken emekçilerce ödenen kısmının bilinmesi şarttır. Bu gereksinim, **sadece** üretken emekçilerin harcadığı emek-zamanın parasal karşılığının değişir sermayeye tekabül ettiği görüşünde oluşumuzdan kaynaklanmaktadır. Üretken işçilerin ödediği net vergi sıfırdan büyük olduğu sürece, değişir sermaye o miktarda azalacak, artık değer ise aynı miktarda artacaktır. Dolayısıyla, devletin bölüşüm sürecindeki faaliyetlerinin sonucu olarak daha da yüksek artık değer oranlarına varılacaktır. Başta belirttiğimiz temel sorunun bu iki safhası her ne kadar birbiriyle yakından ilgiliyse de, farklı tartışma alanlarında farklı boyutları ele almayı gerektirir. Çalışmanın bundan sonraki bölümlerinde, ilkin net vergi kategorisi teorik

2 Bununla bağlantılı bir diğer sorun, devletin üretim sürecine doğrudan katılımıyla ilgilidir. Bu sorun kendi içinde ilginç olmakla ve farklı (özel ve kamu) sermaye birimleri arasındaki ilişkiler açısından siyasi bakımdan ipucu verici nitelik taşımakla birlikte, benim buradaki amaçlarım açısından ayrıca ele alınması gerekmemektedir. Devletin üretim alanındaki faaliyetleri burada ABD Millî Gelir Hesapları sistemindeki ilgili faaliyet dallarının birer bölümü olarak ele alınmıştır. Marksist açıdan bakıldığında, devlet girişimleri "... madenlerde, demiryollarında vb. üretken ücretli emek kullandığı ölçüde ... ve böylece üretken kapitalist olarak faaliyet gosterdiğinde..." özel kapitalist girişimlerle aynı tarzda ele alınabilir. (Marx, 1981: 177)

3 Bowles ve Gintis (1982) gibi bazı yazarlara göre, bu, ABD'de İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde kapitalist bunalımı açıklayan en önemli etkenlerden biridir. Toplumsal ücret kavramının bütünsel bir eleştirisi Tonak, 1984, Bölüm VI'da bulunabilir.

olarak formüle edilip, ardından ABD bağlamında, bu kategori millî gelir verileri kullanılarak ölçülecektir.[4]

Aşağıdaki ilk bölümde, hem net vergi kategorisi teorik olarak tartışılacak, hem de çalışmanın ampirik-kavramsal çerçevesi Millî Gelir Hesapları bağlamında ele alınacaktır. İkinci bölümde, kısaca ABD vergi sisteminin yapısına değinildikten sonra işçilerin toplam vergiler içindeki payı tespit edilecektir. Üçüncü bölümde aynı şey harcamalar için yapılacak ve dördüncü bölümde de net verginin hesabı ve ilgili göstergeler ele alınacaktır. Beşinci bölümde net vergi ile artık değer oranı arasındaki ilişki ampirik bulgularla birlikte özetlenecek, sonuç bölümünde ise yeni çalışma alanları için bazı öneriler yapılacaktır.

I.1 Vergi Yükü ve Net Vergi

Net vergi kategorisi ancak ücret tanımı ve ölçümü bağlamında ve geleneksel kamu maliyesinin diğer kategorileri ile ilişkileri içinde kavranabilir. Ücretlerin ölçümü için genellikle iki yaklaşım benimsenegelmiştir. İlk yaklaşım, **gözlemlenen hakiki ücret** kavramı (enflasyonun etkisinin giderilmiş olduğu "reel ücret" ile ilişkisi yoktur; aşağıdaki tartışma bu noktaya açıklık getirecektir) temelinde geliştirilmiştir. Yani ağırlık, çeşitli ampirik olarak gözlemlenebilir ücret göstergelerinin ölçümüne verilmiştir. Örneğin, hem geleneksel hem sol iktisatçılarca kullanılagelen **harcanabilir gelir** bu yaklaşımın kategorilerinden biridir. Diğer yaklaşım ise gözlemlenen hakiki ücret ile hipotetik/alternatif senaryoların karşılaştırılması temelinde geliştirilmiştir. Burada gözlemlenen hakiki ücretin herhangi bir somut ölçüsü ile, bu göstergenin öngörülen alternatif koşullar altında alacağı tahmini bir değerin karşılaştırılması söz konusudur. Birinci yaklaşımın ikinciye göre metodolojik açıdan **önceliğinin** vurgulanmasında yarar olduğunu sanıyoruz. Net ücretlerin emekçilerin vergi yükü ile zorunlu bağlantısı dolayısıyla, ücret kavramının her tanımına belirli bir tip vergi yükü eşlik edecektir. Biz **gözlemlenen hakiki ücret** kategorisine eşlik eden vergi yükünü **Birinci Tip Yük,** gözlemlenen hakiki ücretin alternatif koşullar altındaki **tahmini hakiki ücret** ile karşılaştırılması sonucunda ortaya çıkacak vergi yükünü ise **İkinci Tip Yük** olarak adlandırmayı uygun gördük.

Bu çalışmada sorulan sorular, ücret analizinin I. Tip Yük dediğimiz ilk aşaması üzerinde yoğunlaşmaktadır. Bu aşama hem teorik bir çerçeveyi hem de vergi ve harcamaların net etkisini dikkate alan uygun bir ücret ölçüsünü

4 Kapitalist devletin iktisadi rolüne ilişkin olarak sadece bu sorunların önemli olduğunu ima etmek istemiyoruz. Örneğin devletin iktisadi politikalarında ve/veya faaliyetlerinde bir değişikliğin muhtemel etkilerinin ne olacağı sorusu da önemlidir. Bu soru aşağıda teorik olarak konumlandırılacaktır.

gerektirir. Bu tür bir ücret ölçüsü olarak, **hakiki ücret** ve bu hakiki ücretin ampirik göstergesi olarak da **gözlemlenen hakiki ücret** kategorilerini benimsedik. Haliyle bu çerçeve içinde, parasal ücretle, hakiki ücret arasındaki fark da I. Tip Yük'ü oluşturacaktır. İşte bu aşama ve I. Tip Yük çalışmanın kapsamını belirlemektedir. Ana soru, devletin bölüşüm sürecine doğrudan katıldığı durumlarda gözlemlenen hakiki ücretin ne olduğudur. Bu soruyu çözümlerken, devletin vergilendirme ve harcamalarının ücretler üzerindeki gerçek net etkisinin ölçüsü/göstergesi olarak da **net vergi** kategorisini kullanmaktayız. Bu bağlamda, gözlemlenen hakiki ücret de, aslında net verginin brüt maaş/ücretten çıkarılması ile elde edilen miktara eşit olmaktadır.

I. Tip Yük'e ilişkin sorunların, çeşitli alternatif bölüşüm senaryolarının etkisini değerlendirebilmek için gerekli çerçeveyi oluşturmaları açısından da II. Tip Yük'ten önce ele alınmaları zorunludur. Somutlamak gerekirse, örneğin, sosyal sigorta vergisindeki bir artışın ücretler üzerindeki olası etkisi ancak gözlemlenen hakiki ücrete ilişkin tatminkâr bir ölçüm yapıldıktan sonra tartışılabilir. Kaldı ki, II. Tip Yük'e ilişkin sorular çok önemli olmakla beraber, gözlemlenen hakiki ücreti ampirik olarak belirlemenin yanı sıra gelişkin ve karmaşık fiyat oluşumu, büyüme, talep vs. modellerine ihtiyaç gösterir. Nihayet, bu modellerin yetkinlik, yeterlilik ve içsel tutarlılıklarının yanı sıra, dile getirdikleri alternatif koşulların da kapitalist gerçekliğe tekabül edip etmediği de dikkate alınması gereken bir husustur.

Çok ilginçtir ki, neoklasik kamu maliyesi teorisi, tamamiyle II. Tip Yük'e ilişkin sorunları konu edinegelmiştir. Genellikle, var olan vergi ve harcamalardan etkilenen, bir tür hakiki ücret seçilir; ve bu ücret, içinde devletin yeralmadığı olası, alternatif bir senaryonun (yani işçilerin vergi ödemediği ve devletten hiçbir şey elde etmedikleri hayalî bir dünyanın) ortaya çıkardığı ücret ile karşılaştırılır. Bu tür bir yaklaşım, neoklasik iktisadın genel ideolojik karakterinden bağımsız değildir. Her zaman başlangıç noktası, devlete ne yer ne de gerek olan gerçek dışı bir yapıdır: "tam rekabetçi" kapitalizm. Ve de devamlı bu "ideal" yapı gerçek kapitalizm ile karşılaştırılır. Durum böyle olunca gerçek kapitalizmin ve devletin bölüşüme ilişkin faaliyetlerinin bu cennetvari idealden bir sapma olarak görülmesinde anlaşılmayacak bir yan yoktur.

Apaçıktır ki Marksist teori II. Tip Yük'ü bu tarzda ele alamaz. Öncelikle, "tam rekabet" kavramı Marksist yaklaşıma bütünüyle yabancıdır. Ayrıca, Marksist çerçeve içinde devlet, sermaye birikiminin vazgeçilmez bir boyutu olduğundan, "devlet"siz senaryoların gerçekçi durumlarmışçasına ele alınması olanaksızdır. Dolayısıyla, devletin işçilerden topladığı vergilerin ve işçilerin yararlandığı devlet hizmetlerinin ve ödemelerinin ücretler üzerindeki etkisini çözümlerken, sözünü ettiğimiz iki aşamayı karıştırmamaya titizlikle çalıştık.

Demek ki ikinci aşama, ABD kapitalizminin var olan koşullarında ortaya çıkan gözlemlenen hakiki ücreti, bu ücretin gerçekçi koşullar altında alabileceği olası değerleriyle karşılaştırma anlamına gelmektedir; yani farklı vergi ve hizmet düzeylerinin yaratabileceği alternatif ücret değerleriyle, birinci aşamada elde edilmiş gözlemlenen hakiki ücretin karşılaştırılması. Yineleyelim, alternatif senaryo yaklaşımı kapitalist gerçeklik ile ters düşmemek ve varsayımlarında gerçekçi olmak zorundadır. Bu anlamda, "devletin olmadığı" bir senaryonun, dayandığı varsayımın gerçekdışılığı nedeniyle, olası durumlardan biri olarak kabul edilemeyeceği açıktır. Her ne kadar, çeşitli II. Tip Yük hesaplamalarının etkisini tartışmak bu çalışmanın sınırlarını aşıyorsa da, her iki aşamanın ve bunlara ilişkin yük türlerinin mahiyetini aşağıdaki basit sayısal örnekle pekiştirmek kavramsal berraklığımızı arttıracaktır.

Bir emekçinin, brüt haftalık ücreti ile yan ödemeler ve sosyal yardımlar toplamının 100 dolar olduğunu varsayalım. Haftada 40 dolar vergi ödeniyorsa, bu miktar 100 dolardan çıkarıldığında emekçinin haftalık harcanabilir geliri elde edilecektir. Ancak, harcanabilir gelir kategorisi, gözlemlenen hakiki ücretin tatminkâr bir ölçüsü değildir. Çünkü, bu kategori emekçinin devletten elde ettiği hizmet ve gelirleri dikkate almamaktadır. Dolayısıyla, toplam brüt ücret ve yan ödemelerden sadece ödenen vergileri çıkarmakla yetinilmemeli, devletten elde edilen hizmet ve gelirler de bu elde edilen harcanabilir gelir miktarına katılmalıdır. Bir başka deyişle, gözlemlenen hakiki ücrete, brüt ücret ve yan ödemeler toplamından (100 dolar) vergilerin (40 dolar) çıkarılması, ardından devletten elde edilen gelir ve hizmetlerin (bu miktarın da 30 dolar olduğunu varsayalım) eklenmesiyle varılacaktır; bu da bizim örneğimizde 90 dolardır. Şimdi ikinci aşamaya geldiğimizde, sosyal sigorta vergisinde bir artışın vuku bulduğunu varsayalım ve bu durumun ortaya çıkarabileceği sonucu tartışmaya çalışalım. Eldeki modelin bir an için, söz konusu vergi değişikliğinin yol açabileceği dolaylı etkilenimleri de (diğer vergilerdeki, devlet harcamalarındaki, kâr haddindeki, emek talebindeki değişimleri vs.) dikkate alabilecek mükemmellikte kurulduğunu kabul edelim. Sosyal sigorta vergisindeki bu artışla ortaya çıkan yeni koşullarda, eldeki yetkin modelle hesaplanan gerçek ücretin de 83 dolar olduğunu varsayalım. İşte **ancak bu aşamadan sonra** bu 83 dolarlık **muhtemel hakiki ücret**, önceki 90 dolarlık **gözlemlenen hakiki ücret** ile karşılaştırılarak, sosyal sigorta vergisindeki olası bir artışın, gerçek ücret üzerindeki **potansiyel etkisi** çözümlenebilir.

Daha önce de belirttiğimiz gibi bu çalışma, yalnızca I. Tip Yük ile, yani devletin bölüşüm sürecine katılımıyla yeniden belirlenmiş gözlemlenen hakiki ücretin hesaplanmasına odaklanmıştır. Önemini yadsımadığımız II.

Tip Yük'ün, hayli karmaşık makro modelleri gerektirmesinin yanı sıra, **alternatif koşullar altında oluşacak ücretin ölçümü** ile ilgilenmesi bakımından da, metodolojik açıdan, I. Tip Yük'ün ölçümünden sonra ele alınması gerektiğini savunuyoruz. Bu çalışmanın çerçevesi dışında kalan II. Tip Yük hesabı projesinin bildiğimiz Keynesgil ve/veya neoklasik modellerin ötesinde, Marksist makro modellerin kurulmasını gerektirdiğini de vurgulamak isteriz.

I.2 Millî Gelir Hesapları ve Net Vergi

Emekçi ve emekçi olmayan kesimler için net vergi kategorisinin kavramsal türetimi 1964 verilerine dayanan Şekil I'den görülebileceği üzere altı aşamalıdır.

I. Aşama: Bu ilk aşamada birinci kategori, net millî hasıla, brüt emekçi geliri ve brüt emekçi olmayan geliri olmak üzere ikiye ayrılmıştır.

Net Millî Hasıla

1. Brüt Emekçi Geliri (BEG)

– Ücret ve maaşlar (sosyal sigortaya ödenen kişisel primler dahil)
– Sosyal sigortaya işverenin ödediği primler
– Emekçilerin ücret ve maaş dışı gelirleri

2. Brüt Emekçi Olmayan Geliri (BEOG)

– Mülk sahiplerinin geliri
– Şirket kârları
– Kira
– Net faiz
– Dolaylı ticari vergiler
– Ticari transferler, işletme sübvansiyonları

Görüldüğü üzere BEG, ücret, maaş, işverenin sosyal sigortaya ödediği primler ve emekçilerin diğer gelirlerini ihtiva etmektedir. Buna karşılık BEOG, mülk sahiplerinin geliri, şirket kârları, kira, net faiz, dolaylı ticari vergiler ve ticari transferlerle, sübvansiyonlardan oluşmaktadır. NIPA'nın (ABD, Millî Gelir Hesapları), dolaylı ticari vergileri ele alış biçimi nedeniyle, BEOG'yi olduğundan fazla, dolayısıyla BEG'yi olduğundan az hesap etmektedir. Bu kategorideki vergiler, yalnızca gider ve tüketim vergilerini değil, yaklaşık olarak % 50'sini ev sahiplerinin (yani çoğunlukla ücretlilerin) ödediği emlak vergisini de içerir. Emlak vergilerinin dolaylı ticari vergiler kategorisi içinde değerlendirilmesi, evlerin NIPA bağlamında "ticari işletme-

ler" olarak kabul edilişinden kaynaklanmaktadır. Bir diğer deyişle, NIPA, ev sahiplerini kendi binalarını kendilerine kiraya veren kapitalist işletmeciler olarak ele aldığından ev sahiplerinin ödediği emlak vergilerini bu kategori içinde değerlendirmektedir.

II. Aşama: Bu aşamada vergilerin emekçi ve emekçi olmayanlara dağılımı yapılmaktadır. Vergilerin bölüştürülmesi Ek I'de[5] ayrıntılı olarak gösterilen bazı ara varsayımları ve hesapları gerektirir. Söz konusu varsayımlara bir sonraki bölümde de kısaca değinilecektir.

III. Aşama: I. Aşama'daki brüt gelir, II. Aşama'daki vergi hesaplamalarıyla düzeltildikten sonra, bu aşamada vergi sonrası gelir aşağıdaki basit işlemle elde edilir:

Brüt Emekçi Geliri (BEG)
– (*eksi*) Emekçilerin Ödediği Vergi (EV)
– (*eşittir*) Vergi Sonrası Emekçi Geliri (VSEG)

Brüt Emekçi Olmayan Geliri (BEOG)
– (*eksi*) Emekçi Olmayanların Ödediği Vergi (EOV)
– (*eşittir*) Vergi Sonrası Emekçi Olmayan Geliri (VSEOG)

IV. Aşama: Bu aşamada devlet harcamaları emekçi ve emekçi olmayanlar arasında bölüştürülmekte, her harcama kategorisinin neleri içerdiğine ilişkin bazı varsayımlara ve ara hesaplara dayanılarak her kesimin payları elde edilmektedir. Bu işlemler de III. Bölüm'de kısaca özetlenip, Ek II'de ayrıntılar verilmiştir. "Emekçi Olmayan" kavramının, devlet harcamalarının bölüşümü ve "Emekçi Olmayanlarca Ödenen Net Vergi" çerçevesinde, yalnızca kapitalistlerin vergi yükünün payını ya da devletin kapitalist sınıfa transferini değil, devletin, toplumsal yeniden üretimin maliyeti için emdiği vergi gelirlerini de içerdiğini belirtelim. Dolayısıyla, emekçi olmayanlar tarafından ödenen net vergi aynı zamanda "bütçe açığını" ya da "fazlasını" da içermiş olmaktadır. Bir başka deyişle, bu çalışmada, devletin bölüşüm faaliyetlerinin sermayeye ilişkin fayda ya da zararını ayırt etmeye, hesaplamaya girişilmemiştir. Söz konusu ayrımın devletin bölüşüm faaliyetlerinin sermaye birikimi üzerindeki etkilerini anlayabilmek açısından çok önemli olduğunu yadsıyacak değiliz. Şüphesiz, emekçi olmayanlarca ödenen net verginin, devlet ve kapitalistler arasında ayrıştırılması, devletin sermaye sınıfına ilişkin olarak bölüşüm sürecindeki rolünü açık seçik kavrayabilmemize yardımcı olacaktır.

5 Gerek burada sözü edilen Ek I, gerekse Ek II yer sorunu dolayısıyla yayınlanamamaktadır. Söz konusu ekleri elde etmek isteyenler yazarın kendisine başvurabilir: Simon's Rock of Bard College, Great Barrington, MA 01230, ABD.

V. Aşama: II. ve IV. Aşama'ların bulgularına (ödenen **vergi** ve elde edilen hizmet/gelir) dayanarak, bu aşamada emekçiler ve emekçi olmayanlar için net vergi kategorisini somutlamak mümkündür. Net vergi, belirtmiş olduğumuz gibi, devletten elde edilen hizmet/gelir miktarının ödenen vergilerden çıkarılması ile elde edilmektedir.

VI. Aşama: Bu aşamada da net vergilerin miktarına ve eksi ya da artı oluşuna bağlı olarak vergiler ve devlet harcamaları sonrası gelire, yani emekçiler için gözlemlenen hakiki ücrete varılmaktadır. Bu "düzeltilmiş" gelir kategorisi, özellikle bu çalışmadaki amacımız açısından, devletin bölüşüm faaliyetlerinin emek üzerindeki etkisini kavramamızı sağlamaktadır.

II.1 Vergi Sisteminin Yapısı

Genellikle, vergi sisteminin yapısı, "hükümetler tarafından benimsenen vergi tipleri ve bileşimi" anlamına gelmekte ve bu açıdan da kamu maliyesi uzmanlarınca "vergilendirmenin çeşitli tür ve metotlarının göreli önemini gösteren önemli bir bilgi olarak kabul edilmektedir (Hyman, 1983: 371). ABD vergi sisteminin yapısına yüzeysel bir bakış bile, devlet tarafından izlenen vergilendirme politikalarının ne denli sermaye yanlısı olduğunu görmeye yeter. Örneğin, kurumlar vergisinin toplam vergi hasılatı içindeki payı 1952-1980 arası % 22'den yaklaşık % 10'a düşerken, sosyal sigorta vergilerinin payı % 10'dan % 24'e yükselmiştir. Joseph Pechman, *Federal Vergi Politikası*'nda, sermaye tüketim tahsisatı, hızlandırılmış amortisman ve yatırım vergi kredileri gibi bir dizi uygulama ile açıkça şirketlerin kayırıldığını belirtmekte. Öte yandan toplam vergi gelirleri içinde, giderek azalan kurumlar vergisi ve sürekli artan ücret/maaş geliri vergisi paylarının, azalan kâr-ücret haddinden etkilendiği düşünülebilir. Oysa bu oran 1952'de 0.216'dan, 1975'de 0.152'ye düşer, yani % 30'luk bir azalma (Shaikh, 1980a: 66) gösterirken, kurumlar vergisinin toplam vergi gelirleri içindeki payı 1952-1980 döneminde % 55'lik bir düşüş göstermiştir. ABD vergi sisteminin yapısı, 1952-1980 dönemi için Tablo I'de özetlenmiştir. Değişik düzeylerdeki yönetimler açısından, federal devlet, vergilendirmede hem kişisel hem de şirket gelirlerine, eyalet hükümetleri ve yerel yönetimler ise kişisel tüketim, emlak ve kişisel mülklere ilişkin vergi kalemlerine ağırlık vermektedir.

Tablo I: ABD Vergi Yapısı - Seçilmiş Yıllar

	1952				1960				1970				1980			
	FEDERAL		YEREL VE EYALET		FEDERAL		YEREL VE EYALET		FEDERAL		YEREL VE EYALET		FEDERAL		YEREL VE EYALET	
	Milyar dolar	Toplam İçindeki Payı %	Milyar Dolar	Toplam İçindeki Payı %	Milyar dolar	Toplam İçindeki Payı %	Milyar Dolar	Toplam İçindeki Payı %	Milyar dolar	Toplam İçindeki Payı %	Milyar Dolar	Toplam İçindeki Payı %	Milyar dolar	Toplam İçindeki Payı %	Milyar Dolar	Toplam İçindeki Payı %
Gelir Vergisi	30.141	33.4	1.002	1.1	41.844	29.9	2.536	1.8	88.84	29.3	11.114	3.6	250.731	29.8	42.774	5.1
Sosyal Sigorta Vergisi	7.417	8.2	1.553	1.7	17.621	12.6	3.437	2.5	49.346	16.2	9.244	3.1	174.067	20.7	29.916	3.6
Şirket Kârları Vergisi	18.573	20.6	0.826	0.9	21.447	15.4	1.249	0.9	30.616	10.1	3.545	1.2	70.264	8.4	14.388	1.7
Gayrimenkul ve Bağış Vergileri	0.837	0.9	0.218	0.2	1.759	1.3	0.483	0.3	3.682	1.2	1.082	0.4	6.572	0.8	2.264	0.3
Kişisel Diğer Vergiler /Vergi Dışı	0.053	0.1	1.063	1.2	0.041	0.03	2.170	1.6	0.088	0.02	8.290	2.7	0.232	0.02	29.086	3.5
Motorlu Araç Ruhsat Ödemeleri	-	-	0.453	0.5	-	-	0.969	0.7	-	-	1.866	0.6	-		3.438	0.4
Dolaylı Ticari Vergiler	10.296	11.4	9.022	10.0	13.429	9.6	15.722	11.3	10.298	6.3	38.311	12.6	38.856	4.6	105.760	12.6
Mülk Vergisi	-	-	8.651	9.6	-	-	16.79	12	-		37.513	12.4	-		69.615	8.3
Devlet Piyango ve Bahisleri	-	-	0	-	-	-	0	-	-		0.048	0.02	-		1.225	0.1
Düzeylerin Toplamı	67.317	74.4	22.788	25.3	96.141	68.9	43.356	31.1	191.871	63.3	111.012	32.7	540.722	64.4	298.467	35.6
GENEL TOPLAM	190.105				139.497				302.883				839.189			

II.2 Vergi Yükünü Hesaplama Metodu

Toplam vergiler içinde emekçilerin ve emekçi olmayanların paylarını belirlemek için önce her bir verginin ne kadarının emekçiler tarafından ödendiği sorusuna cevap vermek gerekiyor.[6]

Kişisel gelir vergilerini bölüştürürken, ister federal, ister eyalet ve yerel düzeylerde olsun, emekçilerin paylarını tespit etmek için bazı ön tahminler yapmak gerekiyor. **Emek payı** diye adlandırdığımız toplam emekçi gelirinin toplam kişisel gelire oranı, emekçilerin ödediği gelir vergisini tespit etmek için temel alınmıştır. Bu hesaplama sırasında kullanılan kişisel gelir kategorisi, atfedilmiş geliri içermeyişi bakımından "düzeltilmiş kişisel gelir" olarak addedilebilir. Emek payının 1952-1980 dönemi için hesaplanışı ve aldığı değerler Tablo II'de verilmiştir.

---

6 "Vergiler devlet aygıtının iktisadi temelidir, başka hiçbir şey değil… Gelir vergisi farklı toplumsal sınıfların farklı gelir kaynaklarını, dolayısıyla da kapitalist toplumu öngerektirir." (Marx, 1977a: 566)

Tablo II: Emek Payı Değerleri, 1952 - 80

Yıl	(1) Toplam İşçi Geliri (a)	(2) Kişisel Gelir (b)	(3) Atfedilmiş Kişisel Gelir (c)	(4) Düzeltilmiş Kişisel Gelir (2)-(3)	(5) Emek Payı (1)/(4)
1952	190.543	271.772	10.427	261.35	0.73
1953	204.498	287.688	11.433	276.26	0.74
1954	202.91	289.603	12.129	277.47	0.73
1955	218.691	310.341	12.337	298.00	0.73
1956	236.397	332.577	12.634	319.94	0.74
1957	248.293	351.017	13.085	337.93	0.73
1958	249.898	361.146	13.576	347.57	0.72
1959	269.509	384.429	14.690	369.74	0.73
1960	283.152	402.346	15.848	386.50	0.73
1961	291.286	417.816	16.309	401.51	0.73
1962	311.081	443.626	17.023	426.60	0.73
1963	327.346	466.199	17.932	448.27	0.73
1964	351.858	499.205	18.358	480.85	0.73
1965	379.845	540.653	19.425	521.23	0.73
1966	418.258	588.167	21.420	566.75	0.74
1967	448.623	629.990	22.888	607.10	0.74
1968	494.818	690.604	23.610	666.99	0.74
1969	544.132	754.673	25.239	729.43	0.75
1970	581.22	811.088	26.745	784.34	0.74
1971	617.633	868.448	27.159	841.29	0.73
1972	678.221	951.353	27.992	923.36	0.73
1973	751.488	1065.183	30.697	1034.49	0.73
1974	821.591	1168.593	34.184	1134.41	0.72
1975	870.912	1264.963	38.703	1226.26	0.71
1976	965.79	1391.192	40.241	1350.95	0.71
1977	1072.594	1540.407	41.376	1499.03	0.72
1978	1208.789	1732.673	48.593	1684.08	0.72
1979	1352.529	1951.17	54.545	1896.63	0.71
1980	1483.37	2160.401	59.299	2101.1	0.71

a. NIPA, Tablo 2-1, 2. satır + 8. satır; milyar dolar olarak

b. Ibid, Tablo 2-1, 1. satır; milyar dolar olarak

c. Ibid, Tablo 8-3, 5. satır; milyar dolar olarak

Çalışma boyunca, emek payı, tahmini bir gösterge olarak özellikle çeşitli vergilerin paylaştırılmasında sık sık kullanılmıştır. Bu yoğun kullanım dolayısıyla, emek payının gerçekte olduğundan fazla ya da az hesaplanışı, işçiler tarafından ödenen toplam vergi miktarının doğru biçimde saptanışını zedeleyebilir. Bu nedenle, hesapladığımız emek payı değerlerini iki ayrı çalışmanın benzer kategorileri ile karşılaştırdık. Tom Weisskopf'un verilerine dayanarak yaptığımız karşılaştırma aşağıda, Kahn'inkilere dayanarak yaptığımız ise Ek I'de verilmiştir (Tonak, 1984).[7-8] 1950-1980 dönemi için, bizim hesapladığımız emek payı değerleriyle (Tablo III, sütun 4), Weisskop'un, Vergi Dairesi (IRS) verilerini, federal düzeyi ve yalnızca kişisel gelir vergisini temel alarak hesapladığı serilerden düzenlediğimiz değerleri (Tablo III, sütun 3) karşılaştırdığımızda, ilk beş yıl dışında, bizim hesapladığımız emek payı değerlerinin bir hayli küçük olduğu göze çarpmaktadır. Bu yüzden IRS yerine, NIPA'ya dayanarak hesap ettiğimiz emek payı değerlerinin dolayısıyla da emekçilerin ödediği vergilerin, abartılmış olma ihtimali yoktur (Kahn'ın hesaplamaları ile yaptığımız karşılaştırma da bu görüşümüzü pekiştirmektedir).

7 Tom Weisskopf elindeki verileri araştırmamda kullanmama izin verme nezaketini gösterdi. Ayrıca yazışmamızdan da yararlandım. Weisskopf'un emekçilerin ödediği federal gelir vergilerini hesaplama yöntemine ilişkin açıklama doğrudan doğruya kendisinin 13 Şubat 1984 tarihli mektubundan alınmıştır. Federal gelir vergileri üzerinde yoğunlaşan öteki çalışma Kahn'ındır. Weisskopf'un hesaplamalarında olduğu gibi bu ikinci durumda da, benim elde ettiğim rakamlar, 1956 sonrası dönemde emeğin federal gelir vergileri içindeki payını daha küçük göstermektedir.

8 Ana veri kaynağı IRS'nin yıllık Gelir İstatislikleri yayınıdır.

Tablo III: Emek Payları Karşılaştırması - Weisskopf ve Tonak

Yıl	(1) Toplam Federal Gelir Vergisi (a)	(2) Ücret ve Maaş Gelirlerinden Ödenen Federal Gelir Vergisi (a)	(3) Emek Payı (Weisskopf) (2)/(1)	(4) Emek Payı (Tonak) (b)
1952	30141	21218.5	0.70	0.73
1953	31273	22925.0	0.73	0.74
1954	28027	20049.2	0.72	0.73
1955	30149	21489.8	0.71	0.73
1956	33847	24262.5	0.72	0.74
1957	35936	26279.2	0.73	0.73
1958	35410	25917.5	0.73	0.72
1959	38466	28042.5	0.73	0.73
1960	41844	31242.7	0.75	0.73
1961	42709	31307.8	0.73	0.73
1962	46531	34723.6	0.75	0.73
1963	49185	36739.2	0.75	0.73
1964	46001	34077.1	0.74	0.73
1965	51080	37151.6	0.73	0.73
1966	58602	43226.0	0.74	0.74
1967	64351	47419.2	0.74	0.74
1968	76491	56238.1	0.74	0.74
1969	91489	69202.6	0.76	0.75
1970	88841	69492.5	0.78	0.74
1971	85652	66390.6	0.78	0.73
1972	102713	79049.4	0.77	0.73
1973	109482	84356.0	0.77	0.73
1974	126350	97882.6	0.77	0.72
1975	120818	94547.5	0.78	0.71
1976	141544	110811.8	0.78	0.71
1977	162739	128016.7	0.79	0.72
1978	189448	149998.8	0.79	0.72
1979	224844	176637.1	0.79	0.71

a. Milyon dolar

b. Tablo 2, 5. sütundan aktarılmıştır.

Bir başka sorun da, şirket yöneticilerinin de ücret ve maaşlılar arasında işçi sınıfının mensupları gibi ele alınmalarına ilişkindir. Emek payını hesaplarken ücret ve maaş ödemeleri ile, bu ödemeler dışında kalan işçi gelirlerini (yani işverenin özel emeklilik primleri, sosyal yardım ödemeleri ve yönetici ücretlerini) içeren toplam gelir kategorisini kullandık. Buna dayanarak emek payını, örneğin 1980 için % 71 olarak hesapladık. Bu değerin, işçi olmayan

diğer ücretli ve maaşlıların ödemelerini de içermesi bakımından, işçi sınıfının gerçek vergi payını abartmaya yol açıp açmadığını da kontrol etmek gerekir. Bu kontrolü, bizim hesapladığımız emek payını belli gelir gruplarının ödediği vergi yüzdeleri ile karşılaştırarak yapmayı denedik. Örneğin, 1980 yılı vergilenebilir kazançlar bağlamında, yıllık brüt geliri 49.999 dolara kadar olanların toplam federal gelir vergisine katkısı % 68,9 iken, geliri 50.000 dolardan daha fazla olanların katkısı %31,1'dir (U.S. Bureau of Census, 1982: 257). Önceden de belirttiğimiz gibi, benimsediğimiz hesaplama yöntemi ile işçi sınıfının gelir vergisi içindeki payını %71 olarak hesap etmiştik. Geliri 50.000 dolardan az olanlar için bulduğumuz bu %69'luk vergi payı aslında hanehalkı geliri esas alınarak hesaplanmıştır. Öte yandan, kimi işçi ailelerinin, hanehalkı geliri 50.000 dolardan fazla olanlar arasında olmaları mümkündür. Bu nedenle, %71'lik emek payı değerinin işçi sınıfının ödediği vergi payında herhangi bir abartmaya yol açmayacağını varsaymakta sakınca görmüyoruz.

Eyalet ve yerel düzeydeki **diğer vergilere**, federal, eyalet ve yerel düzeylerdeki **vergi dışı** ve **motorlu araç ruhsatlarına** ilişkin, işçiler tarafından ödenen vergi miktarının belirlenmesinde de aynı emek payı oranını kullandık.

İçerikleri ve genellikle işçi olmayanlarca ödeniyor olmaları bakımından **şirket kârları vergisi** ve **veraset** ve **kıymetli eşya vergisi** tümüyle işçi vergileri dışında tutuldu.

Diğer yandan, sosyal sigorta vergileri ister işçilerce ister işverenlerce ödenmiş olsun ücret fonundan kaynaklandığı için tümüyle işçilerin ödediği vergiler içinde sayıldı. Yeri gelmişken değinmemiz gereken bir konu da, sosyal sigorta vergilerinin tamamen işçilere atfedilip atfedilemeyeceği ve hakiki ücret kavramı ile ilgili. Buradaki sorun, aslında ücret kavramının belirsiz tanımından kaynaklanmaktadır. Sermayedarlar açısından, ücretler daima toplam emek maliyetine eşittir; işçiler açısından ise, ücret, işçinin harcanabilir gelirine (nominal hakiki ücret) tekabül eder. Fakat, gelir bölüşümüne devlet müdahale ettiği sürece emeğin toplam maliyeti, hiçbir zaman harcanabilir gelire eşit olmaz. Bu yazı bağlamında, emek gücünün değeri (maliyeti) kavramı, hakiki ücreti etkileyen çeşitli müdahaleleri ve işlemleri de yansıttığı için ücret kavramından daha uygundur. Harcanabilir geliri elde edebilmek için, işçilerin ödediği vergileri ve işçilerin sosyal sigorta primlerini (vergilerini) NIPA'nın "ücret ve maaşlar" kaleminden çıkarmak gerekir. Emek gücünün maliyeti kavramının herhangi bir karışıklığa yol açmaması gerekiyor; çünkü, NIPA diliyle "çalışan geliri", ücret ve maaşları ve yan ödemeleri, tazminatları (yani ücret/maaş dışı işçi gelirlerini) ve işverenin sosyal sigortaya katkısını içerdiğinden, zaten kabaca değişir sermayeye tekabül etmektedir. Öte yandan unutmamak gerekir ki, bu kategori değişir sermayenin sadece

yaklaşık bir değeridir. Çünkü, hem üretken olmayan emekçilerin ücret ve maaşlarını hem de işçi olup olmadıkları tartışmalı şirket yöneticilerinin gelirlerini içermektedir. Sosyal sigorta vergilerinin paylaştırılmasına ilişkin bir başka konuya daha açıklık getirmekte yarar var. Sosyal sigorta vergisini, kim vergi dairesine yatırırsa yatırsın, bu vergi, emeğin maliyetinin (çalışan gelirinin) bir parçasıdır ve bundan dolayı işçiler tarafından ödenen vergiler ya da daha doğrusu toplam ücret ödemelerinden kaynaklanan vergiler olarak ele alınmalıdır. Bir başka deyişle, sosyal sigorta vergilerini sermayedarlar ve işçiler arasında bölüştürmek tümüyle eldeki istatistiksel kategorilerin esiri, formel bir bakış açısının sonucudur. Bu tür bir yaklaşım, olsa olsa yalnızca belirli muhasebe amaçları açısından haklı gösterilebilir; yoksa yukarıda belirtmeye çalıştığımız Marksist emek maliyeti kavramı açısından gerekçelendirilmesi imkânsızdır. Muhasebe eğilimli bölüşüm anlayışının yani işverenin ödediği sosyal sigorta primlerinin toplam ücret ödemelerinden değil de işverenin “kendi” fonundan devlete aktarıldığı görüşünün aldatıcı yanını vurgulamak için, Mandel’in işsizlik tazminatının ele alınış biçimi üzerine geliştirdiği görüşten uzunca bir alıntı yapalım:

> İşsizlik tazminatının, hiçbir şekilde, bir meta olan emek gücünün ‘fiyatı’ ya da değeri’ne tekabül etmesinin düşünülemeyeceği, çünkü işsizin tanım gereği emek gücünü satmadığı iddia edilmiştir. Ancak bu görüş, bir bakıma ‘sosyalleşmiş ücret’ kategorisinin mekanistik yorumuna dayanır. Eğer bir işçi, ücretinin % 10’unu ‘aktif yetişkin yaşamı’nın, işsiz kalacağını tahmin ettiği dönemine güvence olarak bir kumbaraya ya da bir banka hesabına koysa, kimse o miktar paranın, bu nedenle ücretin bir parçası olmaktan çıktığını iddia edemez. Bu örnekle, Ulusal İşsizlik Sigortası Kurumu ya da Ulusal Sosyal Sigorta Kurumu olarak adlandırılan bir kumbarayı veya banka hesabını, bütün işçilerin ortaklaşa kullanmaları arasında temelde hiçbir farklılık olmadığı gibi, bu paranın işçilerin ceplerinden geçmeden, sermayedarların hesaplarından doğrudan bu kurumlara transferi arasında da bir fark yoktur. Yeri gelmişken belirteyim, bu analiz kabul edildiğinde, söz konusu fonların tümüyle sendikalar tarafından yönetilmesini talep etmek de meşrulaşmaktadır (ne işverenin ne de devletin, işçilerin kendi paralarını nasıl harcayacaklarına ilişkin söyleyecek bir lafı olamaz!) (Mandel, 1981: 50).

Mülk vergisine gelince; ev sahiplerince ödenen mülk vergisi NIPA yayınlarında ayrı bir kalem olarak mevcuttur. İşçi gelirinin toplam kişisel gelir içindeki payı (emek payı) işçilerce ödenen mülk vergisinin belirlenmesinde de kullanıldı. Bu tür bir paylaştırmanın geçerliliğini kontrol edebilmek için şu yolu izledik: İlkin, 1980 yılında, yıllık brüt geliri 50.000 dolar ve daha fazla olanların, vergilenebilir gelirlerinden toplam federal gelir vergisine %31,1 oranında katkıda bulunduklarını (U.S. Bureau of the Census, 1982: 257) ve bu gelir dilimindeki hanehalkı sayısının yalnızca %7,3’unu oluşturduklarını kaydedelim (U.S. Bureau of the Census, 1982: 429). Çiftlik evi dışındaki

konutların dolaylı ticaret vergisi ve emlak vergisi yükümlülüklerinin (yani emlak vergilerinin çoğunluğunun) emekçi ve emekçi olmayan sınıflar arasındaki paylaşımını, emek payına dayanarak hesapladığımızda, bu tür vergilerin %29'unun (1980'de emek payı %71 olduğu için) toplam hanehalkının yaklaşık %7'since ödendiği de kabul edilmiş oluyor. Yani, bir anlamda emek paylarının kullanılması, ev sahipliğinin ve ev kalitesinin emekçi ve emekçi olmayan sınıflar arasındaki eşitsiz **dağılımını** da dikkate almakta ve muhtemelen herhangi bir abartmaya yol açmamaktadır.

Bir vergi türü olmamasına karşın, eyalet ve yerel hükümetlerin ticari faaliyetlerinin bir parçası olarak giderler hanesine işlenen ve 1952 -1980 döneminde hep eksi değerler alan **devlet piyango ve bahisleri**, niteliğinden dolayı, tümüyle işçilerin ödediği bir vergi türü imişçesine değerlendirilmiştir. Çünkü bu kalem, aslında bir tür devlet geliridir ve çokluk kaynağı piyango ve müşterek bahis oynayan emekçilerin geliridir.

Tablo IV her vergi kategorisinde, 1952, 1960, 1970 ve 1980 yılları için işçi ve işçi olmayanlarca ödenen hesaplanmış vergi miktarlarını, Tablo V ise, 1952-1980 dönemi boyunca ödenmiş toplam vergileri ve emekçi ve emekçi olmayanların paylarını göstermektedir.

Tablo IV: Emekçilerin ve Emekçi Olmayanların Çeşitli Vergi Tipleri İçindeki Payları (a)

	1952		1960		1970		1980	
	Emekçi	Emekçi Olmayan	Emekçi	Emekçi Olmayan	Emekçi	Emekçi Olmayan	Emekçi	Emekçi Olmayan
Gelir Vergisi	22.734	8.409	32.397	11983	73.967	25.988	208.389	85.131
Sosyal Sigorta Vergisi	8.970	-	21.058	-	58.59	-	203.983	-
Şirket Kârları Vergisi	-	19.399	-	22.696	-	34.161	-	84.652
Gayrimenkul ve Bağış Vergileri	-	1.055	-	2.242	-	4.764	-	8.836
Kişisel Diğer Vergiler / Vergi Dışı ve Motorlu Araç Ruhsat Ödemeleri	1.145	0.242	2.321	0.854	7.581	2.663	23.257	9.499
Dolaylı Ticari Vergiler	-	19.318	-	29.061	-	57.609	-	144.616
Mülk Vergisi	1.727	6.924	4.199	12.681	11.201	26.31	20.325	49.290
Devletin Yönettiği İçki Dükkânları ve Piyangolar	0.0	-	0.0	-	0.048	-	1.225	-
Toplam	34.576	55.529	59.975	79.522	151.339	151.554	445.990	383.249

a. Milyar dolar

Tablo V: Emekçilerin ve Emekçi Olmayanların Toplam Vergiler İçindeki Payları (a)

Yıl	Toplam Vergiler	Emekçilerin Payı	Emekçi Olmayanların Payı
1952	90.105	34.58	55.53
1953	94.619	36.31	58.31
1954	89.874	34.89	54.98
1955	101.101	38.56	62.54
1956	109.650	43.68	65.97
1957	116.173	47.35	68.82
1958	114.973	47.84	67.13
1959	129.424	53.68	75.74
1960	139.497	59.96	79.54
1961	144.818	62.27	82.55
1962	156.699	68.43	88.27
1963	168.503	74.28	94.22
1964	174.020	74.52	99.50
1965	188.351	80.74	107.61
1966	212.281	97.21	115.07
1967	228.196	108.52	119.68
1968	263.167	125.15	138.02
1969	296.740	144.77	151.97
1970	302.883	151.39	151.49
1971	322.644	157.06	165.58
1972	368.529	184.74	183.79
1973	413.439	211.25	202.19
1974	455.652	236.71	218.94
1975	470.962	241.7	229.26
1976	539.020	277.57	261.45
1977	606.149	315.86	290.29
1978	682.821	362.21	320.61
1979	766.124	413.94	352.18
1980	839.189	456.39	382.80

a. Milyar dolar

III.1 Devlet Harcamaları: Büyümesi ve Yapısı[9]

Bu çalışmanın ana amacı, ampirik olarak emekçilerin devletten elde ettiği hizmet ve gelirle birlikte, bu sınıfın ödediği vergilerin seyrini de incelemek olduğundan, kamu sektörünün ABD ekonomik yapısı içindeki göreli önemini ayrıntılı olarak ele almak gerekmiyor.[10] Yine de, toplam devlet harcamalarının Gayrisafi Millî Hasıla içindeki payının değişimi, refah devletinin gelişip gelişmediğinin bir göstergesi olarak yaygın kabul gördüğünden,[11] eldeki verileri bu biçimde de sunmakta yarar gördük. Bu şekilde, ABD'de refah devletinin varlığını iddia eden görüşlerin ampirik dayanaklarından biri açığa çıkmış ve bizim bulgularımızla karşılaştırma imkânı da yaratılmış olacaktır.

Tablo VI, hem ABD'deki 1952-1980 dönemi toplam devlet harcamalarını hem de toplam harcamaların Gayrisafi Millî Hasıla'ya oranını vermektedir.[12] Bu tablodan çıkarılabilecek genel sonuç, 1952'den bu yana devlet sektörü payının büyümekte olduğu, ancak 1970'ten bu yana bu paydaki büyümenin nispeten yavaşlayarak GSMH'nin üçte biri civarında seyrettiğidir.[13]

---

9 Ondokuzuncu yüzyılın son çeyreğinde kamu maliyesi üzerinde kapsamlı çalışmalar kaleme almış olan bir akademik Alman iktisatçısı, Adolph Wagner, kapitalist toplumlar geliştikçe "toplumsal ilerleme yönünde artan siyasal basınç" dolayısıyla devlet harcamalarının yükseleceğini öngörmüştü (Musgrave ve Musgrave, 1980: 142). Daha sonraki yıllarda, özellikle de "Keynes devrimi" adı verilen gelişmenin ertesinde, devlet harcamalarının yükselişi, kapitalist ekonominin yeterli bir talep doğuramaması ve kendini büyüyen bir ölçekte yeniden üretememesi temelinde haklı gösterilmeye çalışıldı.

10 Bu göreli önemin ölçülebilmesi için geliştirilen değişik göstergeler için bkz. (Musgrave ve Musgrave, 1980: 140-141). Bu göstergeler, toplam harcamaların sırasıyla GSMH'ye, ulusal gelire ve kişisel gelire oranlarıdır.

11 Bkz. (Musgrave ve Musgrave, 1980: 141).

12 Bu oranın refah devletinin varlığı ve boyutları konusunda bir sonuca varabilmek için yeterli bir gösterge olup olmadığı sorunu bir kenara bırakılsa bile, geriye teknik sorunlar kalmaktadır. Örneğin Musgrave ve Musgrave toplam harcamaların transfer ödemelerini kapsamasına karşılık, GSMH'nin sadece mal ve hizmet alımları için yapılan harcamaları içerdiğine işaret etmektedir. (Musgrave ve Musgrave, 1980: 140). Ayrıca enflasyondan doğan bir başka sorun da vardır. Bütün fiyatlar aynı hızla artmadığına göre, bu oran özellikle devlet harcamaları bakımından teknik açıdan uygun bir gösterge olarak kabul edilemez. Enflasyona göre düzeltilmiş oran ise sadece hiçbir engel tanımaksızın yükselen kamu harcamaları imgesini yıkmaz, aynı zamanda "ekonominin gerçek kaynakları üzerinde kamu kesiminin değişen talebinin daha iyi bir ölçüsünü verir bize" (Musgrave ve Musgrave, 1980: 149).

13 Devlet harcamalarındaki bu muazzam gelişmeye rağmen, karşılaştırmalı bir açıdan bakıldığında ABD öteki ileri kapitalist ülkelere göre hâlâ çok geridedir. Örneğin "Belçika, İngiltere, Kanada, Fransa, İtalya ve Batı Almanya GSMH'nin %40'dan fazlasını devlet harcamalarına ayırmaktadır. Hollanda ve İsveç'te ise bu oran % 50'yi aşmıştır" (Hyman, 1983: 19-20).

Tablo VI: Devletin Ekonomideki Payı

Yıl	(1) Toplam Devlet Harcamaları (a)	(2) GSMH	(1)/(2)	(1) / [(2)- (1)] (b)
1952	94.07	347.97	0.27	0.37
1953	101.73	366.79	0.28	0.38
1954	97.2	366.85	0.26	0.36
1955	98.11	400.04	0.25	0.32
1956	104.63	421.70	0.25	0.33
1957	115.43	443.96	0.26	0.35
1958	127.77	449.67	0.28	0.40
1959	131.24	487.00	0.27	0.37
1960	136.65	506.51	0.27	0.37
1961	149.36	524.55	0.28	0.40
1962	161.23	565.04	0.28	0.40
1963	168.00	596.71	0.28	0.39
1964	176.48	637.72	0.28	0.38
1965	188.04	691.05	0.27	0.37
1966	213.77	755.98	0.28	0.39
1967	242.63	799.59	0.30	0.44
1968	269.35	873.39	0.31	0.45
1969	286.93	943.99	0.30	0.44
1970	313.6	992.73	0.32	0.46
1971	342.28	1077.162	0.32	0.47
1972	372.00	1185.92	0.31	0.46
1973	405.76	1326.40	0.31	0.44
1974	460.45	1434.22	0.32	0.47
1975	534.79	1549.21	0.35	0.53
1976	575.55	1718.02	0.34	0.50
1977	624.03	1918.32	0.33	0.48
1978	682.05	2163.86	0.32	0.46
1979	751.91	2417.76	0.31	0.45
1980	872.53	2633.11	0.33	0.50

a. Devletin ticari faaliyetlerinden elde edilen fazlalar çıkartıldıktan sonra.

b. Paul Mattick'e göre, devlet harcamalarının tamamı üretken olmayan harcamalar sayılması gerektiğinden, toplam devlet harcamalarının, bu harcamaları içermeyen GSMH'ye bölünmesiyle elde edilecek oran, devletin ekonomide artan rolünü (yükünü) daha açıkça gösterecektir.

Genellikle, devlet sektörünün GSMH içindeki payının artışında en fazla rol oynayan gider kalemlerini belirlemek için, toplam devlet harcamalarını faaliyet türlerine göre ayrıştırmak benimsenmekte. Örneğin, Hyman, devlet harcamalarını ABD için şu dört ana kategoriye ayırmaktadır:

1. Satın alınan mal ve hizmetler,
2. Kişilere transfer ödemeleri,
3. Eyalet ve yerel hükümetlere bağış biçimindeki yardımlar,
4. Ödenen net faiz (Hyman, 1983: 21).[14]

Musgrave ve Musgrave, "Satın Almalar ve Transfer Ödemeleri" şeklinde yukarıdakine benzer ikili bir ayrım benimsemekle birlikte (Musgrave ve Musgrave, 1980: 145), devlet harcamaları için ayrıca "Askerî Harcamalar ve Sivil Harcamalar" şeklinde ikinci bir başka sınıflama daha kullanıyorlar. Bu sınıflamanın gerekçesi olarak da, "harcamalardaki büyümenin askerî giderlerle açıklanıp açıklanamayacağını, ya da büyümenin sivil harcamalar için de geçerli olup olmadığını" belirleyebilmek ihtiyacı kaydediliyor (Musgrave ve Musgrave, 1980: 144).[15]

Devlet harcamalarının bir üçüncü tür tasnifi de fonksiyonel sınıflandırma olarak bilinmektedir. Bu tasnif, emekçilerin ve emekçi olmayanların devletten edindikleri hizmet ve gelirlerin bu kesimler arasında paylaştırılması çabamıza yukarıdaki tasnif tiplerinden daha uygundur. Dolayısıyla bu yazıda NIPA tarafından kullanılan fonksiyonel sınıflandırma benimsenmiştir.[16] Seçilmiş bazı yıllar için devlet harcamalarındaki değişim, fonksiyonlar temelinde Tablo VII'de sunulmuştur.

14 Hyman, aynı yerde, "Bu yukarıdaki katagorilere girmeyen federal devlet harcamaları için bir kalıntı olarak (bir) beşinci kategori eklendiğini" de belirtir.

15 Musgrave ve Musgrave'in us yürütmesi kendi içinde makul olmakla birlikte, bu özel çerçeve içinde tarih seçimleri akla yakın değildir. Savaş yılları harcamaları, "Tarih seçimimiz savaş dönemi yükselişlerini dışlamak amacıyla yapılmıştır" (Musgrave ve Musgrave, 1980: 145) gerekçesiyle bir kenara bırakılmıştır. Kendileri bile, bir dipnotunda, bu seçimin rastgeleliğini kabullenmektedirler. Üstelik bir başka zayıf nokta da savunma harcamalarının tanımıyla ilgilidir: Tanımı kapsamlı tutmak için bu harcamalara askerî yardım ve savaş görmüşlere yapılan her tür harcama dahil edildiği halde, malul gazilere ve asker emeklilerine yapılan ödemeler hariç tutulmuştur.

16 Bu, "İşleve Göre Devlet Harcamaları" olarak anılmakta ve NIPA 1929-76 arasında T. 3.14'e, daha sonraki *Survey of Current Business*'in Temmuz sayılarında ise T. 3.15'e tekabül etmektedir.

TABLO VII: Fonksiyonel Temelde Sınıflandırılmış Devlet Harcamaları (a)

	1952		1960		1970		1980	
	Milyar dolar	Toplam içindeki payı	Milyar dolar	Toplam içindeki payı	Milyar dolar	Toplam içindeki payı	Milyar dolar	Toplam içindeki payı
Toplam (b)	94.065	100	136.647	100	313.595	100	872.531	100
Merkezî yürütme, yasama ve yargı faaliyetleri	2.999	3.19	4.047	3.23	9.936	3.17	30.089	3.45
Uluslararası ilişkiler	2.282	2.43	2.03	1.49	2.419	0.77	5.935	0.68
Uzay	0	0	0.572	0.42	3.574	1.14	5.009	0.57
Millî Savunma	45.728	48.61	44.364	32.47	73.364	23.39	131.088	15.02
Sivil Savunma	2.084	2.22	3.948	2.89	9.727	3.10	28.652	3.28
Eğitim	8.393	8.92	18.665	13.66	56.119	17.90	148.387	17.01
Sağlık ve Hastaneler	2.496	2.65	4.602	3.37	13.194	4.21	40.501	4.64
Gelir desteği, sosyal sigorta ve refah harcamaları	7.983	8.49	22.919	16.77	72.85	23.23	284.992	32.66
Savaş görmüşlere yardım	5.692	6.05	5.852	4.28	9.972	3.18	22.365	2.56
Konut ve mahalle hizmetleri	1.29	1.37	1.975	1.44	4.443	1.42	18.522	2.12
Kültür ve dinlenme faaliyetleri	0.337	0.36	0.894	0.65	2.58	0.82	7.941	0.91
Enerji	0.272	0.29	0.530	0.39	1.028	0.33	5.382	0.62
Tarım	1.509	1.6	3.456	2.53	5.78	1.84	9.548	1.09
Doğal Kaynaklar	1.103	1.17	1.362	0.99	2.692	0.86	7.215	0.83
Ulaştırma	5.383	5.72	10.235	7.49	19.921	6.35	40.974	4.70
Posta Hizmetleri	0.834	0.89	0.691	0.51	2.274	0.73	2.700	0.31
İktisadi kalkınma, tanzim ve hizmetler	0.233	0.25	0.644	0.47	1.777	0.57	4.521	0.52
Net faiz (c)	0.25	0.27	0.448	0.33	1.777	0.57	6.759	0.77
Diğer, sınıflandırılamayanlar	0.687	4.98	7.597	5.56	14.978	4.78	51.943	5.95
	0.542	0.58	1.456	1.07	5.19	1.66	19.968	2.29

a. NIPA, Tablo 3.15

b. Federal hükümetin, eyalet ve yerel hükümetlere yaptığı yardım çıkarıldıktan sonra.

c. Eyalet ve yerel hükümetlerin sosyal sigorta fonundan elde ettikleri faiz çıkartıldıktan sonra.

III.2 Devlet Harcamalarını Paylaştırma Metodu

Federal, eyalet ve yerel hükümetler düzeyinde yapılan toplam devlet harcamalarına ilişkin, öncelikle dikkat edilmesi gereken husus, bu harcama kalemleri ile emekçilerin gelirleri ve tüketimleri arasındaki ilişkinin belirlenmesidir. Diğer bir deyişle, devlet harcamalarının 21 kategorisinin hepsi emekçilerin gelirine ya da tüketimine katkıda bulunup bulunmadıkları açısından değerlendirilerek, emekçi ve emekçi olmayan kesimler arasında paylaştırılmalıdır. En genelde, devletin toplam harcama faaliyetlerinin, toplumsal yeniden üretimin koşullarını 'kazasız belasız' sürdürmeye yönelik olduğunu kabul edebiliriz. Bu genel kabul, iki farklı tür harcama etkinliğinden söz edebilmemize imkân tanır. Birinci grup, devletin işçi sınıfının yeniden üretimine dolaysız katkılar sayılabilecek faaliyetlerden, ikinci grup ise, sermaye sınıfının ve sermaye birikiminin diğer gerekli koşullarının yeniden üretimine ilişkin devlet harcamalarından oluşmaktadır. Yine bu yazının dar amaçları açısından, çeşitli devlet harcamalarından sadece işçi gelir ve tüketimini etkileyenlerin belirlenmesi önem taşır. Aslında, işçi gelir ve tüketimini doğrudan etkilemeyen devlet harcamalarını kapitalist toplum için bir çeşit *faux frais* olarak da düşünebiliriz. Marx'ın aşağıdaki alıntıda para-metanın üretiminin rolü üzerine söyledikleri, bizim ikinci grup devlet harcamalarına yaklaşım biçimimiz için de tamamen geçerlidir:

> "Dolaşım araçları olan altın ve gümüşün yıllık üretiminde harcanan toplumsal üretim araçları ve toplam emek gücü, kapitalist üretim biçimi veya daha genelde meta dolaşımına dayanan bir üretim biçimi için ağır bir *faux frais* kalemi oluşturur. Bu üretime tekabül eden toplam üretim ve tüketim araçları (yani gerçek servet) tutarı böylelikle toplumsal kullanımdan alıkonmuştur. Üretim ölçeği ve büyüme düzeyi aynı kalmak koşuluyla, bu pahalı dolaşım araçlarının maliyeti azaltıldığı ölçüde toplumsal emeğin üretken güçleri de o denli artar" (Marx, 1981: 420).

Soruna bu perspektiften yaklaşıp, *faux frais* ölçütünü kullanarak, aşağıdaki kaydedeceğimiz bazı harcama kalemlerini tümüyle işçi gelir ve tüketimi dışında sınıflandırdık. Bu kalemler, Merkezî İdare, Yasama ve Hukuki Faaliyetler, Uluslararası İlişkiler, Uzay Faaliyetleri, Millî Savunma, Sivil Savunma, Savaş Görmüşlere Yardım, Tarım Kredileri, Net Faiz ve Diğer - Sınıflandırılamayan Faaliyetlere ilişkin harcamalardır.

Merkezî İdare, **Yasama** ve **Hukuki Faaliyetleri** kapsam dışında tutuşumuz merkezî idare, vergi toplama, mali yönetim, yasama ve hukuki faaliyetlere ilişkin giderleri ne işçi geliri ne de işçi tüketimi olarak görmediğimiz içindir. Toplumun üstyapısal kurumlarının idamesine dönük tipik devlet harcamalarıdır bunlar.

Uluslararası İlişkiler de kapsam dışında tutulmuştur, çünkü bu tür harcamalar da dünya ölçeğinde, mülkiyet ve ulusal devlet haklarının korunma-

sına, ve bu temelde düşünülebilecek bir dizi uluslararası potansiyel ve/veya reel problemi çözmeye yöneliktir.

Uzay, Millî Savunma ve Sivil Savunma kalemlerinden ilk ikisi uluslararası ilişkilere benzer faaliyet alanlarında, hem ülke içinde hem de uluslararası düzeyde askerî harcamalara tekabül eder. Polis, itfaiye ve hapishane kurumlarına ilişkin harcamaları içeren diğer kalem ise, yine son tahlilde özel mülkiyetin ve kapitalist toplumsal kuralların korunmasına dönüktür ve dolayısıyla herhangi bir kullanım değeri üretim faaliyeti, ya da işçilere gelir transferi olarak yorumlanmalarına imkân yoktur (Shaikh 1980: 36).

Savaş Görmüşlere Yardım da, "savaşın yıkım ve zararlarının bugünkü maliyeti"nden (Shaikh, 1980: 36) başka bir şey olmayan sağlık ve sigorta giderlerini içerdiğinden, işçi sınıfının gelir veya tüketimine katkı olarak düşünülmesi olanaksızdır.

Tarım Kredileri, fiyat stabilizasyonu ve gelir dağılımı politikalarına, alt yapı hizmetlerine ve son tahlilde kapitalist tarım işletmelerine dönük çeşitli biçimlerdeki sübvansiyonlara ilişkin harcamaları içermektedir. Dolayısıyla da, işçi gelir ve tüketimine katkısı olduğu düşünülemez.

Net Faiz ve Diğer-Sınıflandırılamayanlar kalemleri de işçi gelir ve tüketimi dışında bırakılmıştır. Çünkü net faiz biçimindeki ödemeler ve diğer benzer harcamalar genellikle en üst gelir kesimlerine yöneliktir (Shaikh, 1980: 36).

Kalan 12 kategoriden, **Eğitim**, **Sağlık ve Hastaneler, Kültür ve Dinlenme Faaliyetleri, Enerji, Doğal Kaynaklar** ve **Posta Hizmetlerine** ilişkin harcamalar da, genelde toplumsal tüketim olarak ele alınabileceği için hem işçi hem de işçi olmayan kesimler arasında paylaştırılmıştır. İşçilerin bu gider kalemleri içindeki payları, emek payı oranının doğrudan kullanımıyla hesaplanmıştır (Shaikh, 1980: 37).

Gelir Desteği, Sosyal Sigorta ve Yardım harcamalarının paylaştırılmasında çeşitli alt kategoriler ayrı ayrı ele alınmıştır. Bu meyanda, örneğin, önceleri "kamu yardımı" diye bilinen "yardım ve sosyal servisler" kalemini, **çalışan** işçi gelir ve tüketimine bir katkı olarak görmeyişimizi şöyle gerekçelendirebiliriz:

> [Bu harcamalar] ne çalışan işçilerin ve ailelerinin gelirine bir ek, ne de geçici işsizlik dönemini yumuşatmak üzere işçinin geçmiş gelirinin ödenmesi ertelenmiş bir bölümüdür. [Ayrıca bu harcamalar] çalışamayan kişilere ve ailelerine yapılan bir ödeme [niteliğinde olup], ödenen miktar işçilerin geçmiş katkılarına bağlı değildir (Shaikh, 1980: 36-37).

Savaş Görmüşlere Yardım gibi, "Askerî Emeklilik ve Askerî Maluliyet" de, savaşın yıkım ve zararının bugünkü maliyet biçimlerinden biri olarak yorumlanmıştır. Kaldı ki bu harcamalar, geçmiş millî savunma giderlerinin er-

telenmiş bölümü olarak da düşünülebilir. Söz konusu gerekçelerle bu kalem de, işçi gelir ve tüketimi kapsamı dışında bırakılmıştır. Geriye kalan alt kategoriler, "İşsizlik Sigortası" ve "Sosyal Sigorta Emeklilik" ödemelerini kapsamaktadır. Bu kalemler tümüyle işçi geliri olarak ele alınmıştır. Çünkü bunlar, son tahlilde "geçmiş işçi gelirlerinden yapılan cebrî tasarrufların, işçilere geri aktarılması"ndan başka bir şey değildir (Shaikh, 1980: 37). Dolayısıyla da finansmanları açısından kapitalist devlete bir yük olarak addedilmemeleri gerekir.

Konut ve Mahalle Hizmetleri kalemi tümüyle işçilerin tüketimine katkı olarak değerlendirilmiştir, çünkü bu harcamalardan çoğunlukla işçiler yararlanmaktadır. Fakat, federal, eyalet ve yerel düzeylerdeki "Çevre Koruma Teşkilatı" ve "Su, Kanalizasyon ve Hıfzıssıhha" faaliyetlerine ilişkin harcamaların varlığı, şüphesiz kısmen de olsa işçilerin devlet giderlerinden aldıkları payın abartılması ve net verginin ise olduğundan az hesaplanması sonucunu yaratacaktır.

Ulaştırma harcamaları içinde emek kesiminin payını tespit etmek için "özel otomobillerin, toplam benzin tüketimi içindeki payı" ile "emek payı" çarpılarak elde edilen oran kullanıldı.[17]

İktisadi Kalkınma, Tanzim ve Hizmetler harcaması, genellikle küçük ticari işletmelere ve idari faaliyetlere yönelik olduğundan işçi gelir ve tüketimine katkı olarak değerlendirilmedi.

İşçi Eğitimi ve **Hizmetler** ise tamamiyle işçiler tarafından yararlanılan bir harcama türü ve tüketimlerinin bir parçası olduğundan tümüyle bu sınıfa yönelik olduğu varsayıldı.

Ticari Faaliyetler kalemi, harcamalar hanesinde kaydedilmiş olmasına rağmen, devlet harcaması olarak ele alınmadı. Zaten 1952-1980 dönemi boyunca sürekli eksi değerler alan bu kategorinin bir alt kalemi olan "Devlet Piyango ve Bahisleri" daha önce de belirttiğimiz gibi işçilere atfedilebilecek bir tür vergi kalemi olarak yorumlanmıştır. Ticari faaliyetlerin geri kalan kısmı, yani "Alkollü İçkiler Satış Dükkânları" ve "Otopark" vs. türünden diğer ticari faaliyetler son tahlilde devlet şirketlerince yürütüldüğünden, bunların net gelirlerini toplam artık değerin bir parçası olarak değerlendirdik.

Tablo VIII, 1952, 1960, 1970 ve 1980 yıllarında emekçilerin her bir devlet harcaması kaleminden aldıkları payı, Tablo IX ise, 1952-1980 dönemi için, toplam devlet harcamalarını ve emekçilerin bu harcamalar içindeki payını göstermektedir. Ayrıntılı hesaplama yöntemi Ek II'de verilmiştir (Tonak 1984).

---

17 "Binek otomobilleri benzin tüketimi"ni bir ölçüt olarak kullanma önerisi Musgrave ve diğerlerince yapılmıştır. Bkz. (Musgrave, Case ve Leonard 1974: 261).

Tablo VIII: Devlet Harcamaları İçinde Emekçilerin Payı (a)

	1952		1960		1970		1980	
Harcamalar	Toplam	Emekçilerin Payı	Toplam	Emekçilerin Payı	Toplam	Emekçilerin Payı	Toplam	Emekçilerin Payı
Merkezî İdare, Yasama ve Hukuki Faaliyetler	2.999	-	4.047	-	9.936	-	30.089	-
Uluslararası İlişkiler	2.282	-	2.03	-	2.419	-	5.935	-
Uzay	0	-	0.572	-	3.574	-	5.009	-
Millî Savunma	45.728	-	44.364	-	73.364	-	131.088	-
Sivil Savunma	2.084	-	3.948	-	9.727	-	28.652	-
Eğitim (b)	9.298	6.766	18.969	13.847	57.309	42.407	150.484	106.844
Sağlık ve Hastaneler	2.496	1.802	4.602	3.359	13.194	9.764	40.501	28.756
Gelir Desteği, Sosyal Sigorta ve Yardım	7.983	4.85	22.919	18.02	72.85	56.43	284.992	225.95
Savaş Görmüşlere Yardım	4.787	-	5.548	-	8.782	-	20.268	-
Konut ve Mahalle Hizmetleri	1.29	1.29	1.975	1.975	4.443	4.443	18.522	18.522
Kültür ve Dinlenme Hizmetleri	0.337	0.246	0.894	0.653	2.58	1.909	7.941	5.638
Enerji	0.272	0.199	0.53	0.387	1.028	0.761	5.382	3.821
Tarım	1.509	-	3.456	-	5.78	-	9.548	-
Doğal Kaynaklar	1.103	0.805	1.362	0.994	2.692	1.992	7.215	5.123
Ulaştırma	5.383	1.41	10.235	4.86	19.921	10.47	40.974	18.922
Posta Hizmetleri	0.834	0.609	0.691	0.504	2.274	1.683	2.7	1.917
İktisadi Kalkınma, Tanzim ve Hizmetler	0.233	-	0.644	-	1.777	-	4.521	-
İşçi Eğitimi ve Hizmetler	0.25	0.25	0.448	0.448	1.777	1.777	6.759	6.759
Net faiz	4.687	-	7.597	-	14.978	-	51.943	-
Diğer, sınıflandırılamayanlar	0.542	-	1.456	-	5.19	-	19.968	-
Toplam	94.07	18.23	136.65	45.05	313.6	131.601	872.53	422.252

a. Milyar dolar

b. Savaş görmüşlere yapılan eğitim hizmetlerini de içermektedir.

c. Savaş görmüşlere yapılan eğitim hizmetlerini içermez.

Tablo IX: Devlet Harcamaları İçinde Emekçilerin Payı ve Net Vergi (a)

Yıl	(1) Toplam Harcamalar	(2) Emekçilerin Payı	(3) Emekçilerin Ödediği Vergiler	(4) Net Vergi (3) - (2)
1952	94.07	18.23	34.58	16.35
1953	101.73	19.82	35.31	15.49
1954	97.2	23.76	34.89	11.13
1955	98.11	25.75	38.56	12.81
1956	104.63	29.18	43.68	14.5
1957	115.43	33.33	47.35	14.02
1958	127.77	39.28	47.84	8.56
1959	131.24	41.64	53.68	12.04
1960	136.65	45.05	59.96	14.91
1961	149.36	51.17	62.27	11.1
1962	161.23	54.53	68.43	13.9
1963	168	58.08	74.28	16.2
1964	176.48	62.72	74.52	11.8
1965	188.04	69.06	80.74	11.68
1966	213.77	79.14	97.21	18.07
1967	242.63	91.6	108.52	16.92
1968	269.35	103.2	125.15	21.95
1969	286.93	114.6	144.77	30.17
1970	313.6	131.69	151.39	19.7
1971	342.28	150.04	157.06	7.02
1972	372	165.25	184.74	19.49
1973	405.76	187.95	211.25	23.3
1974	460.45	216.95	236.71	19.76
1975	534.79	259.84	241.7	-18.14
1976	575.55	279.09	277.57	-1.52
1977	624.03	302.76	315.86	13.1
1978	682.05	332.37	362.21	29.84
1979	751.91	365.24	413.94	48.7
1980	872.53	422.25	456.39	34.14

IV.1 Net Vergi

Vergiler ve devlet harcamaları içindeki emek kesimi payını nasıl belirlediğimizi gerekçeleriyle aktardığımıza göre, şimdi net verginin ampirik seyrini sunabiliriz. Yinelemekte yarar olabilir, bu çalışma kapsamında net vergi, **ödenen vergilerden, devlet harcamalarından edinilen yararın çıkarılması** olarak tanımlanmış ve **sadece** emek kesimine uygulanmıştır.

Net vergi miktarının 1952-1980 dönemi boyunca seyri Tablo IX'da verilmiştir.

Görüldüğü üzere, emekçilerin ödediği net vergi 1975 ve 1976 yılları dışında bütün dönem boyunca pozitif değerler almıştır. Bir başka deyişle, emekçilerin **iş bulup, vergi ödeyen** kesimi, devletten, ödediği vergi miktarından daha az hizmet ve gelir elde etmektedir. Emekçiler için pozitif net verginin varlığı, emek kesiminden diğer kesimlere net gelir transferi anlamına geldiğini de belirtmemiz gerekir. "Diğer Kesimler", sermaye sınıfı, işsizler kesimi ve devletin kendisini içermekte; dolayısıyla, emekçi kesimden diğer kesimlere net gelir transferi, zorunlu olarak kapitalist sınıfın ödediği net verginin eksi olduğu sonucunu doğurmaz. Önemli olan, emekçilerin ödediği pozitif net verginin bizatihi devletin vergilendirme ve harcama faaliyetlerinin net sonucu olduğunun gösterilmiş olmasıdır.

Vardığımız bu ampirik kanıt, "refah devleti"nin performansı ve hatta bizatihi varlığı konusunda da bazı görüşler öne sürmemize imkân verir. Örneğin, çalışan emekçilerin ödediği vergi miktarının devletten yararlandıkları hizmet ve edindikleri gelir miktarına bölerek elde edeceğimiz **transfer oranı,** söz konusu yararlanışın ne kadarının doğrudan emekçilerden toplanan vergilerle finanse edilmiş olduğunu gösterecektir. Bir başka deyişle, %100'den büyük transfer oranı, emekçilerin ödediği vergilerin, devletten elde ettiklerinden fazla olduğu anlamına gelir.

Bu transfer oranının değişimi de Tablo X ve Şekil II'de verilmiştir. Emekçilerin ödediği net verginin seyrinde gözlemlenen olgu, transfer oranının 1975 ve 1976 yılları dışında aldığı %100'den büyük değerlerle daha bariz bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Tablo X: Transfer Oranı ve Sosyal Yardım İçeren Düzeltilmiş Transfer Oranı (a)

	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
Yıl	Emekçilerin Edindiği Hizmet ve Gelir	Çalışan Emekçilerin Ödediği Vergiler	Transfer Oranı (2)/(1)	Sosyal Yardım Harcamaları	Bütün Emekçiler İçin Sosyal Yardımı İçeren Düzeltilmiş Hizmet ve Gelir (1)+(4)	Sosyal Yardımı İçeren Düzeltilmiş Transfer Oranı (2)/(5)
1952	18.23	34.58	1.90	2.78	21.01	1.65
1953	19.82	36.31	1.83	2.91	22.73	1.60
1954	23.76	34.89	1.47	3.09	26.85	1.30
1955	25.75	38.56	1.50	3.07	28.82	1.34
1956	29.18	43.68	1.50	3.51	32.69	1.34
1957	33.33	47.35	1.42	3.75	37.08	1.28
1958	39.28	47.84	1.22	4.01	43.29	1.11
1959	41.64	53.68	1.29	4.15	45.79	1.17
1960	45.05	59.96	1.33	4.16	49.21	1.22
1961	51.17	62.27	1.22	4.5	55.67	1.12
1962	54.53	68.43	1.25	4.86	59.39	1.15
1963	58.08	74.28	1.28	5.06	63.14	1.18
1964	62.72	74.52	1.19	5.29	68.01	1.10
1965	69.06	80.74	1.17	5.96	75.02	1.08
1966	79.14	97.21	1.23	6.7	85.84	1.13
1967	91.6	108.52	1.18	7.76	99.36	1.09
1968	103.2	125.15	1.21	8.55	111.75	1.12
1969	114.69	144.77	1.26	10.12	124.81	1.16
1970	131.6	151.39	1.15	13.28	144.88	1.04
1971	150.04	157.06	1.05	16.17	166.21	0.94
1972	165.25	184.74	1.12	17.97	183.22	1.01
1973	187.95	211.15	1.12	19.44	207.39	1.02
1974	216.95	236.71	1.09	24.88	241.83	0.98
1975	259.84	241.7	0.93	29.28	289.12	0.84
1976	279.09	277.57	0.99	31.89	310.98	0.89
1977	302.76	315.86	1.04	33.63	336.39	0.94
1978	332.37	362.21	1.09	35.56	367.93	0.98
1979	365.24	413.94	1.13	39.57	404.81	1.02
1980	422.25	456.39	1.08	46.67	468.92	0.97

a. (1), (2) ve (4) milyar dolardır.

Şekil I: Düzeltilmiş ve Düzeltilmemiş Transfer Oranları, 1952-'80

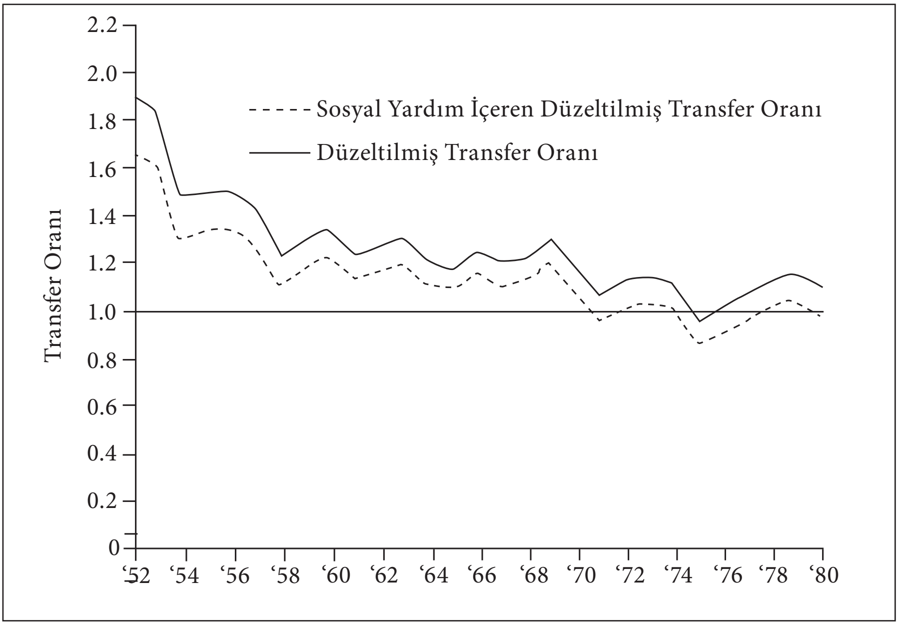

Çalışan emekçilerle, işsizler de dahil bütün emekçilerin elde ettikleri devlet harcamalarının karşılaştırılması ve transfer oranının bu kesimin de hesaplamaya katılmasıyla ne şekilde değiştiğini görebilmek için Sosyal Yardımı İçeren Transfer Oranı hesaplanmıştır. Bu yeni oranı hesaplarken izlenen yöntem şudur: İlkin, "yardım ve sosyal servis" harcamaları (Tablo X, Sütun 4) çalışan emekçilerin elde ettikleri "hizmet ve gelirler"e (Tablo X, Sütun 2) eklenerek "sosyal yardım içeren hizmet ve gelirler" (Tablo X, Sütun 5) elde edilmiştir. Ardından, "çalışan emekçilerin ödediği vergi" (Tablo X, Sütun 2), "sosyal yardımı içeren hizmet ve gelirler"e (Tablo X, Sütun 6) bölünerek yeni orana varılmıştır. Tablo X ve Şekil II'den de gözlemleneceği üzere, ikinci oran 1952-1980 dönemi boyunca, haliyle, öncekinden daha düşük değerler almakta, fakat ABD refah devletinin, işçi sınıfının geçim koşullarını düzeltme çabasında radikal bir değişiklik göze çarpmamaktadır. Yeni, Sosyal Yardımı İçeren Düzeltilmiş Transfer Oranı bağlamında, emekçilerin önceki 1975 ve 1976 yıllarına ek olarak, 1971, 1974, 1977 ve 1978 yıllarında da, devletin vergilendirme ve harcama faaliyetleri yoluyla net gelir sağladıkları sonucu çıkmaktadır. Bu nispeten iyimser durum, özellikle net transfer miktarının önemsenmeyecek düzeylerde oluşu hatırlanırsa, olsa olsa refah devletinin **etkin varlığından çok**, toplumsal değişimin refah devletini etkinleştirme **doğrultusunda** geliştiği (1980'e, Reagan dönemine kadar tabii!) anlamına gelir.

V.1 Devlet ve Artık Değer Oranı

Emekçilerin ödediği net vergi kategorisi, bir bakıma, devletin, işçi sınıfı karşısında **değerin yeniden bölüştürüldüğü düzeydeki** rolünün nicel göstergesi olarak yorumlanabilir. Bu nicel göstergenin seviyesi ise, son tahlilde, toplumun artık değer üretme kapasitesi ve işçi sınıfının iktisadi ve siyasi savaşımının etkinliği tarafından belirlenir.

Öte yandan, devletin **üretim düzeyindeki**, iş gününün gerekli ve artık zaman olarak bölünmesi olgusuna yeniden bölüşüm faaliyetleri yoluyla dolaylı etkisini görebilmek için, üretken emekçilerin toplam net vergi içindeki paylarını tespit etmek gerekir. Bir başka deyişle, net verginin bir parçası, üretken emekçilere yapılan toplam ücret ödemelerinden kaynaklandığı sürece, yeni, efektif ve azalmış bir değişir sermaye miktarına ve dolayısıyla artmış bir artık değere ve "devlet-sonrası" düzeltilmiş bir artık değer oranına varmamız doğaldır. 1952'den beri ABD'de olan da budur: devletin yeniden bölüşüm faaliyetlerini dikkate alarak düzeltmiş artık değer oranı, 1975 ve 1976 yılları dışında düzeltilmemiş artık değer oranından daha büyük değerler almakta ve dönem boyunca artış göstermektedir.[18]

Tablo XI'de **üretken işçilerin** ödediği net verginin miktarı verilmiştir. Bu miktarın hesabı sırasında, değişir sermayenin toplam ücret içindeki payı esas alınmıştır. Söz konusu payı ifade eden oran, toplam net vergi ile çarpılarak üretken emekçilerin ödediği net vergi hesaplanmıştır. Bu miktar değişir sermayeden çıkarılıp, artık değere eklenmiş ve 1952-1980 dönemi için düzeltilmiş artık değer oranı elde edilmiştir (Tablo XII).

---

18 Üretken emekçilerin ücretlerinin (değişken sermayenin) toplam ücret ödemeleri içindeki payı, *Employment and Training Report of the President* temel alınarak ve tarım kesimiyle hizmetlerin alt kesimleri için ayarlamalar yapmak amacıyla değişik NIPA tablolarına başvurularak hesaplanmıştır. Artık değerin büyüklüğü, toplam katma değerden bir kalıntı olarak elde edilmiştir. Yer sınırlaması yüzünden, artık değer oranını hesaplama yöntemini ayrıntılı bir biçimde açıklayamıyoruz. Bu hesaplama yöntem yayınlanmamış doktora tezinde ek olarak mevcuttur (Bkz. Tonak, 1984).

Tablo XI: Toplam Net Vergi ve Üretken Emekçilerin Ödediği Net Vergi (a)

Yıl	(1) Emekçilerin Ödediği Net Vergi	(2) Üretken Emekçilerin Toplam Ücret İçindeki Payı (%)	(3) Üretken Emekçilerce Ödenen Net Vergi (1) * (2)
1952	16.35	0.57	9.32
1953	16.49	0.59	9.73
1954	11.13	0.57	6.34
1955	12.82	0.57	7.31
1956	14.5	0.57	8.27
1957	14.02	0.56	7.85
1958	8.56	0.54	4.62
1959	12.04	0.53	6.38
1960	14.91	0.54	8.05
1961	11.1	0.52	5.77
1962	13.9	0.53	7.37
1963	16.2	0.52	8.42
1964	11.8	0.51	6.02
1965	11.68	0.51	5.96
1966	18.07	0.51	9.22
1967	16.92	0.49	8.29
1968	21.95	0.49	10.76
1969	33.08	0.49	16.21
1970	19.79	0.47	9.30
1971	7.02	0.47	3.30
1972	19.49	0.47	9.16
1973	23.3	0.47	10.95
1974	20.26	0.47	9.52
1975	-18.14	0.46	-8.34
1976	-1.52	0.45	-0.68
1977	13.1	0.46	6.03
1978	29.84	0.46	13.73
1979	48.7	0.46	22.40
1980	34.14	0.45	15.36

a. (1) ve (3) milyar dolardır.

Tablo XII: Nominal ve Düzeltilmiş Artık Değer Oranları (milyar dolar olarak)

Yıl	Değişir Sermaye	Artık Değer	Nominal Artık Değer Oranı	Net Vergi Sonrası Değişir Sermaye	Düzeltilmiş Artık Değer	Düzeltilmiş Artık Değer Oranı
1952	93.7	171.68	1.83	84.38	181	2.15
1953	102.22	177.06	1.73	92.49	186.79	2.02
1954	97.25	177.83	1.83	90.91	184.17	2.03
1955	105.2	196.55	1.87	97.9	203.85	2.08
1956	112.41	201.76	1.79	104.14	210.03	2.02
1957	115.33	213.44	1.85	107.48	221.4	2.06
1958	110.26	217.11	1.97	105.64	221.73	2.10
1959	121.69	237.35	1.95	115.31	243.73	2.11
1960	124.84	244	1.95	116.79	252.05	2.16
1961	125.63	254.16	2.02	119.89	259.93	2.17
1962	134.03	277.22	2.07	126.8	284.45	2.24
1963	139.84	293.87	2.10	131.42	302.29	2.30
1964	145.76	317.93	2.18	139.74	323.95	2.32
1965	157.76	346.85	2.20	151.8	352.81	2.32
1966	172.66	378.04	2.19	163.44	387.51	2.37
1967	178.47	396.63	2.22	170.18	404.92	2.38
1968	193.25	432.57	2.24	182.49	443.33	2.43
1969	212.76	458.17	2.15	196.55	474.38	2.41
1970	218.38	473.17	2.17	209.08	482.47	2.31
1971	230.86	518.23	2.24	227.56	521.53	2.29
1972	258.47	566.96	2.19	249.31	576.12	2.31
1973	292.31	635.13	2.17	281.36	646.08	2.30
1974	312.15	675.21	2.16	302.63	984.73	3.25
1975	319.55	730.67	2.29	327.89	722.33	2.20
1976	347.25	825.77	2.38	347.93	825.09	2.37
1977	390.29	928.92	2.38	384.26	934.95	2.43
1978	446.49	1042.05	2.33	432.76	1055.78	2.44
1979	501.76	1151.86	2.30	479.36	1174.26	2.45
1980	529.85	1244.97	2.35	514.99	1260.33	2.45

Düzeltilmiş artık değer oranı, devletin yeniden bölüşüm faaliyetlerinin üretken emekçilerin geçim koşulları üzerindeki doğrudan etkisinin nicel göstergesi olarak yorumlanabilir. Bu göstergenin hesaplanışı sırasında haliyle, somuta yani **devletli kapitalist gerçekliğe** daha yakın, onla tutarlı, değişir sermaye ve artık değer kategorileri hesaplanmıştır. Bu şekilde elde edilen artık değer oranına düzeltilmiş, bir bakıma "daha gerçekçi" oluşu yüzünden, efektif; düzeltilmemiş önceki orana ise nominal artık değer oranları denilebilir. Söz konusu oranlar karşılaştırıldığında, nominal oran 1952, 1960, 1970 ve 1980 yılları için 1.83, 1.95, 2.17, ve 2.35 değerlerini alırken, aynı yıllar için efektif artık değer oranı 2.14, 2.16, 2.31 ve 2.45 değerlerini almıştır (Şekil III).

Şekil II: Artık Değer Oranı, 1952-80

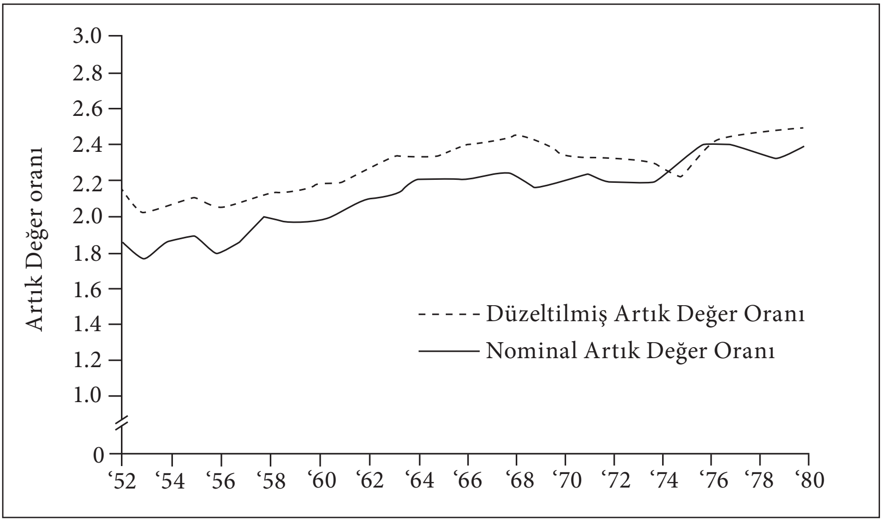

VI.1 Sonuç

Kapitalizmin kendiliğinden işleyişi sonucu ortaya çıkan gelir bölüşümünü kısmen de olsa daha adil kılmak, kamu maliyesinde sıklıkla ele alınan konuların başında gelir. Vergilendirme üzerine olan çalışmaların çoğunluğu, genellikle vergi yükünün belirlenmesine odaklanarak devletin vergi yükünü farklı gelir gruplarına nasıl dağıttığı ve bu yoldan gelir bölüşümünü ne ölçüde belirlediği sorusu temel alınarak yapılmaktadır. Özellikle "refah devleti"nin gelişmiş kapitalist ülkelerde önem kazanması ile birlikte devlet harcamalarını konu edinen çalışmaların da sayısı artmıştır. Hatta, sol kesimlerde de, refah devletinin olumlu etkisini değerlendirebilmek amacıyla,

toplumsallaşmış tüketim ve işsizlik/emeklilik gibi ödemeler kullanılarak toplumsal ücretin seyrini tespite çalışan incelemelere ilginin arttığını gözlemliyoruz. Fakat, bu çalışmalar hem teorik temellerinin zayıflığı yüzünden hem de işçilerin ödediği vergileri dikkate almadığı için devlet harcamalarının "toplumsal ücret"in varlığına yol açıp açmayacağı sorusuna doyurucu cevap verememektedir. Yukarıdaki kavramsal tartışmamıza ve ampirik bulgularımıza dayanarak, emekçilerin ödediği net vergi pozitif olduğu sürece toplumsal ücretin varlığından söz edilemeyeceğini belirtmekte yarar görüyoruz.

Bu çalışma, devletin kapitalist ekonomideki rolünü çözümleme girişiminde bir ilk adım olarak nitelenmelidir. Yazıda, devletin işçi sınıfına ilişkin bölüşümü etkileyen vergilendirme ve harcama faaliyetlerini değerlendirebilmek için gerekli gördüğümüz bir kuramsal çerçeve önerilmiş ve ABD örneğinde bu çerçeve somutlanmıştır. Çalışmanın doğal devamı devlet ve kapitalist sınıf arasındaki bölüşüm ilişkisini ele almak olacaktır. Söz konusu ilişkinin çözümlenişi, sadece devletin iktisadi rolünü değil aynı zamanda bu yazıda geliştirdiğimiz tahlil ile iktisadi kriz teorileri arasındaki bağlantıyı da daha net bir biçimde kurmamıza yol açacaktır.

Devletin üretimdeki rolünü çözümleme çabası, bir "garip meta" niteliğindeki emek gücünün yeniden üretimine ilişkin devlet etkinliklerini de titizlikle ele almalıdır. Ayrıca, bu yazıda önerilen çerçevenin işçiler ve sendikalar için hayli önem taşıdığı görüşündeyiz. Örneğin, işçi sınıfının devletten elde ettiği hizmet ve gelirin, ödenen vergiden az oluşu, emeğin vergilendirilmesine ilişkin iktisat politikaları tartışmaları açısından hayati önemde, somut bir bilgidir. Bu meyanda, "devlet yardım"ı ile kendini yeniden üretebilen işçi ailelerine yapılan ödemelerin, aslında, çalışan işçilerin ödediği vergilerden finanse edildiği, yani işçi sınıfının bir kesiminden diğerine gelir aktarımından başka bir şey olmadığının anlaşılması, "refah devleti"nin ideolojik kisvesini kaldırmamızı da kolaylaştıracaktır. Bu alandaki mistifikasyonun kırılmasının bir dizi başka siyasi ve iktisadi sonuçları olacağı da muhtemeldir.

Sonuç olarak, devletin **iktisadi** rolüne ilişkin en azından üç yeni çalışma alanını belirtebiliriz. İlkin, devletin hem kapitalist sınıfa ilişkin bölüşüm etkinliklerinin hem de kendini yeniden üretebilmek için katma değerden aldığı payın çözümlenmesi gerekir. Böylelikle, hem devlet borçları meselesi hem de borçların artışının, sermaye birikimini ve gelecekteki kârlılığı ne şekilde etkilediği doyurucu bir biçimde çözümlenebilecektir. İkinci olarak, artık değer oranının düzeltilmesinde, devletin üretim sürecindeki dolaylı rolünü incelemenin yanı sıra, kapitalist devlet işletmeleri, çeşitli fiyat destekleme ve sübvansiyon politikaları yoluyla doğrudan etkisi de ele alınmalıdır. Ve de,

devletin iktisadi rolüne ilişkin analizleri kapitalist kriz teorilerine ilişkilendirerek "devletçe yönetilen" kapitalizmleri ve krizlerini daha kapsamlı bir biçimde açıklayacak teorik/ampirik yetkinliğe erişmek, acilliğini koruyan hem teorik hem de politik bir ihtiyaç olarak günümüzde her zamankinden daha fazla dayatmaktadır.

Kaynaklar

Bakker, Isabella. 1985. "The Reproduction of the Working Population in Canada". Ph. D. Dissertation. The New School for Social Research. New York.

Bowles, Sam and Gintis, Herbert. 1982. "The Crisis of Liberal Democratic Capitalism: the Case of the United States". *Politics and Society.* 11 (1).

BEA (Bureau of Economic Analysis). 1981. *The National Income and Product Accounts of the United States, 1929-1976; Statistical Tables (NIPA).* Washington, DC.

Çarıkçı, Çağrı. 2007. "Sosyal Ücret Kavramı ve Türkiye Açısından Bir Değerlendirme". Yüksek Lisans Tezi. İstanbul Üniversitesi. İstanbul.

Fazeli, Rafat. 1992. "Transfers Between the State and the Working Class: The Case of the U.K. Ph. D. Dissertation". The New School for Social Research. New York.

Hyman, David N. 1983. *Public Finance: A Contemporary Application of Theory* to *Policy.* Chicago: The Dryden Press.

Kahn, Harry C. 1968. *Employee Compensation Under the Income Tax.* New York: National Bureau of Economic Research.

Lewin, Cynthia M. 1979. *Functional Classification* of *Federal and State and local Govemments Expenditures.* Washington, DC: Unpublished Memorandum.

Maniatis, T. 1992. "State Revenues and Expenditures and Income Redistribution in Sweden and Norway". Ph.D. Dissertation. The New School for Social Research, New York.

McGill, S. C. 1989. "The Social Wage in Australia: An Analysis by Social Class". Ph. D. Dissertation. The New School for Social Research. New York.

Marx, Karl. (1963). *Theories of Surplus - Value*, Part I. Moskova: Progress Publishers.

—— (1977) *Capital*, cilt I. New York: Random House, Inc.

—— (1977a) "Critique of the Gotha Programme". Karl *Marx: Selected Writings.* (der.). D. McLellan. Londra: Oxford University Press içinde.

—— (1981) *Capital*, cilt II. New York: Random House, Inc.

Musgrave, R.A, Case, K.E. and Leonard. H. 1974. "The Distribution of Fiscal Burdens and Benefits". *Public Finance Quarterly.* 2, (July).

Musgrave, R.A. and Musgrave, P.B. 1980. *Public Finance in Theory and Practice*, New York: McGraw-Hill Book Company

Pechman, Joseph. 1966. *Federal Tax Policy.* Washington: Brookings Institution.

Sazama, Jerry. tarihsiz. "The Tax System and the Tax Revolt". *Crisis in the Public Sector.* Economics Education Project of the URPE. New York: Monthly Review Press içinde.

Shaikh, Anwar. 1980. "Marxian Categories and National Income Accounts". Basılmamış Makale.

Shaikh, A. 2003. "Who Pays for the 'Welfare' in the Welfare State? A Multicountry Study". Social Research. cilt 70, No. 2.

Shaikh, A. ve Tonak, E. Ahmet. 1987. "The Welfare State and the Myth of the Social Wage". T*he Imperiled Economy: Macroeconomics from a Left Perspective*. R. Cherry (der.)

Shaikh, A. ve Tonak, E. Ahmet. 1995. The Social Wage in the U.S. Toplum ve Ekonomi. Temmuz.

Shaikh, A. ve Tonak, E. Ahmet. 2000. The Rise and Fall of the U.S. Welfare State. Political Economy and Contemporary Capitalism: Radical Perspectives on Economic Theory and Policy. Ron Baiman; Heather Boushey; Dawn Saunders (der.). Armonk, NY: M. E. Sharpe.

—— (1980a) Towards a Critique of Keynesian Theory on the Role of the State. Basılmamış Makale.

Shaikh, Anwar and Tonak, E. Ahmet. On Social Wage.

Smith, Dan Throop 1982. Taxation, an Overview. *Encyclopedia of Economics.* (ed.) D. Greenwald. New York: McGraw-HiIl Book Company içinde.

Tonak, E. Ahmet. 1984. *A Conceptualization of State Revenues and Expenditures: U.S.: 1952-1980.*Basılmamış doktora tezi. Department of Economics, New School for Social Research. (http:/tinyurl.com/ccfkk2o)

Tonak, E. Ahmet. 1984. A Conceptualization of State Revenues and Expenditures, USA.: 1952-1980. Ph.D. Dissertation. The New School for Social Research. New York. (http://tinyurl.com/ccfkk2o)

Tonak, E. Ahmet. 1987. The U.S. Welfare State and Working Class, 1952-1980. Review of Radical Political Economics. cilt 19, No. 1.

Şekil III: Net Milli Hasıla ve Ürün - Vergiler, Harcamalar ve Net Gelir (A)

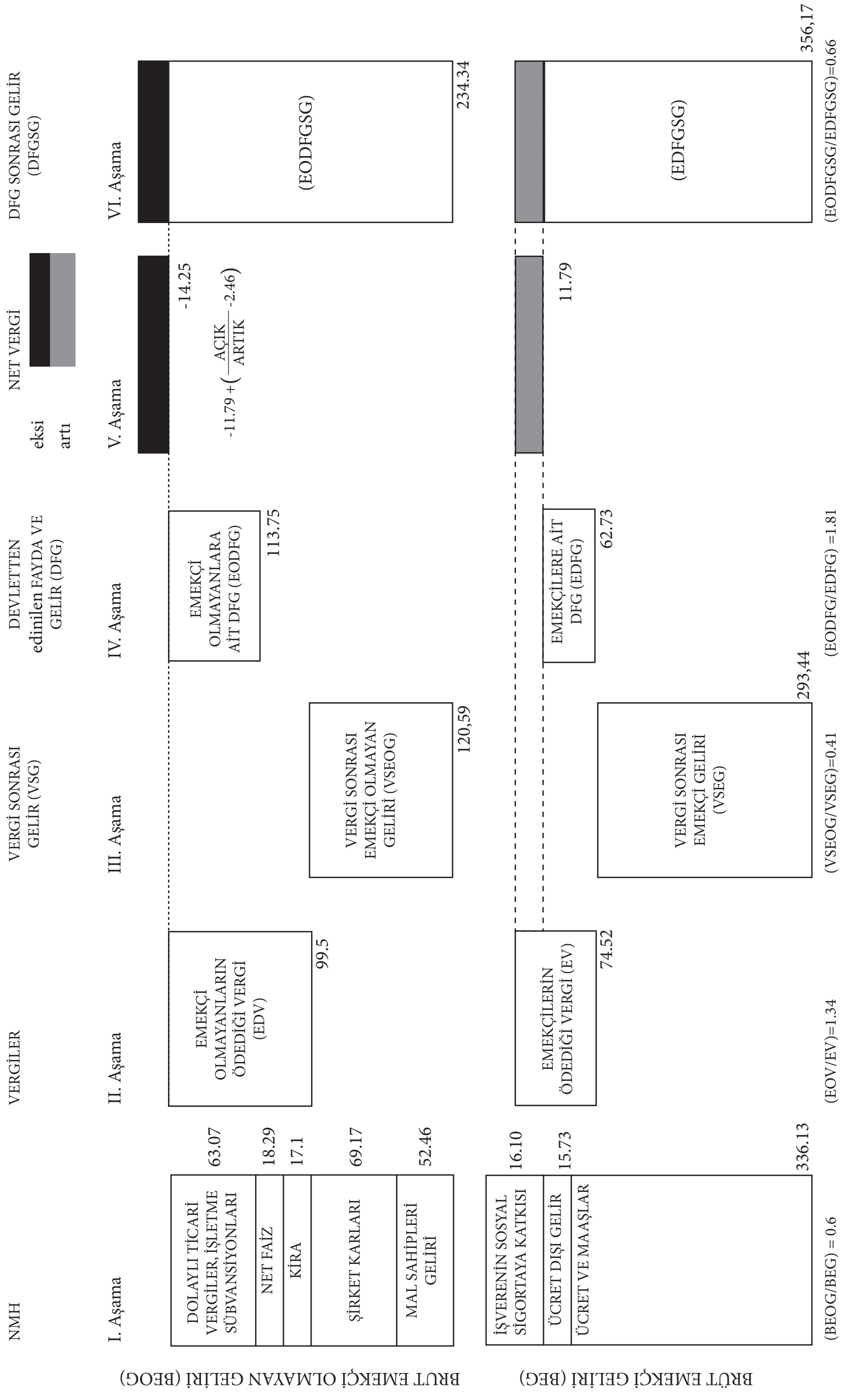

A. 1964 verileri baz alınarak düzenlenmiştir.

Refah Devleti ve Sosyal Ücret Efsanesi: ABD, 1952-1985[1]

Anwar Shaikh ve *E. Ahmet Tonak*

Bu makalede A. Shaikh ve E. Ahmet Tonak, Tonak'ın 1984 yılında savunduğu doktora tezinin ve Tonak'ın bir diğer makalesinin (1985, ki bu kitapta yer almaktadır) sonuçlarını Ronald Reagan döneminin bir kısmını kapsayacak şekilde güncellemişlerdir. Makalenin yoğunlaştığı alan **sosyal ücret** kategorisinin tanımsal ve ampirik boyutlarıdır. Literatürü eleştirel bir biçimde değerlendirirken **net transfer** kategorisi önerilmiş ve ABD ekonomisinin 1952-85 dönemi için ampirik olarak somutlanmıştır. ABD'nin daha sonraki dönemleri için Shaikh ve Tonak'ın diğer çalışmalarına (1995 ve 2000), gelişmiş kapitalist ülkeler arası karşılaştırmalı bir değerlendirme için Shaikh'in bir başka çalışmasına (2003) bakılabilir.

I. Giriş

Bu makale ABD'de II. Dünya Savaşı sonrası izlenen mali politikalarla işçilerin hayat standartları arasındaki ilişkiyi incelemektedir. Amacımız, ABD'deki "refah devleti"nin büyüyüşünün işçi sınıfı üzerindeki iktisadi etkilerini çözümlemektir.[2] Bu arada, eldeki bazı ampirik çalışmaların sonuçlarını da kullanarak, "refah devleti"nin işleyişi, transfer ödemeleri ve sosyalleşmiş

1 1988. *Toplum ve Bilim*. Kış. No. 40.

2 Bu yazıdaki amacımız, devletin, gelirin yeniden dağılımına ilişkin faaliyetlerinin işçilerin hayat standartlarına net etkisini belirlemektedir. Şüphesiz, ne ücret ne de düzeltilmiş "sosyal ücret" işçilerin genel hayat standardının bütüncül bir göstergesidir. Çünkü, her iki ücret kategorisi de üretimin hane içinde gerçekleştirilen bölümünü dışarıda bırakır. Ayrıca, "refah devleti" kavramını, devletin, gelirin yeniden dağılımına ilişkin faaliyetlerinin genellikle kabul gören etiketi olması bakımından kullandığımızı ve bu kullanımın, devletin sınıf temeli olmadığı iddialarını ya da kapitalist devletin karakter değiştirerek işçilerin refahı doğrultusunda kendini ıslah ettiğini savunan görüşleri benimsediğimiz anlamına gelmediğini de baştan belirtmek isteriz.

tüketimin ekonomik krize etkileri üzerine mevcut radikal yazının kimi temsilcilerini de değerlendireceğiz.

Yaygın kabul gören hâkim metodoloji, devlet vergileri ve harcamalarının toplumsal-iktisadi net etkisine ilişkin bir dizi önemli konuyu ele alıp incelemeyi güçleştirmektedir. Örneğin, geleneksel perspektif içinde gerçekleştirilmiş çalışmalarda genellikle bireyler gelirlerine göre sınıflandırıldığından, gelir kaynağı emek olanlarla, mülkiyet olanlar aynı grupta toplanagelmişlerdir.

Bu da, haliyle zaten net olmayan işçi olanlarla olmayanlar ayrımını daha bir bulanıklaştırmaktadır. Ayrıca, devlet harcamalarının bu gruplar üstündeki etkisini incelerken bütün harcamalar saf kazanç olarak alınmakta, dolayısıyla bu çerçeve içinde sosyal kazanç kavramı anlamını yitirmektedir. Çünkü askerî harcamaların büyük artışı (Vietnam Savaşı yıllarında olduğu gibi) aslında sosyal refah harcamaları artışı imişçesine değerlendirilmektedir. Görüldüğü üzere bu perspektifin bizatihi temelindeki metodoloji, devlet müdahalesinin sosyal maliyet ve kazançlarını net bir biçimde araştırabilmeyi imkânsızlaştırmaktadır.

Son yıllarda bazı radikal sosyal bilimciler devletin yapageldiği sosyal refah harcamalarının işçilerin refah seviyesini etkileyişi üzerine yoğunlaşmış ve yukarıda belirttiğimiz hataları düzeltmeye çalışmışlardır. Savaş sonrası dönemde işçilerin edindiği sosyal kazanımlarda çok büyük bir artış olduğu, genellikle bu tür çalışmaların paylaştığı bir sonuçtur. Bu kazanımlara bazen "sosyal ücret" bazen "vatandaş ücreti" denilerek işçi sınıfının aslında devlet tarafından sübvanse edildiği ima edilmektedir. Fakat bu çalışmalar titiz bir biçimde ele alındığında, sosyal refah harcamalarından yararlananların ödediği vergilerin ya değerlendirme dışı bırakıldığı (Therborn, 1984) ya da ciddi ölçüde azımsandığı (Bowles ve Gintis, 1982A) ortaya çıkmaktadır. Bu önemli hata giderildiğinde ise, işçilerin devletten edindiği kazançların, ücretlerine net bir artış anlamına geldiği sonucunu çıkarmak olanaksızlaşmaktadır. Çünkü gözlemlenen kazançların bir bölümü, hatta tamamı, işçilerin ödediği vergiler tarafından karşılanabilmektedir. Dolayısıyla, bu tür çalışmaların vardığı sonuçları tartışmasız kabullenmek zorlaşmıştır.

Bu makalede, devletin işçi sınıfı açısından bölüşüm sürecine doğrudan katılımının, işçi ücretleri ve hayat standardı üzerindeki nihai etkisini belirlemeyi amaçladık. Sorun böyle konduğunda, vergilendirmeye ve işçi sınıfına dönük devlet harcamalarına ilişkin, uygulanabilir bir kavrama gerek vardır. Önerdiğimiz kavram **net transfer**'dir. Net transfer, devletten sağlanan gelir ve kazançlardan işçilerin devlete ödediği vergilerin çıkarılması ile elde edilir. ABD'de 1952-85 dönemi için hesaplanacak net transfer değerleri bize aynı zamanda "sermayenin yüklendiği sosyal ücret yüzünden kâra dönüşecek gelirlerde azalma olduğu" şeklindeki görüşün geçerliliğini de değerlendirme

imkânı tanıyacaktır. Bu hipotez, "ücret artışları yüzünden sıkışan kârlar" perspektifinin (Bowles ve Gintis, 1982A: 53) bir versiyonu olduğundan, bu makaledeki çözümleme de kaçınılmaz olarak Marksist kriz teorisi sorunsalı içinde yer almaktadır.

Aşağıda, ilkin sosyal ücret hesaplamalarında sık sık rastlanan belirgin yanlışları ve ihmalleri kaydedeceğiz. Sonra, işçi gelirleri bağlamında geliştirdiğimiz net transfer kavramını tartışıp, ABD için 1952-85 dönemine ilişkin hesapladığımız değerleri sunacağız. Bu ampirik bulgular, vardığımız sonuçları daha önceki çalışmalarla, özellikle Bowles ve Gintis'inkilerle karşılaştırabilme imkânı da verecektir.

II. Sosyal Ücret ve Radikal Yazın

Şu ya da bu şekliyle sosyal ücret kavramına refah devletine ilişkin yayınlarda sık sık rastlandığı açıktır (Shaikh, 1978; Gough, 1979; Bowles ve Gintis, 1982A; 1982B; Therborn, 1984; Tonak, 1984; 1987). Fakat, hem tanımlar kendi içinde oldukça farklılaşmakta hem de çokluk yanıltıcı tarzda kullanılmaktadırlar. Bu yazının dar tanımlanmış çerçevesini dikkate alarak sadece temsilî nitelikte bulduğumuz bazı radikal yaklaşımları tartışmakla yetineceğiz.

Genel bir tasnif yapılacak olursa söz konusu yazına iki ana yaklaşımın hâkim olduğu görülür. İlk yaklaşım sosyal harcamaları bir çeşit sosyal ücret olarak değerlendirip işçilerin ödediği vergileri göz ardı ederken, diğeri ise hem harcamalar hem de vergileri birlikte ele alıp net transfer miktarını hesaplamayı seçmektedir.

İlk yaklaşıma örnek Therborn'dur. Refah devleti kapitalizminin yükselişinin "politik olarak belirlenip, ayarlanan gelir akışlarıyla" günümüzde hızlandığına değinerek "gelişen kapitalist ülkelerde, hane gelirlerinin beşte biri ile üçte biri arasındaki bir miktarın, mülkiyet ya da emekten değil kamu gelirlerinden kaynaklandığı" sonucuna varmaktadır (Therborn, 1984: 25-26). Oysa hane gelirlerinin büyük bir oranının devlet harcamalarından elde edildiği sonucu, ancak bu harcamalardan vergiler çıkartıldıktan sonra söz konusu olabilecek bir net transferin var olması halinde geçerlidir. Açıktır ki, hane gelirlerinden ödenen vergiler sosyal refah harcamalarına eşitse, kamu harcamaları hacminin büyümesinden işçi ailelerinin net bir kazancı olamaz. Devlet yalnızca müdahalesini yapıp, para biçiminde (vergiler) geliri emip ardından bunu çeşitli metalar ve ödemeler bileşimiyle (sosyal refah harcamaları) yeniden dağıtmaktadır. Bu işlem gelir dağılımını haneler arasında değiştirmekle birlikte toplam geliri etkilemez. Dolayısıyla bu tür harcamaların artışının, sisteme ek bir yük anlamına da gelmemesi gerekir. Olsa olsa bu durum yalnızca devlet aracılığıyla yeniden paylaştırılan gelir miktarının

arttığını gösterir. Bu yüzden Therborn'un dile getirdiği yaklaşım sosyal refah harcamalarını sosyal ücretlerle eşleştirdiğinden, gerek toplumsallaşma tüketimin, gerekse bunun sermaye birikimi ve kriz üzerine etkilerinin analizi için yetersiz kalmaktadır.

İkinci tür yaklaşım ise sosyal refah harcamalarını ve vergileri birlikte ele alıp değerlendirmeyi dener. Bir yanda bizim daha önceki çalışmalarımızda (Shaikh, 1978; Tonak, 1984; 1987) belirtildiği üzere, savaş sonrası ABD'sinde işçilerden devlete net transfer yapıldığı ortaya konmuş, öte yanda Bowles ve Gintis'in ortak makalesinde (1982A) net transferin diğer yönde, yani devletten işçilere doğru gerçekleştiği belirtilmiştir. Bowles ve Gintis'e göre, savaş sonrası dönemde devlet "sermayeden emeğe önemli bir yeniden dağıtımı" başlatmış ve bu şekilde ortaya çıkan "vatandaş ücreti" öylesine hızla artmıştır ki, 1970'lerde iktisadi buhranı doğuran ve uzatan kritik bir rol oynamıştır (Bowles ve Gintis, 1982A: 84-85).

Bowles ve Gintis'in çalışmasında da, bizim önceki çalışmalarımızda da (Shaikh, 1978; Tonak, 1984) kullanılan çerçeveler birbirine yakındır. Dolayısıyla, ilk ağızda sonuçların böylesine dramatik biçimde farklılaşması çok çarpıcıdır. Esrar perdesini kaldırabilmek için Bowles ve Gintis'in metodolojisinin abartılmış sosyal ücret tahminlerine yol açan önemli ampirik yanlışlar ve varsayımları içerdiğini keşfetmek gerekmiştir. Problemin kaynağını, "ortalama" bir üretim işçisinin (üç çalışmayan aile ferdiyle birlikte) gayrisafi ve harcanabilir hane gelirini, sorgulamaksızın istatistiklerden aktarıp benimsemeleri oluşturmaktadır. Bowles ve Gintis bu istatistiksel bilgiyi, ortalama bir işçi ailesini gerçekten temsil ettiği varsayımıyla kabullenip kullanmakta. Resmî verilere dayanan bu varsayım, dört kişilik bir ailede yalnızca bir aile ferdinin çalıştığı anlamına gelmektedir (Bowles ve Gintis, 1982A: 73). Bir başka deyişle bu veriler prototip bir işçi ailesinin çalışan bir erkek işçi, çalışmayan bir eş ve iki çocuktan oluştuğunu varsaymakta. Halbuki 1977'de, ortalama bir Amerikan ailesi gerçekte yaklaşık üç kişiden oluşuyor ve hane halkının 1,2'si çalışıyordu (ki bu önemli sayıda çalışan kadını da kapsamaktadır).[3]

Bowles ve Gintis hane üyesi sayısını gerçekte olduğundan yüzde 33 fazla kabul ederek ortalama bir ailenin eline geçen refah harcamalarını da farkında olmadan abartmış olmaktadır.[4] Aynı zamanda ortalama ailenin ödediği ver-

---

3 Bowles ve Gintis ortalama bir işçi ailesinin dört kişiden oluştuğu varsayımının nüfusun gerçekte olduğundan yüzde 60-70 fazlasını gerektirdiğini göz ardı etmiş olmalı. Örneğin bu varsayımla, 1977'de 90.5 milyon işçi 362 milyonluk bir nüfusu gerektirmektedir. Oysa 1977'deki gerçek nüfus ancak 217 milyondur! Yani, Bowles ve Gintis'in dolaylı olarak varsaydıkları toplam nüfus gerçek nüfustan yüzde 67 fazladır.

4 Ayrıca, sosyal refah harcamalarının ortalama aileye düşen payını hesaplarken, kişi başına düşen sosyal harcamayı 3 (gerçekte olan aile büyüklüğü) yerine 4 (varsayılan aile büyüklüğü) ile çarp-

giler de iki ayrı neden yüzünden yüzde 66 oranında az tahmin edilmektedir.[5] İlkin hane içinde gelir kazanan kişi sayısını (dolaylı olarak kadınların çalıştığını göz ardı etmek anlamına gelse de) gerçekte olandan az tuttuklarından, ödenen federal gelir vergileri de gerçekte olduğundan az tahmin edilmiştir. Ayrıca, kullanılan veriler, eyalet ve yerel yönetimlere ödenen vergileri ve bazı federal vergileri içermediğinden ölçülen vergi miktarı gerçek durumu yansıtmamaktadır.[6] Bowles ve Gintis'in tanımlamasına göre aile başına "vatandaş ücreti" kalemi, elde edilen sosyal refah gelirleri ile ödenen vergiler arasındaki farka eşittir. Gelirler abartılıp, vergiler olduğundan az hesaplandığında, sosyal ücret miktarının fazlasıyla şişirilmiş olacağı açıktır. Hem gelirlere hem vergilere ilişkin bu önemli hatalar, Bowles ve Gintis'in "vatandaş ücreti" tahminlerinde tabiatıyla büyük bir abartmaya yol açmaktadır. Nitekim söz konusu yanlışlar düzeltildiğinde vardıkları ampirik sonuçlar tamamen zıddına dönüşmektedir: ABD'de işçilerin sosyal sübvansiyonu yerine, devletin işçiler tarafından sübvansiyonu belirivermektedir. Ve dolayısıyla, sosyal refah harcamalarının günümüz krizinin nedeni olduğunu iddia eden yapı da çökmektedir. Çökenin yerine kavramsal açıdan daha tutarlı ve hayalî değil var olan gerçekliği açıklamayı deneyen alternatif bir yaklaşımı aşağıda önermekteyiz.

Bize göre, Therborn, Bowles ve Gintis gibi yazarların yaklaşımlarındaki yanlışlar, boşluklar ve ihmaller daha temeldeki bir sorundan, tutarlı bir metodolojinin ve kapsamlı bir çerçevenin benimsenmemiş oluşundan kaynaklanmaktadır. Âdeta bu sorunun dışavurumudur yukarıda değindiğimiz noktalar. Bu yüzden, bu makalenin III. bölümünde kapitalist yeniden üretimin Marksist analizinden kaynaklanan tutarlı bir metodoloji ve kapsamlı bir çerçeve sunulmaktadır. IV. bölümde ise ampirik bulguların sonuçları ve günümüz krizi bağlamındaki dolaylı etkileri değerlendirilecektir.

III. Ampirik Metodoloji

Devlet harcamalarının ve vergilerin işçi sınıfının yaşam düzeyine net etkilerini ölçebilmek için, bunları işçilerin gelirlerine ilişkilendirerek net

---

maktadırlar; dolayısıyla aile başına düşen sosyal harcamalar da yüzde 33 abartılmaktadır.

5 Bowles ve Gintis 1977'de işçi başına reel olarak haftada 10 dolarlık dolaysız vergi ödendiğini hesaplamaktadırlar. Her ailede sadece tek çalışan birey olduğu varsayıldığından, bu aynı zamanda aile başına ödenen vergi olmaktadır (Bowles ve Gintis, 1982 A:73, Tablo 3 Sütun 2). Halbuki, Tonak (1984) dolaysız vergilerin sistematik bir dökümünü yaptıktan sonra, işçi başına ödenen miktarı 22.96 dolar olarak belirleyip (Tonak, 1984: 128. Bölüm V, Tablo 5, Sütun 5), 1.22 ile çarpıp (aile başına işçi sayısı) (Tonak, 1984:123. Tablo 5, Sütun 5) aile başına haftalık toplam dolaysız vergi yükünü 30.45 dolar olarak hesaplamaktadır. Yani Bowles ve Gintis'in hesapladıkları miktar Tonak'ınkilerden sadece yüzde 66 oranında azdır!

6 Bureau of Labor Statistics'in harcanabilir gelir verileri, gayrisafi gelirden yalnızca federal gelir vergisi ile sosyal sigorta vergileri düşülerek hesaplanmıştır. Eyalet ve yerel yönetimler düzeyindeki bütün öteki vergiler dışarıda bırakılmıştır.

transferleri hesaplamaya çalışmaktayız. Daha önce de belirttiğimiz gibi, net transfer, işçilerin devletten aldığı gelir ve kazançlar, **eksi** devlete ödedikleri vergiler olarak tanımlanmıştır. İlkin çeşitli devlet harcamalarının ve vergilerin ne kadarının işçilere ait olduğunu tespit için kullandığımız yöntemleri kısaca özetleyip, ardından da 1952-1985 dönemi için yaptığımız net transfer hesaplarını vereceğiz. Ele aldığımız dönemin neredeyse tamamında net transferler eksi değerler aldığından, bu hesaplamalar aslında işçilerden toplanan net vergi miktarını ortaya çıkarmaktadır. Net transferleri enflasyon ve işsizlik dalgalanmalarını da dikkate alıp yeniden düzenleyerek, dönemsel sermaye birikimi bağlamında önemli gördüğümüz bazı eğilimleri tespit etmeye çalışacağız.

İşçilere yönelik devlet harcamalarının toplam harcamalar içindeki payını belirlerken çeşitli harcama kategorilerini üç grupta toplamayı seçtik. Birinci grup, İşçi Meslek Eğitimi ve İlişkin Hizmetler, Konut ve Mahalle Hizmetleri, Ek Gelir, Sosyal Sigorta ve Refah (askerî maluliyet ve emekliliği savaşların kaçınılmaz maliyeti olmaları bakımından dışladık) kalemlerinden oluşmaktadır. Bu harcamaların tamamının işçilere para ya da mal şeklinde transfer edildiği varsayıldı. İkinci grup, Eğitim, Sağlık ve Hastaneler, Rekreasyon ve Kültür Faaliyetleri, Enerji, Doğal Kaynaklar, Ulaşım ve Posta Hizmetleri gibi kategorileri içermektedir. Bunlar, en genelde bir tür sosyal tüketim olarak kabul edildiğinden işçilerin bu kalemler içindeki payları, grup toplamının işçi gelirlerinin toplam kişisel gelirler içindeki payı ile çarpılması yoluyla bulunmuştur.[7] Son grupta iki tür harcama kalemi vardır. Bir yanda, Merkezî Yürütme, Yasama ve Yargı Faaliyetleri, Uluslararası İlişkiler, Uzay, Millî Savunma, Sivil Güvenlik, Gazi Ödenekleri ve Tarımsal Yardımlar kalemlerinden oluşanlar, ki bunlar sistemin yeniden üretimi için yapılagelen harcamalardır (Marx'ın kapitalist toplumun *faux frais*'si dediği türden harcamalar yani). Ve öte yanda Ekonomik Gelişme, Devlet Kontrol ve Hizmetleri, Net Faiz ve Diğerleri ve Tasnif Edilemeyenler kalemlerinden oluşanlar. Bu grubun bu ikinci tür harcamaları ise doğrudan küçük işletmelere, onlara ilişkin idari faaliyetlere ve en üst gelir dilimlerindekilere ödenen faizlere yöneliktir. Bu nedenle bu gruptaki her iki tür harcamayı da işçi gelir ve tüketimlerinin dışında tutuyoruz.

Vergileri değerlendirirken başlangıç kategorimiz Toplam Bordro Harcamalarıdır. Bu bir bakıma satın alınan iş gücünün kapitalistlere olan maliyetidir.[8] Hem ücretleri hem de yan ödemeleri (sigorta, emeklilik, vs.)

---

7 İşçilerin ödediği vergilerin toplam vergiler içindeki payına ilişkin geliştirdiğimiz bu gösterge için Tonak'a (1984: Bölüm IV, 1985. 1987) bakılabilir (http://tinyurl.com/ccfkk2o).

8 Marksist terminoloji içinde, eğer üretken ve üretken olmayan emek arasındaki ayrımı göz ardı edersek, bu miktar değişken sermayeye eştir. Söz konusu ayrım benimsendiğinde ise değişken

kapsar. Toplam Bordro Harcamalarından beslenen vergiler iki ana grupta toplanabilirler.[9] Her ne kadar Toplam Bordro Harcamaları kapitalistlere kullandıkları emek gücünün maliyeti olarak gelse de, bu miktarın tamamı işçilerin eline geçmez; daha azı geçer. Çünkü bu fondan “çalışan” ve “çalıştıran” “katkısı” adıyla Sosyal Sigorta Katkısı (yani vergisi) alınır.[10] İlk grup vergiler, işte bu iki kalemde belirtilen “katkı”lardan oluşturulmuştur. İkinci grupta ise Kişisel Gelir, Motorlu Taşıt, Emlak (özellikle konut) ve Diğer Vergiler ve Vergi Sayılmayan Harçlar (pasaport harçları, sair cezalar vs. gibi oldukça küçük meblağlar) yer alır. Bu vergiler gelir türü ayrımı gözetilmeksizin, tüm gelirlerden toplandığı için, işçilerin yüklendiği pay, toplam işçi ücretlerinin toplam kişisel gelir içindeki ağırlığı kullanılarak bulunmuştur.[11]

Özetlersek, işçilere yönelik sosyal refah harcamaları, İşçi Meslek Eğitimi ve İlişkin Hizmetleri, Konut, Mahalle Hizmetleri ve Ek Gelir, Sosyal Refah ve Sigorta (askerî maluliyet ve emeklilik dışında) ve Eğitim, Sağlık ve Hastaneler, Rekreasyon ve Kültürel Faaliyetler, Enerji, Doğal Kaynaklar, Ulaşım ve Posta Hizmetleri harcamalarını içermektedir. Aynı şekilde, doğrudan işçi ücretlerinden kesilen vergiler, Sosyal Sigorta Katkılarının tamamını, Kişisel Gelir Vergisinin önemli bir bölümünü, Motorlu Taşıt Vergisini, Emlak Vergisini ve Diğer Vergileri ve Vergi Sayılmayan Harçları kapsamakladır.[12] Dolayısıyla, bundan sonrası, net transferi, işçi sınıfına yönelik sosyal refah harcamalarından, ücretlilerin ödedikleri vergileri çıkartarak hesaplamaktan ibarettir.[13] Ek’te, hem bu hesaplama yöntemi 1964 verileri kullanılarak Tablo l’de verilmekte, hem de 1952-85 dönemi için net transfer değerlerinin seyri Şekil I, II, III’te sunulmaktadır.[14]

---

sermaye yalnızca üretken emekçilerin bordro ödemelerine tekabül eder (Tonak, 1984: Bölüm IV). (http://tinyurl.com/ccfkk2o).

9 Burada biz sadece toplam bordro harcamalarından kesilen ya da kaynaklanan vergilerle ilgilenmekteyiz. Haliyle, bu yaklaşım, gerçekten önemli olan vergi yükünün kaydırılmasına ilişkin soruları dışarıda bırakmaktadır.

10 Buraya çok küçük bir kategori eklenmiştir. Piyango vb. tür faaliyetlerden elde edilen bu devlet geliri kalemini doğrudan vergi olarak kabul ettik. Aslında kamu harcamaları arasında kaydedilen bu kalem sürekli eksi değerlidir; bu çalışmada net vergi olarak değerlendirilmiştir (Tonak, 1985; 1987).

11 Daha fazla ayrıntı için Tonak’a (1984: Bölüm IV; 1987) başvurulabilir (http://tinyurl.com/ccfkk2o).

12 İşçilerden alınmadığı için Kurumlar Vergisi, Dolaylı Vergiler, Miras ve Bağış Vergileri değerlendirmeye katılmamışlardır.

13 Burada kullandığımız net transfer kategorisi çeşitli refah/yardım kalemlerini de içermektedir. İşçilerin genel hayat standardı ile ilgilendiğimiz sürece bu kalemleri de değerlendirmeye katmak doğrudur. Çünkü, bu ödemeler de son tahlilde işçi sınıfının içinde sayılması gereken bir kesime yapılan ödemelerdir. Fakat, artık değer oranının hesaplanması söz konusu ise o zaman sadece çalışan işçiler ve onların elde ettiği devlet harcamaları dikkate alınmalıdır. Dolayısıyla o tür bir hesaplamada sosyal sigorta ve işsizlik sigortası dışındaki, aktif olmayan işçilere dönük refah/yardım kalemlerinin dışarıda bırakılması gerekir.

14 Veri kaynaklarına ve ampirik metodolojiye ilişkin daha ayrıntılı bilgi için Tonak’a (1984: Bölüm IV, Ek I ve II) başvurulabilir (http://tinyurl.com/ccfkk2o).

Şekil I: işçi başına gözlemlenebilir reel ve ücret (bin dolar)

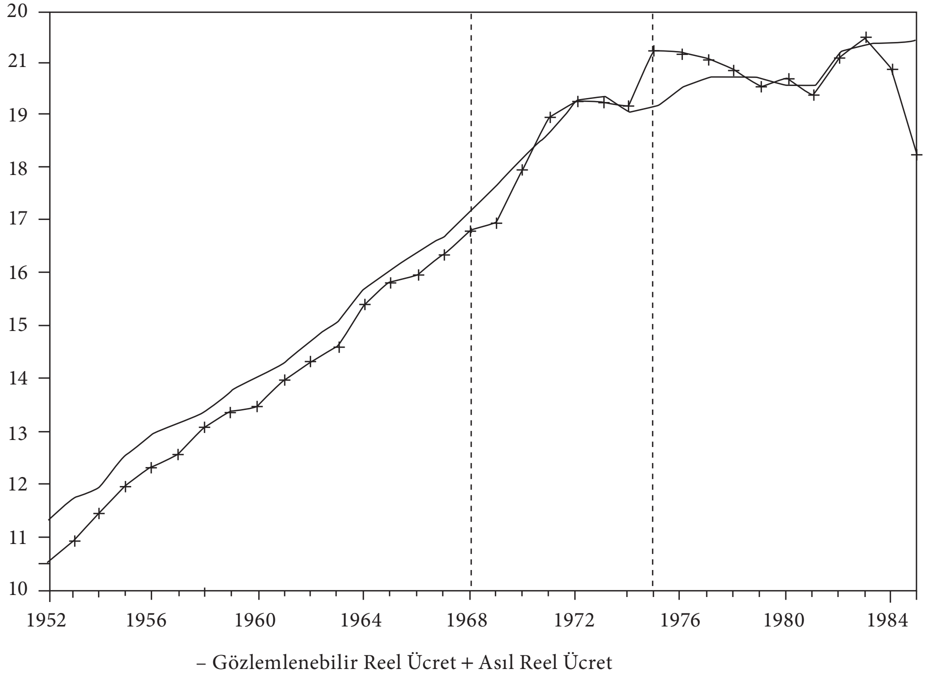

Şekil I, işçi başına **gözlemlenebilir reel ücret** (ücretlilerin eline geçen) ile **asıl reel ücret**i göstermektedir (ücretlilerin eline geçen ücret **artı** net transfer). Şekil II, sosyal refah harcamalarını ve işçilerin ödediği vergileri **gözlemlenebilir reel ücretler**in bir oranı olarak göstermektedir (bunlara **yarar oranı** ve **vergi oranı** diyoruz).

Şekil II: Vergi, Yarar ve İşsizlik Oranları

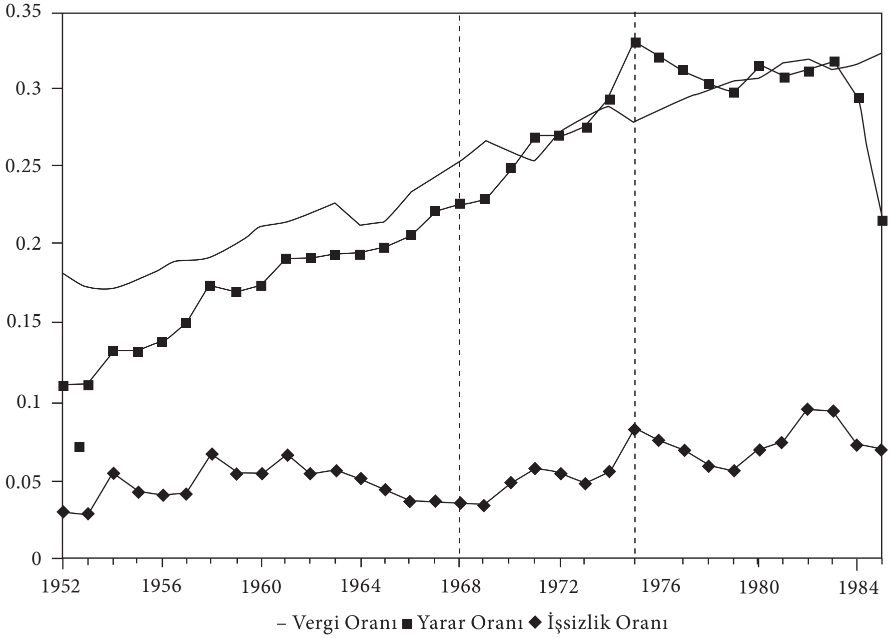

Şekil III'te ise net transfer yine **gözlemlenebilir reel ücretin** bir oranı olarak (**net transfer oranı**) gösterilmiştir. Bundan sonraki bölümde, her üç şekilde gözlemlenen eğilimlerin analizi yapılacak ve güncel kriz bağlamında ne anlama geldiklerine değinilecektir.

Şekil III: Net Transfer Oranı

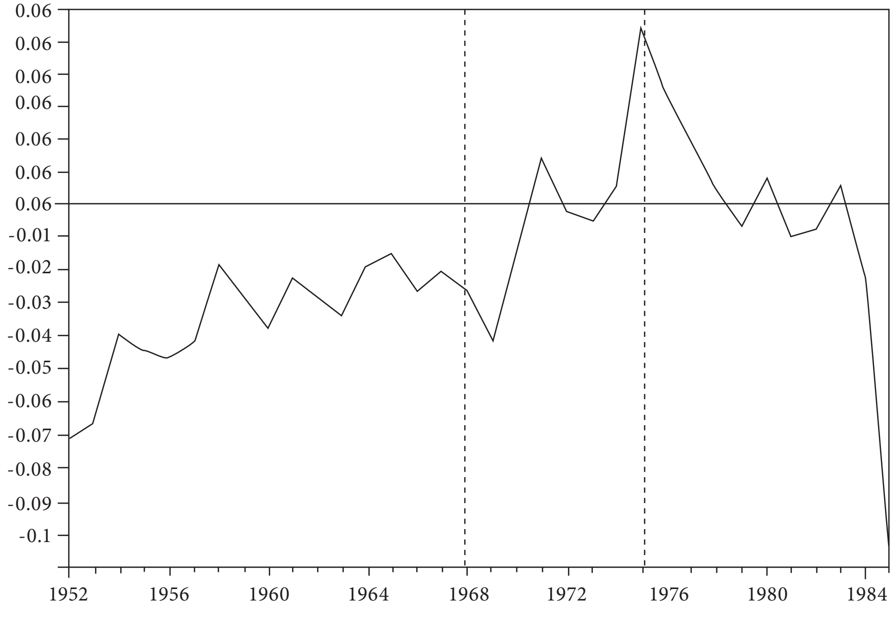

IV. Ampirik Sonuçlar ve Günümüz Krizine Etkileri

Yukarıdaki eğilimlerden şu sonuçlar çıkarılabilir. Şekil I'de açıkça gözlemlenmektedir ki, **asıl reel ücretler** ele alınan dönemin önemli bir bölümünde **gözlemlenebilir reel ücretler**in altında seyretmiştir. Dolayısıyla, Bowles ve Gintis türü, savaş sonrası dönemde "sermayeden emeğe ciddi bir paylaştırma olduğunu" öne süren, günümüz iktisadi krizinin sebebini "sosyal ücret"in "artışı"na bağlayan yaklaşımlar ampirik dayanaktan yoksundur. Eldeki ampirik bulgulardan çıkartılabilecek ikinci bir sonuç ise, ABD kapitalist devletinin müdahalesinin, **asıl reel ücretler**in **gözlemlenebilir ücretler**in altında seyredişi yüzünden, sömürü oranının arttırılması sonucunu (uzun dönem trendi ile karşılaştırıldığında) yarattığıdır.[15] Fakat bu artık değer oranındaki artışın kâr hadlerini yükselttiği anlamına gelmez (genel trende bağlı olarak). Çünkü işçilerin ödediği net vergiler doğrudan kapitalist işletmelere transfer edilmemektedir. Büyük bir olasılıkla söz konusu meblağ devlet tarafından emilmekte, bürokrasinin, askerî faaliyetlerinin vs.'nin desteklenmesinde kullanılmaktadır. Daha ayrıntılı bir çözümleme, buradaki metodolojinin ve yaklaşımın kapitalist sınıfı ve kapitalist işletmeleri de içererek, transferlerin yönünü tespit edecek şekilde genişletilmesini gerektirir. Şüphesiz, söz konusu analiz bu makalenin çerçevesinin dışına düşmektedir.

Artan "sosyal ücret yükü"nün günümüz iktisadi krizinin sebebi olmadığı tespiti, bizi, krizin nedenlerinin ne olduğu sorusuna cevap vermek zorunda bırakır. Bize göre, asıl neden kâr eğiliminin düşme eğilimi diye bilinen klasik Marksist tahlilin vurguladığı süreçtir. Yani sermayenin organik kompozisyonunda (teknolojik gelişme yüzünden) gözlemlenen artışlar, genelde artagelen artık değer oranına rağmen kâr oranlarının düşmesi sonucunu yaratmaktadır. Bu görüşün teorik ve ampirik dayanakları Shaikh (1986)'da gösterildiğinden burada tekrarlanmayacaktır. Söz konusu kavramsal çerçeve içinde, asli kapitalist dinamikler, sermayenin yeniden üretiminin ana amaç olduğu antagonistik üretim sürecinden kaynaklanır, ardından devlet müdahalesi ve somut sınıf çatışmalarıyla biçimlenerek ete kemiğe bürünür. Bu bağlamda, devletin, sadece kapitalist üretim biçiminin çeşitli aşamalarında ortaya çıkan genel belirleyiciliğe değil, sermaye birikiminin belli evrelerinin konjonktürel limitasyonlarına da tabi olduğunun kavranması çok önemlidir. Genellikle, gelişen ve büyüyen ekonomilerde, sermaye birikiminin aksamadan yürüdüğü dönemlerde devlet müdahalesinin gereği hiç duyulmaz. Fakat, paradoksal olarak, tam da bu dönemler devletin çeşitli biçimlerde ekonomiye müdahale edebilme imkânının en yüksek olduğu dönemlerdir. Öte yandan,

15 Artık değer oranı hesaplanacak olsa yukarıda 12. dipnotta belirttiğimiz düzeltmeler yapılacağından çalışan işçiler için Şekil I'de gözlemlenenden daha düşük asıl reel ücretler elde edilecektir.

ekonomi, sermaye birikimi krizine girdiğinde, yani çeşitli biçimlerde ekonomiye müdahale edebilmenin en gerekli olduğu anlarda, kapitalist devlet yapabilecekleri bakımından en kısıtlı konumundadır.

Yukarıda özetlemeye çalıştığımız yaklaşım, **net transfer oranının** seyrine baktığımızda tamamen kanıtlanmaktadır. **Net transfer oranı**, hatırlanacağı gibi ödenen vergilerle elde edilen harcamalar arasındaki farkın **gözlemlenebilir reel ücret** içindeki payıdır. Şekil II'deki **yarar** ve **vergi oranlarına** ve Şekil III'teki **net transfer oranına** bakıldığında, 1952-85 boyunca üç alt dönemi ayırt etmek mümkündür. Normal sermaye birikimi döneminde (1952-1969) ücretlilerin ödediği vergiler, yine bu grubun edindiği sosyal refah harcamalarından daha yüksektir (Şekil II). Öte yandan, büyüyen ekonominin getirdiği güven, ücretlilerin talep gücü de dikkate alınırsa sosyal refah harcamalarının artış hızının, vergilerinkinden daha fazla olmasına yol açmıştır. Ve dönemin sonunda net transfer oranı azalarak yüzde 3 civarında dengelenmiştir (Şekil III). 1969-1975 alt dönemi ise genellikle ekonomik krizin başlangıcı olarak kabul edilmekte ve işsizlik oranının yüzde 3,5'tan yüzde 8.,5'a çıktığı bilinmektedir. Krizin sonucu olarak ortaya çıkan işsizlik oranındaki bu sıçrama işsizlik sigortası ve bazı diğer refah kalemlerine ilişkin kamu harcamalarını kaçınılmaz olarak artırmıştır. Ücretlerden dolar başına ödenen vergiler uzun dönem trendlerine uygun olarak seyrettiği halde (yıllık dalgalanmalara rağmen), kamu harcamalarından işçilerin elde ettiği gelir ve diğer yardımlar **gözlemlenebilir reel ücretlere** oranla daha hızlı artmışlardır. Sonuç olarak, net transfer oranı bu dönem boyunca (yüzde -4,2'den yüzde + 5,4'e) yükselmiştir (Şekil III).

En son dönem ise kapitalist devletin emeğe karşı doğrudan taarruza geçerek krizi olabildiğince çabuk atlatmaya çalıştığı dönemdir. İlkin emekçilerin düşen hayat standardını umursamazlık, ardından (Reagan'ın) doğrudan saldırı stratejisi denenmiştir. Bu dönem boyunca, vergi oranları nispeten düzenli bir artış gösterdiğinden, net transfer oranının trendi yarar oranındaki değişmeyle belirlenmiştir: Mesela, Ford-Carter (1975-80) döneminde, işsizlik oranı 1975'teki yüksek seviyesinden düşmeye başladığından yarar oranlarındaki azalma, net transfer oranına da haliyle yansımıştır (Şekil II). Öte yandan, Reagan'ın ilk döneminde (1980-1982) işsizlik oranı en yüksek değerine eriştiği halde, Reagan'ın emeğe saldırı stratejisi, yarar oranının artmaya devam etmesini durdurmuştur. Daha sonraki dönemde ise (1983-85), Reagan'ın kamu harcamalarında yürürlüğe koyduğu kısıntılar etkisini göstermiş ve işsizlik sürdüğü halde yarar oranı ciddi miktarda azalmıştır. Özellikle, 1985'e varıldığında yarar oranı 1966'daki düzeyin altına düşerken vergi oranının 1966'dan bu yana yüzde 41 artma göstererek en yüksek değerine ulaşması bir hayli çarpıcıdır (Şekil III). Net transfer oranı da bu nedenle 1975'teki yüzde

+ 5,4 değerinden 1985'te yüzde -11 'e (savaş sonrası dönemin en düşük değerine) düşmüştür. Unutulmaması gereken, bütün bunların işçi başına asıl reel ücretlerin 1970 düzeyine düştüğü, işsizlik oranının dönemin en üst seviyesine eriştiği ve giderek artan sayıda insanın evsiz barksız sokaklarda sefalete terk edildiği bir ortamda vuku bulduğudur. Bu da, yıllardır sosyal demokrat teorisyenlerin ağızlarında sakız ettikleri sosyal "refah devleti"nin kapitalist kimliğini sezmemiz için, hayatın kendisinin bize bir kez daha tanıdığı siyasi bir fırsat olsa gerek!

Kaynaklar

Bowles, S. and Gintis, H. (1982A). The Crisis of Liberal Democratic Capitalism: The Case of the United States. *Politics and Society*. 11(1).

—— (1982B) The Welfare State and Long-Term Economic Growth: Marxian, Neoclassical, and Keynesian Approaches. *American Economic Review*. 72(2).

BEA (Bureau of Economic Analysis). (1981). *The National Income and Product Accounts of the United States*, *1929-76 Statistical Tables* (NIPA) Washington D.C.: U.S. Government Printing Office.

—— (1934) *Survey of Current Business*. Temmuz.

—— (1986) *Survey of Current Business*. Temmuz.

Gough, I. (1979). *The Political Economy of the Welfare State*, Londra.

Shaikh, A. (1978). *National Income Accounts and Marxian Categories*. Basılmamış makale. The New School for Social Research.

Shaikh, A (1986). "Günümüz Dünya Bunalımı: Nedenleri ve Anlamı", *Onbirinci Tez*. 1, s.23.

Shaikh, A. ve Tonak. E. A. 1995. "The Social Wage in the U.S." *Toplum ve Ekonomi*, Temmuz.

Shaikh, A. ve Tonak. E. A. 2000. "The Rise and Fall of the U.S. Welfare State". *Political Economy and Contemporary Capitalism: Radical Perspectives on Economic Theory and Policy*. Ron Baiman, Heather Boushey, Dawn Saunders (der), Armonk, NY: M. E. Sharpe.

Shaikh, A. 2003. "Who Pays for the 'Welfare' in the Welfare State? A Multicountry Study". *Social Research*. cilt 70. No. 2.

Therborn, G. (1984). "The Prospects of Labour and the Transformation of Advenced Capitalism", *New Left Review*, 145.

Tonak, E. Ahmet, (1984). *A Conceptualization of State Revenues and Expendltures: The U.S., 1952-1980*. Yayınlanmamış doktora tezi. The New School for Social Research. (http://tinyurl.com/ccfkk2o).

Tonak. E. A., (1985). "Kapitalist Devlet Karşısında İşçi Sınıfı", *Yapıt*. Sayı 13.

Tonak, E. A., (1987). "The U.S. Welfare State and the Working Class: 1952-1980". *Review of Radical Political Economics*. 19(1).

Tablo I:

Kamu Harcamaları[a]		
I. Grup	**Toplam**	**İşçilerin Payı**
Ek Gelir, Sosyal Sigorta Ve Refah Harcamaları	31.01	29.7
Konut Ve Mahalle Harcamaları İşçi Meslek Eğitimi	2.81	2.81
İşçi Meslek Eğitimi Ve İlişkin Hizmetler	0.73	0.73
Iı. Grup[b]		
Eğitim	27. 58	20.13
Sağlık Ve Hastaneler	6.42	4.69
Rekreasyon Ve Kültür Faliyetleri	1.21	0.88
Enerji	1.03	0.75
Doğal Kaynaklar	1.96	1.43
Posta	0.79	0.58
Ulaşım	13.1	6.31
İşçilerin Elde Ettiği Toplam Gelir Ve Hizmetler		68.01

Vergiler[c]		
I. Grup	Toplam	İşçilerin Payı
Sosyal Sigorta Katkıları	28.66	28.66
Devlet Piyangoları, vs.	0.002	0.002
Iı. Grup[d]		
Kişise Gelir Vergisi (Federal Ve Eyalet)	50.02	36.51
Diğer Vergiler Ve Harçlar	4.99	2.6
Motorlu Taşıt vd.	1.07	0.78
Emlak Vergisi	21.69	5.99
İşçilerin Ödediği Toplam Vergi		74.54
Net Transfer	(68.01) - (74.54)=	-6.53

a. Kamu harcamaları verileri BEA (1981:151,159) ve sonraki yıllarda yayınlanan eklerden derlenmiştir.

b. İşçilerin bu harcamalar içindeki payını hesaplayabilmek için her bir kelimede zikredilen toplam miktarlar "emek payı" ile (1964'te 0.73) çarpılmıştır. Ulaşım için ayrıca "Binek Otomobillerin Benzin Tüketimindeki Payı" da kullanılmıştır. (Tonak 1984: Bölüm IV, Ek II)

c. Vergi verileri de BEA (1981:121,123,129,134) ve sonraki yıllarda yayınlanan eklerden derlenmiştir. "Devlet Piyangoları, vs." BEA yayınlarında harcama kalemi olarak zikredilmektedir (BEA, 1981:170).

d. İşçilerin ödediği vergi payını bulabilmek için bu gruptaki kalemler de "emek payı" ile (1964'te 0,73) çarpılmıştır. "Emlak Vergisi" kaleminde bu işlem sadece ev sahiplerinin payı dikkate alınarak uygulanmıştır (Tonak, 1984: Bölüm IV, Ek I) (http://tinyurl.com/ccfkk2o).

Dünya Kapitalizmi: Bunalımı Bitirmeyen Toparlanma[1]

Nail Satlıgan

Petrol-İş'in 1992 yıllığında "Dünyada ve Türkiye'de Ekonomik Kriz" konusuna özel bir bölüm ayrılmıştı. O sırada kapitalist dünya ekonomisi, İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemin üçüncü büyük kısılmasının (*recession*) tam ortasında bulunuyordu. İçinde bulunduğumuz yılda ise, Türkiye ekonomisinin performansı bunalım nitelemesini ve başlığını herkesin gözünde haklı göstermekle birlikte dünya ekonomisinin durumu, çok değişik çevrelerde alabildiğine olumlu değerlendirmeleri, yakın gelecekle ilgili olarak da fazlasıyla iyimser öngörüleri uyarmış görünüyor.

Söz gelimi dünya ekonomisinin en önemli uluslar üstü kuruluşlarından Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD), 1994'ün Temmuz ve Aralık aylarında yayınlanan son iki raporunda "paylaşılması zor" bir iyimserlik sergiledi.[2] Kapitalist blokun başta gelen sanayileşmiş ve/ya da zengin ülkelerinin

1 (*Sınıf Bilinci*, Nisan 1997, sayı: 17) Bu yazı daha önce Petrol-İş Sendikası'nın 1995 yılı başlarında yayınlanan yıllığında yayınlanmıştır. (*'93-'94 Petrol-İş*, Yayın No. 36, İstanbul, Nisan 1995.) Yazıda verilen bazı istatistiklerin 1994 yılına ait olması bu yüzdendir. Ne var ki, yazının ana tezi açısından 1995 başı ile 1997 başı arasında önemli hiçbir fark yoktur. Yazının kavramsal çerçevesi, kapitalizmin tarihinde, yaklaşık 50-60 yıllık dönemleri kaplayan "uzun dalgalar" ile neredeyse düzenli olarak 7-10 yıllık aralıklarla tekrarlanan "iktisadi çevrimler" arasında bir ayrıma dayanmaktadır. Bu çerçevede Nail Satlıgan 1993'ten itibaren dünya ekonomisinde gözlenen toparlanmanın, 1974-75'te başlamış olan uzun depresyon dalgasının aşıldığı anlamına gelmediğini ortaya koymaktadır. Bu açıdan bakıldığında, genel tabloda hiçbir değişiklik olmamıştır; gerek uzun depresyon dalgası gerekse iktisadi çevrimin toparlanma kesiti 1996 yılında da sürmüştür. Son iki yılın gelişmeleri aslında Satlıgan'ın tahlilinin doğruluğunu ortaya koyan çeşitli verilerle doludur. İster ünlü "Japon mucizesi"nin günümüzde neredeyse durmuş büyüme süreci ve büyük darboğazlarla karşı karşıya olan mali sistemi ile içine düştüğü acıklı durum, ister Avrupa'nın yaşadığı "istihdam krizi"nin bu iki yıl boyunca gerilemek bir yana derinleşmiş olması (Almanya, 1997 Şubat'ında açıklanan 5 milyon işsiziyle, Hitler'in iktidara geldiği 1933'ün işsizliğine, oran olarak değil ama mutlak sayı olarak erişmiştir!), uzun depresyon dalgasının sona ermemiş olduğu konusunda sayısız başka kanıt arasında en önemlileridir. Yazının burada yeniden yayınlanmasına izin verdikleri için yazara ve Petrol-İş Sendikası Eğitim ve Araştırma Müdürü İlyas Köstekli'ye teşekkür ederiz.

2 OECD, *Economic Outlook,* Cenevre, Temmuz 1994; Ergin Yıldızoğlu, "OECD'nin İyimser Raporu", Cumhuriyet, 26 Aralık 1994, s. 9.

(ayrıca Meksika, Türkiye ve Yunanistan'ın) üye olduğu kuruluşun uzmanlarına göre OECD ülkelerinde gayrisafi yurt içi hasıla, önümüzdeki dönemde, yani yüzyıl sonuna dek yılda yüzde 3 dolayında büyüyecekti.

Bu durumda, dünya ekonomisinde bunalımdan söz etmeyi sürdürmenin gerekçelerini ortaya koymak herhalde yararlı olacaktır. Çünkü 1982-83 yıllarında başlayan iktisadi toparlanma (*recovery*), 1985'ten başlayarak ileri sürülen bütün kötümser öngörülere, hatta 1987 Ekim'inde patlak veren borsa çöküşüne karşın, beklenenden uzun sürünce tanık olduğumuz bir gelişme muhtemelen gene karşımıza çıkacak, "tarih"in, "sınıflar"ın ve "sınıf mücadelesi"nin, "ideolojiler"in yanı sıra iktisadi bunalımların da sona erdiğini, insanlığın kalıcı bir "istikrar içinde büyüme" çağına nihayet girdiğini haber veren müjdeli vaazlar, çok geçmeden ortalığı kaplayacaktır. (Aslında bütün bu kehanetlerin birer "hüsnükuruntu"dan ibaret olduğunun ipuçlarını, anılan raporun başka yerlerinde, örneğin işsizlikle ilgili kestirimlerinde bulmak mümkün. Bu konuya aşağıda döneceğiz.)

Uzun Dalgalar İçin Kısa Çevrimler

Dünya kapitalizmi, 1973'te uzun bir depresyon ya da yavaş büyüme dönemine girdi. O tarihten sonra birkaç çevrimsel toparlanma evresinden geçildi. Bunların sonuncusu, 1983 ile 1989 arasını kaplayanı, "komünizmin sonu" ve "yeni dünya düzeni" tezlerinin damgasını vurduğu yıllara bitişince, kapitalizmin dinamizminin erdemlerini yeniden keşfedenler çoğaldı. 1991-93 kısılması, kapitalizmin yeni bir atılımın uzağında olduğunu gösterdi. Sistemin, uzun depresyon döneminden çıkmayı başaramadığı anlaşıldı. Bununla birlikte 1983-89 yükselmesinin, beklenenden uzun sürmesi, kapitalizmin bunalım sırasında geçirmiş olduğu değişmelerin bazı birikimli etkilerinin hükmünü geçirmeye başlamış olabileceğini de akla getiriyordu. Ne de olsa 1980'li yıllar, kapitalist dünyanın hemen bütün kilit ülkelerinde, dizginsiz piyasa egemenliği anlamına gelen neoliberal iktisat siyasetlerinin bütün hızıyla uygulandığı bir dönem olmuştu. Bu dönem içinde meydana gelen birikimli yapısal değişmeler, kapitalizmi 1950'ler ve '60'lardaki gibi uzun dönemli bir hızlı büyüme evresine geçirmeye yetecek miydi? Yoksa bu tür bir yeni *boom*, dar anlamda iktisadi alanın dışında kalan ve henüz oluşmamış olan birtakım toplumsal koşulların –dışsal denilen etkenlerin– olgunlaşmasını mı gerektiriyordu? Bu sorulara doğru cevap verebilmek için, ampirik malzemeye eğilmeden önce, kapitalizmin gelişmesinin bugüne dek sergilemiş olduğu iki farklı dalgalanma türüyle ilgili teorik yaklaşımları gözden geçirmekte yarar olacaktır.

İktisadi düşünce tarihinde, kapitalizmin evriminin kaçınılmaz olarak

çevrimsel bunalımlarla noktalanacağını en sistemli biçimde öne süren, Marx olmuştur. Marx'a göre kapitalizmin bunalımları birer aşırı üretim bunalımıydı ve bunlar, sistemin iç çelişkilerinden kaynaklandıkları için kaçınılmazdı. 1825'ten bu yana sanayi üretimi, dünya pazarı çapında yirmi iki tane iktisadi dalgalanma (*business cycle*) yaşadı ve bunların her biri bir aşırı üretim bunalımıyla sona erdi. İktisadî dalgalanmanın bunalım uğrağında büyüme, çok az meta üretildiği için değil, üretilmiş metalar piyasada alıcı bulamadığı için ya durur ya da durgunlaşır. Böylece firmaların battığı, işçilere yol verildiği, hammadde ve teçhizat satışlarının ve siparişlerinin daraldığı, işsizliğin giderek çoğaldığı, bu kez tüketim malları satışlarının daraldığı vb. helezoni bir hareket başlar. Fiyatlar geriler ya da daha yavaş artar, üretim ve gelir azalır, sermaye değer yitirir. Bu alçalan helezonun sonunda çıktı ve stoklar satın alma gücünden daha çok azalmış olur. Sıra, üretimin toparlanmasına gelir. Bunalım evresinde hem ücretlerin gerilemesi ve emek örgütlenişinin 'rasyonelleştirilmesi' yoluyla artık değer haddi arttığı hem de sermaye değeri azaldığı için ortalama kâr haddi yükselir. Bu, yatırımları canlandırır. İstihdam artar, değer üretimi ve ulusal gelir genişler. Ekonomi, bir sonraki bunalımla noktalanacak yeni bir iktisadi canlanma, refah ve aşırı ısınma çevrimine girer. Elbette bu, kapitalizmin bunalımlarla dolu son 170 yıllık tarihinde yaşanan çok sayıda iktisadi dalgalanmanın son derece "üsluplaştırılmış" bir anlatımıdır. Hiçbir somut iktisadi dalgalanmayı, ne içinden geçmekte olduğumuz çevrimi, ne bir öncekini, ne de bir sonrakini, özgül koşullarından soyutlayarak anlamak mümkün değildir. Ancak yukarıdaki "şema"nın içerdiği iki temel karateristik vardır ki bunlar, kapitalizmin tarihine yayılmış iktisadi dalgalanmaların tümünü belirlemekle kalmaz, kapitalizmin yakın geleceğiyle ilgili her türlü tartışma açısından vazgeçilmez bir tahlilî ağırlık da taşır. Birinci olarak, bu çevrimsel hareket ile kâr için üretim ve özel mülkiyet (rekabet) sistemi arasında ayrılmaz bir bağ vardır; çünkü bütün iktisadi dalgalanmaların "tetikleyici"si olan, dönemden döneme "hedefi aşma" (*overshooting*) olgusunun, yani yatırım ve çıktı düzeyinin kâh eksik çıkması kâh aşırı gitmesinin ardında, her bir firmanın kârını azamileştirme çabasının, kaçınılmaz olarak ekonominin tümü çapında daha düşük bir genel kâr haddiyle sonuçlanması yatar. İkinci olarak, böyle bir çevrimsellik aynı zamanda bir otomatizmi içerir. Bir başka deyişle, bunalım canlanmanın, canlanma da bunalımın koşullarını hazırlar. Son zamanlarda yoğunlaşan ekonometrik araştırmaların gösterdiği gibi[3] Marx'ın *Kapital*'de daha çok "sanayi çevrimi" (*industrieller Zyklus*) diye andığı bu tür iktisadi dalgalanmaların, bugüne dek tanık olunan yirmi iki tanesinin büyük çoğunluğunun sürelerinin istatis-

3 Alfred Kleinknecht, Ernest Mandel ve Immanuel Wallerstein, der., *New Findings in Long Wave Research,* New York, St. Martin's Press, 1992.

tiksel ortalamaya (7,5 yıl) yakın, dalgalanmaların anlamlı bir düzenlilik, alt evrelerinin ise büyük bir simetri sergilemiş olması, yukarıdaki tezin doğruluğunun sağlam bir ampirik kanıtı sayılmalıdır.

Yirminci yüzyılın başlarında Parvus (Efendi) ve Van Gelderen gibi Marksist iktisatçılar, dünya ekonomisinin gelişmesindeki iniş çıkışların, demin özetlediğimiz 7 ile 10 yıllık iktisadi dalgalanmaların yanı sıra değişik bir ritmi de barındırdığının farkına vardılar. Birden çok "kısa" çevrimi kapsadıkları için, bu ritmi cisimlendiren salınımlar, "uzun dalgalar" olarak anıldı ve kavramı en çok geliştirenlerden Rus akademik iktisat tarihçisi Kondratyev'in adına bağlandı. Kondratyev'in ampirik incelemelerinden çıkardığı sonuç, kapitalizmin tarihinde on dokuzuncu yüzyılın başından beri aşağı yukarı elli yıl sürelik iktisadi dalgaların saptanabileceği, yirmi beş yıllık yükselme evrelerini yirmi beş yıllık alçalma evrelerinin izlediği doğrultusundaydı. Kondratyev'in bu uzun çevrimleri saptarken kullandığı ölçütler, esas olarak fiyat, dolaylı olarak da üretim ve gelir hareketleriydi.

İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen uzun *boom*, iktisadi konjonktürde uzun dalgalar/uzun çevrimler teorisini gözden düşürdü. Akademik iktisatçıların çoğu, uzun dalgalar kavramına teorik ve/ya da ampirik yaklaşımları içinde yer veren Schumpeter, Forrester ve Rostow gibi meslektaşlarının tersine, artık çabalarını, uzun alçalma dönemlerini değil, uzun büyüme dönemlerini belirleyen etkenler üzerinde yoğunlaştırmayı yeğliyorlardı. 1960'ların ikinci yarısı ile '70'lerin başlarında iktisadi büyümenin hızının düşmeye başladığı yolundaki belirtiler çoğalınca, uzun dalgalar kavramına yeniden eğilip onu geliştiren ve gerek İkinci Dünya Savaşı sonrası uzun genişleme dalgasını açıklamakta, gerekse onun arkasından gelen uzun depresyon dalgasını öngörmekte bir tahlil aleti olarak ilk kez kullananlar gene Marksist ya da Marksisant iktisatçılar oldular. Burada öncülüğü Mandel'e vermek yerinde olur. Mandel, önce sistemli olarak *Der Spätkapitalismus*'ta, ardından daha genişlemesine *Kapitalist Gelişmenin Uzun Dalgaları*'nda konuyu ele aldı ve Lev Trotskiy'in, 1920'lerin ortalarında Kondratyev ile girişmiş olduğu bir polemikte ileri sürdüğü görüşlere dayanarak "uzun dalgalar" ile "uzun çevrimler" arasında ayrım yaptı.[4] Mandel'e göre "uzun çevrimler" kavramı, semantik açıdan, olağan sanayi çevrimine benzeyen az çok otomatik bir hareketi ima ediyordu. Oysa uzun dalga hareketleri çerçevesinde genişlemeden depresyona geçiş ile depresyondan genişlemeye geçiş arasında temelli bir bakışımsızlık vardı. Birinci geçiş içseldi; ikincisi ise otomatik değildi, yani dışsaldı. Uzun bir depresyondan uzun bir genişle-

4 Ernest Mandel, *Der Spätkapitalismus: Versuch einer marxistischen Erklärung,* 3. B., Frankfurt am Main, Suhrkamp Verlag, 1974; Ernest Mandel, *Kapitalist Gelişmenin Uzun Dalgaları*, çev. Doğan Işık, İstanbul, Yazın Yayıncılık, 1986.

meye geçiş, "iktisat dışı" sistem şoklarını gerektiriyordu: savaş ve karşı devrim gibi büyük altüst oluşların sonucu olarak ortalama kâr (ve artık değer) haddinde köklü bir değişme, piyasanın köklü bir biçimde genişlemesi ya da dünya pazarında, kendi kâğıt parasını "dünya parası" hâline getirmeye gücü yeten bir hegemonyacı devletin ortaya çıkması vb. gibi. Uzun dalgaların art arda gelen evreleri arasındaki bu bakışımsızlık, "Kondratyev dalgaları" için düzenli bir zaman ölçeği bulunmamasında, yirmi beş yılın salt istatistiksel bir ortalama olmasında, fiilî "Kondratyev"lerin sürelerinin yirmi ila otuz beş yıllık bir aralık içinde değişmesinde ifadesini buluyordu. Mandel'e ve onun yaklaşımını benimseyen bir dizi Marksist iktisatçıya göre uzun dalgaların "ilk devindirici"si, ortalama kâr haddi ve piyasanın boyutudur. Ancak bunların her ikisinde 1) köklü ve 2) az çok eş zamanlı bir genişleme (ya da daralma) görüldüğü zaman uzun dalganın bir evresinden ötekine geçiş gündeme gelebilir.[5] Şunu da vurgulamak gerekir ki, uzun depresyon dalgalarından uzun genişleme dalgalarına geçişi sağlayan otomatik mekanizmaların bulunmadığını öne sürmek, uzun depresyonlar sırasında meydana gelen iktisadi gelişmelerin, özellikle kalıcı ve kütlesel işsizliğin, kapitalizmin kâr hadlerinde ani ve hızlı bir yükseliş yoluyla yeni birer genişleme dalgasına geçmesini mümkün kılabilecek bazı koşulların oluşması açısından elverişli bir ortam yarattığını yadsımak anlamına gelmez. Kapitalizmin akıbeti konusunda "iyimser" ve "kötümser" bakış açıları arasındaki esas tartışma, bu gibi gelişmelerin mevcut olup olmadığı değil, yeterli olup olmadığı noktasında odaklaşır. O halde, beklenenden uzun süren ve neoliberal ideolojinin iktisat siyasetine bütünüyle yön verdiği 1983-89 toparlanmasının kökenlerini ve gelişme dinamiklerini incelemek yararlı olacaktır. Gerek bu toparlanmayı doğuran etkenler, gerekse toparlanmanın kendisinin harekete geçirdiği gelişmeler, kârlar ve piyasalarda köklü ve eş zamanlı bir artışı sağlayacak boyutlardaysa, 1990'ların ilk yıllarını kapsayan ve şimdi sona ermekte olan kısılma, dünya kapitalizminin yeni bir uzun genişleme dalgasına geçiş sürecinde yaşadığı geçici bir epizot olarak görülebilir. Tersi doğruysa, gelip geçici olan bugünkü toparlanmadır; dünya ekonomisi, insanlık için son derece büyük toplumsal, iktisadi ve manevi zararları biriktire biriktire ve İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemin büyüme ve istihdam düzeylerini, görünür gelecekte yakalayamadan inişli çıkışlı seyrine devam edecektir.

---

5 Ernest Mandel, "Uzun Dalgalar", çev. Zülfü Dicleli, *Marxist Düşünce Sözlüğü,* der. Tom Bottomore, İletişim Yayınları, İstanbul, s. 575-77.

Neoliberalizmin Sonuçları

1970'lerin ilk yarısında patlak veren bunalım döneminin gelişmesini belirleyen çok sayıda etken arasında en önemlisi ve bütün ötekileri özetleyeni, kâr haddindeki azalmaydı. O dönemde sermayenin stratejisi, kemer sıkma ve uyum politikaları, yani ücretlerin düşürülmesi, istihdam güvencelerinin gevşetilmesi, sosyal devlet harcamalarının geriletilmesi ve "paracı" iktisat siyasetinin öteki ögeleri aracılığıyla, kâr haddinin toparlanmasını sağlayacak koşulları yaratmak oldu. Bir başka deyişle, bunalımın yükü, bütünüyle işçiler tarafından taşınacaktı. Sermayenin uluslararasılaşması ve bunalımın kapsamı karşısında, önerilen herhangi bir çözümün tek bir ülkeyle sınırlı kalması düşünülemezdi. Nitekim kemer sıkma ve uyum politikaları genelleşti ve "Üçüncü Dünya" ülkelerinde de yaygınlaştırıldı. İçinde bulunduğumuz durumun öteki iktisadi boyutları arasında uluslararası para sistemindeki bunalımı, Amerikan hegemonyasının gerilemesini, esas olarak üç blok –ABD, Avrupa Topluluğu ve Japonya– arasında süregelen emperyalistler arası rekabetin keskinleşmesini de saymak gerekir. İkinci Dünya Savaşı sonrası genişleme döneminde iktisat siyasetinin esin kaynağı olan Keynesçilik, bunalımın ortaya çıkışıyla birlikte neoliberal düşünce karşısında geriledi. Çünkü hâkim sınıf, neoliberalizmi, kemer sıkma politikalarını hayata geçirmek açısından çok daha etkili bir çerçeve olarak görüyordu.

Her şeyden önce liberalizm, bunalımın, piyasanın dizginlenmesi çabasının sonucu olduğunu iddia etmekteydi. Bunalımın başlamasından, üretim koşullarını olumsuz yönde etkileyen bir "arz şoku" olarak tanımlanan petrol fiyatları artışı sorumlu tutulmaktaydı. Ne var ki neoliberalizme bakılırsa, işçiler daha düşük ücretlere, kısa süreli istihdama ve çalışma koşullarının değişmesine razı olsalar, yani piyasanın başıboş bırakılmasına izin verselerdi, bunalım kısa ömürlü olabilirdi. Neoliberal kuramcılar, sanayileşmiş ülkelerin hükümetlerini, ekonomiyi ve piyasayı serbestleştirmeye çağırdılar. Bunalımın etkisinin bütün boyutlarıyla yaşanması için izin verilecek, böylece üretimin yeniden yapılaşması ve emek gücünün fiyatının düşürülmesi yoluyla, kâr haddinin eski düzeyine çıkarılması sağlanacaktı.

İkinci olarak, sermaye, "refah devleti"ni geriletmeye ihtiyaç duyuyordu. İktisadî bunalım, kamu açığının artmasını beraberinde getiriyor, bu durum, bunalımın sona erdirilmesini daha da zorlaştırıyordu. İkinci Dünya Savaşı'nın sonunu izleyen kapitalist genişleme evresinde kârların büyümesi, devletin toplumsal harcamalara girişmesini ve bunları genişletmesini mümkün kılmıştı. Ama şimdi kâr haddi düşmüştü ve toparlanma, sömürü haddinin artırılmasını gerektiriyordu. Bu, reel ücretlerin ve sosyal yardımların bütün biçimlerinin azaltılması yoluyla gerçekleştirilecekti. Kâr haddinin

yükseltilmesinin aynı zamanda vergi indirimlerini gerektirmesi, bütçe açığını daha da ağırlaştırıyordu. Neoliberalizmin yükselişinin ardında parasal sebepler de vardı. '70'li yılların başında içine girilen kısılma evresinde sürekli (sürünen) enflasyon sorunu, en azından potansiyel bir tehlike olarak gündemden hiç inmemiştir. Kapitalizm, artık değerin gerçekleşmesini kolaylaştırmak için belli bir fiyat artış düzeyine, üretilmiş malların uluslararası rekabet gücünü korumak için ise, enflasyonun düşürülmesine ihtiyaç duyar. Yani kapitalizm, denetimden çıkması durumunda, sistemin tümünü sarsma tehlikesini barındıran, kârlılık üzerindeki zıt yönlü etkileri nedeniyle, özel kesime açılan kredi hacmi, para arzı ve kamu kesimi açığı gibi alanlarda disiplinin gevşetilmesi eğilimlerini sürekli olarak besleyen enflasyon sorunuyla ilgili olarak tam bir ikilem karşısındadır. Neoliberalizm, bu ikileme karşı bir güvence olarak da düşünülmüştü.

Üçüncü olarak, uluslararası para sisteminin bunalımı da neoliberalizmi güçlendirdi. Kapitalist ekonominin işleyişi, para sisteminin sağlamlığına, o da, parası, bir mübadele ve değer saklama aracı olarak işlev görebilecek hegemonyal bir gücün var oluşuna bağlıdır. Amerika Birleşik Devletleri ve dolar, İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen genişleme döneminde bu rolü oynayabildi. Ama 1970'lerin başından sonra, özünde ABD ekonomisinin sorunlarına bağlı olarak ABD dolarının değerinde görülen büyük çaplı düşüşler, doların öncü rolüne ve mevcut uluslararası para sistemine son verdi. Keynesçi iktisat siyaseti bağlamında tam istihdamın bir iktisat siyaseti amacı oluşu ise, sabit bir döviz kurları rejiminin yerleşmesi için, ekonomilerin öncelikle yapısal dış ödemeler bilançosu açıklarının üstesinden gelmesi gereğiyle çelişiyordu.

İşlerliği baskı önlemlerini zorunlu kılan, bu niteliğiyle, on dokuzuncu yüzyılın burjuva devrimlerine esin kaynağı olan liberalizmden ayırt edilmesi gereken neoliberal iktisat, böylece, kapitalizmin, iktisadi bunalıma kendi lehine çözüm bulmak üzere benimsediği ideolojiyi sağlamış oldu. Neoliberalizmin temelinde yatan neoklasik iktisadın yapısı, tam istihdamın kural, bundan her türlü sapmanın ancak geçici olduğu, ekonominin kendisinin sapmaları kendiliğinden düzelteceği var sayımına dayanır. Dönem dönem bunalımlar olsa da bunlar, üretim kapasitesini var olan satın alma gücüne uyarlama işlevini yerine getirir. Daha az üretken ve eskimiş işletmelerin yok olması, emek üretkenliğinin yükselmesi, toparlanmanın koşullarını yaratır.

Iktisadi bunalımın başlangıcından yirmi küsur yıl sonra neoliberal politikalar, bunalımı aşmak için kapitalizmin ihtiyaç duyduğu koşulları yaratmakta başarılı olamadı. Kâr haddinde bir toparlanma görüldüyse de bu oran bunalım öncesi düzeylerin ve yeni bir sürekli genişleme evresini başlatmak için gerekli olanın çok altındadır. Üstelik neoliberal politika günümüzdeki bunalıma bir de talep ögesi soktu.

Neoliberallere göre bunalımı, artık değer haddini, dolayısıyla yatırım, üretim ve istihdamı düşüren bir "arz şoku" kışkırtmıştı. Bu durum, Keynesçi talep politikaları kullanılarak tersine çevrilemezdi; çünkü fiyatlar artmazsa üretim de artmayacaktı. Öyleyse "arz cephesi" üzerinde çalışmak gerekiyordu. Bir yandan, ücret maliyetlerini azaltıp kârları yükseltecek önlemler yoluyla gelir, işçiler aleyhine yeniden bölüştürülecekti. Bu önerinin altında yatan inanç, daha çok kâr elde etmeleri durumunda patronların daha çok yatırım yapacakları, bunun ise üretkenlikte ve istihdamda bir artış yaracağı yolundaydı.

Öbür yandan, işletmeler ve yüksek gelirler üzerindeki vergilerin indirilmesinin de yatırımlar ve istihdam üzerinde yararlı etkileri olacaktı. Buradaki varsayım şudur: Bunalımdan çıkılamayışının nedeni, zenginlerin, yoksullar kendilerini doğru dürüst sömürmelerine izin vermedikleri için yeterince zengin olmamalarıdır. Sonunda, ekonomide depresyonu uzatıp kalıcılaştıran, bu tür politikalar oldu.

Kapitalist ekonomilerde ücretler çelişik bir rol oynar: Patronların maliyetlerinin bir parçası olarak, ücretlerin düşürülmesinin kârlar üzerinde olumlu bir etkisi olur. Ama ücretler aynı zamanda genel talebin en önemli bileşenlerinden biridir; dolayısıyla ücretlerin kısılması kârları olumsuz yönde etkileyebilir. Kapitalist ekonomi, bir bıçak sırtı üzerinde durur: Ücretler, kârlar çok düşük olacağı için fazla yüksek olamayacağı gibi, talep yetersiz olacağı için fazla düşük de olamaz.[6]

Kapitalist ekonomilerde artık değer ve/ya da kâr haddinin artışına bağlı olan iktisadi büyüme, her koşul altında, gelir bölüşümünün emekçiler aleyhine bozulmasını gerektirmez. Ücret malları kesimindeki üretkenlik artışları artık değer haddini, hammadde ve teçhizat kesimindeki üretkenlik artışları (sermaye bileşimi üzerindeki etkileri aracılığıyla) kâr haddini yükselterek aynı sonucu doğurabilir. Hatta üretkenlik artışları sayesinde kâr haddi ile reel ücret düzeyinin birlikte artması da mümkündür. Bu ise, uzun depresyon dalgasından uzun genişleme dalgasına geçiş için yukarıda anmış olduğumuz kâr haddi ile piyasa hacminde eş zamanlı ve köklü artış koşulunun yerine gelmesinin ilk adımı olurdu.

Gel gelelim Avrupa Topluluğu rakamlarına baktığımızda, üretkenlik artış hızının 1970'lerde yılda yüzde 4,5'ten 1980'lerde yüzde 2,5'e düştüğünü görüyoruz.[7] Bu denli uzun süreli bir bunalımdan çıkış, üretkenlik artış hızının canlanmasını, bu da kârlarda, sürekli birikimi uyarabilecek bir artışı gerekli kılar.

6 Jesus Albarracin, "The Neo-liberal Fiasco". *International Viewpoint,* No. 255 (Nisan 1994), s. 11-14.

7 Ibid., s. 12

Bunu elde etmek için neoliberalizm, reel ücretlerde üretkenlik artışındaki azalmadan daha büyük bir azalmayı kışkırtmıştır. Oysa bu, orta dönemde talebin bir bölümünü kıstığı için bir kısır döngüdür. 1980'lerin ikinci yarısında mali spekülasyon geliri ücret dışı bir ikame talep yaratmıştı. Ama bu, dünya ekonomisini bir "kumarhane kapitalizmi"ne çeviren istikrarsızlığıyla, 1987'den beri meydana gelen irili ufaklı borsa çöküşleri sırasında ortaya çıkan tehlikeleriyle uzun dönemli bir çözüm olamaz.

Neoliberaller, kârları ücretler aleyhine kalıcı olarak yükseltmek için, bir başka ikame talep bulmak zorundaydılar. "Devletin mali bunalımı", kamu açığının düşürülmesini dayattığından toplumsal harcamalar bu rolü oynayamazdı. Geriye yatırımlar kalıyordu. Kâr artışlarının yanı sıra, vergi indirimleriyle sağlanacak kişisel kullanılabilir gelir artışlarının "tasarruf arzı"nın artmasına, dolayısıyla reel faiz hadlerinin düşmesine yol açması sonunda yatırımların artacağı umudu boşa çıktı. Yatırımlar, kârlar artmış, faiz hadleri azalmış olsa bile başka birçok etkene bağlıdır: derneşik talebin artmasına, girişimcilerin bekleyişlerine vb. Kârların artışı ve faiz hadlerinin azalışı, söz konusu dönemde tanık olunduğu gibi yatırım artışına yol açmayabilir.

Neoliberallerin önerdikleri parasal kısıntılar aynı yönde etkili oldu. Özünde paracılığın savunduğu şey, para arzını genişletmenin üretim üzerinde hemen hiç olumlu etkisi olmadığı, çünkü üretimin ve üretkenliğin parasal etkenlere değil, "reel" etkenlere bağlı olduğuydu. Tam tersine, emek maliyetleri fiyatların başlıca belirleyicisi olduğundan parasal genişleme, olsa olsa, işletmelerin fiyat ve ücret artışlarını yansıtabilmesini mümkün kılacak koşulları kolaylaştırarak enflasyoncu etkileri güçlendirirdi. Öyleyse üretim maliyetlerini denetlemenin başkaca bir yolu olmadığından, üretim ve istihdamı "disiplin" altına alacak kısıtlayıcı bir para politikası uygulanmalıydı. Ne var ki sıkı para politikası, faiz hadlerinin artmasını kışkırtıp yatırımları olumsuz yönde etkilediği ve bir güven bunalımı yarattığı için ekonomiyi boğabilir de. Nitekim sonuç, paracılığın, fiyat istikrarını ne pahasına olursa olsun sağlama saplantısıyla, genel bir talep bunalımı yaratması oldu. Böylece vergi yükünün zenginler lehine yeniden bölüştürülmesi, ücretlerin ise kârların lehine düşürülmesi, zenginlerin daha iyi yaşamalarını sağladı; ama sanayileşmiş ülkeleri uzun süreli kısılmadan çıkarmayı başaramadı. İşsizliğin her yerde artışı iktisadi ve toplumsal sorunları ağırlaştırırken, OECD'nin raporu dahi, yakın gelecekle ilgili karamsarlığını gizlemiyor.

İşsizlik, katlanılması zor boyutlara ulaşmış bulunuyor. Halen (1994) OECD ülkelerinde işsizlik oranı faal nüfusun yüzde 7,5'i dolayındadır. Bu, OECD ve Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) rakamlarına göre, OECD ülkelerinde 38 milyon dolayında insanın işsiz olduğu anlamına geliyor. Bu

rakamların da birer düşük kestirim olduğu kesindir; çünkü uluslararası örgütlerin çoğunluğu, resmî işsizlik istatistiklerinin, gizli denilen işsizliği, yani iş bulacaklarına inanmadıkları için işsiz olarak kayıtlarını yaptırmayan, ama iş gücü talebi canlandığında emek piyasasına yeniden girebilecek kimseleri dışarıda bıraktığını kabul etmektedir. AT'de faal nüfusun yüzde 11,6'sı düzeyindeki işsizlik, yaklaşık olarak 20 milyon kişilik bir "ordu"ya denk düşüyor. OECD'nin son raporuna "göre son yılların en hızlı ekonomik büyümesi olarak nitelenen 1994-1996 döneminde en gelişmiş yedi ülkede işsizlik oranları 1994'te yüzde 7,2'den 1995 ve 1996'da ancak yüzde 6,8 ve yüzde 6,6'ya düşecek. 1980'lerin sonunda ekonomik büyüme yerini durgunluğa bırakırken ortalama işsizlik oranı yaklaşık yüzde 5,6 dolayındaydı, sonra yüzde 8,1'e kadar yükseldi. Bu temelde işsizlik oranlarının 1990'ların sonunda başlayacak olan bir ekonomik durgunluğa, bir öncekinden daha yüksek bir platodan gireceği ve yüksek işsizliğin, 1980'lerden bu yana nispi toparlanmalarla azaltılamayan ve artık kronikleşen bir sorun haline geldiği söylenebilir."[8] Bir başka deyişle, kapitalizmin bunalımı artık bir "istihdam bunalımı" niteliğine bürünmüştür.

İstihdam bunalımı

Marx'ın *Kapital*'inin I. cildinin 23. bölümü, "Kapitalist Birikimin Genel Kanunu" başlığını taşır.[9] Bu bölümün günümüzdeki gelişmeler ışığında okunması, *Kapital*'in günümüzde, 20. yüzyılın sonunda, yazılmış olduğu tarihten, 19. yüzyılın ikinci yarısından, daha "güncel" olduğunu ortaya koyacaktır. Marx, 1846'dan başlayarak ampirik bir tahlile tabi tuttuğu İngiliz-İrlanda ekonomisinin çevrimlerinden hareketle, değişir sermayeye dönüştürülen canlı emeğin artışının büyüme süreci içinde görece azaldığı saptamasını yapmıştı. İşçi sınıfı, kendisinin ürettiği bir önceki birikim döneminin ve bu dönemde değişmez sermayede meydana gelen teknik ve değerce değişimin sonucu olarak "gittikçe artan bir ölçüde kendisinde nispi bir fazlalığa yol açan, kendini nispi bir artık-nüfus ihtiva eder hale getiren araçları da yaratıyor"dur.[10] Görece azalan bir işçi sayısından, büyüyen bir emek miktarı sızdırılıyordu. İşçi sınıfının iş bulabilen bölümünün aşırı sömürülmesi, iş bulamayan "rezerv"ini büyütüyor, bu büyüme de, aşırı çalışma baskısını ve sermayenin tahakkümünü ağırlaştırıyordu. Bu gelişmelerle at başı giden ücret düşüşleri birikim sürecini hızlandırınca göreli aşırı nüfusun bir bölümü,

---

8 Yıldızoğlu, op. cit.

9 Karl Marx, *Kapital. Ekonomi Politiğin Eleştirisi,* c. 1-2. çev. Mehmet Selik, Ankara', Odak Yayınları, 1974, s. 371 - 519.

10 10 Ibid., s. 407.

birikim sürecinin içine çekiliyor, böylece ücret gelirleri, geçici olarak yeniden yükseliyordu. Bu yoldan ücret hareketleri, yedek sanayi ordusunun genişleyip daralmasını düzenliyordu; yedek sanayi ordusu ise, emek arz ve talebinin belirleyici zemini olarak sermaye birikiminin en önemli varoluş koşuluydu. Böylece sermayenin ve toplumsal zenginliğin bir çevrimden öbürüne genişlemesi, proletaryanın bütününü, sermayeye bağlayan zincirleri gitgide perçinliyordu. Bu süreç içinde göreli aşırı nüfusun kaynakları ve görünüm biçimleri de gitgide farklılaşıyordu. İşsizler ordusunun "akıcı" (kuşak değişimi, erkeklerin yerini çocuklar ile kadınların almaları) ve "durgun" (düzensiz istihdam edilen) bileşenleri, işlevsel birer parçası oldukları faal işçi ordusunun aşınıp yıpranmasının hızlanmasını mümkün kılıyordu. Tarımın sanayileşmesinin ortaya çıkardığı "saklı" aşırı nüfus, sürekli bir "ikmal" kaynağı olarak iş görürken, en dipteki tortu olan sefalet ve perişanlık (*Pauperismus*) "faal sanayi ordusunun ve yedek sanayi ordusunun artık hiçbir işe yaramaz kısmının ölümünden önceki son durak yeri" idi.[11]

Son 20 yılın sosyoekonomik gelişmelerine yüzeysel bir bakış bile, Marx'ın bu teorisinin günümüzde insanlığın geleceği açısından düşündürücü bir güncellik kazandığını ortaya koymaya yeter. Marx'ın İngiliz kapitalizminin gelişme sürecine dayanarak incelediği süreç bugün dünya düzleminde gerçekleşmekte, günümüz kapitalizminin "düşünce depoları", aşağı yukarı on beş yıldan beri küresel bir göreli aşırı nüfusla ilgili olguları kaydedip tartışmaktadır.[12] Halen resmî işsiz sayısı, 38 milyonu OECD, 20 milyonu da AB ülkelerinde olmak üzere 120 milyondur. 200 milyon çocuk, çoğunlukla özgür olmayan (köleci ya da kölecilik benzeri) çalışma ilişkileri içinde çalıştırılmaktadır. 150 milyon "fazlalık" insan, ülkelerinin ve kıtalarının hem içerisinde hem dışarısında göç halindedir. Aşağı yukarı 500 milyon kişi yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır; yalnızca Latin Amerika ile Afrika'da bu gibilerin sayısı 180 ila 200 milyona yükselmiştir. Dünya çapında eksik istihdam rakamı, 700 milyon kişi olarak kestirilmekte, bunlar, ya "resmî" üretim alanının eğreti ve geçici işlerinde, ya bağımsız çalışanlar (*self employed*) olarak, ya da pembe gözlükle yazılan raporlarda "gayriresmî kesim" diye nitelendirilen düşük ücretli işyerlerinde geçimlerini sağlamaktadırlar.

İktisadi öngörüler, bugüne kadarki gerçekleşmelerle karşılaştırılarak incelendiğinde, şimdiki işsizlik oranlarını sürdürmenin iyimser bir hedef olduğu anlaşılır. Kapitalizm, en iyi olasılıkla orta çaplı bir büyüme faal nüfus-

11 Ibid., s. 422.

12 Karl Heinz Roth, "Die neuen Klassenverhältnisse und die Perspektive der Linken. Schwächen und Stärken eines überfälligen Diskussionsvorschlags", Die Wiederkehr der Proletarität, der. Karl Heinz Roth, Köln, ISP, 1994, s. 180'den International Labour Office, *World Labour Reports*, 1988-1994, Cenevre, 1988-1994.

taki artışı massetmeye ancak yetecek sınırlı bir istihdam artış sağlayacaktır. Bu günkü işsizlik ve eksik istihdam bunalımı, klasik Marksist tahlilin geçerliliğinin çarpıcı bir doğrulanışıdır: Üretici güçlerin gelişmesi ile kapitalist üretim ilişkileri arasındaki çatışma eğilimi keskinleşiyor.[13] Günümüzde teknolojik olarak pekâlâ mümkün olan bir şeyin, çalışmak isteyen herkesin iş bulmasının ve çalışan herkesin çok daha kısa sürelerle çalışmasının bir türlü gerçekleştirilememesi başka türlü nasıl açıklanabilir? Kapitalizmin mantığı, daha az kârla üretim yapmaktansa daha az üretmeyi dayattığı içindir ki, bir yanda çalışmak isteyen on milyonlarca insan iş bulamazken öbür yanda, henüz işlerinden olmayanlar, gitgide daha ağır, baskıcı ve elverişsiz çalışma koşullarına boyun eğmek zorunda kalmaktadırlar. Emek dünyasını tehdit eden bu iktisadi gelişmenin siyasal-toplumsal yansıması, insanlığın bu güne kadar elde etmiş olduğu bütün kazanımların en tutarlı koruyucusu ve potansiyel sürdürücüsü olan toplumsal sınıfın, işçi sınıfının, uğradığı örgütsel çözülme ve gerileme sürecidir. Bu yüzden, azami kâr mantığının aşılması, yalnız sosyoekonomik bir sorun olarak değil, bir özgürlük sorunu olarak da bütün yakıcılığıyla gündemdedir.

13 Maxime Durand, “Sketching out Alternatives”, *International Viewpoint,* No. 255 (Nisan 1994), s. 33.

IV. Kısım

Ricardo, Marx, Sraffa

Sraffa'nın Ötesindeki Marx: Sraffacılığa Eleştiri

Sungur Savran

Aşağıda okuyacağınız yazının başına gelenler, solda kurumsal muhafazakârlığın ve tarafgirliğin teorik tartışmaların önünde nasıl bir engel olarak yükselebileceğinin canlı bir örneğidir. 1970'li ve 1980'li yıllarda yeni-Ricardoculuğun (ya da bu yazıda kullanılan adla Sraffacılığın) Marksist değer teorisine yönelttiği saldırının merkezindeki isim olan Steedman, 1977 yılında ünlü kitabı *Marx After Sraffa*'yı yayınlamıştı. Kitabın yayınlanmasından bir-iki ay sonra biz de aşağıdaki eleştiri yazısını Londra'da yayınlanmakta olan *New Left Review* dergisine yolladık. *New Left Review*, o dönemde, İngilizce konuşulan dünyada Marksizmin en gelişkin (ama bazen fazla züppe) sesiydi. Ancak, bu tür bir tartışmanın o mecrada yapılması sadece derginin teorik meselelerde önemli bir odak olmasından dolayı anlamlı değildi. Ayrıca, Steedman'ın Marksizme cepheden bir saldırı sayılması gereken kitabının yayıncısı da, *New Left Review*'nun bir yan kuruluşu olan Verso idi.

Bütün ciddi dergiler gibi, *New Left Review* da birkaç ay boyunca yazıyı konunun uzmanı olan insanlara inceletti. Sonra Yayın Kurulu adına verilen cevapta yazıyı yayınlayacaklarını, ancak fazla uzun olduğunu bildirerek kısaltmamızı istediler. Biz de kısaltmayı yaparak yeni versiyonu dergiye yolladık. (Burada yayınlanmakta olan, yazının ilk, uzun versiyonudur.) Ama yayınlama kararı alınırken Londra'da olmayan ve derginin en güçlü ismi olan Perry Anderson bu arada Londra'ya geri dönmüş ve yazının yayınlanmasına karşı çıkmıştı. (O zamanlar e-mail olmadığı için Anderson tartışmaya gecikerek vakıf oluyordu.) Yayın Kurulu, kararından dönme gerekçesini "yazının, Steedman'ın Marx'ın değer teorisine yaptığı teknik eleştirilere cevap vermemesi" olarak sunuyordu. Bunun üzerine, yazının sonunda işaret edildiği gibi, başka bir yazının konusu olarak planladığımız teknik eleştirilere cevabı, yazının 2. bölümü olarak düzenleyerek dergiye yeniden yolladık. Ama Yayın Kurulu artık kesin kararını vermişti anlaşılan: Yolladığımız bölümü *New Left Review* dergisi için "fazla teknik" bulduklarını söyleyerek yayınlamama kararında ısrar ettiler. Kendi yayınlarında Steedman, Marx'a eleştirilerini teknik bir dille yaptığında "fazla teknik" olmayan tartışmalar,

iş Steedman'a cevap vermeye gelince "fazla teknik" bulunmuştu! Eklemek gerekiyor ki, Steedman'ın kendi teknik argümanları, sadece Verso Yayınevi'nden basılan kitapta değil, aynı zamanda *New Left Review*'da da (sayı 90, Eski Dizi, Mart-Nisan 1975) yayınlanmıştı. Üstelik, Yayın Kurulu'nun ilk kararından caymasının gerekçesi bu teknik konulara girmemiş olmamızdı. Girince de bu sefer "fazla teknik" olmakla eleştiriliyorduk! Teknik argümanlara teknik olmayan cevapların nasıl verilebileceği ise bir muamma olarak kalıyordu.

Bu deneyim bir de yine Londra'da yayınlanmakta olan *Capital and Class* adlı bir başka dergiyle yaşadığımız deneyimle aynı zamana rastladığı için (bunun öyküsü için bkz. bu kitapta yer alan "Sraffa İktisadının Teorik Tutarlılığı Üzerine" başlıklı yazımızın girişi) yazıyla daha fazla uğraşmaktan vazgeçtik. Yani aşağıda okuyacağınız yazı, kurumsal engeller dolayısıyla yayınlanamamış bir yazıdır!

Görüleceği gibi, bu yazıda Sraffacılığın Marx'ın değer teorisi karşısında biri "eleştirel", biri "pozitif" ve biri de "teorik" olarak adlandırdığımız üç önermesi olduğunu söylüyoruz. Bu yazı esas olarak "teorik" önermeyi ele alıyor. "Eleştirel" önermeye, bu yazının hemen ardından gelen ve "Marx'ın değer teorisinin tutarlılığı üzerine" başlığını taşıyan yazıda cevap veriliyor. Bu yazı, yukarıda sözü edilen, "fazla teknik" bulunmuş olan 2. bölümdür. "Pozitif" önermeye ise yine bu kitapta yer alan "Sraffa İktisadının Teorik Tutarlılığı Üzerine" ve "Sraffa (ve Marx) Konusunda Kafa Karışıklıkları: Eleştirilere Cevap" başlıklı yazılarda cevap veriyoruz.

Şunu eklemek doğru olur: Bu yazının orijinal versiyonunda "Sraffacılık" kavramı yerine "Cambridge Marksizmi" kavramını kullanıyorduk. Ama bu kavramın uygunluğu tartışması bir yana, kavram bugünün teorik çalışma yapan genç insanlarına bir şey ifade etmeyeceği, hatta kafa karıştırıcı olacağı için, burada bu kavram yerine daha yerleşik olan "Sraffacılık" kavramını tercih ettik. Yazı ilk kez yayınlanıyor olduğu için de kendimizi bu konuda özgür hissetmemiz sanırız olağandır!

Ian Steedman'ın *Marx After Sraffa* ("Sraffa'dan Sonra Marx") başlıklı yeni kitabı,[1] son birkaç yıldır Marksist değer teorisi ile ilgili tartışmalı konularda süregiden genel sessizliği bozmuş bulunuyor. Steedman'ın kitabı muhtemelen yararlı bir amaca hizmet edecek. Kendi erdemleri dolayısıyla değil, umulur ki tartışmanın yeniden canlanmasına katkıda bulunarak. Kitabın kendisi içerik açısından yeni olan pek az şey katıyor tartışmaya. Eski tartışmalı temalara yeni bir ışık tutacak türden bir çalışma değil. Zaten yazar da çalışmasının bu yönünü açık yüreklilikle teslim ediyor.[2] Kitap, tartışmanın Marx'ın değer teorisini Sraffa'nın yapıtı temelinde eleştiren tarafının tezlerini, her zaman man-

1 New Left Books, Londra, 1977.

2 Bkz. I. Steedman, a.g.y., s. 27. Bu kitaba yapılacak göndermeler bundan sonra ana metinde parantez içinde sayfa numaralarıyla verilecektir.

tıklı ve tutarlı biçimde olmasa bile, oldukça yalın bir tarzda yeniden sergiliyor. Ben de bu çalışmayı böyle ele alacağım: Yani esas dikkatimi, "Sraffacılık"[3] olarak anılması en doğru olacak olan düşünce ekolünün genel tavrı ve özellikleri üzerinde yoğunlaştıracağım; Steedman'ın kitabına ise yalnızca bu ekolün genel tavrının temsili bir ürünü olarak değineceğim. Elbette her çalışma gibi bu kitabın da kendine özgü birtakım nitelikleri var. Bunlardan bazıları bu ekolün belirli özelliklerini en olgun biçimi içinde cisimleştiriyor. Bu yüzden, kitabın kendisi üzerine de kısaca eğilmekte yarar var.

Bu yazının ilk sayfalarında Steedman'ın kitabının kalitesi konusunda ortaya sürülen genel gözlemler bu anlamda bu makalenin ana hedefinden bir ölçüde ayrılmak olacak, çünkü burada esas amacım bir düşünce ekolü olarak Sraffacılığın eleştirel bir değerlendirmesini yapmak. Yazının geri kalan bölümünde bu ekolün bir tanımını verecek ve özgül projesinin, özellikle de eklektik ve tutarsız karakterinin ayrıntılı bir eleştirisini yapacağım. Bu eleştiri aracılığıyla, aynı zamanda, Sraffacılığın hareket noktasını oluşturan, Marx'a yönelik Sraffacı eleştirinin (buna yaygın olarak "Sraffa temelli eleştiri" deniyor) Marx'ın yapıtının vahim ölçüde yanlış anlaşılmasına dayandığını göstermeye çalışacağım.

Aşağıdaki sayfaların ötekilerden daha az önemli olmayan bir başka amacı da Marx'ın değer teorisinin kapitalist gerçekliğin materyalist analizi için vazgeçilmez bir nitelik taşıdığını ortaya koymak. İlk geliştirildiği günden itibaren dur durak bilmeyen bir saldırı ve aşağılama furyasının hedefi olmuş olan bu teori, kapitalist üretim tarzının doğasının ve hareketinin kavranabilmesi açısından var olan tek tutarlı bilimsel çerçeveyi sunar. Aşağıda açıklığa kavuşacağı gibi, önemi kâr oranı ve fiyatların oluşumunu açıklayabilmesi ile kısıtlı değildir. Tek ayırt edici özelliği kârın kaynağını açığa çıkarması da değildir –her ne kadar bunu yapabilen tek teori olsa da. Bu teori, her şeyden önce, kapitalist ilişkilerin üretim ve yeniden üretiminin teorisidir; kapitalist üretim tarzının özgüllüğünü ve tarihsel sınırlarını kavrayabilmek bakımından benzersiz bir konumu vardır. Görülecektir ki, Marx'ın değer teorisinin bu yönünü kavrayamamış olması, Sraffacılığın en büyük başarısızlığıdır.

1. *Marx After Sraffa* üzerine bazı genel gözlemler

Steedman'ın kitabı uzun süredir devam etmekte olan bir büyük tartışmaya müdahaleyi amaçladığına göre, yazarın polemik bir üslup benimsemiş olması doğaldır. Gelgelelim, kendisi akılcı bir teorik söylemi yüceltiyor olmasına rağmen, Steedman sık sık karşıtlarını demagojik biçimde aşağılıyor;

3 Bu kavramın tanımı için bkz. aşağıda Bölüm 2, "Sraffacılığın koordinatları". Bu terimi kullanmayı tercih etmemin nedeni genellikle kullanılan "yeni-Ricardoculuk" teriminin bu ekolü nitelemek için kavramsal bakımdan yetersiz olması.

mantıksal tutarlılığın önemini sürekli olarak vurgulasa da, kendisi basit akıl yürütme hataları yapıyor. Yazarın akıl yürütme yönteminde var olan bu tür hatalara işaret etmek önemli, çünkü Steedman, "kendini Marx'ın 'avukatı' tayin etmiş olanlar" diye andığı ve özellikle mantıksal disiplin ve akılcı söylem eksikliği dolayısıyla eleştirdiği insanlar konusunda şaşırtıcı derecede küçümseyici bir ruh durumu sergiliyor.

"Basit mantık meseleleriyle ilgili bilgisiz tartışmalar"

Steedman "Marx'ın avukatları"nın iyiliği için pek kibirli tavsiyelerde bulunuyor. Bu, en berrak ifadesini dönüşüm sorununun tartışılmasında buluyor. Yazar Marksist iktisatçılara "basit mantık meseleleriyle ilgili bilgisiz tartışmalarla vakit israf etmekten vazgeçme" tavsiyesinde bulunuyor (36). Bu tavsiyede örtük olarak içerilen bir iddia var: Marksist iktisatçılar mantıksal akıl yürütme konusunda bilgisizdir; dolayısıyla, başkalarından ve bu arada herhalde Steedman'dan öğrenecekleri vardır. Gelgelelim, dikkatli okur aynı kitapta, hatta aynı bölümde, vahim mantık hatalarına rastlamaktan üzüntü duyacaktır. Bunlar öylesine vahim hatalardır ki, Steedman'ın öne sürdüğü bazı en önemli noktaları geçersiz kılarlar. Burada önce bazı noktalara sadece örnek olsun diye değineceğiz; ama aşağıda görülecektir ki, Steedman'ın Marksistlerle polemiğinde ortaya attığı en temel argümanın kendisi ölümcül hatalarla sakattır.

Örnekler arasında birincilik, Steedman'ın Marx'ta değerlerin üretim fiyatlarına dönüşmesi konusunda söylediklerine verilmelidir, çünkü yazar, karşıtlarını tam da bu konuyu tartışırken mantık konusunda bilgisiz olmakla suçluyor. Bu konuda Steedman'ın, kendisinin ifade ettiğinden daha orijinal olan temel argümanı şudur: Marx'ın girdi değerlerini dönüştürmeme hatasından çok daha önemli olan, dönüşüm işleminin **kendi içinde** tutarsız olmasıdır. Marx önce toplam artık değerin toplam toplumsal sermayeye bölünmesinin kâr oranını ortaya çıkardığını söyler, sonra da üretim fiyatlarının değerlerden saptığı sonucuna ulaşır. Oysa, der Steedman, bu tür bir sapma olduğunda, kâr oranı Marx'ın varsaydığı "değer kâr oranı"ndan **zorunlu olarak** farklı olacaktır. Yani Marx, tek bir solukta, hem bir varsayım yapar hem de bunu olumsuzlar. Öyleyse, akıl yürütmesi tutarsızdır (30-31).

Bu iddia ilk bakışta çok berrak görünüyor. Ama birazcık düşünüldüğünde, dönüşüm sonucu ortaya çıkacak kâr oranının **ancak girdilerin dönüştürülmesi koşuluyla** "değer kâr oranı"ndan zorunlu olarak farklı olduğu ortaya çıkar. Marx ise girdileri dönüştürmez; onun temel "varsayımı" budur. Kâr oranının toplam artık değerin toplam toplumsal sermayeye bölünmesi sonucunda elde edileceği yolundaki görüşü, Steedman'ın iddia ettiği gibi bağımsız bir varsayım değil, girdilerin döüştürülmemesinin basit bir sonucudur.

Başka şekilde söylenirse, kâr oranı bu durumda "değer kâr oranı" diye anılan şeyin **ta kendisidir** ve Marx'ın dönüşümü bütünüyle tutarlı bir işlemdir. Steedman'ın bu konudaki akıl yürütmesinin hatalı olduğuna henüz ikna olmamış olanlara şunu hatırlatmak isterim: Yazar bundan sonra bir adım daha atar ve bu tutarsızlığın "girdi fiyatlarının dönüştürülmesinin gerekli olup olmadığından" bağımsız olduğunu beyan eder (31). Burada Steedman'ın akıl yürütmesindeki hata çıplak biçimde ortaya çıkıyor: Girdi fiyatlarının dönüştürülmemesi olasılığı kabul **edilir edilmez**, Marx'ın işleminde hiçbir tutarsızlık ortaya çıkmaz ve Steedman'ın "temel itirazı" boşlukta kaybolur. Bu bize Marx'ın dönüşümüne yöneltilmiş tek ciddi eleştirinin geçmişte de, günümüzde de girdileri dönüştürmemesine yönelik eleştiri olduğu gerçeğini saptama olanağını verir. Bu nokta, dönüşüm "sorunu" olarak anılan konuyu gerçek boyutlarına indirgemek açısından önemlidir.[4]

Steedman'ın kitabında mantıksal hatanın derin ve kusursuz akıl yürütme kılığında sunulduğu tek örnek bu değil. Bir başka örnek, yazarın kâr oranı ile lüks mallar arasındaki ilişkiye yönelik olarak sergilediği düşünce. Hemen ekleyelim ki, yazar bu ilişkiyi Sraffa ya da von Bortkiewicz'in yapıtlarındaki durum açısından değil, Marx'ın değer analizi düzeyinde tartışmakta. Steedman'a göre, "Altın sektöründeki [yani lüks mallar sektöründeki –SS] üretim koşullarında meydana gelen değişiklikler ... değişken sermaye veya artık değer üzerinde hiçbir etki yaratmaz." (41) Ama sermayenin yapısı veri iken kâr oranı sadece artık değer oranı ve kütlesine bağlı olduğuna göre, bu, lüks malların kâr oranı üzerinde herhangi bir etkisi olmadığı anlamına gelir. Öyleyse, Steedman değerler düzeyinde kâr oranının oluşumunu incelerken Marx'ın ulaştığı sonuçlarla bütünüyle çelişen bir sonuca ulaşır. Steedman'ın akıl yürütmesinin sorunu, bu tuhaf sonuca daha en baştan lüks malların kâr oranı üzerindeki etkisini **varsayım yoluyla dışlamış olduğu** için ulaşmış olmasıdır. Bu, kendisi hiç farkına bile varmadan yönteminin özünü ortaya koyduğunda görülür: Akıl yürütmesinin temeli "canlı emeğin toplamı"nın sabit kalması gerektiğidir (41). Marx'ın yapıtında ise lüks malların üretim koşullarının kâr oranı üzerindeki etkisi **yalnızca ve yalnızca** bu sektörün organik bileşimine bağlıdır.[5] Başka bir şekilde söylenirse, artık değer oranı veri iken, bu sektörün değişen organik kompozisyonu kâr oranına, verilmiş bir sermaye büyüklüğünün harekete geçirdiği canlı emek miktarını (ve böylelikle artık değer kütlesini) belirleyerek etkide bulunur. İnsan, Steedman'ın yaptığı gibi canlı emek miktarını sabit tutarsa, lüks malların artık değer kütlesini

4 Bu tek ciddi itirazın geçerli olup olmadığı şimdilik tartışmanın kapsamı dışındadır. Ama belirtilmelidir ki, metindeki eleştirinin amacı Steedman'ın genel yönteminin bir örneğini vermektir. Yoksa değerlerin üretim fiyatlarına dönüşümü konusundaki fikirlerine yönelik tek eleştirimizin bu olduğu anlamına gelmez.

5 Buradaki analiz farklı sektörlerde çalışmakta olan sermayelerin karşılıklı büyüklüklerinin değişiminden doğabilecek karmaşıklaştırıcı faktörlerden soyutlanmıştır.

ve kâr oranını etkileyebileceği tek mekanizmayı varsayım yoluyla dışlamış olur.[6] Bu durumda da varsayımın sonuçta basitçe yeniden üretilmiş olduğunu görmek hiç de şaşırtıcı değildir. Öyleyse, akıl yürütmedeki mantıksal hata saydamdır. Ama Steedman'ın gözüne değil: O, buradaki sorunun farkına bile varmadan argümanı üç ayrı noktada tekrarlar (42, 48, 56).

Örnekleri çoğaltmak zor değil. Ama yukarıda söylenenlerden şimdiden anlaşılmış olmalı: Aynı ekolden gelmiş başka yazarların kendisinden önce yapmış olduğu gibi, Steedman da sergilemesi sırasında mantıksal akıl yürütme bakımından ciddi hatalar yapmıştır. Bunlar ileri sürdüğü önemli görüşlerin bazılarını geçersiz kılmanın ötesinde, Sraffacılar ile Marksistler arasındaki tartışmanın doğasına ilişkin ikincil ama önemsiz olmayan bir meseleye ışık tutar. Sraffacılar her daim mantıksal disiplinin ve tutarlılığın sesi olduklarını ileri sürmüşler, hatta Marksistlere mantıksal düşünmenin erdemleri konusunda vaazlar vermeye kalkmışlardır.[7] Bu da tartışmanın karakterini müthiş derecede çarpıtmıştır. Sanki Marksistler, mantıksal argümanın Makyavelvari bir teori anlayışının gereklerine göre eğilip büküldüğü, bilim öncesi, hatta akıl öncesi birtakım sığınaklar yaratmıştır. Yukarıda ortaya konulanlar buzdağının sadece görünen kısmıdır, ama bu efsaneyi yıkmak için yeterli olacaktır.

"Tumturaklı sözler", *"bitmek bilmeyen söylevler"*

Steedman karşıtlarını eleştirirken acımasızdır. Temel iddiası bütün karşıtlarının "demagog" olduğudur. Sraffacıların gündeme getirdiği sorunları tartışmaktan kaçınırlar, gerçek meselelerin üzerini, Marx'ın temel fikirleri konusunda "bitmek bilmeyen söylevler", "nutuklar", "cafcaflı sözler" sayesinde örterler. Elbette Marksist teorinin temelleri konusunda "bitmek bilmeyen nutuklar" Marksistler arasında verimli bir tartışmaya engel olur. Ama bir koşulla. Ancak iki taraf da temelleri doğru biçimde kavramışsa ve, daha da önemlisi, taraflar argümanlarını, kendisi tartışmanın konusu olan Marx'ın teorisini hakkaniyete uygun biçimde sunarlarsa. O zaman şu soruyu sormak gerekiyor: Steedman ve öteki Sraffacılar Marx'ın "temel fikirleri" konusunda asgari bir kavrayış sergilemekte midirler? *Marx After Sraffa*'yı dikkatli bir biçimde okumak, bu soruya olumsuz cevap vermek için yeterlidir.

---

6 Steedman'ın somut örneğinde (38-41) bunun anlamı toplam canlı emeğin (80) altın sektöründe sermayenin verili bir organik bileşimi (bu durumda bire eşittir) tarafından önceden belirlenmiş olduğudur. Eğer, başka şeyler aynı kalmak koşuluyla, bu sektörün organik bileşimi değişecek olursa, 76'lık toplam sermaye (38, Tablo I ve 41) ölü ve canlı emeğe farklı oranlarda bölünmek zorunda kalacaktır. Bu da, duruma bağlı olarak, aynı büyüklükte sermayenin daha az ya da daha çok canlı emeği harekete geçirmesi anlamını taşıyacaktır. Toplam canlı emek artık 80 olmayacak, artık değer (S) ve bunun sonucunda kâr oranı da değişecektir. Bu da açıkça gösterir ki kâr oranı altın (lüks mallar) sektöründeki üretim koşullarından bağımsız **değildir**.

7 Bkz. örneğin Hodgson'un bir makalesinin başında ("Marxist Epistemology and the Transformation Problem", *Bulletin of the Conference of Socialist Economists*, Sonbahar 1973) Aziz Augustus ve matematik ile ilgili yürüttüğü tartışma.

Steedman'ın Marx'ın görüşleri hakkında ileri sürdüğü yanlış fikirlerin birçoğunun teşhir edilebilmesi için yazının ilerleyen bölümlerindeki argümanları erkenden ortaya dökmek gerekir. Yine de, yöntem sorunlarına çok derinlemesine girmeksizin, bazı örnekler ele alınabilir. Steedman'ın ana iddialarından biri, değer kavramı konusundaki eleştirisinin Marx'ın analizinin birçok geçerli yönü ile çelişmeyeceğidir. Artık emek, fetişizm, şeyleşme gibi kavramlar, öyle anlaşılıyor ki, değer kavramından bağımsızdır (26n, 206). Artık emek konusunu şimdilik bir kenara bırakarak, örnek olarak fetişizm kavramına bakalım. Bu kavram, ürünlerinin **değerinin,** bunun dışında bütünüyle birbirlerinden kopuk olan özel üreticilerin bireysel **emeği** arasında kurulan tek toplumsal bağ olduğu bir üretim tarzında bu üreticilerin ürünleri karşısındaki özgül konumunu ortaya koyar. Dolayısıyla, kavram, değer kavramıyla ayrılmaz biçimde iç içe geçmiştir. Bu basit hakikati, Marx'ın değer teorisini geri dönülmez biçimde yadsıma iddiasında olan bir tartışma bağlamında tekrarlamak zorunda kalmak en hafif deyimiyle tuhaftır. Eleştirdiği teorinin en belirleyici yönlerini tanımayan tuhaf bir çürütme çabası ile karşı karşıyayız.

Steedman'ın Marx'ın değer teorisi konusundaki kavrayışının kaba yanlışlarla dolu olduğunu gösteren bir başka örnek de şu: Fiziksel verilerin tarih –ve toplum– dışı olduğunu ileri sürenlere karşı Steedman, eğer bu doğru olsaydı, "bütün değer büyüklükleri de bu özelliklere sahip olurdu, çünkü onlar da fiziksel koşulların sadece türevidir!" (67, ünlem işareti aslında) diye cevap verir. Bu düpedüz yanlıştır: Teknoloji matrisi gelişmiş bir teknik iş bölümüne dayalı bütün toplumlarda ortak olarak geçerlidir; bu yüzden de tarih dışıdır. Değerler ise tarihsel olarak meta üretimine özgüdür. Toplumsallığa gelince, yassı demirin ve elektriğin toplumsal özelliklerini fetişizme kapılmadan hayal etmek güçtür, ama ne yazık ki tekrarlamak gerekiyor, Marx'ta **değer**, **insanlar arasında bir toplumsal ilişkidir**.[8]

2. Sraffacılığın koordinatları

Tartışmanın başından beri, Marx'ın değer teorisini Sraffacılık temelinde eleştirenlerin oldukça sistemli ortak bir genel yaklaşımı vardı. Gelgelelim, bu düşünce ekolünün ana hatlarıyla tanımlanması çabasına hiçbir zaman girişilmemiştir. Şimdi Steedman, Sraffacı eleştiriye Marksistlerin verdikleri

8 Steedman'ın tartışma yöntemiyle ilgili ikincil bir nokta da Marksist karşıtlarıyla tartışırken giriştiği psikanalizin yersizliği ve sığlığıdır. Ele alınan gerçek konuları perdelemesi bir yana, bu tür bir yaklaşım yer yer kabul edilemez derecede saldırgan hâle gelebiliyor. Steedman'ın metninden bir örnek: "[Marksistler] kendilerini 'dönüşüm sorunu' kâbusundan [İngilizce aslında "*incubus*"] kurtardıkları zaman..." (36) Açıktır ki "*incubus*" sözcüğünün kullanımı hem Marksistlere hakaret anlamını taşır hem de son derecede cinsiyetçidir. ["*Incubus*", Türkçede karşılığı olmayan bir kelimedir: "Kadınlara uykularında tecavüz eden bir kötü ruh" anlamına gelir.] Kim bilir, belki de teorik tartışmada psikanalize gerçekten ihtiyaç vardır! Steedman'ın karşıtlarına yönelik keyfî ve temelsiz bir başka iddiası aşağıda ele alınacaktır.

cevabın özünü temsil ettiği ileri sürülen bir "bileşik iddia" tanımı yapmaya çalışmış olduğuna göre, bunun muadilini eleştirinin kendisi için denemenin belki de zamanı gelmiştir. Öyleyse, Sraffacılığın ana fikirlerini kısaca sistematize etmeye çalışalım.

Sraffacılığın[9] temel tezleri üç önerme hâlinde özetlenebilir: Bunlardan biri **eleştirel** özellikler taşır, biri **pozitif** bir önermedir, biri ise ekolün temel **teorik** projesini tanımlar:

1. **Eleştirel önerme**: Marx'ın değer teorisi (çoğu zaman "emek değer teorisi" olarak anılır) kapitalizmin analizinin çerçevesi olmaya uygun değildir. Bu sonuca ulaşmak için başvurulan akıl yürütme yazardan yazara değişir ve çoğunlukla her yazar bu iddiayı gerekçelendirmek için birden fazla neden ileri sürer. Ama ortalıkta dolaşan en yaygın iddialar şunlardır: (a) Marx'ın değer teorisi mantıksal olarak tutarsızdır, dolayısıyla bir analiz aracı olarak kullanılamaz; (b) analiz için gereksizdir, mükerrerdir vb.[10]

2. **Pozitif önerme**: Kapitalizmin analizine ilişkin en temel meseleler (kâr oranı, emeğin farklı dallara tahsisi, üretim yöntemlerinin seçimi vb.) Sraffa (ve onun öncüsü olan Dmitriev ve von Bortkiewicz, bkz. 28n) tarafından tatmin edici biçimde analiz edilmiştir. Aslında Sraffa'nın teorisi (bir ölçüde von Neumann'dan da yararlanmak kaydıyla) kapitalist ekonominin işleyişini tutarlı ve mantıksal bir tarzda açıklayan tek teoridir.

3. **Teorik proje**: Kapitalizmin tutarlı bir **materyalist** analizi, Marx'ın değer teorisinden bağımsız olarak, ona başvurulmaksızın, Sraffacılık (ve Marx'ın yapıtının **bazı** unsurları) temelinde kurulabilir. Her ne kadar Marx'ın değer teorisini reddediyor olsa da, bu analiz Marx'ın materyalist tarih anlayışı ile uyuşmazlık içinde olmayacaktır. Steedman, Sraffacılığın tavrını ve teorik projesini kitabının sonunda gayet berrak biçimde özetliyor: "Marx'ın kendi ekonomi politiğinde bulunan varsayımlar çerçevesinde, Marx'ın değer temelli akıl yürütmesinin epeyce konuda içsel olarak tutarsız olduğu, kapitalist ekonominin belirli merkezî önem taşıyan yönleri konusunda Marx'ın ulaşmaya çalıştığı açıklamaları sağlama konusunda bütünüyle başarısızlığa uğradığı kanıtlanmıştır. Buna karşılık, bu merkezî önem taşıyan yönlere, değer büyüklüklerine hiç atıf yapmadan tutarlı bir açıklama getirmek mümkündür. Öyleyse, Marx'ın (yapıtının bütünü içinde hiç de önemsiz bir yer

---

9 Meseleyi biraz somutlaştıralım. Kanımca bu ekolün en kavgacı temsilcileri Ian Steedman ve Geoff Hodgson'dur. Öteki önde gelen şahsiyetler arasında Ronald Meek ve müteveffa Maurice Dobb gibi Marksist bir geçmişten gelenler olduğu gibi, John Eatwell gibi, deyim yerindeyse, gözlerini bu geleneğin içinde açmış olanlar da vardır. Michio Morishima vakası biraz tartışmalıdır, ama genel bir anlamda bu ekolle çok şey paylaştığı söylenebilir. Anglo-Amerikan geleneği dışından bazı isimlere bakacak olursak, Georges Abraham-Frois, Edmond Berrébi, Oscar Braun ve özellikle İtalya'dan birçok isim sayılabilir.

10 Bu iki iddianın birbirini tamamlayıcı nitelik taşıyıp taşımadığı, hatta tutarlı olup olmadığı kuşkuludur. Ama burada bu konuya girmek mümkün değil.

tutmayan) değer temelli akıl yürütmesi, **kapitalizmin materyalist teorisinin çıkarları açısından** terk edilmelidir." (206-207, vurgu sonradan.)

İşte Sraffacılığı tanımlayan ana hatlar bunlardır. Günümüze kadar bu ekolle genel olarak Marksistler arasındaki tartışmanın çok büyük bölümü ilk nokta üzerinde cereyan etmiş, ikinci ve üçüncü noktalara ise hemen hemen hiç değinilmemiştir. Ayrıca ilk noktaya ilişkin tartışma konularından hiçbiri de bir sonuca bağlanmamıştır. Her iki ekol de söylemini farklı ve birbiriyle pek az kesişen düzlemlerde sürdürmüştür. Sraffacılar bu durumu kendi pozisyonlarında cisimleşen akıl ile Marksistlerde görülen, sağlam teorik tutumların politik kaygılarla akıl dışı tarzda yadsınması türünden bir yaklaşım arasında bir çatışma olarak yorumlamışlardır. Steedman'ın soruna yaklaşımına da aynı bakış açısı hâkimdir.

Obskürantizm iddiası

Ne var ki, Steedman bu özgül bakış açısını hareket noktası almakla yetinmiyor. Bütün karşıtlarını ortak bir etiketle "obskürantistler" (22 vd.) olarak aynı torbaya yerleştirmesine yol açan saldırgan bir suçlamayı da benimsiyor. Bu etiketin kullanılmasının gerekçesi, Sraffacı yaklaşımı eleştirenlerin ona göre bu yaklaşımın ortaya koyduğu sorunları ele almaktan kaçınması ve Marx'ın üzerinde durduğu "daha kapsamlı meseleler"e sığınması. Steedman'ın akıl yürütmesi gerçekten de kolaycıdır. Tartışmaya getirdiği açıklamayı kabul etmek yanlış olacaktır. Meselenin biraz daha dikkatli ele alınması, söz konusu "daha kapsamlı meseleler"in varlığının (ki bunları Steedman da teslim ediyor) Sraffacıların ortaya attığı konuların tartışılmasına iki ayrı yoldan etki yapabileceğini gösteriyor: Bir yandan, bu konuların kendileri tam da Marx'ın yapıtının bütününden **kopuk** biçimde ele alındıkları için yersiz olabilir; bir yandan da, bu konularda ulaşılan **sonuçlar** "daha kapsamlı meseleler" ile çelişki içinde olabilir. "Daha kapsamlı meseleler"in tartışma bakımından sadece **potansiyel** olarak değil **gerçekten** önem taşıdığı, Steedman'ın, Sraffacılığın **merkezî** önermesini içeren aşağıdaki pasajında en açık biçimde görülebiliyor:

> Basit ve makul varsayımlar çerçevesinde, üretimin fiziksel koşulları ve gerçek ücretler kâr oranını, bütün üretim fiyatlarını, hangi üretim yöntemlerinin kullanıldığını, makinelerin kaç yaşında ıskartaya çıkarıldığını, iş gücünün toplumsal olarak tahsisini vb. belirlemek bakımından yeterlidir. Bu belirlenim bakımından **hiçbir** değer büyüklüğü en ufak bir önem taşımamaktadır. Öyleyse şu sonuca varıyoruz: Kapitalist ekonominin materyalist bir açıklamasını geliştirmeye çalışanlar Marx'ın değer büyüklüğü temelli akıl yürütmesini terk etmelidir (27).

"Öyleyse": Steedman'ın akıl yürütmesindeki anahtar kelime budur. Bir an için, sadece bu tartışma açısından, değer büyüklüklerinin ekonominin yu-

karıda sayılan yönlerinin belirlenmesi bakımından hiçbir rol oynamadığını varsaysak **bile**, bundan **dolayı** değer teorisinin terk edilmesinin gerekli olduğu önermesine geçmek **ölümcül** bir adımdır. Bu makalenin geri kalan bölümü, bu adımın Sraffacılık için gerçekten de ölümcül olduğunu ortaya koyacaktır. Bu aşamada şunu kaydetmekle yetinmek zorundayız: Sraffa temelli eleştirinin merkezî tezi bakımından önem taşıyan argümanları "obskürantizm" ile suçlamak gerçekten de saçmadır.[11]

"Kapitalist gerçekliğin materyalist açıklaması"

Sraffacı ekolün ikinci ("pozitif") önermesinin tartışılması epeyce karmaşık nitelikler taşır ve bu yazıda ele alınacak konular açısından doğrudan bir önemi yoktur. Bu konuyu ileride ayrıca ele alabileceğimi umuyorum. Bizi burada ilgilendiren, özgül bir teorik projeyi oluşturmaya yönelik üçüncü önermedir. Bu makalenin geri kalan kısmında, bu projenin Marksizm ve materyalizm konularında çürük bir anlayış zemini üzerinde yükseldiğini, kaçınılmaz olarak çelişkilere ve tutarsızlıklara düştüğünü, kısacası bir proje olarak ayakta duramayacağını göstermeye çalışacağım. Aşağıdaki bölümlerin ana amacı bu olacak. Ancak, değer teorisine başvurmaksızın kapitalizmin materyalist bir analizini yapma iddiasında olan bir projeyi değerlendiriyor olacağıma göre, Marx'ın materyalist yöntemini ve genel olarak tarihi, özel olarak da kapitalizmi incelerken amacının ne olduğunu da kapsamlı olarak ele alacağım. Dolayısıyla, aşağıdaki tartışmanın bir yan ürünü de Sraffacı önermelerin Marx'ın yapıtının bütünü çerçevesinde ele alındıklarında ilk bakıştaki cazibesini yitirdiğini, bu önermeler tartışılırken "daha kapsamlı meseleler"in gündeme getirilmesinin gerçekten de anlamlı olduğunu göstermek olacak.

Şimdi, bir yandan Marksist değer teorisini terk ederken bir yandan da "materyalist" kalma iddiasında olan bir teorinin (1) materyalist tarih anlayışının iç birliğini ölümcül biçimde parçaladığını, (2) sömürüyü açıklama bakımından bütünüyle başarısız olduğunu ve (3) değer teorisinin genel bir kapitalizm teorisi niteliğiyle başardığı en önemli şeyleri görmezlikten geldiğini göstermeye girişelim.

11 Burada bir an soluklanıp "obskürantizm" sorununu gerçek boyutları içinde ele almak belki de yararlı olacaktır. Sraffacılığın **bazı** eleştirmenlerinin sahiden de gerçekleri karartmaya dayanan argümanlar kullanıp kullanmadığı meselesi, metindeki akıl yürütme bakımından hiçbir önem taşımaz. Bu yapılmışsa sert bir şekilde eleştirilmesi gerektiği konusunda kuşku olamaz. Çünkü teori, özellikle de ancak dünyayı değiştirme pratiği ile birliği içinde anlamlı olabilecek olan Marksist teori, "işçi sınıfı ideolojisi"nin bu tür aceleci savunucularının elinde böyle Makyavelik tarzda manipüle edilirse bundan zarar görür. İşçi sınıfının mücadelesinde teori ile pratiğin tek bir momentteki birliği, sermaye ile proletarya arasındaki çelişkinin sürdüğü bütün tarihsel dönemi kapsayan gerçek birliğin ancak bir karikatürü olabilir.

3. Materyalizm ve değer teorisi

Marksist değer teorisinden bağımsız materyalist bir kapitalizm analizinin inşa edilmesi, Sraffacılığın teorik projesinin tam merkezinde yatar. Ne var ki, Sraffacılar bu yeni analizin "materyalist" olması gerektiğini söylediklerinde ne kastettikleri pek açık değildir. Epeyce geniş Sraffacı literatürde kavramın derinlemesine ele alındığı, hatta basitçe tanımlandığı tek bir örneğe rastlamak mümkün değildir.[12]

Sraffacılık zemininde bu kavramın hiç tanımlanmaması, belki de Marksizmin bu kadar köşe taşı olan bir kavram üzerinde bitmek bilmeyen söylevlerden kaçınılmasıdır. O zaman, Marx'ın değer teorisinin bu eleştirmenlerinin Marx'ın kendisinin geliştirmiş olduğu materyalizm kavramına bir itirazları olmadığı sonucunu çıkartmakta bir beis olmaması gerekir. Aslında Steedman'ın kitabında da bu yönde bazı işaretlere rastlamak mümkündür: "Sraffa temelli sonuçlar doğru olmakla kalmaz; Marx'ın temel materyalist çerçevesini görmezlikten gelmeyi veya reddetmeyi **gerektirmeyen** argümanlar üzerine yükselir bunlar." (26) Buradan şu iki önerme türetilebilir: (1) Sraffacılığın önerdiği teori Marx'ın amaçları açısından uygundur. (2) Marx'ın materyalist çerçevesi ile değer teorisi arasında hiçbir **zorunlu** bağıntı yoktur. Önce ikinci önermeye bakalım.

Gerçek ve biçimsel

Marx'ın yapıtının birçok yönü ve bu arada değer teorisi (ve dönüşüm kavramı) hiç bitmek bilmeyen bir tartışmaya konu olduysa, bunun bir nedeni eleştirmenlerin Marx'ın *Kapital*'de sergilenen kapitalizm analizini yapıtının organik bütünlüğünden **yalıtılmış biçimde** ele almış olmasıdır. Oysa, soyuttan somuta hareket etme ilkesinin tutarlı biçimde uygulanması, kapitalist üretim tarzının, özgül bir aşamasını oluşturduğu insanlık tarihinin bütünü içine yerleştirilmesini gerektirir. Bunun anlamı da Marx'ın kapitalizm teorisinin, tarihi kavrayışının, yani materyalist tarih anlayışının ışığı altında değerlendirilmesi gereğidir. Peki Marx'ın araştırmasının hareket noktasını oluşturan bu materyalist tarih anlayışı nedir?

Marx'ın materyalist tarih anlayışının başlangıç noktası, insanlık tarihinin hep var olmuş olan ön koşullarının araştırılmasıdır. Marx tarihin bu indirgenemez temelini, insan toplumunun maddi temellerinin doğanın mülk edinilmesi yoluyla, yani **gerçek** mülk edinme süreci aracılığıyla yeniden üre-

12 Sraffacıların "iktisat" alanı dışına bir açılım yapmasının tek örneği Hodgson'un eski bir makalesinde ("Marxist Epistemology", a.g.m.) görülmektedir. Ama Hodgson burada soyut ile somut arasındaki ilişkiyi ele alır, materyalizm konusunu tartışmaz. Bu yazı çerçevesinde Marx'ın materyalizminin Dobb-Meek yorumuna girmemiz olanaklı değil. Zaten bu yorum Sraffacılığın yükselişinden önceki bir döneme aittir.

tilmesinde bulur. Spekülasyon dışında bu temellerden soyutlamak mümkün değildir. İnsanlık tarihinin bu gerekli koşuluna ve ortak yanına Marx "genel olarak üretim" adını verir. Ne var ki, Marx'a göre hiçbir tarihsel çağ genel olarak üretimin analizi temelinde açıklanamaz. Çünkü bu gerekli sürecin sürdürülüşünün biçimleri, farklı toplumlarda büyük farklılık gösterir. Bu biçimler tarihte farklı üretim ilişkilerinin varlığına işaret eder. **Üretim tarzı**, genel olarak üretimin gelişmesindeki özgül bir aşamanın, toplumsal üretim sürecinin içinde sürdürüldüğü tarihsel olarak özgül **biçimler** ile iç içe geçmesinin ifadesidir. Kapitalizm de bir üretim tarzı olduğuna göre, ancak kapitalizm toplumsal yeniden üretimin tarihi içindeki yerine yerleştirildiğinde, daha yüksek, daha önsel bir soyutlama düzeyi olan genel olarak üretim düzeyine tâbi bir soyutlama düzeyinde ele alındığında, Marx'ın soyuttan (bu durumda insanlık tarihi) somuta (bu durumda kapitalist üretim tarzı) hareketi bütünselliği içinde kavranabilir. Bu bütünsellik parçalanırsa, Marx'ın değer ve sermaye analizi anlaşılmaz hâle gelir.

Aslında söz konusu iki düzey, yani genel olarak üretim ile kapitalist üretim tarzı arasındaki gerekli ilişki hiçbir noktada emek ile değer arasındaki **iç bağıntı** konusunda olduğu kadar berrak bir biçimde ortaya çıkmaz. Toplumsal yeniden üretimin biçimi ne olursa olsun, her toplum yeniden üretimin gereklerini karşılayabilmek için mensuplarının toplam emeğini farklı üretim faaliyetlerine şu veya bu biçimde dağıtmak zorundadır. Çok ileri bir iş bölümü ile üretim faaliyetine ilişkin kararların toplumun geri kalan bölümünden bağımsız **özel** üreticilerin varlığı dolayısıyla atomizasyonunun bir arada var olduğu bir toplumda, özel bireysel emeklerin toplumun emeğinin geri kalan bölümüyle ilişkilenmesi ancak meta üretimi ile, yani farklı üreticilerin emeklerinin değerler biçimi altında birbiriyle eşitlenmesi sayesinde mümkün olur. Öyleyse, değer bireysel emeklerin birbiriyle ilişkilenmesinin kapitalist toplumda aldığı tarihsel olarak özgül toplumsal biçimden başka hiçbir şey değildir. Somut, özel, bireysel emeklerin, kendi karşıtına, yani soyut emeğe dönüştürülmesi yoluyla toplumsallaştırıldığı biçimdir.

Marx'ın materyalizminin merkezî kavramı olan genel olarak üretim kavramı ile kapitalist üretim tarzının hücre biçimlerinin analizi arasındaki bu zorunlu ilişki, kapitalist gerçekliğin materyalist bir açıklamasını Marx'ın geliştirdiği değer teorisini bütünüyle terk etme yoluyla inşa etmeye yönelik projenin baştan aşağı saçma olduğunu gözler önüne serer. Marksist değer teorisi materyalist tarih anlayışının insanlık tarihinin özgül bir dönemine uygulanmasının zorunlu mantıksal sonucudur. "Değer"in yerine hangi yeni **terim** önerilirse önerilsin, emek ile karşılıklı ilişkisi içinde değer **kavramını** bir kenara bırakmak mümkün değildir. Öyleyse Sraffacılığın projesi olanaksızdır: Marx'ın geliştirdiği değer teorisi olmaksızın kapitalizmin materyalist

bir teorisi inşa edilemez. Değer Marx'ın tarih anlayışı için vazgeçilmez bir kavramdır: Materyalizm değer ile birlikte ayakta kalacak veya çökecektir.

Steedman'ın Marx'ın yöntemi konusundaki kavrayışı üzerine bir not

Steedman'ın kendi kapitalizm analizi, "fiziksel miktarlar" adını verdiği çerçeveye dayanır. Bununla kastettiği, en önemli noktayı örnek alacak olursak, kâr oranının üretim sürecinin teknik, fiziksel boyutlarından hareketle **doğrudan doğruya** belirlenebileceğidir. İlginç olan Steedman'ın kendisini eleştirenlere karşı bu yöntemin Marx'ın yöntemiyle bütünüyle tutarlı olduğu konusundaki ısrarıdır. Bu konuda Marx'ı tanıklığa çağırır: "Kullanım değerlerinin ya da malların kapitalistin kontrolü altında ve onun adına üretiliyor olması, üretimin genel karakterini değiştirmez. Dolayısıyla, önce emek sürecini herhangi bir özgül toplumsal formasyondan bağımsız olarak ele almak zorundayız." (Marx'tan aktarma s. 18.) Steedman, bu alıntı temelinde, Marx'ın kendisinin de üretimin teknik koşullarını kapitalizmin analizi için hareket noktası olarak aldığı sonucuna ulaşır.

Şerh yönteminin teorinin gelişmesine zararlı olduğuna hiç kuşku yok. Ama en kötü şerh türü kısa bir pasajı soyut bir biçimde, bağlamı dışında yorumlamaya çalışan tarzdır. Bu tarz ilerlemeyi durdurmakla kalmaz, geri çevirir. Marx'ın kapitalist üretim tarzı analizinin, toplumsal biçim olarak özgül nitelik taşıyan boyutlar ile insanın doğa ile giriştiği genel ilişki arasındaki diyalektik birlikten yola çıktığı elbette doğrudur. (Metada cisimleşen değer-kullanım değeri ikiliği bunun belirgin bir örneğidir.) Ama hiçbir noktada Marx insanın doğa ile genel ilişkisinden tarihsel olarak özgül yüzey biçimlerine, örneğin kâr oranına **dolaysız** bir geçiş yapmaz. Bunun nedeni de açıktır: Bu tür dolaysız bir bağıntı kurulması, özgül toplumsal biçimler ne olursa olsun, üretimin teknik temelinin zorunlu olarak bu yüzey biçimlerinin oluşumu ile sonuçlanacağı anlamına gelirdi. Bu yüzdendir ki Marx, toplumsal üretimin özgül niteliklerinin genel olarak üretim kavramının temsil ettiği soyutlama düzeyine ait kategoriler temelinde açıklanabileceğini açık ve yalın bir biçimde reddeder: "Ne var ki, her tür üretimin **genel koşulları** olarak anılan koşullar, tarihte gerçekten var olmuş üretim aşamalarının hiçbirini tanımlamayan soyut niteliklerden başka bir şey değildir."[13] Yine bu yüzdendir ki, emek sürecini araştırmasını tamamlar tamamlamaz Marx değerlenme sürecine döner. Bu, "değer temelli akıl yürütmesi"nin anahtar kavramlarından biridir ve ona göre bu kavram olmaksızın kapitalizmden hiçbir şey anlaşılamaz. Öyleyse, eğer dünyada "obskürantizm" diye bir şey varsa, "fiziksel miktarlar" yaklaşımının Marx'ın yöntemiyle **herhangi** bir ortak noktası olduğunu ileri sürmek bunun en kötü örneğidir.

13 Karl Marx, *Grundrisse*, Harmondsworth, 1973, s. 88.

4. Sömürü sorunu

Daha önce işaret etmiş olduğum gibi, Sraffacılık değerlerin, kapitalist ekonominin işleyişinde kendisinin temel olarak kabul ettiği birçok boyutun açıklanmasında hiçbir biçimde yeri olmadığı iddiasındadır. Gelgelelim, değer teorisinin tasfiyesi görünürde bir güçlük doğurur: Kapitalizm konusunda yeni bir materyalist teori geliştirme çabası bugüne kadar değer teorisi tarafından yerine getirilmiş bütün görevleri üstlenebilmelidir. Bu söz konusu olduğunda Sraffacılık Marx'ın değer teorisinin amacı sorunu ile yüz yüze gelmek zorunda kalır. Öyla görünüyor ki bu konuda herkes oybirliği içindedir: Marx'ın değer teorisinden beklediği, (tabii yüzey biçimlerinin yanı sıra) kapitalist toplumda sömürü olgusunu açıklamasıdır. "Marx için bir değer teorisinin görmesi gereken görev sömürüyü teşhir etmekti."[14] Bu tür bir iddianın Marx'ın düşüncesinin gülünç düzeyde yoksullaştırılması olduğu birazdan açıklığa kavuşacak. Ama önce Sraffacılığın Marx için değer teorisinin sözde tek çözülmesi gereken görevini nasıl ele aldığına kısaca bakalım.

Steedman sömürüye bakıyor: neoklasik devrimciler

Sraffacıların hepsi, kapitalist sömürünün "hayatın bir gerçeği" olduğunda hemfikirdirler. Bir yandan Marx'ın değer teorisini reddederken bir yandan da bu sonuca nasıl ulaştıkları bir sır olarak kalır. Yine de sömürü onlar için bir **veridir** ve teorik olarak açıklanması gerekir. Sömürünün varlığı konusunda aralarında bir düşünce birliği olsa da, bunun nasıl açıklanacağı konusunda aynı derecede rahat ve güvenli değildirler: Bu yüzden ekolün farklı mensupları farklı sömürü "teorileri" ileri sürmüşlerdir. Burada bu soruna Steedman'ın yaklaşımını ele almak uygun olacaktır.

Steedman'ın sömürü konusunda ileri sürdüğü "kanıt", pek ünlü Temel Marksist Teorem'in bir çeşitlemesidir. Bu teorem kâr oranının pozitif olmasının gerekli ve yeterli koşulunun artık değerin pozitif olması olduğunu ileri sürer. Ancak teorem değer ve artık değer kavramlarına başvurduğu için Steedman'ın yaklaşımı açısından uygun bir araç değildir. Onun amacı açısından yapılması gereken, sömürüyü bu kavramlara başvurmadan kanıtlayabilmektir. Steedman'ın akıl yürütmesi şöyledir (bu noktada uzun bir alıntı yapmaya değecektir):

> Kâr oranı ancak kârın toplam parasal değeri pozitif ise pozitif olabilir; bu ise ancak kapitalistler en az bir metadan pozitif bir miktar mülk edinmişse mümkün olur. Her metanın üretimi için doğrudan ya da dolaylı biçimde pozitif bir emek

14 Meghnad Desai, *Marxian Economic Theory*, Londra, 1974, s. 14. Sraffacılığı daha çok temsil gücüne sahip bir yazarın fikri için bkz. G. Hodgson, "Exploitation and Embodied Labour", *Bulletin of the Conference of Socialist Economists*, Mart 1976. Steedman bu konuda Hodgson kadar açık değildir, ama kitabının Sonuç bölümünde sergilediği akıl yürütme aynı yöne işaret eder (206-207).

> miktarı gerekli olduğuna göre, kâr oranı ancak ücret sepetinin doğrudan ya da dolaylı[15] üretimine **yönelmeyen** bir miktar emek harcanmışsa pozitif olabilir. Yani ancak artık emek harcanmışsa. (87-88)

Yüzeysel olarak bakıldığında akıl yürütme kusursuzdur. Aslında argüman bir noktaya kadar gerçekten sağlamdır. Steedman "yani" diyene kadar. Bunu der demez yazar şu özdeşliği kurmuş olmaktadır: Artık emek, tanım gereği, "ücret sepetinin doğrudan ya da dolaylı üretimine **yönelmeyen** ... emek"tir. Ne var ki, bu, artık emek kavramının bir karikatürüdür. Bu kavram ancak **gerekli emek ile karşıtlığı içinde** tanımlanabilir. Gerekli emek, emek gücünün, yani "ücret sepeti"nin değerinin **tamamını** yaratan emektir. Yalnızca **bu** gerekli emeğin ötesinde harcanan emek artık emektir. Steedman'ın "artık emek" kavramı ise (ki herhangi bir sınırlama getirmediğine göre Steedman bu kavramı tam tamına Marx'ın anlamında kullanmaktadır) emek gücünün yeniden üretimine yönelmemiş olan emektir. Bu ikisi hiçbir biçimde özdeş kabul edilemez. Bunu anlamanın en kolay yolu şudur: Steedman'ın tanımı emek gücünün değerinin **tamamının** "ücret sepeti"nin üretimine yönelmiş emek tarafından yaratılıp yaratılmadığı konusunda sessiz kalmaktadır. Öyle olabilir ki, "ücret sepeti"nin değerinin bir bölümünü başka bir faktör (örneğin neoklasik iktisadın kötü şöhretli "sermaye"si) yaratmış olabilir. Dolayısıyla, Steedman'ın artık emek olmayan emeği (yani "ücret sepeti"nin üretimine yönelmiş olan emek) Marx'ın artık emek olmayan emeği (yukarıda tanımlandığı biçimiyle gerekli emek) ile özdeş değildir. Artık emek toplam emek ile artık emek olmayan emek arasındaki farktan başka bir şey olmadığına göre, bu, Steedman'ın artık emek kavramının hiçbir anlamda Marx'ın artık emek kavramıyla özdeş olmadığını gösterir.

Ama mesele burada kapanmıyor. İşin daha da kötüsü, Steedman daha da ileri giderek artık emek kavramının neoklasik çerçevede bile geçerli olabileceğini ileri sürüyor. Yani tam da "sermaye"nin **üretken** olduğunu, değer **yarattığını** kabul eden bir çerçevede. Bu kuşku yok ki Steedman'ın kendi artık emek kavramıyla tutarlıdır, ama Marx'ın kavramıyla uyuşmaz. Üstelik, bu artık emek kavramı üzerine hiçbir sömürü kavramı bina edilemez. Çünkü bu çerçevede işçiler emeklerinin bir bölümünü kapitalistler için harcıyor olsalar bile, kapitalistler de işçilere kendi "sermaye"lerinin bir "hizmet"ini sunmaktadırlar.[16] Ayrıca, neoklasik ekonomide bu iki "katkı"nın değeri tam tamına birbirine eşittir. Öyleyse, hiçbir biçimde sömürüden söz edilemez; ortada adil

15 Herhangi bir malın dolaysız emek harcaması olmaksızın nasıl üretilebileceği bir muammadır.

16 Ama, diye itiraz edebilir Steedman, "sermaye"nin değere (veya fiyata) üretken bir katkı yaptığını ileri sürmek gülünçtür. Ne yazık ki, bütün argümanın **amacı** zaten bunun olmayacağını, kapitalistler ne mülk ediniyorsa bunun "sermaye"lerinin sunduğu bir üretken hizmetin karşılığı olmadığını, işçinin emeğinin ürünü olduğunu kanıtlamaktır. Ve doğal olarak bir şeyi **kanıtlamak** istiyorsanız, işe aynı şeyi **varsaymakla** başlayamazsınız.

ve eşit bir mübadele vardır ve herkes kazançlı çıkmıştır. Böylece J. B. Say'in peri dünyasına geri dönmüş oluyoruz (kesinlikle Ricardo'nınkine değil!). Steedman'ın karşıtlarına yönelik tutumu bakımından semptomatik bir nokta da şudur: Pozisyonunun bütünüyle hatalı olduğu kanıtlanmış olan bu konuda dahi, Steedman karşıtlarını "duygusal" tepkilerden kaçınmaları konusunda uyararak aşağılamaktadır. Onları kendisinin bu konuyla ilgili olarak yazdığı paragrafı yeniden okumaya davet etmesi ise ironinin doruğudur (58n)![17]

Sömürü ve değer teorisi

Marx'ın sömürü konusundaki açıklaması gerçekten de hayati önem taşıyan artık emek kavramı üzerinde yükselir. Ama şu ana kadar anlatılanlar, Marx'ın kavramının Steedman'ınkinden çok farklı olduğunu ortaya koymuş olmalıdır. Marx'ın kavramı bir sınıfın, bir başka sınıfın kendi varlığının yeniden üretimi için gerekli olan emeğinin ötesinde harcadığı emeği mülk edinmesini ifade eder. Aslında kavram bütün **sınıflı** toplumlarda geçerli olan bir hakikati ifade eder. Kapitalist sömürüye özgü olan, artık emeğin mülk sahibi sınıflarca işçilere önce nasıl dayatıldığı, sonra da nasıl mülk edinildiğidir. Gayet iyi bilindiği gibi, bu özgül tarz sermaye ile emek arasındaki ilişkide eşit değerlerin mübadelesine dayanır. Sömürü, görünürde var olan özgürlük ve eşitliğe **rağmen** ya da aslında o özgürlük ve eşitlik **yüzünden** ortaya çıkar.

Şu nokta bütünüyle açıktır: Bu anlamıyla sömürünün kapitalist toplumdaki varlığı değerin tamamı emeğe, bunun sonucunda da artık değerin tamamı artık emeğe indirgenmedikçe, yani Marx'ın değer teorisi çerçeve olarak kabul edilmedikçe, açığa çıkarılamaz. Elbette insanın istediği başka her şeye, psikolojik, ahlaki, hatta mekanik bir anlamda "sömürü" adını takmaya hakkı vardır, iş ki genel kullanımdan farklı bir şeyi kastettiğini de açıklasın. Ama Marx'ın açığa çıkarmaya çalıştığı özgül sömürü kavramı bir üretim ilişkisidir. Bu sömürü Marx'ın değer teorisi dışında başka hiçbir yöntemle açıklanamaz. Bunu anlayabilmek için Sraffacılığın başka temsilcilerinin alternatif bir "sömürü" teorisi geliştirme çabalarının nasıl sefil bir başarısızlıkla sonuçlandığını görmek yeterlidir.[18]

---

17 Steedman'ın, neoklasik **iktisatın** "teknik olarak" bütün başka teoriler gibi artık emekten söz edebileceği, ama neoklasik **iktisatçıların** üzerinde durulmayan bir nedenden dolayı bunu yapmamayı tercih ettiği hayaline kapılması ilginçtir. Bu, ideoloji ve sınıf çıkarının epeyce kaba bir kavranışıdır. Burjuva ideolojisinin sömürü kavramını barındırabilecek bir teorinin geliştirilmesine izin verebileceği, ama bu teorinin temsilcilerinin bunu dürüst ve açık yürekli biçimde dile getiremeyeceği varsayılmaktadır. Teorinin "tarafsızlığı", bir teknik olarak teori anlayışı, Sraffacılıkta sağlam temellere sahiptir. Bu ekol Sraffacı teoriyi neoklasik teori ile aynı ışık altında görmekte, anlaşılan ilki mantıksal olarak daha tutarlı olduğu için onu tercih etmektedir.

18 Bkz. örneğin G. Hodgson, "Expolitation and Embodied Labour", a.g.m.

5. Değer teorisinin kapitalizm teorisindeki yeri

Değer teorisi çerçevesi dışında bir sömürü teorisi geliştirmenin olanaksızlığı, Sraffacılığın teorik projesine vurulmuş yeni bir darbedir.[19] Ancak bu ekole yönelik eleştiri bu kadarla yetinemez. Yetinseydi, bu ekolün Marksizmin sorunsalına dayattığı koşulları kabul etmiş, Marx'ın değer teorisinin (kâr oranı, üretim fiyatları vb. yüzey görüngülerinin açıklanması dışında) tek amacının gerçekten de sömürünün açıklanması olduğunu teslim etmiş olurdu. Yukarıda bu kavrayışın vahim bir yanlış anlama olduğunu ima etmiştim. Aslında meselenin özüne tam da burada geliyoruz. Çünkü başka hiçbir konuda Sraffacı okul Marx'ı bu kadar kaba biçimde yanlış kavramamış, bu kadar şematik ve formel bir yaklaşımla düşüncesini yoksullaştırmamış, devrimci içeriğinden bu kadar boşaltmamıştır. **Bu, Sraffacılığa yöneltilecek en önemli eleştiridir: Bu ekol Marx'ın sorunsalını ve değer teorisinin amaç ve doğasını sistematik biçimde yanlış anlamış ve anlatmıştır.** Öyleyse, değer teorisinin bu sorunsal çerçevesinde üstlendiği rolü ve güttüğü amacı ele almadan önce, bu sorunsalı yeniden ortaya koymak gerekiyor.

Ekonomi politiğin eleştirisi

Marx'ın sorunsalını yeniden ortaya koyabilmek için Marx'ın ekonomi bilimiyle ilişkisini, bu bilimin kendi günündeki temsilcileriyle, yani klasik ekonomi politikle ilişkisinin irdelenmesi yoluyla anlamak gerekiyor. Ekonomi politik, kapitalist ekonomiyi analiz ederken kapitalist üretim tarzının yaşam sürecinin bağrından soyutlama yoluyla türetilmiş kategoriler kullanır, ama bir kez bu noktaya eriştiğinde bunların doğal, evrensel olarak geçerli ve değişmez kategoriler olduklarını varsayar.[20] Yani bu kategoriler ekonomi politik açısından bir sorun oluşturmaz, bu bilimin konusu hâline gelmez, alanı dışında kalır.

Marx'ın klasik ekonomi politikle farkı açısından **başlangıç noktası**, kapitalist üretim ilişkilerini **tarihsel olarak belirlenmiş** ve **geçici** toplumsal ilişkiler olarak kavraması, bunların yerini yeni tarihsel koşullarda başka ilişkilerin alacağını düşünmesidir. Bu kadarı genellikle anlaşılmıştır. Marx'ın

---

19 Burada söylenen, her teorinin mutlaka sömürüyü açıklayabilmesi gerektiği değildir. Bazı teoriler sömürünün varlığını açık ya da örtülü biçimde yadsıdığına göre, böyle bir beklenti saçma olurdu. Söylenen şu: Sraffacılık bu konuda bir kapitalizm teorisi olarak **kendi yeterlilik kriterleri** temelinde başarısız olmaktadır.

20 Klasik ekonomi politiğe, özellikle de bu ekolün en yüksek tarih bilincine sahip olan mensubu Adam Smith'e bütün tarihin farklılaşmamış bir dönemden ibaret olduğu, kapitalizmin insanlığın başlangıcından itibaren hâkim olduğu türünden bir görüş atfetmek aşırı bir basitleştirme olurdu. Ama Marx'ın eleştirisi bu **değildir**. Bu, karmaşık bir konudur ve başka bir yerde ele alınmalıdır. Sadece şunu söylemekle yetinelim: Buradaki "doğal" kavramı, kapitalizmin kategorilerinin **insan doğası ile uyum içinde olduğu** ve dolayısıyla bir kez erişildikten sonra değişmez olarak kalacakları anlamına gelir.

kapitalist üretim tarzının tarihsel olarak göreli doğasını ortaya koyduğu yaygın olarak teslim edilir. Sraffacılık da elbette bunun farkındadır. Örneğin Steedman kitabının başında bütün analizi boyunca geçerli olacak kimi varsayımlar sıralar (16-20).

Gelgelelim bu hiç de meselenin tamamı değildir. Belirttiğim gibi, sadece başlangıcıdır. Marx'ın ekonomi politik **eleştirisi** kapitalizmin tarihsel karakteri konusunda yaptığı vurgudan ibaret **değildir**. Sadece bu tarihsel olarak belirlenmiş sınıfların toplumsal ürünü nasıl bölüştüğünü veya tarihsel bir kategori olan fiyatın piyasada nasıl belirlendiğini araştırmaz. Ekonomi politiğin eleştirisi, kullanılan kategorilerin tarihsel olarak geçerli olduğu gerçeğinin ortaya konulmasından öteye geçer: Bu kategorilerin ve onların soyut düzeyde temsil ettiği toplumsal ilişkilerin **araştırmanın esas amacı** haline getirilmesini gerektirir. Bu toplumsal ilişkilerin hangi tarihsel koşullar altında var olduğunu, hangi mekanizmalarla varlıklarını sürdürdüklerini ve ne tür yeni koşullar altında farklı ilişkilere dönüşeceklerini anlamaya çalışır. Marx'ın kendi ifadesiyle,

> ... Burada özetlenen görüş, kapitalist düşünce tarzına hapsolmuş burjuva iktisatçıları arasında geçerli olandan keskin biçimde ayrılır. Bu tür düşünürler kapitalist ilişkiler **çerçevesinde** üretimin nasıl gerçekleştiğini gerçekten de kavramışlardır. Ama bu **ilişkilerin** kendisinin ve çözülüşlerinin maddi ön koşullarının nasıl üretildiğini anlamazlar. ... Onlardan farklı olarak biz, sermayenin nasıl ürettiğini de kendisinin nasıl üretildiğini de görmüş bulunuyoruz.[21]

Bunun değer teorisi açısından anlamı çok derindir: Ekonomi politik bağlamında bu teorinin çekirdeğini oluşturan **sorunsal** Marx'la birlikte köklü bir değişim geçirir. İktisatçılar için araştırma konusu mübadele değerinin oluşumu, toplumsal ürünün sınıflar arasında bölüşümü ve büyümesidir. Marx'la birlikte teorik alan hem odak noktasını değiştirir hem de genişler. Marx'ın sorunsalı klasikleri meşgul eden sorunları terk etmez, onları da kucaklar, fakat esas olarak toplumsal ilişkilerin üretimi ve yeniden üretimi ile üretim tarzının gelişme yasaları üzerinde yoğunlaşır.

Marx'ın bu yeni sorun kümesi üzerinde nasıl çalıştığı biraz sonra berraklığa kavuşacak. Ama daha şimdiden anlaşılıyor ki, Steedman'ın "varsayımları" onun perspektifini Marx'ınkinden çok farklı kılıyor. Steedman "obskürantistler" diye adlandırdığı yazarların eleştirilerini karşılamak için kapitalist üretim ilişkilerinin tarihsel doğasını "varsaymak" yoluna gitmiş olsa da, eleştirmenlerin dikkat çektiği ana noktadan her zaman haberdar

---

21 "Results of the Immediate Porcess of Production", *Capital*, Penguin/New Left Review Books, Cilt 1, s. 1065. Maalesef burada Marx'ın ekonomi politik eleştirisinin **daha da önemli** olan bir başka boyutunu bir kenara bırakmak zorundayım. Marx'a göre ekonomi politiğin baş aşağı duran dünyası, kapitalizmin kendisinin fetişist karakterinin sadık bir yeniden üretiminin sonucudur. Bu, kapitalist gerçekliğin kendisinin ve burjuva zihnindeki temsilinin, yani burjuva ideolojisinin derin bir eleştirisidir.

olduğunu iddia etse de,[22] Steedman'ın kilit noktayı anlamamış olduğu açıktır: Üretim ilişkileri ve üretim tarzı Marksist kapitalizm teorisinde bir varsayım **değil** araştırmanın **temel** konusudur. Öyleyse bunları varsaymak insanı Marksist bir pozisyona değil, Marksizm öncesi bir pozisyona yerleştirir.[23] Bu anlamda, yalnız Steedman değil Sraffacılığın tamamı Marx'ın yapıtının özgül karakterini yanlış anlamıştır.

Değer ve kapitalist üretim tarzı

Marx'ın değer teorisi temelinde el attığı bütün meseleleri burada ayrıntısıyla ele alma olanağı yok. Marx'ın bir toplumsal ilişki olarak değeri, bu kategorinin ortaya çıkmasını sadece mümkün değil zorunlu kılan tarihsel koşullarla ilişkisi içinde nasıl analiz ettiğini zaten görmüş bulunuyoruz. Bu tek adım sayesinde Marx, kapitalist üretim tarzının çelişkilerle dolu hareketine nüfuz eden bir analizin temelini atmış olur: Kapitalist üretimin çevrimsel hareketi, sermayenin yoğunlaşması ve merkezîleşmesi yönündeki eğilim, sermayenin bir dünya pazarı yaratma eğilimi, kâr oranının çelişkili hareketi ve başka önemli alanlarda yapılan analiz, değer teorisi çerçevesinde metanın ikili karakterinin **diyalektik** analizinin attığı temel üzerinde yükselir. Elbette bunların hiçbirine giremeyiz. Dolayısıyla, Marx'ın değer teorisinin yalnızca üç yönünü ele alacağım. Bu üç yön, Marx'ın projesinin özgüllüğünü en berrak biçimde ortaya koyar ve ulaştığı sonuçların değer teorisine nasıl **mutlak bir bağımlılık** içinde olduğunu açığa çıkarır. Bu üç boyutun yeterli bir biçimde ele alınması elbette uzun bir sergilemeyi gerektirirdi. Bu ise bu yazının sınırları içinde olanaksızdır. Dolayısıyla aşağıda söylenenler, Marksist değer teorisinin önemli yönleri üzerine kısa değinmeler olarak okunmalı.

1. Kapitalist ilişkinin üretimi ve yeniden üretimi: Marx'ın kapitalist ile işçi arasında görünürde eş değerler arasında olan bir mübadele sonucunda artık değerin ve onunla birlikte bir toplumsal ilişki olarak sermayenin nasıl üretildiğine ilişkin açıklamasına girmeyeceğim. Kendisi başlangıçta ilk birikimi varsayan bu ilişki, kapitalist sermaye birikimi sürecinin sürekliliği içinde ele alındığında kendini yeniden üretmektedir: Sermaye ile ücretli emek arasındaki ilişki, başlangıçta üretim sürecinin bir **varsayımı** iken, aynı zamanda bu sürecin bir **ürünü** olarak ortaya çıkar. Ampirik olarak gözlendiğinde süreç kendini şöyle ortaya koyar: Üretim sürecinin sonunda

22 Üstelik Steedman bu varsayımlara her zaman sadık da kalmaz. Kitabın çeşitli bölümlerinde kapitalizmin kategorilerinin tarih dışı kategorilere dönüştürüldüğüne ilişkin birçok örnek verilebilir. Tabii ana örnek değerdir.

23 Burada söylenen, ister Marksizm öncesi, ister Marksizm sonrası, Steedman'ın deyimiyle "Marksist olmayan" pozisyonların savunulamayacağı değildir. Söylenen, "Marksist olmayan" pozisyonların Marksist pozisyonlarmış gibi sunulamayacağı ve sunulmaması gerektiğidir.

kapitalist hâlâ işçinin karşısında, üstelik miktarı büyümüş bir sermaye ile onun emek gücünü satın almak, bunu emek sürecinde kontrolü altına almak ve kendi değer-sermayesini genişletmek üzere durmaktadır. Buna karşılık işçi yalnızca kendi emek gücünü yeniden üretebilmiştir ve aynen süreç öncesinde olduğu gibi kapitalistin karşısında "çıplak öznelliği" içinde durmaktadır. Böylece ikisinin arasındaki ilişki yeniden üretilmiştir. Steedman ancak buraya kadar ulaşır: "Kapitalistler kapitalist, işçiler ise işçi kaldıklarına göre, toplumsal üretim ilişkileri yeniden üretilir." (19) Bu, Steedman'ın "fiziksel miktarlar" çerçevesine bir "varsayım" olarak kattığı arı anlamda ampirik bir gözlemdir.

Marx için ise amaç, "kapitalistlerin kapitalist, işçilerin işçi olarak kaldıklarını" ampirik olarak gözlemek veya varsaymak değil, üretim ilişkilerinin üretim süreci içinde ve onun aracılığıyla **nasıl** yeniden üretildiğini anlamaktır. Bu soruya bir tek Marx'ın değer teorisi çerçevesinde şu tarzda cevap verilebilir: Birikim sürecinde işin, yalıtılmış, tek başına ele alınmış üretim sürecinin analizinde göze çarpmayan başka bir yönü açığa çıkar. Birikim artık değerin, işçiler ile hâkim bir yabancı güç olarak karşı karşıya gelen ek sermayeye dönüşmesinden başka bir şey değildir. Öte yandan, üretim sürecinin analizi, artık değerin kendisinin işçinin artık emeğinin büründüğü değer biçimi olduğunu göstermiştir. Öyleyse, işçinin karşısına sermaye olarak çıkan şey, aslında kendi emeğinin ürününden başka bir şey değildir. Gerçekte işçi, metaların yanı sıra, kendisini hâkimiyeti altında tutan bu yabancı gücü **üretmiştir**. Yani sermayeyi üretmiştir. Kapitalist ilişkinin sürecin hem varsayımı hem de ürünü olmasının ardında yatan işte budur. Şimdi Marx'ın neden kendisinin özgül sorununun sadece üretim ilişkileri çerçevesinde nasıl üretim yapıldığını anlamak değil, üretim ilişkilerinin kendisinin anlaşılması olduğunu söylediğini kavramak kolaylaşıyor.

2. Üretim tarzı mı, bölüşüm tarzı mı?: Bazı teorik konjonktürlerde belirli bir **terimin** belirli bir **kavramı** ifade etmek için kullanılması boşa kürek çekmek gibidir. Çünkü terimin kendisi kavramın başlangıçta içinde ortaya çıktığı ve anlamını bütünüyle kazandığı özgül çerçevenin karşıtları tarafından çoktan içi boş bir kelimeye dönüştürülmüştür. Marksizmin "üretim tarzı" kavramının kaderi de böyle olmuştur. Sraffacılar uzun bir süredir "üretim tarzı" yazıyor, ama bunu "bölüşüm tarzı" diye okuyorlar.[24] Bu hiçbir noktada Marx'ın artık değer teorisini bir **kesinti** teorisi[25] olarak sunan Sraffacı mit

24 İnsan, Sraffacı davaya sempatiyle baktığı anlaşılan Humpty Dumpty'nin bir kelimeye üzerine düşenden daha az iş yaptırdığında daha düşük para verip vermediğini merak etmeden edemiyor!

25 Bkz. örneğin J. Eatwell, "Controversies in the Theory of Surplus-Value: Old and New", *Science and Society*, Sonbahar 1974, cilt 38, Sayı 3; G. Hodgson, "Marxist Epistemology", a.g.m.; Steedman'ın kendisi "kesinti"den hiç söz etmez. Ama onlarla aynı doğrultuda, artık değerin **üretimi** konu-

kadar açık bir ifadeye bürünmemiştir. Bu görüşe göre, kapitalistler işçinin emeğinin ürününün bir bölümünü mülk edinmektedirler; öyleyse, işçinin emeğinin ürününden bir kesinti yapılmaktadır. Bu teori Marx'ın görüşlerini değil, onun tarafından sert bir şekilde eleştirilmiş olan Ricardocu sosyalistlerin görüşlerini temsil eder. Bundan daha da önemlisi, Marx'ın teorisinin esas olarak kapitalist **üretimin** özgüllüğünün bir teorisi olmasıdır. Bölüşüm teorisi bunun sadece bir türevidir.

Kısaca açıklayacak olursak, Marx **değer teorisinde** bir kez kapitalist ile işçi arasında eş değerler temelinde mübadele gerçekleştikten sonra kapitalistin artık işçinin emek gücünün kullanım değeri üzerinde hak sahibi hâline geldiğini ve işçiyi kendi emek gücünün değerinin yeniden üretimi için gerekli olandan daha uzun çalışmaya zorladığını[26] gösterir. Aslında, sermaye soyut değerin kendi kendini gerçekleştiren hareketi olduğu için, Marx'ın deyişiyle "artık emek konusunda doymaz bir iştiha"ya sahiptir ve kullanım değeri amacıyla üretim yapan toplumlardan farklı olarak çalışma gününü toplumsal koşulların izin verdiği azami sınıra kadar uzatır.[27] Ne var ki, bu sınır ile sermayenin artık değer elde etme konusundaki sınır tanımayan arayışı arasındaki çelişki, ancak göreli artık değer üretimi aracılığıyla aşılabilir. Sermayenin üretici güçleri hiç durmaksızın devrimci biçimde değiştirme eğilimi de buradan kaynaklanır. Sermaye üretim sürecini kendi özgül karakteriyle damgalar. Özetleyecek olursak, hem mutlak hem de göreli artık değer üretiminde sermayenin özgül doğası belirleyicidir: **Artık değeri mülk edinmeden önce sermaye bu artık değeri ürettirir**. Wagner'e karşı polemiğinde Marx kendi analizinin bu özgül niteliği hakkında gayet dakik ve güçlü bir açıklama yapar:

> ... Benim meseleyi sunuşumda "sermayeden kazançlar" aynı zamanda işçiye dayatılan bir kesinti ya da "soygun" "değil"dir. Tam tersine, ben kapitalisti kapitalist üretimin vazgeçilmez bir ajanı olarak sunuyorum ve sadece "kesinti" veya "soygun" yapmadığını, artık değerin üretilmesini zorladığını, böylece kesintisi yapılacak şeyin önce yaratılmasına yardım ettiğini uzun uzun ortaya koyuyorum.[28]

---

sundaki **toplumsal** zorunluluğu varsaymakla yetinir ve sorunu artığın teknik belirleyenlerinden biri hâline indirger (59).

26 Tabii fiziksel bir anlamda değil. Kapitalizmin özgüllüğü bu zorlamanın fiziksel zora başvurmaksızın yapılmasıdır.

27 *New Left Review*'daki bir makalesinde Bob Rowthorn ("Neo-Classicism, Neo-Ricardianism and Marxism", *New Left Review*, sayı 86, s. 79-87), sermayenin, sermaye ilişkisinin neden bir **üretim** ilişkisi olduğunu açığa çıkaran **zorlayıcı** karakterini vurguluyor. Rowthorn'un tartışmaya yapmış olduğu katkının önemine rağmen, makalesi Marx'ın analizinin bu açıdan zenginliğini tüketmekten uzaktır. Bu yazının ana metninde görüleceği gibi, kapitalist üretimin özgüllüğünün kavranması için göreli artık değer üretiminin analizi gereklidir.

28 "Marginal Notes to A. Wagner's 'Textbook on Political Economy'", A. Dragstedt (der.), *Value: Studies by Karl Marx* içinde, New Park, Londra, 1976, s. 205. Vurgu aslında. Marx'ın Wagner'e yönelik en sevdiği iltifatın onu "obskürantist" diye anmak olduğunu da kaydedelim!

3. Sermayenin emek üzerindeki boyunduruğu: Üzerinde durmak istediğim son konu, sermayenin, kapitalist üretim tarzının tarihsel olarak göreli ve geçici doğasını açığa çıkaran hareket yasası olacak. Bu, sermayenin emek üzerindeki **biçimsel** ve **gerçek** boyunduruğu ayrımıyla ilgili. Kapitalist üretimin özelliği, değerlenme sürecinin (kapitalist üretimin özgül amacı sermayenin artık değerle büyümesi olduğu için) emek sürecine (yani insanın doğayı mülk edinmesine) hâkim olmasıdır. Bu hâkimiyet başlangıçta yalnızca biçimseldir. Yani emek süreci değerlenme sürecinin bir momenti (uğrağı) hâline gelmekle birlikte kendi doğası henüz değişmemiştir. Kapitalist gelişmenin ancak belirli bir aşamasında göreli artık değer ürettirme ihtiyacı sermayeyi, üretimin ölçeğini genişleterek, emek yoğunluğunu arttırarak, iş bölümünü daha belirgin hâle getirerek ve giderek artan ölçüde makine ve otomasyona başvurarak bu emek sürecinin doğasını değiştirmeye iter. Böylece (Marx'ın gerçek sözcüğünü kullandığı özgül anlamıyla) gerçek üretim süreci, yani emek süreci de sermaye tarafından dönüştürülmüş olur. Sermayenin emek üzerindeki gerçek boyunduruğu tamamlanmıştır. Ne var ki, aynı süreç içinde, üretimin toplumsallaşmasını nitel olarak daha üst bir düzeye taşıyarak sermaye bir yandan da kapitalist üretim ilişkilerinin çözülmesinin maddi temellerini atmış olur.

Değer teorisinin Marx'ın sorunsalında tuttuğu özgül konumun en berrak biçimde görülebileceği nokta budur. Bu teori aracılığıyla Marx, kapitalist üretim tarzının, kendi yasaları olan bütünsel bir tarihsel varlık olarak hangi koşullar altında var olabileceğini açıklamış olmaktadır. Ama bu yasalar aynı zamanda birer hareket yasasıdır: Bunlar, üretim tarzının **kendi sınırları içinde** ortaya çıkan zorunlu tarihsel hareketi açıklar; ama aynı zamanda bu hareket aracılığıyla, bu üretim tarzının aşılmasını **mümkün** kılacak maddi koşulların belirmesi gündeme gelir. Bu analiz, kendisi sermayenin hem tarihsel ürünü hem de mülksüzleştiricisi olan proletaryanın analizi ile birlikte Marx'ın yapıtının devrimci niteliğini ortaya koyar. Bununla karşılaştırıldığında "teknik seçimi" sorunu sözü edilmeye değmeyecek kadar önemsizdir.

Neden değer teorisi?

Marx'ın kapitalist üretim tarzı konusunda gerçekleştirdiği bu zengin, karmaşık, derin analizin neden **zorunlu olarak** değer teorisine yaslanmak zorunda olduğu, teorinin Marx'ın analizinin bazı yönlerini bundan bağımsız olarak formüle etmek üzere yeniden düzenlenmesinin neden olanaksız olduğu ilk bakışta kolay anlaşılamayabilir. Bu sorunun cevabını çok kısa vereceğim: Marx'ın sermayenin doğasından hareketle üretim tarzının çeşitli yönlerine, bu üretim tarzına damgasını vuran tarihsel eğilimlere ve kapitalizmin yıkılmasına giden harekete **diyalektik** bir tarzda ulaştığı bu çok yönlü analizi mümkün kılan, içinde çalıştığı soyutlama düzeyidir. Bu düzey **genel**

olarak sermaye olarak nitelenebilir. Bu düzeyde Marx, tahlile engel olarak etki yapabilecek bütün öteki faktörlerden yalıtılmış biçimde sermayenin ücretli emek ile ilişkisi içinde üretimini ve yeniden üretimini inceler. Ama tam da bu yalıtma işlemi, başka şeylerin yanı sıra, farklı sermayeler arasındaki ilişkilerden ve dolayısıyla kâr oranının eşitlenmesinden soyutlanmasını gerektirdiği içindir ki, **genel olarak sermaye** düzeyi ancak değerler temelinde inşa edilebilir. Tersinden bakıldığında, genel olarak sermaye düzeyi bütün öteki iktisadi teorilerde **zorunlu olarak** eksiktir, çünkü bu teoriler daha başlangıçtan itibaren işin içine tekil sermayeler arası ilişkileri ve kâr oranının eşitlenmesini sokarlar, bunun sonucunda da değer kavramının yerine fiyat ve benzeri kavramları benimsemek zorunda kalırlar. Değer teorisinin Marx'ın yapıtında oynadığı rolü herhangi bir alternatif teorinin oynamasının olanaksızlığı işte bundan dolayıdır.[29]

6. Sonuç

Kötü âdetler olaylara eleştirel gözle bakmayanlar arasında çabuk yerleşir. Bir tartışma içinde ele alınan sorunlarla doğrudan ilgisi olmayan her argümanı "obskürantizm" olarak niteleyerek bir kenara bırakmak bundan sonra moda bile olabilir. Bu nedenledir ki, bu yazının ulaştığı sonuçları mümkün olduğunca berrak ve özlü biçimde özetlemek istiyorum:

1. Marx'ın yapıtının (Steedman'ın "daha kapsamlı meseleler" veya "ufuk" kavramlarıyla varlığını teslim ettiği) genel sorunsalının göz önüne alınmasının Sraffacılığın gündeme getirdiği daha somut konuların tartışılması bakımından gerekli olduğu, hatta hayati önem taşıdığı gösterildi. Bunun nedeni ikili: Birincisi, Marx'ın Sraffacılık tarafından eleştirilen tezlerinin adil biçimde ele alınabilmesi için Marx'ın kendi sorunsalını kavramak gerekir. Bir teorinin (bu durumda değer teorisinin) eleştirilebilmesi için, bu teoride ortaya konulmuş olan tezlerin berrak ve doğru biçimde formüle edilmesi gerekir. İkincisi, bu sorundan bağımsız olarak, Sraffacılığın ileri sürdüğü tezlerin, sonuçlarıyla birlikte ele alındığında, Marx'ın yapıtının bütünü ile, en başta da yöntem ve sorunsalı ile çelişip çelişmediğinin bilinmesi gerekir. Steedman'ın, bu "daha kapsamlı meseleler"in tartışılmasından Sraffacılığın gündeme getirdiği hususların geçerliliği konusunda **hiçbir** sonuç çıkarılamayacağı iddiası düpedüz yanlıştır.

2. Marx'ın yönteminin ve sorunsalının ele alınması, Sraffacılığın gündeme getirdiği hususların tartışılması bakımından hayati bir önem taşıyorsa, bu tür meseleleri tartışanlara karşı yöneltilen "obskürantizm" yönlü içi boş suçlama düşer.

---

29 Özel bir vaka olan Ricardo'ya burada girmek mümkün değildir.

3. Değer kavramının kâr oranı, üretim fiyatları vb. değişkenlerin belirlenmesi bakımından gereksiz olduğu doğru olsaydı **bile**, Steedman'ın iddia ettiği gibi bundan değer teorisinin kapitalizmin analizi için yararsız olduğu ve terk edilmesi gerektiği sonucu çıkarılamazdı. Daha somut olarak söylersek, Steedman'ın aşağıda alıntılanan meydan okumasının yanıtı bu yazının son bölümünde verilmiştir:

> Marx'ın değer büyüklüklerinin belirli temel konuların anlaşılması açısından hiçbir önem taşımadığı kesin bir tarzda gösterilmiş olmaktadır. Eğer birileri bunun başka önemli konuların anlaşılması için gerekli olduğunu ileri sürmek istiyorsa, o zaman bu gerekliliği, değer büyüklüklerinin ... bu tür tutarlı bir açıklamayı başka hiçbir açıklamanın yeterli olmadığı durumda nasıl sağladığını açık ve ikircikli olmayan bir biçimde kanıtlasın! (201)

4. Sraffacılığın kendi teorik projesinin, aşağıdaki üç nedenden dolayı başarısızlığa uğradığı ve olanaksız olduğu gösterilmiştir. Birincisi, materyalist tarih anlayışı çerçevesinde kalıp da aynı zamanda Marx'ın değer teorisini terk etmek olanaksızdır (üçüncü bölüm). İkincisi, (Sraffacılığın da önüne koyduğu) kapitalist sömürüyü Marx'ın değer teorisinin çerçevesi dışında açıklama çabası, bir çıkmaz sokaktır ve kaçınılmaz olarak çelişkilerle sonuçlanır (dördüncü bölüm). Üçüncüsü, sömürüyü açıklamak mümkün olsaydı bile, Marx'ın kendine özgü materyalist ve devrimci perspektifi çerçevesinde önüne koyduğu ve değer teorisi aracılığıyla gerçekleştirdiği öteki kilit önemdeki görevleri alternatif bir teorinin çatısı altına sığdırmak olanaksızdır (beşinci bölüm).

5. Yazı boyunca yapılan tartışmanın önemli bir yan ürünü Sraffacılığın Marx'ın sorunsal ve yöntemini ve teorisinin amacını yanlış anlamış olmaktan dolayı ağır sorunlar yaşadığının gösterilmesi olmuştur. Bu, bu yazının devamı olarak kaleme alınacak bir yazıda Sraffacılığın Marx'ın değer teorisine görünürde ciddi eleştiriler yönelttiği alanlarda (örneğin dönüşüm meselesi, bağlı üretim, sabit sermaye vb.) aslında sorunları yanlış formüle ettiğinin ve dolayısıyla yaptığı eleştirilerin ya hedef şaştığının ya da mantıksal olarak savunulamayacak durumda olduğunun gösterilmesi için ilk temelin atılmasını sağlıyor.

Bu makalenin ulaşacağı nihai sonuç şudur: Steedman'ın *Marx After Sraffa* başlıklı kitabındaki merkezî önem taşıyan önermesi, yani, "Kapitalist toplumlar konusunda materyalist bir açıklama projesi, Marx'ın değer büyüklüğü analizine sadece şu olumsuz anlamda bağlıdır: Marx'ın değerine bağlılığın süregitmesi, kapitalizmin materyalist açıklaması önünde bir engeldir," önermesi burada çürütülmüştür. Bu "proje", Sraffacılığın projesidir. Ve bu "proje" ile birlikte Steedman'ın merkezî önem taşıyan iddiası da çöker. Elbette geriye sadece Steedman'ın değil genel olarak Sraffacılığın gündeme getirmiş olduğu

somut meseleler kalmaktadır. Bunların bazılarının henüz çözülmemiş olduğu ortadadır. Bunların çözülmesi gerektiği, Steedman ile hemfikir olduğum tek konudur. Ama bunun, Steedman'ın bize dayattığı o yoksullaştırılmış zeminde yapılması ne gereklidir ne de mümkün. Tartışma zeminini daraltma yönündeki bu çaba, çok yalın biçimde Marx'ın yapıtını iktisat teorisine indirgeme konusunda sürdürülen çabanın mantıksal karşılığıdır. Oysa Marx'ın yapıtı aslında iktisat teorisinin güçlü bir eleştirisidir.

Marx'ın Değer Teorisinin Tutarlılığı Üzerine

Sungur Savran

Bu metin, bir önceki makaleye ("Sraffa'nın Ötesindeki Marx: Sraffacılığa Eleştiri") bir ek olarak yazılmıştır. O makaleye girişte belirtmiş olduğumuz gibi, bu, makalenin yayınlanmak üzere gönderildiği *New Left Review* dergisinin "teknik eleştirilere cevap yok" gerekçesine cevaben yapılmıştır. Burada, Sraffacı veya öteki adıyla yeni-Ricardocu ekolün Marx'ın değer teorisine yöneltilmiş teknik eleştirileri, mantıksal temellerde çürütülmektedir.

Bu yazıda ele alınan negatif değerler ve negatif artık değer konuları, o yıllarda (1979-80) Türkiye'de de *Toplum ve Bilim* dergisinin sayfalarında tartışma konusu olmuştu. Sraffacıların eleştirisi Hasan Ersel ve Yılmaz Akyüz tarafından dile getirilmişti; Korkut Boratav ile biz de Marksist değer teorisini savunmuştuk. O yazımızın kapsamı ve argümanları, buradaki ikinci alt başlık ("Negatif artık değer ve pozitif kâr") ile örtüşüyordu.

Bir önceki makalenin girişinde belirtilmiş olduğu gibi, makale sonuçta yayınlanmamış olarak kaldı. Ancak, burada yer alan argümanlar, dönüşüm konusu hariç, daha sonra yine aynı tartışma bağlamında yayınlanan bir kitapta "The Negation of Negative Values" ("Negatif Değerlerin Olumsuzlanması") başlığıyla yayınlandı (bkz. Ernest Mandel/Alan Freeman (der.), *Ricardo, Marx, Sraffa*, Verso, Londra, 1984). Dikkatli okuyucu fark etmiştir: Bu kitabı yayınlayan yayınevi, *New Left Review*'ya bağlı Verso'dan başkası değildi! Tarihin ya da talihin cilvesi!

Sraffacılığın "eleştirel önermesi" birbirinden mantıksal bakımdan farklılaşan iki dizi argüman ile desteklenmiştir. Bunlardan biri, Marx'ın değer teorisinin iç mantıksal ve teorik tutarlılığını eleştirir. Öteki ise bu teorinin kapitalizmin analizi için teorik bir çerçeve olarak vazgeçilmezliğini sorgular. Bunlardan ilki ötekiyle karşılaştırıldığında çok daha fazla ciddiye alınmıştır. Haklı olarak. Çünkü konusu ne olursa olsun herhangi bir teorinin geçerliliği için mantıksal tutarlılık, yeterli koşul olmasa bile gerekli bir koşuldur. Sraffacılığın bu konudaki bazı iddialarının cevaplandırılmamış ol-

ması Sraffacı eleştirinin birçok insana akla yakın ve anlamlı görünmesine yol açmıştır. Öte yandan, değer teorisinin kapitalizmi açıklamaya yönelik bir teori çerçevesinde "mükerrer" olduğu iddiası, meselenin yüzeysel biçimde kavranmasından kaynaklanır. Bunu Marx'ın teorisinin vahim ölçüde yanlış anlaşılmasının ve yanlış anlatılmasının bir ifadesi olarak görmek gerekir. Öyleyse, Sraffacılığın "eleştirel önermesi"ni çürütmeyi hedefleyen bu bölümün odaklaşacağı konu, tutarsızlık iddiası olacaktır. Mükerrerlik meselesi ancak Marx'ın yapıtının **bir bütün olarak** anlamı konusunda doğru bir kavrayış temelinde çözülebilir. Bu konu ise bundan sonraki bölümlerde ele alınacaktır.

İlk meseleyle ilgili olarak Marx'ın değer teorisinin iç tutarsızlığını kanıtlamak amacıyla üç farklı alanda argümanlar geliştirilmiştir: Bu üç alan, sırasıyla, değerlerin üretim fiyatlarına dönüşümü, değer teorisinin bağlı üretim ortamına uygulanması ve sabit sermayenin analizidir. Her üç alanda da Steedman, Sraffacılığın ya tezlerini ortaya atan kişi olmuştur ya da önde gelen sözcüsü. Dolayısıyla aşağıda bu konulardaki tartışmayı doğrudan doğruya Steedman'ın *Marx After Sraffa*'da ileri sürdüğü görüşler temelinde yapacağız.

Dönüşüm meselesi

Sraffacılık ile genel olarak Marksistler arasında tartışmaya konu olan alanlar içinde dönüşüm meselesi, hem bu konudaki polemiğin bitmek tükenmek bilmemesi (yetmiş yıldır süren bir tartışma!) hem de konu üzerine literatürün çok geniş olması bakımından hiç kuşkusuz en önde gelir. Talihsiz bir deyimle "dönüşüm sorunu" adı verilmiş olan bu konuyu, çok daha genel bir sorunla uğraşan bir yazının sınırları içinde bütün boyutlarıyla ele alıp çözüme kavuşturmak elbette mümkün değildir. Benim buradaki amacım, farklı "çözümler"in anlamını ve erdemini bir kenara bırakarak, Marx'ın teorisi çerçevesinde değerlerden üretim fiyatlarına dönüşümün mantıksal veya teorik herhangi bir tutarsızlığa yol açmadığını ortaya koymak olacak.

Steedman'ın Marx'ın değerlerden üretim fiyatlarına dönüşümüne itirazları şöyle özetlenebilir: (1) Marx'ın kendi dönüşüm işlemi içsel olarak tutarsızdır. (2) Değerlerden üretim fiyatlarına geçmek mümkün değildir. (3) Kâr oranını ve üretim fiyatlarını değerler temelinde belirlemek mümkün olsaydı bile, "bu tür bir belirlenim mükerrer olurdu." (52) Şimdi bunları teker teker ele alalım.

İlk konuda Steedman'ın, kendisinin ifade ettiğinden daha orijinal olan temel argümanı şudur: Marx'ın girdi değerlerini dönüştürmeme hatasından çok daha önemli olan, dönüşüm işleminin **kendi içinde** tutarsız olmasıdır. Önce toplam artık değerin toplam toplumsal sermayeye bölünmesinin kâr

oranını ortaya çıkardığını söyler, sonra da üretim fiyatlarının değerlerden saptığı sonucuna ulaşır. Oysa, der Steedman, bu tür bir sapma olduğunda, kâr oranı Marx'ın varsaydığı "değer kâr oranı"ndan **zorunlu olarak** farklı olacaktır. Yani, tek bir solukta, Marx hem bir varsayım yapar hem de bunu olumsuzlar. Öyleyse, akıl yürütmesi tutarsızdır (30-31).

Bu argüman ilk bakışta inandırıcı görünüyor. Ama birazcık düşünüldüğünde, dönüşüm sonucu ortaya çıkacak kâr oranının **ancak girdilerin dönüştürülmesi koşuluyla** "değer kâr oranı"ndan zorunlu olarak farklı olduğu ortaya çıkar. Marx ise girdileri dönüştürmez; onun temel "varsayımı" budur. Kâr oranının toplam artık değerin toplam toplumsal sermayeye bölünmesi sonucunda elde edileceği yolundaki görüşü, Steedman'ın iddia ettiği gibi bağımsız bir varsayım değil, girdilerin dönüştürülmemesinin basit bir sonucudur. Başka şekilde söylenirse, kâr oranı bu durumda "değer kâr oranı" diye anılan şeyin **ta kendisidir** ve Marx'ın dönüşümü bütünüyle tutarlı bir işlemdir. Steedman'ın bu konudaki akıl yürütmesinin hatalı olduğuna henüz ikna olmamış olanlara şunu hatırlatmak isterim: Yazar bundan sonra bir adım daha atar ve bu tutarsızlığın "girdi fiyatlarının dönüştürülmesinin gerekli olup olmadığından" bağımsız olduğunu beyan eder (31). Burada Steedman'ın akıl yürütmesindeki hata çıplak biçimde ortaya çıkıyor: Bir kez girdi fiyatlarının dönüştürülmemesi olasılığı kabul edildiğinde, Marx'ın işleminde **hiçbir** tutarsızlık ortaya çıkmaz ve Steedman'ın değerlerin dönüştürülmesine ilişkin "temel itirazı" (29) erir gider.

İkinci nokta da kesinlikle Steedman'ın orijinal bir "katkı"sıdır. Değerlerden üretim fiyatlarına geçişin hiçbir biçimde mümkün olmadığını ileri sürer, yani üretim fiyatları verili değerlerden hareketle belirlenemez (48). "Dönüşüm sorunu" konusundaki literatüre aşina olan herkes bu önermenin yanlış olduğunu derhal anlayacaktır: İster Marx'ın kendi dönüşümü doğru işlem olarak alınsın, ister alternatif "çözüm"lerden biri, örneğin von Bortkiewicz'in ya da Seton'ın "çözüm"ü, şurası yadsınamaz bir gerçektir: Bütün metaların değerleri, artık değer oranı ve farklı sermayelerin organik bileşimi bilindiğinde, kâr oranı ve üretim fiyatları için herhangi bir belirsizlik olmaksızın tek bir sonuç kümesi elde edilebilir. Bu durumda, Steedman'ın bunun tam karşıtını iddia etmesi ve bu görüşünü gerekçelendirmek için tek bir argüman ileri sürmeye zahmet etmemesi şaşırtıcıdır. Aslında Steedman, "Kâr ve fiyatlar olağan değer şemasından türetilemez," (48) derken kendi kendiyle çelişkiye düşmektedir, çünkü daha önce en azından von Bortkiewicz "çözüm"ünün mantıksal olarak tutarlı olduğunu kendisi belirtmiştir (33).[1] Bir kez bunu ka-

1 Steedman'ın sürekli olarak "olanaksızlık" iddiası ile "mükerrerlik" iddiası arasında yalpalaması bundan dolayıdır. Kitabının Sonuç bölümünde şu formülde karar kılar: "Değer büyüklükleri kâr oranının (ve üretim fiyatlarının) belirlenmesinde en iyi durumda mükerrerdir." (202) "En iyi du-

bul ettiğinde, kâr oranının ve üretim fiyatlarının değerlerden hareketle elde edilmesinin teorik ve mantıksal olarak mümkün olduğunu da teslim etmiş demektir.

Tabii böyle bir işlemin anlamlı olup olmadığı ayrı bir konudur. Bu da bizi Steedman'ın Marx'ın dönüşümüne üçüncü itirazına getirir. Bu itiraza göre, "Kâr oranını (ve üretim fiyatlarını) emek-zaman değerleri cinsinden belirlemek mümkün olsaydı bile ... bu tür bir belirlenim mükerrer olurdu." (52) Bu iddia en basit metodolojik ilkeler ışığında ele alındığında çöker. Bir teorik yapının mükerrer, gereksiz yere dolambaçlı vb. kabul edilebilmesi için, önce onun yerini alabilecek daha yalın ve dolaysız bir yöntemin mevcut olması, ikincisi ve daha önemlisi, bu alternatif yöntemin orijinal teorinin **özgül** nesnesini analiz etmek ve açıklamak bakımından uygun olması gerekir. Steedman'ın alternatif teorisi, yani Sraffa ve izleyicilerinin "fiziksel miktarlar yaklaşımı", bu koşulların ne birini ne ötekini yerine getirebilir. Bu alternatif teori kendisi teorik bakımdan tutarsızdır; dolayısıyla değer teorisinin yerine kullanılamaz.[2] Bundan çok daha önemlisi, Sraffacı yaklaşım ancak değer teorisi ile aynı işlevleri görme kapasitesine sahipse, ancak onun özgül teorik nesnesine ışık tutabiliyorsa, onun yerine bir alternatif olarak sunulabilir. Marx'ın değer teorisinin gerçek amacının araştırılmasını sonraki bölümlere erteleyerek şunu söylemeliyiz: Bu, üzerinde durduğumuz sorunun sınırları içinde bile mümkün değildir. Sraffa'nın yaklaşımı yalnızca kâr oranının ve üretim fiyatlarının **büyüklüğünü** belirlemek amacıyla kullanılabilir. Marx'ın dönüşümündeki amacı ise bundan çok daha kapsamlıdır. Amacı, kapitalist üretim ilişkilerinin özsel biçimleri ile görünüş biçimleri arasındaki iç bağıntıyı açığa çıkarmaktır; kârın kapitalist ile işçi arasındaki, tarihsel olarak özgül bir karakter taşıyan ilişkinin, fiyatın ise kapitalist üretim çerçevesinde meta üreticileri arasındaki ilişkinin görüngüsel biçimleri olduğunu göstermektir. Yani, Marx'ın özgül amacı kâr biçimini ve fiyat biçimini gizemsizleştirmektir (demistifiye etmektir). Bu amaca Sraffa'nın yöntemini benimseyerek ulaşmak pek zordur! İki teorinin nesneleri özdeş değildir. Birininki büyüklüklerdir, ötekininki biçimlerdir.[3] Bu durumda Sraffa'nın yöntemine alternatif ve kestirme bir yöntem olarak bakmak olanaksızdır. Öyleyse, değer kavramını "mükerrer" olarak nitelemek yanlıştır.

---

rumda" ibaresi, öyle anlaşılıyor ki, Steedman'ı içinden çıkamadığı bir ikirciklilikten kurtarmayı amaçlamaktadır.

2 Sungur Savran, "On the Theoretical Consistency of Sraffa's Economics" *Capital and Class*, sayı 7, 1979. (Bu makalenin Türkçesi bu kitapta mevcuttur. Bkz. "Sraffa İktisadının Teorik Tutarlığı Üzerine".)

3 Bu elbette Marx'ın kâr oranının büyüklüğü ile ilgilenmediği anlamına gelmez. Marx'ın ilgisi, kendisi önemsiz olmayan bu konunun ötesine geçer ve aynı bütünsel sorunsal içinde hem toplumsal biçimlerin hem de söz konusu büyüklüklerin ele alınmasını içerir.

Demek ki şu sonuca ulaşıyoruz: Marx'ın değerlerden üretim fiyatlarına dönüşümü ne tutarsızdır, ne teorik bakımdan olanaksız bir işlemdir, ne de mükerrer. Dönüşüm konusunda başka ne tartışma yapılırsa yapılsın (ve bu konuda daha söylenecek çok şey vardır), şu kadarı açıktır: Değerlerin üretim fiyatlarına dönüşümü vesilesiyle ileri sürülen yukarıdaki türden eleştiriler Marx'ın değer teorisini hiçbir biçimde geçersiz kılmaz.

"Negatif artık değer ve pozitif kâr"

Steedman, ilk kez 1975'te yayınlanan bir makalede ileri sürdüğü bir argümanı *Marx After Sraffa*'da (150-162) tekrarlar.[4] Bu argüman, Marx'ın değer teorisinin bağlı üretim alanına uygulanmasından doğan çelişkilerle ilgilidir. Steedman, Marx'ın değer kavramının iki malın iki ayrı süreç tarafından bağlı ürünler olarak üretildiği duruma uygulanması hâlinde, elde edilen değerler dizisinin artık değerin negatif, kârın ise pozitif değere sahip olduğu bir durumu doğurduğunu göstermeye çalışır. Bunun anlamı açıktır: Bu koşullar altında, artık değerin kârın kaynağı olduğu iddiası çöker. Ayrıca, Marx'ın değer kavramı bütün değer büyüklüklerinin pozitif olmasını gerektirecek biçimde tanımlanmış olduğuna göre, negatif değerlerin varlığı teorinin kendisinin çelişik olduğunu ortaya koymaktadır.

Steedman'ın bu argümanı pek önemsenmiştir: Birçok Marksistin gözünde bu argüman Marx'ın değer teorisinin nihai olarak çürütülmüş olduğu anlamını taşımıştır. Tek cevap Morishima'dan gelmiştir.[5] Bu cevap da Marx'ın değer kavramının bütünüyle yanlış biçimde kavranmasına yaslandığı için hiçbir işe yaramaz. Bunun ardından Morishima ile Steedman arasında başlayan tartışma bir dizi büyük yanlış çevresinde odaklaşmıştır. Bu tartışmaya burada girmek gerekli değil. Bizim burada yapacağımız, Steedman'ın, iddialarının aksine, negatif değerlere ve negatif artık değere Marx'ın kendi değer kavramını **değil**, bu kavramın bütünüyle yanlış, karikatürleştirilmiş bir versiyonunu uygulayarak ulaştığını göstermektir.

Bunu yapabilmek için Steedman'ın örnek olarak aldığı durumu gerçek boyutlarına indirgemek gerekiyor. Bu durum sadece arı anlamda bağlı üretimden ibaret değil. (Eğer **tek bir** süreçte **iki** mal üretiliyor olsaydı, bu arı anlamda bağlı üretim olurdu.) Burada aynı zamanda her bir mal iki ayrı süreç tarafından üretilmekte. Yani toplumda her iki malın üretimi için de iki ayrı yöntem var. Dolayısıyla, eğer, Steedman'ın yaptığını iddia ettiği gibi, Marx'ın değer teorisini eldeki duruma uygulayacaksak, Marx'ın kendisinin bu tür

4 Bkz. Ian Steedman, "Positive Profits with Negative Surplus Value", *Economic Journal*, Mart 1975.

5 Michio Morishima, "Positive Profits with Negative Surplus Value: A Comment", *Economic Journal*, Eylül 1976.

durumları ele alırken uyguladığı yöntemi uygulamak zorundayız. Öyleyse önce bu yöntemin ne olduğuna kısaca bakalım.

Kapital'in ilk cildinde meta ve "genel olarak sermaye"yi, yani sermayeyi yalnızca ücretli emekle ilişkisi içinde incelerken, Marx tahlilini aynı malın farklı üreticileri arasındaki ilişkiden soyutlar. Böylece bu ilişkilerin etkileri soyutlama düzeyi dolayısıyla tahlilin dışında kalır. Birinci cildin "yalıtılmış meta"sının incelenmesinde metada cisimleşmiş emek miktarı toplumsal olarak gerekli miktar olmak **zorundadır**, ne daha az, ne daha fazla.[6] Toplumsal olarak gerekli emek miktarını belirleyen ise "belirli bir toplumda normal olan üretim koşulları" olarak tanımlanır.[7] Dolayısıyla, toplumsal olarak gerekli emeğin bu ilk tanımı soyuttur. Başka bir biçimde söylendiğinde, "normal" kategorisinin somutta nasıl belirlendiği açıklanmamaktadır. Bu kategori, gerçek hayatta var olabilecek ve emek üretkenliği toplumda hâkim olan üretim yöntemlerine göre ortalamaya eşit ya da daha yüksek veya düşük olan farklı üretim koşulları karşısında tarafsızdır.

Buna karşılık, farklı sermayeler arasındaki ilişkilerin incelemeye dâhil edildiği üçüncü ciltte, tahlilin aynı üretim dalında çalışan üreticiler arasındaki ilişkilerden soyutlanması artık mümkün değildir. Bu da elbette farklı sermayelerin aynı metayı değişik emek üretkenliğine sahip yöntemlerle ürettiği durumların analiz edilmesini getirir. Toplumsal olarak gerekli emek kavramı, bu aşamada, birinci cildin soyutlama düzeyine uygun genelliğin ötesinde yeni belirlenimlere konu olacaktır, yani somutlaştırılacaktır. Farklı sermayelerin değişik üretkenlik koşullarında çalışmakta olduğu bir toplumsal üretim dalında üretilen metanın **toplumsal** (ya da piyasa) değeri, bu dalda harcanan toplam emeğin bu metadan üretilen toplam miktara bölünmesiyle belirlenecektir. Farklı üretim koşulları altında üretilen metaların her birinin farklı **bireysel** değerleri vardır. Bunlar bir süreç içinde metanın toplumsal değerinde eşitlenmektedir.

Bu genel yaklaşım çerçevesinde, Marx farklı üretim koşullarının toplumsal değerin belirlenmesindeki etkisini inceler. Bizim buradaki amacımız açısından bu incelemenin ayrıntıları gerekli değildir. Önemli olan şudur: Farklı bağlamlarda toplumsal değer farklı biçimlerde belirlenir. Başka biçimde söylenecek olursa, toplumsal değer ortalama üretkenlik koşullarında çalışan sermayelerin mallarının bireysel değeri tarafından olduğu gibi, en düşük ya da en yüksek üretkenlik koşullarında çalışanların mallarının bireysel değerleriyle de belirlenebilir. Dolayısıyla, Steedman'ın Morishima ile giriştiği tartışmada yaptığı gibi, "Olgun yapıtlarında Marx, belirli bir malın değişik birimleri farklı teknik koşullarda üretiliyorsa, bu malın değerini en iyi (veya

6 Bu konu için bkz. Karl Marx, *Capital*, cilt 3, bölüm 10, tamamı.

7 K. Marx, *Capital*, cilt 1, Penguin/New Left Books, 1976, s. 129.

kötü) üretim koşullarına **değil, ortalama** koşullara göre tanımlayacağını tekrar tekrar belirtmiştir,"[8] iddiasında bulunması gülünçtür.

Steedman'ın bu konuda Marx'ın pozisyonunu korkunç biçimde çarpıtması, bize şu çok daha önemli gerçeği unutturmamalı: Marx için bir mal farklı üretim yöntemleriyle üretiliyorsa birden fazla bireysel değeri vardır. Genellikle de bunların hiçbiri malın toplumsal değerine eşit değildir. Toplumsal değer ancak bir eşitlenme sürecinin sonucunda ortaya çıkar.

Artık Steedman'ın bağlı üretim ortamına uyguladığı teorinin Marx'ın değer teorisi olduğu iddiasını değerlendirmeye hazırız. Steedman'ın işleminin ayrıntılı bir eleştirisine girişmeden önce, negatif artık değerin varlığının bütünüyle negatif değerlerin varlığına bağlı olduğunu daha başlangıçtan belirtmek yararlı olacaktır. Öyle ki, negatif değerler bir kez ortadan kalktığında negatif artık değer konusunda çözülecek bir sorun da kalmayacaktır. Büyük önem taşıyan bir başka nokta da şudur: Steedman'ın iki malın iki farklı süreçte bağlı ürün olarak üretilmesine ilişkin verdiği örnekte[9] süreçlerden birinde emek üretkenliği mutlak olarak daha yüksektir. Somut olarak söyleyecek olursak, iki süreci karşılaştırdığımızda, (Sraffa anlamında) net ürünün birinci süreçte her iki maldan da birer birim içerdiğini, oysa ikinci sürecin ilk maldan üç, ikinci maldan ise iki birim içerdiğini görürüz. Bu bir rastlantı değildir. Negatif değerlerin ancak bu koşullar altında ortaya çıkabileceği kanıtlanmıştır. Başka bir biçimde söylenirse, iki süreç arasında mutlak üretkenlik farkı bu tür negatif değerlerin ortaya çıkması için **gerekli** koşuldur.[10] Öyleyse, Steedman'ın yönteminin bu özgül durumda uygunsuz olduğu gösterilebilirse, negatif değerler konusu bütünüyle ortadan kalkacaktır.

Bir kez bunu saptadıktan sonra, Steedman'ın örneğini Marx'ın çerçevesi ışığında incelemeye geçebiliriz. Her süreçte tek bir ürünün üretildiği bir sistemde, bütün öteki malların değerleri verilmişken, belirli bir malın farklı üretim koşullarının ürünü olan bireysel değerleri tek tek üretim süreçlerine bakılarak belirlenebilir. Buna karşılık, bağlı üretim işin içine girince, bireysel değerleri bireysel süreçlerden dolaysız biçimde çıkarmak mümkün değildir. Çünkü süreçlerin en azından bazılarında birden fazla mal üretilmektedir. Gelgelelim, iki süreç arasında üretkenlik bakımından mutlak bir farkın var

8 I. Steedman, "Positive Profits with Negative Surplus Value: A Reply", *Economic Journal*, Eylül 1976, s. 607.

9 Bu örneği buraya almak yararlı olacaktır:

	Girdiler			Çıktılar		Net Ürün	
	Mal 1	Mal 2	Emek	Mal 1	Mal 2	Mal 1	Mal 2
Süreç 1	5	0	1	6	1	1	1
Süreç 2	0	10	1	3	12	3	2

10 E. Wolfstetter, "Positive Profits with Negative Surplus Value: A Comment", *Economic Journal*, Aralık 1976.

olduğu Steedman örneğinde, bir gerçek ikirciksiz biçimde saptanabilir: Her iki malın her iki sürece ilişkin bireysel değerleri **eş zamanlı olarak** eşit olamaz. Örneğin, ilk malın iki süreç için bireysel değerleri eşitse, ikinci malın iki sürece ilişkin bireysel değerleri zorunlu olarak birbirinden farklı olacaktır (ya da tersine). Tabii muhtemelen her iki malın iki sürece ilişkin bireysel değerleri de birbirinden farklı olacaktır. Ama özel bir durum olarak malların birinin iki bireysel değeri eşit olabilir. Fakat böyle bir durumda dahi bu her iki mal için eş zamanlı olarak mümkün olamaz. Bunun kanıtlanması çok basittir: Rastgele bir mal seçelim, diyelim ki bu birinci mal olsun; bunun iki sürece ilişkin bireysel değerlerinin birbirine eşit olduğunu varsayalım. Bu mal için gerekli kesinti yapıldıktan sonra ikinci mal için birinci süreçte arta kalan emek miktarı ikinci süreçte arta kalan emek miktarından zorunlu olarak daha büyük olacaktır. (Çünkü bireysel değerleri eşit varsayılan birinci maldan ikinci süreçte aynı emek miktarıyla daha büyük miktar üretilmiştir. Bu durumda, birinci süreçte bu mala ne değer atfedilirse atfedilsin, ikinci süreçte bundan fazlası atfedilmiş olacaktır. Bu birinci mal için üç katıdır.) Dolayısıyla, ikinci malın değerini belirlemek için ikinci süreçte daha küçük miktarda bir emek miktarı daha yüksek sayıda mal birimine bölünmek zorundadır. Öyleyse, ikinci malın ikinci süreç için bireysel değeri birinci süreç için bireysel değerinden zorunlu olarak daha düşüktür. İki süreç için iki malın bireysel değerlerinin eş zamanlı olarak birbiriyle eşit olması mümkün değildir.

Ulaştığımız sonuç çok büyük önem taşıyor: İki süreç arasında mutlak bir üretkenlik farkının var olduğu bir durumda, **en azından** bir mal için iki sürecin bireysel değerlerinin birbirine eşit olmadığını kesin olarak saptamış buluyoruz. Öyleyse, Marx'ın yöntemiyle uyumlu bir yaklaşım bu iki **farklı** bireysel değerin nasıl eşitleneceğini araştırmak zorundadır. Steedman bu özel duruma Marx'ın kendi yöntemini uyguladığını iddia ediyor. Ama yaptığı, bireysel değerler arasındaki (varlığı kesin olarak kanıtlanmış olan) farklılığı görmezlikten gelerek eş zamanlı denklemler aracılığıyla bunların eşitliğini ilan etmek oluyor. Böylece Marx'ın kendisinin toplumsal değeri belirlemek için kabul ettiği yöntemi bütünüyle bir kenara atmış oluyor. Marx farklı bireysel değerler arasında bir eşitlenme sürecinden söz ederken, bu farklılık Steedman'da ortadan kalkıyor; bireysel değerlerin daha baştan eşit olduğu varsayılıyor. İşte negatif değerler de buradan kaynaklanıyor: Bunlar, **farklı ve eşitsiz büyüklüklerin zorla eşitlenmesinden** doğuyor.

Böylece, eksi değerlerin ortaya çıkabileceği tek durumda Steedman'ın bu sonuca Marx'ınkinden farklı bir değer teorisi uygulayarak ulaşmış olduğunu göstermiş bulunuyoruz. Bu durumda Steedman'ın Marx'ın değer teorisinin bağlı üretim ortamında kendisiyle çelişen sonuşlara yol açtığı iddiası çürü-

tülmüş oluyor. Bu tür saçma sonuçlara yol açan, Marksist değer kavramının bir karikatürüdür. Elbette, daha önce de belirtildiği gibi, bir kez negatif değerlerin varlığı ortadan kalkınca negatif artık değer de buharlaşır. Marx'ın geliştirdiği değer ve artık değer teorilerinde hiçbir çelişkinin olmadığı ortaya çıkar.

Her ne kadar Steedman'ın eş zamanlı denklemlerinin Marx'ın yönteminin bir uygulaması olarak açıkça uygunsuz olduğu kanıtlanmış olsa da, Steedman'ın bu yöntemin esasında Marx'a dayandığı iddiası üzerinde durmak gerekli olabilir. Eş zamanlı denklemler yöntemi Marx'ın yapıtının hiçbir yerinde bulunmadığından dolayı, Steedman bu yöntemi Marx'ın değeri, değişmez sermayenin aşınma payı, değişken sermaye ve artık değeri toplayarak elde etmesine dayandırır. Her malın tek bir üretim yöntemiyle üretildiği ya da almaşık olarak bireysel değerlerin toplumsal değerlere zaten eşitlenmiş olduğunun varsayıldığı durumlarda Marx'ın bu yönteminin bütün ekonomi açısından eş zamanlı denklemlerle ifade edilmesinde bir sakınca yoktur. Ne var ki, mallardan biri için birden fazla üretim yöntemi söz konusu olduğunda bu malın toplumsal değerini, diğer malların değerleriyle eş zamanlı olarak bir denklemler sistemi aracılığıyla belirlemeye olanak yoktur. Bunun biri teorik, öteki biçimsel iki nedeni vardır. Teorik neden, böyle bir eş zamanlı belirlenimin malın farklı bireysel değerlerinden soyutlaması, bunları eşitlenme süreci içinde ele alacağına baştan eşit varsaymasıdır. Biçimsel neden ise basittir: Bir mal için iki üretim denklemi yazılır fakat mala her iki süreçte de aynı değer atfedilirse, denklem sayısı bilinmez sayısından fazla olacağından sistem belirsiz hâle gelir. Dolayısıyla, bireysel değerlerin ortak bir toplumsal değere indirgenmesinde eş anlı belirlenim yöntemi kullanılamaz. Dikkat edilmesi gereken bir nokta, bu sonucun bağlı üretim meselesi ele alınmaksızın, genel olarak doğru olduğudur. Genel durumda geçerli olmadığına göre, elbette bu yöntem Steedman'ın ele aldığı örneğe de uygulanamaz. Böylece, Steedman'ın Marx'ın yöntemini bağlı üretime uyguladığı iddiası bir kez daha çöker. Negatif değerlerden ve pozitif kâr ile negatif artık değerin bir arada var olmasından doğan sorunlar aslında sahte sorunlardır. Gizemli matematik formülleri hakiki ilişkilerin kendisi gibi ele alan bir hayal gücünün ürünleridir.

Bu konuya son vermeden son bir noktaya değinelim. Steedman'ın bağlı üretim ortamında uyguladığı değer kuramı, Marx'ın değer kuramından tümüyle farklılaşmakla kalmaz. Ayrıca kendi içinde de tutarsızdır. Stedman'a göre, değerler mallarda cisimleşmiş emek miktarları tarafından belirlenir. Oysa kendi örneğinde bir malda cisimlemiş emek miktarı iki süreçte farklıdır. Dolayısıyla, kendi mantığına göre, bu malın iki süreçteki değerinin farklı olması gerekir. Steedman bu farklı (bireysel) değerleri eşit varsayarak kendi tanımıyla çelişkiye düşer.

Sabit sermaye

Steedman'ın Marx'ta bir tutarsızlığın varlığını kanıtladığını ileri sürdüğü üçüncü alan sabit sermayenin ele alınışıdır. Bu konu aynı zamanda şu nedenle önemlidir: Bağlı üretimin değer kuramı için önemi genellikle "arı" bağlı üretim temelinde değil sabit sermayenin ele alınmasının en iyi yöntemi olduğu iddiasına dayandırılır. Aşağıda her iki iddianın da yanlış olduğu görülecektir. Yer sınırları Steedman'ın aritmetik örneklerini buraya aktarmamıza izin vermiyor. Konuya ilgi duyan okuyucu, Steedman'ın kitabının bu konuyla ilgili bölümüne bakabilir (137-149).

Steedman'ın hareket noktası, sabit sermayenin aşınmasının yıldan yıla "doğrusal bir oranda" olmayabileceği, örneğin bir makinenin kullanımının birinci yılda daha az, daha sonraki yıllarda daha çok verimli olabileceğidir. Marx'ın bu gerçeğin farkında olduğunu ve doğrusal aşınmayı bir ilk soyutlama olarak varsaydığını teslim eder. Ancak Steedman'ın iddiası, bu ilk soyutlama terk edildiğinde, Marx'ın sabit sermeyeye uyguladığı aşınma, yani son ürüne değer aktarma yönteminin çelişik sonuçlar verebileceğidir. Bunu göstermek amacıyla aynı makinenin farklı sermayeler tarafından farklı yaşlarda kullanılmakta olduğu bir örnek oluşturur. Steedman'ın ilk adımı, Marx'ın son ürüne değer aktarma yöntemini kullanarak bu iki farklı yaştaki makinelerin kullanımı yoluyla üretilen iki mal için iki farklı değer elde etmektir. Üstelik bu değerlerin her ikisi de net ürün yöntemiyle elde edilen doğru değerden farklıdır. Dolayısıyla Steedman bu yöntemin iç tutarsızlıklara yol açtığı sonucuna ulaşır (142-144).

Steedman'a göre değerlerin doğru hesaplanma yöntemi makineye her yaşta ayrı bir değer verip sorunu bir eş zamanlı denklemler sistemi aracılığıyla çözmektir. Yani sabit sermayeyi bir bağlı ürün olarak ele almaktır. Bu tutarlı sonuçlar getirir, ama aynı zamanda başka türden tuhaf durumlara yol açar. Duruma göre, ya aşınma payı, yani sabit sermayeden son ürüne aktarılan değer, ya da sabit sermayenin kendi dönem sonu değeri negatif çıkabilmektedir (144-146). Dolayısıyla, matematiksel olarak tutarsız sonuçlara yol açmadığı durumlarda bile değer teorisi kendi temelleriyle çelişik sonuçlar vermektedir.

Sorun gerçekten de ciddi görünmektedir. Negatif aşınma payı veya kullanılmış sabit sermaye öğesinin negatif değere sahip olması, Marx'ın teorisiyle çelişki içindedir. Marx'ın belirttiği gibi, "Üretim araçları hiçbir zaman ürüne, kendilerinin katıldıkları süreçten bağımsız olarak, sahip oldukları değerden fazlasını ekleyemezler."[11] Bu önermenin sabit sermayenin negatif değeri ile çelişki içinde olduğu açıktır: Bu durumun anlamı sabit sermayenin sahip

11 *Capital*, cilt 1, a.g.y., s. 314.

olduğu değerden fazlasını ürüne aktarması ve kendi değerinin negatif alana geçmesidir. Öte yandan üretim aracının değeri, Marx'a göre, "... üretim aracı olarak girdiği emek süreci tarafından değil, bir ürün olarak çıktığı emek süreci tarafından belirlenir."[12] Bu ikinci önerme ise negatif değer aktarma (aşınma) ile bütünüyle çelişki içindedir: Bu durumda gerçekleşen, ürünün sabit sermayeye değer aktarması, yani üretim aracının değerinin üretim aracı olarak girdiği süreç tarafından belirlenmesidir.

Ne var ki, bütün bu "ciddi" sonuçlar gayri ciddi bir argümanın sonucunda ortaya çıkmıştır. Bunun böyle olduğunu göstermek için, Steedman'ın iki hesaplama yönteminin ikincisinden başlamak daha doğru olacaktır. Bu sözde "doğru" hesaplama yöntemi, aynen Steedman'ın bağlı üretimde kullandığı yöntem gibi, bir malın farklı üretkenlik koşullarında üretilmiş örneklerinin eşit olmayan bireysel değerlerinin zorla eşitlenmesine dayanmaktadır. (Bireysel değerlerin eşit olmadığını göstermek kolaydır: Söz konusu durumda makinenin iki farklı yaşta farklı verimliliklere sahip olduğu varsayıldığına göre, aynı miktarda canlı emek iki durumda farklı miktarlarda mal üretecektir. Bu da birimlerin bireysel değerlerinin farklı olması demektir.) Oysa yapılması gereken, bireysel değerlerin farklılığının kabul edilerek toplumsal değerin nasıl oluştuğunu araştırmak olmalıydı. Doğru soru sorulduğunda doğru cevabı vermek de zor değildir: Marx'a göre, "Üretim araçları ancak bağımsız kullanım değerlerinin yanı sıra mübadele değerlerini de yitirdikleri sürece ürüne değer aktarırlar"[13]; o zaman makinenin yaşam süresi boyunca kullanımı sonucunda üretilebilecek tüm mal birimlerine eşit oranda değer aktarılır. (Yani Marx'ın anlayışının temeli, zamana oranla değil, **kullanım değerine oranla** doğrusal aşınmadır.) Bu durumda, malın, üretim aracının yaşam süresi boyunca üretilen her birimi eşit değerdedir. Üretim aracının ortalamadan daha az (çok) verimli olduğu yıllarda, bireysel değer toplumsal değerin üzerine yükselir (altına düşer). İlk türden yıllar, söz konusu sermaye için düşük kârlı yıllardır; ikinci türden yıllar ise olağanüstü kâr elde edilen yıllar. Ama üretim aracının tüm yaşam süresi üzerinden hesaplandığında, bu üretim aracını kullanan sermayenin de, tüm dalın da kâr oranı genel kâr oranına eşittir.

Steedman'ın "doğru" yöntemi sadece değer teorisinin temellerine aykırı değildir, birçok saçma sonuç da doğurur. Tek bir örnek verelim. Steedman'ın yöntemiyle çalışıldığında ama verdiği örnek biraz değiştirildiğinde[14] malın

12 Aynı yerde.

13 A.g.y., s. 311.

14 Gereken tek tadilat, farklı yaşlardaki makinelerin örneğe eşit değil farklı oranlarda sokulmasıdır. Çok basit bir başka örnek, tek bir kapitalistin (diyelim bir tekelin) aynı üretim araçlarını yıllar boyunca kullandığı durumdur.

değerinin yıldan yıla değişeceği görülebilir. Değer kuramı bağlamında bu sonucun saçma olduğu açıktır: Değişik yılların ürünleri, Marx'ın ifadesiyle toplum için "normal" koşullarda üretildiği hâlde farklı toplumsal değerlere sahip olacaktır. Ama bu bile ikincildir. Önemli olan şudur: Steedman, negatif aşınma ve negatif sabit sermaye değeri durumlarına Marx'ın değer kuramını uygulayarak değil terk ederek ulaşmıştır. Öyleyse, bu sonuçların Marx'ın değer teorisiyle hiçbir ilişkisi yoktur.

Bir kez bu anlaşıldığında, Marx'ın kendi yöntemiyle (yani sabit sermayenin değerinin son ürüne aşınma oranında aktarılması yöntemiyle) yapılan değer hesaplamasının hiçbir tutarsızlığı olmadığı kolayca görülebilir. Steedman'ın bu hesaplama sonucunda aynı mal için üç farklı değer elde ettiği belirtilmişti. Bu üç değerden ikisinin malın farklı üretim süreçlerine bağlı iki farklı bireysel değeri olduğu bir kez kavrandığında, hem bu iki değerin neden birbirine eşit olmadığı hem de ikisinin de toplumsal değerden neden farklı olduğu çok açık biçimde ortaya çıkacaktır. Gerçekte bu bir tutarsızlığın belirtisi değil, tam tersine Marx'ın kuramının mantıksal bütünlüğünü gösteren bir sonuçtur: Burada sabit sermayenin analizi, farklı üretim yöntemlerinin var olduğu durumlarda toplumsal değerin oluşumuyla iç içe geçmekte ve bu ikisinin birbiriyle tutarlılığı ortaya çıkmaktadır. Steedman'ın her iki önermesi de (sabit sermayenin ele alınmasında bağlı üretim yönteminin uygulanmasının gerekliliği ve bu yapıldığında tutarsızlıkların doğması) dikkatli bir inceleme sonunda çürütülmüş olmaktadır.

Mükerrerlik sorunu

Dönüşüm meselesi tartışılırken, bir teorinin, ancak teorik nesnesi daha dolaysız bir alternatif teori aracılığıyla analiz edilebiliyorsa mükerrer sayılabileceği belirtilmişti. Sraffacılığın değer analizinin kapitalizmin incelenmesi açısından hiçbir yararı olmadığı konusundaki iddiası, Marx'ın teorisinin konusu ve amacı hakkında bir yanlış anlamaya dayanır. Bu, hiçbir noktada Steedman'ın kitabından alınan ve Sraffacılığın merkezî önermesini özetleyen aşağıdaki pasajda olduğu kadar çarpıcı biçimde ortaya çıkmamıştır:

> Basit ve makul varsayımlar çerçevesinde, üretimin fiziksel koşulları ve gerçek ücretler kâr oranını, bütün üretim fiyatlarını, hangi üretim yöntemlerinin kullanıldığını, makinelerin kaç yaşında ıskartaya çıkarıldığını, iş gücünün toplumsal olarak tahsisini vb. belirlemek bakımından yeterlidir. Bu belirlenim bakımından **hiçbir** değer büyüklüğü en ufak bir önem taşımamaktadır. Öyleyse şu sonuca varıyoruz: Kapitalist ekonominin materyalist bir açıklamasını geliştirmeye çalışanlar Marx'ın değer büyüklüğü temelli akıl yürütmesini terk etmelidir (27).

"Öyleyse": Steedman'ın akıl yürütmesindeki anahtar kelime budur. İleri sürülen öncüllerden bu önermeye geçiş ancak Marx'ın değer teorisinin konusu ve amacı bu somut sorunlarla sınırlı ise geçerli olabilir. (Öncüllerin kendilerinin yanlış olduğu yukarıda ortaya konulmuştur.) Aşağıdaki bölümler bu somut sorunlar dizisinin Marx'ın sorunsalı açısından tüketici olmadığını, hatta bu sorunsalın merkezî sorunları dahi olmadığını gösterecektir.[15] Bunu ortaya koymak için şimdi Sraffacılığın teorik projesini ele almaya girişelim.

15 Kısır bir tartışmadan kaçınmak için bir kez daha ekleyeyim: Bu söylenenler, söz konusu somut sorunların Marx'ın sorunsalının bir parçasını oluşturmadığı anlamına gelmez.

Sraffa İktisadının Teorik Tutarlılığı Üzerine

Sungur Savran

Aşağıdaki yazı, bilebildiğimiz kadarıyla, uluslararası alanda yeni-Ricardocularla Marksistler arasında iki on yıl boyunca süren tartışma çerçevesinde, Sraffa iktisadının kendi yapısında bir iç tutarlılık sorunu olduğunu ileri süren tek çalışmadır. Ian Steedman'ın kitabına yönelttiğimiz eleştiride (bkz. bu kitapta "Sraffa'nın Ötesindeki Marx: Sraffacılığın Eleştirisi") belirttiğimiz gibi, tartışma esas olarak Marx'ın değer teorisinin bütünüyle tutarsız olduğu iddiası üzerinde kopmuştu ("eleştirel önerme"). Yeni-Ricardocular, Sraffa'nın yapıtının iç tutarlılık bakımından kusursuz olduğu gerekçesiyle ("pozitif önerme") Marksistlerin Marx'ın değer teorisini terk ederek Sraffa iktisadı ile Marx'ın tarihsel materyalizmini birleştirmeleri gerektiğini öne sürüyorlardı ("teorik proje"). Bu yazı, Sraffa'nın kendi yapıtının iflah olmaz biçimde çelişkilerle malul olduğunu öne sürerek, topu Sraffacıların sahasına atıyor, "pozitif önerme"yi yadsıyarak "teorik proje"yi de savunulamaz hâle getiriyordu.

Bu yüzden de bu yazının başına gelen pişmiş tavuğun başına gelmemiştir. Yazı, Britanya'nın en iyi Marksist dergilerinden biri olan *Capital and Class*'e yollandı. Önce dört hakeme okutuldu, ikisi yayınlansın, ikisi yayınlanmasın dedi. Sonra iki hakeme okutuldu, biri yayınlansın, biri yayınlanmasın dedi. Bir ikiliye daha okutuldu, ama "beraberlik" bozulamadı. Sonunda, Yayın Kurulu bir orta yol buldu. Otuz sayfalık yazının on sayfaya düşürülerek yayınlanması kararlaştırıldı. Düşünce hayatının gelişmesi açısından ilginç olan, "yayınlanmasın" diyenlerin hangi gerekçelerle böyle dediğiydi. Bunlar kendileri yeni-Ricardocu/Sraffacı argümanlara angaje olmuş yazarlardı. Dolayısıyla, yazıyı yayınlanmadan tarihin karanlıklarına itmeye çalışıyorlardı. Bu yazıyı okuyacak olan okurumuz, yazının çok tuhaf bir yapısı olduğunu görecektir. Her nokta ileri sürüldükten sonra ya metin içinde ya da dipnotlarında "buna şöyle itiraz edilemez" minvalinde ek argümanlarla beslenmiştir. Bütün bu itirazlar, Sraffa iktisadını benimsemiş hakemlerin yaptığı itirazlardı.

Yazı yayınlandıktan sonra çok ciddi bir tartışmaya yol açmıştır (bkz. bir sonraki yazının girişi). Böylece, buradaki fikirlerin, doğru ya da yanlış, tartışmaya değer olduğu ortaya çıkmıştır. Hakemlerin davranışı ise tartışmanın kamu önünde değil, Yayın Kurulu'nun kapalı kapıları ardında bitirilmesini sağlamaya dönüktü. Hangisinin daha iyi bir yöntem olduğuna okuyucu kendisi karar verebilir.

Yazının burada yayınlanmakta olan son hali, *Capital and Class*'in Bahar 1979 tarihli 7. sayısında çıkmıştır. Türkçeye bu kitapta yayınlanması için kendimiz çevirdik.

Giriş

Production of Commodities by Means of Commodities'in yayınlanmasından bu yana geçen yirmi yıla yakın sürede, Sraffa iktisadı üzerinde **eleştirel** bir nitelik taşıyan pek az şey yayınlandı. Tabii, Sraffa'nın kapitalist ekonominin analizine yaklaşımının epistemolojik ve metodolojik temellerine Marksist birtakım eleştiriler yöneltildi ve bence bunlar geçerliydi. Bu eleştiriler Sraffa'nın bütünsel bir eleştirisinde ciddi şekilde yararlı olacaktır.[1] Ama Sraffa iktisadının **iç** teorik tutarlılığının eleştirel analizi, bilebildiğim kadarıyla, hiç el atılmamış bir alandır. Aslında tam tersine, her renkten yorumcu Sraffa'nın ileri sürdüğü önermeler dizisinin mantıksal ve teorik iç tutarlılığını sorgulanmayan bir varsayım olarak kabul etmiştir. Bu kısa yazının amacı, yaygın inanca karşıt olarak, Sraffa'nın yapıtının iç yapısının tutarsız olduğunu, yani **kendi çerçevesi içinde ve kendi yeterlilik kriterleri temelinde** kendi önüne koyduğu sorunlara mantıksal ve teorik olarak savunulabilir çözümler sağlamayı başaramadığını göstermektir.

Önce birkaç uyarı gerekiyor: Yukarıdaki formülasyondan, bu yazının konusunun Sraffa'nın teorisinin kapitalizmin genel analizi açısından yeterliliği **olmadığı** açıktır (her ne kadar içsel açıdan yetersiz olan bir teorinin bu amaç açısından işe yarayabileceğini düşünmek zor olsa da). Amacım ne de Sraffa'yı, ekonomi politiğin alanının ötesine geçemediği ve böylece Marx'ın bu bilime yönelttiği eleştiriye açık hâle geldiği veya kapitalizmi tarihsel olarak geçici bir üretim tarzı olarak kavrayamadığı gerekçeleri temelinde Marksist bir bakış açısından eleştirmek. Her iki eleştiri hattı da gereklidir, ama bu kısa yazının amacının dışında kalmaktadır. Nihayet, buradaki eleştirinin konusu Sraffa'nın kendi yapıtıdır. Başka bir ifadeyle, kitabında kapitalist ekonominin çeşitli yönlerinin, en önemlisi fiyatlar ve bölüşüm arasındaki ilişkinin analizi için geliştirdiği teorik sistemdir. Sraffa'nın teorisinin daha sonra izleyicileri tarafından geliştirilmesine veya revize edilmesine yönelik hiçbir çaba

1 Bu damarı temsil eden en iyi yorumlar şunlardır: Lebowitz (1973), Salama (1974), Rowthorn (1974), Benetti/Cartelier (1975), Fine/Harris (1977).

burada ele alınmayacaktır. Bu tür çabaların konu dışı bırakılması basit bir metodolojik ilkeden, yani eldeki konunun ikincil değişikliklerden yalıtılmış biçimde incelenmesi gerektiği ilkesinden kaynaklanıyor. Ancak Sraffa'nın kendi teorisini doğru biçimde anlayabilirsek, aynı gelenek doğrultusunda ortaya çıkmış daha öte gelişmeleri araştırma olanağına sahip olabiliriz.[2] Bu kuralın açık bir sonucu da var: "Ama başka Sraffacılar vb." türünden, meseleleri bulandırmaya yarayan itirazlar daha baştan dışlanmış oluyor.

Sorun

Sraffa'nın teorisinin ana amacı, bölüşüm ile fiyatlar arasındaki ilişkiyi, ekonominin bu özgül konuyla doğrudan ilgisi olmayan başka yönlerinden, örneğin ürün bileşimindeki veya üretim tekniklerindeki değişikliklerden yalıtılmış biçimde incelemektir.[3] Sraffa bu amaçla üretimin teknolojik gereklerinden yola çıkarak formel bir denklemler sistemi oluşturur: Kendisinin almaşık olarak "üretim koşulları" veya "sistem" (bkz. 4, 6) adını verdiği bu denklemler kümesi, sistemin bilinmezlerini, yani fiyatlar ve iki bölüşüm değişkenini (kâr oranı ve ücret) belirlemek için biricik ve tutarlı bir çözüm kümesi oluşturmanın temelidir. Bu biricik değerler kümesinin ikili bir ihtiyaca karşılık vermesi gerekir: (1) Her şeyden önce, **sistemin yeniden üretimini** sağlamalıdır. Bunu metaların ekonominin çeşitli sektörleri arasında başlangıçta kullanılmış oldukları, yani "üretim koşulları" içinde ortaya çıktıkları oranlarda yeniden dağılımını sağlayarak yapar. Sraffa aslında üretim fiyatlarını tam da böyle **tanımlar**: "Piyasa tarafından benimsendiği takdirde ürünlerin başlangıçtaki dağılımını yeniden sağlayan ve sürecin tekrarlanmasını olanaklı kılan biricik değerler kümesi." (3, ayrıca bkz. 4 ve 8.) (2) İkincisi, bu değerler kümesi, **artığın** hem işçiler ve kapitalistler arasında hem de kapitalistlerin kendi aralarında, her bir üretim dalında eşit bir kâr oranı koşulunu sağlayacak biçimde **bölüşümünü** gerçekleştirmelidir. Elbette Sraffa'nın üretim fiyatları sisteminin, kendisinin bu sisteme yüklemiş olduğu bu iki görevi eş anlı ve tutarlı olarak yerine getirmesi gerekir.

Sraffa'nın kurduğu sistemin iyi bilinen bir özelliği, bilinmezlerin sayısının denklem sayısından bir fazla olduğudur. Sraffa buradan şu sonuca ulaşır: Eğer bölüşüm değişkenlerinden biri "belirlenirse", "fiyatlar belirlenmeden

---

2 Bu, genel bir anlamda Sraffa'nın izleyicileri olarak nitelenebilecek iktisatçıların çalışmalarının bu yazıda Sraffa'ya yöneltilen eleştirilerden **zorunlu olarak** etkileneceği anlamına gelmez. Bu örneklerin her biri kendi başına ele alınmalıdır.

3 "İnceleme yalnızca bir ekonomik sistemin üretim ölçeğinde veya 'faktörler'in oranında ortaya çıkabilecek değişikliklerden bağımsız olan özellikleri üzerinde durmaktadır." Sraffa (1960: v). Bu, Üçüncü Kısım dışında, Sraffa'nın kitabının bütünü için geçerlidir. (Bundan sonra, bu kitaba referanslar metnin içinde, sayfa numaraları parantez içinde gösterilerek yapılacaktır.)

önce 'verilirse'", "üretim sisteminin dışında belirlenirse" vb. (11 ve 33), geri kalan değişkenler de belirlenmiş olacaktır. Bu teoriye ne ad verilirse verilsin, ister bazılarının tercih ettiği gibi bir "dışsal bölüşüm" teorisi densin, ister başka bir şey, gerçek şudur ki, Sraffa'nın sisteminde bölüşüm değişkenlerinden birinin "bağımsız değişken" olması gereklidir (33).

Bağımsız değişkenin seçilmesi

Bağımsız değişkenin belirlenmesi konusunda mantıksal olarak üç farklı alternatif vardır. (Sraffa'nın kendisinin meseleyi nasıl aldığına aşağıda döneceğiz.) Tabii aslında ya ücret bağımsız değişken olarak seçilecektir ya kâr oranı, ama ilki seçilince iki farklı seçenek mevcuttur: Ücret, değişik metalardan oluşan bir sepet (*aggregate*) olarak belirlenebilir ya da bir fiyat olarak (fiyat standardı cinsinden). Şimdi bu yöntemlerden hiçbirinin Sraffa'nın üretim fiyatları sistemine atfettiği görevleri yerine getiren bir çözümü sağlamasının mantıksal olarak mümkün olmadığını göstermeye girişeceğiz.

1. Bir meta sepeti olarak ücret: Daha sonra bazı Sraffacılarca benimsenmiş olan bu yöntemin Sraffa'nın kendi yapıtında kullanılmasının mümkün olmadığı daha önceki bir çalışmada saptanmıştır.[4] Bunun nedeni, ücretin değişik metalardan oluşan bir sepet olarak verilmesinin standart mal ile çelişki içinde olmasıdır. Ücretin bu biçimde verilmesi, bütün ücret mallarının üretimin girdileri arasında görünmesi anlamına gelir.[5] Tabii bu durumda, ücrette her değişiklikle birlikte, sistemin bütün girdi yapısı değişecektir. Başka bir ifadeyle, her ücret düzeyi için sistemin farklı bir teknoloji matrisi olacaktır. İmdi, verilmiş bir teknoloji matrisinin oluşturduğu her ekonomik sisteme tekabül eden **biricik bir standart mal** vardır. Teknoloji matrisi değişirse, standart mal da değişir. Öyleyse, ücretin bir meta sepeti olarak verilmesi yöntemi benimsenirse, bölüşümdeki her değişiklikle birlikte standart mal da değişecektir. Oysa standart mal tam da bu durumlarda sabit kalması için tasarlanmıştır. Dolayısıyla, bu yöntem Sraffa tarafından kullanılamaz.

Bu önerme, standart malın analiz açısından merkezî bir önem taşımadığı iddiasıyla püskürtülemez. Sraffa'ya göre, bölüşüme oranla değişmez olan bir fiyatlar standardı bulunmadığı takdirde, "herhangi bir fiyat dalgalanması hakkında, bu dalgalanmanın ölçülmekte olan metanın kendi özelliklerinden mi yoksa ölçüm standardından mı geldiğini belirlemek mümkün olmaz."

---

4 Bkz. Benetti (1974: 129-130).

5 Bunun nedeni, ücret *post factum* olarak ödeniyor olsa dahi, bütün ücret mallarının, geçimlik bölümün yanı sıra artıktan alınan bölümün de, kâr oranını etkileyecek olmasıdır. Bunun anlamı bütün ücret mallarının temel mal olması, yani her birinin bütün öteki malların üretimine girmesidir.

(18) Dolayısıyla, bu soruna bir cevap olan standart mal, her şeyden önce, somut fiyat hareketlerini yalıtmanın bir aracıdır. Ama mesele bununla kapanmaz. Standart malın görevi *Production of Commodities*'in birinci kısmında nispeten sınırlı iken, ikinci kısımda, bağlı üretim işin içine sokulur sokulmaz varlığı yeni bir önem kazanır: Şimdi görevleri genişlemiştir: Sadece fiyatların değil aynı zamanda bölüşümün dakik bir analizi için gerekli hâle gelmiştir. Bunun da iki nedeni vardır: Standart malın yokluğunda, (1) ücret ile kâr oranı arasındaki ilişki daha önce yalnızca doğrusal niteliğini yitirirken, şimdi bu ikisi arasındaki **ters** ilişki de her zaman geçerli olamayabilir (yani ücret ile kâr oranı **birlikte** düşebilir) ve (2) ücret düzeyi ile kâr oranı arasında hiçbir biricik ilişki kalmaz (yani **aynı** ücret düzeyine **farklı** kâr oranları tekabül edebilir). (Ayrıntılar için bkz. Sraffa, 1960: 61-62.) Öyleyse, standart mal, Sraffa'nın analizi açısından kesinlikle vazgeçilmez bir nitelik taşır. Tersini ileri sürenler, aynı solukta *Production of Commodities*'in ilk kısmının dışında kalan kısımların kitaptan çıkarılmasını, bağlı üretim, sabit sermaye ve ranta ilişkin analizinin bir kenara bırakılmasını savunuyorlar demektir. Yeri gelmişken söyleyelim ki, bu, Sraffa'nın kendisinin hiçbir an ücreti bir meta sepeti olarak belirlemeye girişmemesinin nedenlerinden biridir.[6]

2. Bir fiyat olarak ücret: Bu yöntem iki soruna yol açar. Bunların arasında daha önemli olan ikincisidir. İlk sorun işçilerin tükettiği gerekli malların kâr oranı ile bağlantısı bağlamındaki niteliğiyle ilgilidir. Sraffa'nın genel yaklaşımında işçiler artıktan bir pay alıyor olduğundan ücret iki ayrı bölümden oluşur: geçimlik bölüm ve artıktan alınan bölüm. İmdi, geçimlik bölüme dâhil olan metalar, yani gerekli mallar, Sraffa'ya göre doğaları gereği temel mallardır. Ama ücretin soyut ve *post factum* (olaydan sonra) verilmiş olması, bu malların üretim denklemlerinde girdi olarak görünmemesinden dolayı, bunların temel mallar kümesinden dışlanmasına yol açar. Bu noktada, Sraffa'nın sorunu nasıl gördüğünü ve nasıl çözmeye çalıştığını görebilmek için kitabından uzun bir alıntı yapmaya değer:

> Bu yolu seçmenin handikapı, gerekli tüketim mallarını temel olmayan ürünlerin bulunduğu arafa yollamaktır. Bunun nedeni bunların artık denklemlerin sol tarafında görülmememekte olmasıdır: Bu durumda, yaşamak için gerekli olan malların üretim yöntemlerinde bir iyileşme kâr oranını ve başka ürünlerin fiyatlarını artık dolaysız biçimde etkilemeyecektir. Gelgelelim, gerekli mallar özleri itibarıyla temel mallardır ve fiyatları ve kârı o etiket altında etkilemeleri engellendiği takdirde bunu kurnazca (*devious*) yöntemlerle yapmaları gerekir (örneğin ücretin altına düşemeyeceği bir sınır belirleyerek; bu sınırın kendisi gerekli

6 Aslında ücreti bir meta sepeti olarak almanın Sraffa'nın kapitalist ekonomiyi kavrayışı, özellikle de artık, ücret ve temel mallar konusundaki anlayışı ile bağdaşmaz kılan daha da derin nedenler vardır. Ancak, bu nedenlere girmek için Sraffa sisteminin temellerinin daha ayrıntılı bir tarzda sergilenmesi gerekir.

> malların üretim yöntemlerinde herhangi bir iyileşme olduğunda düşer ve böylece beraberinde kâr oranında bir yükselmeye ve öteki ürünlerin fiyatlarında bir değişikliğe yol açardı). (10)

Bu pasajda gün gibi açıktır ki Sraffa için gerekli mallar **mutlaka** temel mallardır. Dolayısıyla, ortada bir sorun olduğunu kabul eder ve buna bir çözüm önerir: Ücretin, gerekli malların üretim koşullarındaki iyileşmelerle birlikte kendisi düşecek bir alt sınırı. Ne var ki bu çözüm amaçlarına ulaşmakta bütünüyle başarısız bir çaba olarak kalır: Ücretin tamamı bir fiyat olarak düşünüldüğü için, gerekli olan kısımdaki bir azalma artıktan alınan bölümde bir artışa yol açabilir ve böylece kâr oranı **değil**, işçinin alım gücü artabilir. Buradan da şu sonuç çıkar: Bu yöntem benimsenirse, bazı temel mallar, yani gerekli mallar, kâr oranını etkilememektedir. Kuşkusuz bu Sraffa'nın temel önermelerinden biriyle çelişir: "Eğer bir [temel] malın üretiminde bir [teknik] değişliklik meydana gelirse ... bütün fiyatlar etkilenir, kâr oranı da değişir."[7] (8)

Kendi başına yeterli olsa da bu, yine de, bir fiyat cinsinden ücretin bağımsız değişken olarak saptanamamasının ana nedeni değildir. Bundan çok daha önemlisi şudur: Fiyatlar kendileri henüz bilinmezken ücretin bir fiyat olarak verilmesi hâlinde, işçilerin geçimlik düzeyi tutturabilmeleri için gerekli malları alabileceklerini garanti eden hiçbir şey yoktur. Fiyatlar belirlendiğinde, ücretin bu geçimlik düzeyin altında çıkması mümkündür.

Buna, işçilere bir asgari geçimlik ücret ödenmesinin gerekliliğinin Sraffa'nın yapıtında hiçbir yerde sözü edilen bir şey olmadığı, dolayısıyla bu eleştirinin hiçbir biçimde Sraffa'nın yapıtının mantığına **içsel** bir kriter kullanmadığı, yani en iyi durumda Sraffa iktisadına akla yakınlık veya gerçekliğe uygunluk zemininde bir eleştiri olarak görülebileceği türünden bir itiraz yapılabilir. Ama bu itiraz Sraffa'nın kendi önüne koyduğu temel görevlerin yanlış anlaşılmasına dayanır. İşin doğrusu şudur ki, işçilere geçimlik bir ücretin ödenmesinin gerekliliği Sraffa'nın kendi sisteminin mantığında içkindir. Bunun nedeni yalındır: Sraffa'nın üretim fiyatları sisteminin yerine getirmesini beklediği gereklerden birinin, sistemin yeniden üretimini sağlaması olduğunu daha evvel belirtmiştim. İşçilere geçimlik

7 Kaydedelim ki, ne burada ulaşılan sonuç, ne de akıl yürütme Sraffa'dan alıntılanan pasajdakilerle aynıdır. Sraffa bir sorun saptamakta, ama paragrafın sonuna ulaştığında bu sorunu çözmüş olduğuna inanmaktadır. Sonucu şöyle formüle edilebilir: "Ücret bir fiyat olarak verilecek olursa, gerekli mallar kâr oranını **etkileyecektir, ama** kurnaz yollardan." Benim akıl yürütmem Sraffa'nın konuyu bıraktığı noktada başlar ve Sraffa'nın önerdiği çözümün sorunu ortadan kaldırmadığını gösterir. Benim ulaştığım sonucun Sraffa'nınki ile karşıtlığı şöyle ifade edilebilir: "Ücret bir fiyat olarak verilecek olursa, gerekli mallar kâr oranını **etkilemeyecektir**, kurnaz yollardan **bile**." Ama Sraffa böyle bir etkinin olması gerektiğini söylemiştir; bu etki olamadığına göre, bu açıkça en arı türden bir çelişkidir.

bir ücretin verilememesi bu temel gereğin bir ihlalidir. Genel, sağduyuya yaslanan bir bakış açısından değil: Elbette gerçek dünyada bu, işçilerin açlıktan ölmesine ve sistemin sona ermesine yol açardı. Ama bu, yalnızca Sraffa'nın düşüncesinin içsel tutarlılığı ile ilgili olan tartışmamız bakımından önem taşımıyor. Burada söylenen şu: Bu koşullar altında, **Sraffa'nın özgül anlamında** yeniden üretim, yani gayrisafi ürünün bir bölümünün farklı dallara başlangıçtaki dağılımı yeniden oluşturacak biçimde dağılması sağlanamaz.[8] Bunun için başka metaların üretimine katılan her metanın yeni üretim döneminin başında girdiler arasında tam tamına bir önceki (başlangıç) üretim döneminde olduğuyla aynı miktarda görünmesi gerekir. Ama işçinin geçimlik malları da bu girdi yapısının bir unsurudur. Bunu anlayabilmek için sadece şunları hatırlamak yeterlidir: Birincisi, Sraffa ücreti belirtik olarak ifade ediyorsa, bunun tek nedeni ücretin **aynı zamanda** artıktan kaynaklanan bir bölümünün olmasıdır; ikincisi, bu belirtik ifadeye rağmen, gerekli ücretin bileşenleri, yani geçimlik mallar, temel mallar (yani bütün öteki malların üretimine giren mallar) olmaya devam etmektedir.[9] Ayrıca, "üretim yöntemleri" kavramı aslında "üretim yöntemleri ve **üretken tüketim**" kavramının yalnızca kısaltılmış bir biçimidir (3). Demek ki gerekli mallar girdi yapısının bir parçasıdır ve bu malların başlangıçta kullanılan miktarları üretim sürecine geri döndürülmek zorundadır. Ama ücretin soyut bir fiyat olarak belirlenmesi bu koşulun yerine geleceğini garanti edemediğine göre, Sraffa'nın kendisinin sistemine koyduğu gerekleri karşılama olanağına sahip değildir.[10]

3. Kâr oranı: Üçüncü almaşık yöntem, kâr oranını "üretim sisteminin dışından" belirlemektir (33). Ancak bu yöntem de ücretin soyut bir fiyat cinsinden belirlenmesi yöntemine karşı ileri sürülen eleştiriye bağışık değildir. Gerçekten de, böyle belirlenmiş bir kâr oranının işçiler için bir geçimlik düzeyin varlığı koşulu ile tutarlı olmasını garanti edecek hiçbir şey yoktur: Kâr

8 Sraffa için bu yeniden dağılım ile yeniden üretimin özdeş olduğunu anlayabilmek için yukarıda üretim fiyatlarının tanımına ilişkin alıntıya bakılabilir.

9 Bu noktaların her ikisi de Sraffa tarafından belirtik olarak dile getirilmiştir (10).

10 Burada ifade edilen sorun, Sraffa'nın sıfır ücretten bile söz etmiş olduğu (ve bu noktayı güya güçlendirmek amacıyla bu yaklaşımın kökeninin Marx'ta bulunduğu) hatırlatılarak püskürtülemez. İncelemenin belirli aşamalarında belirli hususları açıklığa kavuşturmak için **geçici** varsayımların yapılması bilimde son derece yaygın bir yöntemdir. Ama teorik yapının, **tamamlanmış hâlinde** bu türden, yapının temelleriyle çelişen varsayımları muhafaza edebileceğini düşünmek saçmalıktır. Marx'ın yapıtından bir örnek verelim: Artık değer oranını analiz ederken Marx belirtik olarak değişmez sermayenin sıfıra eşit olduğunu varsayar. Ama aklı başında hiç kimse, *Kapital*'in sonuna gelindiğinde Marx'ın hâlâ bu varsayıma tutunuyor olabileceğini ileri sürmez. Marx'ın sabit sermaye analizinde sorunlar olduğunu ileri sürenlere cevaben Marksistler (buna ihtiyaç olduğundan değil) şöyle bir cevap verselerdi güzel olur muydu? "Ama bu sorun değil ki; Marx sabit sermayenin sıfıra eşit olduğunu bile varsayar"! (Ayrıca bkz. aşağıdaki dipnot.)

oranının belirlenmesi üretim sisteminden koparılmış olduğu için, düzeyi bir asgari ücreti bütünüyle dışlayabilir.[11]

Bölüşüm değişkenlerinden birinin belirlenmesi için eldeki yöntemlerin hiçbiri Sraffa sisteminin bütünü ile tutarlı değildir. Dolayısıyla, bu sistem kendisinin formüle etmiş olduğu sorunlara tutarlı bir yanıt getirememekte ve böylece bir teorik sistem olarak kendi yeterlilik kriterleri temelinde başarısız olmaktadır.

Sraffa'nın kendisinin benimsediği yöntem

Var olan alternatif yöntemlerden hiçbirinin başarılı biçimde kullanılamayacağı gösterilmiş olduğuna göre, Sraffa'nın kendisinin pratikte hangi yöntemi izlemiş olduğu sorusu bu makalenin temel argümanı için önem taşımaz. Ama Sraffa'nın izlediği yolun özgül bir yönü, bu makalenin yanlış anlaşılmasına engel olabilmek bakımından, bu ikincil sorunun da ele alınmasını yararlı kılmaktadır. Sistemini kuruşunun erken aşamalarında (özellikle de üçüncü ve dördüncü bölümlerde), Sraffa'nın bağımsız değişken olarak ücreti aldığı ve bundaki bir değişikliğin kâr oranı ve fiyatlar üzerindeki etkisini incelediği bilinmektedir. Ne var ki, daha sonra uygun bağımsız değişken olarak kâr oranında karar kılar. Birinden ötekine bu geçiş nedensiz olmadığı ve bu neden yanlış yorumlanabileceği için, Sraffa'dan uzun bir alıntı yapmak yararlı olacaktır:

> İlk aşamalarda bağımsız değişken olarak ücretin seçilmesi, ücretin orada fiyatlardan ve kâr oranından bağımsız olan, fizyolojik veya toplumsal koşullar tarafından belirlenmiş bir dizi gerekli maldan oluşan bir büyüklük olarak düşünülmesiydi. Ama üretilen ürünün bölüşümünde değişikliklerin mümkün olduğu teslim edildiği andan itibaren, bu düşünce gücünden epeyce şey yitirir. Ücret az çok soyut bir standart cinsinden "verilmeye" ve metaların fiyatları belirlenene kadar kesin bir anlam kazanması söz konusu olmamaya başlayınca ise, durum tersine döner. Bir oran olarak kâr oranı herhangi bir fiyattan bağımsız bir anlam taşır ve fiyatlar belirlenmeden önce de "verilmiş" olabilir. Bu durumda kâr oranı üretim sisteminin dışından, özellikle de parasal faiz oranları düzeyi tarafından belirlenmeye müsaittir. (33)

11 Bu, Sraffa'nın kendisinin benimsediği yöntemin oldukça cömert bir yorumudur: Aslında, böyle belirlenmiş bir kâr oranının ücret sıfıra düşse bile üretim sistemi ile tutarlılığını garanti edecek hiçbir şey yoktur. Öyle olabilir ki (tersini beklemek için hiçbir neden yoktur), Sraffa'nın sözünü ettiği "parasal faiz oranı" üretim sisteminin mümkün kıldığı maksimum kâr oranından yüksek olabilir. Metindeki akıl yürütme bağımsız olarak belirlenmiş kâr oranının değeri için bir maksimum sınırı (yani kullanılan teknoloji tarafından verilmiş olan maksimum kâr oranını) varsaymaktadır. Sraffa kendisi bu koşuldan hiçbir yerde söz etmez. Üstelik, bu tür bir varsayımı matematiksel spekülasyon dışında yapmak da çok zordur. Bu varsayımın iktisadi bir anlamı olmayacaktır çünkü kâr oranı üretim sisteminden bütünüyle bağımsız bir tarzda belirlenmektedir.

Hemen belirtmeliyiz ki Sraffa'nın buradaki argümanı bu yazıda sunulmuş olan argümandan temel olarak farklıdır. Burada ileri sürülen argüman, ücretin dışarıdan "verilmesinin" Sraffa'nın yapıtının **iç teorik tutarlılığı** açısından sonuçları ile ilgilidir; Sraffa'nın kendi akıl yürütmesi ise soyut bir standart cinsinden düşünülmüş bir ücretin fiyatlardan önce belirlenmesinin **makul olmadığı** argümanına dayanır. Sraffa'nın yukarıdaki pasajda söylediği esas olarak şudur: Kapitalistler ile işçilerin bilinmeyen ve bilinemeyecek bir büyüklük üzerine mücadele etmesini beklemek makul değildir.[12]

Bu doğruysa, söz konusu iki durumda ulaşılan sonuçlar da köklü biçimde farklı olacaktır. Bu yazıda ulaşılan sonuç, Sraffa'nın çerçevesi içinde ücretin bir fiyat olarak belirlenmesinin **mantıksal olarak olanaksız** olduğudur. Beri yanda, Sraffa'nın vardığı sonuç, ücretin bağımsız değişken olarak verilmesi yönteminin terk edilmesinin ve kâr oranını belirlemenin tercih edilir, daha makul, gerçekliğe daha uygun olduğudur. İki sonuç arasında özden bir fark olduğunu tartışılmaz biçimde kanıtlayan, ücretin bağımsız değişken olarak belirlenmesinin mantıksal olarak mümkün olduğuna, hiçbir çelişki doğurmayacağına hâlâ inanıyor olmasıdır. Bunun böyle olduğunu anlayabilmek için, kitabın ilerleyen bölümlerinde kâr oranı ile ücret arasında bağımsız değişken olarak hangisinin seçileceği konusunda özgür bir karar verilebilirmiş gibi düşündüğünü fark etmek yeterlidir. Tek bir örnek verelim: "Bu bağlamda kâr oranı bağımsız değişken olarak alınmaktadır; ama bunun yerine ücret herhangi bir meta veya bileşik meta türünden bağımsız değişken olarak alınsaydı da argüman değişmezdi." (81n) Yalnızca bununla da kalmaz iş: En azından bir örnekte Sraffa, ücreti **fiilen** bağımsız değişken olarak alır: "Kâr oranı yerine ücreti verilmiş olarak düşünürsek, bu sistemin aynı zamanda en kârlısı olduğunu keşfederiz, çünkü bu ücretlerden herhangi biri verilmişken vb. vb." (87) Demek ki, yukarıdaki uzun pasajda Sraffa'nın ulaştığı sonuç mantıksal olanaksızlık durumunu içermiyor. Ama bu böyleyse, argümanı, tam da bu tür bir mantıksal olanaksızlığın kanıtlanmasını içeren buradaki argümanla aynı olamaz. Dolayısıyla, ne sonuçlar, ne de argümanlar aynıdır.

---

12 Metindeki argüman bir kez daha Sraffa'nın formülasyonundaki daha öte bir sorunu bir kenara bırakıyor. Aslında Sraffa daha önceki aşamada ücretin bağımsız değişken olarak seçilişini, ücretin belirli gerekli mallar cinsinden belirlenebileceği şeklinde gerekçelendiriyor. Kuşkusuz bu, ücretin bir meta sepeti olarak belirlenmesi demektir. Ama Sraffa hiçbir noktada ücreti bir meta sepeti olarak belirlememiştir. (Bunun tek istisnası ücretin, en başta, işçiye gerekli olan malların girdiler olarak temsil edildiği, hiçbir önem taşımayan durumdur. Ama bu durum bilinmezlerin sayısının denklem sayısından fazla olduğu durumdan önce geldiği için bağımsız bir değişkenin belirlenmesini gerektirmez, dolayısıyla bu tartışma açısından bütünüyle konu dışıdır.) İster ulusal gelir cinsinden (Bölüm 3), ister standart meta cinsinden (Bölüm 4) olsun, ücret her zaman soyut bir standart cinsinden, yani bir fiyat olarak "verilir". (Bunun nedenlerini keşfetmek zor değildir: Yukarıda bir meta sepeti olarak ücret tartışmasına ve 6. dipnota bakınız.) Öyleyse, Sraffa'nın ücretin bağımsız değişken olarak seçilişine yönelttiği itirazlar, daha baştan itibaren geçerlidir.

Okuyucu yukarıdaki uzun pasajın varlığına rağmen Sraffa'nın bu yazıda işaret edilen çelişkiden **haberdar olmadığı** konusunda hâlâ ikna olmadıysa, **aynı** çelişkinin **kendi seçtiği** değişken olan kâr oranı için de, en az öteki durumda olduğu kadar, hatta daha da fazla[13] geçerli olduğunu hatırlamak yeterli olmalıdır. Yeri gelmişken belirtelim ki, bütün bunlar, bu yazıda ileri sürülen iddialar yalnızca Sraffa'nın ücreti bir fiyat olarak bağımsız değişken seçen izleyicilerine değil, aynı zamanda ve daha önemli olarak sonuçta kâr oranında karar kılan Sraffa'nın kendisine de yönelik olduğunu ortaya koyuyor.

Sonuç

Yukarıda Sraffa'nın kurduğu üretim fiyatları sisteminin ikili bir görev ile karşı karşıya olduğu belirtildi: Hem üretim sisteminin yeniden üretimini hem de artığın farklı sermayeler için eşit kârlılık kuralına göre bölüşümünü mümkün kılmalıdır. Ne var ki, fiyatlar sistemi bu iki gereği eş anlı ve tutarlı biçimde yerine getirememektedir. Bağımsız değişken olarak verilen ister ücret olsun ister kâr oranı, elde edilen fiyatlar sistemi artığın bölüşümünü **sağlayabilmekte**, ama Sraffa tarafından kendisine yüklenen ilk koşulu **yerine getirmemektedir**. Metaların eski oranlarda üretim sistemine yeniden dağılımı, yani sistemin yeniden üretimi ile bağdaşmamaktadır. Öyleyse, **kendi çerçevesinin sınırları içinde**, sistem tutarsızdır: Öncülleri (yani üretim fiyatları sisteminin yerine getirmesi gereken koşullar) ile sonuçları birbirine uymamaktadır.

Ulaşılan bu sonucun önemi, Sraffa'nın teorisinin mükemmel iç tutarlılığı konusunda gelişmiş olan efsaneyi yerle bir etmesindedir. Bu yerle bir etme, aynı zamanda, Sraffacılarla Marksistler arasındaki polemikte sık sık kullanılan, ister Marksist olsun, ister olmasın, "ekonomik teori"nin Sraffa'nın yapıtından uzak durmasının maliyetinin mantıksal tutarlılığın terki olacağı yolundaki önermeye[14] de eşit derecede ağır bir darbe anlamına gelir. Bu yazının ulaştığı en önemli sonuç ise bu söylenenin tersini gösteriyor: Mantıksal tutarlılık, Sraffa'nın teorisinin terk edilmesini gerektirir.

---

13 Bkz. yukarıda dipnot 11. Metindeki akıl yürütme elbette Sraffa'nın burada ortaya konulan sorundan haberdar olsaydı bile, sisteminin hâlâ tutarsız olacağı anlamına geliyor.

14 Bkz. Hodgson (1976: 20 ve 1977: 91) ve Steedman (1977: 33).

Kaynaklar

Benetti, C., 1974, *Valeur et répartition*, Paris.

Benetti, C. ve Cartelier, J., 1975, "Prix de production et étalon", *Economie classique*, *économie vulgaire*, Paris.

Fine, B. ve Harris, L., 1977, "Surveying the Foundations", *The Socialist Register*.

Hodgson, G., 1976, "Exploitation and Embodied Labour Time", *Bulletin of the*

Conference of Socialist Economists, 13, Mart.

Hodgson, G., 1977, "Papering over the Cracks", *The Socialist Register*.

Lebowitz, M., 1973, "The Current Crisis of Economic Theory", *Science and Society*, cilt 37, No. 4, Kış.

Rowthorn, B., 1974, "Neo-Classicism, Neo-Ricardianism and Marxism", *New Left Review*, 86, Temmuz-Ağustos.

Salama, P., 1975, *Sur la valeur. Elements pour une critique*, Paris.

Sraffa, P., 1960, *Production of Commodities by Means of Commodities*, Cambridge.

Steedman, I., 1977, *Marx After Sraffa*, Londra.

Sraffa (ve Marx) Konusunda Kafa Karışıklıkları: Eleştirilere Cevap

Sungur Savran

Bu yazı, bir önceki yazının ("Sraffa İktisadının Teorik Tutarlılığı Üzerine") kışkırttığı tartışma bağlamında yazılmıştır. Sraffa'nın teorisinin iç tutarlılığına yönelik eleştiri, yeni-Ricardocular/Sraffacılar tarafından derhal çürütülmeye çalışılmıştır. Yeni Ricardoculuğun en önemli ismi Ian Steedman, *Capital and Class*'in Sonbahar 1979 tarihli 9. sayısında, yine önemli adlardan John Eatwell ise Bahar 1980 tarihli 10. sayısında, bizim yazımızda Sraffa'ya yönelttiğimiz eleştirinin, hem yanlış olduğunu hem de (Eatwell) doğru ise Marx için de geçerli olacağını ileri sürmüşlerdir. Aşağıdaki yazı bu iddialara (ve bir başka eleştiri yazısına) nokta nokta verilen cevabı içeriyor. Bu yazıyı bir öncekinden ayıran, son bölümünde, Eatwell'e cevap verirken, Sraffa iktisadının iç tutarlılığı tartışmasının ötesine geçerek Marx ile Sraffa'yı bilimsel yöntemleri ve teorilerinin yapısı bakımından karşılaştırmasıdır. Bu ikinci yazımıza daha sonra herhangi bir cevap gelmemiş olduğunu da, okuyucu merak edebileceği için ekleyelim.

Eleştirilere cevap olarak yazılmış bir yazının o eleştiriler okunmaksızın okunması bazen yanıltıcı olabilir. Ama yer sınırları, Steedman ve Eatwell'in yazısının bu kitapta yayınlanmasını olanaksız kılıyor. Okuyucu, yazıda bu yazarların eleştirilerinin mümkün olduğunca soğukkanlı biçimde aktarıldığını görecektir. Yine de meraklısına bu yazıları İngilizcesinden okumaktan başka bir şey tavsiye edemiyoruz. Bu arada, bu alana daha derinlemesine girmek isteyen okuyucuya da Sraffa'nın kitabının Türkçede yayınlanmış olduğunu hatırlatalım: *Malların Mallarla Üretimi*, çev. Ümit Şenesen, Yordam Kitap, İstanbul, 2010.

Bu yazı, *Capital and Class*'in Kış 1980-81 tarihini taşıyan 12. sayısında yayınlanmıştır. Türkçeye bu kitapta yayınlanması için kendimiz çevirdik.

Sraffa iktisadının iç teorik tutarlılığını sorgulayan yazımın (1979) konusu göz önüne alındığında, Sraffa'nın önde gelen iki izleyicisinin eleştiri oklarını çekmiş olmasında şaşırtıcı bir yan yok. Hem Steedman (1979) hem Eatwell (1980), farklı nedenlerle de olsa, içine düştüğüm "kafa karışıklığı"na çatıyor ve ulaştığım sonuçları reddediyorlar. Steedman akıl yürütmemin tamamını mahkûm ederek argümanlarımın zincirin her bir önemli halkasında formel bir anlamda hatalı olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Eatwell ise örtük olarak Steedman'dan farklı düşünüyor: Yalnızca formel bir düzlemde ele alındığı takdirde argümanımın "içi boş bir tarzda doğru" (1980, s. 156) olduğunu belirtiyor, ama beni artık değer teorisini kapitalist üretim tarzının tarihsel bağlamına yerleştirememekle suçluyor (ona göre, Sraffa teorisi artık değer teorisinin yalnızca özgül bir varyantı). Eatwell'in belirttiği görüşün dikkate değer bir özelliği, Sraffa'yı savunmak için Marx'ı kullanması.

Bu iki eleştirinin dışında, McLachlan, O'Donnell ve Swales (1980; bundan sonra MOS) tarafından yazılmış bir başka makale de yazımın Sraffa'da belirli eksikliklere işaret ettiğini teslim etmekle birlikte, bunların Sraffa iktisadının daha dikkatli biçimde yeniden formüle edilmesi sayesinde kolaylıkla düzeltilebileceği biçiminde bir pozisyonu savunuyor.

Eleştiricilerin argümanlarının çeşitliliğini göz önüne alırsak, bu genel cevapta yapılabilecek en iyi şey, her şeyden önce ileri sürdüğüm argümanın formel/mantıksal doğruluğuna ilişkin konuları açıklığa kavuşturmak gibi görünüyor. Bir kez bunları aradan çıkardığımızda, MOS'un ortaya attığı bir konu olan Sraffa iktisadının iç tutarsızlığının teorik anlamını kısaca tartışacağız. Yazının son bölümü ise daha içeriğe yönelik meselelere, özellikle de Eatwell'in söyledikleriyle birlikte kaçınılmaz olarak gündeme gelen, bu tartışmanın içinde Marx'ın değer ve artık değer teorisinin konumuna ayrılacak.

Tartışmaya girmeden önce, "teorik tutarlılık" kavramı ile ilgili birkaç şey söylemek gerekli gibi görünüyor. Teorik eleştiri iki farklı biçim alabilir. Bir teori, birincisi, gerçek dünyanın çok asli bazı yönlerini veya hareket yasalarını temsil etmede, başka şeylerin yanı sıra, yanlış soyutlama, konuyla alakasızlık, yüzeysellik vb. dolayısıyla yetersiz kaldığı gerekçesiyle eleştirilebilir ve/veya reddedilebilir. Bu tür eleştiri daima kaçınılmaz olarak söz konusu teorinin **dışından** kaynaklanan doğruluk, yeterlilik vb. kriterlerine yaslanır. Bu kriterlerin evrensel olduğu iddia edilebilir veya bunlar bir başka, alternatif teorinin unsurlarından türetilmiş olabilir.

Bu ilki ile bağı olsa bile kendi başına özerk bir söylem olan bir ikinci, bütünüyle farklı eleştiri çizgisi, söz konusu teorinin farklı bileşenleri arasında, özel olarak da öncülleri ve sonuçları arasında karşılıklı olarak bir tutarlılık (insicam) olup olmadığını araştırır. Bu tür eleştirinin özgül niteliği, söz konusu teoriyi o teorinin kendi standartlarına göre yargılamasıdır. Teorinin

kavramlarının, soyutlamalarının, önermelerinin vb. "gerçekçiliği" veya "uygunluğu" konusunda eleştiri yapılmadığı için, tartışılan tek şey **iç** teorik tutarlılıktır. Bu iç tutarlılık formalist bir anlamda matematiksel bir tutarlılığa, hatta sadece mantıksal bir tutarlılığa dahi indirgenemez ve indirgenmemelidir. Benim anladığım biçimiyle teorik tutarlılık, her şeyden önce bir teorinin kendi önüne koyduğu görevlere kabul edilebilir çözümler getirebilme kapasitesidir. Bu anlamda elbette temel mantıksal bir tutarlılığı (ve bunun yalnızca bir alt biçimi olarak matematiksel tutarlılığı) gerektirir, ama bunları aşar, teorinin soruları ve cevapları arasında bir uyumu da gerektirir. Daha önce yayınlanmış olan yazım, Sraffa iktisadının matematiksel tutarlılığı ile ilgilenmiyor, bu teorinin tam da burada sözü edilen türden bir uyumu kurmak, kendi ileri sürdüğü sorunlara sağlam çözümler getirmek bakımından başarısızlığa uğradığını ortaya koymayı amaçlıyordu. (Bkz. Savran, 1979, s. 131 ve 137.) Elinizdeki yazının son bölümünde bu başarısızlığın, Sraffa iktisadının çerçevesinin belirli bir tarihsel üretim tarzının teorisi olarak temelden yetersiz olmasının bir sonucu olduğunu göstermeye çalışacağım. Bu da demektir ki, daha önce kendi kendime koymuş olduğum sınırların ötesine geçerek, kısaca da olsa, **dışsal** bir eleştirinin bazı öğelerine değineceğim.

Steedman ve üç alternatif yöntem

Steedman'ın argümanları şu iki önermede özetlenebilir: (1) Benim Sraffa sisteminde bağımsız değişkenin belirlenmesine ilişkin itirazlarım her üç alternatif yöntem için de temelsizdir ve (2) Sraffa tarafından önerilen bir dördüncü yöntem mevcuttur ve bu yöntem her halükârda bu itirazlara karşı bağışıklık sağlayabilecek niteliktedir. Buradaki amacım bu önermelerin ikisinin de yanlış olduğunu göstermek olacak. Önce üç alternatifi ele alalım.

1. Bir meta sepeti olarak ücret: Benim bu yöntemle ilgili argümanım, yöntemin standart malın varlığı ile bağdaşmayacağı idi. Steedman kendisi de bu bağdaşmazlığı teslim ettiği hâlde, "Standart mal Sraffa'nın argümanının **hiçbir bölümü** için hayati değildir," demektedir. (1979, s. 71, vurgu sonradan.) Dolayısıyla, ücret bu yöntemle verilebilir.[1] Standart malın Sraffa'nın argümanının belirli bölümleri için **gerçekten de** hayati olduğunu kanıtlamak kolaydır. Bunu birçok farklı biçimde yapmak mümkün; ben, Steedman'ın Sraffa'nın amacına ilişkin tanımını temel alan bir yöntemle yapacağım bunu. Steedman'a göre Sraffa'nın amacı, "bir yönüyle, ücretlerin, kârın ve fiyatların birlikte nasıl **değiştiğini** incelemekti" (aynı yerde). Steedman şu konuda bizimle aynı fikirdedir: Değerin ölçüsü olarak stan-

1 Anlaşıldığı kadarıyla Eatwell de aynı kanıdadır (1980, s. 155).

dart mal kullanılmadığı takdirde,[2] "...bağlı üretim koşullarında ... ücret ile kâr oranı arasındaki ... **ters** ilişki ... her zaman geçerli olamayabilir" (aynı yerde). Bunun anlamı şudur: Eğer kullanılabilecek bir standart mal yoksa, farklı değer ölçüleri kullanıldığında ücret sepetindeki **aynı** değişiklik bazı durumlarda ücrette bir düşüş ya da yükseliş gibi görünebilir ve böylece kâr oranında ya bir düşüş ya da bir yükselişe yol açabilir. Bu durumda, ücret sepetinde belirli bir değişiklik olmuşken kâr oranının hareketini dakik biçimde öngörmeye olanak yoktur. Buradan çıkacak apaçık sonuç, böyle durumlarda Sraffa'nın teorisinin "ücretlerin, kârın ve fiyatların birlikte nasıl değiştiğini" inceleme olanağından yoksun olduğudur. Yani Sraffa'nın amaçları açısından standart mal vazgeçilmez bir nitelik taşır. Bunu anlamanın bir başka yolu, Sraffa'nın çerçevesinin kapitalist ekonominin materyalist analizine yaptığı en önemli katkı olarak sunulan şeyi hatırlamaktır: Steedman'ın sözcükleri ile ifade edecek olursak, Sraffa'nın analizi, "üretim yöntemlerinin, verili ... gerçek ücret ile birlikte kâr oranını (ve buna bağlı olan üretim fiyatlarını) elde etmeye yeterli olduğunu" göstermiştir.[3] Ama bağlı üretim işin içine sokulduğunda eğer fiyatların ölçüsü olarak kullanılan standart mal değilse, aynı ücret, belirli durumlarda, farklı kâr oranlarına tekabül edebilir; o zaman teknik üretim koşulları ile gerçek ücret hakkındaki bilgiden hareketle biricik bir kâr oranı ve buna bağlı üretim fiyatları belirlenemez.

Açıkça ortaya çıkıyor ki Sraffa'nın argümanının çok asli bir yönü açısından, standart mal vazgeçilmez bir nitelik taşır. Oysa Steedman'ın Sraffa'nın bu konudaki görüşünü alıntılama tarzının, okuyucuyu Sraffa'nın kendisinin standart mal hakkındaki görüşünün benimkini yadsıdığı izlenimine sevk etmesi mümkündür. Bu yüzden Sraffa'nın bu konuya el attığı noktada ne söylemiş olduğunu tam olarak görmek yararlı olacaktır: "Merkezî önem taşıyan önermeler 1920'li yıllarda biçimlenmişti ama Standart Mal, **bağlı ürünler** ve **sabit sermaye** gibi özgül konular '30'lu ve '40'lı yıllarda geliştirildi." (1960, s. vi, vurgu sonradan.) Yani Sraffa bağlı üretimi ve sabit sermayeyi ve elbette bunların mevcudiyetinde fiyatları, kârı ve ücreti ele alış tarzının zaman bakımından standart malı geliştirmesinden önce geldiğini **söylemiyor**. Dolayısıyla, yapıtının gelişmesinin kronolojik yönü açısından söyledikleri benim daha önceki yazımda söylediğimle hiç de çelişmiyor. Ben orada şöyle söylemiştim: "[Standart malın vazgeçilmez olmadığını] ileri sürenler, aynı solukta *Production of Commodities*'in ilk kısmının dışında kalan kısımların

2 Savran (1979, s. 133). Cümlenin standart malla ilgili ilk bölümü, ardından gelen önermenin doğruluğu açısından gerekli koşulu verir. Bunu Steedman da kabul ettiğine göre, "'Standart malın yokluğunda' ibaresi yalnızca kafa karışıklığı yaratır." diye yazması (1979, s. 71-72) tuhaftır.

3 Steedman (1977, s. 102). Ayrıca bkz. Hodgson (1977, s. 104).

kitaptan çıkarılmasını, bağlı üretim, sabit sermaye ve ranta ilişkin analizinin bir kenara bırakılmasını savunuyorlar demektir." (1979, s. 134)

Elbette geriye Sraffa'nın standart malı "özgül bir nokta" olarak nitelemiş olması kalıyor. Ama bu hiçbir biçimde standart malın "ikincil" ya da "önemsiz" bir nokta olduğu anlamına gelmez. Steedman'ın birkaç kez referans verdiği Roncaglia'ya göre, "Açıktır ki 'özgül yönler', **argümanın tamamlanması bakımından gerekli oldukları** ölçüde basit aksesuarlar gibi görülemez." (1975, s. 67, vurgu sonradan.) Toparlayacak olursak, merkezî önem taşıyan önermelerin **kronolojik** bakımdan standart malın geliştirilmesinden önce "biçimlenmiş" olması, standart malın, bu önermelerin bağlı üretim ve sabit sermayenin mevcudiyeti durumuna uygulanması bakımından **mantıksal** bakımdan gerekli olmadığı anlamına gelmez.

2. Bir fiyat olarak ücret: Steedman ücretin bağımsız değişken olarak verilmesine ilişkin olarak, bu yönteme yöneltmiş olduğum her iki itirazı da çürütmeye çalışıyor. Bu açıdan ilk mesele, ücret bir fiyat olarak verildiği takdirde, bir gerekli malın üretimindeki teknolojik bir iyileşmenin kâr oranını etkileyip etkilemeyeceğidir. Steedman benim bu soruya verdiğim olumsuz cevabı "bütünüyle yanlış" olarak niteliyor ve sorunu farklı durumlara ayrıştırarak bu iddiasını "kanıtlamaya" çalışıyor. Gerekli malın başka bir sıfatla, yani bir üretim aracı olarak temel mal niteliği taşıdığı[4] ilk durumda, Steedman'ın iddiası elbette doğrudur ama **tartışma ile hiçbir alakası yoktur**. Yoktur, çünkü benim çürütme girişimim **Sraffa'nın kendisine göre** "temel olmayan ürünlerin bulunduğu arafa" yollanmış olan, "artık denklemlerin sol tarafında görülmememekte" olan (1960, s. 10) gerekli mallar için Sraffa'nın önerdiği çözümü hedeflemektedir. Tartışma konusu olan gerekli malın başka bir sıfatla temel mal olduğu bir durumu gündeme getirerek Steedman ürünün hâlâ denklemlerin sol tarafında görülmekte olduğu bir durum yaratıyor. Oysa Sraffa bu durumu o aşamada inceleme alanının dışında bırakmıştır, ben de onu izliyorum. Benim olumsuz cevabım bu durumla ilgili olmadığına göre, bu temelde çürütülemez.[5]

Steedman'ın, gerekli malın başka bir sıfatla temel mal olmadığı ama fiyat standardının içinde yer aldığı ikinci durumuna gelince, bu tartışılan meseleyle alakalıdır ama bütünüyle **yanlıştır**. Yanlıştır çünkü Steedman yalnızca Sraffa'nın kendi görüşünü (Roncaglia'nın bu görüşü yeniden formüle ediş tarzına bağlı olarak) tekrar etmektedir. Ama ben bu görüşü eleştirmiş ve berrak ve mantıksal bir akıl yürütme ile reddetmiş bulunuyorum (1979, s. 134

4 Roncaglia'nın sözcükleriyle (1975, s. 56) ifade edecek olursak, "teknolojik olarak temel olduğu" durumda.

5 Benzer bir argüman için bkz. McLachlan vd. (1980, s. 161).

ve dipnot 7). Steedman bu akıl yürütme konusunda bütünüyle sessiz kalıyor, benim kabul edilemez olduğunu göstermiş olduğum pozisyonu yalnızca tekrarlamakla yetiniyor.

Bu yöntemle ilgili ikinci iddiam, ücret bir fiyat olarak verildiği zaman işçilere bir geçimlik sepetin ödeneceğini garanti altına alan hiçbir şeyin olmadığı idi. Steedman bunu kabul ediyor, ama önemini küçümsüyor. İleri sürdüğü neden şu: "**Herhangi bir fiyat standardı cinsinden** dakik olarak tanımlanmış azami gerçekleştirilebilir bir kâr oranı ve **asgari** gerçekleştirilebilir bir ücret mevcuttur." (1979, s. 73.) Bu argüman iki bakımdan hatalıdır. Birincisi, minimum bir ücret soyut olarak belirlenemez çünkü tam da Sraffa'nın kendi kelimeleriyle söyleyecek olursak ücret, "metaların fiyatları belirlenene kadar kesin bir anlam kazanamaz" (1960, s. 33). Minimum ücretin saptanabilmesi için her tür belirlenimden önce sistemin ücretin **bütün** olanaklı düzeyleri için çözülüp hangi alanda asgari geçimlik gereğini yerine getirmediğinin görülmesi gerekir; dolayısıyla, kapitalist üretimin oyuncularının, soyut bir fiyat ile bu fiyattan satın alınabilecek mal miktarları konusunda, daha fiyatlar bilinmeden **önce**, tam ve mükemmel bir bilgi sahibi olduklarının varsayılması gerekir. Ama varsayalım ki, Steedman ücret, kâr oranı ve fiyatların bütün bu değişik düzeylerini kendisi hesaplamaya girişti. Başarılması olanaksız bir misyon üstlenmiş olduğunu derhal anlardı: Hangi mekanizma aracılığıyla olursa olsun bir minimum ücretin verilmesini postüle etmek anlamlı olsa bile, verilebilecek böyle bir ücret düzeyinin var olmadığını görürdü. Bunun nedeni basittir: Bağlı üretim sistemlerinde, yani Sraffa'nın çerçevesinde sabit sermaye kullanan bütün sistemlerde, bir malın fiyatı ücretten daha hızlı düşebilir. Eğer bu mal bir gerekli mal ise, bir fiyat olarak verilmiş ücretteki bir **düşüş**, normal olarak beklenmesi gerektiği gibi, verili ücret ile satın alınabilecek mal sepetinin küçülmesiyle değil, **büyümesiyle** sonuçlanabilir.[6] Bunun anlamı şudur: **Daha düşük** bir ücret geçimlik sepeti satın alabilirken, **daha yüksek** bir ücret bu sepeti satın alamayabilir. Yani bazı durumlarda "dakik olarak tanımlanmış ... minimum gerçekleştirilebilir bir ücret" **mevcut değildir** ve Steedman'ın itirazı geçersizdir.[7]

3. Kâr oranı: Benim bu yönteme bir ilk düzeyde itirazım bir fiyat olarak ücret yöntemine itirazım ile benzer olduğu için Steedman bu son yöntem konusunda söyledikleriyle kâr oranı konusundaki iddiamın da çürütüldüğü sonucuna varır: Başka bir ifadeyle, hesaplanabileceğine inandığı minimum ücrete denk gelen bir maksimum kâr oranının her durumda verilebileceğini ileri sürer. Ama yukarıda gösterilmiştir ki, bazı durumlarda, tanımlanabi-

6 Bu önermenin, hangi fiyat standardı kullanılırsa kullanılsın doğru olduğuna işaret edelim.

7 Aynı noktaya McLachlan vd. de değinir (1980, s. 163 ve özellikle Şekil 2).

lir bir minimum ücret yoktur, öyleyse buna denk gelen bir maksimum kâr oranı da verilemez; yani, belirli bir kâr oranı "gerçekleştirilebilir" olabilir, ama daha düşük bir kâr oranı "gerçekleştirilebilir" olmayabilir. Ayrıca, açgözlü finans kapitalistlerinin fedakârca bir öz disiplin uygulamasının dışında, faiz oranına bu tür bir tavan getirecek bir mekanizma da düşünülemez. Öte yandan, bir önceki yazımda üretim sisteminden bütünüyle bağımsız bir tarzda belirlenmiş bir kâr oranının, "ücret sıfıra indirilmiş olsa dahi", üretim sistemiyle tutarlılığını garanti altına alacak hiçbir şey olmadığına da işaret etmiştim (Savran, 1979, dipnot 11). Steedman bu argümanı da görmezlikten gelir.[8] Bu son argüman, kâr oranını bağımsız değişken olarak belirlemenin, bir minimum ücretin belirlenmesinin mümkün olup olmadığından bağımsız olarak kabul edilemez olduğunu gösterir.

"Dördüncü alternatif"

Steedman'ın bana yöneltti̇ği eleştiride bir nokta var ki, tartışmayı ileri taşımak bakımından yararlı: Sraffa tarafından önerilmiş olan ve Steedman'ın "dördüncü alternatif" olarak sunduğu yöntem. Bu yöntem ücretin iki bölümünün birbirinden ayrılmasına, gerekli bölümün sabit bir büyüklük olarak, artıktan alınan bölümün ise değişken olarak alınmasına dayanır. Bu dördüncü alternatifi önceki yazımda ele almamış olmamın nedeni, bunun kapitalist gerçeklikle büyük ölçüde bağdaşamayacak bir varsayım olmasının yanı sıra, Sraffa'nın sunuşunda bağımsız bir alternatif olmayışı, ücretin bir meta sepeti olarak verildiği ilk yöntemin bir çeşitlemesi (Steedman'ın deyimiyle bir "yeniden yorumu") olmasıdır. Ama şimdi bunu da özel bir durum olarak ele almamız gerekli hâle gelmiş bulunuyor.

Gelgelelim, bu özel durum da daha önce tartışılmış olan alternatiflerden daha tutarlı değildir. Bunu anlamak için önce bunun Sraffa'nın sunuşunda gerçekten de ilk yöntemin bir varyantı olduğunu göstermemiz gerekiyor. Sraffa'nın bu yöntem konusundaki düşüncesine göre, gerekli mallar "üretim araçları arasında ... görünmeye devam edeceğinden" dola-

8 Eatwell, uzun bir dipnotunda bu argümana değinirken, meseleye, sanki ben kendim gerçek kapitalist dünyada faiz oranının mümkün olan en yüksek kâr oranını aşabileceğini iddia ediyormuşum gibi yaklaşır. Bu açık bir çarpıtmadır, zira bağlam (Savran, 1979, 11. no'lu dipnot) niyetimin Sraffa'nın çerçevesinin nasıl bu tür **saçma** sonuçlara dahi yol açabileceğini göstermek olduğunu çıplak biçimde ortaya koymaktadır. Yine aynı dipnotunda, Eatwell şaşırtıcı bir iddiada bulunarak Sraffa'nın yalnızca **reel** ücreti veya kâr oranını bağımsız değişken olarak aldığını, bir fiyat olarak ücreti asla böyle ele almadığını ileri sürer. Oysa aslında Sraffa'nın ücreti reel olarak ifade ettiği tek durum, bir bağımsız değişkeni **gerektirmeyen** önemsiz bir durumdur. Bir bağımsız değişkene ihtiyaç olduğu bütün durumlarda, Sraffa ya kâr oranını ya da bir fiyat olarak ücreti dışarıdan belirler. Bu çok basit nokta daha önceki yazımda açık biçimde ele alınmıştı (1979, 12 no'lu dipnot). Görünürde ikincil gibi dursa da bu nokta aslında önemlidir, çünkü Eatwell'in hatalı görüşü Sraffacı gelenekten gelen başka yazarlarca da yaygın biçimde paylaşılmaktadır.

yı (Sraffa, 1960, s. 9-10), yani gerekli ücret bir meta sepeti olarak verileceğinden dolayı, artıktan alınan bölümün de aynı tarzda verilmesi gerekir. Öyleyse bu yöntem ilk yöntemin iki bölümü ayrıştırılmış bir versiyonu olmaktan öteye gitmez. Ama bir kez bu gerçek saptandığında, argüman yine çelişkilerle karşı karşıya kalır: Artıktan alınan bölüm metalar cinsinden verildiği için, bu ürünlerin üretim koşulları kâr oranını zorunlu olarak etkileyecektir. Buradan iki alternatif doğar: **Ya** bunlar temel olmayan mallardır ama o zaman, Sraffa'nın iddiasının aksine, bazı temel olmayan mallar kâr oranını etkiler; **ya da** böyle bir çelişki kabul edilemeyeceğine göre, bunlar da gerekli mallarla eşit bir statüde temel mallardır. Bu son durumda bu mallar girdi yapısının bir parçası hâline gelir. Ama ücretin artıktan alınan bölümü varsayım gereği değişken olduğuna göre, bu bölümdeki her değişiklikle birlikte sistemin girdi yapısı değişeceğinden söz konusu sistem için bir standart mal oluşturmak olanaksız hâle gelir. Standart malın Sraffa iktisadının dakik bir formülasyonu için mutlak olarak gerekli olduğunu ortaya koymuş olduğumuza göre, Steedman'ın dördüncü alternatifinin ilk üçünden daha sağlam olmadığı sonucuna ulaşabiliriz. Okuyucu bu alternatifin doğurduğu güçlüğün ilk alternatifte karşılaşılan sorunla aynı olduğunu fark etmiş olabilir. Bu da yine bu iki alternatif arasındaki akrabalığa işaret eder.

Her ne kadar yukarıdaki argüman bu yöntemi Sraffa'nın yapıtında ortaya çıktığı tek biçimi altında reddetmek için yeterli zemini sağlıyorsa da, her tür kuşkuyu ortadan kaldırmak için, aynı yöntemin düşünülebilecek başka biçimleri üzerine de birkaç söz söylemek yararlı olacaktır. Olanaklı çeşitlemelerden biri, Roncaglia'nın benimsediği versiyondur (1975, 5. Bölüm): Burada ücretin (birbirinden ayrılmış) bölümlerinin her ikisi de fiyat olarak verilir. Ne var ki, bu projenin bütünü, yukarıda ayrıntılı olarak anlatıldığı gibi, belirli durumlarda, malların fiyatlarının kendileri önceden **her bir** ücret düzeyi için bilinmedikçe (ki ücretin bağımsız olarak verilmesi sayesinde belirlenmesi gereken tam da budur), ücretin bir fiyat olarak verilemeyeceği gerçeği karşısında çöker. Nihayet, üçüncü düşünülebilecek versiyon kâr oranının bağımsız olarak verilmesi ama geçimlik malların üretim araçları arasında görünmesidir. Yukarıda ve daha önceki yazımda ortaya koymuş olduğum gibi, bağımsız olarak belirlenmiş bir kâr oranının üretim sistemiyle bağdaşmayabileceği gerçeği **hiç ücret ödenmese dahi** geçerli olduğuna göre, bu da bir işe yaramaz. Tabii bu durumda da geçimlik malların girdi yapısının içinde gösterilip gösterilmediği bütünüyle önemsiz hâle gelir. Böylece, "dördüncü alternatif", Sraffa'nın sözünü etmediği versiyonlarında bile Sraffa iktisadının gerekleri açısından tutarlı bir yanıt sağlayamamaktadır.

Sraffa iktisadı reforme edilebilir mi?

MOS'un makalesinde ortaya konulan pozisyon ile benim yaklaşımım arasında birkaç ortak nokta mevcut: Yazarlar Steedman'ın argümanında var olan tuzaklardan, özellikle bir mimimum ücret postüle etmekten uzak duruyorlar.[9] Aynı zamanda, yazımda ortaya konulan sorunlar karşısında, farklı nedenlerle olsa da, "dördüncü alternatif"i reddediyorlar. Nihayet, ileri sürdüğüm argümanların Sraffacı teorinin orijinal formülasyonunda sorunlara işaret ettiğine katılıyorlar. Gelgelelim, iki önemli noktada farklı fikirdeler. Birincisi, Sraffa'nın teorisinin içsel olarak tutarsız olmadığını, sadece yeterince belirlenmiş olmadığını, bu boşluğun da var olan teoriye bazı varsayımların eklenmesi temelinde yapılacak bir yeniden düzenlemeyle ortadan kaldırılabileceğini ileri sürüyorlar. İkincisi, Sraffa'nın teorisinin tutarsız olduğu kanıtlansa bile, bunun teorinin terk edilmesi için yeterli gerekçe olamayacağı düşüncesindeler. Hiç kuşkusuz ben de formel nedenlerin bir teoriyi benimsemek veya reddetmek konusunda belirleyici olmaması gerektiğine katılıyorum. Sraffa'nın bütünsel eleştirisinde epistemolojik ve metodolojik eleştirinin kilit önemini bu yüzden vurgulamaya çalıştım (Savran, 1979, s.131). Ancak, iç tutarlılığın bir teorinin benimsenmesi için yeterli koşul olmasa da gerekli koşul olduğunu kendileri belirtmiş olduklarına göre (1980, s. 164), MOS, Sraffa'nın teorisinin, teorik bakımdan sağlam biçimde yeniden düzenlenmedikçe, geçerli bir teori olarak benimsenemeyeceğini kendileri de mutlaka kabul edeceklerdir.

Dolayısıyla, ayrılığımızın merkezinde onların ilk önermesi olan, Sraffa iktisadının "budanabileceği" (yani reforme edilebileceği) görüşü yatıyor. Bu konuda MOS'un, kendilerinin "Sraffa'nın teorisinin, iş gücünü yeniden üretme ihtiyacını hesaba katan alternatif bir formülasyonu"nu önermiş olduğunu (1980, s. 163) söylemesi oldukça şaşırtıcı. Kendileri Steedman'ın her bir ekonomik sistem için bir minimum ücretin belirlenebileceği önermesini reddettiklerine göre, kendi alternatif formülasyonlarında soyut bir fiyat olan bir ücretin geçimlik bir mallar kümesini satın almak için yeterli olacağını nasıl varsaydıklarını anlamak çok zor. Buradan hareketle şu sonuca ulaşmak zorundayız: MOS'un *ad hoc* yeni formülasyonu, kendilerinin "Savran'ın giriştiği eleştiriye bağışık, tutarlı ve daha yüksek düzeyde belirlenmiş bir sistem" üretmiş oldukları yolundaki iddialarına gerçekte yeterli bir zemin oluşturmamaktadır. Sraffa'nın teorik yapısı yalnızca orijinal formülasyonunda tutarsız olmakla kalmaz; aynı zamanda hiç olmazsa formel anlamda kabul edilebilir hâle getirilecek biçimde sağlam bir yeniden düzenlemeye de uygun değildir.

---

9 Bkz. yukarıda yazının ana gövdesinde 5. ve 7. dipnotların bulunduğu pasajlar.

Marx'ı Sraffa'nın yardımına koşmak

Eatwell'in tartışmaya müdahalesinin ele alınmasıyla birlikte, formel tutarlılık alanını terk ederek içerikle daha doğrudan ilgili meselelere geçiyoruz. Bu yazarın ileri sürdüğü tezi kısaca özetlemek gerekirse, temel iddiası benim Sraffa'nın teorik tutarlılığına yönelttiğim taarruzun aslında "**bütün** artık değer teorilerinin temel önermesi"ne yapılmış bir taarruz niteliği taşıdığıdır. Çünkü Eatwell'e göre yıllık toplumsal ürün[10] ile bölüşüm değişkenlerinden birinin bağımsız olarak belirlenmesi, sadece Sraffacı iktisadın değil aynı zamanda Marx'ın değer ve artık değer teorisinin de ayırıcı bir özelliğidir (Eatwell, 1980, s. 155-56).[11] Dolayısıyla, benim Sraffa'ya yönelttiğim eleştiri haklı olsaydı, bunun anlamı Marksist teorinin kendisinin de tutarsız olduğu olurdu. Ama Marksistler Eatwell'e ne kadar teşekkür etseler azdır, çünkü Eatwell benim yanıldığımı kanıtlar. Yanılmışımdır, çünkü artık değer teorisinin yerini "kapitalist yeniden üretim tarzı (emeğin toplumsal üretkenliği), gelir bölüşümü ve net toplumsal ürünün büyüklüğü ve içeriğinin hepsinin birbiriyle ilişki içinde olduğu bağlamında" anlayamamışımdır (aynı yerde, s. 156-57).

Marx'ın teorisinin, Eatwell'in sandığının aksine, daha önce Sraffa'ya yöneltmiş olduğum eleştiriye karşı bağışıklığa sahip olduğunu gösterebilmek için, Sraffa'da ortaya çıkan iç tutarsızlığın **köklerine** gitmek, yani Sraffa'nın bilimsel yönteminin tutarsız bir teorik yapı üreten özgül yönlerini saptamak gerekiyor. Eatwell'in kapitalist üretim tarzının bağlamını betimlemek amacıyla öne sürdüğü ve yukarıda alıntıladığımız düşünce, Sraffa'nın hatasının kökenini keşfetmek için iyi bir başlangıç noktası. Benim iddiam şudur: (1) Sraffa'nın teorisi içsel olarak tutarsızsa, bunun nedeni tam da "gelir bölüşümü" (yani ücretin büyüklüğü) ile "net toplumsal ürünün büyüklüğü ve içeriği" (yani yıllık toplumsal ürün ya da "değer-ürün"ün büyüklüğü) arasındaki

10 Eatwell'in kendi terminolojisi belirgin biçimde Sraffacıdır: Marksist terminolojide "yıllık toplumsal ürün" ya da "değer-ürün" olarak anılan (Marx, 1976, s. 321) kavramları sırasıyla "net toplumsal ürün" ya da "net ürünün değeri" olarak anmaktadır. Bu elbette bir sorun oluşturmazdı –eğer Eatwell bu terminolojiyi tam da Marx'ın kavramsal çerçevesine ilişkin yazarken kullanmasaydı. Böyle yapması ciddi bir kafa karışıklığı yaratır: Eatwell'in kullandığı ilk kavram Marx'ta yıllık toplumsal ürünün sadece bir bölümünü ifade eder. Yani Marksist çerçevede bu iki kavram birbirinin yerine kullanılamaz.

11 Eatwell benim savunduğum pozisyonun ciddi biçimde yanıltıcı bir başka formülasyonunu sunar: "Savran'ın pozisyonunun özü, ne ücretin ne de kâr oranının, verili üretim koşullarıyla tutarlı olmasını sağlayacak biçimde bağımsız bir değişken olarak ifade edilmesinin olanaklı olduğudur. Öyleyse, bölüşüm parametrelerinden birinin bağımsız biçimde verilmiş bir büyüklük olduğu önermesine dayanan bir değer ve bölüşüm teorisi 'teorik olarak tutarsız' olmaktadır." (1980, 155.) Bu hiç de doğru değil: Ben hiçbir noktada ücreti veri alan her teorinin tutarsız olduğunu söylemiyorum. Ücreti **ve** yıllık toplumsal ürünü **birbirinden bütünüyle bağımsız** biçimde belirleyen her teorinin tutarsızlığa mahkûm olduğunu söylüyorum. (Bunun istisnası, ücretin Ricardo'da olduğu gibi bir meta sepeti olarak verilebildiği durumlardır.) Bu karşılıklı bağımsızlık tam da Sraffa'nın durumuna denk düşmektedir.

ilişkiyi hesaba katmamasıdır. Sraffa teorisi, gerçek kapitalist dünyada birbirleriyle ilişki içinde olan bu iki büyüklüğün birbirinden bağımsız biçimde belirlenmesine dayanır ve tam da **karşılıklı bağımlılığın** var olduğu bir konuda **bağımsızlık** postüle ettiği için başarısızlığa uğrar. (2) Buna karşılık Marx'ın teorisi, tam da artık değer teorisi bu karşılıklı bağımlılığı hesaba katmakla kalmayıp bu ilişki üzerinde yükseldiği için, Sraffa'ya yöneltilen bu eleştiriye karşı bağışıklığa sahiptir. (3) Nihayet, iki teori arasındaki bu farklılık daha da temel bir farklılıktan, iki yazarın kullandığı **bilimsel yöntem** arasındaki köklü farklılıktan kaynaklanır.

Yukarıdaki ilk önerme konusunda çok fazla şey söylemek gerekmez. *Production of Commodities*'in kısaca gözden geçirilmesi ortaya koyar ki Sraffa analizini, verili bir iş gücü temelinde üretilmesi mümkün olan yıllık toplumsal ürününün büyüklüğünü dolayımsız olarak tanımlayan bir teknolojik matristen başlatır. Bu büyüklük işçilere ödenen ücretin büyüklüğünden bütünüyle bağımsızdır. Sonra bölüşüm değişkenlerinden birini verir: Böylece bu kez de ücretin büyüklüğünü yıllık toplumsal ürünün büyüklüğünden bütünüyle bağımsız biçimde belirlemiş olur. Çok basit bir mantıksal soruna yol açan işte bu karşılıklı bağımsızlıktır: Eatwell'in sözcükleriyle, "İki büyüklük [birbirinden] bağımsız olarak belirlenirse, birinin ötekinden büyük ya da küçük olmasını beklemek için herhangi bir *a priori* neden yoktur." (1980, s. 156.)

Marx'ın kendi artık değer teorisindeki yaklaşımı ise bütünüyle farklıdır. Değeri meta üreticileri arasında bir toplumsal üretim ilişkisi olarak analiz ettiği genel olarak mübadele teorisini kurduktan sonra artık değerin üretiminin incelenmesini sermaye ile ücretli emek arasındaki mübadelenin özgüllüğü üzerine yerleştirir. Marx bu mübadele içinde emek gücünün değerinin "belirli bir ülkede belirli bir dönem boyunca" verili olduğunu varsayar (Marx, 1976, s. 275).[12] Eatwell döne döne bu noktayı vurgular. Unuttuğu şudur: Kendi tezini kanıtlayabilmek için Marx'ta yalnızca bölüşüm değişkenlerinden birinin bağımsız olarak belirlendiğini göstermek yetmez, **aynı zamanda** toplumun yıllık ürününün de bağımsız olarak belirlenmesi gerekir. Bu özgül konuda Marx'ın Sraffa'dan farkının özü tam da budur.

Emek gücünün bağımsız olarak belirlenmiş değerinin karşılığını ödedikten sonra kapitalist şimdi bu metanın kullanım değerinin sahibidir. Bu çok

12 Emek gücününü değerinin, işçi sınıfının yeniden üretiminin gerekleri tarafından belirlenen sabit bir büyüklük olduğuna dair bu varsayım geçicidir. Yalnızca artık değerin analizi amacıyla benimsenmiştir, daha sonra emek gücünün değerinin ve fiyatının (yani ücretin) belirleyicileri araştırıldığında kaldırılacaktır. (Bu konunun mükemmel bir biçimde ele alınması için bkz. Lebowitz, 1977-78.) Ama esas olan bu değildir: İster geçici olarak olsun ister değil, artık değerin analizinde Marx, Eatwell'in haklı olarak işaret ettiği gibi, emek gücünün değerinin **sabit** bir büyüklük olduğunu varsayar.

özgül bir kullanım değeridir: Bu kullanım değeri, mübadele değeri üretme kapasitesidir. Kapitalist, işçiyi çalışma saatlerini sadece işçinin kendi emek gücünün değerini yeniden ürettiği noktanın ötesine uzatma konusunda **zorlama** olanağına sahiptir: Yani işçiyi emek gücünün bağımsız olarak belirlenmiş değerininin üzerinde ve ötesinde artık emek harcamaya ve böylece artık değer yaratmaya mecbur edebilir. Bu süreç, yani değerlenme süreci, yeni yaratılmış olan toplam değerin salt emek gücünün değerinden **zorunlu olarak** daha büyük olmasını garanti altına alır. Kısacası, bu iki büyüklük Marx'ta birbirinden bağımsız değildir; bu yüzden Sraffa'nın teorisinde ortaya çıkan çelişki onunkinde görülmez. Bunu Eatwell'in kullandığı terimlere daha yakın bir tarzda ifade edecek olursak, Eatwell'in "bölüşüm parametreleri"nden (bu ifadenin Marx'ın yaklaşımını doğru temsil etmediğini birazdan göreceğiz) biri olan emek gücünün değeri Marx'ın teorisinde de bağımsız olarak belirleniyor olsa da, yıllık ürünün değeri, yani yeni yaratılmış değer toplamı bağımsız olarak belirlenmez.

Muhtemel bir itirazı karşılayabilmek için şunu da kaydetmek gerekir: Emek gücünün bağımsız olarak belirlenmiş olan değeri hiçbir zaman var olan tarihsel koşullarda üretilebilecek olan maksimum yeni değer toplamına eşit veya ondan büyük olamaz. Bunun basit bir nedeni vardır: Bu, kapitalist üretimin varlık nedeni olan artık değerin olmaması demektir. Marx bu noktayı açıkça belirtir:

> Şurası açıktır ki, emekçi kendi geçim araçlarını üretmek için bütün gün çalışmak zorunda kalsaydı ... artık değer var olamazdı, dolayısıyla ne kapitalist üretim olurdu ne ücretli emek. Artık değer ancak toplumsal emeğin üretkenliği, iş gününün ücretin yeniden üretimi için gerekli emek-zamanın ötesinde bir tür fazlalığı (yani, büyüklüğü ne olursa olsun artık emeği) içerebileceği kadar gelişkin olduğunda ortaya çıkabilir. (Marx, 1969, s. 406. Ayrıca bkz. Marx 1973, s. 321.)

Bunun anlamı şudur: Kapitalizmin var olabilmesi için gerekli (ama elbette yeterli olmayan) koşul, toplumsal üretkenliğin belirli bir dereceye ulaşmış olmasıdır. Bu aslında bütün kapitalizm teorilerinin bir öncülüdür; Sraffa örneğinde "artıklı üretim" varsayımı biçimini alır. Sraffa'ya yöneltilen tutarsızlık eleştirisinin bu koşuldan bütünüyle **bağımsız** olduğunu vurgulamak yararlı olabilir: Yani, bütün teorilerin ortak yanı olan bu koşul yerine geldiğinde bile, Sraffa'nın kurduğu yapı hâlâ tutarsızdır.

Şimdi kısaca üçüncü önermeye geçebiliriz: Marx bu iki büyüklüğü birbirleriyle ilişkilendirebiliyorsa, bunun tek nedeni, amacının bölüşüm ilişkilerinden önce üretim ilişkilerini araştırmak olmasıdır. Analizi, artık değerin ve dolayısıyla bir toplumsal ilişki olarak sermayenin nasıl üretildiğini açığa çıkarmak üzere kurulmuştur. Artık değerin mülk edinilmesi, yani böylece yaratılmış olan gelirin bölüşümü, ikincildir; bunun analizi artık değerin üretiminin doğ-

ru biçimde kavranmasının üzerine yerleşmiştir. Bu doğru kavrayış da tabii kapitalist üretim sürecinin bir emek süreci ile bir değerlenme sürecinin dolayımsız birliği olarak diyalektik karakterinin anlaşılmasını gerektirir.

Bu yaklaşıma karşıt olarak, Sraffa kapitalist üretim tarzının toplumsal biçimlerini veri kabul eder ve bu yüzden kapitalist üretim sürecinin özgüllüğünü kavrayamaz. Hareket noktası olarak bir teknolojik matrisi postüle etmesi, onu bu süreci hiçbir özgül toplumsal/tarihsel belirlenime tâbi olmayan basit bir emek süreci olarak görmeye iter. Oysa, bu emek süreci aracılığıyla üretilmiş olan artığın bölüşümü bütünüyle toplumsal bir süreçtir. İşte Sraffa'da üretim süreci ile bölüşüm süreci arasında ortaya çıkan **kopuş** buradan kaynaklanır: Kapitalist üretim sürecinin oluşturduğu diyalektik birliğin bir kutbunu **bastırmış** olduğu için Sraffa kendini, büyüklüğü iki sınıf arasındaki ilişkiden bağımsız olarak belirlenmiş olan bir artık ile baş başa bulur. Şimdi bu artık tam da bu iki sınıf arasında bölüşülecektir. Tabii bu durumda artığın bölüşümünün artığın üretimi ile tutarlı olması için **hiçbir** neden yoktur. Ücret ile yıllık ürün arasındaki tutarsızlık, aslında Sraffa'nın yöntemindeki bu daha temel sorunun yalnızca bir görünüş biçimidir.

Sraffa'nın yaklaşımı gerçekte Marx'ın Ricardo'da çok zaman önce mahkûm etmiş olduğu yaklaşıma akrabadır:

> ... [Ricardo'nun] elinde, (elbette artabilecek olan) **belirli bir nesnel emek-zamanı** mevcuttur. Kendi kendisine sorar: Bu nasıl **bölüşülür**? Oysa bunu açıklayacak olan sermaye ile emeğin özgül doğasıdır ya da sermayenin farklı ve özgül doğasıdır ... Sermaye emeğin (ürünün) hazır ve elde bulunan değerinin bir bölümünü mülk edinir gibi gösteriliyor; yeniden üretilen sermayenin üzerinde ve ötesinde kalan kısmını mülk edindiği bu değerin yaratılması, artık değerin **kaynağı** olarak sunulmuyor. (Marx, 1973, s. 553. Vurgular aslında.)

Belki de şu noktayı eklemeye bile gerek yok: Eatwell'in iddialarının tersine, benim argümanlarım yüzümüzü neoklasik iktisata çevirmemize yol açmaz. Yukarıda benim Sraffa'ya yönelttiğim eleştirinin Marx'ın artık değer teorisini mahkûm etmekle bir ilişkisi olmadığı ve olamayacağı gösterilmiştir.[13] Benim Sraffa eleştirimin anlamı, Marx'ın teorisinin kapitalist üretim tarzının tek tutarlı ve anlamlı teorisi olduğu yönünde yeni bir kanıt sunmuş olmasıdır.

13 Artık anlaşılmış olacağı gibi benim pozisyonumla hiçbir ortak yanı olmayan neoklasik önerme, Walras'a göre, Ricardo'nun kurucusu olduğu (Walras, 1954, s. 398) İngiliz teorisi açısından "ürünlerin fiyatlarını belirleyen[in] üretken hizmetlerin fiyatı" (aynı yerde, s. 425) olduğu iddiasına dayanır. Walras'ın bu iddiası, muhtemelen, iktisadi düşünce tarihinde rakip bir teorik pozisyona yönelik en büyük çarpıtma örneğidir. Bu tür şeyler söylemek bir yana, Ricardo'nun esas çabası, epeyce farklı bir biçimde de olsa Adam Smith'te bulunabilecek olan (Smith, 1970, s. 158) böyle bir fikirle mücadele etmek ve onu çürütmekti. Ricardo'nun kendi teorisi ise metaların değerinin "üretimleri için harcanan emek miktarı" tarafından düzenlendiği önermesinde bulur ifadesini (Ricardo, 1971, s. 55-63). "Üretken hizmetler"in fiyatı tarafından değil. Zaten bu "üretken hizmetler" Ricardo'nun teorisinde mevcut bile değildir. İşte Eatwell'in benim argümanımdan "biraz daha berrak" (1980, s. 157) olarak nitelediği görüş!

Sonuç

Bu kısa yazıda ileri sürülen argümanlar Sraffa'nın teorisinin neoklasik teoriye düşünüldüğünden çok daha yakın olduğu izlenimini yaratabilir. Şu anlamda: Bu teori için tek çıkış yolu, genel denge teorisi geleneğinde fiyatlar ve bölüşümün eş anlı olarak belirlenmesini benimsemek gibi görünmektedir. Kanaatimce bu bir ölçüde yanıltıcıdır: Bölüşüm değişkenlerinden birinin bağımsız olarak belirlenmesi Sraffa'nın yaklaşımının özgül niteliğinin ayırt edici öğesidir. Burada tartışılan, Sraffa'nın neoklasik iktisada ne ölçüde yakın olduğu değildir. Bu tür bir yakınlık başka temellerde gösterilmeye çalışılabilir. Tartışılan sadece Sraffa'nın kendine özgü özellikler taşıyan yaklaşımının teorik tutarlılığıdır.

Sraffa'nın savunucularının onun teorisini bu tutarsızlık iddiasından kurtarma çabaları başarısız olmuştur. Bu yazıda, daha önce ileri sürmüş olduğum argümanların mantıksal olarak sağlam olduğunu, Sraffa'nın teorisinin sadece kusurlu olmadığını, aynı zamanda sağlam bir biçimde yeniden düzenlenemeyeceğini, Sraffa'nın yaklaşımı ile Marx'ınki arasında köklü bir fark olduğunu ve dolayısıyla Marx'ın teorisinin Sraffa'ya karşı yöneltilen eleştiriye karşı bağışıklığa sahip olduğunu göstermeye çalıştım.

Kaynaklar

Eatwell, J., 1980, "On the Theoretical Consistency of Theories of Surplus Value: A Comment on Savran", *Capital and Class*, 10, Bahar.

Hodgson, G., 1977, "Papering over the Cracks", *The Socialist Register*.

Lebowitz, M. A., 1977-78, "Capital and the Production of Needs", *Science and Society*, cilt XLI, No. 4, Kış.

Marx, K. 1969, *Theories of Surplus Value*, Kısım II, Moskova ve Londra.

Marx, K. 1973, *Grundrisse*, Harmondsworth.

Marx, K., *Capital*, cilt 1, Harmondsworth.

McLachlan, H.V., O'Donnell, A.T., Swales, J.K., 1980, "On the Logical Consistency of Sraffa's Economic Theory: A Comment on Savran and Steedman", *Capital and Class*, 10, Bahar.

Ricardo, D., 1971, *On the Principles of Political Economy and Taxation*, Harmondsworth.

Roncaglia, A., *Sraffa e la teoria dei prezzi*, Bari.

Savran, S., 1979, "On the Theoretical Consistency of Sraffa's Economics", *Capital and Class*, 7, Bahar.

Smith, A., 1970, *The Wealth of Nations*, Harmondsworth.

Sraffa, P., 1960, *Production of Commodities by Means of Commodities*, Cambridge.

Steedman, I., 1977, *Marx After Sraffa*, Londra.

Steedman, I., 1979, "On an Alleged Inconsistency in Sraffa's Economics", *Capital and Class*, 9, Sonbahar.

Walras, L., 1954, *Elements of Pure Economics*, Londra.

Epilog

Kapital'de Komünizm Tasarımları

Nail Satlıgan

Marx'ın, kapitalizmin yerini alacak toplum biçimi (komünizm) için ayrıntılı reçeteler hazırlamadığını, dahası böyle bir çabayı yanlış, hatta bilim dışı bulduğunu bilmekteyiz. Gene de Marx'ın bilimsel teorisi kapitalizmin eleştirisi temeli üzerinde yükseldiği için –çoğu yapıtlarının değişik yerlerine serpiştirilmiş olumsuz ilkeler şeklinde olsa da– geleceğin toplumuna kısmen ışık tutacak önemli ipuçları bulamaz mıyız? Aşağıdaki yazı, bu soruya cevap vermeye çalışan bir taramadır.

Yazı, Ertuğrul Kürkçü'nün yönetiminde yayımlanan *Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi*'nin I. cildi için kaleme alındı. Bu ansiklopedinin Türkiye'deki sosyalist yayımcılığın en değerli başarılarından biri olduğuna inanmakla birlikte yayının bir yazı işleri ilkesine o gün de bugün de katılmıyorum. Ansiklopedide, metnin ana gövdesine boydan boya eşlik eden çerçeve içi imzalı yazılarda kaynak gösterilmiyordu. Bu türden yüzlerce çerçeve varken, benim tek başıma kaynak gösterme konusunda ısrarcı olmam yakışık almazdı. Bu durumda, yazıyı okuyacak olanlardan, tırnak işaretleri arasındaki bütün ifadelerin sahih, Türkçe çevirilerinin de sadık olduğu konusunda bana güvenmelerini istemekten başkası elimden gelmiyor. (Yazının aslı elimde değil ve yazdığım sırada en azından benim elimin altında bir bilgisayar ve sabit disk yoktu.) Bu münasebetle, yazıyı kaleme almama vesile olan Ertuğrul Kürkçü arkadaşıma teşekkür ederim.

Bilimsel sosyalizmin kurucularının, Marx ile Engels'in, kapitalizmin yerini alacağını tasarladıkları geleceğin toplumu için hazır şemalar ortaya koymadıkları, onları ütopik sosyalistlerden ayırt eden özelliklerden bi-

rinin de bu olduğu sık sık söylenir. Marksizmin kurucularının yapıtlarını, o arada *Kapital*'i, 1917'den önce, "Avrupa'da kol gezen hayalet"in, düşünsel mimarının gözünde ne menem bir şey olduğunu, 1917'den, hele II. Dünya Savaşı'ndan sonra ise "gerçeklik" ile "ideal" arasındaki açının derecesini merak ederek okumak istemiş olabilecekler için yerinde bir uyarıdır bu. *Alman İdeolojisi*'ndeki ünlü; "Bizim gözümüzde komünizm, yaratılması gereken bir **durum** olmadığı gibi, gerçekliğin (realite'nin) kendisine uymak zorunda olduğu bir ideal de değildir." "Bugünkü düzeni ortadan kaldıran **gerçek** harekete, komünizm adını veriyoruz biz." Önermesinden beri Marx ile Engels'in tutumu gerçekten de bu olmuştur.

Gelgelelim Marx'ı ütopik sosyalistlerden ayıran bir başka yöntemsel ilke vardır. O da, Marx'ın sosyalizm-komünizmi, gerçekliğin kendisinin gelişimiyle maddi ön koşulları yaratılmış bir düzen olarak tasarlamış olmasıdır.

Marx'ın geleceğin daha ileri toplumuna yerini bırakacağını düşündüğü gerçekliğin, kapitalist üretim tarzının, hareket yasalarını tahlil ettiği, bu yasalara dayanarak gelişme eğilimlerini ortaya koyduğu temel yapıt ise *Kapital*'dir. O hâlde kapitalist toplumun pratik olumsuzlanması olarak komünist toplumun –"model"ine değilse bile– temel özelliklerine bu yapıtta hiç değinilmemesi metodolojik bir aykırılık olurdu. Nitekim *Kapital*'de –daha doğrusu bir süreç olarak *Kapital*'de, yani *Kapital*'in yayınlanmış üç cildinin yanı sıra *Grundrisse* ve öteki el yazmaları, *Kapital*'in "Gotha Programının Eleştirisi" gibi uzantılarında– komünizmin ayrıntılı ve somut değil, elbette ister istemez genel ve soyut özelliklerinin oldukça tutarlı bir çerçeve içinde sergilendiğini görürüz.

Kapital'de bulduğumuz komünizm tasarımlarını, Marx'ın bu yapıtta ısrarla uyguladığı tarihî ve maddeci yönteme borçluyuz. Marx, kapitalizmin iktisadi kategorilerini "soyuttan somuta" yükselten bir sunuş tarzı içinde tahlil ederken her bir iktisadi görüngüyü **tarihî** biçimi ile **maddi** içeriğinin çelişik, diyalektik birliği olarak ele alır. Maddi içeriği, örneğin *Kapital*'in başlangıç noktası olan meta söz konusu olduğunda **kullanım** değerini, kendisine yapışmış gizemsel ve antagonist kılıftan, yani **değerden** sıyırır ve kullanım değerleri üretiminin hangi tarihî-toplumsal koşullardan ötürü **bu** biçime büründüğünü, gelecekte alabileceği farklı tarihî biçimler altında nasıl bir gelişme göstereceğini araştırır.

Marx'a göre, meta üreten toplumda emek ürünün değer biçimine bürünmesinin nedeni, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin toplam toplumsal emeği birbirinden bağımsız bireysel emekler hâlinde parçalamış olması, dolayısıyla bu "özel" emeklerin toplumsal bağlamlılığının ancak piyasa aracılığıyla kurulabilir olmasıdır. Komünist toplumda üretim araçları

mülkiyeti toplumsallaştırılınca emek, "dolambaçlı bir yoldan", yani piyasa mübadeleleri aracılığıyla değil, dolaysızca, toplumsal ve planlı bir karakter kazanır. Toplumsal ürünün bir bölümü üretim aracı olarak kullanılır; bir başka bölümü bireysel tüketim için yaşama araçları biçiminde bölüşülür. Bu bölüşümün biçimi, komünist üretimin örgütlenişinin ulaşmış olduğu gelişme düzeyine bağlı olarak değişebilir. *Kapital*'in hemen başlarında yer alan "Metaların Fetiş Karakterleri ve Bunun Sırrı" bölümünde, "**sırf meta üretimi biçimindekine paralel olsun diye**, her üreticinin beslenme ve yaşam araçlarından alacağı payın, kendi çalışma süresi ile belirlendiği", yani emeğe göre bölüşüm ilkesinin geçerli olduğu **varsayılır**. Bu koşullarda emek-zaman, kapitalizmdeki görünüm biçimi olan mübadele değerinden sıyrılmış olarak ikili bir işlev görür. Bir yandan emek-zamanın toplumca **planlanan** dağılımı, kullanım değerleri üretiminin toplumsal ihtiyaçlarla **orantılı** olmasını sağlarken, öbür yandan aynı emek-zaman, "mikro" düzeyde "üreticilerin toplam işteki iş paylarını ve dolayısıyla da toplam ürünün bireylerce tüketilecek kısmındaki tüketim aracı paylarını" ölçer. İnsanlar ile emekleri ve emek ürünleri arasındaki toplumsal ilişkiler, kapitalizmde olduğu gibi nesneler aracılığıyla kurulmadığı için bu ilişkiler, hem üretimde hem de bölüşümde "gün gibi açıktır."

Marx'ın, bölüşüm tarzını komünist toplumun gelişme düzeyine bağlı kılması, başka ve emeğe göre bölüşümden daha yüksek bir bölüşüm ilkesinin de geçerli olabileceği anlamına gelir. Nitekim Marx, "Gotha Programının Eleştirisi"nde (1875) komünist toplumu iki evreye ayırarak komünizmin ikinci, üst evresinde, bir "burjuva hakkı" olan emeğe göre bölüşüm ilkesinin yerini "ihtiyaca göre bölüşüm"ün alacağını yazar. Ancak Marx, bu her iki evreyi de para-meta ilişkilerinin kalktığı ekonomiler olarak tasarlar. Bir başka deyişle, komünizmin alt evresinde (bu evreyi Lenin, *Devlet ve Devrim*'de "sosyalizm" olarak adlandırılacaktır) bireysel emek, "dolambaçlı bir yoldan" değil, doğrudan doğruya toplumsal emeğin bileşeni hâline gelir. Marx, burada emeğe göre bölüşüm ilkesi ile meta mübadelesini düzenleyen değer yasası arasında bir koşutluk görürse de üreticilerin ürünlerini artık **mübadele etmediklerini**, emeğin **değer biçimine bürünmediğini** açıkça belirtir.

Bu anlayış, "Gotha Programının Eleştirisi"nin yanı sıra *Kapital*'in II. cildinde de vardır:

> Toplumsallaştırılmış üretim durumunda, **para-sermaye ortadan kalkmıştır**. İş gücü ile üretim araçlarını farklı üretim dallarına toplum dağıtmaktadır. Üreticiler söz gelimi, toplumsal tüketim stoklarından, iş zamanlarına tekabül eden bir miktarı çekme hakkını kendilerine tanıyan bir **vesika** alıyor olabilirler. **Bu vesikalar para değildir**. **Bunlar dolaşıma girmezler**.

Marx, II. ciltte geliştirmiş olduğu yeniden üretim teorisinin –**maddi içeriğiyle**– komünist topluma uygulanabileceğini söyler. Bu bağlamda, yalnız tek tek sermayecilerin değil, bütün bir kuşağın da zaman ufkunu aşan uzun dönemli yatırımlar sorununu komünizmin çok daha kolay çözeceğini öne sürer. Sabit sermayenin fiziksel olarak yerine konuşundaki kesikliliği saptayışı, Marx'a, komünizmin kapitalizm karşısında üstünlüğünü bir kez daha ileri sürme fırsatını verir. Bu kesikliliğin sabit "sermaye" öğelerinde sürekli bir göreli aşırı üretim durumunu gerektirdiğini kaydeden Marx'a göre komünist toplumda "bu tür bir aşırı üretim, toplumunun kendisine ait maddi yeniden üretim araçları üzerinde denetim sahibi olması demektir. Ama, kapitalist toplumda bu, bir anarşi öğesidir." Marx, gene yeniden üretim teorisinden hareketle ve toplumsal mülkiyet altında **merkezî planlamanın**, çok yönlü kayıt ve denetiminin gerekliliğine dayanarak, komünizmde **muhasebenin** daha da büyük önem kazanacağını, ama değer değil, emek-zaman cinsinden yürütüleceğini öne sürer.

Kapital, Marx'ın kendi komünizm tasarımının köşe taşların, kapitalizmin bağrında gelişen sınıfsız toplum nüveleri arasında arayışının kanıtlarıyla doludur. Örneğin büyük sanayinin dayandığı makineli üretim, "bizzat iş aracının kendi mahiyetinden ileri gelen teknik bir zorunluluk" ile "iş sürecinin kooperatif karakter" kazanmasına yol açar. Ne var ki kapitalizmde makine kullanımına dar bir ölçüt yön verir: Artık değerin artırılması, komünizmde ise "makinelerin kullanım alanı burjuva toplumundakinden son derece farklı olacaktır." Komünizmde makine kullanımını belirleyen ölçüt, makinenin, karşılığı ödenen emeği azaltarak, artık değeri çoğaltıp çoğaltmadığına bakılmaksızın, harcanan toplam emeği azaltıp azaltmadığı, toplumsal üretici güçlerde bir ilerlemeyi cisimlendirip cisimlendirmediğidir. Marx'ın makineli üretimin ve büyük sanayinin gelişme dinamiklerine koyduğu teşhisler, komünizmin yalnız ekonomisine değil, daha geniş toplumsal ilişkiler alanına ilişkin olarak da ilginç sonuçlar çıkarmasına olanak verir. Bu bağlamda Marx, komünizmde **iş bölümünün ortadan kalkacağını**, bunun koşullarını kapitalist büyük sanayinin kendisinin olgunlaştırdığını söyler:

> Büyük endüstri, iş değiştirmenin ve dolayısıyla işçilerin, bu değişikliğe uymak üzere, **mümkün olduğu kadar geniş birçok yönlülüğe ulaşmalarının toplumsal üretimin genel kanunu olarak kabul edilmesini** ve mevcut üretim şartlarının bu kanunun normal şekilde işlemesini kolaylaştıracak bir biçim almalarını, bizzat sebep olduğu felaketlerle, bir ölüm kalım meselesi hâline getiriyor. … Yaptığı iş bütünün ancak küçük bir parçası olan parça-işçinin (bireyin) yerini tam ve bütün yönleriyle gelişmiş, çeşitli toplumsal fonksiyonları doğal ve edinilmiş yetenekleriyle ve birinden diğerine kolaylıkla geçerek yapabilen bir işçiye (bireye) bırakması, büyük endüstri ile ölüm kalım meselesi hâline gelmiş bulunuyor.

Marx'ın komünist toplumun çok yanlı bireyini, işin değişen gereklerine mutlak olarak uyum gösterebilen insan olarak tanımlaması, komünist toplumda iş bölümünün ortadan kalkacak olmasının, her türlü uzmanlaşmasının da sona ereceği anlamına gelmediğini ima eder. Ortadan kalkacak olan, insanları belli işlevlere ömür boyu mahkûm eden **toplumsal** iş bölümüdür, yüksek bir manevi gelişmenin nesnel koşulu olan maddi refah artışını kolaylaştıran **teknik** iş bölümü (uzmanlaşma) değil.

Marx'ın makineli üretimin hazırladığı koşullardan, komünist toplumun aile ilişkileri konusunda da birtakım ipuçları türetir:

> Büyük endüstri, kadınları, gençleri ve her iki cinsten çocukları aile çevresinin dışına çekip kendilerine toplumsal üretim süreçlerinde önemli roller vermek suretiyle, ailenin ve cinsler arası ilişkinin daha yüksek bir şekli için gerekli yeni ekonomik temeli yaratır.

Büyük sanayi ve makineli üretimin emek üretkenliğinde gerçekleştirdiği büyük artış iş gününün kısaltılması olanağını yaratır. Bu kısalmanın, altına inilmesi mümkün olmayan bir asgari sınırı vardır: gerekli emek-zaman. Marx'a göre kapitalizmde iş gününün bu alt sınıra kadar düşürülmesi, artık değeri ortadan kaldıracağı için olanaksızdır.

> Ancak kapitalist üretim şeklinin ortadan kaldırılması iledir ki, iş-gününü gerekli iş-zamanına indirgemek mümkün olabilir. Böyle olmakla beraber, gerekli iş-zamanı, diğer her şey aynı kalmak şartı ile, gene de sınırların genişletebilir. Bu, bir yandan işçinin hayat şartları anlayışında ve işçinin kendi hayat standardı ile ilgili taleplerinde bir genişleme olması, diğer yandan, bugün artık emek olan bir büyüklüğün zamanla gerekli emek, yani bir toplumsal yedek ve birikim fonu meydana getirebilmesi için gerekli emek sayılması dolayısıyla mümkün olabilir.

Böylece Marx, emeğin gerekli emek ve artı emek olarak ikiye ayrılışının, komünist toplumda geçerli olmaktan çıkacağını açıkça saptamış olur. Üretim araçlarının özel mülkiyetine, bunun doğurduğu anarşik rekabet sistemine dayanan kapitalizmin, emek üretkenliğini artırarak iş gününü kısaltma potansiyelleri sınırlıdır. Komünist toplum ise, üretim alanındaki birçok israfı gidererek emeği toplumun iş görebilir **bütün** üyeleri arasında **eşit olarak** dağıtılabilir; böylece iş gününün kısalması, "bireylerin serbest entelektüel ve sosyal faaliyetleri için" harcanabilecek **boş zamanın** artırılması için yepyeni olanaklar yaratır.

Emek (çalışma) zaman(ı) ile boş zamanın diyalektiği, Marx'ın komünizm için "bağlaşık (*assoziiert*) üreticiler toplumu" eğretilemesini kullandığı (böl. 48) ve komünist toplumun üretim ilişkileri konusunda bilimsel kestirimler formüle ettiği *Kapital*'in III. cildinde de seçkin bir yer tutar. Marx, burada;

> Komünist üretim ilişkilerinin her şeyden önce, "toplam üretimin bütünlüğü"nün üreticiler için, ortaklaşa anlıklarıyla kavramış oldukları, dolayısıyla onların egemenliği altında giren ve üretim sürecini onların genel denetimine tabi kılan bir yas hâline gelmesiyle nitelendiğini; bu yasanın, üreticiler tarafından kavranmış olmakla, yasa olmaktan çıkmayacağını; ama üreticilerin, kapitalizmde "toplam üretimin bütünlüğü"nü kuran, komünizmde ise körelecek olan değer yasasının maddi içeriğini oluşturan –ve Marx'ın *Grundrisse*'de "zaman iktisat" diye adlandırdığı– bu nesnel yasanın bilgisine dayanarak azami zaman tasarrufu sağlamaya, boş zamanı genişletmeye yöneleceklerini;
>
> Komünizmde üretimin genişleyip kısılmasını kâr haddindeki oynamaların, bunların harekete geçirdiği bir dizi piyasa göstergesindeki dalgalanmaların değil, üretim ile toplumsal ihtiyaçlar arasındaki ilişkinin belirleyeceğini; böylelikle üretim ile tüketim arasındaki, kapitalizmin kopardığı dolaysız bağlantının yeniden kurulacağını;

belirttikten sonra, komünist üretim tarzının nesnel hedefiyle ilgili olarak *Grundrisse*'de formüle etmiş olduğu düşünceleri daha da geliştirir: "Gerçekte özgürlük alemi, yalnızca emeğin, zaruret ve dışsal amaçlara uygunlukla belirlenmediği yerde fiilen başlamış olur; demek ki bu âlem, eşyanın doğası gereği, fiilî maddi üretim alanının ötesinde bulunur." Maddi üretim alanı "doğal zorunluluk alanı"dır; çünkü insan, "her türlü toplumsal biçimlenişler içerisinde, akla gelen her türlü üretim tarzları altında" hayatını sürdürmek ve yeniden üretmek, doğayla savaşmak zorundadır. İhtiyaçların artışıyla birlikte maddi üretim alanı da genişler; ama aynı zamanda, bu ihtiyaçların karşılanmasına hizmet eden üretici güçler de büyür.

> Bu alanda özgürlük, ancak doğanın kör güçlerinin önüne katılmak yerine, doğayla olan karşılıklı ilişkilerini rasyonel bir biçimde düzenleyen ve doğayı ortak bir denetim altına sokan toplumsal insan, **bağlaşık üreticiler** tarafından gerçekleştirilebilir; ve bu, en az enerji harcamasıyla ve insan doğasına en uygun ve en layık koşullar altında başarılır. Ama gene de bu, bir zorunluluk âlemi olmakta devam eder. Bunun ötesinde, kendi başına bir amaç olan insan enerjisinin gelişmesi, gerçek özgürlük âlemi başlar, ama bu da, ancak temelinde bu zorunluluk âlemi ile serpilip gelişebilir. İş gününün kısaltılması onun temel ön koşuludur.

Her şey gösteriyor ki, Marx'ın gözünde komünizm, çileci bir "çalışma ahlakı"nın bütün insan faaliyetlerine egemen olacağı bir **kışla toplumu** değil, "zenginliğin ölçüsünün emek süresi değil, *disposable time*" olduğu, "herkes için serbest bırakılmış olan zamanın ve yaratılmış olan araçların, bireylerin sanatsal, bilimsel vb. eğitim ve gelişimine tekabül ettiği", "zevklerden fedakârlık etmenin değil, üretim gücünün, yeteneklerin ve dolayısıyla zevk alma yeteneklerinin ve zevk araçlarının geliştirildiği" bir **özgürlük toplumu, öz yönetimli bir toplumdur**. Gene her şey gösteriyor ki, Marx'ın komünizmde birey-toplum ilişkisi konusundaki tasarımları

bir tek noktaya indirgenebilir: Komünizm, *commune*'ün bireyin kişiliğini kısıtlayıp ona gitgide kendi damgasını vurduğu, kişiliğin "toplumsallaştığı" bir toplum değil, tam tersine "gerçek anlamda zengin bireyselliğin" özgürce açılıp serpildiği, toplumun gittikçe "kişiselleştiği", "bireyin özgür gelişiminin, herkesin özgür gelişiminin koşulu" hâline geldiği bir toplumdur.

Son olarak sosyalizm ile komünizmin kavramsal ve tanımsal ilişkisine değinelim. 19. yüzyılda bu ikisi arasında uzun boylu ayrım gözetilmez, her iki terim birbirinin yerine kullanılırdı. Marx'ın *Gotha Programının Eleştirisi*'nde komünizmi iki değişik evreye ayırmasından sonra, sosyalizmi komünizmin ilk evresi olarak tanımlayan Lenin oldu. Görüldüğü gibi sosyalizm ile komünizm arasındaki ayrım, bir kopukluğu içermez –biri öbürünün alt evresidir. Kaldı ki Marx'ın ikisi arasında görüp gösterdiği bütün farklılıklara karşın, meta üretiminin ve piyasanın her ikisinde de ortadan kalkmış olacağını açıkça belirttiği tartışma götürmez. Öyleyse "piyasa sosyalizmi" kavramı, Marx'ın sosyalizm anlayışını tepetaklak eden bir *contradictio in adjecto*'dur. Piyasa ilişkilerinin körelmediği, hatta güçlendirilmekte olduğu bir "sosyalizm"in Marksizme uygunluğunu, gelişmiş kapitalist (emperyalist) ülkelerle yan yana yaşama zorunluluğuna dayanarak savunanlar, olsa olsa Marx'ın anladığı anlamda sosyalizmin hiçbir evresinin "tek ülkede" kurulamayacağını itiraf etmiş olurlar.

Piyasaya dayalı "reel sosyalizm" *apologia*'sının, biraz daha inceltilmiş bir varyantı da vardır: Kimilerine bakılırsa Marx, *Gotha Programının Eleştirisi*'nde sosyalizmin –komünizmin alt evresinin– karakteristiklerini sergilerken düpedüz yanılmıştır. Zaten *Alman İdeolojisi*'nin, yazımızın ilk paragrafında aktarılan bölümünde, komünizmi bir "ideal" olarak değil, "bugünkü düzeni ortadan kaldıran **gerçek** hareket" olarak nitelendiren kendisi değil miydi? "Gerçek hareket" olarak sosyalizm, piyasayı ortadan kaldırmadan maddeleşmiştir, hepsi bu! Bu savununun da Marksizm adına Marx'ı (ve Engels'i) çarpıtmanın kaba bir örneği olduğunu görmek için *Alman İdeolojisi*'ndeki parçadan hemen bir önceki cümleye bakmak yeter:

> Özel mülkiyetin temelinin ortadan kaldırılması ve üretimin komünistçe düzenlenmesiyle (**bunun sonucu insanoğlunun kendi ürünü karşısında, kendini, yabancı bir şeyle karşılaşmış gibi hissetmesinin ortadan kalkmasıdır**) **arz ve talep ilişkisinin taşıdığı kuvvetin sıfıra inmesi** ve insanların mübadeleyi, üretimi ve **karşılıklı ilişkilerini** yeniden **kontrol altına almaları** nasıl mümkün olurdu?

Evet, mızrağın çuvala sığacak tarafı yoktur. Herhangi bir "gerçek hareket"in "bugünkü düzeni ortadan kaldırmış" sayılması için piyasanın –"arz ve talep ilişkisinin"– ve meta fetişizminin –"insanoğlunun kendi ürünü

karşısında, kendini, yabancı bir şeyle karşılaşmış gibi hissetmesinin"– ortadan kaldırılmış olması gerekir.

Uluslararası işçi hareketinin Marksist kanadı, Marksizmin kurucularının yapıtlarında, sosyalizmin tanımlayıcı özelliklerine ilişkin ipuçlarını bulabildiği için kendini talihli saymalıdır. O sayededir ki insanlığa vadettiği sosyalizmin, bugünkü sözde "reel" cisimlenişlerinden çok daha parlak olduğunu ileri sürmeye devam edebilmektedir.